

Cô Ngọc Cởi Áo Ra

Contents

Cô Ngọc Cởi Áo Ra	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	30
10. Chương 10	34
11. Chương 11	37
12. Chương 12	40
13. Chương 13	44
14. Chương 14	48
15. Chương 15	51
16. Chương 16	58
17. Chương 17	64
18. Chương 18	67
19. Chương 19	71
20. Chương 20	75
21. Chương 21	78
22. Chương 22	84
23. Chương 23	87
24. Chương 24	89
25. Chương 25	94
26. Chương 26	97
27. Chương 27	100
28. Chương 28	104
29. Chương 29	108
30. Chương 30	113
31. Chương 31	117
32. Chương 32	120
33. Chương 33	125
34. Chương 34	129
35. Chương 35	132
36. Chương 36	137
37. Chương 37	142
38. Chương 38	146
39. Chương 39	150
40. Chương 40	154
41. Chương 41	158

42. Chương 42	162
43. Chương 43	166
44. Chương 44	169
45. Chương 45	172
46. Chương 46	175
47. Chương 47	179
48. Chương 48	183
49. Chương 49	187
50. Chương 50	190
51. Chương 51	194
52. Chương 52	198
53. Chương 53	201
54. Chương 54	206
55. Chương 55	210
56. Chương 56	213
57. Chương 57	217
58. Chương 58	220
59. Chương 59	224
60. Chương 60	227
61. Chương 61	232
62. Chương 62	236
63. Chương 63	239
64. Chương 64 [end]	246

Cô Ngọc Cởi Áo Ra

Giới thiệu

Editor: Junee(1-59), Teacher Anh(60-61), vulinh(62-64). Thể loại: Đô thị tình duyên, vui mừng oan g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-ngoc-coi-ao-ra>

1. Chương 1

Chương 1

Edit: Junee

“Cởi áo ra, cả áo ngực nữa!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần An An đỏ bừng, đầu cúi xuống, ngón tay nắm chặt góc áo, thanh âm giống như muỗi kêu lấp lập :“Có thể, có thể không cởi không?”

Diệp Lương Nhất không nói lời nào, chỉ khoanh tay lạnh lùng nhìn cô, vẻ anh tuấn mà băng sương trên mặt như là vạn năm không thay đổi, dưới ánh mắt như vậy Trần An An rốt cục cũng đầu không lại, rụt đầu giống như con thỏ nhỏ, chậm rãi cởi áo lông, lại thoát áo len, cuối cùng cắn răng một cái cởi ra bra. Chỉ là cái đầu nhỏ vẫn cúi gằm xuống, nhìn kỹ thì thấy ngay cả bả vai cũng rụt lại một chỗ.

“ Vén tóc lên!” Diệp Lương Nhất một bàn tay đặt trên vai của cô, cúi đầu nhìn bộ ngực của cô ra lệnh.

Trần An An không dám phản bác, cô không thể cũng không dám, chỉ có thể nghe lời đưa tay ra sau gỡ áo ngực tháo lỏng xuống, đem bộ ngực trắng nõn toàn bộ phơi bày trước mắt Diệp Lương Nhất. không biết là xấu hổ hay là lạnh, cả người có chút run rẩy.

Diệp Lương Nhất cũng không để ý, vươn tay phải trực tiếp cầm ngực trái Trần An An, thuần thực xoa bóp, vuốt ve. Mặt Trần An An gần như như bị thiêu đốt, gương mặt như bông hoa gạo chớm nở, hồng hồng giống như có thể xuất huyết đến nơi.

“Đau không?” Diệp Lương Nhất cúi đầu hỏi, hai người thật sự rất gần, hơi thở nóng và ẩm ướt của hắn phun ở trước ngực cô, Trần An An cảm thấy đỉnh đầu mình bốc khói đến nơi, xấu hổ đến nỗi không thể phát ra tiếng nào, chỉ lắc lắc đầu.

“Ở đây thì sao?” Diệp Lương Nhất tay lại thay đổi vị trí, Trần An An mềm mại ở trong tay hắn cơ hồ thay hình đổi dạng.

“Đau, đau..... nhẹ chút, nhẹ chút.....” Trần An An thanh âm mềm nhẹ, cơ hồ làm cho Diệp Lương Nhất nhớ tới thơ ấu ngậm kẹo đường, thời điểm hòa tan ở trong miệng chính là ngọt như vậy, mềm mại không gì sánh bằng.

“Ừm? Nơi này đau?” Diệp Lương Nhất lại nhéo nhéo bộ ngực, khiến cho Trần An An nhỏ giọng nức nở: “Anh, anh đừng nhéo, thật sự đau quá.....”

“Là nơi này đau phải không?”

“không phải, là anh nắm đau quá.”

cô mỗi khi đến kì ngực liền sưng đau lợi hại, chỉ cần chạm vào là đau kinh khủng, huống chi bị hắn dùng lực vuốt ve như vậy.

Hàng mày anh tuấn của Diệp Lương Nhất chau lại, gương mặt lạnh vốn là vạn năm không thay đổi càng thêm lạnh như băng, chẳng qua chỉ kiểm tra tay mà cũng chịu không nổi? cô gái này thật đúng là tiểu thư.

hắn hừ lạnh một tiếng đứng lên, từ trên cao nhìn xuống nhìn Trần An An: “Vậy có để cho tôi sờ hay không?”

Trần An An cắn môi không lên tiếng, hiển nhiên là đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt. Diệp Lương Nhất ánh mắt càng phát ra lạnh như băng, lại hỏi một câu: “cô rốt cuộc có để cho tôi sờ hay không?” Hiển nhiên kiên nhẫn của hắn đã sắp cạn kiệt.

Trần An An bị hắn dọa sợ tới mức run rẩy, thanh âm cũng run lên, “Cho! Cho! Tôi, tôi cho anh sờ.” nói xong cắn răng ưỡn thẳng bộ ngực nhỏ, bởi vì dùng quá sức con thỏ nhỏ trước ngực như nhảy dựng lên, hai tiểu anh đào phấn phấn nộn nộn, đặc biệt làm cho người ta triu mến.

Tay Diệp Lương Nhất đưa qua dừng một chút, rồi mới tiếp tục kiểm tra.

“không có gì vấn đề lớn, chỉ là tuyến sữa có khối u, phải làm phẫu thuật.”

“Làm, phẫu thuật?” Trần An An hoảng sợ nhìn Diệp Lương Nhất, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng trở nên trắng bệch, cô run lấy bấy bắt lấy áo choàng trắng của Diệp Lương Nhất, đôi mắt đáng thương đầy sương mù nhìn hắn.

“Bác sĩ, nhưng, không thể uống thuốc sao?”

“không được!” Diệp Lương Nhất ném ra hai chữ lạnh lùng liền xoay người sang chỗ khác nhìn ra cửa sổ, giống như để cho Trần An An không gian suy nghĩ.

Trần An An nhát gan, vừa nghe hai chữ phẫu thuật hồn đã bay mất, Diệp Lương Nhất kia còn cố tình trưng ra cái vẻ mặt lạnh như băng làm cho cô càng sợ hãi. Vội vã mặc quần áo định rời đi, ngay lúc cô nhắc được

nửa bước chân, trong nháy mắt, thanh âm sâu kín của Diệp Lương Nhất truyền vào tai cô: “Nếu không làm phẫu thuật chỉ sợ sẽ biến thành ung thư vú.”

Trần An An chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã ngồi trên mặt đất, giọng nói yếu ớt pha lẫn tiếng khóc nức nở, ủy khuất vô cùng, “Tôi làm! Tôi làm!”

Quả nhiên cần phải hù dọa một chút, Diệp Lương Nhất xấu xa nhíu mày đi đến trước mặt Trần An An: “đi sang phòng bên cạnh chờ tôi xử lý.”

“Bây giờ, bây giờ sao? Nhưng tôi chưa có chuẩn bị gì.” Trần An An gắt gao nắm lấy cánh cửa, rõ ràng đang cố khắc chế nỗi sợ hãi tuyệt vọng, trong đôi mắt to lấp lánh một tầng sóng nước, bộ dáng sắp khóc đến nơi.

Diệp Lương Nhất lười giải thích với cô, hẳn cảm thấy hôm nay chính mình đã vì cô ngoại lệ không ít, ít nhất đã nói nhiều hơn so với bình thường đến năm lần, cô gái này cũng nên thấy thỏa mãn đi chứ, liền lập tức vứt cho Trần An An một cái nhìn lạnh như dao: “Qua phòng phẫu thuật đi!”

Trần An An cúi đầu từng bước đi vào phòng phẫu thuật một chút hơi người cũng không có, ngồi ở trên giường chật hẹp, bờ vai nhỏ cũng rũ xuống.

Phải phẫu thuật! Nhưng là cô rất sợ đau, cô còn sợ máu nữa! Nhưng còn khối u thì phải làm sao? Trần An An cúi đầu nhìn nhìn bộ ngực của mình, cảm giác bàn tay to kia ở trên đó vuốt ve vẫn còn lưu lại, khuôn mặt của cô thoát cái đỏ ửng.

“Được rồi, cởi quần áo ra!” đang nghĩ tới thì Diệp Lương Nhất đẩy cửa bước vào, hẳn nhìn Trần An An nói một câu liền xoay người kéo ra một ngăn tủ, từ bên trong lấy ra bộ dụng cụ phẫu thuật.

“Mau cởi quần áo!” Diệp Lương Nhất nhìn Trần An An đang ngơ ngác, quơ quơ dao phẫu thuật nhắc lại.

Phòng phẫu thuật không có rèm che, mặt trời giữa trưa rực rỡ chiếu thẳng vào, dao phẫu thuật ở trên tay Diệp Lương Nhất sáng loáng, Trần An An xê dịch người cách Diệp Lương Nhất xa hơn chút, trong lòng càng sợ hãi

Phía sau, Trần An An bỗng nhiên nghe ngửi thấy được mùi thịt, hương thơm cơ hồ làm cho người ta trong nháy mắt ngửi được, trong miệng liền tràn ra nước miếng.

“Chợ phía đông bán thịt bò, nhà kia lại hầm thịt bò.” Diệp Lương Nhất nhìn nhìn ngoài cửa sổ không chút để ý nói.

hắn giơ dao phẫu thuật, giọng lạnh như băng, sự hồ hững khi nói chuyện kia làm cho Trần An An tóc gáy đều dựng thẳng hết lên!

trên ống tiêm chứa thuốc tê, kim tiêm dày đặc trở nên cực kỳ khủng bố, Trần An An bỗng nhiên a một tiếng, từ trên giường bật dậy, đẩy cửa ra bỏ chạy.

Đáng sợ quá! Trần An An bước đi trên đường, lòng vẫn còn sợ hãi. Trong bệnh viện bỗng nhiên bay ra mùi thịt, không khí lạnh như băng, bác sĩ cầm dao phẫu thuật, thật sự là làm cho cô kinh khiếp.

Sao bỗng nhiên bỏ chạy? Diệp Lương Nhất giơ phẫu thuật đao còn chưa kịp phản ứng lại, thật sự là quá nhất gan, hẳn lắc đầu, thu dọn dụng cụ, ra khỏi phòng phẫu thuật trở lại khoa nữ tuyến, ngồi ở bàn công tác nghĩ nghĩ có gì đó không thích hợp.

Diệp Lương Nhất nhìn tới cái gương trên bàn, chiếu chiếu khuôn mặt băng sơn vạn năm không thay đổi của chính mình, không thay đổi hình dạng, rất tuần tú mà, cô kia rốt cuộc đang sợ cái gì?

Trần An An hối hận, vô cùng hối hận. cô cảm thấy hành vi lâm trận bỏ chạy của chính mình thật sự là rất mất mặt, huống hồ trong cơ thể đang có khối u giống như là một quả bom hẹn giờ, không chú ý sẽ đột nhiên bùng phát. cô nhất gan, sợ chết, lời nói của bác sĩ kia lúc nào cũng vọng bên tai, làm cho cô càng ngày càng hoảng hốt.

cô nhẹ nhàng chạm vào chỗ cứng rắn giống như đá kia, coi nó như một cục mụn nhỏ, rốt cuộc hạ quyết tâm! Nhất định phải sớm đem u này bỏ đi !

Mà bên kia, Trần An An vừa mới đi khỏi, cánh cửa khoa nữ tuyến bỗng mở ra, từ bên ngoài một người đàn ông trung niên mặc áo blu trắng đi vào, hắn vừa nhìn thấy Diệp Lương Nhất lập tức cười nói: “Làm phiền bác sĩ Diệp, vừa rồi tôi không ở đây có người bệnh nào đến không?”

Diệp Lương Nhất suy nghĩ một giây, đưa tay đẩy gọng kính, lạnh nhạt nói: “không có.”

Buổi chiều ngày hôm sau, Trần An An lại đứng ở ngoài cửa khoa nữ tuyến. Vừa đi cô vừa cầu nguyện, trăm ngàn lần đừng gặp vị bác sĩ lạnh như băng kia, nếu không nhất định phải đổi!

Nhưng thật không may, ông trời không hề nghe thấy tiếng lòng của cô, làm cô vừa vào gian phòng nhỏ nhỏ kia, bên trong vẫn bắt gặp tay bác sĩ khùng bố ngày hôm qua đang ngồi.

Trần An An thực xấu hổ, cũng không dám lùi bước, cô cố gắng bày ra vẻ mặt nịnh nọt mỉm cười, vui vẻ chạy đến trước mặt Diệp Lương Nhất: “Bác sĩ, tôi, tôi đến phẫu thuật.”

Từ lúc cô bước vào kia một khắc kia, Diệp Lương Nhất liền nhận ra cô. Ánh mắt nhỏ dài hơi hơi nheo lại, tỏ vẻ có quyền có thể bắt nạt người, “Đến phẫu thuật vui lòng liên hệ bác sĩ trưởng khoa.”

“Ai?” Trần An An nóng nảy, vội vàng giải thích nói: “Cái đó, bác sĩ, anh đã quên sao? Tôi, tôi ngày hôm qua.....” Mắt to chớp chớp hai cái, vẫn là vượt qua xấu hổ trong lòng, tiếp tục hạ giọng: “Chính là trong ngực có u xơ phải làm phẫu thuật.”

“Mỗi ngày nhiều người phải làm phẫu thuật như vậy, tôi làm sao nhớ hết toàn bộ được.” Diệp Lương Nhất không chút khách khí, hắn tay hạ mắt kính, chống cằm nhìn vẻ mặt sợ hãi của Trần An An, chậm rãi nói: “Cởi áo ra tôi nhìn một lần nữa!”

“Đúng là u xơ, chỉ cần phẫu thuật là tốt rồi!” Trần An An cực lực tranh thủ cơ hội không phải cởi quần áo, tuy nói trước lạ sau quen, nhưng là đối mặt với nam bác sĩ thoạt nhìn so với mình không lớn hơn bao nhiêu, cô vẫn ngượng ngùng không thôi.

“Nếu như.....” Diệp Lương Nhất cúi đầu nhìn Trần An An điền bản đăng ký mới tiếp tục nói: “Trần tiểu thư không phối hợp, vậy xin mời đi ra ngoài, đừng làm chậm trễ công việc của tôi.”

nói xong hắn ‘chát’ một tiếng đem bản đăng ký ném ở trên bàn, xoay người ngồi vào máy tính đối diện, ngón tay ở trên bàn phím không biết gõ cái gì, thoạt nhìn giống như bộ dáng thật sự làm việc. Từ góc độ của Trần An An chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt hắn lạnh lùng cứng rắn tinh xảo cùng thân mình thẳng tắp.

“Thực xin lỗi!” Trần An An cắn cắn môi, mắt to tròn bóng ướt một mảnh, tay nhỏ bé rất nhanh kéo khóa áo lông xuống, lông mi thật dài run rẩy: “Tôi cởi! Tôi cởi!”

Khóe miệng Diệp Lương Nhất gợi lên độ cong thật nhỏ, lực chú ý cũng từ màn hình máy tính chuyển dời đến trên người Trần An An, nhìn Trần An An bối rối bỏ đi áo lông trên người, thời điểm áo lông chuẩn bị rơi xuống, liền đứng dậy đi đến bên người cô, đè xuống bàn tay đang nắm lấy vạt áo.

Trần An An ngẩng đầu khó hiểu nhìn hắn.

“không muốn cởi?” Diệp Lương Nhất đứng gần thân thể của cô hỏi.

“không, không có.....” Trần An An bất an co rụt bả vai cố gắng giảm bớt sự tồn tại của chính mình, cô cùng bác sĩ này thân cận quá! Hô hấp đều đều thổi trên cổ của cô, ngứa ngứa, thực không thoải mái.

Trần An An cực nhanh ngẩng đầu liếc mắt nhìn Diệp Lương Nhất, bác sĩ này vẫn nguyên bộ dạng như trước, so với dòng nước lạnh bên ngoài còn lạnh hơn vài phần.

“Sợ cái gì, hả?” Diệp Lương Nhất đưa tay gạt sợi tóc vương của cô ra sau, nhìn thấy Trần An An rụt lại thành một đống, trong mắt hiện lên một tia nghiền ngẫm.

Ngón tay hắn thon dài, đầu ngón tay hơi lạnh, lơ đãng lướt qua cổ ả áp của cô, Trần An An nhìn không được sợ run cả người, trên cánh tay nháy mắt nổi da gà, vừa định nói cái gì đó, Diệp Lương Nhất bỗng nhiên buông ra cô lùi lại phía sau.

“Tôi nhớ ra rồi, cô là bệnh nhân bỏ chạy trong phòng phẫu thuật hôm qua.” Tròng mắt Diệp Lương Nhất gắt gao tập trung nhìn thân thể nháy mắt cứng ngắc của Trần An An, cởi bỏ nút thắt trên áo blu, lộ ra áo lông màu đen bên trong: “Tốt lắm, bây giờ qua phòng phẫu thuật đi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Mở màn dự án mới!! Hi hục leo lên bảng xếp hạng tháng a.

Hoặc là đưa ra bộ sưu tập cùng ý kiến, hoặc là.....

2. Chương 2

Chương 2

Edit: June

Phẫu thuật tiến hành rất thuận lợi, với kỹ thuật của Diệp Lương Nhất mà nói căn bản chỉ giống như một bữa ăn sáng, kỳ thật bình thường hẳn chẳng bao giờ làm loại tiểu phẫu này, nhưng mà vừa mới chuyển công tác đến bệnh viện trung tâm này, còn chưa nhận vị trí chính thức, thỉnh thoảng làm kỹ thuật nhỏ bé này cũng hay.

Lúc mới bắt đầu Trần An An còn vô cùng sợ hãi, nhưng mà bị thuốc tê đánh tới nên sau đó cũng không có cảm giác đau đớn gì, toàn bộ quá trình phẫu thuật cô luôn luôn nhắm mắt, liếc mắt một cái cũng không, ngay cả thời điểm Diệp Lương Nhất tiến hành khâu lại vết mổ cô cũng không mở mắt.

“Tốt rồi, cách ba ngày đến thay băng đổi thuốc một lần, đổi hai lần là xong, trong vòng hai tuần không được tắm rửa.” Diệp Lương Nhất dùng băng y tế dán lên vết mổ, buông dao phẫu thuật xuống, nói với Trần An An.

Trần An An vội vàng gạt đầu, cẩn thận từ trên giường ngồi dậy, chuyện đầu tiên chính là nhanh chóng lao ra khỏi giường mặc áo vào.

Diệp Lương Nhất bất động thanh sắc nhìn động tác của cô, trong lòng hừ một tiếng. Thu thập dụng cụ xong, hẳn chỉ chỉ cho cô nhìn khối u vừa mới lấy ra nói: “Đây là thứ ở trong cơ thể cô đó.”

Đầu óc Trần An An không kịp phản ứng, trực tiếp nhìn theo hướng tay hắn chỉ. Trong cái khay kia một khối màu đỏ mơ hồ nhất thời đập vào mắt, đầu Trần An An ông một tiếng, sắc mặt nháy mắt trắng bệch, cả người rầm một cái đổ trở về trên giường.

“Này, này!” Diệp Lương Nhất vỗ vỗ khuôn mặt Trần An An, xem bộ dạng cô ôm ngực khó thở thì biết ngay là sợ máu. Diệp Lương Nhất thở dài một hơi, rót chén nước ấm cho Trần An An, sờ sờ dây ngọc trên cổ, xem ra gần đây mình đúng là số con rệp.

Mà bên kia, Lý Duyệt Nhiên đang ở công ty cầm đơn xin phép của Trần An An, di động bỗng nhiên vang lên, là nhạc chuông của Trần An An.

Lý Duyệt Nhiên nhấn phím nghe, đầu lệch qua một bên kẹp điện thoại, còn bàn tay thì không ngừng gõ bàn phím, “An An, khi nào cậu trở về? Phẫu thuật thế nào?”

Bên kia trầm mặc một hồi lâu không có trả lời.

Lý Duyệt Nhiên trong lòng căng thẳng, vừa định truy hỏi. Bỗng nhiên bên kia truyền đến một giọng nam lạnh như băng, cách điện thoại mà cũng khiến cho Lý Duyệt Nhiên rung mình một cái.

“cô tới bệnh viện trung tâm khoa nữ tuyến phòng bác sĩ phó chủ nhiệm đón Trần An An, cô ta té xỉu trên giường của tôi.” nói xong liền rầm một tiếng cúp máy.

Fuck! cô nghe được cái gì vậy? Lý Duyệt Nhiên đứng lên điên cuồng xoa đầu, thật vất vả mới làm cho chính mình không trực tiếp thét chói tai.

Trần An An té xỉu !

Trần An An té xỉu ở trên giường !

Trần An An té xỉu trên giường một người đàn ông !

Nhanh chóng duyệt qua vô số tình tiết cầu huyết, Lý Duyệt Nhiên cầm túi ngay cả xin phép cũng không thêm hướng bệnh viện chạy tới. Giày cao gót mười phân giẫm trên đá cẩm thạch phát ra tiếng vang cộc cộc như sấm rền.

“Đem cô ta đi!” Diệp Lương Nhất ghét bỏ chỉ chỉ Trần An An đang choáng váng trên giường, nói với Lý Duyệt Nhiên còn đang thở hổn hển không ra hơi.

Lý Duyệt Nhiên vẫn đang chìm đắm trong tình tiết vở kịch chưa phục hồi tinh thần lại, nhìn Trần An An nằm trên giường vẫn không nhúc nhích nói: “Xin hỏi một chút, Trần An An làm sao vậy.....”

“Choáng vì sợ máu.” Diệp Lương Nhất nhìn thoáng qua đồng hồ trên cổ tay, cắt đứt lời nói của Lý Duyệt Nhiên, “Mau đưa cô ta đi.”

“Bác sĩ, tôi không thể công được, anh có thể giúp tôi hay không.....” Lý Duyệt Nhiên trưng ra bộ mặt xinh đẹp mang theo chút ngưng ngững, thật tao nhã gạt gạt mấy lọn tóc xoăn trên vai, trong mắt hạnh quyền rũ đều là khẩn cầu.

Bị vướng vật như vậy nhìn chăm chú, nam nhân nào chả động tâm, đáng tiếc trong mắt Diệp Lương Nhất ngoài mong muốn nhanh chóng tan tằm, cái gì cũng không có.

“Tôi nói lần cuối, mang cô ta đi.” Đôi mắt Diệp Lương Nhất lớn lên vô cùng tốt, con ngươi ngăm đen, trông đen rõ ràng, nhưng mà ánh mắt lại dọa người, bị hắn nhìn chăm chăm như vậy, Lý Duyệt Nhiên chỉ cảm thấy thân thể run lên, không tự chủ được lui lại phía sau.

“Này, An An, tới đến đây, dậy dậy!” Lý Duyệt Nhiên nửa ôm Trần An An ngồi ở hành lang bệnh viện, bàn tay kia cũng không rảnh vỗ vỗ khuôn mặt của cô.

Sắc mặt Trần An An vẫn còn trắng bệch, nhưng so với vừa rồi đỡ hơn một chút. Lý Duyệt Nhiên nhìn cô bất tỉnh, dứt khoát nhéo nhéo mặt cô, “Trần An An, mau tỉnh lại, bằng không quay về công ty sẽ bị trừ tiền thưởng !”

Tuy rằng Trần An An đang cực kì choáng váng, nhưng mà chỉ có vậy thôi, lúc này Lý Duyệt Nhiên cứ vỗ lại véo, nếu không tỉnh lại thì mới thật sự là có vấn đề .

cô mơ màng mở to mắt, chớp vài cái, nhìn Lý Duyệt Nhiên bên cạnh, lòng vẫn còn sợ hãi, “Duyệt Nhiên, sao cậu lại ở trong này?”

“Đừng nói nữa.” Lý Duyệt Nhiên thở dài một hơi, từ trên băng ghế đứng dậy, đưa tay cẩn thận đỡ lấy Trần An An, “hiện tại cảm thấy thế nào? Chóng mặt không, vết mổ có đau không?”

Trần An An vẫn còn chóng mặt, nhưng mà đi đường không thành vấn đề, cô lắc lắc đầu, nhìn Lý Duyệt Nhiên cười cười, “không sao, đi thôi! Là bác sĩ gọi điện thoại gọi cậu tới ?” cô đưa tay cào tóc, ngốc ngốc cười nói: “không nghĩ tới bác sĩ nhìn lạnh như băng, trên thực tế cũng không tệ lắm.”

Lý Duyệt Nhiên cố nén xúc động trợn trắng mắt, thật vất vả mới áp chế chính mình hung hăng chửi tục.

Trần An An nghiêng ngả đi vào công ty, bởi vì sợ rách vết thương trên ngực, tư thế đi đường thực quái dị, thật vất vả đi tới bàn làm việc của mình, cô rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, đưa tay mở máy tính.

Lại là một đồng thiết kế đang chờ làm, Trần An An suýt nữa dựa bàn khóc rống, luôn bận rộn như vậy, lấy đầu ra cảm hứng, nhưng cấp trên cứ thúc giục, kết quả càng vội càng làm không được.

“Đừng có gấp, cậu vừa mới phẫu thuật xong.” Lý Duyệt Nhiên đi đến bên cạnh cô, đem một ly trà xanh còn bốc hơi nóng đặt trên bàn cô, “An thần thanh não, vừa uống vừa nghĩ.”

Trần An An gật đầu, đối với bạn tốt nhiều năm tự nhiên không cần nói lời cảm ơn, lại vùi đầu tiếp tục vất óc suy nghĩ.

Có thể là trà xanh thật sự có tác dụng thanh tỉnh đầu óc, vừa uống được một nửa, Trần An An liền cảm thấy trong đầu ý tưởng hỗn độn bỗng nhiên trở nên có thứ tự, cô nhanh chóng nhìn chăm chăm máy tính, click chuột, thỉnh thoảng phát ra âm thanh gõ bàn phím, chỉ chốc lát sau, tạo hình một nhân vật phản diện sơ lược trông rất sống động liền hiện lên trên màn hình máy tính.

Trần An An đang định tô màu cho nó, chợt nghe tổ trưởng thông báo họp, cô thở dài, sắp đến thời gian tan tầm mà còn họp gì nữa! Nhưng mà ngoài miệng cũng không dám nói, chỉ có thể cầm giấy bút đi theo mọi người vào phòng họp.

Nội dung họp cụ thể là gì Trần An An không nghe thấy, cô đang bận phác họa cảm hứng của mình lên giấy. Trần An An tuy rằng có điểm ngây ngô, nhưng luôn luôn làm việc nghiêm túc, cho dù là sếp đang thao thao bất tuyệt động viên cũng không nghe thấy, chỉ đắm chìm trong thế giới của chính mình, đối với hết thảy phát sinh bên ngoài đều hoàn toàn không để ý.

“Thế nào? Ai ở lại nhận tư vấn tâm lý?” Ông sếp vỗ bàn, ánh mắt sắc bén quét một vòng.

Nhân viên ở dưới đều không chớp mắt, sống lưng thẳng đứng ngồi đó, ai cũng không hé răng. Bởi vì, công ty bỗng nhiên nói quan tâm đến nhân viên, mời bác sĩ tâm lý đến tư vấn cho bọn họ, đều là thời gian làm việc, nhưng quan trọng là nhân viên phải đến công ty vào thứ bảy, tương đương với tăng ca, ai cũng không ngốc, tăng ca ít nhất còn có tiền tăng ca, cái này thì có gì? Về phần vấn đề tâm lý gì đó, càng là chuyện mơ hồ, có mấy người tin. Cho dù là có người nhảy lầu thì thế nào? Muốn họ từ bỏ ý định, một buổi tư vấn tâm lý có thể giải quyết sao? nói nhảm mà thôi!

Bởi vậy thủ trưởng vừa nói ra lời này, cả phòng họp nhất thời im lặng, quả thực ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy.

Sắc mặt ông sếp có chút không tốt, rõ ràng là không cho cự tuyệt, ánh mắt bắt đầu tìm tòi từ nhân viên ngồi gần nhất, nhìn đến người cuối cùng, rốt cuộc cũng ngừng lại trên người Trần An An đang cúi đầu viết viết vẽ vẽ.

Lý Duyệt Nhiên có chút sốt ruột, muốn nhắc nhở Trần An An một chút, nhưng không biết làm sao vì thủ trưởng đang nhìn chăm chăm lại đây, một động tác nhỏ cũng bị phát hiện, liền trở mắt nhìn lại, một cử động cũng không dám.

“cô kia, cô đang cúi đầu kia!” Thanh âm thủ trưởng đột nhiên vang lên ở trong phòng họp yên tĩnh, mọi người nhất thời đều theo ánh mắt thủ trưởng mà nhìn Trần An An, thế nhưng Trần An An thật sự là rất chăm chú, vẫn chuyện ta ta làm, tuyệt không biết chính mình đã trở thành tiêu điểm của toàn công ty.

“Trần An An!” Lý Duyệt Nhiên nhỏ giọng kêu cô, ở dưới bàn dùng chân đá đá, cảm hứng đột nhiên bị cắt ngang, Trần An An mờ mịt quay đầu nhìn Lý Duyệt Nhiên, “Làm sao vậy?”

Phì, có nhân viên đã nhin không được bật cười, sắc mặt thủ trưởng càng thêm khó coi, “cô, chính là cô, có đồng ý không?”

Đồng ý cái gì? Trần An An hoàn toàn không biết, cô mờ mịt nhìn thủ trưởng, liếc mắt một cái, phát hiện ánh mắt thủ trưởng đang gắt gao nhìn mình chăm chăm, rất có ý là nếu cô không đồng ý liền xé nát cô ra.

Vì thế Trần An An ngốc nghếch gật đầu, “Tôi, tôi đồng ý.”

Vừa dứt lời, thủ trưởng vỗ mạnh lên bàn một cái, “Tốt! Mọi người đều phải noi gương cô này..... cô tên là gì?”

“Trần An An.”

“À, Trần An An... học tập, tốt lắm, sau cuộc họp, các tổ trưởng trở về thống kê số lượng, mỗi tổ không thể ít hơn tám người. Tan họp!”

Nhân viên đều tốp năm tốp ba ra khỏi phòng họp, rất nhiều người đi qua Trần An An đều lộ ra vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu, Trần An An nhìn mà xấu hổ, cô đi đến trước mặt Lý Duyệt Nhiên nói nhỏ: “Duyệt Nhiên, rốt cuộc là thế nào?”

Lý Duyệt Nhiên đồng tình nhìn cô một cái, trấn an vỗ vỗ bả vai của cô, “An An đáng thương, thứ bảy ở lại nghe tư vấn tâm lý đi!”

Cái gì? Trần An An nháy mắt tròn tròn, hận không thể một tay đập chết chính mình.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Hồ mới tịch mịch như tuyết ~ mong được góp ý a ~ Bác sĩ Diệp đã đủ lạnh, không cần lại làm cho ta lạnh hơn

3. Chương 3

Chương 3

Edit: Junee

Vốn là cuối tuần Trần An An còn nhận một lớp gia sư, tuần này không đi được, đành phải gọi điện xin phép nghỉ.

May mắn là cha mẹ bên kia rất thông cảm, vui vẻ đồng ý để cho cô dạy bù vào thứ bảy tới.

Giáo dục tâm lý cái gì, Trần An An vừa mua một bát mì sợi năm đồng ở lề đường, vừa dùng bả vai kẹp di động gọi điện thoại.

“Ba, tháng này con gửi tiền, bệnh của ba thế nào rồi? đi bệnh viện chưa? Ba không cần tiết kiệm như vậy, muốn ăn cái gì thì mua cái đó.”

Ba Trần nghe thấy lời nói của con gái yêu hiểu ý cười, “Ba ở nông thôn cần gì tiêu tiền, An An, con nghe lời ba, tháng sau đừng gửi nữa, con ở thành phố lớn, nhiều thứ cần dùng tiền, ba chỉ bị bệnh nhẹ thôi, vài ngày nữa là khỏi.”

“Con cũng không phải tiêu gì cả.” Trần An An lấy một miếng khăn giấy lau miệng, “Ba chữa bệnh quan trọng hơn, bác sĩ nói thế nào ạ?”

Mấy ngày trước cô về nhà, nghe ba nói buổi tối ngủ không yên, chân bị chuột rút, thỉnh thoảng còn tê cứng, cô định đưa ba đi cùng để đi bệnh viện kiểm tra. Ai ngờ ba cô lại cố chấp, nói gì cũng không đi, nói ông già rồi, bệnh là lẽ đương nhiên, tiếc tiền khám bệnh.

Nhưng mà Trần An An thật sự lo lắng, sống chết đem ba cô đi bệnh viện, ai dè vừa mới vừa nộp phí đăng ký, công ty lại gọi điện tới.

Tăng ca khẩn cấp, phải lập tức tới công ty. Trần An An không dám chậm trễ, đành phải dặn ba cô kiểm tra cẩn thận, liền chạy tới công ty, bởi vậy cũng không biết rốt cuộc thân thể ba cô bị làm sao.

“không sao, bệnh vặt ấy mà.” Ba Trần chẳng hề để ý, “Được rồi, con không cần lo cho ba, lo cho bản thân ấy.”

Trần An An còn muốn nói nữa, lại bị ba cô ngăn lại.

“Được rồi, con làm việc cho tốt, ba gác máy đây, đừng lãng phí tiền điện thoại, không có việc gì con cũng đừng về, tiết kiệm tiền mua chút gì mà ăn.”

nói xong không đợi Trần An An trả lời liền treo điện thoại, Trần An An nghe trong điện thoại thanh âm chiếu cô, thở dài, buông điện thoại bưng bát vào phòng bếp, mở vòi nước rửa.

Nhớ khi cô còn bé, thân thể ba cô không tốt, trong nhà lộn xộn các hộp thuốc, đều là ba cô uống.

Rất rẻ, thường là năm mươi mao tương đương một đồng một hộp.

Mỗi lần cô về nhà đều lòi ba đi bệnh viện, nhưng không bị ba cô dùng chổi đánh thì lại là bị mắng, nếu cô vẫn kiên trì, ba cô sẽ thu thập đồ đạc trực tiếp bỏ đi, đến nhà bác cả ở, không gặp, không nói chuyện với cô, thậm chí cô quỳ khóc van xin ông cũng không đồng ý.

Lần trước thật vất vả mới có cơ hội, không ngờ đến phút quan trọng nhất thì bị gọi về công ty.

Trần An An đem bát đã rửa sạch sẽ bỏ vào trong tủ, vết thương trên ngực trái còn hơi đau đau. Tiểu phẫu như vậy mà lấy của cô hơn một ngàn, tiền sinh hoạt tháng này lại giảm rồi.

Tiền! Tiền! Đến khi nào thì cô mới có thật nhiều tiền, khiến cho ba cô không bắn khoản này bắn khoản kia, chữa bệnh thật tốt.

Trần An An cúi đầu, gắt gao nắm chặt tay, nhất định cô phải cố gắng làm việc!

“Giúp tôi đi, tôi đang thiếu một trợ lý.” Chu Tề ngồi ở trên sofa, giơ một chai bia lên vừa uống vừa nói với Diệp Lương Nhất.

Diệp Lương Nhất tựa lưng vào sofa, uống một ngụm bia, ngay cả cái ánh mắt cũng chưa cấp cho Chu Tề.

“Diệp Lương Nhất,” Chu Tề buông chai bia chống cằm nhìn Diệp Lương Nhất, khuôn mặt ôn nhuận nhìn không ra tức giận, “Cậu có thể không đi, nhưng mà.....”

Khóe môi hần khe cong, trong mắt đều là ý trêu chọc, “Nếu bác gái biết cuối tuần cậu nhàn nhả ở nhà, không chừng sẽ sắp xếp cho cậu đi xem mắt đấy.”

Thân mình Diệp Lương Nhất cứng đờ, trên khuôn mặt không chút biểu tình có một tia buồn lúng.

hần nhú mày, bực bội kéo kéo áo, đem ngụm bia còn sót lại dốc vào toàn bộ.

“Thế nào? Còn muốn từ chối không?”

“Tôi đi.”

Sáng thứ bảy, Trần An An thật vất vả từ trên giường bò dậy, bữa sáng cũng chưa kịp ăn liền chạy tới công ty.

ngực trái cô vừa mới mổ, không dám chen chúc trên xe công cộng, sợ đụng tới vết thương, đành phải cắn răng gọi xe.

Bình thường chỉ cần một đồng là có thể đến nơi, lần này lại mất hơn hai mươi đồng, Trần An An lòng đau như cắt, đến khi vào phòng họp vẫn không tập trung.

“An An, lại đây ngồi!” một đồng nghiệp phòng quảng cáo vẫy vẫy tay với cô, vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình.

Trần An An đi qua chào hỏi, rồi nằm bò trên bàn, cái gì mà tư vấn tâm lý, một chút hứng thú cô cũng không có! cô cũng không tự sát!

“Được rồi, chính là công ty này, cậu đừng có thối mặt ra nữa, đi thôi.” Chu Tề vỗ vỗ bả vai Diệp Lương Nhất, tuy rằng trên mặt bạn tốt vẫn không có biểu tình gì, nhưng mà áp suất thấp kia vẫn vờn quanh đây.

Sở dĩ hần đồng ý nhận tư vấn tâm lý tại công ty này, bởi vì lão tổng công ty này cùng ba hần có chút giao tình.

Nếu không hần cũng không đến, hần rất bận mà.

Tuy rằng Chu Tề mới ba mươi tuổi nhưng đã là bác sĩ tâm lý nổi tiếng trong nước. Năm đó được Đại học Stanford đặc cách tuyển vào, đến nay ở thành phố A vẫn được phụ huynh bọn nhỏ khen không dứt.

hần và Diệp Lương Nhất là bạn thời trung học, lên đại học lại cùng nhau vào Stanford, khác nhau là, hần học tâm lý, còn Diệp Lương Nhất học y học lâm sàng.

Diệp Lương Nhất dứt hai tay vào trong áo khoác nói: “Dẫn đường đi.”

Chu Tề bĩu môi, bước nhanh trước hần một bước..

Người đến đúng là không ít, thật sự cho hấn mặt mũi. Chu Tề đẩy cửa ra, nhìn trong phòng hội nghị đầy người, mỉm cười, thông dong tiêu sái bước lên phía trước.

trên mặt hấn lộ vẻ ôn nhu trước sau như một tươi cười, “Chào mọi người, tôi là Chu Tề, là bác sĩ tâm lý chính hôm nay, vị này là trợ lý của tôi, Diệp Lương Nhất.”

Khuôn mặt hấn anh tuấn, cử chỉ tao nhã, giọng nói ôn nhu, một câu mở đầu vô cùng đơn giản cũng đã chiếm được tình cảm của đại đa số phụ nữ ở đây.

“An An, thật đẹp trai!” Đồng nghiệp đẩy Trần An An đang nằm bò trên bàn, trong mắt hoàn toàn là kinh hỉ, “Cả hai đều đẹp trai! Hai kiểu hoàn toàn đối lập! Hôm nay đến thật sự là đáng giá!”

Với mấy người đẹp trai Trần An An không có hứng thú, cô để ý là hôm nay không thể đi dạy. Ủ rũ ngẩng đầu nhìn lên trên, không ngờ liếc mắt một cái, thân mình liền lập tức cứng đờ.

Người kia..... không phải là bác sĩ ngày đó sao?

Trần An An chớp chớp mắt, gần như nghĩ là mình bị ảo giác.

Đồng nghiệp ở bên tai cô trêu đùa, “Thế nào, An An, nhìn trúng người nào, nói cho tỳ tỳ! Tỳ tỳ giúp muội gọi điện!”

Nhất thời Trần An An rung mình một cái, cúi đầu, hình ảnh bác sĩ cầm dao phẫu thuật kia lại phóng to trong đầu, thậm chí cô cảm thấy vết mổ cũng cùng lúc đau theo.

Đồng nghiệp còn lải nhải bên tai, nói hai người trên kia đẹp trai thế nào. Trần An An ngẩn ngơ, chỉ ừ một tiếng, trên thực tế tâm hồn đã sớm đi vào cõi thần tiên nào rồi.

“Đa số mọi người đối với tâm lý học không hiểu rõ.” Chu Tề mở máy chiếu, “Tôi biết ở đây cũng có rất nhiều người như vậy, trên thực tế tâm lý học là môn học rất cao thâm.”

hấn đi đến bên Diệp Lương Nhất, mỉm cười, “Sau đây tôi sẽ làm một thí nghiệm, ọi người thấy sự kỳ diệu của tâm lý học.”

hấn di chuyển chuột vài cái, trong phòng hội nghị nhất thời vang lên một đoạn âm nhạc thư thả. hấn đi xuống bục giảng, chỉ vào cái bàn phía trước, nhìn Diệp Lương Nhất cười cười thật có lỗi, “Lương Nhất, phiên cậu nằm trên đó được chứ?”

Mặt mày Diệp Lương Nhất càng lúc càng lạnh như băng, lúc đến Chu Tề cũng không nói muốn hấn nằm trên mặt bàn, coi hấn là gì? Chuột bạch à? “

Cậu muốn trở về xem mắt sao?” Sắc mặt Chu Tề không thay đổi, giống như lơ đãng cúi xuống bên tai Diệp Lương Nhất nhỏ giọng nói.

Diệp Lương Nhất biến sắc, trầm mặc vài giây, đành nằm lên.

“Tốt, hiện tại hãy buông lỏng đầu óc, không nghĩ gì cả.” Thanh âm Chu Tề hết sức thông thả, từng âm tiết giống như là cố ý kéo dài.

Phòng hội nghị càng ngày càng im lặng, chảy xuôi theo từng nốt nhạc, giọng nói của Chu Tề càng ngày càng thấp, trong phòng hội nghị có người thậm chí không tự chủ nín thở rồi hô hấp, tròng mắt như muốn xem Chu Tề rốt cuộc đang làm cái gì. Phía sau cũng chỉ có ánh mắt Trần An An còn đang mờ mịt, không biết suy nghĩ cái gì.

“hiện tại hãy tưởng tượng bạn là một tảng đá. Cứng rắn, tảng đá nằm ở ven đường, gió thổi phơn nắng cũng không di chuyển.....”

Diệp Lương Nhất không kháng cự, gắt gao nhắm mắt lại, y theo yêu cầu của Chu Tề mà làm.

Ý thức càng ngày càng mơ hồ, tảng đá, hấn là một tảng đá.....

“Tốt lắm, bạn chính là một tảng đá.” Thanh âm Chu Tề rất thấp, thậm chí giống như lẩm bẩm.

Ừ, không biết là ai khẩn trương nuốt nước miếng.

Trong mắt Chu Tề mang theo ý cười, đưa mắt nhìn đám đông phía trước một chút, đi đến giữa phòng họp, nhẹ giọng nói: “Mọi người chắc rất tò mò tôi đang làm gì, bây giờ tôi sẽ chọn một người đi lên đây cảm nhận một chút.”

Gần như cả đám con gái trẻ tuổi bắt đầu rục rịch, Chu Tề vươn ngón trỏ dựng thẳng ở trên môi thở dài một tiếng.

Bỗng nhiên hướng thẳng đến chỗ Trần An An, gõ gõ mặt bàn của cô, “Vị mỹ nữ này, tôi ở trên bục đã để ý thấy cô nghe thật sự nghiêm túc, có thể mời cô đi lên phía trước một lát không?”

Trần An An ngơ ngác mở trừng hai mắt, cuối cùng hồi phục tinh thần, “Hả?”

Chu Tề vẫn tươi cười, lặp lại câu nói vừa rồi, đứng trước mặt Trần An An, làm tư thế xin mời.

hắn đang làm gì vậy? Trần An An mơ mơ màng màng đứng lên, đi theo Chu Tề từng bước lên phía trước. hấn rốt cuộc yêu cầu cô làm gì? Vừa rồi cô đang ngăn người, căn bản là không nghe thấy hấn nói gì.

Nghe thật sự nghiêm túc! Làm sao có thể?

Đôi mắt Chu Tề lóe lên, hấn ghét nhất bị người ta không để ý nghe mình nói, lá gan cô gái này thật lớn, quang minh chính đại ở trước mặt hấn thật thần, nếu không cho cô chút giáo huấn, hấn sẽ cảm thấy thực có lỗi với chính mình!

“Vị mỹ nữ này, xin hỏi hiện tại cô cảm nhận được gì?” Chu Tề đem microphone đưa tới bên miệng Trần An An.

Cảm nhận, cảm nhận..... cô có cảm nhận gì? Trần An An cắn môi, trong đôi mắt to lộ vẻ lúng túng.

“Đừng khẩn trương, không sao, chỉ cần nói một chút cảm nhận là được rồi.” Chu Tề cười càng ôn nhu.

Hai má Trần An An nóng lên, nhìn thoáng qua Diệp Lương Nhất đang nằm trên bàn vẫn không nhúc nhích, đang lúc bối rối, đầu ngón tay không cẩn thận đụng phải cẳng chân hấn.

Trong mắt to vụt qua một tia không thể tin được, thân mình bác sĩ thế mà thật cứng rắn! Giống như tảng đá!

Thời gian lâu như vậy mà Trần An An không nói chuyện, Chu Tề vẫn kiên nhẫn giữ microphone như cũ, “Nào, nói chút cảm nhận của cô đi, đừng sợ.”

Đầu ngón tay Trần An An ở trên cẳng chân Diệp Lương Nhất giật giật, bỗng nhiên hướng microphone nói: “hấn cứng * !”

Khuôn mặt ôn nhu tươi cười của Chu Tề bị kìm nén, trong phòng hội nghị đầu tiên mọi người ngẩn ra, liền sau đó lập tức đem ánh mắt tập trung đến hạ thân Diệp Lương Nhất.

Trần An An thấy một lúc lâu sau Chu Tề cũng không tiếp lời cô, chớp mắt to hướng microphone nhấn mạnh lần nữa, “thật sự! hấn thật sự cứng!”

Vừa dứt lời, tảng đá Diệp Lương Nhất mới vừa rồi còn nằm ở trên bàn bỗng nhiên bật dậy, ánh mắt lạnh như băng như kiếm đâm thẳng vào Trần An An.

Trần An An bị hấn dọa từng bước lui về phía sau, đáng thương cầm lấy microphone, “Diệp, bác sĩ Diệp, không phải anh cứng sao, sao lại ngồi dậy?”

4. Chương 4

Chương 4

Edit: Junee

“Ha ha, thật xin lỗi,” Chu Tề ngồi ở trên ghế lái, cười đến nỗi tay cũng run lên, căn bản không có biện pháp cầm lái.

“thật sự là..... cô gái kia rất khôi hài.” Chu Tề liếc mắt nhìn sắc mặt đang sa sầm của Diệp Lương Nhất, muốn nhin cười, nhưng mà làm sao cũng không được.

Diệp Lương Nhất nhìn chằm chằm Chu Tề, ánh mắt lạnh giống như vào đông, “Chu Tề, đủ rồi.” hắn cài dây an toàn, “không muốn chết ở trên đường thì thôi cười ngay!”

“Khụ khụ,” Chu Tề giả bộ ho hai tiếng, xoa xoa cơ mặt mình, thật vất vả mới khôi phục bộ dáng ôn nhuận như ngọc bình thường.

“Buổi trưa đến nhà tôi ăn cơm không? Mẹ tôi vẫn nhắc tới cậu đấy.”

“không đi, phải về bệnh viện.” Diệp Lương Nhất không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt đề nghị của Chu Tề.

Đúng là buổi chiều hắn có việc ở bệnh viện thật, hắn vừa mới chuyển đến bệnh viện này, thủ tục bàn giao còn chưa xong, buổi chiều có thủ tục cuối cùng cần hắn tự mình đi.

Chu Tề nghe vậy cũng không ép nữa, trực tiếp khởi động xe, chiếc xe Maserati vẽ ra một đường cong đẹp mắt trong không khí, “Được rồi, lần sau có thời gian nói sau.”

Lúc dừng xe chờ đèn đỏ trên giao lộ, Chu Tề bỗng nhiên quay đầu sang Diệp Lương Nhất nói: “Này, tôi cảm thấy cô gái kia thú vị đấy.”

Diệp Lương Nhất đẩy gọng kính trên mũi, âm thanh lạnh lùng nói: “không thấy.”

“An An, cô thực dũng cảm!”

“Đúng vậy, An An, giấu tài nha!”

Trần An An đỏ mặt cúi đầu, lê từng bước ra khỏi công ty, lúc ấy cô cũng không nghĩ nhiều như vậy, thân thể bác sĩ Diệp vốn cứng rắn mà!

thật sự là rất mất mặt, Trần An An thật khốn khổ chạy trốn khỏi một đám đồng nghiệp vây quanh, ai biết câu nói kia lại có nghĩa khác như vậy!

Vất vả mãi mới đợi được một chiếc xe buýt ít người, mặt Trần An An đỏ bừng bỏ tiền vào thùng lên xe. Ở góc đường thì xuống xe, đi chợ mua một ít tỏi, một cân thịt chân giò sau, một cây củ cải trắng, lúc này mới trở về nhà.

Vốn là cô không định mua thịt, bây giờ giá thịt lại đang tăng, nhưng vừa mới phẫu thuật, ăn một chút thịt cũng tốt.

Tay phải Trần An An xách túi đồ ăn lên lầu, chưa kịp lấy chìa khóa trong túi ra, đã thấy bà chủ cho thuê nhà đang đứng chờ ở cạnh cửa.

“Bác, sao bác lại lên đây?” Bà chủ nhà là một người tốt, cho Trần An An thuê phòng với giá rất phải chăng, khiến cho Trần An An vô cùng cảm kích, nên cô thường xuyên mang đặc sản từ nhà lên biếu.

“An An à,” Bà chủ xoắn tay, lộ ra vẻ mặt vất vả mệt mỏi xin lỗi, “Bác, bác có chuyện này muốn nói với cháu.”

“Bác vào nhà ngồi đã.” Vừa nói chuyện, Trần An An vừa mở cửa, hướng bà chủ nhà ra hiệu, ý bảo bà vào trong.

“không cần, không cần.” Bà chủ nhà khoát tay, “An An, bác không thể cho cháu thuê phòng này nữa.”

Trong lòng Trần An An lộp bộp một tiếng, chìa khóa trên tay nháy mắt rơi xuống nền nhà, phát ra âm thanh chói tai.

“Bác, bác thấy tiền nhà ít sao? Cháu, cháu.....”

“Ai, không phải” Bà chủ liên tục lắc đầu, “An An, bác thực xin lỗi, chồng bác có đứa cháu muốn tới đây mà không chỗ ở, bác định để nó đến đây, ai!”

Nếp nhăn trên mặt bác gái cũng nhúu lại một chỗ, nhìn càng thêm già nua. “Bác, bác thật ngại quá, à, đây là tiền thuê nhà tháng này, bác sẽ không lấy, An An, cháu đừng trách bác.”

Trần An An mờ mịt nhìn lướt qua căn phòng, lại nhìn bà chủ trước mặt, nuốt nước miếng, gian nan cất tiếng nói: “Bác, cháu bác khi nào đến?”

“Ngày mốt.”

Nấu cơm trưa rồi tinh rồi mù, canh cải trắng cạn nước, chấy hơn phân nửa, tôi thì quên bỏ muối.

Trần An An hiếm khi vội vàng ăn xong cơm trưa, sau đó nhanh chóng lên mạng tìm thông tin phòng cho thuê.

Kết quả là nếu không cách công ty quá xa thì lại quá đắt, tìm mấy giờ, thế nhưng không được chỗ nào thích hợp.

Buổi chiều, thành phố A phát triển mạnh mẽ, trên đường người đến người đi như mắc cửi. T

rần An An đứng ở trên lầu tám nhìn xuống, nơi nơi đều là nhà cao tầng, lại không có chỗ cho cô dung thân.

Trong lòng bỗng nhiên thấy thê lương, cảm giác lo sợ bất lực giống như thấy dã thú gào rít lao đến, nháy mắt liền đem cô nuốt chửng.

Ngày mốt, vậy thì ngày mai nhất định phải chuyển đi rồi, nhưng ngày mai cô còn phải đi làm gia sư, căn bản là không có thời gian tìm phòng chuyển nhà.

Nhưng nếu không tìm được phòng, cô sẽ phải lưu lạc ngoài đường. Ở khách sạn thì khẳng định là cô không trụ được, tháng này đã tiêu vượt kế hoạch rồi, tiền lương còn lại chỉ đủ duy trì sinh hoạt bình thường.

Trần An An ngồi xuống giường, trong đôi mắt to trắng đen rõ ràng ảm đạm không chút ánh sáng.

Thời gian quá vội, nếu cho cô hai ngày..... Trần An An cắn môi.

A! Đúng rồi! Duyệt Nhiên! cô có thể tới chỗ Duyệt Nhiên ở nhờ hai ngày!

Mắt Trần An An sáng lên, vội vàng lấy điện thoại di động, ấn số của Lý Duyệt Nhiên.

“An An, tư vấn tâm lý thế nào, a..... đừng, đừng nháo.....”

Thân mình Trần An An cứng đờ, lời sắp nói ra đành nuốt xuống, “Duyệt Nhiên, Đường Niên đang ở nhà cậu?”

“Đúng vậy!” Lý Duyệt Nhiên thật vất vả điều hòa hơi thở, lúc này mới để ý đến Trần An An, “Buổi tối cậu lại đây ăn cơm đi, cũng lâu rồi Đường Niên không gặp cậu.”

“không, không được.” một tia hy vọng cuối cùng trong lòng Trần An An cũng tan biến. “Tôi còn có việc.”

“Chuyện gì? Đúng rồi, An An cậu gọi điện có việc gì à? Cần tớ giúp sao?”

Trần An An miễn cưỡng nở nụ cười, “không có gì, định kể chuyện hôm nay cho cậu nghe thôi, bỏ đi, không quấy rầy cậu với Đường Niên nữa, thứ hai đi làm rồi nói sau.”

“Được rồi, lần sau nhất định cậu phải tới đây!” Lý Duyệt Nhiên không nghe thấy giọng nói buồn rầu của Trần An An, vui vẻ nói qua điện thoại.

“Được.”

Ngắt điện thoại, tâm tình Trần An An càng thêm nặng nề, chỗ Lý Duyệt Nhiên khẳng định là không được, cho dù cô khó khăn thế nào cũng không thể đi quấy rầy cô ấy và Đường Niên. Bọn họ vốn là yêu xa, thời gian ở bên cạnh nhau rất quý giá.

không có cách nào khác, chỉ có thể nhanh chóng tìm được phòng trọ.

không biết có phải ông trời cố ý làm khó cô hay không, Trần An An thủy chung không tìm được phòng thích hợp, đêm đã khuya, ngày mai còn phải dậy sớm, cô đành tắt máy tính, rửa mặt lên giường.

Mặc kệ, mai còn cả một ngày, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, ba luôn nói với cô như vậy, cô vẫn nhớ kỹ, nhiều phòng cho thuê như vậy, cô không tin không có cái nào thích hợp !

“Này, Trần ngư ngác, chị làm sao vậy?” Quý Cửu Thành cầm bút bi phóng trên bàn, bỗng nhiên đưa tay xoa đầu Trần An An, lúc này mới dựa vào lưng ghế lười biếng hỏi.

Trần An An trừng mắt nhìn hấn một cái, sửa sang lại tóc bị hấn làm loạn, “Gọi cô giáo Trần! Đừng mất tập trung, vừa rồi tôi giảng cho cậu về hàm số đã hiểu chưa?”

“Rốt cuộc chị làm sao vậy?” Quý Cửu Thành nghiêng người dựa sát vào Trần An An, trong mắt lóe ra tia hứng thú, “Thất tình? Bị đá?”

“Làm bài cho tốt đi!” Trần An An không để ý tới hấn, lật sách ôn tập đẩy tới trước mặt hấn, “Cậu phải thi vào trường cao đẳng, làm sao.....”

“Ngừng! Ngừng!” Vẻ mặt Quý Cửu Thành đau khổ, “Được rồi Trần ngư ngác, cả ngày ba mẹ tôi lải nhải chị cũng lải nhải, vẫn còn nữa năm mà.”

“Nửa năm thoát cái sẽ trôi qua, cậu.....”

“nói cho tôi đi!” Quý Cửu Thành đem sách ôn tập đóng lại, kề sát vào mặt Trần An An, “Chị nói cho tôi nghe đã xảy ra chuyện gì, nói xong tôi làm bài ngay, nếu không tôi sẽ không làm!”

Trần An An bị hấn làm cho phát cáu, lại không có biện pháp đối phó, đành phải nói thật. Càng nói càng nản lòng, càng cảm thấy xấu mặt.

“Dừng, sự tình chỉ có như vậy!” Quý Cửu Thành bĩu môi.

Trần An An cầm lấy bút bi trên bàn gõ mạnh lên đầu hấn, “Đó là cậu không biết khó khăn ở đời! Cả ngày được phục vụ như thiếu gia!”

Quý Cửu Thành ôm đầu kêu lên, “Trần ngư ngác, đây là chị bạo lực gia đình đấy!”

Trần An An cười đắc ý, “Bạo lực gia đình thì thế nào! Nhanh làm bài đi, thiếu gia!”

“Này, Trần ngư ngác, đây là việc nhỏ,” Ngón tay Quý Cửu Thành linh hoạt đặt bút viết, “Tôi có một phòng ở gần công ty chị để không.....”

Hồ hấp Trần An An đột nhiên cứng lại.

“Cái đó..... thật sự ngại quá.” Trần An An kéo va li hành lý nho nhỏ đứng trước một phòng trọ xa hoa, không dám đi vào.

“Đây là nhà đứng tên tôi.” Quý Cửu Thành đoạt lấy hành lý trong tay cô, lôi kéo tay cô đi lên phía trước.

“Á.....” Sắc mặt Trần An An trắng nhợt, đau đến nỗi gập cả thắt lưng.

“Chị làm sao vậy?” Quý Cửu Thành vội vàng buông hành lý quay đầu từ trên xuống dưới đánh giá Trần An An, “Đau ở đâu ?”

Vừa rồi hấn lôi kéo đụng đến vết mổ của cô, không biết có bị nứt ra không. Trong lòng Trần An An lo lắng không thôi, cũng không thể không biết xấu hổ nói với Quý Cửu Thành, đành ấp úng trả lời: “không sao, dưới nách tôi có vết thương, cậu đừng đụng vào bên trái tôi.”

Quý Cửu Thành nửa tin nửa ngờ nhìn cô, cũng không truy hỏi nữa, đổi bên, lại cầm tay phải Trần An An, đưa cô vào phòng của mình.

Phòng này trang hoàng đẹp đẽ, thiết kế đồng nhất, đèn trần thủy tinh xinh đẹp, đồ dùng tinh xảo, tất cả mọi thứ đều làm cho Trần An An thấp thỏm không yên.

“Cửu Thành, tôi chỉ ở vài ngày rồi sẽ đi.” Trần An An đem hành lý của mình đặt cạnh tủ giày, hơi lo sợ, “Dù tôi không lấy tiền dạy thêm, thì cũng không đủ tiền thuê phòng này, nhưng tôi.....”

“Được rồi!” Quý Cửu Thành không kiên nhẫn ngắt lời cô, “Tiền dạy chị cứ cầm lấy, đây là phòng của tôi, không liên quan gì tới ba mẹ tôi cả, nếu chị coi tôi là bạn thì cứ ở đi!”

hắn thấy Trần An An lại định nói lời khách sáo, nhất thời phiền não phủ phúi tóc, “Đồ trong nhà chị cứ dùng tùy ý, được rồi, tôi đi đây, nếu không ba mẹ lại tra hỏi.” hắn cười cười với Trần An An, làm động tác gọi điện thoại, “Có việc thì call tôi!”

Ngày đầu tiên chuyển tới nhà của Quý Cửu Thành, Trần An An hơi khó ngủ. Dù Quý Cửu Thành luôn nhấn mạnh đây là nhà của hắn, nhưng trong lòng Trần An An vẫn có chút bồn khoăn.

Để ngày mai, ngày mai cô nhất định phải tìm được phòng, mau chóng dọn khỏi đây, không thể không công chiếm tiện nghi của người ta!

Lúc nửa đêm đang mơ mơ màng màng, bỗng nhiên Trần An An nghe thấy một trận thanh âm nhao nhao ồn ào. cô mơ hồ mở mắt, đi đến cạnh cửa vừa định mở đi ra ngoài xem có chuyện gì xảy ra, thì bỗng nhiên cánh cửa lại bị đẩy mạnh ra.

một đoàn nữ nhân hùng hổ xông vào, người đi đầu vừa thấy Trần An An mảy liễu lập tức dừng thẳng đứng, “Tôi đã nói bộ dáng tiểu Thành gần đây luôn không tập trung, thì ra là bị hồ ly tinh mê hoặc!”

Trong phòng ngủ không bật đèn, người bên ngoài chỉ có thể nhờ vào ánh đèn phòng khách mơ mơ hồ hồ thấy Trần An An là nữ nhân, mặt cũng không thấy rõ.

Trần An An lại nhận ra giọng nữ này, là mẹ của Quý Cửu Thành! Vội vàng từng bước lui về phía sau, lên tiếng giải thích, “không, tôi không phải..... tôi là Trần.....”

“Mau! Tóm lấy hồ ly tinh này cho tôi! Hôm nay tôi nhất định phải lột da cô ta!” Mẹ Quý Cửu Thành căn bản không nghe Trần An An nói, bàn tay to vung lên, một đám nữ nhân lập tức vọt vào, lao thẳng tới Trần An An!

5. Chương 5

Chương 5

Edit: Junee

“Mọi người dừng lại đã!” Trần An An ôm ngực trái che vết mổ chạy vào một góc, đáng tiếc toàn bộ phòng ngủ dù rộng đến đâu, cũng rất nhanh cô bị ép đến góc tường, không có đường lui.

“Xem cô chạy đâu!” Mẹ Quý vừa xắn tay áo vừa hùng hổ đi tới chỗ Trần An An, “Hôm nay tôi không cho cô biết tay, thì thực xin lỗi chính mình đã tới đây!”

Trần An An lui vào góc tường khổ không nói nổi, tưởng rằng có thể ở chỗ này qua đêm nay, không ngờ lại xảy ra loại sự tình này.

Vốn cô cũng có chút hối hận khi ở đây, nghĩ ngày mai mình sẽ nhanh chóng dọn ra ngoài, giờ bị náo loạn như vậy, trong lòng càng cảm thấy mình không phải, càng hối hận vì quyết định lúc trước.

Mắt thấy mẹ Quý đã sắp đi tới trước mặt mình, Trần An An nuốt nước miếng một cái, cũng không để ý gì nữa, bằng bất cứ giá nào nói ra, “Chị Quý, tôi là An An! Trần An An!”

Mẹ Quý liền dừng bước một chút, người bên cạnh nhanh tay nhanh mắt mở đèn, trước mắt bật sáng bừng chói mắt.

Mẹ Quý khiếp sợ mở to mắt nhìn Trần An An ở đối diện, nhất thời ngây ngốc tại chỗ.

“thật sự là ngại quá.” Trần An An bất an ngồi trên sofa, xấu hổ đến nỗi mười ngón chân trắng noãn cũng đều co lại một chỗ, “Là như vậy..... tôi, tôi không phải hồ ly tinh.”

Mẹ Quý uống một hơi hết cả cốc nước lạnh lớn, vỗ mạnh lên đùi, “Đây là chuyện gì! Tôi nghe người làm trong nhà nói, tiểu Thành dẫn một cô gái đến phòng trọ, cho nên mới.....”

Mẹ Quý thở dài, nhìn thoáng qua Trần An An đang rứt đầu vào bả vai, “cô giáo Trần, cô đừng tức giận nhé, đều là hiểu lầm thôi!”

Chị không đọc nhiều sách, hai mươi tuổi đã theo ba của Quý Cửu Thành đến thành phố lập nghiệp, may mà hai người đều có đầu óc buôn bán, công ty cũng không ngừng phát triển, từ đó trở thành điển hình thương nhân thành công.

Nhưng chị vẫn hâm mộ những người đọc sách, cảm thấy bọn họ trên người họ có một khí chất thư hương, dù có bao nhiêu tiền cũng không thể sánh bằng.

Lúc Quý Cửu Thành còn nhỏ, rất nhiều người khuyên chị nên cho con đi học nước ngoài, nhưng chị lại một mực cự tuyệt. Sau khi tốt nghiệp đại học đi cũng không muộn, cho con đi học một trường đại học tốt nhất trong nước, thỏa mãn giấc mơ đại học nhiều năm của chị.

Sở dĩ lúc trước mời Trần An An đến làm gia sư, quan trọng nhất vẫn là coi trọng bằng cấp của cô.

Cũng may Trần An An không làm cho chị thất vọng, tuy rằng cô gái nhỏ này có chút ngu ngơ, nhưng mà đơn thuần đáng yêu, ở trong cái xã hội tạp nham này muốn tìm quả là khó.

Cho nên vấn đề tiền lương cũng chưa bao giờ khát khe với Trần An An.

Trần An An liên tục lắc đầu, “Tôi không tức giận, tôi mới cảm thấy thật không phải, không công ở trong phòng Cửu Thành, chị yên tâm, ngày mai tôi sẽ chuyển đi ngay!”

Mẹ Quý đã lẫn lộn ở trên thương trường nhiều năm như vậy, sự đồng cảm đã sớm không còn, nhưng giờ nhìn bộ dạng của Trần An An, kì lòng không được nhớ tới thời điểm mình vừa tới thành phố A, bất lực lại hoang mang.

“Ý tôi không phải thế, nơi này dù sao cũng dễ không, cô ở vài ngày cũng không thành vấn đề.” Chị đứng lên cầm lấy túi xách, “Tiểu Thành vẫn cần cô quan tâm.”

Trần An An liên tục gật đầu, “Chị yên tâm, thành tích hiện tại của Cửu Thành đã khá tốt rồi, cứ duy trì điều này thì không thành vấn đề.”

Mẹ Quý nghe vậy trên mặt nhất thời lộ ra sự vui mừng, “cô xem tôi này, chưa hỏi rõ ràng đã tới rồi, kết quả lại gây âm ỉ như vậy. Thôi, tôi đi đây, cô ngủ ngon.”

Trần An An cũng đứng lên đi theo, tiễn mẹ Quý tới cửa, “Chị đi thông thả.”

Mẹ Quý gật gù đầu, dẫn một đám chị em đi. đi được vài bước bỗng nhiên quay đầu lại, “An An, cô và tiểu Thành..... đang yêu nhau à?”

“A, không có!” Bị bất thành linh Trần An An như là phải bồng, sợ hãi kêu ra tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, “Chúng tôi không có gì cả.”

Mẹ Quý thản nhiên cười, “Vậy là tốt rồi.” Tuy rằng mình rất thích cô gái này, nhưng nếu làm bạn gái, cô vẫn không đủ tư cách.

Trong tương lai tiểu Thành nhất định phải tiếp quản việc làm ăn trong nhà, vợ của hắn phải có khả năng trợ giúp hắn trong công việc, tuy rằng tính cách Trần An An rất đáng yêu, nhưng rõ ràng lại không phù hợp.

Sau một hồi náo loạn như vậy, Trần An An không còn buồn ngủ nữa, dứt khoát đứng lên mở máy tính tiếp tục xem thông tin phòng cho thuê.

Mặc dù cô hơi ngu ngơ, nhưng cũng không ngốc, câu nói cuối cùng của mẹ Quý cô vẫn hiểu được. Dù rằng là vẻ mặt ôn hoà hỏi chuyện, nhưng trên thực tế cũng là cảnh cáo. Cảnh cáo cô không được có ý tưởng không an phận gì với Quý Cửu Thành.

Tiểu tử Quý Cửu Thành kia mới bao nhiêu tuổi! Trần An An cảm giận nhún nhún chuột, đúng là tiểu quỷ mà!

Buổi sáng hôm sau, Trần An An vác hai mắt thâm đen thức dậy, cô chuẩn bị đi xem hai phòng, mặc dù cách công ty khá xa, nhưng giá cũng không chênh lệch lắm so với phòng cũ, cùng lắm thì buổi sáng cô dậy sớm hơn một giờ.

Xem ra buổi chiều phải xin nghỉ, thuận tiện đi bệnh viện thay băng thuốc. Cũng không biết hôm qua bị Quý Cửu Thành kéo như vậy vết mổ có bị nứt ra không.

Nhanh chóng đến giờ nghỉ trưa, Trần An An thấp thỏm đi theo quản lý xin phép, quản lý biết tình trạng của cô, đối với việc gần đây cô thường xuyên xin nghỉ cũng không nói gì, vui vẻ đồng ý cho cô trực tiếp đi bộ phận nhân sự xin nghỉ.

Trần An An được nghỉ, ngay cả cơm trưa cũng không ăn liền chạy đến bệnh viện, không biết lúc này bác sĩ đã tan tầm chưa, cô phải tranh thủ thời gian mới được.

Đến khoa nhũ tuyến, Trần An An vẫn còn có chút dè dặt chuyện ngày đó, không dám trực tiếp đi vào, đành phải dựa vào khe cửa nhìn vào bên trong.

Ai biết mắt quét một vòng, chỉ nhìn thấy một người đàn ông trung niên! Ngay cả bóng dáng Diệp Lương Nhất cũng không thấy!

Bác sĩ Diệp không ở đây? Trần An An cào cào tóc tựa vào tường hành lang. Bác sĩ Diệp nói phải tìm hân thay băng thuốc, nhưng hiện tại hân không có đây, cô nên làm cái gì bây giờ?

Diệp Lương Nhất cởi áo blu đang định đi ra ngoài ăn cơm, đẩy cửa ra liền thấy Trần An An đang dựa trên hành lang, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn nhắn thành một chỗ.

thật xấu xí, nhưng mà nhìn lại thấy vui vui. Trong lòng Diệp Lương Nhất hừ một tiếng, lại nghĩ tới một màn xấu hổ ở phòng họp ngày đó.

Ánh mắt lóe lóe, đi nhanh đến trước mặt Trần An An, “Qua đây, thay băng thuốc!”

Trần An An đi theo sau Diệp Lương Nhất vào phòng phó chủ nhiệm.

“Bác sĩ Diệp, không phải đi phòng phẫu thuật sao?” Trong lòng Trần An An kỳ quái, sao lần này lại đổi thành phòng phó chủ nhiệm? Thần kinh cô luôn căng thẳng, bởi vậy cũng không nhìn thấy, chữ đơn giản đánh trước ngực Diệp Lương Nhất: Diệp Lương Nhất, đã đổi thành bác sĩ phó chủ nhiệm: Diệp Lương Nhất.

“Cởi áo ra, lên giường nằm, quay đầu về hướng đông!” Diệp Lương Nhất không để ý tới vấn đề của Trần An An, vừa mở tủ khử trùng phòng phẫu thuật, vừa ra lệnh cho Trần An An.

Lần này Trần An An đã có kinh nghiệm, không dám thối lui, nhanh nhẹn cởi toàn bộ áo trên người, im lặng ngồi trên giường chờ Diệp Lương Nhất.

Diệp Lương Nhất tìm được băng thuốc, quay đầu liền thấy Trần An An nửa người trần trụi ngoan ngoãn ngồi ở kia, giống như còn có chút ngượng ngùng, cánh tay phải che đầy bộ ngực non mềm, thấy hân nhìn qua, lập tức thu hồi ánh mắt, chợt dạ không dám nhìn hân.

Trong lòng Diệp Lương Nhất vui vẻ, cúi người xuống tựa tiểu phi tiểu nhìn cô, “Sao cô lại cởi hết?”

“A?” Trần An An ngây ngốc không rõ tình huống ra sao, “không phải anh muốn tôi cởi sao?”

“Chỉ cần cởi áo khoác, còn lại” Diệp Lương Nhất làm động tác vén áo lên rồi tiếp tục nói: “Chỉ cần như vậy là được.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần An An trong nháy mắt đỏ bừng, “A, a, tôi..... tôi, tôi không biết.” cô vội vàng từ trên giường bật dậy, tay chân luống cuống lấy quần áo, lại đã quên Diệp Lương Nhất đứng ngay đối diện cô, với thị giác của hân, ngay cả độ cong rung động trước ngực cô đều có thể xem không sót một chút nào.

Diệp Lương Nhất hơi quay mặt sang chỗ khác, tay nắm lại đặt trên môi ho hai tiếng, “Khụ khụ, được rồi, nếu đã cởi, đừng mặc lại, để tránh đụng đến vết thương.”

Thay băng thuốc chỉ mất vài phút, Trần An An thật may mắn, vết mổ không bị toác ra. Diệp Lương Nhất cẩn thận ghim băng bốn phía, đứng thẳng thắt lưng nói: “Xong rồi, ba ngày lại đến bệnh viện một lần là được.”

“Vâng.” Trần An An ngượng ngùng mở to mắt, đưa tay qua với áo lông khoác lên người, cô không dám mặc áo ngực nữa, bị kéo một chút như vậy đã làm cô kinh hồn bạt vía, mặc áo ngực đè lên chẳng phải là họa vô đơn chí sao.

không ngờ áo lông còn chưa mặc vào Diệp Lương Nhất đã bước đến, đưa tay cầm lấy áo ngực của cô, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Mang áo ngực vào để cố định!”

“A, được, được.” Trần An An cầm lấy áo ngực màu tím nhạt của mình mặc qua quýt, rất xấu hổ, tuy người này là bác sĩ, nhưng là cũng là đàn ông đấy, lại để đàn ông đưa áo ngực ỉnh.....

Trần An An dỗi lòng như vậy, thế nhưng đã quên mình vừa mới phẫu thuật không lâu, thiếu chút nữa là đụng phải vết thương, may mắn tay mắt Diệp Lương Nhất lanh lẹ ngăn trở động tác của cô.

“không nên cử động mạnh! Trong vòng một tháng tay trái không được cầm vật nặng!” nói xong hẩn cúi người xuống đỡ lấy ngực trái Trần An An, thật cẩn thận cài lại móc áo ngực cho cô.

Thân mình Trần An An cứng ngắc, một cử động nhỏ cũng không dám, lần đầu tiên cô cùng đàn ông thân mật như vậy, bác sĩ cách cô rất gần, thậm chí cô có thể ngửi được mùi dầu gội nhẹ nhàng khoan khoái trên đầu hẩn.

Trần An An thẹn thùng, hai tay cũng không biết để đâu. Trong phòng hệ thống sưởi ấm mở rất vừa, cởi áo ngồi ở trên giường cũng không thấy lạnh. Thắt lưng Trần An An cứ cứng đờ như vậy, nơi nào đó tùy ý để Diệp Lương Nhất đùa nghịch, cả người đã sắp hồng rực.

“Trần An An?” Diệp Lương Nhất nhớ rõ trên bản đăng ký của cô viết tên này.

“A, Diệp, bác sĩ Diệp.” Bra đã được Diệp Lương Nhất cài, Trần An An vừa định đưa tay lấy quần áo, Diệp Lương Nhất lại trước một bước cầm quần áo đặt dưới tay, “Hôm đó cô cố ý?”

“Cái gì?” Trần An An không hiểu lời nói của hẩn, ngẩng đầu mở to đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn hẩn, lông mi thật dài không tự chủ run run.

“Quên đi,” Diệp Lương Nhất đỡ trán, thả lỏng bàn tay đang đè quần áo của cô ra, “Nhìn cô cũng không có đầu óc ấy, mặc.....”

Hai chữ quần áo còn chưa nói hết, cửa phòng làm việc bỗng nhiên bị phịch một tiếng đẩy ra.

Diệp Lương Nhất biến sắc, lập tức đem Trần An An ôm vào trong lòng mình.

hẩn đưa lưng về phía cửa, cho nên không biết vào là nam hay là nữ, nhưng vẫn nghiêm túc bảo vệ quyền lợi cơ bản của bệnh nhân.

“đi ra ngoài!”

không có nghe thấy tiếng đóng cửa như dự định, Diệp Lương Nhất đưa tay đem áo lông khoác lên người Trần An An, đang định quay đầu nhìn xem người nào to gan xông vào như vậy.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng thét chói tai, “Con trai! Đây là con dâu đúng không? Rốt cuộc con cũng yêu rồi! Mau! Đừng che che giấu giấu, để mẹ nhìn một cái! Chỉ nhìn một cái thôi! Chắc chắc, thật sốt ruột! Ai u, con dâu của mẹ!”

Trần An An nắm lấy góc áo, ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trung niên, lại nhìn Diệp Lương Nhất, thấy mặt Diệp Lương Nhất đột nhiên đen sì lại, mặt nạ lạnh như băng mơ hồ có xu hướng nứt ra.

6. Chương 6

Chương 6

Edit: Junee

“Mặc áo vào!” Diệp Lương Nhất đem áo lông nhét vào tay Trần An An, quay đầu nhìn mẹ mình, “Mẹ đến có việc gì vậy?”

Mẹ Diệp quơ quơ cặp lông giữ ấm trong tay, “Mang cơm trưa cho con.” Nhưng mắt lại nhìn Trần An An chằm chằm không chớp, dường như sợ cô chạy mất vậy.

Trần An An mặc áo lông vào, thấy trong phòng không khí quý dị, áo lông cũng không kịp thắt, định rời đi ngay.

Nhưng mà vừa mới đi được vài bước đã bị mẹ Diệp cản lại, Diệp phu nhân ung dung cười, vẻ mặt rất là thân thiết, “Chắc chắc, khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại này có thể bấm ra nước luôn, ánh mắt cũng thật linh động! không tồi, thật không tồi!”

Trần An An quần bách, đưa tay gạt gạt tóc, “Cái đó, bác à, cháu đến khám bệnh, không có quan hệ gì với bác sĩ Diệp cả.”

Diệp phu nhân lại giống như không nghe thấy lời cô nói, đem cặp lông giữ ấm đặt trên bàn Diệp Lương Nhất, trực tiếp kéo tay Trần An An tới gần, “Con ngoan, nói ẹ biết, con tên là gì? Nhà ở đâu? đang làm chỗ nào? Ba mẹ con đâu? Có khỏe không?”

“Được rồi!” Diệp Lương Nhất một tay túm lấy Trần An An từ tay mẹ mình kéo ra, “cô ấy chỉ là bệnh nhân thôi.”

Diệp phu nhân che miệng cười, “Nhìn ăn ý chưa kìa, nói chuyện cũng thật giống nhau.”

Gân xanh trên thái dương Diệp Lương Nhất chịu không nổi giạt giạt vài cái, nhìn thoáng qua Trần An An đang xấu hổ nhìn hắn, “cô ấy đến làm phẫu thuật khối u tuyến sữa, mẹ để người ta về đi.”

hắn biết mẹ hắn muốn hắn kết hôn đến điên rồi, nhưng tùy tiện nhận một cô gái làm con dâu, thật sự là.....

Trần An An vội vàng ở một bên phụ họa, “Đúng vậy, bác, cháu chỉ là bệnh nhân thôi.”

“Giải thích chính là che dấu.” Lỡ tai Diệp phu nhân lựa chọn loại bỏ, “Lương Nhất cái gì cũng tốt, chỉ là hơi lạnh lùng, con đừng để ý.” Bà nhìn Diệp Lương Nhất chớp chớp mắt, “Nhưng mà từ khi gặp con thì núi băng liền biến núi lửa, thậm chí còn ở văn phòng nhịn không được....”

“Mẹ....”

“Bác, cháu đúng là bệnh nhân mà!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần An An xấu hổ đỏ bừng, đôi con mắt trong suốt linh động mở to nhìn mẹ Diệp, cắn răng, trực tiếp vén áo lông lên. Kéo áo ngực trái xuống, chỉ vào vết thương trên ngực mình nói: “không tin bác xem đi!”

Mẹ Diệp và Diệp Lương Nhất không hề nghĩ tới Trần An An thế nhưng trực tiếp xốc áo lên, Diệp Lương Nhất nghiêng đầu sang chỗ khác, trên khuôn mặt luôn luôn lạnh như băng lại xuất hiện chút ngượng ngùng hiếm thấy, mắt rũ xuống hướng Trần An An thấp giọng nói: “Kéo áo xuống!”

thật ra Trần An An không nghĩ nhiều lắm, trong lòng cô Diệp Lương Nhất là bác sĩ, hắn làm phẫu thuật cho cô, lại thay bằng đổi thuốc, tuy rằng lúc ấy cô rất thẹn thùng, nhưng lúc này bỗng nhiên thấy cũng chẳng có gì.

Dù sao hắn cũng đã nhìn rồi, nhìn chút nữa cũng không sao cả.

Diệp phu nhân đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền mừng rỡ hoan hỉ lan tràn trên mặt, “Đừng nói nữa, mẹ biết hết rồi.”

Bà cười gần như toe toét, “Lương Nhất chưa bao giờ làm loại kỹ thuật nhỏ bé như phẫu thuật khối u tuyến sữa này, nhưng giờ lại làm trong chính phòng mình, không ngờ lần này nó lại cho con ngoại lệ.”

nói xong, bà nhìn sang sắc mặt càng ngày đen của Diệp Lương Nhất, nháy nháy mắt, dùng bả vai đẩy hẳn, nói nhỏ: “Con trai, con thừa nhận đi!”

“Bác à, cháu và bác sĩ Diệp thật sự không có quan hệ gì hết.” Trần An An cảm thấy đau đầu không thôi, sao một bệnh nhỏ mà sinh ra lắm chuyện như vậy! cô vội vàng quay đầu sang Diệp Lương Nhất nháy mắt, muốn Diệp Lương Nhất cùng cô giải thích.

không ngờ Diệp Lương Nhất lại dời mắt, không nhìn cô!

“Được rồi!” hẳn đẩy đẩy gọng kính trên mũi, trong mắt cực nhanh xuất hiện một tia sáng, “Ăn cơm trước rồi nói sau.”

Vì thế, Trần An An liền lơ ngơ ở trong phòng Diệp Lương Nhất ăn cơm.

Trong lúc ăn cơm trưa, cô phải chịu đựng vô số lần Diệp phu nhân nhiệt tình gấp thức ăn, còn có đủ loại thắc mắc.

Trần An An vốn ngốc, làm sao đầu lại Diệp phu nhân đã thành tinh, cuối cùng chẳng những bị người ta nắm hết các loại tình huống trong nhà, thậm chí ngay cả số điện thoại cũng nằm trong di động Diệp phu nhân.

Thật sự quá hoang đường, thẳng đến khi Diệp phu nhân đi rồi Trần An An cũng chưa lấy lại tinh thần.

cô đã giải thích rất rõ ràng, cô và bác sĩ Diệp không có quan hệ gì, vì sao Diệp phu nhân không nghe?

Còn bác sĩ Diệp, sao cuối cùng hẳn cũng không giải thích? Trong đầu Trần An An rối bời, lần đầu tiên cảm thấy chỉ số thông minh của mình không đủ dùng.

Diệp Lương Nhất tiễn mẹ trở về, đẩy cửa liền thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần An An đang cúi húi dọn bàn.

Cặp lồng ăn xong chồng lên gọn gàng, bàn cũng lau sạch sẽ.

Diệp Lương Nhất nhướn mày, nhìn không ra, còn rất đảm đang.

“Bác sĩ Diệp, làm sao bây giờ?” Trần An An buông khăn lau, ngẩng đầu nhìn Diệp Lương Nhất đối diện, “Mẹ anh hiểu lắm, tôi đã nói rõ ràng, nhưng sao bà vẫn không tin!”

Lời của cô làm cho Diệp Lương Nhất nháy mắt nghĩ đến một màn cô xóc áo lông lên mà không chớp mắt, bra màu tím nhạt, bộ ngực trắng như tuyết vểnh lên.....

Lúc phẫu thuật không chú ý, cho nên không phát hiện, cô gái kia thoát nhìn gầy gầy, trên thực tế lại rất đầy đặn.

Diệp Lương Nhất đi đến trước mặt Trần An An, nhìn lướt qua bộ dáng bất an của cô, “Đưa tôi số điện thoại.”

Trần An An sửng sốt, “A?”

“Có khả năng mẹ tôi sẽ gọi điện cho cô.”

“A, làm sao bây giờ, tôi.....”

“Đưa số điện thoại cho tôi.” Diệp Lương Nhất lặp lại một lần, “Đến lúc đó tôi sẽ giải quyết.”

“À,” Trần An An ngẫm nghĩ, một mình mình khẳng định không đối phó được, liền ngoan ngoãn đọc số điện thoại của mình, cuối cùng bổ thêm một câu, “Tôi tên là Trần An An.”

“Tôi biết.” Diệp Lương Nhất nhấn phím gọi vào máy Trần An An, chỉ chỉ bằng tên trước ngực mình, “Diệp Lương Nhất.”

Buổi chiều Trần An An ở trong phòng mà vẫn không yên, thần kinh căng thẳng chốc lát lại xem di động một lần, sợ Diệp phu nhân gọi tới.

Cũng may điện thoại không vang lên, đến tối Trần An An mới miễn cưỡng nhẹ nhõm thở phào một hơi.

cô thuê một phòng ở phía tây, khá xa, nơi này thực vắng vẻ, phóng mắt nhìn xa ngoài những kiến trúc xây dựng đã lâu thì chẳng có gì cả. Ngay cả ăn một bữa cơm cũng phải ngồi xe buýt mất hai mươi phút.

Nhưng mà tiền thuê nhà lại vừa phải, bằng giá phòng trước đây cô ở.

Chủ cho thuê nhà cũng không tệ lắm, lúc rời đi còn dặn cô buổi tối không nên đi lại lung tung. Trị an nơi này không tốt lắm, một cô gái buổi tối đi ra ngoài có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Trần An An cảm kích đáp lại, cho dù chủ nhà không nói thì buổi tối cô cũng không ra ngoài, thứ nhất là vì cô không có chỗ nào để đi, thứ hai, nơi này cách công ty ba giờ đi xe, buổi tối cô phải đi ngủ sớm một chút.

Chịu đựng chút đi, có chỗ ở là tốt rồi. Ban đêm Trần An An nằm trong chăn run cầm cập tự nhủ. Hệ thống sưởi ấm nơi này không mạnh, nhiệt độ chỉ vừa phải, căn bản không đủ để làm cho phòng ấm lên.

Trần An An vốn là thể hàn, lúc này tay chân lại lạnh lẽo. Trong nháy mắt, thậm chí cô còn muốn bật khóc.

Lúc còn ở nhà, mùa đông là sướng nhất. Ba cô luôn đem lò sưởi đốt lên thật nóng, chờ cô tan học về, liền đem cái bàn đặt gần lò sưởi, bưng đồ ăn lên, hai cha con vui vẻ cùng nhau ăn cơm.

Mà nay mình ở đây, nhưng không có ai bên cạnh, thật cô đơn.

Nhưng dù khó khăn thế nào cũng phải kiên trì, ba cô bị bệnh, cô phải tiết kiệm tiền để ông an tâm chữa bệnh.

Từ nhỏ cô đã chỉ có ba, bất luận thế nào cũng không thể để ông rời bỏ cô được!

Lúc đi làm là giờ cao điểm, trên đường xe kẹt cứng, cho dù buổi sáng Trần An An dậy lúc năm giờ, vẫn suýt chút nữa là muộn.

Lý Duyệt Nhiên biết cô chuyển phòng đến ngoại thành tây thì lấp bắp kinh hãi. Khu ngoại thành tây là nơi rất phức tạp của thành phố A, tốt xấu lẫn lộn, đi bộ trên đường cũng có thể đổ máu, hướng chỉ là ở lâu dài.

cô cố sức khuyên bảo Trần An An chuyển khỏi đó, phòng ở cả đồng, vì sao nhất định phải ở ngoại thành tây, cho dù là trong nhà khó khăn, hiện tại tiền lương của Trần An An cũng khá cao, không đến mức ngay cả một phòng tốt cũng không thuê nổi.

Trần An An cũng biết ngoại thành tây nguy hiểm, nhưng trước mắt cũng chỉ có thể như vậy. cô đã thanh toán tiền thuê nhà một tháng, trước tiên cứ ở đó một tháng đã, trong lúc đó từ từ tìm phòng tiếp.

Lý Duyệt Nhiên biết Trần An An ngang bướng, cô cũng không có biện pháp, chỉ có thể nhắc nhở cô phải luôn mở điện thoại, có chuyện gì thì gọi ngay cho cô.

Trần An An gật đầu đồng ý, trong nháy mắt bắt gặp vẻ mặt Lý Duyệt Nhiên xuân * tình nhộn nhạo ản hiện chút phiền muộn, thì biết Đường Niên lại đi rồi.

Lý Duyệt Nhiên và Đường Niên là yêu xa, Đường Niên bận công tác, một tháng gặp nhau một lần đã là xa xỉ. May mắn tình cảm bọn họ rất tốt, như vậy trái lại càng thêm thân mật.

Trần An An nghe nói Đường Niên sắp chuyển đến thành phố A. Bản thân cô còn biết bao áp lực, chẳng có thời gian yêu đương, nên cũng thật tình chúc phúc cho bạn tốt.

“Cậu và Đường Niên khi nào thì kết hôn? Tổ sẽ làm phù dâu cho hai người!” Trần An An tự đề cử mình.

Lý Duyệt Nhiên bị cô chọc cười, “Sớm như vậy đã muốn làm phù dâu, cậu nhanh nhanh đem người yêu về nhà đi đã!”

Trần An An bĩu môi, “Quên đi, chẳng có ai thích.” Lý Duyệt Nhiên nhìn bộ dáng vô tâm vô phế kia, hận không thể tìm cái gì để gõ lên đầu cô!

Thời đại học cũng có rất nhiều nam sinh theo đuổi Trần An An, học trưởng học đệ, nhưng mà người này lại không để tâm! Người ta đã nhét vé xem phim vào trong tay, cô còn trì độn không hiểu.

nói là bạn bè đi xem phim mà thôi! Lúc ấy trong phòng ký túc xá các cô có bốn người, ba người đều đã yêu, cũng chỉ có cô, cả ngày ôm sách nhốt mình trong thư viện, đối với đủ loại nam sinh người trước người sau coi như không thấy.

Lâu ngày, những người đó thấy Trần An An chỉ ngồi chỗ này nghiêm túc như tượng đá, cũng dần dần từ bỏ. Bởi vậy, đến lúc tốt nghiệp đại học, sau đó đi làm hai năm, Trần An An ngay cả nắm tay đàn ông cũng chưa từng!

Lý Duyệt Nhiên nhìn thoáng qua Trần An An đang dùng một tay gõ máy tính, trong lòng thở dài, không biết đến khi nào thì cô ngốc đó mới thông suốt.

Lúc tan tầm, Trần An An và Lý Duyệt đi thẳng đến trạm xe buýt, Lý Duyệt Nhiên ở khu đông, mà cô ở khu tây, hoàn toàn ngược đường, không thể đi chung một chuyến.

Gần đây thành phố A đang xây dựng tàu điện ngầm, rất nhiều đoạn đường phải phá hỏng. Trần An An ngồi xe buýt cũng không tránh khỏi phải đi đường vòng.

Giờ tan tầm vốn đã khó đi, giờ càng thêm chật như nêm cối.

Tài xế là một người trẻ tuổi, dọc theo đường đi miệng không ngừng chửi tục, muốn ngay tức khắc về đến điểm cuối, mà phía trước lại kẹt xe, tài xế thấy thế cũng không đi lên, trực tiếp quẹo vào một đường nhỏ, dù sao hành khách còn lại đều về trạm cuối.

không ngờ cách này lại nhanh chóng ra được đường rẽ, tài xế thấy đường nhỏ vắng vẻ, trên cơ bản là không có người, bởi vậy tốc độ xe cũng nhanh một chút, ai ngờ đang tăng tốc, bỗng nhiên từ một chỗ quẹo một chiếc xe khách lao ra.

Tài xế dồn sức xoay tay lái, đạp mạnh phanh chân, nhưng cũng không kịp nữa. Chỉ nghe rầm một tiếng, hai chiếc xe liền đâm sầm vào nhau.

7. Chương 7

Chương 7

Edit: June

Tiếng thét chói tai, tiếng mắng chửi, tiếng khóc..... nhất thời vang vọng khắp xe, tuyệt vọng giống như đem trái tim cắt ra từng mảnh.

Trần An An ở giữa xe lung lay dữ dội, trực tiếp đụng đầu vào cửa kính thủy tinh, đau đến chảy nước mắt.

Nhưng mà cô luôn phản ứng chậm hơn so với người khác, đến khi toàn bộ người trong xe tranh nhau ra ngoài, mới hiểu được là tai nạn xe.

Người chạy ra ngoài thật sự rất nhiều, Trần An An không dám chen theo bọn họ, sợ đụng tới vết thương, đành phải ngồi tại chỗ chờ toàn bộ ra hết mới đi xuống.

Tài xế xe buýt là một người nóng nảy, dừng xe liền vọt xuống, túm lấy cổ áo tài xế xe khách bắt đầu chửi rửa.

Ban đầu chỉ là trách móc, về sau càng không khống chế được, cái gì khó nghe đều chửi hết. Đoán chừng cũng biết lần này trở về sẽ không giữ được việc, nên không kiêng kỵ gì nữa.

Tài xế xe khách cũng không chịu yếu thế, hung hăng chửi lại. Hai người ầm ĩ khí thế ngất trời, thở hồng hộc, giống như đầu sấu bò tót, ánh mắt đỏ rực, ngoài đối thủ thì cái gì cũng không nhìn thấy.

May mắn có mấy hành khách còn bình tĩnh, gặp hai tài xế chỉ lo cãi nhau, liền chạy nhanh đến hai chiếc xe tìm kiếm, xem có người nào bị thương hay không.

Thời điểm nguy cấp cuối cùng, hai tài xế đều mạnh mẽ phanh gấp, xoay tay lái, bởi vậy chỉ là hai đầu xe đụng sát nhau mà thôi, nhìn thì dọa người, trên thực tế không ai bị thương.

Đây quả thực là may mắn trong bất hạnh. Trần An An cũng thở dài nhẹ nhõm, cô vốn sợ máu, không dám giống như người khác đi lên phía trước, chỉ có thể đứng từ xa nhìn, may mắn là không có người bị thương.

Trần An An đứng ở một bên quan sát trong chốc lát, sau đó dứt khoát đặt mông ngồi xuống lề đường, từ trong túi lôi ra một gói mì ăn liền bắt đầu gặm cắn.

Hôm nay làm việc thật sự quá mệt mỏi, Trần An An lười về nhà nấu cơm, lại không muốn phải đi ra ngoài ăn, liền mua hai gói mì ăn liền, về nhà uống một túi sữa chua nữa, thế là xong bữa tối.

Hôm nay Chu Tề có hẹn gặp một bệnh nhân ở khu vực giáp ranh của Tam Hoàn và Tứ Hoàn, người kia có chứng ngại xã giao nghiêm trọng, bởi vậy không dám rời nhà quá xa, Chu Tề cũng chỉ thuận tiện có việc gần đó nên cùng người ta gặp mặt trị liệu.

Lúc trở về đã gần tối, vừa đúng giờ tan tầm, xe đi như rùa, nhích từng chút từng chút một, đợi nửa giờ, Chu Tề thật sự là không kiên nhẫn nổi, dứt khoát lái xe đi đường tắt.

Ai ngờ lại gặp tai nạn xe! Cái này còn bức mình hơn cả tắc đường! Chu Tề nhú mày, ấn cửa xe xuống xe nhìn xung quanh, xem có cách nào di chuyển được không.

Ai ngờ cách mau lẹ chẳng thấy, lại thấy một thân ảnh quen thuộc. Chỗ hãm dừng xe cũng thật khéo, ngay bên cạnh Trần An An, cho nên dù sắc trời đã mờ tối thì vẫn có thể nhận ra cô.

Xung quanh thì ồn ào, hành khách bị bắt xuống xe nếu không phải sợ hãi thì là phẫn nộ. Hoặc tốp năm tốp ba say sưa nói chuyện tai nạn xe cộ vừa xảy ra, hoặc chỉ trích tài xế không chịu trách nhiệm.

Chỉ có một mình cô im lặng ngồi ở ven đường ăn mì ăn liền. cô cúi đầu, cái miệng nhỏ nhỏ cắn mì trên tay, ăn rất chăm chú thoải mái.

Thỉnh thoảng còn có thể ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn hai tài xế đang cãi nhau, mắt to đen bóng trong suốt mà linh động, trên mặt biểu tình ngơ ngác, không biết là đang nghĩ cái gì.

Chu Tề nhìn nhìn liền vui vẻ, kìm lòng không được nhớ tới ngày đó tại công ty, cảnh tượng cô gái kia cầm microphone, vẻ mặt còn nghiêm túc nói Diệp Lương Nhất cứng * rắn.

hắn ló đầu ra nhìn phía trước xe chật kín như nêm, ma xui quỷ khiến hắn tháo dây an toàn, đi đến trước mặt Trần An An, dùng một cách thức bắt chuyện vô cùng nhằm chán nói với cô, “Chào cô, chúng ta lại gặp nhau.”

Trần An An theo tiếng nói ngẩng đầu lên, Chu Tề mặc một bộ tây trang màu xám bạc, bên trong là áo sơ mi đen, dáng người cao to, khuôn mặt anh tuấn, cùng với hoàn cảnh lộn xộn này thật không hợp nhau.

“Bác sĩ tâm lý?” Trần An An có chút mù mờ, thời đại học, ngay cả bạn học mỗi ngày cùng lên lớp đến lúc tốt nghiệp cô còn chẳng nhớ mặt nữa là.

Có thể nhanh như vậy nhận ra Chu Tề, có lẽ cũng bởi vì người ta có khuôn mặt đẹp trai thôi.

“Là tôi.” Chu Tề cười nhạt, trên mặt là một vẻ ôn nhuận, “Tôi tên là Chu Tề.”

“Trần An An.” Trần An An vừa gặm mì ăn liền, vừa nói tên mình.

Cặp mắt của cô rất đẹp, vừa đen lại sáng, lúc linh hoạt chuyển động thì giống như có một đầm nước chảy xuôi bên trong, trong suốt mà dập dờn. Lông mi mặc dù dài cũng không thể che lấp được phong thái này.

Gió bắc mang theo hơi lạnh thổi đến, làm cho tóc đuôi ngựa sau đầu cô lệch sang một bên, cô ngẩng đầu ngượng ngùng nhìn hắn cười cười, nhẹ nhàng đem tóc rối loạn gạt gọn lại.

Khuôn mặt cô gái nhỏ trắng nõn mềm mại lại có chút hồng hồng, giống như không bị chút ảnh hưởng nào của mùa đông hanh khô này. Khóe miệng còn dính một chút vụn mì ăn liền, ngốc nghếch, nhưng lại có vẻ chân thật.

Lòng Chu Tề không biết làm sao, giống như vì gió bắc mà run lên, vậy mà bỗng cảm thấy đứng trước mặt cô như vậy có chút khẩn trương.

Suy nghĩ một chút, rồi dứt khoát học theo bộ dáng Trần An An, ngồi ở lề đường.

Trần An An vui vẻ khi có người ngồi cùng, thậm chí còn rộng lượng chia một nửa phần bữa tối cho Chu Tề. Buổi tối mùa đông, hai người ngây ngốc ngồi ở ven đường, cùng nhau ăn hết hai gói mì ăn liền, thẳng đến khi bên tai truyền đến từng đợt loa chói tai, lúc này Chu Tề mới nhớ mình cần phải đi.

Trước khi đi Chu Tề cùng Trần An An trao đổi số điện thoại, diện mạo hần thực dễ dàng làm cho người ta có ấn tượng tốt, Trần An An lại ngốc, người khác nói cái gì cũng không không biết xấu hổ cự tuyệt, cho nên vui vẻ đọc số điện thoại của mình.

Chu Tề vốn định đưa Trần An An về nhà, ai ngờ Trần An An lại kiên quyết từ chối. cô cùng Chu Tề mới gặp qua hai lần mà thôi, không thể vô duyên vô cớ bắt người ta đưa cô về được.

Trần An An mà bướng bỉnh, mười trâu cũng không kéo lại được. Cái này là Lý Duyệt Nhiên nói, hôm nay Chu Tề đã được mở rộng hiểu biết.

hắn chỉ có thể đứng ở ven đường, nhìn Trần An An trên lưng đeo túi nhỏ, buộc tóc lệch lệch đón xe buýt.

trên đường trở về, hắn vẫn có chút lơ đãng, trong đầu không ngừng hiện lên cặp mắt to của Trần An An, trong đó là thật nhiều ý cười giống như sương sớm, không biết từ đâu mà đến, đợi khi phát hiện thì đã sớm vờn quanh thân, thoát không ra được.

“Lại đây ăn cơm đi.” Lúc hắn về đến nhà, bà mẹ đã ngồi vào bàn ăn chờ hắn.

Chu Tề chào hỏi xong, đi vào phòng rửa tay thay đồ ở nhà, lúc này mới xuống lầu ăn cơm.

Trong lúc ăn cơm, mẹ hắn lại thử thăm dò xem hắn có vừa ý cô gái nào hay không, cho dù là một chút ấn tượng tốt cũng được, gia thế thì không thành vấn đề, chỉ cần trong sạch rõ ràng, người tốt là được.

Chu Tề biết ba mẹ hắn rất sốt ruột, dù sao hắn đã ba mươi tuổi rồi.

Nếu như mọi lần nhắc tới đề tài này, hắn đều cười cười, sau đó tìm cách nói lảng đi, nhưng lần này, hắn lại do dự vài giây, không hiểu sao bỗng nhiên nhớ tới gương mặt thanh tú nhỏ nhắn của Trần An An.

“Ba mẹ đừng vội! Con sẽ suy nghĩ.”

Hôm sau Trần An An vừa đến công ty, liền kể cho Lý Duyệt Nhiên nghe chuyện tai nạn xe cộ ngày hôm qua, cô cũng không thấy sợ, nên vô tư ngủ, chẳng giống như người ta gì cả.

Lý Duyệt Nhiên lại bị cô dọa đến toát mồ hôi lạnh, đảo mắt nhìn bộ dáng vô tâm vô tư của Trần An An, không khỏi lắc đầu, người ngốc có phúc của người ngốc, may mắn không có xảy ra việc gì.

Lúc ăn cơm trưa, Trần An An bỗng nhiên nhận được tin nhắn của mẹ Diệp, hỏi cô cuối tuần có thời gian ra ngoài gặp mặt không.

Trần An An bị dọa đánh rơi cả thìa xuống bàn, thật vất vả ổn định cảm xúc, không dám trả lời, trực tiếp gửi qua cho Diệp Lương Nhất, phía cuối còn đánh liên tiếp mấy dấu chấm than.

Diệp Lương Nhất không có ca phẫu thuật nào, đang theo viện trưởng đi xem xét xung quanh, để quen thuộc hoàn cảnh. Nhìn thấy tin nhắn của Trần An An bước chân dừng một chút, đứng ở trên hành lang.

“Làm sao vậy Lương Nhất, có việc à?” Viện trưởng đối với Diệp Lương Nhất vô cùng tán thưởng, cảm thấy hắn có tài năng thực sự, nếu không cũng sẽ không tự mình dẫn hắn đi làm quen bệnh viện.

Diệp Lương Nhất cầm di động văng một tiếng.

“Vậy cậu tự đi dạo, tôi về phòng bệnh một chút.” Viện trưởng vỗ vỗ bả vai Diệp Lương Nhất, trong mắt đều là yêu mến đối với hậu bối, “Làm tốt nhé!”

“Diệp, bác sĩ Diệp,” Trần An An giống như đặc vụ, cong thắt lưng né tránh tầm mắt trêu chọc của Lý Duyệt Nhiên, vừa trả lời điện thoại vừa chạy khỏi phòng ăn.

cô không ngờ Diệp Lương Nhất sẽ gọi tới, nắm điện thoại trong tay căn bản không biết nói gì.

Thanh âm lạnh như băng của Diệp Lương Nhất theo điện thoại bên kia truyền đến, “Đồng ý đi!”

Trần An An lập tức nóng nảy, “không được, anh với mẹ anh nói rõ ràng đi, tôi, tôi cuối tuần còn có việc, không thể đi được.”

“Chuyện gì?”

“Dạy thêm.”

“Lúc nào thì xong?”

“Buổi chiều.”

“Được rồi.” Diệp Lương Nhất gật gật đầu chào hỏi với bác sĩ đang đi tới, mở cửa phòng làm việc của mình, “Tan tầm tôi sẽ đi đón cô, đọc địa chỉ cho tôi.”

A? không đúng! Trần An An cuối cùng cũng phản ứng kịp, vội vàng phản bác Diệp Lương Nhất, “Bác sĩ Diệp, anh không thể như vậy, sao anh có thể lừa mẹ mình, tôi chắc chắn sẽ không đi, anh.....”

“cô thích bánh ngọt?” Diệp Lương Nhất ngắt lời cô, “Tôi mời cô, cơm tối cũng không cần cô trả tiền, chỉ cần có mặt là được.”

Diệp Lương Nhất ngồi trên ghế, kiên nhẫn chờ Trần An An trả lời, cũng may là ngày đó mẹ mình vắng khách sáo một phen, hiện tại hẳn cũng biết một chút sở thích của cô.

Trần An An nuốt nước miếng, ánh mắt chớp một chút, thanh âm nhỏ xuống, nhưng vẫn kiên trì, “không, tôi không đi, anh tìm người khác đi, tôi.....”

“cô muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, tôi cam đoan.” Diệp Lương Nhất đẩy gọng kính, “Nếu cô không đi mẹ tôi rất có khả năng sẽ đi tìm cô.”

Làm sao bây giờ? Trong đầu Trần An An giao chiến. Có đi hay không? đi thì có thể ăn ngon, không đi không chừng mẹ Diệp Lương Nhất còn có thể đến tìm cô. Dù sao cũng đều là chết, không bằng chọn cái chết thoải mái chút!

Nghĩ đến đây, Trần An An khẽ cắn môi, quyết tâm, “Tôi đi.”

không phải chỉ cần lộ mặt sao, có thể thế nào được? Huống chi còn không tốn tiền! Hơn nữa lần này đúng lúc có thể cùng Diệp phu nhân giải thích rõ ràng, cô cùng bác sĩ Diệp quan hệ gì cũng đều không có!

Diệp Lương Nhất đem điện thoại đặt sang một bên, mở ngăn kéo rút ra một tập hồ sơ, lật vài cái rồi lại ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua màn đêm đã buông xuống, khóe miệng xẹt qua nụ cười mỉm.

Giống như băng tuyết tan, mùa xuân hoa nở, tuy rằng chỉ trong nháy mắt liền biến mất trên khuôn mặt lạnh như băng, nhưng lại giống như dư âm sóng nước dập dềnh, vẫn cứ quanh quẩn trong tâm trí con người, kéo dài mãi.

Thích bánh ngọt? Đúng là trẻ con.

8. Chương 8

Chương 8

Edit: Junee

Gần cuối năm, công ty vô cùng nhiều việc, mấy ngày nay đầu óc Trần An An rối tinh rối mù, chẳng những tất cả các thiết kế trong năm đều phải hoàn thành, một loạt cần được xác nhận, mà còn phải nhận nhiệm vụ mới.

Mỗi ngày cô đều tăng ca đến mờ cả mắt, vừa xong việc liền chạy thực mạng đến trạm xe buýt, sợ không kịp.

Về đến nhà thì ăn một chút gì đó đơn giản, rồi tắm rửa, xong liền ngã vật lên giường, ngủ li bì, ngay cả rét lạnh cũng không cảm giác được.

Năm giờ sáng trời còn mờ sương thì đã mơ màng rời giường, dùng nước lạnh rửa mặt mới miễn cưỡng tỉnh táo lại, ăn chút cháo rồi bắt chuyến xe buýt đầu tiên đi làm. Đến chỗ giáp ranh Tứ Hoàn và Tam Hoàn thì chuyển sang một tuyến khác, lúc này mới có thể đi thẳng đến công ty.

Cuộc sống nhịp nhàng liên tục giống như tiếng trống trận càng đánh càng nhanh, không chấp nhận được một chút phân tâm.

Trần An An giống như con quay, một chốc chuyển tới nơi này, một chốc lại chuyển tới nơi khác. Thiếu chút nữa thì quên chuyện đi thay thuốc.

Vẫn là Diệp Lương Nhất gọi điện thoại tới, lúc này cô mới vội vã chạy đến bệnh viện.

Cái gọi là trước lạ sau quen, lần này Trần An An gần như là mặt không đổi sắc, ngay trước mặt Diệp Lương Nhất đang nhìn chăm chú vén áo lên.

Vừa thay thuốc vừa cùng Diệp Lương Nhất nói chuyện phiếm, ghé vào lỗ tai hần nhẩn mạnh, buổi tối thứ bảy nhất định phải giải thích rõ ràng với mẹ hần.

Diệp Lương Nhất cũng không đáp lời cô, mặc cho cô ở bên tai mình nói liên miên cần nhẩn không ngừng, nhìn cô lúc thì lo lắng, lúc thì khẩn trương, cảm thấy hết sức thú vị.

Thay băng thuốc xong, Trần An An sửa sang lại quần áo, lại cứ ở trong phòng Diệp Lương Nhất chần chờ không đi ra.

Diệp Lương Nhất chú ý tới động tác nhỏ của cô, cũng không vạch trần, vừa xem tài liệu, vừa liếc mắt nhìn cô, chờ cô mở miệng.

Trần An An do dự mãi, vẫn là nhịn không được đi tới bên cạnh Diệp Lương Nhất, “Bác sĩ Diệp, thật ra không cần chờ đến tối thứ bảy.”

Diệp Lương Nhất ngẩng đầu nhìn cô.

“Anh xem,” Trần An An đem bên cạnh kéo lại, ngồi đối mặt với Diệp Lương Nhất, “hiện tại anh có thể nói với mẹ anh, chỉ cần anh giải thích rõ ràng, tôi sẽ không cần đi!”

Đầu cô phản ứng có chút chậm, hiện tại mới nghĩ đến thật ra đây là chuyện rất đơn giản, nếu khi Diệp Lương Nhất về nhà, thuận tiện cùng mẹ mình giải thích một chút, kỳ thật bọn họ quan hệ gì cũng không có, như vậy thứ bảy cô sẽ không phải đi gặp Diệp phu nhân.

Tuy rằng điều kiện của Diệp Lương Nhất thực mê người, cơm tối cô không cần bỏ tiền. Nhưng mà vô duyên vô cớ bị hiểu lầm là bạn gái người khác, còn theo người ta đi gặp cha mẹ gì đó, thật sự là rất không bình thường.

Diệp Lương Nhất xoay mặt nhìn Trần An An, tuy rằng trên mặt lạnh như băng không có một chút biểu tình nào, lại đặc biệt tuấn tú.

Bác sĩ Diệp lớn lên thật xuất sắc. Trần An An chớp chớp mắt, mong chờ nhìn Diệp Lương Nhất, “Bác sĩ Diệp, anh thấy thế nào?”

Diệp Lương Nhất nhìn chằm chằm cô vài giây xong mới lạnh lùng mở miệng: “cô đã có bạn trai?”

“Chưa có, nhưng mà.....”

“Tối thứ bảy không có thời gian?”

“Có, nhưng mà.....”

“Có tiền ăn bánh ngọt không?”

“không có.....” Trần An An uể oải cúi đầu, bác sĩ Diệp cứ vạch trần điểm yếu của cô để làm gì vậy!

“Vậy được rồi.” Diệp Lương Nhất đẩy gọng kính, “Tối thứ bảy tôi sẽ đến đón cô. hiện tại.....”

hắn từ trên ghế đứng lên, áo blu không nhiễm một hạt bụi, càng tăng thêm vẻ lạnh như băng vô tình, “Tôi phải làm việc, cô ra ngoài đi!”

Sao có thể như vậy! Trong lòng Trần An An đem Diệp Lương Nhất mắng hàng trăm lần, rõ ràng chỉ là một câu nói, sao hắn cứ không giải thích!

Còn có Diệp phu nhân, cô đã nói rất rõ ràng, cô chỉ là bệnh nhân mà thôi, vết mổ cũng đã cho bà xem, mà bà vẫn không tin!

Mẹ con bọn họ thật kỳ quái! Trần An An đem hòn đá nhỏ ven đường trở thành Diệp Lương Nhất một phát đá ra thật xa, thở dài, thể mới cảm thấy cảm xúc bị đè nén trong lòng thoải mái hơn nhiều.

đi thì đi, còn được ăn tối miễn phí. Nhất định cô phải ăn thật nhiều! Tốt nhất là ăn cho hắn không có tiền trả thì thôi!

thật sự là phiền toái muốn chết! Trần An An vừa đi vừa cảm giận than thở trong lòng.

Bỗng nhiên phía sau truyền đến một hồi còi, Trần An An cũng không thêm ngẩng đầu, trực tiếp đi vào lề đường. Đúng là giàu nghèo chênh lệch, người ta mỗi ngày lái xe đi khắp nơi, cô thì một đồng đi xe buýt cũng đau lòng!

“Trần An An,” Thanh âm quen thuộc truyền vào lỗ tai, Trần An An ngạc nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Chu Tề đang thò đầu ra cửa xe, nhìn cô cười cười.

“Là anh à,” Trần An An đi qua, “thật trùng hợp.”

“Lên xe đi, tôi đưa cô về công ty.” Chu Tề nghiêng người mở cửa xe bên kia nói với Trần An An.

“không cần.” Trần An An lắc đầu, “Tôi sắp tới rồi, không cần phải ngồi xe.”

“Mau lên đi.” trên mặt Chu Tề là vẻ ôn hòa, không có một chút bức bách hay thúc giục, lại làm cho Trần An An không có biện pháp cự tuyệt, “Nếu cô không lên mau, cảnh sát giao thông sẽ phạt tôi mất.”

Trần An An vừa nghe phạt tiền, làm sao còn để ý gì khác, chạy nhanh lên xe, thắt dây an toàn thật tốt mới quay đầu sang Chu Tề nói: “Công ty tôi ngay phía trước, tôi đi mười phút đồng hồ là tới, thật sự rất phiền anh.”

“không phiền.” Chu Tề cười tủm tỉm đập chân ga, “Tiện đường mà thôi.”

“Hôm đó chắc khuya cô mới về đến nhà?”

“Đúng vậy!” Trần An An không hề đề phòng đã mở miệng, “Tôi đến trạm cuối cùng còn phải đổi xe, người đi xe buýt thật đông, tôi thật vất vả mới chen lên được một chiếc.”

Ngày đó lúc cô về nhà đã hơn chín giờ, một mình cô đi trên đường lớn trống trải, trong lòng vừa sợ hãi vừa căng thẳng, thẳng đến khi về nhà, nằm ở trên giường, thể mới thật sự thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Trong lòng Chu Tề khẽ động, “Đổi xe? cô đang ở chỗ nào?”

“Ngoại thành tây.” Trần An An thở dài, “Là chỗ rất vắng vẻ.”

Chu Tề kinh ngạc nhíu mày, vậy mà cô lại ở một chỗ hỗn tạp như thế.

Nhưng hắn thông minh không có biểu hiện ra cảm xúc gì, chỉ là vẻ ôn hòa theo lời của cô dần giảm xuống. Chu Tề là bác sĩ tâm lý, luôn luôn phân tích tâm lý mỗi người theo từng câu nói.

Mà Trần An An lại ngốc, thực dễ dàng bị người ta nắm rõ tính cách.

“thật vậy sao? Anh cũng thích món điểm tâm ngọt?” Ánh mắt Trần An An sáng bừng nhìn Chu Tề, cuối cùng đã tìm được một người cùng sở thích!

“Đúng vậy.” Chu Tề lên tiếng, lại hơi hơi nhíu mày một chút, “cô có cảm thấy đàn ông thích món điểm tâm ngọt rất kỳ quái?”

“không! không!” Trần An An liên tục lắc đầu, chỉ cảm thấy thoáng cái khoảng cách giữa cô và Chu Tề đã được kéo gần lại, trở nên vô cùng thân thiết.

“Sở thích của mỗi người không giống nhau, sao tôi lại cười anh. thật vất vả tìm được người giống mình, tôi vui mừng còn không kịp!”

“Vây là tốt rồi,” Nụ cười trên mặt Chu Tề càng thêm sâu.

Dọc theo đường đi hai người trò chuyện thật vui vẻ, Chu Tề ung dung thản nhiên gần như biết rõ hết tình hình của Trần An An, thậm chí ngay cả quê cô ở đâu cũng biết.

Trần An An đang đắm chìm trong cảm xúc tri kỷ thân thiết, cho nên căn bản không phát hiện, rõ ràng chính mình đi bộ chỉ hơn mười phút là đến nơi, vì sao lái xe lâu như vậy còn chưa tới.

Thẳng đến khi trước mắt xẹt qua một cảnh tượng xa lạ, Trần An An mới bỗng nhiên bừng tỉnh.

“không đúng bác sĩ Chu, đây không phải là đường đến công ty tôi!” cô mở to hai mắt bám vào cửa kính xe nhìn ra bên ngoài, thật giống như con sóc nhỏ vịn lên thân cây.

“không phải anh đi lầm đường chứ?”

“thật sao?” Chu Tề nhíu mày, dừng xe nhìn nhìn ra bên ngoài, “Hình như có điểm không đúng.”

“Bác sĩ Chu nhìn đường thật dở a!” Trần An An giống như phát hiện được đại lục mới, mắt to đảo qua đảo lại, bên trong đều là ý cười, “Anh không nói sớm, tôi sẽ chỉ đường, thật không ngờ anh lại mù đường như thế!”

“thật xin lỗi.” trên gương mặt ôn hòa của Chu Tề lộ vẻ có lỗi, “Tôi nghĩ có thể tìm được, không ngờ cuối cùng vẫn đi nhầm.”

hắn điềm đạm nhìn Trần An An, trong lời nói đều là tự trách, “Tôi không làm cô muộn giờ chứ? thật có lỗi, tôi..... từ nhỏ khả năng nắm bắt phương hướng của tôi đã kém.....”

“không sao!” Trần An An rộng lượng vỗ vỗ bả vai Chu Tề, “Bạn của tôi cũng thế nên tôi hiểu, anh không cần như vậy, tôi biết anh cũng chỉ có ý tốt.”

cô quay đầu nhìn ngoài xe, cảnh tượng hoàn toàn xa lạ làm cho cô có chút lo lắng, “hiện tại chúng ta nên trở về như thế nào đây?”

“Có rồi.” Chu Tề lấy điện thoại ra, cười cười với Trần An An, “Trong điện thoại có bản đồ.”

Sau khi mở bản đồ, Trần An An mới phát hiện bọn họ đã ra đến CBD, một khu còn chưa phát triển.

Chu Tề đi theo hướng dẫn trên điện thoại, thật vất vả mới tới công ty Trần An An.

“Hôm nay thật sự rất xin lỗi.” Chu Tề đưa Trần An An đến trước cửa công ty, “Hại cô lãng phí thời gian dài như vậy.”

“không có gì.” Trần An An nhìn thời gian trên di động, “Anh cũng không cố ý, không cần để ở trong lòng, tôi còn phải cảm ơn bác sĩ Chu đã đưa về.”

“Cứ gọi tên tôi đi, như vậy quá khách khí.” Chu Tề do dự một chút, vẫn là đưa tay xoa xoa đầu Trần An An, “An An, lần sau có thể cùng cô ăn món điểm tâm ngọt không?”

Trước khi Trần An An muốn cự tuyệt hắn đã đã mở miệng trước, “cô có biết không, tôi là đàn ông thích ăn món điểm tâm ngọt rất khó mở miệng, coi như là giúp tôi, cô đi cùng tôi được không?”

Chu Tề đã nói đến đây, cô căn bản không có biện pháp cự tuyệt. Nhưng mà cô không có dư tiền để ăn món điểm tâm ngọt, trong lòng Trần An An rối rắm một chút.

Nhưng mà cô có thể chỉ đi cùng hắn thôi, không có ai quy định đi nhất định phải tiêu tiền mà!

Vừa nghĩ như vậy, lập tức Trần An An liền vui vẻ.

“Được, lần sau tôi sẽ đi với anh. Tôi sắp muộn rồi, tôi đi trước đây!”

“Được, gặp lại sau.”

Chu Tề nhìn cô vội vàng vọt vào thang máy, tóc đuôi ngựa sau đầu vung vẩy, trẻ trung đầy sức sống. Cảm thấy tâm tình của mình cuối cùng cũng sáng rõ.

Kết hôn, dường như cũng không phải chuyện đáng sợ, Chu Tề ngồi trên ghế lái khởi động xe, nếu đối tượng cũng đáng yêu giống như cô gái nhỏ kia.

9. Chương 9

Chương 9

Edit: Junee

“An An, cuối tuần chúng ta ra ngoài chơi không?” Tối thứ sáu sau khi tan tầm, Lý Duyệt Nhiên vừa thu dọn đồ đạc, vừa nói với Trần An An.

“Cuối tuần mình còn phải đi dạy, không có thời gian, cậu muốn đi đâu?” Trần An An đang chiến đấu với quả cầu trên mũ lông, quả cầu cứ nhảy ra phía trước, che mất tầm mắt cô.

Lý Duyệt Nhiên đi tới giúp cô đem cầu nhỏ lật ra đằng sau, điểm điểm cái trán của cô, “thật là bạt mạng, kiếm nhiều tiền như vậy để làm gì, định tích lũy đồ cưới à?”

cô nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong trắng lộ hồng của Trần An An, nhin không được lấy tay nhéo nhéo, “Về sau ai cưới được cậu thì thật có phúc!”

“Đừng nói bừa!” Trần An An đẩy tay cô ra, kéo chiếc mũ của mình lên, “Cậu còn chưa nói muốn đi đâu chơi!”

“Còn có thể đi đâu.” Lý Duyệt Nhiên cùng cô đi ra khỏi công ty, “đi tìm Đường Niên, anh ấy nói gần đây bị cảm, tớ muốn cho anh ấy ngạt nhiên!”

Nhắc tới Đường Niên, hạnh phúc liền ngập tràn trong mắt Lý Duyệt Nhiên.

Trần An An chặc chặc hai tiếng, quả nhiên là tình chàng ý thiếp, xa nhau có vài ngày đã không chịu nổi.

cô đấu võ mồm luôn không lại Lý Duyệt Nhiên, lần này thật vất vả mới có cơ hội, phải ra sức trêu chọc mới được.

Lý Duyệt Nhiên cũng không chấp nhặt với cô, chỉ nghĩ đến gặp được Đường Niên liền vui vẻ, làm sao để ý so đo với Trần An An.

Ngược lại với Lý Duyệt Nhiên đang thật cao hứng, Trần An An lại nhin không được lo lắng. Tối mai cô sẽ đi gặp Diệp phu nhân, thật sự là khẩn trương muốn chết.

Ai, cũng không biết bác sĩ Diệp nghĩ thế nào, lại ngầm đồng ý để Diệp phu nhân hiểu lầm như vậy.

Có lẽ hẳn đã giải thích? Là Diệp phu nhân không tin? Chắc là như vậy, ngày đó ở trong phòng bác sĩ Diệp, cô đã được chứng kiến khả năng đảo ngược sự thật của Diệp phu nhân rồi.

Như vậy sở dĩ bác sĩ Diệp muốn cô đi, là vì muốn nhờ cô giải thích?

Suy nghĩ như vậy, Trần An An lập tức cảm thấy trách nhiệm của mình thật vĩ đại.

Rốt cuộc nên nói như thế nào đây? nói làm sao để Diệp phu nhân tin tưởng? Trần An An vừa đi vừa vắt óc nghĩ đối sách, nên ngay cả lúc tạm biệt Lý Duyệt Nhiên cô cũng không tập trung.

Mà bên kia, Diệp phu nhân với cuộc hẹn tối ngày mai thì hứng thú bừng bừng, cơm nước xong liền lôi kéo Diệp Lương Nhất lại.

“Lương Nhất à, nói ẹ biết con và An An định khi nào kết hôn? Khi nào thì ẹ ôm cháu trai?”

Diệp Lương Nhất ngồi trên sô pha, sắc mặt trước sau như một lạnh băng. Mẹ mình hỏi vài câu, mới miễn cưỡng vang một tiếng.

Diệp phu nhân nóng nảy, vang là ý gì? Bà muốn ngày cụ thể cơ mà!

Bà đưa mắt trông mong nhìn con nhà mình, đang muốn truy hỏi, Diệp Lương Nhất lại bỗng nhiên đứng lên, chuẩn bị lên lầu đi ngủ.

“Lương Nhất, nói với mẹ đi chứ, dù sao mẹ cũng biết rồi, a, đừng giữ bí mật, mẹ sốt ruột lắm!” Diệp phu nhân rất nhanh đã bị con mình làm cho phát khóc, nói một câu thì chết sao? không thể để bà an tâm được sao?

Phía sau mắt kính, trong con ngươi hẹp dài của Diệp Lương Nhất vụt hiện lên một tia sáng, hần nắm tay vịn cầu thang lạnh lùng mở miệng nói: “Mẹ đừng dọa An An, cô ấy nhất gan.” nói xong liền xoay người bước đi.

Để lại mẹ hần một mình ngồi trên sô pha đoán già đoán non ý tứ trong lời nói của hần.

Đừng dọa đến An An? Có phải bà không nên đề cập chuyện kết hôn trước mặt cô? Được, không vội, tuy rằng Lương Nhất đã ba mươi một tuổi, nhưng An An mới hai mươi tư, không thể sốt ruột, bà không vội..... Diệp phu nhân uống một ngụm trà dưỡng sinh, ép mình tỉnh táo lại, dù sao con dâu đã tới tay, còn có thể chạy đi đâu được!

Chiều thứ bảy, Trần An An cố ý mặc chiếc áo khoác dài màu nude mua đợt tết năm ngoái, phía dưới mặc một cái quần màu xám, thắt lưng cao cùng bốt, làm nổi bật dáng người thon thả, hết sức hấp dẫn ánh mắt người khác.

Tóc đuôi ngựa bình thường cột lên giờ cũng buông xuống, thoát nhìn so với bình thường thành thực hơn, nhưng cũng xinh đẹp hơn nhiều.

Tuy rằng hết thấy đều là hiểu lầm, nhưng mà đến cuộc hẹn với trưởng bối cũng không thể tùy tiện được.

cô cho Quý Cửu Thành nghỉ lúc hơn năm giờ chiều, cô đã nói với Diệp Lương Nhất, để hần trực tiếp đợi dưới nhà Quý Cửu Thành.

Khi Trần An An vào đến cửa, Quý Cửu Thành không dám tin vào hai mắt mình.

hần thậm chí còn ngây thơ lấy tay dụi dụi mắt, xác nhận người trước mặt quả thật là Trần An An, thế mới từ trên ghế cao nhảy dựng lên, đi vòng vòng quanh Trần An An, ánh mắt không ngừng được nhìn cô từ trên xuống dưới.

Trần An An có chút ngượng ngùng, đẩy Quý Cửu Thành sang một bên, trực tiếp cầm lấy quyển sách ôn tập toán của hần.

Môn toán của Quý Cửu Thành gần đây hơi yếu, bởi vậy thời gian Trần An An phụ đạo hần học toán luôn chiếm hơn phân nửa.

“Trần ngơ ngác, nhận không ra đấy!” Quý Cửu Thành chắc chắn cảm thán hai tiếng, “Chị còn rất tiềm năng!”

“Đừng làm nhảm nữa!” Trần An An kéo lỗ tai đưa hần túm đến bên cạnh mình, đem sách luyện toán nhét vào trong tay hần, “Mau làm bài tập đi.”

“Chị đang yêu à? Bỗng nhiên để ý cách ăn mặc?” Quý Cửu Thành không buông tha cô, nhất định phải truy hỏi kỹ càng sự việc.

hần cũng không biết việc mẹ mình đến nhà trọ tìm Trần An An, cho nên nhìn thấy Trần An An cũng không có khúc mắc gì, vẫn giống như trước, cột nải treu chọc.

Nhưng mà Trần An An lại không có cách nào thoả mái đối mặt với Quý Cửu Thành, cô không để ý hần truy hỏi, chỉ mở sách ra, đánh dấu bài tập cho Quý Cửu Thành rồi đứng lên.

Quý Cửu Thành thấy Trần An An không quan tâm đến hần, chỉ có thể áp chế một bụng nghi vấn, ngoan ngoãn nghe Trần An An giảng bài.

Tuy rằng biểu hiện chẳng hề quan tâm, nhưng trên thực tế, hắn rất để ý việc thi vào trường cao đẳng.

Trần An An đã làm gia sư cho Quý Cửu Thành nửa năm, hai người vô cùng ăn ý, một người giảng một người nghe, hiệu suất cực kỳ cao.

Giữa giờ, mẹ Quý bỗng nhiên từ bên ngoài trở về, bưng một đĩa hoa quả vào cho bọn họ, nhìn thấy hai người ngoài thảo luận bài toán thì không có làm khác, lúc này mới yên tâm lại đi ra ngoài.

Quý Cửu Thành cảm thấy có chút kỳ quái, mẹ mình làm sao vậy, ánh mắt kia giống như thăm tra. Nhưng mà hắn cũng không nghĩ ngợi nhiều, rất nhanh lại vội đầu làm bài.

Trần An An tuy rằng ngốc, nhưng cũng không phải không biết xem sắc mặt người khác. Biểu tình vừa rồi của mẹ Quý cô đã hiểu, rõ ràng là sợ cô và Quý Cửu Thành có gì đó.

Trần An An cắn môi, nhìn thoáng qua Quý Cửu Thành đang múa bút thành văn. Nếu mẹ Quý thật sự hoài nghi, cô chỉ sợ phải đối diện việc.

cô đã dạy được nửa năm, rất hòa hợp với Quý Cửu Thành, tiền lương cũng rất cao, bỗng chốc từ bỏ, quả thật cô vô cùng luyến tiếc.

Để xem thái độ của mẹ Quý đã, nếu thật sự không được thì đi cũng không muộn.

Năm rưỡi chiều, Trần An An dạy đã xong. cô chỉ cho Quý Cửu Thành những kiến thức trọng điểm cần nhớ, hơn nữa giao mấy bài luyện tập, lúc này mới thu dọn đồ đạc đi xuống lầu.

Vừa ra đến hành lang, đã thấy Diệp Lương Nhất đang dựa người vào chiếc xe sang trọng chờ cô.

Trần An An lấp bắp kinh hãi, vội vàng đi đến trước mặt Diệp Lương Nhất, “Anh tới lâu chưa? Sao không ở trong xe chờ, bên ngoài rất lạnh.”

Diệp Lương Nhất bất động thanh sắc nhìn cô vài lần, lúc này mới mở cửa xe nói: “không sao, lên xe đi!”

Hôm nay hắn mặc đồ cũng khá nghiêm túc, một thân tây trang màu đen tôn lên thân hình thẳng tắp, cao ngất tuấn tú, so với mặc áo blu trắng cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Trần An An nhin không được nhìn hắn vài lần, khi Diệp Lương Nhất nhìn qua thì có tạt giạt mình vội vàng dời mắt.

Dù sao Quý Cửu Thành vẫn cảm thấy hôm nay Trần An An mặc như vậy có gì đó cổ quái, vì thế sau khi Trần An An xuống lầu, liền đứng bên cửa sổ nhìn xuống.

không ngờ lại thấy Trần An An ngồi vào xe một người đàn ông.

Cất, quả nhiên là yêu đương sao! Quý Cửu Thành đem bút bi ném trên bàn, cánh tay ôm sau đầu, nằm dài trên sàn nhà.

Diệp phu nhân chọn nơi gặp mặt là một nhà hàng Pháp, Trần An An chưa từng tới nơi này, chỉ có thể gắt gao đi theo Diệp Lương Nhất, hắn đi đến đâu cô liền theo tới đó. Lúc bọn họ đến, Diệp phu nhân còn chưa tới.

Diệp Lương Nhất đành khước từ bồi bàn gọi món ăn, nói bọn họ còn chờ người.

Kết quả là chờ hai mươi phút, ly nước của Trần An An đã sắp thấy đáy, hạnh nhân rang muối cũng ăn sạch sẽ, Diệp phu nhân vẫn chưa đến.

Đúng lúc Diệp Lương Nhất lấy ra điện thoại, muốn gọi ẹ hắn, Diệp phu nhân lại trước một bước gọi đến.

“Con trai à, hai con cứ vui vẻ hẹn hò đi, mẹ đã chọn nhà hàng Pháp tốt nhất, đừng phụ kỳ vọng của mẹ nhé!”

Đại khái cũng là áy náy với sự cố ý sắp đặt của mình, Diệp phu nhân nói xong câu đó liền chột dạ cúp điện thoại.

Diệp Lương Nhất nghe tiếng máy bận trong điện thoại, toàn thân hàn khí mãnh liệt. Trần An An kìm lòng không được rung mình một cái, ngẩng đầu thử thăm dò hỏi: “Làm sao vậy, bác gái có việc sao?”

Diệp Lương Nhất cất điện thoại ừ một tiếng, ngoắc tay gọi bồi bàn tới bắt đầu gọi món ăn, thẳng đến khi bồi bàn đi rồi mới ngẩng đầu nói với Trần An An: “Mẹ tôi có việc, ăn cơm trước rồi nói sau.”

Trần An An thở dài nhẹ nhõm một hơi đồng thời lại cảm thấy đau đầu, lần này không giải thích, vậy để Diệp phu nhân hiểu lắm tới khi nào đây?

Nhưng nhìn sắc mặt âm trầm của Diệp Lương Nhất, cô cũng không dám đề cập đến chuyện đó vào lúc này, chỉ có thể cúi đầu chờ đồ ăn mang lên.

Đây là lần đầu tiên Trần An An ăn đồ Pháp, đối với món khai vị có chút nơm nớp lo sợ, nhắm mắt theo đuôi bắt chước động tác của Diệp Lương Nhất.

Diệp Lương Nhất thu tất cả vào trong mắt, tuy rằng chưa nói gì nhưng cũng giảm tốc độ lại.

Xong món khai vị, Diệp Lương Nhất lại lấy hai bình rượu, một là rượu brandy, một là vang trắng hương mật ong.

hắn thích uống rượu mạnh một chút, nhưng tất nhiên là không thể cho Trần An An uống rượu brandy, rượu vang vị êm dịu, nhẹ nhàng khoan khoái, thích hợp cho phụ nữ uống.

“Rất ngon.” Diệp Lương Nhất đưa một ly để cao cho Trần An An, rót một chút rượu vang trắng, ý bảo cô nếm thử.

Trần An An nhìn chằm chằm chiếc ly chân dài xinh đẹp, có chút không dám. Ba cô nói, đi ra ngoài nhất định không được uống rượu, nhất là khi ngồi cùng một chỗ với đàn ông. Những lời này cô vẫn ghi tạc trong lòng, cho nên dù là hộp mặt bạn đại học, liên hoan công ty, cô đều không say rượu.

Nhưng lần này không giống, rượu nho trắng cô chưa từng uống, chỉ nếm thử chắc là không có vấn đề gì đâu?

“Là rượu nho?” Trần An An bưng ly chân dài lên nhìn Diệp Lương Nhất, lại hỏi một câu, đôi mắt trắng đen rõ ràng giống như ngập nước, so với ly thủy tinh kia còn sáng hơn, xinh đẹp hơn.

“Ừ.” Diệp Lương Nhất nhấp một ngụm rượu brandy, buông ly đáp.

Được Diệp Lương Nhất khẳng định, Trần An An không do dự, một ngụm đem hết rượu vang trong ly uống sạch sẽ. Khóe môi Diệp Lương Nhất co rút, có thể đem rượu vang trắng uống như rượu xái, cô gái kia coi như là đệ nhất thiên cổ.

“Uống ngon thật!” Trần An An liếm liếm môi, tự động cầm lấy bình rượu rót vào ly của mình.

Diệp Lương Nhất cũng không quản cô, dù sao độ cồn rượu nho cũng rất thấp, uống không say. Rượu vang trắng hương vị trái cây được ủ rất tốt, vị luôn luôn hoàn hảo, cô thích uống cũng không kỳ quái.

Buổi tối Diệp Lương Nhất còn phải lái xe, bởi vậy chỉ nhấp mấy ngụm rượu brandy, còn Trần An An, đem một chai nho trắng uống sạch sẽ.

Hết món chính, Diệp Lương Nhất gọi cho Trần An An bánh mì mềm phủ sốt mayonnaise và bánh hạnh nhân, chính mình thì ngồi một bên nhìn cô ăn, thẳng đến khi hai món điểm tâm ngọt trước mặt bị Trần An An tiêu diệt toàn bộ, lúc này mới dẫn Trần An An ra về.

“Nhà cô ở đâu? Tôi đưa cô về.” Diệp Lương Nhất lên xe thất dây an toàn, quay sang nói với Trần An An.

Sau khi uống rượu Trần An An càng ngây người, ánh mắt chớp chớp, thật lâu sau mới hiểu được ý của Diệp Lương Nhất.

“Tây, ngoại thành tây, đường Hoàng Hà.....”

Diệp Lương Nhất nhú mày, đẩy đẩy Trần An An đã mềm nhũn người trên ghế, “Địa chỉ cụ thể, nói rõ ràng cho tôi!”

Lần này Trần An An không mở miệng, chỉ híp mắt ngồi trên ghế cọ đi cọ lại, giống như con mèo không xương.

Diệp Lương Nhất bị động tác của cô làm cho nóng mặt, vội vàng thấp giọng quát: “Đừng cọ! nói địa chỉ!” “Diệp, bác sĩ Diệp.....” Ánh mắt Trần An An mờ sương, thân mình càng cọ hơn nữa, “Sau lưng tôi ngứa quá..... Anh giúp tôi gãi đi.....” nói xong đưa tay định cởi áo.

Diệp Lương Nhất đỡ trán, không cho cô uống rượu thì tốt rồi. Rượu nho thấp độ như vậy mà cũng say!

hắn đè lại tay Trần An An, “Đừng nhúc nhích! Mau nói địa chỉ!”

“thật sự rất ngứa.....” Trần An An lắc lắc thân mình không phối hợp, gần như phát khóc, “Tôi ngứa muốn chết.....”

Diệp Lương Nhất cảm thấy có chút không đúng, cởi dây an toàn quay sang, kéo áo Trần An An lên thì liền thấy một vùng đỏ bừng, chi chít chấm đỏ, chính là triệu chứng của dị ứng cồn.

10. Chương 10

Chương 10

Edit: June

“Con trai, này.....làm sao vậy? An An..... con bé.....” Nhìn Diệp Lương Nhất công Trần An An, Diệp phu nhân lấp bắp kinh hãi, vội vàng mở cửa cho hai người vào.

Bình thường bác sĩ Diệp luôn lạnh như băng tuyết, nay lại thực chặt vật, tóc bị nắm rối bù, kính mắt lệch trên sống mũi cao thẳng, xem ra sắp rơi xuống rồi.

Mà móng vuốt của Trần An An còn đang trên đầu, trên mặt thì bị sờ loạn.

Diệp Lương Nhất cũng không trả lời, nghiêng đầu né tránh tay Trần An An, đi thẳng lên lầu.

Diệp phu nhân vừa thấy Diệp Lương Nhất không để ý tới bà, lập tức nóng nảy, trực tiếp theo đi lên, “Lương Nhất, rốt cuộc làm sao vậy? Hai đứa..... hai đứa không phải đang hẹn hò sao, An An.....”

nói đến đây lại đột nhiên ngừng lại, Diệp phu nhân mở to hai mắt, giống như bỗng nhiên hiểu được cái gì, vừa mừng vừa sợ chỉ vào Diệp Lương Nhất hỏi: “An An uống rượu?”

Diệp Lương Nhất gật đầu, hắn đã mệt ngay cả hơi sức mở miệng cũng không có, không ngờ bình thường người giống như con hổ, uống rượu xong lại có lực phá hoại lớn như vậy! Có thể đem cô bình yên vô sự vào đến nhà, hắn thực bội phục chính mình!

Diệp phu nhân đi theo lên lầu, liếc mắt nhìn trên giường một đống lộn xộn, Trần An An thì đang nằm bầm, lại nhìn Diệp Lương Nhất ngồi ở bên giường tháo cà vạt.

Trong lòng đấu tranh một hồi, cuối cùng vẫn là ý niệm ôm cháu trai chiến thắng.

“Vậy, con chăm sóc cho An An, mẹ đi ngủ đây.” Diệp phu nhân lui về phía sau vài bước, rầm một tiếng đóng cửa phòng lại. Con cháu đều có phúc của con cháu, có một số việc..... bà cũng không thể quản.

“Trần An An, tỉnh tỉnh!” Diệp Lương Nhất lấy ra gói thuốc mua ở trên đường, vỗ nhẹ nhẹ vào mặt Trần An An.

Đầu óc Trần An An mơ hồ, toàn thân cũng ngứa, cô cong lưng ở trên giường cọ cọ, tay thì đẩy Diệp Lương Nhất ra.

Diệp Lương Nhất nhíu mày, khuôn mặt anh tuấn càng lạnh như băng. Ngồi ở bên cạnh Trần An An suy nghĩ vài giây, bỗng nhiên bỏ thuốc sang một bên, trực tiếp đem Trần An An từ trên giường túm dậy.

“Ngồi dậy uống thuốc!” Trần An An bị dị ứng cồn tuy rằng không nghiêm trọng, nhưng cũng không thể khinh thường. Lúc bắt đầu trên người chỉ nổi chấm đỏ, hiện tại đã sốt nhẹ, phải uống thuốc mới được.

Trần An An mơ mơ màng màng ừ một tiếng, yếu ớt dựa vào trong lòng Diệp Lương Nhất.

“Há mồm!” Ngón tay thon dài hơi lạnh của Diệp Lương Nhất đặt lên môi cô, thấp giọng ra lệnh.

Trần An An lúc này thật nghe lời, ngoan ngoãn há miệng ra. Diệp Lương Nhất thấy thể vội vàng nhét hai viên thuốc vào miệng cô, một tay ôm Trần An An, tay kia thì với lấy chén nước ở đầu giường.

“Đắng.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần An An nhăn lại, cố gắng nuốt, từ nhỏ cô đã quen chịu gian khổ, bởi vậy chưa bao giờ lằng phí này nọ, mặc dù là miệng bị nhét hai viên thuốc đắng đòi mạng, cũng không nỡ nhổ ra.

Còn biết đắng sao! Trong lòng Diệp Lương Nhất hừ lạnh, nhưng mà tay vẫn cẩn thận đưa nước ấm vào miệng Trần An An.

Nước ấm đúng lúc giảm bớt đắng ngắt trong miệng, Trần An An không quan tâm uống hai ngụm lớn, lúc này biểu tình trên mặt mới thả lỏng một chút.

Diệp Lương Nhất đem chén nước đặt lại trên bàn, quay đầu thì thấy Trần An An đã mơ mơ màng màng gục đầu vào hõm vai mình.

hắn nhíu mày đem Trần An An túm lên, do dự vài giây liền bắt đầu cởi quần áo của cô.

Dị ứng còn không chỉ phải uống thuốc, còn phải bôi thuốc lên người nữa.

Diệp Lương Nhất một tay giúp Trần An An cởi thắt lưng, một tay nhanh nhẹn cởi áo lông của cô.

Lúc cởi đến áo ngực, Diệp Lương Nhất hơi do dự một chút, sau đó mặt không chút thay đổi lại tiếp tục. Nửa người trên của cô gần như đều nổi mẩn đỏ, từng chỗ đều phải bôi thuốc.

“Ngứa.....” Trần An An lại hừ hừ một tiếng, mơ mơ màng màng đưa tay định gãi, lại bị Diệp Lương Nhất đè lại.

Nửa người hắn đặt ở trên người Trần An An, để ngứa cô lại đưa tay ra gãi, hai tay lại duỗi sang bên kia mở thuốc, nặn thuốc ra tay bôi lên người Trần An An.

Bỗng đằng sau, cửa lại rầm một tiếng bị đẩy ra! Diệp Lương Nhất quay lại, chính là mẹ hắn đang khiếp sợ há miệng đứng ở cửa nhìn bọn họ.

Diệp Lương Nhất lập tức đứng lên, kéo chắn qua đắp lên người Trần An An, quay đầu nói: “Mẹ,.....”

“Các con cứ tiếp tục! Tiếp tục đi!” Diệp phu nhân đột nhiên xoay người, xấu hổ đến nóng bừng cả mặt!

Vừa rồi bà ở trong phòng ngủ càng nghĩ càng cảm thấy như vậy không tốt. Tuy rằng bà rất muốn ôm cháu trai, nhưng mà con nhà mình đem cô gái nhỏ say rượu ôm về nhà, muốn làm chuyện xấu, thì thật sự là rất không đạo đức!

Vì thế, bà càng nghĩ càng rối rắm, thật lâu sau, vẫn là đi lên, định đưa Trần An An sang phòng khách, không ngờ vừa mở cửa liền thấy được một màn nóng bỏng như thế!

“Coi như mẹ không nhìn thấy!” Diệp phu nhân vừa nói vừa chạy nhanh ra ngoài đóng sầm cửa lại.

đã phát triển đến bước này, kết hôn cũng không còn xa đâu nhỉ? Nhưng mà, không ngờ con mình lại nóng lòng thế! Diệp phu nhân gần như là bay về phòng.

Tuy rằng lúc trước có chút rối rắm, nhưng xem bộ dáng con mình quen thuộc như vậy, có thể cũng không phải lần đầu tiên. Ừm, vậy thì không cần ngăn cản!

Nhưng mà bà phải chuẩn bị tốt một chút! Vạn nhất..... Vạn nhất cháu trai của bà đã có!

Diệp phu nhân hưng phấn đứng ngồi không yên, suy nghĩ thật lâu, vẫn là không nhịn được cầm lấy điện thoại.

Lương Nhất là đàn ông, khẳng định là suy nghĩ không chu đáo. Hơn nữa bà cũng là phụ nữ, biết phụ nữ khi kết hôn cần cái gì.

Diệp phu nhân vừa hào hứng quay số, vừa nghĩ con dâu nhà bà cũng không thể đón về qua loa được!

Diệp Lương Nhất bận rộn phục vụ Trần An An, không có thời gian nghĩ đến mẹ mình hiểu lầm, hẩn bôi thuốc cho Trần An An xong, lại tìm trong tủ quần áo của mình một chiếc áo sơ mi cho cô mặc vào. Sau đó không thèm quần cô nữa, để mặc cô nằm ở trên giường mình ngủ say sưa.

Bản thân thì cầm quần áo đi tắm rửa, nước ấm từ trên đỉnh đầu đổ xuống, Diệp Lương Nhất hơi hơi chớp mắt, vuốt nước trên mặt đi.

Lần này thì mẹ hẩn hoàn toàn hiểu lầm, nhưng mà đối với hẩn ngược lại là chuyện tốt.

Diệp Lương Nhất với lấy sữa tắm trên giá, khoe môi hơi hơi cong lên. Thoát khỏi một đồng phiền toái, hiện tại tâm tình hẩn thật sự là không tồi.

“Tôi cho cô nợ một lần.” Tắm rửa xong trở lại phòng ngủ, hẩn nhìn thoáng qua Trần An An đang ngủ say ở trên giường, từ bên cạnh cô lấy một cái gối và chăn khác, liền ngả lên thảnh thơi nằm ngủ.

Tuy rằng là mùa đông, nhưng nhiệt độ trong phòng vẫn đủ ấm, nằm trên sàn ngược lại càng thoải mái.

Diệp Lương Nhất đưa tay tắt đèn ở đầu giường, buổi sáng ngày mai phỏng chừng lại là một trận ác liệt.

Đồng hồ sinh học của Trần An An luôn luôn đúng giờ, mỗi ngày năm giờ sáng sẽ tỉnh lại, căn bản là không cần đặt báo thức.

Cho dù là say rượu thì buổi sáng hôm sau cũng vậy. Mặc dù đầu còn choáng, mí mắt cũng nặng trĩu, Trần An An vẫn kiên định mở mắt.

Nhưng mà vừa mở mắt, cô liền cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Giường của mình khi nào thì trở nên mềm mại như vậy? Còn có phòng ngủ, cũng không lạnh như băng, thật ấm áp gần như làm cho cô nghĩ mình ngủ bên cạnh lò sưởi.

Trần An An đưa tay dụi mắt, chân bước xuống giường, không ngờ lại lập tức giẫm lên một cái gì đó mềm mềm.

Trần An An chớp chớp mắt, dùng chân đá đá.

“Vật kia” nhất thời thét lớn một tiếng, tiếp theo, Trần An An liền cảm thấy cổ chân bị một bàn tay chặt chẽ bắt được.

cô bị dọa tim suýt nữa ngừng đập, đầu óc trống rỗng, mồ hôi lạnh sau lưng túa ra, sém chút nữa không chế không được hét lên, chân duỗi ra đá văng bàn tay to kia.

“Là tôi, Diệp Lương Nhất.” Ngay lúc này, bên tai Trần An An bỗng nhiên vang lên giọng nam lạnh như băng quen thuộc, tiếng thét chói tai đến bên miệng bị nuốt xuống.

Trần An An khấn trương nuốt nước miếng, “Bác sĩ Diệp?”

“Là tôi.” Diệp Lương Nhất vừa nói, vừa đứng dậy mở đèn đầu giường.

Lúc này Trần An An mới thấy rõ ràng, người trước mắt đúng là Diệp Lương Nhất.

“Việc này..... bác sĩ Diệp, sao tôi lại.....” Trần An An nhìn quanh một vòng, trong thanh âm mang theo chút ngượng ngùng rụt rè.

“cô uống say, tôi không biết địa chỉ nhà cô.” Diệp Lương Nhất từ đầu giường mò tìm kính đeo lên, ngắt lời Trần An An.

“A! Cảm ơn anh.” Trần An An xấu hổ hận không thể cúi đầu tìm cái lỗ chui vào. Vậy mà lại say! Thảo nào bạn bè nói cô ngốc! May mắn bác sĩ Diệp là người tốt.

Trần An An thở phào nhẹ nhõm, vừa định nói gì đó, bỗng nhiên nhìn đến quần áo xa lạ trên người mình.

Thân thể cô cứng đờ, lập tức ôm chần chẫn trước ngực mình, “Diệp, Bác sĩ Diệp.....” Sắc mặt cô rục hồng, lắp bắp mãi mới nói được một câu, “Của tôi, quần áo của tôi là, là anh thay?”

Sắc mặt Diệp Lương Nhất không đổi, lãnh đạm từ trên xuống dưới nhìn lướt qua Trần An An, “cô bị dị ứng cồn, tôi bôi thuốc cho cô.”

Trần An An mở to mắt, “Dị ứng còn?”

Diệp Lương Nhất từ một tiếng, hơi hơi ngửa đầu lên liền thấy cần cổ trắng hồng của Trần An An, dời đi ánh mắt lạnh như băng bổ sung một câu, “Cũng không phải chưa thấy qua, nhưng mà cô yên tâm, đối với phụ nữ khô cần tôi không có hứng thú.”

Ngượng chết cô mà! Buổi sáng ngồi trên xe buýt đi dạy, mặt Trần An An vẫn còn hồng, chẳng những uống rượu, còn làm phiền bác sĩ Diệp như vậy, cô thật sự là không còn mặt mũi nào!

Về sau nhất định phải tìm cơ hội cảm ơn bác sĩ Diệp thật tốt, Trần An An xoa xoa huyết thái dương, trong lòng nghĩ.

“An An đâu?” Lúc điểm tâm, Diệp phu nhân ở trong phòng tìm một vòng cũng không Trần An An, liền ngẩng đầu hỏi Diệp Lương Nhất ngồi bên cạnh.

“đi rồi.”

“Sáng sớm đã đi rồi?” Diệp phu nhân giật mình buột miệng, “Hai đứa cãi nhau à? Có phải An An tức giận hay không?”

“không phải.” Diệp Lương Nhất lập tức chặt đứt tưởng tượng của mẹ mình, “cô ấy đột nhiên có việc.”

“thật sao?” Diệp phu nhân có chút nửa tin nửa ngờ, “Vậy sao con không đưa con bé đi?”

“cô ấy nói không cần.”

“Vậy cuối tuần sau con bé còn đến không?”

Diệp Lương Nhất đang gấp thức ăn ngừng một chút, qua vài giây mới lạnh lùng nhả ra một chữ, “Đến.”

11. Chương 11

Chương 11

Edit: June

Trần An An không về nhà mà trực tiếp đến nhà Quý Cửu Thành. Mỗi sáng thứ bảy, chủ nhật cô đều đến dạy Quý Cửu Thành, mười hai giờ trưa mới xong.

Sở dĩ ngày hôm qua kéo dài tới năm giờ chiều là vì thứ bảy tuần trước Trần An An phải đến công ty nghe tư vấn tâm lý, xin nghỉ một ngày, cho nên chiều hôm qua là dạy bù sáng thứ bảy tuần trước.

Nhà Diệp Lương Nhất cách nhà Quý Cửu Thành cũng không xa, bởi vậy Trần An An xuống xe buýt, vẫn còn thời gian ăn bữa sáng, xong mới tới nhà họ Quý.

Quý Cửu Thành quần lấy cô không tha, hỏi hôm qua người đàn ông ở dưới lầu có phải là bạn trai cô không, Trần An An bị hấn hỏi phát phiền, nhất quyết im lặng không thèm để ý, lúc giảng bài thì giảng bài, hấn không đặt câu hỏi, cô sẽ không nói.

Quý Cửu Thành xem bộ dáng kháng cự của cô, đem bút đặt trên bàn, gương mặt khiêu khích, “Tôi nói này Trần ngơ ngác, yêu đương thì có cái gì mà không dám thừa nhận? Hay là bạn trai chị quá khó coi?”

hấn càng nói càng hăng hái, “Hôm qua tôi ở trên lầu nhìn xuống, bóng dáng cũng không đến nỗi nào mà!” hấn sờ sờ cằm, chống lại Trần An An đang tức giận trừng mắt, bỗng nhiên nở nụ cười, “Tôi đã nói hiem có anh đẹp trai nào vừa ý chị mà, nhìn chị thực ngốc nghếch! thật ra, xấu trai một chút cũng không sao.....”

“Cậu câm miệng!” Trần An An vợ lấy quyển sách dày cộp như viên gạch trên bàn trực tiếp đập vào đầu Quý Cửu Thành.

Nhìn Quý Cửu Thành ôm đầu vẻ mặt đau đớn, liền nhe hàm răng trắng tinh, uy hiếp: “nói thêm một câu nữa tôi đánh chết cậu!”

Bác sĩ Diệp tốt như vậy, có trách nhiệm với bệnh nhân như vậy, còn chăm sóc mình say rượu, làm sao có thể để cho tiểu quỷ này chửi bới như thế! Huống chi bác sĩ Diệp không hề xấu, bác sĩ Diệp thật đẹp trai!

“Được, được, tôi không nói nữa!” Quý Cửu Thành xoa nhẹ chỗ bị Trần An An đánh, Trần An An ngạc nhiên đánh cũng thật hung dữ, đau chết hần! Còn chưa ra làm sao, đã bảo vệ như vậy! Hừ! Ngốc nghếch, có khi bị người ta lừa còn giúp người ta kiếm tiền nữa!

“Tôi nói thật mà, Trần An An, chị đừng động thủ!” Quý Cửu Thành tay mát lạnh đem quyển sách dày kia đoạt lấy, giấu ra sau, “Chị đừng vội xác định quan hệ với người ta, chị hiểu rõ anh ta không, chị.....”

“Sao vậy, An An có bạn trai?” Ngay phía sau, mẹ Quý bỗng nhiên bưng một đĩa hoa quả đi đến, lời nói kế tiếp của Quý Cửu Thành bị bà cắt ngang, đành nuốt trở về trong bụng.

Mẹ Quý cười khanh khách ngồi bên cạnh Trần An An, nắm lấy tay cô, thoát nhìn thật giống quan tâm thân thiết, “Có bạn trai khi nào vậy? Sao không nói với chúng tôi một tiếng, tiểu Thành rất quan tâm cô đó.”

Trần An An cảm thấy lời này của mẹ Quý có chút kỳ quái, nhưng đầu óc cô chậm chạp, cũng không biết rốt cuộc không đúng chỗ nào. Mở miệng muốn giải thích Diệp Lương Nhất thật ra không phải là bạn trai cô.

“Chị Quý, tôi.....” cô vừa mới mở miệng, liền đối diện với ánh mắt mẹ Quý, tuy rằng mang theo ý cười, lại không hiểu sao làm cho Trần An An cảm thấy không thoải mái.

cô bỗng nhiên nhớ tới mẹ Quý vẫn hoài nghi cô và Quý Cửu Thành có quan hệ không bình thường, nếu cô..... cô nói dối là có bạn trai, như vậy có thể xóa tan nghi ngờ của mẹ Quý không?

Nhưng mà..... Nhưng mà nói dối gạt người, có phải cũng rất xấu rồi không?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần An An ửng đỏ, trong đầu giao chiến càng càng kịch liệt.

“Ai u, xem bộ dáng này chính là có rồi.” Bộ dáng Trần An An rũ mắt đỏ mặt, trong mắt mẹ Quý lại bị hiểu thành thẹn thùng.

Nụ cười trên mặt mẹ Quý chỉ một thoáng liền trở nên cởi mở hơn nhiều, liếc mắt vừa đọc sách, vừa dựng thẳng lỗ tai nghe Quý Cửu Thành, nhìn về phía Trần An An nói: “An An, tính tình cô đơn thuần, có người thương cũng tốt. Cần phải nắm chắc vào!”

Trần An An mơ mơ màng màng gật đầu, “Vâng.....”

“nói cho tôi biết bạn trai cô đang làm nghề gì vậy?”

Trần An An nháy mắt một chút, trong đầu hiện ra bộ dáng hung ác của Diệp Lương Nhất khi cầm dao phẫu thuật.

“Bác sĩ khoa nhũ tuyến.”

“.....”

Xa xa ở bệnh viện bác sĩ Diệp đầy trách nhiệm đang dùng nhíp tấm cotton gấp miếng bông khử trùng cho bệnh nhân, bỗng hắt xì một cái, miếng bông liền rơi xuống miệng vết thương của bệnh nhân.

Cotton ngấm vào miệng vết thương còn đang rỉ máu, bệnh nhân đau á một tiếng, tiếng kêu thảm thiết nhất thời vang vọng toàn bộ phòng trực ban.....

Đay xong, Trần An An không ăn ở bên ngoài, cô đi chợ mua ít khoai tây về nhà, bữa trưa định xào khoai tây ăn.

Đúng là khoai tây đất thật, Trần An An vừa gọt vỏ khoai tây vừa đau lòng. Lần sau về nhà mang lên nhiều một chút. Nhà cô có sân rộng, trong vườn ba cô trồng rất nhiều khoai tây, củ to thơm ngon, tốt hơn so với mua bên ngoài nhiều.

Ăn cơm trưa xong, Trần An An mở ra máy tính ra xem thông tin việc làm. Chiều thứ bảy và chủ nhật cô rảnh, không thể lãng phí thời gian được, phải tìm thêm việc gì đó mà làm.

Xem tới xem lui, cuối cùng tìm được một công ty hoạt hình. Công ty này đang mở rộng kinh doanh, bởi vậy cần gấp nhân viên writer bán thời gian, không cần đến công ty, chỉ làm bên ngoài là được, hỗ trợ viết vài cái quảng cáo hoặc là tuyên truyền hình ảnh.

Khả năng sáng tác của Trần An An không tồi, thời đại học cũng đã giành được rất nhiều giải thưởng văn hóa, bởi vậy cũng không do dự, trực tiếp gửi sơ yếu lý lịch qua.

Công ty này phỏng chừng đúng là thiếu người trầm trọng, Trần An An vừa gửi lý lịch không lâu, đã có điện thoại gọi tới, hỏi cô có thời gian đi phỏng vấn không, địa điểm là ở ngoại thành tây.

Trần An An đương nhiên đồng ý, cô ở ngay tại ngoại thành tây, phỏng vấn rất thuận tiện, có ngốc mới buông tha cơ hội này!

cô vội vàng mặc áo khoác, đi đến trạm xe buýt, hơn mười phút là tới công ty hoạt hình kia.

Người phỏng vấn hết sức chuyên nghiệp, cho dù là rất cần người, vấn đề gì nên hỏi cũng không thiếu một câu.

Thẳng đến khi Trần An An thấy khô cả miệng, người phỏng vấn mới gạt đầu kêu ngừng. trên bàn liền xuất hiện một đồng tài liệu đặt ở trước mặt cô, “Đây là tài liệu phim lần này, cô về xem kỹ, một tuần sau nộp phần quảng cáo.”

Trần An An vội vàng cất tài liệu gạt đầu.

“Còn nữa,” Người phỏng vấn chỉ vào màn hình máy tính, hướng Trần An An vẫy tay nói: “Đây là mấy bộ phim nhỏ, cô về xem, có thể giúp ích cho cô đấy. Mặt khác, Trần tiểu thư...”

Người bộ phỏng vấn nhìn lên xuống đánh giá cô vài lần, lúc này mới nói: “Nhân viên làm ngoài của chúng ta tiền lương không nhiều, hơn nữa chỉ khi nào quảng cáo được thông qua cô mới có thù lao, cô phải nghiêm túc làm cho tốt.”

Trần An An đem tài liệu cất vào trong túi, “Tôi biết, chị yên tâm đi. Tôi viết quảng cáo khá tốt, trực tiếp gửi vào hòm thư của chị là được đúng không ạ?”

Người phỏng vấn gạt đầu, “Được.”

Ra khỏi công ty hoạt hình, tâm tình của Trần An An rất phấn khởi, cái gì cũng thuận lợi. Làm việc này không có áp lực, chỉ cần bỏ ra một ít thời gian nghỉ ngơi là được, còn có thể kiếm tiền, thực tốt!

cô vô cùng cao hứng trở về nhà, mở cửa liền đi thẳng đến máy tính. Trần An An tuy rằng ngốc, nhưng làm việc lại rất nghiêm túc, một khi đã quyết định làm thì tuyệt đối không qua loa.

Nếu người phỏng vấn bảo cô xem mấy bộ phim nhỏ, khẳng định là có ý nghĩa, cô phải cẩn thận suy nghĩ mới được.

Trần An An xem liền say mê, mãi cho đến khi mắt nhức mỏi, mở không nổi, lúc này mới nhìn thời gian ở góc máy tính. Nhất thời bị hoảng sợ, đã hơn bảy giờ rồi, cô còn chưa ăn cơm tối!

cô dụi mắt, đóng máy tính, vừa định đi phòng bếp nấu cơm, chợt nghe di động vang lên. Cầm lên thì thấy là Lý Duyệt Nhiên.

“Duyệt Nhiên, chuyện gì vậy?” Trần An An vừa đi vào phòng bếp vừa nghe điện thoại.

Bên kia vô cùng yên tĩnh, giống như Lý Duyệt Nhiên không nghe thấy lời của cô.

“Duyệt Nhiên, làm sao vậy?” Trần An An không tự chủ dừng bước, lời nói cũng mang theo chút lo lắng.

“An An,” Giọng Lý Duyệt Nhiên khàn khàn, giống như lâu rồi không nói, thậm chí có chút chói tai, “Tớ với Đường Niên chia tay.”

“Cái gì? Sao, sao có khả năng? Vì cái gì?” Trần An An lấp bắp kinh hãi, vội vàng hỏi. “Anh ấy có người phụ nữ khác.”

Thanh âm Lý Duyệt Nhiên nghẹn ngào, “An An, anh ấy có người khác.....” nói đến câu này đã khóc không thành tiếng.

Trong lòng Trần An An lộp bộp một tiếng, “hiện tại cậu đang ở đâu? Mình qua tìm cậu!”

Bên kia trầm mặc vài giây mới vang lên thanh âm khàn khàn của Lý Duyệt Nhiên, “Bar Ngôi sao.”

Bar Ngôi sao, Trần An An xách ba lô lên liền chạy ra ngoài cửa. Chỗ đó gần công ty bọn họ, cùng nơi này một đông một tây, quả thực là hai nơi trái ngược.

Trần An An chạy ra đường cái, trực tiếp đưa tay bắt một chiếc xe taxi, đọc địa điểm.

Hiện tại cô cũng không quản được nhiều như vậy, gì mà có tiền hay không, Duyệt Nhiên mới là quan trọng. cô ấy xinh đẹp, lại đang đau lòng, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?

Trần An An càng ngày càng lo lắng, hận không thể trực tiếp mọc cánh bay đến Ngôi Sao.

Ngồi xe hơn một giờ, Trần An An giống như ngồi trên chảo dầu. Vừa đến nơi, người luôn luôn yêu tiền như mạng lại ngay cả tiền thừa cũng không chờ lấy, trực tiếp vọt vào quán bar.

Không khí trong Ngôi Sao Tinh cũng không đậm mỹ suy đồi như trong tưởng tượng của Trần An An, ngược lại yên tĩnh mà hài hòa, đúng là giống sao đêm.

trên sân khấu một ca sĩ đang ôm đàn ghita hát bài Bởi vì tình yêu, một người hát hai người đệm, giọng hát êm dịu mà từ tính, lại tạo nên phong vị riêng biệt.

Trần An An theo quầy bar tìm được ghế dài, từ chỗ ngồi quan sát, cuối cùng tìm được khuôn mặt đầy nước mắt của Lý Duyệt Nhiên ở giữa phòng.

“Duyệt Nhiên, theo mình về nhà đi.” Trần An An ngồi xuống, đưa tay lau nước mắt trên mặt Lý Duyệt Nhiên. Mặt Lý Duyệt Nhiên rất lạnh, trong nháy mắt chạm vào khiến cho Trần An An rùng mình một cái.

“An An, anh ấy có người khác.” Lý Duyệt Nhiên dựa vào Trần An An, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

“Mình phát hiện trong ngăn kéo của anh ấy có rất nhiều áo mưa, anh ấy cũng thừa nhận.”

Thân mình Trần An An cứng đờ, quả thực không thể tin được điều mình vừa nghe thấy, Đường Niên và Lý Duyệt Nhiên đã ở bên nhau năm năm, tình cảm của bọn họ luôn luôn rất tốt.

Tính tình Đường Niên ôn hòa, luôn chiều chuộng Lý Duyệt Nhiên, cây táo sao có thể ra chuối thơm. Người như vậy sao có thể một chân hai thuyền?

Lý Duyệt Nhiên đưa tay gạt nước mắt, ngẩng đầu cầm lấy chén rượu trên bàn, đem rượu bên trong một hơi cạn sạch, lau nước mắt, lộ vẻ mặt châm chọc, “Cậu không tin đúng không? Nếu không phải tận mắt chứng kiến, mình cũng không tin”

cô quay đầu nhìn Trần An An, ánh mắt bi thương mà kéo dài, “An An, trăm ngàn lần không được tin tưởng lời nói của đàn ông, trăm ngàn lần không được.....”

trên sân khấu ca sĩ còn hát, “Bởi vì tình yêu, sẽ không đau khổ.....” thanh âm từ tính cùng tiếng nhạc đệm ghita du dương, đem tiếng mở cửa lẩn áp không nghe thấy gì.

“Lương Nhất, chúng ta qua bên kia ngồi.” Chu Tề chỉ chỉ ghế dài phía trước.

Diệp Lương Nhất gật đầu, cùng Chu Tề đi qua.

12. Chương 12

Chương 12

Edit: June

“Hai ly brandy, cảm ơn.” Chu Tề cho phục vụ đi, ngồi đối diện với Diệp Lương Nhất hỏi: “không thắc mắc vì sao hôm nay tôi gọi cậu ra đây à?”

Diệp Lương Nhất nhướn mày, “Lúc cần tự nhiên cậu sẽ nói.”

“Người này thực không thú vị.” Chu Tề chống cằm, từ trên xuống dưới đánh giá Diệp Lương Nhất, bỗng nhiên mở miệng: “Cậu có nghĩ tới kết hôn không?”

Diệp Lương Nhất nhíu mày, “Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Mệt mỏi.” Chu Tề mỉm cười với nữ phục vụ đang đi tới, gạt đầu cảm ơn, tay phải lấy ví tiền, rút từ bên trong hai tờ tiền đặt vào khay.

Mặt nữ phục vụ đỏ lên, ngay cả tiền cũng không nhận, vội vàng xua tay lắc đầu, “không, em phải cảm ơn anh mới đúng.”

Diệp Lương Nhất đem hết thủy thu vào trong mắt, khinh thường xì một tiếng, cầm ly rượu lên nhấp một ngụm.

Chu Tề vẫn tươi cười nhìn nữ phục vụ đi xa, lúc này mới quay đầu, “Nếu cậu cứ như vậy, chắc tôi không phải lo lắng vấn đề hôn nhân của cậu rồi?”

“Có ý gì?”

Chu Tề bắt đầu thuyết giảng, “Tâm lý học có nói, người với người kết giao trên thực tế chính là một loại trao đổi, cậu phải bỏ ra gì đó để đối phương cảm thấy có giá trị, đối phương mới có thể lấy thù lao giống vậy báo đáp cậu.”

nói tới đây hắn dừng một chút, xác định Diệp Lương Nhất thật đang nghe, lúc này mới tiếp tục: “Mà cậu chưa bao giờ chủ động kết giao với ai, càng miễn bàn khiến cho người khác vừa lòng, chẳng lẽ cậu không cảm thấy đây là vấn đề?”

Diệp Lương Nhất nhấp một ngụm rượu, âm thanh lạnh lùng nói: “không cần cậu quan tâm.”

“Được, được.” Chu Tề giơ tay đầu hàng, “Tôi biết bác sĩ Diệp mị lực lớn, nhưng mà tôi hỏi thật, cậu thật sự chưa từng nghĩ tới kết hôn sao?”

Diệp Lương Nhất buông ly rượu, ngọn đèn quán bar mờ nhạt dừng ở trên đỉnh đầu của hắn, làm cho sườn mặt hắn thoát nhìn lúc sáng lúc tối, “đã từng.”

“Vậy hiện tại?”

“không nghĩ tới.”

Ánh mắt Chu Tề nhìn chăm chú cảnh hồng kiều diễm cắm trên bàn, vốn là đôi mắt ôn hòa càng trở nên nhu hòa, “Có khả năng tôi sẽ kết hôn trước cậu.”

Diệp Lương Nhất sững sốt, “Cậu đã có đối tượng?”

“Phải.” Đầu ngón tay Chu Tề khẽ chạm vào cánh hoa hồng, đáy mắt mềm dịu giống như loại tơ lụa hảo hạng, gần như có thể thấy tình cảm nồng nàn đang chảy bên trong, “Có một.”

Khi nào vậy? Tốc độ cũng quá nhanh đấy. Diệp Lương Nhất nhướn mày ý bảo Chu Tề nói tiếp, tuy rằng tính cách hắn lãnh đạm, nhưng cũng không có nghĩa không quan tâm đến bạn bè.

Chu Tề là bạn tốt nhiều năm như vậy, tuy ngoài miệng Diệp Lương Nhất chưa bao giờ nói ra nhưng trong lòng vẫn rất quan tâm hắn.

“nói thế nào đây.” Ánh mắt Chu Tề mang ý cười, “một người rất đơn giản, rất dễ nuôi.”

“Chỉ như vậy?”

“Ừ.” Chu Tề bung ly rượu lên uống một ngụm, “Nhưng trước mắt tôi còn chưa xác định.”

Diệp Lương Nhất nghi hoặc nhìn hắn.

“Theo tôi phân tích, cô ấy là một người đơn giản thẳng thắn.” Chu Tề nhíu mày, “Nhưng tôi cũng không thấy cô ấy có ý định kết hôn. Hơn nữa cậu có biết,”

Chu Tề chống lại ánh mắt Diệp Lương Nhất, đem chỗ rượu trong ly uống một hơi hơn phân nửa, “Có lúc tôi không không chế được cảm xúc của mình.....”

“Cho nên?”

Chu Tề tự giễu cười cười, “Cho nên tôi còn do dự.”

Diệp Lương Nhất không nói chuyện, chỉ cầm ly rượu lên chạm ly cùng Chu Tề. Hai người đồng thời ngửa đầu dốc vào chất lỏng màu lục nhạt.

“Sao có thể? thật..... thật quá vô sỉ!” Hai tay Trần An An nắm chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đỏ bừng.

“Đúng vậy!” Lý Duyệt Nhiên đã ngừng khóc nhưng ánh mắt vẫn sừng đỏ. cô ngoắc tay gọi phục vụ tới, kêu mấy chai bia, về mặt châm chọc, “Minh cũng thấy thực vô sỉ.”

Ngày đó cô đột ngột đi tìm Đường Niên, vốn tưởng rằng sẽ cho Đường Niên một kinh hỉ, lại đúng lúc Đường Niên tăng ca. May là cô có chìa khóa nhà trọ Đường Niên, mới không khổ sở chờ ở bên ngoài.

Phòng của đàn ông độc thân thật bừa bộn, tất, quần áo ném đầy giường, trên sàn cũng bám một lớp bụi thật dày.

đã sớm đoán được cảnh tượng như vậy cho nên Lý Duyệt Nhiên cũng không kinh ngạc, mất hơn hai giờ dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, lại đem quần áo bẩn của Đường Niên đi giặt sạch, thật đúng vai một cô vợ đảm đang, lúc này mới nằm ở trên giường chờ Đường Niên.

không ngờ chờ đến tối, Đường Niên vẫn chưa trở về. Đường Niên chưa quay về cô cũng không có tâm tình nấu cơm, liền gọi điện thoại kêu bên ngoài mang tới.

Kết quả khi người ta đưa tới cô lại không có tiền lẻ, liền mở ngăn kéo đầu giường Đường Niên để tìm.

không ngờ tiền lẻ còn chưa tìm được, lại thấy một món quà không thể tưởng tượng nổi: một hộp bao cao su chỉ còn lại một chiếc.

Sau khi tiễn người giao hàng về, cô mơ hồ đi vào phòng ngủ. Chân mềm nhũn quả thực không giống chân mình, đầu óc giống như bị thiết chùy giáng một chưởng, đánh đến nỗi cô không có cách nào suy nghĩ.

cô nhớ rõ ràng, lần trước cô đến tìm Đường Niên, bọn họ cùng đi siêu thị mua hai hộp áo mưa, khi đó Đường Niên còn trêu ghẹo nói, hai hộp này có thể đủ cho bọn họ dùng nửa năm.

Nhưng mà hiện tại, trong ngăn kéo áo mưa chẳng những không đúng số lượng mà ngay cả nhãn hiệu cũng không phải là loại bọn họ đã cùng mua.

cô nằm ở trên sàn, giống như người chết, thân thể cứng ngắc, cả người lạnh như băng. Giường ngay kia mà cô ngay cả chạm cũng không muốn.

Đến nửa đêm, cuối cùng Đường Niên đã trở lại. Vào phòng ngủ bật đèn liền thấy ngay Lý Duyệt Nhiên đang nằm trên mặt đất.

Còn chưa kịp tươi cười, liền cứng ngắc ngừng lại nơi đó. Bên cạnh Lý Duyệt Nhiên, đúng là một cái áo mưa còn sót lại trong ngăn kéo của hắn.

Chúng cứ ngay trước mặt, lời biện bạch nào cũng không thể thốt ra.

Đối mặt với chất vấn của Lý Duyệt Nhiên, Đường Niên thẳng thắn thừa nhận, hắn đúng là có người đàn bà khác, nhưng chỉ là khi có nhu cầu sinh lý mà thôi.

Bọn họ yêu nhau đã hai năm, là đàn ông đều không nhịn được. hắn yêu Lý Duyệt Nhiên, đã xác định cô là vợ mình, nhưng mà hắn cũng có nhu cầu sinh lý.

Nhưng mà Lý Duyệt Nhiên thường xuyên không ở bên cạnh hắn, không có biện pháp, chỉ có thể tìm phụ nữ bên ngoài.

Lý Duyệt Nhiên không dám tin vào lỗ tai của mình, cô biết Đường Niên luôn luôn ôn nhu, tính tình tốt, chưa bao giờ nghiêm mặt, đồng đặc nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy.

Rốt cuộc là hấn thay đổi, hay là ngay từ đầu cô đã không hiểu hết con người thực của hấn?

Lý Duyệt Nhiên dùng hết sức lực còn lại trên người, tát một phát lên mặt Đường Niên, khiến đầu hấn lệch sang một bên, lạnh lùng bỏ lại câu chia tay rồi rời khỏi nhà trọ Đường Niên.

cô không quay về nhà trọ của mình mà là trở về nhà cha mẹ, miễn cưỡng cười vui với ba mẹ một ngày, lúc này mới rời khỏi nhà, gọi điện cho Trần An An.

Ở trước mặt ba mẹ cô không thể biểu hiện chút gì ra ngoài để tránh bọn họ lo lắng. Trong mắt ba mẹ cô, Đường Niên đã sớm là con rể bọn họ. hiện tại nếu đột ngột nói cho họ biết, cô và Đường Niên đã chia tay, cô chưa nói được.

Lúc tuyệt vọng như thế này, chỉ có Trần An An, An An ngốc nghếch mới làm cho cô buông hết gánh nặng, đem tất cả ủy khuất và không cam lòng trút ra ngoài.

“Để mình gọi điện cho anh ta!” Trần An An lấy điện thoại, lửa giận trong mắt gần như bốc cháy, “không! Để mình đi tìm anh ta! thật sự là quá đáng!”

Nhiều năm như vậy, Duyệt Nhiên đã hi sinh cho Đường Niên bao nhiêu cô đều biết, vậy mà bây giờ Đường Niên lại! Chẳng những phản bội, còn nói ra những lời không biết xấu hổ như thế!

cô phải đòi lại công bằng cho Duyệt Nhiên! cô nhất định phải hỏi rõ ràng! Hỏi Đường Niên rốt cuộc là nghĩ như thế nào!

“Đừng gọi, cũng đừng đi.” Lúc này, ngược lại Lý Duyệt Nhiên lại bình tĩnh hơn, “Mình không muốn có liên hệ gì với anh ta cả.”

“Nhưng dựa vào cái gì bị hấn lừa nhiều năm như vậy?” Trần An An đột nhiên đứng dậy, hai mắt đều đỏ, “hấn còn có lương tâm không? Cậu đi làm cũng nhớ thương anh ta, anh ta..... Anh ta sao có thể.....”

“Được rồi, An An.” Về mặt Lý Duyệt Nhiên lạnh lùng, cùng bộ dáng sa sút vừa rồi quả thực là hai người trái ngược, “Mọi việc cũng đã xảy ra rồi, có hỏi lại một trăm lần cũng vậy thôi.” cô cắn môi cười lạnh, “Đường Niên là cái thá gì? Mình muốn hấn nhìn cho rõ, không có hấn ta mình vẫn sống tốt!”

Trần An An ăn nói vụng về nhưng mà nghĩ tới Lý Duyệt Nhiên, trong lòng lại khó chịu, há miệng thở dốc không nói được gì, bỗng nhiên xoay người chạy ra ngoài.

cô ghen thật sự khó chịu, không khí trong quán bar rất nặng nề, cô phải ra ngoài hít thở không khí.

Lý Duyệt Nhiên lại nghĩ cô muốn đi gọi điện cho Đường Niên, vội vàng đuổi theo ngăn cản.

Hai người cứ chạy một đường như vậy, không chút do dự, hấp dẫn hơn phân nửa chú ý của quán bar, ngay cả ca sĩ đang hát trên đài cũng dừng đàn ghita trong tay.

“không được đi! Mình nói rồi không được đi!” Lý Duyệt Nhiên cầm lấy cổ tay Trần An An, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một chút dữ tợn, ánh mắt cũng hung ác dọa người.

“Duyệt Nhiên, không phải, ngược mình khó chịu, mình muốn.....”

Phía sau bỗng nhiên truyền đến loạt tiếng bước chân, tiếp theo Trần An An chợt nghe đến thanh âm quen thuộc, “An An?”

cô quay đầu liền thấy vẻ mặt Chu Tề kinh ngạc nhìn cô, mà ở bên cạnh hấn là Diệp Lương Nhất không chút biểu tình.

“Các cô đang định về sao?” Chu Tề mỉm cười lại tiến lại gần, cách Trần An An gần chút, lúc này mới lên tiếng.

“A, không phải, chúng tôi.....”

“Phải, chúng tôi đang định về.” Lý Duyệt Nhiên ngắt lời Trần An An, sáp đến giữa Trần An An và Chu Tề, ngăn trở tầm mắt Chu Tề, ánh mắt không thân thiện nhìn hấn.

Chu Tề cũng không để ý, chỉ nghiêng đầu nhìn đôi mắt đen to lúng liếng của Trần An An, “Để tôi đưa các cô về nhà, lần này không được từ chối đâu.”

Trần An An vội vàng lắc đầu, “Sao có thể như vậy, Chu Tề, chúng tôi có thể tự mình về được.”

“An An,” Lý Duyệt Nhiên bỗng nhiên xoay người nhìn Trần An An.

“Hả?”

“Cậu ở phía tây, một mình trở về rất nguy hiểm.” Ánh mắt của cô quét qua Chu Tề và Diệp Lương Nhất, bỗng nhiên chỉ vào Diệp Lương Nhất nói: “Để anh ấy đưa cậu về!”

nói xong, cô lại nhìn Chu Tề, “Có phiền anh đưa tôi một đoạn không?”

Trong mắt Chu Tề kinh ngạc chợt lóe nhưng ngay lập tức sáng tỏ cười cười, “Đương nhiên không phiền, chỉ là..... Lương Nhất, phiền cậu.”

Diệp Lương Nhất gật đầu, túm lấy Trần An An còn đang ngơ ngác không rõ tình hình, lạnh lùng nói: “đi thôi.”

Dọc đường đi, Diệp Lương Nhất không mở miệng, Trần An An cũng không nói chuyện. hiện tại trong đầu cô thực loạn, đều là chuyện của Đường Niên và Lý Duyệt Nhiên, căn bản không có tâm tình tìm đề tài.

Đêm khuya đường sá rất thông suốt, tốc độ xe Diệp Lương Nhất lại không chậm, theo chỉ dẫn của Trần An An, không đến một giờ đã đưa cô về tới nhà.

“Cám ơn anh, bác sĩ Diệp.” Trần An An cởi dây an toàn, “Anh về cẩn thận một chút.” Vừa định xuống xe, tay phải mới vươn ra mở cửa xe đã bị một bàn tay to khác đè lại, Trần An An kinh ngạc quay đầu, “Bác sĩ Diệp, còn có việc gì sao?”

Diệp Lương Nhất túm cổ tay cô, đem cô kéo lại gần mình, ánh mắt gắt gao chăm chú nhìn Trần An An, nhìn nhau vài giây, bỗng nhiên mở miệng nói: “Làm bạn gái tôi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Bác sĩ Diệp ra nước ngoài trao đổi học tập, buổi tối nhần nhịn, vẫn là không nhịn được, lên mạng chat với Trần An An.

Trần An An: Bác sĩ Diệp, em không nghe được tiếng anh! Chỉ có thể nhìn miệng anh nói thôi!

Diệp Lương Nhất:..... Sao lại thế?

Trần An An: không nghe thấy!

Diệp Lương Nhất [cúi đầu xem xét một lúc]: hiện tại đang ở đâu?

Trần An An: không nghe.....[o] a, bác sĩ Diệp! Em quên cầm dây!

Diệp Lương Nhất:[]

13. Chương 13

Chương 13

Edit: Junee

Dưới ánh sáng mờ mờ, đôi mắt sáng quắc của hắn nhìn về cô chăm chăm, dừng trên mặt cô, dường như muốn chờ đợi câu trả lời chân thực.

Trái tim Trần An An nhất thời bùm bùm nhảy dựng lên, khuôn mặt cũng nháy mắt đỏ bừng, không biết nói cái gì mới phải, một hồi lâu mới lắp bắp: “Diệp, bác sĩ Diệp.....”

“Làm bạn gái của tôi.” Diệp Lương Nhất vẫn nhắc lại năm chữ kia, trên khuôn mặt anh tuần không nhìn ra một chút biểu tình.

Đầu óc Trần An An thực loạn, trong chốc lát thì nghĩ có phải bác sĩ Diệp là đang thổ lộ với cô hay không, một hồi lại nghĩ bác sĩ Diệp sao có thể thích cô, kết quả là nửa ngày cũng không trả lời Diệp Lương Nhất.

Diệp Lương Nhất cũng không vội, cứ lẳng lẳng ngồi đó, cầm lấy tay cô, chờ cô trả lời.

Lúc này Trần An An ngay cả ngẩng đầu nhìn Diệp Lương Nhất cũng không có dũng khí, cô rũ mắt xuống, lông mày không ngừng chớp chớp, cảm thấy hai má ngày càng nóng, trái tim tưởng như nhảy cả ra ngoài, tay chân khẩn trương sắp cứng ngắt.

Cô vụng trộm nâng mắt nhìn thoáng qua Diệp Lương Nhất, hắn vẫn duy trì bộ dáng lạnh như băng, giống như vừa rồi không phải hắn nói làm bạn gái của tôi, mà là chẩn đoán bệnh tình ở bệnh viện.

Lạnh lùng, không một chút dịu dàng.

Trần An An không biết làm sao, bỗng nhiên nghĩ đến câu nói kia của Lý Duyệt Nhiên: Đàn ông đều không thể tin.

“Diệp, bác sĩ Diệp, tôi....”

“Cô đừng hiểu lầm.” Cô vừa mới cố lấy dũng khí nói với hắn, đã bị thanh âm mang theo khí lạnh của Diệp Lương Nhất cắt ngang, “Chỉ là diễn ẹ tôi xem mà thôi.”

Hồ hấp của Trần An An cứng lại, “Cái gì, có ý gì?”

“Rất đơn giản.”

Diệp Lương Nhất buông tay cô ra, không chút để ý gạt gạt mấy sợi tóc lộn xộn trên trán cô, “Cô giả làm bạn gái của tôi, thỉnh thoảng đến nhà tôi lộ diện là được.”

Thì ra là như vậy..... trong lòng Trần An An bỗng nhiên dâng lên từng trận chua chát, giống y như là nước mơ ngậm, chua xót gần như làm cho cô không chịu nổi.

Cô lắc đầu, “Tôi không làm, tôi không gạt người. Anh tìm người khác đi.” Nói xong cô đột nhiên mở cửa xe đi xuống.

Diệp Lương Nhất cũng theo xuống xe, không nhanh không chậm theo sau Trần An An đang hốt hoảng chạy đi, “Cô không làm cũng được.”

Bước chân Trần An An dừng một chút, quay đầu nhìn hắn.

Diệp Lương Nhất mặc áo choàng màu đen, thân hình cao ngất, khí chất lồi lạc, lại lạnh lùng, không có một chút biểu tình.

Hắn chậm rãi đi tới trước mặt Trần An An, “Tôi sẽ nói với mẹ tôi, chúng ta đang giận dỗi.” Hắn bỗng nhiên cong môi cười xấu xa, “Cô thấy bà sẽ ngồi yên mặc kệ sao?”

Trần An An cả kinh lui về phía sau một bước. “Anh, sao anh có thể như vậy?”

Diệp Lương Nhất nhướn mày nhìn cô.

“Không, tôi không làm” Trần An An tức giận, trong mắt to phủ kín một tầng hơi nước, “Nếu mẹ anh tới tìm tôi, tôi sẽ nói tất cả đều là giả! Tôi căn bản không phải bạn gái anh, chỉ là bệnh nhân của anh mà thôi!”

“Muộn rồi.” Diệp Lương Nhất lạnh lùng học ra hai chữ, “Đêm qua lúc tôi thay quần áo cho cô, đã bị mẹ tôi nhìn thấy.”

Trần An An chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, há miệng thở dốc, miễn cưỡng mới phát ra thanh âm, “Cái gì, cái gì?”

Diệp Lương Nhất nhẹ nhàng đưa tay điểm điểm cái trán của cô, “Cho nên cô vẫn không rõ? Tôi sẽ nói cho cô.” Hắn cúi người xuống ghé vào bên tai Trần An An, mang theo nhiệt độ cơ thể và hồ hấp nóng rực phả lên tai cô, “Bà cho là chúng ta đã làm, yếu!”

Hai âm cuối cùng, hắn kéo dài, giống như cố ý cường điệu, khiến toàn bộ xấu hổ giấu ở đáy lòng Trần An An kích phát ra ngoài.

“Không, tôi không muốn làm....” Trần An An cúi đầu, nước mắt cũng chảy ra, “Thật vô lý, vô lý....”

“Khóc cái gì.” Diệp Lương Nhất nâng cằm Trần An An lên, ngón tay lạnh như băng lau đi từng chút nước mắt trên mặt cô, “Chỉ vì cấp bách quá mà thôi.”

Trước khi Trần An An cự tuyệt, hần đã tiếp tục nói: “Hơn nữa cô không cần đi tìm phòng, tôi có một phòng gần công ty cô, cho cô ở, coi như là thù lao.”

Đây là lần đầu tiên Trần An An nghe thấy Diệp Lương Nhất nói nhiều như vậy, cô thà rằng hần giống bình thường, cái gì cũng không nói.

Trần Anh An nghiêng đầu né tránh tay hần, hạ mi mắt, “Tôi không thể....”

“Cô quên ba cô bị bệnh?” Diệp Lương Nhất bỗng nhiên mở miệng nói: “Nếu cô nói cho ông ấy, cô có bạn trai, để ông ấy đến đây xem xét, thuận tiện đi kiểm tra sức khỏe, cô cảm thấy ông có đồng ý không?”

Thân mình Trần An An cứng đờ, lời cự tuyệt đến bên miệng đành nuốt xuống, nghẹn ngào không nói lên lời.

Thanh âm Diệp Lương Nhất trầm thấp, thoáng bớt đi chút lạnh lùng, mang theo mười phần dụ dỗ, “Hơn nữa tôi là bác sĩ, có thể tự mình làm kiểm tra cho ba cô.”

Ban đêm ở ngoại thành tây, tiếng ồn ào không dứt, tiếng người, còn cả tiếng còi xe.

Trần An An và Diệp Lương Nhất đứng đối mặt, lại không nói một tiếng nào. Ngay cả tiếng tạp âm xa xa cũng không thể phá vỡ không khí giằng co lúc đó.

“Được.” Trầm mặc vài giây, Trần An An đột nhiên ngẩng đầu, lau đi khuôn mặt còn ướt nước mắt, nhìn Diệp Lương Nhất, “Tôi đồng ý.”

Biểu tình cứng ngắc trên mặt Diệp Lương Nhất lúc này mới hơi thả lỏng xuống, “cô yên tâm, tôi sẽ không làm mất nhiều thời gian của cô, chỉ ba tháng,”

hần gơ ba ngón tay, “Ba tháng sau chúng ta liền chia tay.”

Thân thể Trần An An run lên, nhỏ giọng nói câu được.

Diệp Lương Nhất dường như đã sớm chuẩn bị, nửa đêm liền đưa Trần An An cùng hành lý thu dọn đầy đủ tới nhà của mình.

Phòng rất lớn, Trần An An đột ngột từ một phòng nhỏ hẹp chuyển đến nơi rộng như vậy thì có chút ngỡ ngàng.

Bên trong đồ dùng đầy đủ, phòng bếp rộng rãi, phòng ngủ nhiệt độ ổn định hai mươi sáu độ, giường vừa êm vừa lớn, Trần An An vẫn cảm thấy chưa quen.

Đưa Trần An An vào phòng xong, Diệp Lương Nhất không ở lại lâu, hướng dẫn cô sử dụng một vài thứ, liền chuẩn bị trở về.

đang lúc sắp đi ra, lại bị Trần An An gọi lại, “Bác sĩ Diệp.”

hần quay đầu nhìn cô, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn hơi hơi ngẩng, mắt to trong suốt nhìn thẳng hần, “Chúng ta chỉ có ba tháng,”

Nghĩ nghĩ, Trần An An lại cường điệu một chút, “Tối đa trong ba tháng, anh phải giúp ba tôi kiểm tra sức khỏe.”

Diệp Lương Nhất nắm chặt tay cầm cánh cửa, vốn là khuôn mặt không có biểu tình gì càng thêm lạnh như băng, trong lòng không hiểu sao cũng bắt đầu khó chịu, “Biết rồi.”

Diệp Lương Nhất đi rồi, Trần An An vọt vào phòng tắm tắm nước ấm, cái này đối với cô mà nói tuyệt đối là xa xỉ, bình thường cô chỉ dám đun một ấm nước nóng để tắm thôi.

Cứ như vậy đi, gạt người thì gạt người, chỉ ba tháng, kiên trì ba tháng thôi. Chỉ cần ba cô có thể đến bệnh viện kiểm tra sớm một chút, bảo cô làm cái gì cũng được.

Có gì mà không tốt, còn có phòng ở miễn phí. Buổi sáng cô không cần dậy lúc năm giờ, buổi tối cũng không cần lo lắng về phòng về nhà.

Thấy thế nào cũng là cô được lợi. Trần An An lau khô người, mặc áo ngủ trèo lên giường. Lần đầu tiên có được ưu đãi như thế lại trần trọc không ngủ được.

Ngày hôm sau, Trần An An mang đôi mắt thâm quầng đi làm, gặp Lý Duyệt Nhiên, sớm đã không thấy trạng thái đau khổ như tối qua, gọn gàng xinh đẹp, đẹp đến động lòng người. So sánh hai người, Trần An An ngược lại càng giống thất tình hơn.

“An An này, sao hôm nay cậu không nhéo lại.” Lý Duyệt Nhiên cười tủm tỉm đỡ lấy bả vai Trần An An, nhéo nhéo khuôn mặt cô.

Trần An An trừng mắt giật mình nhìn Lý Duyệt Nhiên, gần như không nói nên lời. Duyệt Nhiên..... Sao lại vui vẻ thế? Sao có thể nhanh như vậy?

“Được rồi, biết mắt cậu to rồi, đừng trừng nữa.” Lý Duyệt Nhiên thu hồi tay, ngồi bên cạnh Trần An An. “không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao, không đáng để mình đi tìm cái chết, lão nương vẫn sống tốt!”

“Vậy, vậy là tốt rồi.....” Trần An An sững sờ nháy mắt mấy cái. Năm năm tình cảm, cho dù Duyệt Nhiên đã tức giận rồi thất vọng, cũng sẽ không nhanh như vậy liền quên sạch.

Giải thích duy nhất chính là cô đang mạnh mẽ chống đỡ. Trần An An nhìn ý cười dạt dào trên mặt Lý Duyệt Nhiên, trong chớp mắt ngay cả mũi cũng chua xót lên.

“Duyệt Nhiên, có người tìm cô!” Đằng sau, một đồng nghiệp bỗng nhiên nhìn về phía Lý Duyệt Nhiên kêu lên.

Lý Duyệt Nhiên sững sốt, quay đầu lại.

Đường Niên đang đứng ở cửa nhìn cô, râu ria xồm xoàm so với bộ dáng bình thường sạch sẽ ôn nhu thực giống hai người khác nhau.

Trong lòng cô cười lạnh, trên mặt cũng không lộ chút gì, vừa cảm ơn đồng nghiệp, vừa lôi kéo Đường Niên ra khỏi văn phòng.

Trần An An vừa thấy Đường Niên đến, trong lòng bỗng nhiên liền nổi lên một cơn tức giận vô cớ. Nhớ tới những lời vô liêm sỉ hắn đã nói với Duyệt Nhiên, làm thế nào cũng ngồi không yên được, Lý Duyệt Nhiên vừa đi ra ngoài, cô cũng liền theo sau.

“Duyệt Nhiên, anh sai rồi.” Trong mắt Đường Niên là hối hận sâu sắc, phối hợp với bộ dáng sa sút kia, có vẻ đặc biệt đáng thương, “Em tha thứ cho anh một lần, anh liền thề một lần.”

hắn đau khổ che mặt, “Anh yêu em, cho tới bây giờ cũng chưa từng thay đổi, với cô gái kia chỉ là.....”

“Anh cảm thấy hiện tại anh có gì đáng giá để tôi yêu?” trên mặt Lý Duyệt Nhiên lộ vẻ châm chọc, “Giường của anh tôi cũng ngại bẩn!”

“Duyệt Nhiên!” Đường Niên gắt gao nắm lấy tay Lý Duyệt Nhiên, “Chúng ta đã yêu nhau năm năm, công ty đã đồng ý điều anh đến công ty con ở thành phố A, anh biết em giận anh, em đánh anh đi! Đánh thế nào anh cũng không phản đối!”

hắn ta gần như phát khóc, thanh âm cũng có chút khàn khàn, “Anh, anh cho tới bây giờ không hề phản bội em, chỉ là..... có đôi khi thật sự nhịn không được, mà em lại không ở bên cạnh, cho nên.....”

Lý Duyệt Nhiên muốn rút tay về nhưng mà không thể giãy ra được, chỉ có thể để mặc hắn nắm như vậy. cô lạnh lùng nhìn Đường Niên, giọng nói như mang theo băng giá, “Đường Niên, anh có biết, đàn ông với tôi, một lần bất trung trăm lần không cần.”

Thân mình Đường Niên cứng đờ, há mồm vừa muốn nói gì, bỗng nhiên trong mắt bừng sáng, nhìn Trần An An đang lo lắng bước tới, “An An, em giúp anh khuyên Duyệt Nhiên đi, cô ấy luôn nghe lời em! Bọn anh đi đến bây giờ thật sự không dễ dàng.”

Tính cách Trần An An luôn luôn rất tốt, cho tới bây giờ chưa từng căng thẳng với người khác, luôn ngây ngô, khi người khác xin giúp đỡ nếu có thể đáp ứng tuyệt đối không từ chối.

Nhưng mà lần này, cô lại trực tiếp đi đến giữa Đường Niên và Lý Duyệt Nhiên, trực tiếp cầm tay Lý Duyệt Nhiên trong tay Đường Niên rút ra.

Ngẩng đầu nhìn Đường Niên gần từng chữ: “Về sau không bao giờ cho phép anh khi dễ Duyệt Nhiên.” nói xong liền kéo Lý Duyệt Nhiên trở lại văn phòng.

Đường Niên lại giống như dã thú bị xâm phạm lãnh thổ, nhìn Lý Duyệt Nhiên xoay người trong nháy mắt liền mất đi lý trí, hấn đỏ mắt vọt lên, bất thành linh đưa tay dùng sức đẩy Trần An An về phía trước.

Chủ ý của hấn không phải là Trần An An lôi kéo Lý Duyệt Nhiên, lại đánh giá sai sức lực của mình. Thân mình Trần An An bị lực đẩy bất ngờ, rầm một tiếng liền đập đầu vào cửa phòng làm việc.

14. Chương 14

Chương 14

Edit: Junee

“An An, cậu sao rồi? Có đau hay không?” Lý Duyệt Nhiên vội vàng chạy đến bên người Trần An An, giúp cô đứng dậy.

Trần An An đau không nói nên lời, đầu ong ong quay cuồng.

Lý Duyệt Nhiên kéo cái tay cô đang ôm trán, muốn xem cô có bị thương hay không. Không ngờ vừa thấy, bị dọa thất sắc.

Trên trán Trần An An đã đổ một mảng, sưng vù lên rồi.

“An An, cậu chịu khó một chút, mình đưa cậu đi bệnh viện.” Lý Duyệt Nhiên giống như dỗ dành đứa nhỏ, thối thối mấy hơi lên trán của cô, đau lòng mắt cũng đỏ lên, ngay cả xin phép cũng không liền đưa Trần An An ra ngoài, cũng không thèm nhìn Đường Niên đang đứng khó xử ở một bên không biết làm sao.

“Duyệt Nhiên, anh không cố ý, anh không ngờ....” Đường Niên xoắn tay, theo sau giải thích. Trong lòng lại thầm nghĩ không xong rồi, hấn đến thành phố A là muốn Lý Duyệt Nhiên tha thứ, nhưng mà lại làm Trần An An bị thương, đoán chừng lần này hy vọng lại xa vời rồi.

Nghĩ như vậy, trong lòng Đường Niên cũng nôn nóng lên. Hấn cũng không cố ý, Trần An An sao yếu ớt như vậy? Đụng một cái sẽ đi bệnh viện?

Huống hồ, hấn là người đàn ông của cô, muốn cùng cô đi hết cuộc đời, Trần An An nhiều nhất cũng chỉ là bạn tốt mà thôi, mà hiện tại trong lòng cô bạn tốt này còn có địa vị cao hơn so với hấn, hấn thế nào cũng không cam tâm.

“Duyệt Nhiên, quả thật không phải anh cố ý. Nhưng mà cũng không cần phải đi bệnh viện đâu, đụng cũng đâu có nặng.”

Nghe thấy lời nay của hấn, Lý Duyệt Nhiên chợt dừng cước bộ, quay đầu nhìn Đường Niên, trong mắt không che dấu chút nào chán ghét cùng địch ý.

Đường Niên lại bởi vì Lý Duyệt Nhiên quay đầu mà vui sướng không thôi, căn bản là không chú ý tới cảm xúc của cô, nói tiếp: “Về nhà dùng trứng gà lăn vài lần là được rồi, cũng không bị chảy máu, anh....”

“Cút!” Lý Duyệt Nhiên lạnh lùng mở miệng cắt đứt lời nói của hấn, “Anh cút cho khuất mắt tôi, anh thực làm cho tôi ghê tởm!” Nói xong, giúp Trần An An đi vào thang máy cũng không quay đầu lại.

“Kiên nhẫn một chút, An An.” Khóe mắt Trần An An đã tràn ra nước mắt rồi, cũng không phải cô yếu ớt, chỉ là phản ứng sinh lý tự nhiên thôi. Không để phòng chút nào đụng đầu vào cửa như vậy, cho dù là đàn ông cũng phải choáng một hồi, huống gì là Trần An An.

Trần An An không muốn làm Lý Duyệt Nhiên lo lắng, nhin đau gật gật đầu không nói chuyện, đầu vẫn choáng váng mơ hồ.

Đạo này cô với bệnh viện đặc biệt có duyên, động một tí liền đi bệnh viện. Trần An An thở dài, dù sao cũng cảm thấy đây không phải dấu hiệu tốt gì.

Nhưng lần này cô cũng không dám chủ quan, đụng vào đầu cũng không phải là chuyện nhỏ, cho dù cô xót tiền cũng không dám không đi kiểm tra, lỡ như xảy ra chuyện xấu thì sao.

Bệnh viện ngay gần công ty bọn họ, nhưng mà trong lòng Lý Duyệt Nhiên lo lắng, vẫn gọi xe. Trên đường, Lý Duyệt Nhiên bỗng nhớ tới tối hôm qua nhìn thấy Diệp Lương Nhất.

Có người quen sẽ miễn được hàng loạt thủ tục rườm rà, An An đã đau thế này, đi làm thủ tục thì không biết kéo dài tới khi nào.

Theo như tối qua, người bạn của bác sĩ kia khẳng định là có ý đối với An An. Thế nên cô mới không để hấn đưa An An về.

Tính cách An An đơn thuần, vạn nhất thích làm người thì sao? Cho nên cô mới phải giúp An An đề phòng.

Mà anh chàng bác sĩ lạnh lùng như băng kia tuy rằng tính cách khó chịu, nhưng mà thấy con gái cũng không đối sắc, sự kiện lần trước ở bệnh viện chính là chứng minh. Bởi vậy cô mới có thể yên tâm để hấn đưa An An về nhà.

Nhưng mà hiện tại cũng không quản được nhiều như vậy, quản hấn ý đồ hay không ý đồ, giúp An An kiểm tra sớm một chút mới là quan trọng.

Lý Duyệt Nhiên đẩy An An, “An An, cậu nghe tớ nói này, tối hôm qua ở quán bar người chúng ta gặp có phải là bác sĩ phẫu thuật cho cậu lần trước không?”

Đầu Trần An An vẫn vô cùng choáng váng, thật vất vả mới tiêu hóa được lời của Lý Duyệt Nhiên, yếu ớt ừ một tiếng.

“Vậy cậu đưa số điện thoại của anh ấy ỳnh, mình gọi cho anh ấy, đầu của cậu phải kiểm tra nhanh một chút, bằng không lỡ có chuyện gì.”

Trần An An tựa vào ghế ngồi, gần như không có sức lực nói chuyện, cảm giác buồn nôn đang từng đợt trào lên cổ. Ngừng một lát, mới miễn cưỡng chặn cơn buồn nôn, nhìn sang Lý Duyệt Nhiên nói: “Cậu nói bác sĩ Diệp sao? Mình có điện thoại của anh ấy. Ở trong di động, cậu lấy ra, tìm Diệp Lương Nhất....”

“Em được điều đến bệnh viện trung tâm!” Chu Tề có chút kinh ngạc nhìn Diệp Lương Nhất đứng bên cạnh Trung Vận, nhướn mày, trong lời nói rất có thâm ý, “Bệnh viện này có lực hấp dẫn thật ghê gớm.”

Chung Vận cùng học với hấn và Diệp Lương Nhất ở Stanford, giống Diệp Lương Nhất, đều học y học lâm sàng, chỉ sau bọn họ hai khóa. Lúc ấy lưu học sinh Trung Quốc bọn họ lập thành một nhóm, tổ chức đi du lịch, lúc này mới quen Chung Vận.

Chung Vận xinh đẹp, tính cách lại tốt, ở trường rất được các giáo sư coi trọng, lúc ấy cũng là một người có tiếng trong số các lưu học sinh Trung Quốc, cho dù là người không thích giao tiếp như Diệp Lương Nhất cũng có quan hệ rất tốt với cô.

Quả thực Chu Tề muốn rót kính mắt, bởi vì hấn từng nghĩ Diệp Lương Nhất đời này cũng không chủ động kết giao cùng nữ sinh. Cho nên lúc ấy hấn còn trêu đùa ghép đôi Lương Nhất và Chung Vận.

Chẳng qua mãi cho đến khi tốt nghiệp, hai người cũng không lộ ra dấu hiệu gì, bởi vậy Chu Tề cũng dần quên mất chuyện này.

không ngờ lần này Chung Vận lại điều đến bệnh viện trung tâm! Nếu nói là trùng hợp, không phải quá gượng gạo sao.

Tốt nghiệp đã nhiều năm, Chung Vận so với lúc ở trường học hơn một phần thành thực, thiếu một phần ngây ngô. Trái ngược với sự xinh đẹp của Lý Duyệt Nhiên, nét đẹp của Chung Vận rực rỡ, tuy đồng thời là phụ nữ, nhưng mặc cho ai nhìn thấy cô cũng không khỏi tán thưởng một câu, khí chất thật mạnh mẽ.

Đối với trêu đùa của Chu Tề, sắc mặt Chung Vận không chút thay đổi, “một trong ba bệnh viện hàng đầu cả nước đương nhiên là có lực hấp dẫn.” cô mỉm cười đáp trả Chu Tề, “Nhưng thật ra học trường vẫn y như trước, thích vừa thấy mặt liền phỏng đoán tâm lý người khác.”

Chu Tề nhún vai, “không có biện pháp, bệnh nghề nghiệp.” hần chuyển hướng sang Diệp Lương Nhất, “Lần này Chung Vận trở lại, tối nay chúng ta đi chúc mừng chứ?”

Diệp Lương Nhất gật đầu, con người ngày thường luôn hàn băng ôn hòa hơn rất nhiều. “Được.”

Ba người đang nói chuyện, di động Diệp Lương Nhất bỗng nhiên vang lên. hần nhíu mày, nhìn thoáng qua tên trên điện thoại, vẫn là ẩn nghe.

“Chuyện gì?”

“Bác sĩ Diệp phải không, An An bị đụng vào đầu, rất đau, giờ trực tiếp tới chỗ anh được chứ?”

Đụng vào đầu ? Diệp Lương Nhất kinh ngạc. “Đụng vào đâu?”

“trên cửa.”

Quả nhiên là lơ mơ, Diệp Lương Nhất nhướn mày, “Trực tiếp đưa cô ấy đến phòng tôi.”

“Làm sao vậy? Có bệnh nhân?” hần vừa ngắt điện thoại, Chung Vận liền hỏi.

“Ừ, việc nhỏ thôi, tới phòng tôi đi!”

Ba người mới vừa ngồi trong phòng Diệp Lương Nhất không lâu, Lý Duyệt Nhiên liền đỡ Trần An An đi vào.

Lúc này trên đầu Trần An An đã sưng thành một cục như quả trứng gà, trên khuôn mặt nhỏ nhỏ của cô nhìn thật buồn cười.

“An An?” Tuy rằng Trần An An che mặt, nhưng Chu Tề vẫn liếc mắt một cái liền nhận ra cô, hần vội vàng đi tới, cúi đầu nhìn trán Trần An An, nhất thời cảm thấy hết hồn, “cô đụng vào đâu thế? Sao nghiêm trọng vậy!”

“trên cửa.” Trần An An ôm đầu buồn phiền nói, ngay cả tóc đuôi ngựa bình thường cong cong cũng như mất đi sức sống, xòa trên vai.

cô ngẩng đầu lên nhìn sang Diệp Lương Nhất, đáng thương hề hề khịt khịt, “Bác sĩ Diệp, thật sự là phiền anh rồi.” nói xong liền đi đến bên người Diệp Lương Nhất.

Nhưng mà đầu của cô choáng váng, lúc này Lý Duyệt Nhiên lại buông tay, bước một bước thân mình lập tức lung lay, không xong một cái, trực tiếp ngã vào trong lòng Chu Tề.

Lúc này Chu Tề cố kìm nén cao hứng, chạy nhanh giúp đỡ cô đi đến bên người Diệp Lương Nhất, cho cô ngồi xuống ghế dựa, “Lương Nhất, cậu nhanh lại xem, đụng thế này....”

Ở một bên Chung Vận hứng thú nhìn một màn này, cong khóe môi, bỗng nhiên nói với Chu Tề: “Chu Tề, là bạn gái anh à, xem anh đau lòng kìa.”

Nếu là bình thường, cô cũng không nói ra như vậy. Nhưng mà vừa rồi Chu Tề trêu chọc cô và Diệp Lương Nhất, hơn nữa quan tâm trong mắt Chu Tề không hề giả, nên cô mới nói thẳng ra.

“Đừng nói bừa!” Chu Tề thấp giọng cảnh cáo, khuôn mặt luôn luôn ôn nhuận lại có chút cứng nhắc. Nhìn Trần An An, xác định cô không chú ý tới những lời này, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

“Đụng vào cửa? thật không thể tin nổi, Trần An An.” Diệp Lương Nhất vừa xoa xoa lên trán cô, vừa lạnh lùng chế giễu.

“Đau, bác sĩ Diệp anh nhẹ chút! Đau!” Trần An An bị hấn dùng sức nhấn một cái như vậy, nước mắt vừa mới nhịn xuống nhất thời lại trào lên.

“Cho cô ngốc!” Miệng Diệp Lương Nhất thì nói hung hăng, nhưng lực đạo trên tay lại giảm nhẹ: “Choáng váng đầu đúng không? Có buồn nôn không?”

“không.....” Trần An An suy nghĩ trong chốc lát lại nói: “không, có.....”

“Rốt cuộc có hay không?”

“Vừa mới ở trên taxi thì có, đến bệnh viện lại không.”

“Ừ, vậy không có việc gì.”

Lý Duyệt Nhiên nóng nảy, “Bác sĩ, chụp phim cho An An đi, An An là bị người ta đẩy đập vào cửa, đụng rất mạnh, vạ nhất có vấn đề thì làm sao bây giờ?”

Diệp Lương Nhất ngừng lại một chút, cúi đầu nhìn Trần An An, “Đánh nhau với người ta?”

Trần An An chưa kịp trả lời, Lý Duyệt Nhiên đã nói trước, “không phải, là vì chuyện của tôi, tóm lại vẫn nên chụp đi!”

“Xác định hiện tại không choáng váng?” Diệp Lương Nhất hỏi lại một lần.

“Ừm.” Trần An An lắc lắc đầu, vô cùng khẳng định.

“không sao cả, đầu rất cứng rắn.” Diệp Lương Nhất hiếm khi hứng thú nói giỡn. Lấy một lọ thuốc mỡ cần thận bôi lên trán Trần An An.

Lý Duyệt Nhiên vẫn lo lắng, há miệng định nói gì đó, chợt nghe thấy Diệp Lương Nhất nói với Trần An An: “Đêm nay tôi qua đó ngủ, thuận tiện quan sát một chút.”

Lời này vừa nói ra, mọi người trong phòng nhất thời đều đổi sắc.

Thân thể Trần An An cũng cứng đờ, “không cần, không cần, anh đừng tới.”

Diệp Lương Nhất hừ lạnh, “Nhà của tôi tôi không tới được?”

Trần An An: “Vậy, vậy anh đến đi.”

Lý Duyệt Nhiên là người đầu tiên lấy lại tinh thần, cô đẩy đẩy Trần An An, không dám tin hỏi, “Hai người..... hai người sống chung?”

Trần An An vội vàng lắc đầu, “không phải! Mình ở nhà anh ấy!”

cô nháy mắt mấy cái, nhìn tất cả mọi người trong phòng đều là một bộ dáng cứng ngắc, nghĩ mình chưa nói rõ ràng, liền thêm một câu, “Đêm qua mình vừa mới chuyển đến nhà anh ấy!”

15. Chương 15

Chương 15

Edit: June

Trong phòng nhất thời im lặng, ngay cả tiếng kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, không khí quỷ dị đến cực điểm.

Trần An An nhìn bên này, nhìn bên kia, ở dưới bàn vụng trộm túm tay áo Diệp Lương Nhất, không tiếng động hỏi hấn đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Lương Nhất không để ý cô, dán lên trán cô một miếng gạc, rồi nhẹ nhàng mát xa xung quanh chỗ sưng đỏ, chút không để ý tới mạch nước ngầm mãnh liệt trong phòng.

Chu Tề chỉ cảm thấy một chậu nước lạnh đổ ụp xuống đầu, lạnh đến nỗi cả người hấn gần như phát run, thân thể hấn cứng ngắc đứng đó, nụ cười trên mặt rốt cuộc duy trì không được, thật lâu sau mới thốt ra một câu, “Hai người kết giao?”

Bên cạnh tuy rằng thần sắc Chung Vận chưa thay đổi, nhưng đôi tay được chăm sóc tương đối tốt cũng nắm chặt lại, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Lương Nhất, nín thở đợi hấn trả lời.

“Chúng tôi không.....” Trần An An vội vàng há mồm phủ nhận, ai ngờ vừa mới nói được vài từ, đã bị Diệp Lương Nhất tay mắt lanh lẹ bịt kín miệng.

hấn cong khóe môi, mỉm cười một chút, cúi đầu nhìn thoáng qua Trần An An, trong mắt là cảnh cáo không hề che giấu, khi ngẩng đầu đối mặt với những người còn lại, lại mang theo vài phần ôn nhu khó tin, “Đừng nghe An An nói bừa, chúng tôi đúng là đang kết giao.”

hấn chậm rãi buông tay che miệng Trần An An xuống, ôn nhu nhéo nhéo khuôn mặt của cô, chống lại hai mắt cô đang kinh hoàng, “Là An An luôn thẹn thùng, không muốn nói, em nói có phải hay không, An An?”

hấn gọi tên của cô, cố ý nhấn mạnh kéo dài, thanh âm trầm thấp nhưng đầy thân thiết, người bên ngoài nghe thấy tràn đầy tình yêu nam nữ vô cùng nồng nàn cuồng nhiệt trong đó, chỉ có Trần An An nghe được ý tứ cảnh cáo ẩn chứa bên trong.

cô nghiêng đầu, tránh khỏi tay hấn, hạ mí mắt, cúi đầu lên tiếng, “Là.....”

Vừa dứt lời, thân mình bỗng nhiên lao về phía trước, trong giây lát đã bị Lý Duyệt Nhiên túm đến bên người.

“Được lắm, Trần An An.” Lý Duyệt Nhiên hung hăng xoa nhẹ đầu cô một phen, khiến tóc cô vốn đang lộn xộn càng thêm rối bù, “yêu đương thế nhưng không nói ình một tiếng, cậu nói xem là kiểu gì? Hả?”

Cùng lúc đó, trong lòng cô cũng đã nhận ra một tia quái dị, lấy tính cách Trần An An cái gì cũng đều biểu hiện ở trên mặt, nếu là yêu thì sao chẳng nhìn ra chút gì?

Nhưng chính mồm hai người đều thừa nhận, còn có thể giả sao? Lý Duyệt Nhiên đem tia nghi hoặc trong đầu quăng đi, hung tợn nhìn chằm chằm Trần An An, giống như không đào ra một nguyên nhân thì không bỏ qua.

Trần An An sẽ không nói dối, vừa nói dối liền hoảng hốt, lông mi thật dài run rẩy, chột dạ dời ánh mắt, không dám nhìn Lý Duyệt Nhiên, lắp bắp nói: “Chúng mình, chúng mình mới bắt đầu thôi.”

Lý Duyệt Nhiên còn muốn truy vấn, Diệp Lương Nhất đã đưa tay ra, đem Trần An An kéo vào trong lòng, ánh mắt lạnh như băng đâm thẳng Lý Duyệt Nhiên.

Tính cách hấn vốn lạnh lùng, cố ý trầm mặt xuống như vậy, nhiệt độ xung quanh như giảm đi mấy độ. Tính bát quái của Lý Duyệt Nhiên vừa mới dâng lên nhất thời bị đông cứng.

Bữa rồi, cuối cùng cũng đem nghi hoặc trong lòng ép xuống, bảo hộ như vậy còn không phải là yêu sao?

“Ngại quá, em không ở lại tiếp được,” Chung Vận xin lỗi cười cười, tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái theo động tác cô mà lay động, “Có chút thủ tục còn chưa xong.”

“Được.” Diệp Lương Nhất gật đầu, băng sương trên mặt dần tan biến, “Em cứ làm việc đi, buổi tối gặp lại.”

Chung Vận ừ một tiếng, tay nắm chặt tài liệu, vội vàng ra khỏi phòng Diệp Lương Nhất, bóng dáng hốt hoảng mà chật vật.

Chỉ có Chu Tề vẫn nhìn Diệp Lương Nhất và Trần An An cạnh nhau, trong mắt vừa mới ngạc nhiên thất vọng, bỗng nhiên xẹt qua tia mỉm cười.

“Tôi cũng phải đi rồi, không phiền cậu làm việc nữa.” Chu Tề cười tiến lên nói.

không đợi Diệp Lương Nhất trả lời, hấn lại cúi đầu nhìn Trần An An, đôi mắt ôn nhu như nước, “An An, tối nay chúng ta gặp.”

nói xong liền đi nhanh ra ngoài.

Chờ một chút! ý Duyệt Nhiên đột nhiên khiếp sợ mở to hai mắt. hiện tại An An và Diệp Lương Nhất là một đôi, Chu Tề là bạn tốt của Diệp Lương Nhất mà vẫn thích An An.....

Vậy..... Lý Duyệt Nhiên hỗn loạn. cô thương hại nhìn thoáng qua Trần An An còn run rẩy dựa vào Diệp Lương Nhất bên cạnh, vẫn là không nói cho cô gốc này thì tốt hơn.

nói không chừng chờ cô ấy phát hiện Chu Tề thích mình thì đã là mười hai mươi năm trôi qua rồi.....

Nghĩ đến đây, cô vui vẻ quay sang Trần An An cười cười, “Được rồi, mình về công ty đây,” cô ngăn lại Trần An An đang muốn mở miệng, “Cậu cứ ở đây đi, mình trở về sẽ xin phép cho cậu.”

Cô đem ánh mắt chuyển qua trán Trần An An, trong mắt hiện lên một tia thống khổ, “Giờ cậu đừng làm gì cả, nghỉ ngơi là quan trọng nhất, buổi chiều rồi đi làm cũng không muộn.”

Cô đeo túi lên vai, nháy mắt với Diệp Lương Nhất rồi tiêu sái bước đi.

Vừa rồi người còn đầy phòng, trong khoảnh khắc chỉ còn lại Diệp Lương Nhất và Trần An An.

Trần An An liền đẩy Diệp Lương Nhất ra, nhìn hẩn phần nộ, “Sao anh lại nói vậy? Chúng ta căn bản không phải kết giao, vốn chỉ gạt mẹ anh, hiện tại thì hay rồi, ai cũng đều bị lừa!”

cô buồn bực nhíu mày, nghĩ đến cảnh tượng ba tháng sau, trong lòng càng thêm lo lắng.

Diệp Lương Nhất ngồi trên ghế, áo blu trắng bình thường mặc ở trên người hẩn lại đặc biệt tuần tú.

“A? Cho nên tôi nói sai rồi?”

“Đương nhiên! Điều anh mới nói đều là giả, chỉ là lừa mẹ anh thôi!”

Diệp Lương Nhất nhướn mày, hướng cô vẫy vẫy tay, ý bảo cô lại đây.

Trần An An chần chờ một lát, vẫn là chậm rãi đi qua, “Để làm gì?”

“Ai nói chúng ta ở cùng một chỗ đầu tiên?” một tay Diệp Lương Nhất túm lấy Trần An An, đem cô đến trước mặt mình, để cô cùng ngồi trên ghế dựa, từ phía sau đưa tay giúp cô mát xa trán.

Trần An An đỏ mặt, đột ngột tiếp xúc thân mật với hẩn cô thực không quen, lắc lắc thân mình vừa định đứng lên đã bị Diệp Lương Nhất thấp giọng quát, “Đừng nhúc nhích, đau cũng đừng trách tôi!”

Cô cứng người, mặt phát sốt, ấp úng mở miệng phản bác: “Tôi không nói chúng ta ở cùng một chỗ, tôi, tôi chỉ nói tôi ở nhà anh.....”

“Có gì khác nhau?” Tư thế hai người như vậy, làm cho Diệp Lương Nhất nhin không được lại nghĩ tới cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy cô, trên mặt nhất thời hiện lên ý cười nhẹ, “Đều là cô khiến cho bọn họ hiểu lầm, tôi chỉ nói theo lời của cô mà thôi.”

Trần An An trừng mắt, mạnh mẽ quay người nhìn Diệp Lương Nhất, “Phải không? Đều do tôi làm cho bọn họ hiểu lầm?”

“Ừ.” Diệp Lương Nhất nhìn đôi mắt to ngập nước của cô, cố nén cười.

Hóa ra mình mới là nguyên nhân. Trần An An uể oải cúi đầu, như thế cũng tốt, nếu Duyệt Nhiên biết chân tướng, nhất định mình sẽ chết thực thảm, ai.

Thật dễ lừa. Diệp Lương Nhất cúi đầu nhìn Trần An An hầy còn uể oải, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ sung sướng.

Sao lại có người như thế, làm cho người ta vừa thấy đã muốn vùn vùn nhào nặn, khi cặp mắt to tròn kia ngập nước, lại muốn dỗ dành cô thật tốt.

Diệp Lương Nhất không hiểu tâm tình hiện tại của mình, hẩn không nhanh không chậm mát xa trán cho Trần An An. Nhưng mà mặc kệ thế nào, nhờ có cô, hẩn mới thoát khỏi cảnh ngày ngày phải đi xem mắt, đối tốt với cô một chút cũng đúng thôi.

Ừ, Diệp Lương Nhất ở trong lòng trầm ngâm, vậy đối tốt với cô một chút đi.

Đợi đến buổi chiều Trần An An trở về văn phòng, đồng nghiệp thấy băng gạc trên đầu cô đều lấp bắp kinh hãi, vội vàng lại hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Bị Đường Niên đẩy, đương nhiên là không thể nói. Trần An An cũng chỉ có thể nói mình không cẩn thận đụng vào cửa.

May mắn cô luôn mơ mơ màng màng, từ trước đến giờ số lần đụng vào cửa cũng không ít, lần này chẳng qua là nghiêm trọng nhất mà thôi.

Đồng nghiệp quan tâm vài câu rồi cũng không truy hỏi, lúc này Trần An An mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng mà gần đây cô nói dối thật sự rất trôi chảy. Trần An An mở máy tính, bắt đầu dĩ thử dài.

Lúc tan tầm, Diệp Lương Nhất lái xe đến dưới công ty chờ cô, mỗi lần Lý Duyệt Nhiên thấy Diệp Lương Nhất trưng ra khuôn mặt lạnh như băng kia liền khó chịu, nhưng vẫn cẩn thận dặn dò Trần An An một hồi.

Cái gì mà không được vội lên giường, không thể mặc hần muốn làm gì thì làm, lúc cần cự tuyệt thì cự tuyệt, làm khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần An An đỏ bừng, lúc này mới đập giấy mười phân bước đi như nữ vương.

Lúc Diệp Lương Nhất và Trần An An đến khách sạn, Chu Tề và Chung Vận đã chờ ở đó.

“Lại đây ngồi đi, chờ hai người tới mới gọi món.” Chu Tề đem thực đơn đưa cho Diệp Lương Nhất, ánh mắt cũng nhìn Trần An An, “Muốn ăn cái gì thì gọi, đừng ngại.”

“Được.” Trần An An nhìn Chu Tề cười cười, chỉ cảm thấy bác sĩ Chu này thật tốt, lúc nào cũng ôn nhu sẵn sàng như vậy.

“Xem thực đơn!” Diệp Lương Nhất cau mày xoẹt một tiếng giở thực đơn, dọa Trần An An rùng mình.

Đây là lần đầu tiên Trần An An cùng Diệp Lương Nhất ăn cơm, không biết làm sao lại có chút khẩn trương. Lấp bắp gọi hai món, liền đem thực đơn đưa tới. trước mặt Chu Tề.

Chu Tề cũng không ép cô, nghiêng người qua hỏi ý kiến Chung Vận, cuối cùng gọi một bàn đầy đồ ăn, lại gọi vài loại rượu, lúc này mới ngừng, làm cho Trần An An thầm hô lãng phí trong lòng.

“Lương Nhất, anh và Trần An An qua lại khi nào vậy? Sao ngay cả với Chu Tề cũng giấu kỹ thế?” Chung Vận múc một thìa canh đậu Hà Lan, nhìn Diệp Lương Nhất cười khanh khách nói.

Cô là bác sĩ, ngày thường đặc biệt chú trọng chăm sóc cơ thể, đã sớm không ăn mặn, chỉ ăn chay.

“Không lâu.” Diệp Lương Nhất liếc mắt nhìn Trần An An đang gặm chân gà miệng đầy dầu mỡ, đáp.

“Thật là.” Chung Vận sảng giọng: “Bây giờ còn giấu, chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, chuyện đó cũng không nói với em!”

Lúc này, Chu Tề đặt đĩa xuống, “Em cũng đừng làm khó Lương Nhất, em cũng không phải không biết, cậu ta đâu thích nói chuyện.”

Chung Vận vừa định nói, vậy để Trần An An nói. Chỉ nghe bộp một tiếng, Trần An An trượt tay, cái chân gà đang gặm liền rơi xuống, thấm một mảng ố lên chiếc áo lông màu lam của cô.

“thật xin lỗi, tôi đi toilet.” Trần An An buông đĩa, lúng túng liền hướng toilet vọt đi.

Chung Vận ngạc nhiên, “cô ấy vẫn như vậy?” Ở trong thế giới của cô chỉ có bình tĩnh và tuyệt đối trấn định, giống Trần An An như thế này cô mới thấy qua.

Diệp Lương Nhất nhìn ra cửa, lạnh nhạt ừ một tiếng.

“Uống nhiều quá, tôi cũng đi toilet.” Trần An An vừa đi ra ngoài hai phút, Chu Tề cũng buông đĩa, vừa xoa bụng, vừa đi ra ngoài.

Chương 16

Edit: June

Ghế lô chỉ còn lại Diệp Lương Nhất và Chung Vận, Chung Vận đã ăn được sáu phần, liền buông đĩa không ăn nữa, chỉ nhìn Diệp Lương Nhất, trong mắt là tình yêu khó kìm nén.

“No rồi?” Diệp Lương Nhất nhìn lướt qua Chung Vận bên kia, có chút ngạc nhiên.

“Vâng.” Chung Vận cẩn thận dùng khăn giấy lau sạch khóe miệng, đem đồ ăn Diệp Lương Nhất thích chuyển tới phía hắn. Nhìn Diệp Lương Nhất liên tiếp gấp đồ ăn theo hướng này, trên mặt nhất thời vui vẻ rất nhiều.

“Lương, sư huynh, anh thật sự đang cùng Trần An An kết giao?” cô vẫn không tin Diệp Lương Nhất khó tính như vậy sẽ thích Trần An An! Bọn họ căn bản không cùng một thế giới, Trần An An ngốc nghếch, sao có thể chăm sóc tốt cho hắn?

Trong lòng Chung Vận vừa chua xót vừa ghen tị, năm đó lúc đi du lịch, cô liền nảy sinh tình cảm với Diệp Lương Nhất.

Khi đó hắn mới hơn hai mươi tuổi, nhưng làm việc cẩn thận chăm chú, chẳng thích náo động, cũng không khoe khoang. rõ ràng là học trò được các giáo sư coi trọng nhất, nhưng lại quá kín tiếng.

Sau đó, vào kỳ nghỉ hè năm nhất, cô tự mình đi tìm Diệp Lương Nhất xin thụ giáo, đề cử chính mình, chiến đấu trong hai tuần, rốt cục cũng làm hắn cảm động.

cô là người có tính cách cực kỳ mạnh mẽ, nhưng khi đó lại luôn đi theo Diệp Lương Nhất sắm vai tiểu học muội ngoan ngoãn.

Chung Vận đối với chính mình luôn luôn vô cùng tự tin, nhưng với chuyện Diệp Lương Nhất, cô lại lùi bước. Tính cách Diệp Lương Nhất quá mức lãnh đạm, cô căn bản không rõ suy nghĩ của hắn.

Bởi vậy cũng không dám tùy tiện thổ lộ, sợ thổ lộ xong, ngay cả làm tiểu học muội hắn cũng không chấp nhận.

Kết quả là kéo dài nhiều năm như vậy, đợi đến khi cô được điều đến làm cùng bệnh viện với hắn, lại biết được hắn đã có bạn gái!

Nếu đối phương xinh đẹp hơn cô, có năng lực hơn cô thì không nói, thế mà người Diệp Lương Nhất coi trọng lại mọi thứ cũng không bằng cô. Điều này làm sao cô có thể cam tâm!

cô đổi cách xưng hô với hắn từ Diệp Lương Nhất biến thành sư huynh, thay đổi rất nhỏ, nhưng cũng là nhắc nhở Diệp Lương Nhất bọn họ đã giao tình nhiều năm như vậy.

trên mặt Chung Vận dù chưa biểu lộ ra điều gì, ánh mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Lương Nhất, giống như muốn đem mỗi một biểu tình nhỏ của hắn đều thu vào trong mắt.

“Ừ.” Diệp Lương Nhất không chút do dự khẳng định, khóe mắt lóe sáng nhìn dung trang tinh xảo của Chung Vận, lại nhớ đến Trần An An tóc đuôi ngựa bù xù, trong mắt không che giấu được ý cười, “Mới gần đây.”

Hô hấp của Chung Vận cứng lại, trái tim giống như bị nụ cười của hắn cắt ra thành từng mảnh. Biểu tình như vậy sao có thể là giả? Mười ngón tay Chung Vận ở dưới nắm chặt khăn trải bàn, lực đạo lớn giống như có thể đem tấm vải kia xé nát.

hắn thật sự có bạn gái, buồn cười là cô chẳng biết gì cả, vẫn hăng hái ra sức tìm cách chuyển tới bệnh viện chỗ hắn.....

Chung Vận chỉ cảm thấy miệng đắng ngắt, nụ cười trên mặt duy trì không nổi nữa, chỉ có thể cúi đầu không nói một lời.

“Chu Tề? Anh cũng đi WC sao?” Trần An An xử lý xong vết ố trên áo lông, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy trong gương bồn rửa tay Chu Tề đang đứng phía sau cô.

“Ừ.” Chu Tề đi đến bên cạnh cô, thấy trên tay cô vẫn đang nhỏ nước, liền nhẹ nhàng cầm lấy tay cô đặt ở dưới chỗ sấy khô.

Bên tai vang lên tiếng vù vù, gió mát thổi, Trần An An thoải mái nheo mắt lại, nhìn Chu Tề cảm kích cười, “Cảm ơn anh, tôi không biết ở đây có máy sấy.”

Chu Tề nhìn cô lắc đầu, bỗng nhiên mở miệng nói: “cô thật sự cùng Diệp Lương Nhất kết giao?”

Tiếng máy hong khô rất lớn, Trần An An không nghe rõ, liền cao giọng hỏi lại một lần.

Chu Tề cười nhẹ, hơi hơi cúi người xuống, thở ra hơi nóng phả trên lỗ tai Trần An An, “Tôi nói, cô thật sự cùng Diệp Lương Nhất kết giao?”

Trần An An bị hắt thổi ngứa lỗ tai, nghe thấy lời này chợt cả kinh, lui mạnh về phía sau, thất lưng lập tức đụng vào đá cẩm thạch bên rửa tay.

“A!” cô đau đến sắc mặt trắng nhợt, ôm thất lưng, thân mình không đứng thẳng dậy được.

Chu Tề không ngờ cô phản ứng mạnh như vậy, vội vàng đưa tay đỡ cô, “Thế nào? Có sao không?”

“không, không có việc gì.....” Trần An An đau vô cùng, cũng không thể không biết xấu hổ nói trước mặt Chu Tề, đành phải kìm nén chịu đựng, “Chúng ta quay vào đi!”

Chu Tề thấy cô như vậy, cũng không còn tâm tư khách sáo nữa, đành phải cẩn thận đỡ cô cùng nhau trở vào.

Lúc đến ghế lô, Chu Tề lại hỏi một câu, “An An, cô nói thật đi, cô và Lương Nhất thật sự kết giao?”

“A, đúng vậy!” Đôi mắt to tròn của Trần An An chợt dạt vòng vo xoay chuyển, cúi đầu lại nhấn mạnh một lần, “Chúng tôi, chúng tôi kết giao.”

Chu Tề nhướn mày, không tiếp lời cô. Trong mắt ôn nhuận đều là ý cười, “Như vậy à, vậy cuối tuần cùng tôi đi ăn món điểm tâm ngọt được không?”

Cuối tuần, Trần An An nghĩ nghĩ, bài viết quảng cáo cho công ty hoạt hình cô đã nộp lên rồi, ngoại trừ dạy thêm cho Quý Cửu Thành, cuối tuần cô quả thật không có việc gì.

Liền gật đầu đồng ý, “Được!”

Nghe vậy, Chu Tề không nhịn được nở nụ cười, khuôn mặt ôn nhuận như bình minh rực sáng, ấm áp mà chói mắt.

“Tốt, vậy lúc đó tôi sẽ đến đón cô.”

Thấy Chu Tề đỡ Trần An An vào phòng, Diệp Lương Nhất hốt hoảng, sao chỉ đi ra ngoài một lát mà giờ lại thành ra vậy?

Diệp Lương Nhất cùng Chung Vận đều bình tĩnh nhìn cô, làm cho Trần An An có chút ngượng ngùng, chậm chạp bước đến vị trí của mình ngồi xuống, đầu cũng cúi thấp xuống bát, “Tôi không cần thận bị đụng một chút.....”

Diệp Lương Nhất nhíu mày, vừa định mở miệng giáo huấn Trần An An, chợt nghe Chu Tề nói: “Lương Nhất, đừng trách An An, là tôi dọa đến cô ấy.”

Lời nói đến bên miệng Diệp Lương Nhất bị ép xuống, hắt nhìn lướt qua Trần An An, thấy cô ngốc ngơ ngác nhìn Chu Tề cười, nhất thời cảm thấy khó chịu.

Dứt khoát cúi đầu ăn cơm, mắt không thấy tâm không phiền!

Bữa cơm tẩy trần này, trừ Trần An An, ba người còn lại mỗi người một suy nghĩ, căn bản không có tâm trạng ăn cơm.

May là tâm tư Trần An An đơn giản, ngoài việc lấp đầy bụng thì chẳng chú ý đến cái gì cả.

Buổi tối, Diệp Lương Nhất và Trần An An cùng nhau về nhà, trong lòng Trần An An có chút không yên, muốn tìm mọi cách để không phải ở cùng với Diệp Lương Nhất.

Lại không dám hỏi nhiều, chỉ có thể không cam lòng đi theo Diệp Lương Nhất, ôm thất lưng, từng bước đạp lên bóng của Diệp Lương Nhất, lúc này mới cảm thấy người giãn không ít.

Hai người lái xe về nhà, liền đi vào phòng mình. Trần An An nhìn thoáng qua Diệp Lương Nhất đóng chặt cửa phòng, nhịn không được bĩu môi, làm như có ai muốn vào không bằng!

đã tám giờ, Trần An An lấy điện thoại ra xem thời gian, vội vàng gọi điện thoại cho ba cô, buổi tối ba cô ngủ sớm, nếu muộn Trần An An sợ ông ngủ mất.

“Ba, mấy hôm nay thân thể ba thế nào?” Trần An An dựa trên tường, khuôn mặt nhỏ nhắn luôn luôn vô tâm vô phể giờ nhiễm một tia ưu sầu.

“Khỏe lắm! Con không cần lo đâu!” Thanh âm ba Trần sang sảng từ điện thoại bên kia truyền đến, vẫn tràn đầy khí khái như trước.

Trần An An thoáng thở dài nhẹ nhõm, hướng ba cô làm nũng, “Ba, con nhớ ba, ba tới chỗ con được không?”

“không đi! Việc gì phải phí tiền đi lại như vậy, sắp đến tết rồi, con được nghỉ trở về là được!” Ba Trần không chút nghĩ ngợi cự tuyệt.

“Ba!” Trần An An tức giận giậm chân, không phải cảm thấy ba cô không cần cô, mà là đau lòng ông.

Trần An An là do một tay ba cô nuôi nấng đến giờ, bộ dáng mẹ cô thế nào cô đã sớm quen, cô hiểu rõ ba mình, biết ba cô không phải là không quan tâm cô, mà là tiếc tiền.

cô nhớ lúc cô còn nhỏ, ba cô rất tiết kiệm, hận không thể biến tiền thành đôi đế tiêu, nhưng mà mỗi khi cô có chuyện, lại hào phóng làm người ta ngạc nhiên.

Lần này kiểu gì cũng phải đưa ba cô đi bệnh viện kiểm tra! Trần An An hạ quyết tâm! Cấn răng nói: “Ba, con có bạn trai, ba tới giúp con nhìn xem đi!”

Bên kia trầm mặc vài giây, lúc này mới truyền đến thanh âm kinh hỉ của ba Trần, “thật vậy sao? An An, đối phương là người như thế nào? Ba đã sớm nói với con, không có tiền cũng không sao, mấu chốt là nhân cách, đối xử tốt với mình là được, con nói cho ba biết, cậu ta.....”

“Ba tới nhìn là biết ngay thôi, ba! Con nói thì cũng không được rõ lắm, dù sao hiện tại là mùa đông, trong nhà cũng không có việc gì, ba đi một chuyến được không?”

“Để ba suy nghĩ đã,.....” Bên kia ba Trần vừa nói vừa ngắt điện thoại.

Ba Trần vừa treo điện thoại xong thì ho dữ dội, ông đau khổ nhìn thoáng qua hai chân sưng phù ngày càng nghiêm trọng.

Tay lại còn run nhẹ, An An có bạn trai, dù thế nào cũng phải đi xem, An An rất ngốc, vạn nhất bị người ta lừa thì làm sao bây giờ?

Nhưng mà chân đã thành ra thế này, phù giống như cây cải củ. đi đến chỗ An An, cũng chỉ làm cho con bé thêm lo lắng thôi!

Ba Trần run rẩy với lấy chén nước, mạnh mẽ uống hết phân nửa, trên mặt tang thương đầy mâu thuẫn.

Trần An An nghe tiếng tút tút, chán nản thở dài, lại không được. Nhưng mà lần này ba cô cũng không kiên quyết, mấy ngày tới cô nên gọi nhiều về nhà mới được!

cô buông điện thoại đi vào phòng tắm tắm rửa, cẩn thận không làm ướt miệng vết thương, thật vất vả tắm xong, đang mặc áo ngủ, chợt nghe thấy tiếng đập cửa.

Trong lòng Trần An An hoảng hốt, vội vàng mặc quần, trên đầu còn quần khăn mặt vội tới mở cửa cho Diệp Lương Nhất, “Bác sĩ Diệp, có việc gì vậy?”

Diệp Lương Nhất không để ý cô, theo khe cửa tiến vào. Đánh giá phòng Trần An An một chút, lúc này mới quay đầu nhìn cô lạnh lùng nói: “Cởi quần áo.”

Cái gì? Trần An An cả kinh, gắt gao túm lấy cổ áo của mình, cảnh giác nhìn Diệp Lương Nhất, hắn muốn làm gì? Chẳng lẽ.....

Vừa nghĩ trong đầu, Trần An An lại nhận ra một vấn đề khác, Diệp Lương Nhất lúc này chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm màu trắng, lộ ra mảng lớn da thịt trước ngực.

Thân thể Trần An An run lên, mắt to tròn như mèo con gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Lương Nhất, vừa bước lui về phía sau, vừa nơm nớp lo sợ nói: “Diệp, bác sĩ Diệp, anh đừng, đừng làm vậy.”

Diệp Lương Nhất chống lại cặp mắt to kia của cô, bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, vài bước liền tới trước mặt Trần An An, nắm lấy cổ tay cô, đem cô áp đảo ở trên giường.

16. Chương 16

Chương 15

Edit: Junee

Trong phòng nhất thời im lặng, ngay cả tiếng kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, không khí quỷ dị đến cực điểm.

Trần An An nhìn bên này, nhìn bên kia, ở dưới bàn vụng trộm túm tay áo Diệp Lương Nhất, không tiếng động hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Lương Nhất không để ý cô, dán lên trán cô một miếng gạc, rồi nhẹ nhàng mát xa xung quanh chỗ sưng đỏ, chút không để ý tới mạch nước ngầm mãnh liệt trong phòng.

Chu Tề chỉ cảm thấy một chậu nước lạnh đổ ụp xuống đầu, lạnh đến nổi cả người hắn gần như phát run, thân thể hắn cứng ngắc đứng đó, nụ cười trên mặt rốt cuộc duy trì không được, thật lâu sau mới thốt ra một câu, “Hai người kết giao?”

Bên cạnh tuy rằng thần sắc Chung Vận chưa thay đổi, nhưng đôi tay được chăm sóc tương đối tốt cũng nắm chặt lại, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Lương Nhất, nín thở đợi hắn trả lời.

“Chúng tôi không.....” Trần An An vội vàng há mồm phủ nhận, ai ngờ vừa mới nói được vài từ, đã bị Diệp Lương Nhất tay mặt lạnh lẽo bịt kín miệng.

Hắn cong khóe môi, mỉm cười một chút, cúi đầu nhìn thoáng qua Trần An An, trong mắt là cảnh cáo không hề che giấu, khi ngẩng đầu đối mặt với những người còn lại, lại mang theo vài phần ôn nhu khó tin, “Đừng nghe An An nói bừa, chúng tôi đúng là đang kết giao.”

Hắn chậm rãi buông tay che miệng Trần An An xuống, ôn nhu nhéo nhéo khuôn mặt của cô, chống lại hai mắt cô đang kinh hoàng, “Là An An luôn thẹn thùng, không muốn nói, em nói có phải hay không, An An?”

Hắn gọi tên của cô, cố ý nhấn mạnh kéo dài, thanh âm trầm thấp nhưng đầy thân thiết, người bên ngoài nghe thấy tràn đầy tình yêu nam nữ vô cùng nồng nàn cuồng nhiệt trong đó, chỉ có Trần An An nghe được ý tứ cảnh cáo ẩn chứa bên trong.

Cô nghiêng đầu, tránh khỏi tay hắn, hạ mí mắt, cúi đầu lên tiếng, “Là.....”

Vừa dứt lời, thân mình bỗng nhiên lao về phía trước, trong giây lát đã bị Lý Duyệt Nhiên túm đến bên người.

“Được lắm, Trần An An.” Lý Duyệt Nhiên hung hăng xoa nhẹ đầu cô một phen, khiến tóc cô vốn đang lộn xộn càng thêm rối bù, “yêu đương thế nhưng không nói ỉn một tiếng, cậu nói xem là kiểu gì? Hả?”

Cùng lúc đó, trong lòng cô cũng đã nhận ra một tia quái dị, lấy tính cách Trần An An cái gì cũng đều biểu hiện ở trên mặt, nếu là yêu thì sao chẳng nhìn ra chút gì?

Nhưng chính mồm hai người đều thừa nhận, còn có thể giả sao? Lý Duyệt Nhiên đem tia nghi hoặc trong đầu quăng đi, hung tợn nhìn chằm chằm Trần An An, giống như không đào ra một nguyên nhân thì không bỏ qua.

Trần An An sẽ không nói dối, vừa nói dối liền hoảng hốt, lông mi thật dài run rẩy, chột dạ dời ánh mắt, không dám nhìn Lý Duyệt Nhiên, lắp bắp nói: “Chúng mình, chúng mình mới bắt đầu thôi.”

Lý Duyệt Nhiên còn muốn truy vấn, Diệp Lương Nhất đã đưa tay ra, đem Trần An An kéo vào trong lòng, ánh mắt lạnh như băng đâm thẳng Lý Duyệt Nhiên.

Tính cách hần vốn lạnh lùng, cổ ý trầm mặt xuống như vậy, nhiệt độ xung quanh như giảm đi mấy độ. Tính bất quá của Lý Duyệt Nhiên vừa mới dâng lên nhất thời bị đông cứng.

Bĩu môi, cuối cùng cũng đem nghi hoặc trong lòng ép xuống, bảo hộ như vậy còn không phải là yêu sao?

“Ngại quá, em không ở lại tiếp được,” Chung Vận xin lỗi cười cười, tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái theo động tác cô mà lay động, “Có chút thủ tục còn chưa xong.”

“Được.” Diệp Lương Nhất gật đầu, bằng gương trên mặt dần tan biến, “Em cứ làm việc đi, buổi tối gặp lại.”

Chung Vận ừ một tiếng, tay nắm chặt tài liệu, vội vàng ra khỏi phòng Diệp Lương Nhất, bóng dáng hốt hoảng mà chật vật.

Chỉ có Chu Tề vẫn nhìn Diệp Lương Nhất và Trần An An cạnh nhau, trong mắt vừa mới ngạc nhiên thất vọng, bỗng nhiên xẹt qua tia mỉm cười.

“Tôi cũng phải đi rồi, không phiền cậu làm việc nữa.” Chu Tề cười tiến lên nói.

không đợi Diệp Lương Nhất trả lời, hần lại cúi đầu nhìn Trần An An, đôi mắt ôn nhu như nước, “An An, tối nay chúng ta gặp.”

nói xong liền đi nhanh ra ngoài.

Chờ một chút! ý Duyệt Nhiên đột nhiên khiếp sợ mở to hai mắt. hiện tại An An và Diệp Lương Nhất là một đôi, Chu Tề là bạn tốt của Diệp Lương Nhất mà vẫn thích An An.....

Vậy..... Lý Duyệt Nhiên hỗn loạn. cô thương hại nhìn thoáng qua Trần An An còn run rẩy dựa vào Diệp Lương Nhất bên cạnh, vẫn là không nói cho cô gốc này thì tốt hơn.

nói không chừng chờ cô ấy phát hiện Chu Tề thích mình thì đã là mười hai mười năm trôi qua rồi.....

Nghĩ đến đây, cô vui vẻ quay sang Trần An An cười cười, “Được rồi, mình về công ty đây,” cô ngăn lại Trần An An đang muốn mở miệng, “Cậu cứ ở đây đi, mình trở về sẽ xin phép cho cậu.”

Cô đem ánh mắt chuyển qua trán Trần An An, trong mắt hiện lên một tia thống khổ, “Giờ cậu đừng làm gì cả, nghỉ ngơi là quan trọng nhất, buổi chiều rồi đi làm cũng không muộn.”

Cô đeo túi lên vai, nháy mắt với Diệp Lương Nhất rồi tiêu sái bước đi.

Vừa rời người còn đầy phòng, trong khoảnh khắc chỉ còn lại Diệp Lương Nhất và Trần An An.

Trần An An liền đẩy Diệp Lương Nhất ra, nhìn hần phần nộ, “Sao anh lại nói vậy? Chúng ta căn bản không phải kết giao, vốn chỉ gạt mẹ anh, hiện tại thì hay rồi, ai cũng đều bị lừa!”

cô buồn bực nhíu mày, nghĩ đến cảnh tượng ba tháng sau, trong lòng càng thêm lo lắng.

Diệp Lương Nhất ngồi trên ghế, áo blu trắng bình thường mặc ở trên người hần lại đặc biệt tuần tú.

“A? Cho nên tôi nói sai rồi?”

“Đương nhiên! Điều anh mới nói đều là giả, chỉ là lừa mẹ anh thôi!”

Diệp Lương Nhất nhướn mày, hướng cô vẫy vẫy tay, ý bảo cô lại đây.

Trần An An chần chờ một lát, vẫn là chậm rãi đi qua, “Để làm gì?”

“Ai nói chúng ta ở cùng một chỗ đầu tiên?” một tay Diệp Lương Nhất túm lấy Trần An An, đem cô đến trước mặt mình, để cô cùng ngồi trên ghế dựa, từ phía sau đưa tay giúp cô mát xa trán.

Trần An An đỏ mặt, đột ngột tiếp xúc thân mật với hần cô thực không quen, lắc lắc thân mình vừa định đứng lên đã bị Diệp Lương Nhất thấp giọng quát, “Đừng nhúc nhích, đau cũng đừng trách tôi!”

Cô cứng người, mặt phát sốt, ấp úng mở miệng phản bác: “Tôi không nói chúng ta ở cùng một chỗ, tôi, tôi chỉ nói tôi ở nhà anh.....”

“Có gì khác nhau?” Tư thế hai người như vậy, làm cho Diệp Lương Nhất nhìn không được lại nghĩ tới cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy cô, trên mặt nhất thời hiện lên ý cười nhẹ, “Đều là cô khiến cho bọn họ hiểu lầm, tôi chỉ nói theo lời của cô mà thôi.”

Trần An An trừng mắt, mạnh mẽ quay người nhìn Diệp Lương Nhất, “Phải không? Đều do tôi làm cho bọn họ hiểu lầm?”

“Ừ.” Diệp Lương Nhất nhìn đôi mắt to ngập nước của cô, cố nén cười.

Hóa ra mình mới là nguyên nhân. Trần An An uể oải cúi đầu, như thế cũng tốt, nếu Duyệt Nhiên biết chân tướng, nhất định mình sẽ chết thực thảm, ai.

Thật dễ lừa. Diệp Lương Nhất cúi đầu nhìn Trần An An hãy còn uể oải, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ sung sướng.

Sao lại có người như thế, làm cho người ta vừa thấy đã muốn vôn về nhà nện, khi cặp mắt to tròn kia ngập nước, lại muốn dỗ dành cô thật tốt.

Diệp Lương Nhất không hiểu tâm tình hiện tại của mình, hắn không nhanh không chậm mát xa trán cho Trần An An. Nhưng mà mặc kệ thế nào, nhờ có cô, hắn mới thoát khỏi cảnh ngày ngày phải đi xem mắt, đối tốt với cô một chút cũng đúng thôi.

Ừ, Diệp Lương Nhất ở trong lòng trầm ngâm, vậy đối tốt với cô một chút đi.

Đợi đến buổi chiều Trần An An trở về văn phòng, đồng nghiệp thấy băng gạc trên đầu cô đều lấp bắp kinh hãi, vội vàng lại hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Bị Đường Niên đẩy, đương nhiên là không thể nói. Trần An An cũng chỉ có thể nói mình không cẩn thận đụng vào cửa.

May mắn cô luôn mơ mơ màng màng, từ trước đến giờ số lần đụng vào cửa cũng không ít, lần này chẳng qua là nghiêm trọng nhất mà thôi.

Đồng nghiệp quan tâm vài câu rồi cũng không truy hỏi, lúc này Trần An An mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng mà gần đây cô nói dối thật sự rất trôi chảy. Trần An An mở máy tính, bắt đầu gõ phím.

Lúc tan tầm, Diệp Lương Nhất lái xe đến dưới công ty chờ cô, mỗi lần Lý Duyệt Nhiên thấy Diệp Lương Nhất trưng ra khuôn mặt lạnh như băng kia liền khó chịu, nhưng vẫn cẩn thận dặn dò Trần An An một hồi.

Cái gì mà không được vội lên giường, không thể mặc hắn muốn làm gì thì làm, lúc cần cự tuyệt thì cự tuyệt, làm khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần An An đỏ bừng, lúc này mới đập giầy mười phân bước đi như nữ vương.

Lúc Diệp Lương Nhất và Trần An An đến khách sạn, Chu Tề và Chung Vận đã chờ ở đó.

“Lại đây ngồi đi, chờ hai người tới mới gọi món.” Chu Tề đem thực đơn đưa cho Diệp Lương Nhất, ánh mắt cũng nhìn Trần An An, “Muốn ăn cái gì thì gọi, đừng ngại.”

“Được.” Trần An An nhìn Chu Tề cười cười, chỉ cảm thấy bác sĩ Chu này thật tốt, lúc nào cũng ôn nhu săn sóc như vậy.

“Xem thực đơn!” Diệp Lương Nhất cau mày xoẹt một tiếng giở thực đơn, dọa Trần An An rùng mình.

Đây là lần đầu tiên Trần An An cùng Diệp Lương Nhất ăn cơm, không biết làm sao lại có chút khẩn trương. Lấp bắp gọi hai món, liền đem thực đơn đưa tới. Trước mặt Chu Tề.

Chu Tề cũng không ép cô, nghiêng người qua hỏi ý kiến Chung Vận, cuối cùng gọi một bàn đầy đồ ăn, lại gọi vài loại rượu, lúc này mới ngừng, làm cho Trần An An thầm hô lãng phí trong lòng.

“Lương Nhất, anh và Trần An An qua lại khi nào vậy? Sao ngay cả với Chu Tề cũng giấu kỹ thế?” Chung Vận múc một thìa canh đậu Hà Lan, nhìn Diệp Lương Nhất cười khanh khách nói.

Cô là bác sĩ, ngày thường đặc biệt chú trọng chăm sóc cơ thể, đã sớm không ăn mặn, chỉ ăn chay.

“Không lâu.” Diệp Lương Nhất liếc mắt nhìn Trần An An đang gặm chân gà miệng đầy dầu mỡ, đáp.

“Thật là.” Chung Vận sáng giọng: “Bây giờ còn giấu, chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, chuyện đó cũng không nói với em!”

Lúc này, Chu Tề đặt đĩa xuống, “Em cũng đừng làm khó Lương Nhất, em cũng không phải không biết, cậu ta đâu thích nói chuyện.”

Chung Vận vừa định nói, vậy để Trần An An nói. Chỉ nghe bộp một tiếng, Trần An An trượt tay, cái chân gà đang gặm liền rơi xuống, thấm một mảng ố lên chiếc áo lông màu lam của cô.

“thật xin lỗi, tôi đi toilet.” Trần An An buông đĩa, lúng túng liền hướng toilet vọt đi.

Chung Vận ngạc nhiên, “cô ấy vẫn như vậy?” Ở trong thế giới của cô chỉ có bình tĩnh và tuyệt đối trấn định, giống Trần An An như thế này cô mới thấy qua.

Diệp Lương Nhất nhìn ra cửa, lạnh nhạt ừ một tiếng.

“Uống nhiều quá, tôi cũng đi toilet.” Trần An An vừa đi ra ngoài hai phút, Chu Tề cũng buông đĩa, vừa xoa bụng, vừa đi ra ngoài.

Chương 16

Edit: June

Ghế lô chỉ còn lại Diệp Lương Nhất và Chung Vận, Chung Vận đã ăn được sáu phần, liền buông đĩa không ăn nữa, chỉ nhìn Diệp Lương Nhất, trong mắt là tình yêu khó kìm nén.

“No rồi?” Diệp Lương Nhất nhìn lướt qua Chung Vận bên kia, có chút ngạc nhiên.

“Vâng.” Chung Vận cẩn thận dùng khăn giấy lau sạch khóe miệng, đem đồ ăn Diệp Lương Nhất thích chuyển tới phía hắn. Nhìn Diệp Lương Nhất liên tiếp gấp đồ ăn theo hướng này, trên mặt nhất thời vui vẻ rất nhiều.

“Lương, sư huynh, anh thật sự đang cùng Trần An An kết giao?” cô vẫn không tin Diệp Lương Nhất khó tính như vậy sẽ thích Trần An An! Bọn họ căn bản không cùng một thế giới, Trần An An ngốc nghếch, sao có thể chăm sóc tốt cho hắn?

Trong lòng Chung Vận vừa chua xót vừa ghen tị, năm đó lúc đi du lịch, cô liền nảy sinh tình cảm với Diệp Lương Nhất.

Khi đó hắn mới hơn hai mươi tuổi, nhưng làm việc cẩn thận chăm chú, chẳng thích náo động, cũng không khoe khoang. rõ ràng là học trò được các giáo sư coi trọng nhất, nhưng lại quá kín tiếng.

Sau đó, vào kỳ nghỉ hè năm nhất, cô tự mình đi tìm Diệp Lương Nhất xin thụ giáo, đề cử chính mình, chiến đấu trong hai tuần, rốt cục cũng làm hắn cảm động.

cô là người có tính cách cực kỳ mạnh mẽ, nhưng khi đó lại luôn đi theo Diệp Lương Nhất sắm vai tiểu học muội ngoan ngoãn.

Chung Vận đối với chính mình luôn luôn vô cùng tự tin, nhưng với chuyện Diệp Lương Nhất, cô lại lùi bước. Tính cách Diệp Lương Nhất quá mức lãnh đạm, cô căn bản không rõ suy nghĩ của hắn.

Bởi vậy cũng không dám tùy tiện thổ lộ, sợ thổ lộ xong, ngay cả làm tiểu học muội hắn cũng không chấp nhận.

Kết quả là kéo dài nhiều năm như vậy, đợi đến khi cô được điều đến làm cùng bệnh viện với hắn, lại biết được hắn đã có bạn gái!

Nếu đối phương xinh đẹp hơn cô, có năng lực hơn cô thì không nói, thế mà người Diệp Lương Nhất coi trọng lại mọi thứ cũng không bằng cô. Điều này làm sao cô có thể cam tâm!

cô đổi cách xưng hô với hắn từ Diệp Lương Nhất biến thành sư huynh, thay đổi rất nhỏ, nhưng cũng là nhắc nhở Diệp Lương Nhất bọn họ đã giao tình nhiều năm như vậy.

trên mặt Chung Vận dù chưa biểu lộ ra điều gì, ánh mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Lương Nhất, giống như muốn đem mỗi một biểu tình nhỏ của hắn đều thu vào trong mắt.

“Ừ.” Diệp Lương Nhất không chút do dự khẳng định, khóe mắt lóe sáng nhìn dung trang tinh xảo của Chung Vận, lại nhớ đến Trần An An tóc đuôi ngựa bù xù, trong mắt không che giấu được ý cười, “Mới gần đây.”

Hô hấp của Chung Vận cứng lại, trái tim giống như bị nụ cười của hắn cắt ra thành từng mảnh. Biểu tình như vậy sao có thể là giả? Mười ngón tay Chung Vận ở dưới nắm chặt khăn trải bàn, lực đạo lớn giống như có thể đem tấm vải kia xé nát.

hắn thật sự có bạn gái, buồn cười là cô chẳng biết gì cả, vẫn hăng hái ra sức tìm cách chuyển tới bệnh viện chỗ hắn.....

Chung Vận chỉ cảm thấy miệng đắng ngắt, nụ cười trên mặt duy trì không nổi nữa, chỉ có thể cúi đầu không nói một lời.

“Chu Tề? Anh cũng đi WC sao?” Trần An An xử lý xong vết ố trên áo lông, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy trong gương bồn rửa tay Chu Tề đang đứng phía sau cô.

“Ừ.” Chu Tề đi đến bên cạnh cô, thấy trên tay cô vẫn đang nhỏ nước, liền nhẹ nhàng cầm lấy tay cô đặt ở dưới chỗ sấy khô.

Bên tai vang lên tiếng vù vù, gió mát thổi, Trần An An thoải mái nheo mắt lại, nhìn Chu Tề cảm kích cười, “Cảm ơn anh, tôi không biết ở đây có máy sấy.”

Chu Tề nhìn cô lắc đầu, bỗng nhiên mở miệng nói: “cô thật sự cùng Diệp Lương Nhất kết giao?”

Tiếng máy hong khô rất lớn, Trần An An không nghe rõ, liền cao giọng hỏi lại một lần.

Chu Tề cười nhẹ, hơi hơi cúi người xuống, thở ra hơi nóng phả trên lỗ tai Trần An An, “Tôi nói, cô thật sự cùng Diệp Lương Nhất kết giao?”

Trần An An bị hắn thổi ngứa lỗ tai, nghe thấy lời này chợt cả kinh, lui mạnh về phía sau, thất lưng lập tức đụng vào đá cẩm thạch bồn rửa tay.

“A!” cô đau đến sắc mặt trắng nhợt, ôm thất lưng, thân mình không đứng thẳng dậy được.

Chu Tề không ngờ cô phản ứng mạnh như vậy, vội vàng đưa tay đỡ cô, “Thế nào? Có sao không?”

“không, không có việc gì.....” Trần An An đau vô cùng, cũng không thể không biết xấu hổ nói trước mặt Chu Tề, đành phải kìm nén chịu đựng, “Chúng ta quay vào đi!”

Chu Tề thấy cô như vậy, cũng không còn tâm tư khách sáo nữa, đành phải cẩn thận đỡ cô cùng nhau trở vào.

Lúc đến ghế lô, Chu Tề lại hỏi một câu, “An An, cô nói thật đi, cô và Lương Nhất thật sự kết giao?”

“A, đúng vậy!” Đôi mắt to tròn của Trần An An chợt dạt vòng vo xoay chuyển, cúi đầu lại nhấn mạnh một lần, “Chúng tôi, chúng tôi kết giao.”

Chu Tề nhướn mày, không tiếp lời cô. Trong mắt ôn nhuận đều là ý cười, “Như vậy à, vậy cuối tuần cùng tôi đi ăn món điểm tâm ngọt được không?”

Cuối tuần, Trần An An nghĩ nghĩ, bài viết quảng cáo cho công ty hoạt hình cô đã nộp lên rồi, ngoại trừ dạy thêm cho Quý Cửu Thành, cuối tuần cô quả thật không có việc gì.

Liền gật đầu đồng ý, “Được!”

Nghe vậy, Chu Tề không nhịn được nở nụ cười, khuôn mặt ôn nhuận như bình minh rực sáng, ấm áp mà chói mắt.

“Tốt, vậy lúc đó tôi sẽ đến đón cô.”

Thấy Chu Tề đỡ Trần An An vào phòng, Diệp Lương Nhất hốt hoảng, sao chỉ đi ra ngoài một lát mà giờ lại thành ra vậy?

Diệp Lương Nhất cùng Chung Vận đều bình tĩnh nhìn cô, làm cho Trần An An có chút ngượng ngùng, chậm chạp bước đến vị trí của mình ngồi xuống, đầu cũng cúi thấp xuống bát, “Tôi không cẩn thận bị đụng một chút.....”

Diệp Lương Nhất nhíu mày, vừa định mở miệng giáo huấn Trần An An, chợt nghe Chu Tề nói: “Lương Nhất, đừng trách An An, là tôi dọa đến cô ấy.”

Lời nói đến bên miệng Diệp Lương Nhất bị ép xuống, hắn nhìn lướt qua Trần An An, thấy cô ngốc ngơ ngác nhìn Chu Tề cười, nhất thời cảm thấy khó chịu.

Dứt khoát cúi đầu ăn cơm, mắt không thấy tâm không phiền!

Bữa cơm tẩy trần này, trừ Trần An An, ba người còn lại mỗi người một suy nghĩ, căn bản không có tâm trạng ăn cơm.

May là tâm tư Trần An An đơn giản, ngoài việc lấp đầy bụng thì chẳng chú ý đến cái gì cả.

Buổi tối, Diệp Lương Nhất và Trần An An cùng nhau về nhà, trong lòng Trần An An có chút không yên, muốn tìm mọi cách để không phải ở cùng với Diệp Lương Nhất.

Lại không dám hỏi nhiều, chỉ có thể không cam lòng đi theo Diệp Lương Nhất, ôm thắt lưng, từng bước đạp lên bóng của Diệp Lương Nhất, lúc này mới cảm thấy người gần không ít.

Hai người lái xe về nhà, liền đi vào phòng mình. Trần An An nhìn thoáng qua Diệp Lương Nhất đóng chặt cửa phòng, nhin không được bĩu môi, làm như có ai muốn vào không bằng!

Đã tám giờ, Trần An An lấy điện thoại ra xem thời gian, vội vàng gọi điện thoại cho ba cô, buổi tối ba cô ngủ sớm, nếu muộn Trần An An sợ ông ngủ mất.

“Ba, mấy hôm nay thân thể ba thế nào?” Trần An An dựa trên tường, khuôn mặt nhỏ nhắn luôn luôn vô tâm vô phé giờ nhiễm một tia ưu sầu.

“Khỏe lắm! Con không cần lo đâu!” Thanh âm ba Trần sang sảng từ điện thoại bên kia truyền đến, vẫn tràn đầy khí khái như trước.

Trần An An thoáng thở dài nhẹ nhõm, hướng ba cô làm nũng, “Ba, con nhớ ba, ba tới chỗ con được không?”

“không đi! Việc gì phải phí tiền đi lại như vậy, sắp đến tết rồi, con được nghỉ trở về là được!” Ba Trần không chút nghĩ ngợi cự tuyệt.

“Ba!” Trần An An tức giận giậm chân, không phải cảm thấy ba cô không cần cô, mà là đau lòng ông.

Trần An An là do một tay ba cô nuôi nấng đến giờ, bộ dáng mẹ cô thế nào cô đã sớm quen, cô hiểu rõ ba mình, biết ba cô không phải là không quan tâm cô, mà là tiếc tiền.

cô nhớ lúc cô còn nhỏ, ba cô rất tiết kiệm, hận không thể biến tiền thành đôi đũa tiêu, nhưng mà mỗi khi cô có chuyện, lại hào phóng làm người ta ngạc nhiên.

Lần này kiểu gì cũng phải đưa ba cô đi bệnh viện kiểm tra! Trần An An hạ quyết tâm! Cấn răng nói: “Ba, con có bạn trai, ba tới giúp con nhìn xem đi!”

Bên kia trầm mặc vài giây, lúc này mới truyền đến thanh âm kinh hỉ của ba Trần, “thật vậy sao? An An, đối phương là người như thế nào? Ba đã sớm nói với con, không có tiền cũng không sao, mẫu chốt là nhân cách, đối xử tốt với mình là được, con nói cho ba biết, cậu ta.....”

“Ba tới nhìn là biết ngay thôi, ba! Con nói thì cũng không được rõ lắm, dù sao hiện tại là mùa đông, trong nhà cũng không có việc gì, ba đi một chuyến được không?”

“Để ba suy nghĩ đã,.....” Bên kia ba Trần vừa nói vừa ngắt điện thoại.

Ba Trần vừa treo điện thoại xong thì ho dữ dội, ông đau khổ nhìn thoáng qua hai chân sưng phù ngày càng nghiêm trọng.

Tay lại còn run nhè nhẹ, An An có bạn trai, dù thế nào cũng phải đi xem, An An rất ngốc, vạn nhất bị người ta lừa thì làm sao bây giờ?

Nhưng mà chân đã thành ra thế này, phù giống như cây cải củ. đi đến chỗ An An, cũng chỉ làm cho con bé thêm lo lắng thôi!

Ba Trần run rẩy với lấy chén nước, mạnh mẽ uống hết phân nửa, trên mặt tang thương đầy mâu thuẫn.

Trần An An nghe tiếng tút tút, chán nản thở dài, lại không được. Nhưng mà lần này ba cô cũng không kiên quyết, mấy ngày tới cô nên gọi nhiều về nhà mới được!

cô buông điện thoại đi vào phòng tắm tắm rửa, cẩn thận không làm ướt miệng vết thương, thật vất vả tắm xong, đang mặc áo ngủ, chợt nghe thấy tiếng đập cửa.

Trong lòng Trần An An hoảng hốt, vội vàng mặc quần, trên đầu còn quấn khăn mặt vội mở cửa cho Diệp Lương Nhất, “Bác sĩ Diệp, có việc gì vậy?”

Diệp Lương Nhất không để ý cô, theo khe cửa tiến vào. Đánh giá phòng Trần An An một chút, lúc này mới quay đầu nhìn cô lạnh lùng nói: “Cởi quần áo.”

Cái gì? Trần An An cả kinh, gắt gao túm lấy cổ áo của mình, cảnh giác nhìn Diệp Lương Nhất, hần muốn làm gì? Chẳng lẽ.....

Vừa nghĩ trong đầu, Trần An An lại nhận ra một vấn đề khác, Diệp Lương Nhất lúc này chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm màu trắng, lộ ra mảng lớn da thịt trước ngực.

Thân thể Trần An An run lên, mắt to tròn như mèo con gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Lương Nhất, vừa bước lui về phía sau, vừa nơm nớp lo sợ nói: “Diệp, bác sĩ Diệp, anh đừng, đừng làm vậy.”

Diệp Lương Nhất chống lại cặp mắt to kia của cô, bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, vài bước liền tới trước mặt Trần An An, nắm lấy cổ tay cô, đem cô áp đảo ở trên giường.

17. Chương 17

Chương 17

Edit: Junee

“Bác sĩ Diệp! Anh bình tĩnh một chút!” Tim Trần An An đập thành thịch không ngừng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng giống như xuất huyết đến nơi, ở dưới thân Diệp Lương Nhất ra sức vận vẹo, không ngừng giãy dụa.

Không xong rồi! Bác sĩ Diệp giống hóa sói quá!

Chút sức lực này của cô Diệp Lương Nhất không xem ở trong mắt, một tay tóm lấy hai tay cô, cô định ở trên đầu, tay kia thì kéo áo ngủ Trần An An lên, chậm rãi xoa thắt lưng của cô.

Trần An An gấp muốn chết, thanh âm cũng mang tiếng nghẹn ngào, “Diệp, bác sĩ Diệp, anh đừng như vậy..... Ô.....”

Diệp Lương Nhất nhú mày, buông tay cô ra, đem cô xoay lại, liền nhìn thấy hai mắt đỏ bừng.

“Anh, anh dừng lại đây!” Trần An An vừa run rẩy co rụt người vào góc giường, vừa trừng mắt nhìn Diệp Lương Nhất, trong đôi mắt to tròn đều là hoảng sợ.

Sắc mặt Diệp Lương Nhất đen sì, ánh mắt lạnh như băng, hần tóm lấy chân Trần An An kéo cô tới bên người mình, âm thanh lạnh lùng: “Cô nghĩ rằng tôi có hứng thú với cô?”

Trần An An cố gắng vùng vẫy nhưng vẫn không thoát được bàn tay như gọng kìm kia, chỉ có thể giương cổ, cảm nhỏ hơi héch lên, mạnh mẽ kiên định, “Sao, chẳng lẽ không đúng?”

Diệp Lương Nhất hừ lạnh, khinh thường liếc mắt cao thấp đánh giá Trần An An một cái, “Yên tâm, tôi không có hứng thú với cô.”

Ngưng một lúc lại thêm một câu, “Không ngực, không mông.”

Con thỏ cũng có thể phát câu! Trần An An nghe vậy giận tím mặt, đột nhiên từ trên giường nhảy dựng lên, chỉ vào Diệp Lương Nhất nói: “Anh nói ai không ngực không mông?”

Diệp Lương Nhất lạnh lùng nhìn cô, không nói lời nào.

“Sao tôi lại không có ngực!” Trần An An lúc này cũng đã quên cả sợ hãi, cố ý ở trước mặt Diệp Lương Nhất ưỡn ưỡn bộ ngực nhỏ, kiêu ngạo nói: “Tôi có!”

“À...” Diệp Lương Nhất kéo dài giọng, ở trước ngực cô quét một vòng, “Tôi đã quên, cô có ngực, tôi còn nhìn qua.” Hắn nhìn Trần An An nháy mắt hai má đỏ bừng, nhếch môi xấu xa nói: “Còn nhìn không chỉ một lần!”

“Anh, anh sao lại làm thế?” Trần An An phút chốc suy sụp, khí thế vừa rồi như quả bóng bị kim đâm, lập tức xẹp xuống, lúng túng không nói được lời nào.

Diệp Lương Nhất ngồi đối diện cô, thưởng thức một hồi biểu tình của cô vừa thẹn vừa giận, lúc này mới đẩy gọng kính, khôi phục bộ dáng bình thường lạnh như băng, “Được rồi, vén áo lên để tôi xem thất lưng của cô.”

Trần An An khiếp sợ trừng mắt, “Anh, anh bảo tôi cởi quần áo vì muốn kiểm tra thất lưng cho tôi?”

Diệp Lương Nhất liếc cô một cái, “Nếu không cô cho là vì sao?”

Được rồi, Trần An An ủ rũ nằm úp sấp trên giường, ngoan ngoãn xốc áo lên, lộ ra khoảng lưng trắng nõn trơn bóng phía sau.

Hóa ra bác sĩ Diệp là muốn xem bệnh cho cô, cô thật không thuần khiết! Vậy mà nghĩ bác sĩ Diệp muốn..... muốn cái kia!

Hai tay Diệp Lương Nhất vuốt ve lưng cô, ánh mắt chú ý tới sườn mặt xấu hổ của Trần An, trong lòng vui vẻ, quả nhiên là đồ ngốc, chọc một chút cũng tin!

“Đau à?” Diệp Lương Nhất từ eo Trần An An chậm rãi xoa đến giữa, vừa xoa vừa hỏi cô.

“A..... Không đau lắm.”

Thủ pháp của hắn thật khéo léo, cả người Trần An An đều thả lỏng, nhẹ nhàng thoải mái, vừa hưởng thụ vừa mơ hồ trả lời.

Chắc là không có gì vấn đề, nhưng mà vết bầm kia thật khó coi. Diệp Lương Nhất nhìn vết bầm lớn trên lưng trắng nõn của Trần An An, càng nhìn càng không vừa mắt.

“Trần An An, làm sao cô lớn lên được vậy?” Diệp Lương Nhất vừa xoa thất lưng cô vừa hỏi.

Hắn mới quen biết cô một thời gian ngắn mà thấy cô đã chồng chất vấn đề, không phải bị thương chỗ này thì là chỗ kia đổ máu, thật muốn biết làm sao cô bình an lớn lên như vậy.

Diệp Lương Nhất nghĩ nghĩ tốc độ xoa bóp liền chậm lại. Trần ngọc ghéech về sau chắc phải cùng sống với bác sĩ, nếu không với bộ dạng chíp bông bất cẩn của cô, làm sao có thể ứng phó được với người ta!

Không biết vì sao, tưởng tượng như vậy, Diệp Lương Nhất bỗng nhiên cảm thấy chỗ nào đó trong lòng mình tựa như là con suối nhỏ, niềm vui hân hoan chảy róc rách ra bên ngoài.

Hắn ngừng mát xa, đưa tay lên lưng Trần An An, suy nghĩ một chút mới nói: “Trần An An, cô.....”

Nói đến đây bỗng nhiên im bặt, hắn đỡ khóc đỡ cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần An An, không ngờ cô lại ngủ mất!

Khi ngủ Trần An An rất ngoan, cũng giống con người cô vậy, im lặng cuộn mình ở trên giường, không chút lộn xộn. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn sạch sẽ, cánh mũi xinh xắn hơi mấp máy, cực kì đáng yêu.

Diệp Lương Nhất nhìn nhìn, tay không tự giác chạm lên mặt Trần An An, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, đầu ngón tay cảm thụ xúc cảm trắng mịn mềm mại, thoáng chốc liền mất hồn.

Bỗng nhiên Trần An An ưm một tiếng, Diệp Lương Nhất giật mình, vội vàng thu tay về.

Lúc quay sang nhìn thì phát hiện cô chỉ chép chép miệng rồi ngủ tiếp.

Thật giống heo! Lại còn ngốc nữa! Trong lòng Diệp Lương Nhất hừ lạnh, ngón trỏ cùng ngón cái cũng không tự giác xoắn vào nhau, giống như còn lưu luyến cảm xúc tốt đẹp vừa rồi.

Hắn đi qua giúp Trần An An chỉnh lại tư thế ngủ, hơi nâng đầu cô lên để chèn gối đầu xuống dưới, lại đắp chăn lên người cô. Lúc này mới tắt đèn ngủ, đi ra khỏi phòng Trần An An.

Trần An An ngủ một giấc thật ngon, sáu giờ sáng hôm sau tỉnh lại cảm thấy cả người vô cùng sảng khoái.

Rửa mặt xong, cô liền chui vào phòng bếp làm điểm tâm. Vốn lấy ít gạo chuẩn bị vo, bỗng nhiên nghĩ đến hôm nay Diệp Lương Nhất ở đây, nghĩ nghĩ, liền lấy nhiều thêm một chút.

Sáng sớm trong bếp, nồi cơm điện bốc lên hơi nóng lượn lờ, tỏa ra hương gạo thơm nồng.

Trần An An đứng trộn dưa leo, dưa leo cắt thành từng miếng xanh non, nhỏ vài giọt dầu đậu nành, thêm chút nước tương, muối và dầu vừng, cuối cùng trộn cùng tỏi băm, đơn giản mà ăn với cơm cực ngon.

Buổi sáng đúng tám giờ Diệp Lương Nhất mới rời giường, vệ sinh cá nhân xong, đang định mở cửa, chợt nghe Trần An An gọi: “Bác sĩ Diệp, ăn cơm thôi.”

Diệp Lương Nhất sững sốt một chút, không khỏi có chút suy nghĩ, lúc ở nhà, mỗi ngày mẹ hắn đều dậy sớm, ăn điểm tâm rồi đến trung tâm thẩm mỹ tập yoga.

Bởi vậy cho tới bây giờ hắn đều ăn sáng ở bên ngoài, bây giờ có người ở phòng bếp gọi hắn ăn điểm tâm thì chính là lần đầu tiên.

“Bác sĩ Diệp, anh nhanh lên, tôi chờ anh lâu rồi.” Trần An An nhanh nhẹn lấy thêm một chén cơm đặt ở phía đối diện, hơi oán giận nhìn Diệp Lương Nhất.

Diệp Lương Nhất đẩy mắt kính, không trả lời, lại không chút do dự bước vào phòng bếp.

Cháo gạo hầm nhừ trắng sữa thơm nức, dưa leo xanh biếc, trứng chiên vàng giòn, thậm chí còn có cả một đĩa tỏi xào...thật không tồi.

Tuy rằng vẻ mặt bác sĩ Diệp vẫn không chút thay đổi, nhưng lại ăn hết hai chén cháo lớn, lúc này mới chịu buông đũa xuống.

Liếc mắt thấy Trần An An đã mặc đồ xong đang chuẩn bị đi làm, liền lạnh lùng mở miệng nói: “Tôi đưa cô đi.”

“không cần.” Trần An An lấy trong túi ra một đồng tiền xu quơ quơ trước mặt Diệp Lương Nhất, “Dưới lầu có trạm xe buýt.”

Diệp Lương Nhất không thèm nói, chỉ nhanh tay đoạt lấy tiền xu trên tay cô, âm thanh lạnh lùng: “Im miệng, tiện đường!”

Trần An An ngồi trên xe Diệp Lương Nhất thuận lợi đến công ty, vừa cùng Diệp Lương Nhất nói gấp lại, đang định bước vào văn phòng, đã bị mấy đồng nghiệp quen biết xông tới.

“An An, thăng thần khoan hồng kháng cự nghiêm trị! nói! Người đàn ông vừa mới đưa em đi làm là ai?”

“nói! nói mau! Chất lượng tốt đấy! Có khí chất!”

“An An, nếu không nói hôm nay đừng hi vọng ăn cơm trưa!”

Trần An An chớp mắt vài cái, vừa định nói là người quen, chợt nghe tiếng Duyệt Nhiên, “Đó là bạn trai An An.”

“Duyệt Nhiên!” An An kinh hô một tiếng, muốn che miệng Lý Duyệt Nhiên, đáng tiếc đã không kịp.

“thì ra là như vậy.” một đồng nghiệp nhìn Trần An An cười mờ ám, “Ánh mắt của An An nhà ta thật không tệ.”

Trần An An chỉ cảm thấy đầu muốn phình ra, rõ ràng lúc đầu chỉ là hiểu lầm nhỏ, hiện tại lại biến thành nói dối rồi.

cô vừa ủ rũ bước vào thang máy, vừa thừa dạ đáp lại đủ loại trêu chọc của đồng nghiệp, cảm thấy sự tình càng ngày càng không thể khống chế.

Mà ở bên kia, buổi sáng bác sĩ Diệp vừa ra khỏi phòng khám bệnh, rất nhiều y tá liền xúm lại bàn tán.

“Cậu có thấy hôm nay tâm tình bác sĩ Diệp vô cùng tốt không?”

“Hóa ra không phải chỉ mình tôi thấy!” một y tá khác hào hứng, “Lúc bác sĩ Diệp kiểm tra vết thương của bệnh nhân còn nở nụ cười, tôi còn tưởng mình hoa mắt!”

“Gần đây bác sĩ Diệp nhất có chuyện vui sao?”

“không biết..... Đúng rồi, cậu nói xem có thể có liên quan đến bác sĩ Chung khoa ung bướu mới tới không.....”

“Sư huynh, chào buổi sáng.” Chung Vận bưng một ly trà gõ cửa phòng Diệp Lương Nhất, đưa chén trà tới trước mặt hắn, “Trà lúa mạch anh thích nhất, em nhớ không nhầm chứ?”

Ánh mắt lạnh như băng của Diệp Lương Nhất hơi dịu lại, gạt đầu, nâng chén trà lên uống một ngụm.

“Gần đây anh bận lắm sao?” Chung Vận đi đến ngồi bên cạnh Diệp Lương Nhất, hỏi dò.

“Bình thường, buổi chiều có một ca phẫu thuật ung thư dạ dày, có việc gì à?”

“không có gì,” Chung Vận vén tóc bên tai, “Em chỉ thắc mắc, mỗi ngày anh bận như vậy, không có thời gian cùng bạn gái, cô ấy không giận sao?”

Nghe vậy, Diệp Lương Nhất buông chén trà, trầm ngâm vài giây, lúc này mới trả lời: “cô ấy không sao.”

Bốn chữ vô cùng đơn giản, lại như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào tim Chung Vận, đau đến nỗi ngay cả tươi cười trên mặt cũng không duy trì nổi nữa.

“Sư huynh, em đi trước, lát nữa còn có hẹn khám bệnh.”

“Được.” Diệp Lương Nhất gạt đầu, lên tiếng, vì chỉ nghiêng đầu nên không thấy rõ, ánh mắt cô có chút ngưng trệ, không biết suy nghĩ cái gì.

Ra khỏi văn phòng, vừa đóng cửa, Chung Vận lập tức cắn môi, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Sư huynh như vậy, là đối với cô gái thô thiển kia sao?

“Chào bác sĩ Chung!” một y tá còn trẻ tuổi đi tới, khách khách khí khí cùng cô chào hỏi.

Chung Vận vội vàng điều chỉnh khuôn mặt, tự nhiên hướng y tá gạt đầu, cao ngạo ngẩng đầu, đi qua người y tá.

trên người cô tỏa ra hương nước hoa sang quý làm cho y tá đầy hâm mộ, kìm lòng không được cảm thán nói: “Nếu phụ nữ mà được như bác sĩ Chung, đời này sống cũng đủ!”

18. Chương 18

Chương 18

Edit: June

Sáng thứ bảy, theo thường lệ Trần An An đi dạy thêm cho Quý Cừ Thành, vừa đến Quý gia đã được mẹ Quý chào đón vồn vã.

Trần An An lơ mơ bị mẹ Quý lôi kéo khen ngợi một hồi, cuối cùng lại nhét vào tay cô năm trăm đồng, lúc này mới thả cô đi vào phòng Quý Cửu Thành.

Lúc gặp Quý Cửu Thành Trần An An mới biết nguyên nhân, thì ra mấy hôm trước các trường trung học trong thành phố phối hợp tổ chức thi thử cao đẳng đại học, Quý Cửu Thành vốn vô danh tiểu tốt, giờ nhảy vọt vào top năm mươi hạng đầu.

Mẹ Quý cao hứng cười toe toét, thậm chí còn mua cho Quý Cửu Thành một chiếc xe thể thao mà hần vẫn muốn, thái độ với Trần An An cũng càng ngày càng tốt.

“không tồi đấy!” Trần An An dùng bút bi gõ đầu Quý Cửu Thành, khen ngợi: “Nhìn không ra cậu lợi hại thế!”

“Đương nhiên!” Đầu tiên Quý Cửu Thành còn vui vẻ, bị Trần An An gõ gõ sờ sờ liền giả bộ tức giận: “Trần ngơ ngác! Chị có biết đàn ông không thể bị gõ đầu không?”

Trần An An bĩu môi, khinh thường nhìn hần một cái, “Đàn ông cái gì! Tiểu tử xấu xa, được rồi, mau đọc sách đi! không thể kiêu ngạo biết không? Trạng thái này vẫn phải duy trì đến khi thi đại học đấy!”

“Biết rồi.” Quý Cửu Thành ngoài miệng không cam lòng than thở nhưng rõ ràng tay vẫn cầm lấy quyển sách luyện thi trên bàn, cúi đầu lật xem.

“Cuối tuần này tôi sẽ không đến.” Trần An An ngồi ở bên cạnh Quý Cửu Thành, vừa tóm tắt trọng điểm ôn tập cho hần vừa nói.

Quý Cửu Thành nghe vậy lưng chợt cứng đờ, bút bi trên tay xoẹt một tiếng, trên sách liền vạch ra một đường, “Chị không dạy nữa?”

Trần An An nhìn sắc mặt hần không vui, vội vàng lắc đầu giải thích, “không phải sắp nghỉ đông sao, chắc chắn các cậu sẽ không được buông tha, đến lúc đó mỗi ngày cậu đều phải đến trường làm sao có thời gian học thêm, chờ cậu nghỉ đông xong tôi lại đến.”

Vừa rồi cô cũng đã cùng mẹ Quý trao đổi, mẹ Quý thấy lời của cô có lý, đã vui vẻ đồng ý rồi. Trần An An hiện tại là công thần nhà bọn họ, bà tạo điều kiện còn không kịp!

thì ra là như vậy. Quý Cửu Thành thở dài nhẹ nhõm, vừa định nói gì đó với Trần An An.

Chỉ thấy Trần An An cười tủm tỉm xoa đầu hần, “Sao, luyện tiếc chị à?”

“Trần ngơ ngác, chị đừng quá đáng! Ai luyện tiếc chị!” Quý Cửu Thành nghiêng đầu tránh thoát tay Trần An An, trong giọng nói có chút giấu đầu hở đuôi, nhìn kỹ, ngay cả tai cũng đỏ.

Trần An An tinh mắt, lúc này cũng không ngốc, tiếp tục trêu chọc nói: “Cậu nhìn mặt mình xem, a, đỏ mặt kìa!”

“Chị tránh ra!” Quý Cửu Thành cầm sách che mặt, xấu hổ buồn bực quát Trần An An.

“Được, được, tôi không thấy cậu đỏ mặt.” Trần An An thật vất vả mới có được một cơ hội trêu đùa, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Quý Cửu Thành tức giận thiếu chút nữa không ngẩng đầu lên được, chịu đựng một hồi lâu sau mới buông sách, kết quả vừa nhìn lên lại gặp ngay Trần An An đang cười tít mắt.

Nhất thời ầm một cái mặt lại đỏ bừng.

Kết quả là đến trưa, Quý Cửu Thành bị Trần An An cười nhạo triệt để, ngay cả lúc Trần An An về còn không quên quay lại nhìn hần chớp chớp mắt, làm cái mặt quỷ.

“An An à, sau khi tiểu Thành khai giảng cô còn phải đến đấy!” Mẹ Quý kéo tay Trần An An, về mặt khẩn thiết.

Trần An An gật đầu, “Chị yên tâm, tôi chắc chắn sẽ đến.”

Lúc này mẹ Quý mới vừa lòng, buông Trần An An ra, vừa định dặn cô một chút, chợt nghe tiếng chuông cửa vang lên.

cô quay sang Trần An An cười cười xin lỗi, vừa mở cửa vừa nói: “Có thể là chị họ tiểu Thành đến đây, cô về trước nhé..... tiểu Vận, cháu.....”

Còn chưa nói hết, cửa đã bị đẩy vào, Chung Vận cắt ngang, “Trần An An? Sao cô lại ở đây?”

Mẹ Quý kinh ngạc lên tiếng, “Hai người quen nhau?”

Chung Vận nhướn mày, nhìn Trần An An cũng đang kinh ngạc, trên mặt bỗng nhiên lộ ra vẻ tươi cười, “Chúng ta thật có duyên.”

“Chào bác sĩ Chung.” Trần An An lấy lại tinh thần cùng Chung Vận chào hỏi, khí chất trên người Chung Vận quá mạnh mẽ bén nhọn, chung quy cô cảm thấy đứng trước mặt Chung Vận, trong lòng có loại cảm giác mình thật ngây thơ khờ khạo.

“Chị Quý, bác sĩ Chung, hai người đang bận, tôi đi trước.”

“Chờ đã,” Chung Vận ngăn cô lại, nhìn đồng hồ, “đã đến bữa trưa, ở lại ăn cơm xong rồi đi.”

Trần An An thụ sủng nhược kinh, vội vàng lắc đầu, “không cần, không cần, tôi về nhà ăn là được.”

“Đừng khách khí như vậy, cô là bạn gái sư huynh, ăn cơm với tôi một chút có sao, đừng từ chối nữa, hay là..... cô không thích tôi?”

Tuy rằng giọng điệu Chung Vận có ý trêu đùa nhưng ánh mắt lại gắt gao bao chặt Trần An An, mang theo mười phần ép buộc.

“Được rồi, Trần An An đã đồng ý.” Đằng sau, Quý Cửu Thành bỗng nhiên đưa tay kéo Trần An An đến bên cạnh, hướng về phía Chung Vận nói: “Chị, đã lâu không gặp, chị càng ngày càng đẹp đấy.”

Mặc kệ phụ nữ đã bao nhiêu tuổi được khen xinh đẹp, khẳng định đều cảm thấy cao hứng.

Ánh mắt Chung Vận nhu hòa lại, nhìn Quý Cửu Thành nhẹ giọng: “Tiểu Thành càng ngày càng biết ăn nói.”

Quý Cửu Thành cười cười không nói gì, bàn tay phía sau lại nắm chặt cổ tay Trần An An.

Chung Vận đến không lâu thì ăn cơm, ba Quý Cửu Thành đang ở nước ngoài, không thể trở về ngay, bởi vậy trên bàn chỉ có bốn người bọn họ.

“Trần An An, cô với sư huynh quen nhau thế nào vậy?”

Trần An An đang cầm đũa dừng một chút, “Quen ở bệnh viện.”

“À?” Chung Vận hứng thú nhìn chằm chằm Trần An An, “nói như vậy hai người mới quen không lâu nhỉ, tôi với sư huynh thì đã được mười năm rồi.”

cô uống một ngụm canh bắp, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Nhưng mà có câu nói thế nào nhỉ, quen biết cả đời cũng không bằng có duyên một hai ngày.”

cô buông cái bát tinh xảo trong tay, ánh mắt sắc bén đâm thẳng Trần An An, “không thể ngờ được cô trông đơn thuần mà bản lĩnh thật không kém.”

Lời này thốt ra, dường như là hai mẹ con Quý Cửu Thành, ngay cả người luôn ngốc nghếch như Trần An An cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

Sao cô có cảm giác mỗi câu của bác sĩ Chung đều mang ý châm chọc? cô chớp chớp mắt, không thể hiểu được rốt cuộc mình đã làm gì đắc tội bác sĩ xinh đẹp này. đành phải đem đĩa thịt bò đẩy sang phía Chung Vận, “Bác sĩ Chung, ăn cơm đi, đồ ăn nguội mất.”

cô đã mất công nói nhiều như vậy, mà cô ta một chữ cũng không vào tai sao? Chung Vận bị Trần An An làm cho tức muốn học máu. Lại cúi đầu nhìn một bàn đầy thịt mỡ trước mặt, nhất thời khẩu vị hoàn toàn mất hết.

Mà ngồi bên cạnh Chung Vận, thân thể căng thẳng của Quý Cửu Thành chợt thả lỏng xuống, khuôn mặt vốn nghiêm túc cũng mang theo ý cười nhẹ nhàng.

Hóa ra gốc gác thế mà cũng có tuyệt chiêu, nhưng sao cậu cảm thấy chị họ hơi kỳ lạ! Quý Cửu Thành nhìn lướt qua Chung Vận đã buông dưa, có chút dăm chiêu.

Cơm trưa xong, Trần An An muốn đi, cô đã đồng ý chiều nay tới nhà Diệp Lương Nhất rồi. Nhưng mẹ Quý ra sức giữ lại, Quý Cửu Thành lại phụ họa, cô căn bản không thể đi được.

Cho nên chờ đến khi cô tới nhà Diệp Lương Nhất, Diệp phu nhân cùng Diệp Lương Nhất đã chờ cô thật lâu.

Liếc thấy ánh mắt đao kiếm lạnh lẽo của Diệp Lương Nhất phóng vèo qua cô, Trần An An đau khổ không nói nên lời, đành tới bưng trà rót nước cho hân, cuối cùng ngay cả Diệp phu cũng không chịu được.

Đem Trần An An kéo đến bên người mình, hung hăng trừng mắt liếc Diệp Lương Nhất một cái, lúc này mới quay đầu nhẹ nhàng nói: “An An, có phải Diệp Lương Nhất bắt nạt con không?”

Kỳ thật Trần An An rất muốn gật đầu, nhưng mà cô không dám, chỉ có thể lắc đầu, “không phải không phải, bác sĩ Diệp đối với cháu tốt lắm!”

Bác sĩ Diệp? Trong lòng Diệp phu nhân lộp bộp một tiếng, cẩn thận quan sát biểu tình trên mặt Trần An An, thấy cô gần như không thèm liếc mắt với Diệp Lương Nhất, lập tức cảnh giác, không phải hai đứa cãi nhau chứ?

Diệp phu nhân càng nghĩ càng cảm thấy đúng, bà liếc mắt nhìn Diệp Lương Nhất vẫn ngồi một đống như khối băng kia, hận không thể một chưởng đập tỉnh hân!

An An tức giận! An An không vui! Nó không biết đi dỗ dành sao?

Diệp phu nhân vò đầu bứt tai, suy nghĩ nửa ngày, rốt cuộc nghĩ ra một chủ ý, “An An à, con có thể lên lầu lấy giúp bác chiếc áo khoác không? Cái nào cũng được, bác thấy hơi lạnh.”

“Dạ.” Trần An An vui vẻ đồng ý, bước lên lầu, chỉ cần không phải nhìn bác sĩ Diệp mặt lạnh, làm gì cô cũng chấp nhận!

Trần An An vừa đi, Diệp phu nhân lập tức đến bên cạnh Diệp Lương Nhất, “nói, có phải con và An An cãi nhau không?”

Diệp Lương Nhất liếc mắt nhìn mẹ mình một cái, chẳng hiểu ra sao cả.

“Con đừng nghĩ con không nói thì mẹ không biết!” Diệp phu nhân gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Lương Nhất, “Mẹ nói cho con biết! An An đã là con dâu mẹ rồi! Con còn dám bắt nạt nó thử xem?”

Diệp Lương Nhất nhăn mày, đang định nói gì đó, lại nghe thấy tiếng mở cửa phòng trên lầu, nháy mắt thay đổi chủ ý.

“Bị mẹ thấy rồi.” Trong mắt Diệp Lương Nhất lóe lên một tia sáng.

“Đương nhiên!” Diệp phu nhân đắc chí, “Có vấn đề gì thì nói với mẹ, mẹ giúp con giải quyết!”

“À.....” Diệp Lương Nhất đẩy gọng kính, “Bọn con cãi nhau, An An nói công việc của con bận quá.”

“không sao! Trước hết con bớt vài cuộc phẫu thuật đi! Bệnh viện cũng không phải chỉ có con là bác sĩ.” Diệp phu nhân bắt đầu xuất chiêu.

“không được, con vừa mới chuyển đến đó.” Diệp Lương Nhất lấy làm tiếc nhún vai.

“Vậy làm sao bây giờ?” Diệp phu nhân nhíu mày trầm tư, nếu ban ngày bận việc không có thời gian, vậy buổi tối đi.

Đúng! Buổi tối! Trước mắt Diệp phu nhân sáng ngời, “Con bàn với An An ở cùng đi! Đúng rồi, An An đang ở chỗ nào?”

“Ở khu nhà CBD chỗ con.”

“thật tốt quá!” Diệp phu nhân vỗ tay, trên mặt đều là vui mừng, “Chuyện này con không cần phải xen vào, mẹ sẽ giúp con giải quyết!”

Diệp Lương Nhất nâng chén trà, uống một ngụm trà lúa mạch, khước miệng gợi lên một độ cong cực nhỏ, “Được.”

Trần An An vừa mới cầm áo của Diệp phu nhân xuống lầu đã bị bà túm đến bên cạnh, “An An à, bác nói với con chuyện này.”

Trần An An chớp chớp mắt, “Chuyện gì ạ?”

“Lương Nhất bị đau bao tử, buổi sáng không thể ăn điểm tâm lung tung được, vậy phải làm sao giờ?” Diệp phu nhân dăm chiêu ử dột, “Mỗi sáng bác đều phải đi tập yoga, căn bản không có thời gian nấu cơm cho nó!”

“A, bác sĩ Diệp bị đau bao tử?” Trần An An giật mình mở to hai mắt, “Anh ấy là bác sĩ, sao có thể bị đau bao tử?”

“Đứa ngốc,” Diệp phu nhân sờ sờ tóc Trần An An, “Bác sĩ không thể tự chữa bệnh ỉnh.” Bà thở dài, trong mắt nhiễm vài phần lo lắng, “Con nói bây giờ còn trẻ, về sau thì biết làm sao?”

thì ra không phải bác sĩ Diệp tức giận với cô, là đau bao tử thôi! Trần An An liếc mắt nhìn Diệp Lương Nhất vẫn nguyên bộ dạng như cũ ngồi trên sofa nhíu mày, thấy hần đúng là bộ dáng đau bao tử thật, bỗng nhiên đầu nóng lên, “Buổi sáng bác sĩ Diệp đến chỗ cháu ăn đi!”

“thật tốt quá!” Diệp phu nhân lập tức mặt mày hớn hở, “Quyết định như vậy nhé!”

Bà lôi Trần An An vẫn còn đang ngơ ngác đứng đó đến trước mặt Diệp Lương Nhất, “Được rồi, Lương Nhất, đưa An An cùng đi thu dọn đồ đạc, tối nay con chuyển qua đó ngay đi!”

19. Chương 19

Chương 19

Edit: June

“Diệp, bác sĩ Diệp, thực xin lỗi.” Trần An An ngồi ở trên ghế phụ, bất an cúi đầu, mười ngón tay trắng nõn xoắn vào nhau, “Tôi không ngờ bác gái lại bảo anh đến chỗ tôi, thực xin lỗi.”

Diệp Lương Nhất một tay đặt lên tay lái, một tay đẩy kính mắt, “À? Vậy cô nói hiện tại nên làm sao?”

Trần An An ngẩng đầu thật cẩn thận nhìn sắc mặt Diệp Lương Nhất, thấy hần không có xu hướng tức giận, lúc này mới nho nhỏ thở phào nhẹ nhõm một hơi, “Tôi cũng không biết, tôi thấy anh không có chỗ ăn sáng nên mới như vậy, ai ngờ....”

“Tôi sẽ đến chỗ cô ở.” Diệp Lương Nhất bỗng nhiên ngắt lời Trần An An.

Trần An An giật mình trừng mắt, “Như vậy sao được?”

“Sao lại không được?” Sắc mặt Diệp Lương Nhất càng thêm lạnh như băng, “Lý do?”

Trần An An bối rối khoát tay, nói năng có chút lộn xộn, “Chúng ta, chúng ta sao có thể ở cùng một chỗ! Chúng ta không có quan hệ gì....”

Diệp Lương Nhất hừ lạnh một tiếng, đưa tay nâng cằm Trần An An, trong mắt đều là ý lạnh, “Bằng không thì ở đâu? Cô muốn tôi đi ở khách sạn sao?”

“Không, không phải?”

“Này cũng không được, kia cũng không được, rốt cuộc cô muốn như thế nào?” Diệp Lương Nhất không kiên nhẫn gõ gõ tay lái, “Nghĩ xong hãy nói!”

Trần An An cắn môi, chuyện này là do cô gây ra, cô phải tự giải quyết. Hơn nữa hiện tại cô ở phòng của bác sĩ Diệp, nếu người ta muốn ở cô cũng không có quyền ngăn cản.

Chỉ là bọn họ cứ ở chung như vậy, dù sao vẫn cảm thấy có điểm không ổn....

Cô trộm liếc mắt Diệp Lương Nhất, thấy hắn đang nhìn chằm chằm cô chờ đáp án, đột nhiên quyết tâm, “Vây đi thôi!”

Phòng là của bác sĩ Diệp, hiện tại cô ở lại đây khoa tay múa chân không cho người ta vào, cũng quá ích kỷ đi.

Diệp Lương Nhất nghe vậy, lập tức đạp chân ga, khởi động xe, “Nghĩ kỹ chưa?”

“Rồi.” Trần An An đang ngồi ghế yên lạng gật đầu.

Trong mắt Diệp Lương Nhất hiện lên nét cười, trên mặt lại lạnh như băng, “Thế bữa sáng của tôi....”

“Tôi phụ trách!” Trần An An vội vàng cướp lời. Bởi vì chính câu nói đầu tiên của mình làm cho bác sĩ Diệp chuyển nhà, trong lòng cô áy náy vô cùng, đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Cũng còn thông minh đấy, Diệp Lương Nhất cực kỳ hài lòng. “Sáng mai tôi muốn ăn dưa leo trộn, cháo trắng nữa.”

Trần An An gật đầu như giã gạo, “Được.”

Diệp Lương Nhất không có nhiều hành lý, phòng cũng được Trần An An bình thường lau dọn sạch sẽ, bởi vậy chuyển vào ở cũng không rắc rối.

Diệp Lương Nhất thoải mái đứng trước mặt Trần An An. Nhìn Trần An An không được tự nhiên xoay người đi tắm rửa, lại không được tự nhiên quay vào phòng ngủ, trong lòng cực kỳ vui vẻ.

Sáng sớm hôm sau, lúc Diệp Lương Nhất dậy, Trần An An đã đi dạy cho Quý Cừ Thành.

Hắn rửa xong mặt đi đến phòng bếp, chỉ thấy trên bàn tròn bày mấy món ăn sáng nhìn không tẻ. Mở nồi cơm điện, bên trong cháo gạo trắng vẫn còn ấm, thỉnh thoảng còn tỏa hơi nóng.

Diệp Lương Nhất đi đến tủ bát lấy ra một cái bát, múc một bát cháo rồi ngồi ăn một mạch. Hương vị thật không tồi, người ngốc như vậy mà nấu ăn lại rất ngon.

Hiếm khi thấy được ưu điểm của Trần An An, Diệp Lương Nhất không khỏi có chút tươi cười, cảm thấy việc chuyển nhà thực sự là đáng giá! Hiện tại hắn đã bắt đầu chờ mong cơm trưa rồi!

Lần này Trần An An đi Quý gì không gặp Chung Vận, cô thở phào nhẹ nhõm. Dạy Quý Cừ Thành xong liền gọi điện cho Chu Tề.

Mấy hôm trước họ đã hẹn, cuối tuần cùng nhau đi ăn món điểm tâm ngọt.

Chu Tề đến rất nhanh, nhanh đến nỗi làm cho Trần An An cảm thấy cô vừa mới ngắt điện thoại, Chu Tề đã đến.

“Chúng ta đi chỗ nào?” Trần An An thắt dây an toàn xong quay đầu hỏi Chu Tề.

“Tôi biết có một Private Kitchen làm đồ ăn không tẻ, món tráng miệng cũng được lắm.” Chu Tề vừa khởi động xe vừa nói với cô.

* Private Kitchen là nhà hàng tư nhân, gia đình, chủ nhà có sở trường làm đồ ăn, bình thường không làm mặt tiền bằng hiệu, không có thực đơn cố định, không có nhân viên phục vụ chuyên trách, nhưng ở đây kĩ xảo chế biến thức ăn thường là tổ truyền, có hương vị độc đáo, hơn nữa hạn chế số lượng, ở chợ hay nhà hàng thông thường không thể có.

Private Kitchen? Trần An An kinh ngạc, “Chu Tề, tôi không đi đâu! Nơi đó, nơi đó rất đắt....” Mặt cô đỏ bừng, vẫn không thể đem câu tôi không có tiền nói ra.

“Tôi mời cô.” Chu Tề nhẹ giọng nói, “Coi như là cảm ơn cô đã đi cùng tôi.”

“Như vậy sao được!” Trần An An vội vàng lắc đầu, “Sao tôi có thể để anh mời, huống chi tôi không phải đi cùng anh, tôi cũng muốn ăn mà.”

“Để tôi mời đi!” Chu Tề thừa dịp đèn đỏ xoa đầu cô, “Nếu không tôi sẽ cảm thấy rất ngại.”

Hắn vội vàng cướp lời trước khi Trần An An cự tuyệt, “Tôi cam đoan chỉ lần này thôi! Cho tôi chút thể diện được không?”

Trần An An xì một tiếng nở nụ cười, “Được, lần này anh mời, nhưng mà lần sau đến lượt tôi mời anh!”

Lần sau? Ý cười trên mặt Chu Tề càng sâu, trong mắt tràn đầy ôn nhu, “Được.”

Bọn họ đi tới Private Kitchen tốt nhất thành phố A, Chu Tề rất quen nơi này nhưng Trần An An là lần đầu tiên đến, nên quy củ đi theo Chu Tề, trực tiếp đi vào một gian ghé lô.

Ghé lô phối hợp màu sắc thật vui tai vui mắt, tường màu vàng tươi, sàn nhà màu ấm, bàn ăn đặt ngay dưới tán cây cao to xanh biếc hé ra nụ hoa vàng xinh đẹp.

Ở dưới còn khéo léo thiết kế hòn non bộ, bể nước tảng đá xanh rêu, bên trong là dòng nước nhỏ chảy róc rách.

Chu Tề kéo ghế dựa để Trần An An ngồi xuống, vừa đem thực đơn đưa cho cô, đã bị Trần An An cản lại.

“Tôi chưa từng đến đây, anh xem rồi chọn đi, món gì tôi cũng ăn được.”

Chu Tề bị cô chọc cười, buông thực đơn, gọi người phục vụ, thuận tiện gọi liên tiếp các món, “Lần này tôi chọn trước, lần sau lại đến lượt cô.”

Còn đến nữa sao! Trần An An ngẩng một lượt khung cảnh xung quanh, có chút thấp thỏm nghĩ ngợi. Nhưng mà cô không đem lời này nói với Chu Tề, tránh làm Chu Tề mất hứng.

Cơm trưa thực đa dạng, thịt cừu nướng vàng giòn trong lại thơm mềm, cà tím xào, cần tây xanh biếc giòn giòn, ớt chuông đỏ xào thịt cua tươi ngọt....

Trần An An ăn một bụng tròn xoe, gần như không thể dừng được.

Ăn xong lại đến món tráng miệng đầy một bàn, bánh phô mai dâu tây, bánh chocolate, bánh cupcake..... thậm chí còn có cả bánh nho nướng vàng nữa.

Trần An An gần như hoa mắt, căn bản không biết nên ăn món nào trước mới được. Liếc mắt thấy Chu Tề đang tủm tỉm cười nhìn cô, không hề đụng đến món nào, liền đem một cái bánh quả mâm xôi mê người nhét vào trong tay Chu Tề, “Ăn cái này đi! Đây là món tôi thích nhất, anh thích không?”

“Thích,” Chu Tề cười gật đầu, vừa nhìn cô, vừa đem bánh ngọt đưa vào trong miệng.

Nhiều món ngon xinh đẹp như vậy, Trần An An quả thực hận không thể mọc thêm một cái miệng nữa. Nhưng mà cơm trưa cô ăn nhiều lắm rồi, căn bản không ăn nổi nữa.

Cuối cùng đáng thương hề hề đi đến bên cạnh Chu Tề, chỉ chỉ một bàn đầy món tráng miệng, “Chu Tề, tôi có thể mang về không?”

Chu Tề sững sốt, lập tức cười nói, “Có thể.” nói xong vẫy tay với phục vụ, thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn phân phó vài câu.

Bữa cơm này hai người ăn phải mất ba giờ, đợi đến lúc Trần An An và Chu Tề đi ra ngoài thì đã sắp bước không nổi nữa, cho dù như vậy, tay cô vẫn nắm chặt hộp bánh ngọt tinh xảo kia.

Sau khi ăn xong, Chu Tề đưa Trần An An về nhà, trên đường Trần An An đem hộp bánh ngọt thật cẩn thận ôm trong ngực, giống như bảo bối vậy, Chu Tề thấy cô như vậy, trong lòng thực vui vẻ, ngay cả tốc độ xe cũng phối hợp với cô chậm lại.

Nhà hàng cách nhà Diệp Lương Nhất cũng không xa, Chu Tề chỉ mất hai mươi phút là lái xe đến.

“Hôm nay rất vui, cảm ơn anh.” Trần An An xuống xe còn nghiêm túc nói với Chu Tề: “Lần sau tôi mời anh ăn cơm, tôi biết có một chỗ bán mì thịt bò được lắm, anh đừng chê, thật sự rất ngon đấy.”

“Được.” Chu Tề mỉm cười gật đầu, “Lần sau có thời gian cô hãy gọi điện thoại cho tôi.”

Trần An An nghe vậy mới mỉm cười, gật đầu, vẫy tay với Chu Tề rồi đi vào.

cô ôm hộp bánh ngọt lên lầu, trong lòng vô cùng vui vẻ, đây là lần đầu tiên cô được thấy nhiều món bánh ngọt như vậy, lát trở về nhất định phải đếm lại mới được! Còn phải chụp ảnh làm kỷ niệm nữa!

Trần An An ra khỏi thang máy, dùng chìa khóa mở cửa, mới vừa vào đã thấy Diệp Lương Nhất đang ngồi trên sofa, vẻ mặt đen sì, một bộ dáng ta thực khó chịu.

cô rùng mình một cái, nhỏ giọng chào Diệp Lương Nhất, liền rón ra rón rén muốn vào phòng mình.

Vừa được nửa bước đã bị Diệp Lương Nhất gọi lại, “Lại đây!”

“Bác sĩ Diệp, có việc gì sao?” Trần An An từng bước đến bên người Diệp Lương Nhất, khẩn trương nuốt nước miếng.

“đi đâu?” trên người Diệp Lương Nhất phả ra hàn khí bức người, đúng một bộ dáng thẩm vấn phạm nhân.

Trần An An thành thành thật thật đáp: “đi làm.”

“Xong việc đi đâu?”

“Ăn cơm.”

“Ăn cơm?” Diệp Lương Nhất nhìn lướt qua thấy cô ôm hộp bánh ngọt, ánh mắt nhất thời ngưng lại, “đi cùng ai?”

“Bạn.” Trần An An trả lời chung chung.

đi ăn cơm với người khác? đi Private Kitchen? Diệp Lương Nhất đẩy gọng kính, ánh mắt càng lạnh hơn.

Bạn kiểu gì mới có thể đưa cô đi Private Kitchen, đáp án liếc qua đã hiểu ngay.

hắn đợi cô đến tận trưa, ngay cả cơm trưa cũng chưa ăn! cô không quan tâm, còn cùng người đàn ông khác đi Private Kitchen! Điều này coi được sao?

Trần An An thấy sắc mặt Diệp Lương Nhất càng ngày càng đen, trong lòng vô cùng sợ hãi. Nghĩ một chút, đành đau lòng đem hộp bánh ngọt đặt lên bàn, mở trước mặt Diệp Lương Nhất, “Bác sĩ Diệp, anh muốn ăn bánh ngọt không?”

Diệp Lương Nhất đang một bụng tức giận, giờ lại thấy cô mở to hai mắt một bộ dáng ủy khuất, không hiểu sao tức giận trong lòng lại tăng vọt.

“Đem đi! Tôi không ăn!” hắn lạnh như băng nhìn lướt qua những món bánh ngọt màu sắc rực rỡ, không biết tại sao lại sinh ra một loại kích động muốn ném toàn bộ những thứ này vào thùng rác.

“thật sự không ăn sao?” Trần An An tiếc hận nhìn hắn một cái, bác sĩ Diệp thực không có lộc ăn, đồ ngon như vậy cũng chê!

“Vậy, tôi về phòng đây.”

“Trần An An,” Diệp Lương Nhất gọi cô lại, “cô thích ăn bánh ngọt?”

Trần An An gật đầu, vui vẻ nói: “Đúng vậy!”

“À,” Diệp Lương Nhất bỗng nhiên đứng lên, nhìn chằm chằm vào mắt cô, “Tôi đã nói với cô chưa, một ngày một người chỉ có thể ăn hai trăm gam đường lactose, nếu vượt qua lượng này.....”

Trần An An bị hắn làm cho căng thẳng, “sẽ như thế nào?”

“Có khả năng sẽ đột ngột tăng huyết áp mà đột tử!”

Trần An An bị hắn dọa lui về sau, “thật, thật vậy chẳng?”

“cô nói xem?”

“Vậy làm sao bây giờ?” Trần An An gấp đến phát khóc, “Hôm nay khẳng định tôi đã ăn quá hai trăm gam!”

Diệp Lương Nhất đẩy kính mắt, “VẬY không được ăn nữa.”

“Nhưng chỗ bánh ngọt ngày làm sao bây giờ?” Trần An An khó xử nhìn một loạt bánh ngọt tinh xảo kia, đồ ăn vừa đắt vừa ngon như vậy sao có thể lãng phí!

“Dễ thôi.” Diệp Lương Nhất lạnh lùng nhướn mày, kiên quyết đoạt lấy hộp bánh ngọt trên tay Trần An An, quăng ngay vào thùng rác trong phòng khách, “VẬY là xong.”

20. Chương 20

Chương 20

Edit: Junee

“An An, cậu làm sao vậy, không ngủ được à?”

Vừa đến chỗ làm, Lý Duyệt Nhiên nhìn thấy đôi mắt gấu mèo của Trần An An, chịu không được lấp bắp kính hải, chẳng lẽ tay bác sĩ kia đã làm gì?

“Không sao.” Trần An An âm ừ trả lời Lý Duyệt Nhiên một câu, xong đi tới bàn làm việc của mình ngồi xuống, mở ngăn kéo lấy hai gói trà, “Duyệt Nhiên, đưa ly của cậu ỉnh, mình đi pha trà xanh.”

Lý Duyệt Nhiên đưa ly của mình cho cô, nhịn không được lại tò mò quan sát cô một chút, thấy cô bước đi không có gì khác thường lúc này mới yên tâm.

Trần An An pha hai chén trà xanh xong, đặt một ly lên bàn Lý Duyệt Nhiên, nhìn Lý Duyệt Nhiên lúc nào cũng bày ra vẻ mặt tươi cười, càng nhìn càng thấy kỳ quặc, “Duyệt Nhiên, cậu không sao chứ?”

Cô vẫn cảm thấy Duyệt Nhiên là miễn cưỡng cười vui, tuy rằng Đường Niên làm chuyện khiến người ta khinh thường, nhưng dù sao Duyệt Nhiên cũng đã cùng anh ta nhiều năm như vậy, trước giờ tình cảm nồng nàn, cần bản không thể nhanh như vậy không đau lòng.

“Giờ không sao rồi.” Lý Duyệt Nhiên bưng lên ly trà xanh uống một ngụm ấm nóng, nở nụ cười rạng rỡ với Trần An An, “Đừng có giống mẹ mình, cả ngày cằn nhằn!”

Trần An An đoạt lấy cái ly trên tay Lý Duyệt Nhiên, lo lắng hỏi cô, “Cậu đừng có chọc cười mình! Có muốn xin nghỉ vài ngày không, đi đâu đó cho khuây khỏa?”

“Được rồi, mẹ Trần.” Lý Duyệt Nhiên liếc cô một cái, xoa xoa đầu cô, “Cậu mau làm việc đi, bây giờ mình rất ổn, mình cũng sẽ không ngược đãi bản thân, cậu hiểu không?”

Trần An An không trả lời, nhìn chằm chằm vào mắt Lý Duyệt Nhiên vài giây, xác định đúng là cô ấy đã ổn định tình cảm chính mình, lúc này mới trở về bàn máy tính.

Mặc kệ thế nào, chỉ cần Duyệt Nhiên cảm thấy tốt là được rồi.

Gần đến Noen, quản lý giao cho cô thiết kế quảng cáo ột công ty, lấy chủ đề chính là Giáng sinh, lại còn thúc giục rất gấp, Trần An An đang ngồi trước máy tính căng đầu suy nghĩ, di động bỗng nhiên ding ding vang lớn.

Cầm lên nhìn, là tin nhắn của Diệp Lương Nhất: Tối nay mời cô ăn cơm.

Trần An An hừ một tiếng, đóng tin nhắn lại, đặt điện thoại sang một bên.

Cô quyết định phải chiến tranh lạnh với Diệp Lương Nhất! Thật bực mình mà! Thẳng tay đem bánh ngọt của cô ném vào thùng rác!

Nhiều bánh ngọt vừa đẹp mắt lại ăn ngon như vậy nháy mắt đều bị ném đi!

Kể có tiền thật sự là không thể nói lý! Muốn ném cái gì thì ném cái đó! Một chút cũng không lo lắng trên đời này có bao nhiêu người đang phải chịu đói! Loại hành vi này cô tuyệt đối không dễ dàng tha thứ!

Mà bên kia, Diệp Lương Nhất đợi nửa giờ cũng không thấy Trần An An trả lời, trong lòng cực kì bất đắc dĩ, không phải chỉ là mấy miếng bánh ngọt sao, lại tức giận như vậy?

Hắn đưa tay xoa miếng dán bên gáy, khuôn mặt lạnh như băng dường như có chút thả lỏng.

Đêm qua sau khi hắn đem bánh ngọt ném vào thùng rác, Trần An An lập tức bùng nổ tức giận, trực tiếp bỏ nhào vào người hắn cắn một phát lên cổ.

Đúng là hung dữ, một chút cũng không lưu tình. Trên cổ hắn nháy mắt hiện lên dấu răng rướm máu, không có cách nào, sáng nay trước khi đi làm chỉ có thể dán một miếng che vết thương.

Nhưng mà xử lý xong dấu răng, cô ngốc cũng không để ý đến hắn, ngay cả bữa sáng hôm nay cũng không làm cho hắn!

Diệp Lương Nhất cảm thấy vô cùng bất mãn, nhưng mà mỗi khi nghĩ đến đôi mắt to tròn ngập lên án của Trần An An thì lại cảm thấy có chút chột dạ.

Nhưng dù cho hắn đã nghĩ ra hết mọi cách để xin lỗi, cô ngốc kia lại không để ý tới hắn!

Diệp Lương Nhất ngồi ở bàn làm việc, lơ đãng trả lời y tá vào tìm hắn nói chuyện, đầu óc vẫn suy nghĩ làm thế nào để sáng ngày mai có bữa sáng mà ăn.

Buổi tối, Trần An An xong việc về nhà, vừa định vào phòng bếp nấu cơm, đã bị Diệp Lương Nhất đi tới ngăn cản.

“Cho cô.” Hắn nhét một hộp bánh ngọt đóng gói tuyệt đẹp vào trong lòng Trần An An.

“Đây là cái gì?” Trần An An đưa tay đem hộp bánh ngọt cầm lên, cẩn thận nhìn nhìn, “Bánh ngọt?”

Diệp Lương Nhất hơi quay đầu đi, đẩy kính mắt, “À..... Đền cho cô”

“Tôi không cần anh đền.” Trần An An đem hộp bánh ngọt một lần nữa nhét vào trong tay hắn, “Anh tự ăn đi.”

Nói xong mặc kệ Diệp Lương Nhất đi vào phòng bếp nấu cơm. Chỉ là không đợi cô cất bước Diệp Lương Nhất đã từ phía sau bắt được cổ tay cô.

“Trần An An.” Trong giọng nói hắn có chút nghiêng răng nghiêng lợi, “Cô còn muốn như thế nào nữa?”

Trần An An cảm thấy khó hiểu, “Cái gì mà tôi muốn thế nào? Bác sĩ Diệp, các anh mỗi ngày ăn được uống tốt, thì nghĩ tất cả mọi người cũng giống như vậy sao? Đồ đắt như vậy nói ném liền ném, thật ngưỡng mộ!”

Trần An An bị Diệp Lương Nhất chọc giận, lúc này liền châm chọc lại.

Diệp Lương Nhất nghe cô nói thế sắc mặt tối sầm, siết chặt hộp bánh ngọt, vẫn là nhìn xuống cơn tức trong lòng.

“Được, tôi giải thích.”

Trần An An không ngờ Diệp Lương Nhất lại nói ra như vậy, phút chốc giật mình, mà ngay lúc cô đang ngây ngốc, Diệp Lương Nhất đã nhanh nhẹn mở hộp bánh ngọt ra, đem miếng bánh xinh đẹp bên trong đưa tới bên miệng Trần An An, “Bánh mới ra lò, bánh ngọt bơ anh đào cô thích.”

Lực chú ý của Trần An An lập tức liền chuyển đến bánh ngọt hương vị ngọt ngào trước mắt, cô nuốt nuốt nước miếng, ngẩng đầu nhìn Diệp Lương Nhất, “Cho tôi?”

Diệp Lương Nhất mặt không chút thay đổi nhìn cô, tay vẫn giữ, “Ừ.”

Trần An An chớp chớp mắt, nếu bác sĩ Diệp đã thành khẩn giải thích như vậy, cô liền đại nhân đại lượng tha thứ cho hắn. Trong lòng cô nghĩ như vậy, ngoài miệng liền cắn một miếng bánh ngọt trên tay Diệp Lương Nhất.

“Ngon quá!” Cô cực kì hưởng thụ nheo mắt như mèo con, lại tiếp tục cắn một miếng nữa, chỉ cảm thấy đầu lưỡi cũng muốn tan ra.

Đứng ở bên cạnh, Diệp Lương Nhất vẫn chăm chú nhìn vào phản ứng của cô, lúc này rút cuộc thở dài nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đỡ được.

“A!” Bỗng nhiên Trần An An lại thét lên đầy sợ hãi.

Diệp Lương Nhất nhíu mày, “Lại làm sao vậy?”

Trần An An ngẩng đầu nhìn hắn, giơ chiếc bánh ngọt mình đã ăn một nửa, “Bác sĩ Diệp, vừa rồi tôi ăn bánh ngọt khổng định đã trên hai trăm gam! Tôi không thể ăn nữa.”

“Vậy thì không ăn.” Diệp Lương Nhất vừa cởi áo khoác, vừa không chút để ý trả lời.

“Sao có thể! Quá lãng phí!” Trần An An vội vàng lắc đầu, phủ định hoàn toàn đề nghị của Diệp Lương Nhất, sau đó lại lập tức khổ não nói: “Nhưng một nửa bánh ngọt này làm sao bây giờ? Nếu không cho vào tủ lạnh cất ngày mai lại ăn?”

Diệp Lương Nhất đem áo khoác vắt lên sofa phòng khách, thấy cô vừa buồn rầu vừa lo lắng lải nhải không ngừng, chậm chạp không vào phòng bếp làm cơm tối.

Lông mày khẽ nhíu, liền bước nhanh đến, đoạt lấy miếng bánh ngọt trên tay cô, cắn ngay một miếng, “Được rồi, không lãng phí nữa, nhanh đi nấu cơm.”

Trần An An mở to mắt kinh ngạc nhìn Diệp Lương Nhất, “A! Bác sĩ Diệp, bánh đó tôi đã ăn qua, sao anh có thể.....”

“Khụ khụ,” Nghe vậy, Diệp Lương Nhất ho khan một trận, gương mặt vừa mới hòa hoãn lập tức trầm xuống, lạnh lùng nhìn Trần An An quát khẽ: “Nhanh đi nấu cơm! Tôi đói bụng.”

“Được, được, tôi đi.” Trần An An thương xót liếc liếc nhìn Diệp Lương Nhất, bác sĩ Diệp thực đáng thương, đã đói thành bộ dạng này, ngay cả nửa miếng bánh ngọt cô còn thừa lại cũng không ghét bỏ!

Kết quả là tối hôm nay Trần An An làm cơm hết sức phong phú, Diệp Lương Nhất ăn cực kỳ thỏa mãn, buổi tối nằm ở trên giường còn suy nghĩ, xem ra cô ngốc kia thực sự thích bánh ngọt, về sau lúc về phải mua nhiều mới được.

Nhưng mà mùi vị quả thật không tệ, Diệp Lương Nhất liếm liếm môi, khoe miệng xẹt qua nụ cười.

Vì thế, quan hệ của hai người nhờ một miếng bánh ngọt anh đào lại khôi phục trạng thái như trước, Trần An An không còn thâm mất đi làm, mà Diệp Lương Nhất cũng không cần vừa bận rộn làm việc vừa phải nghĩ cách dỗ cô ngốc trong nhà kia, tất cả đều vui vẻ.

Trưa hôm nay, Trần An An và Lý Duyệt Nhiên vừa ăn cơm xong quay lại công ty, đã bị quản lý cấp tốc gọi đến phòng hội nghị, nghe tổng giám đốc tuyên truyền phòng chống AIDS.

Công ty bọn họ là công ty quảng cáo, đặc biệt coi trọng vấn đề này, vốn định tiến hành từ từ đầu tháng mười hai, nhưng bởi vì vướng bận nhiều chuyện phải hoãn lại, cho nên cuối tháng mới bổ sung được.

Trần An An và Lý Duyệt Nhiên đều mới làm ở đây được ba tháng, cho nên cũng không biết có chuyện này, đến khi đồng nghiệp bên cạnh giải thích một hồi các cô mới hiểu rõ.

“Công ty chúng ta sao toàn làm những chuyện nhảm chán như thế này vậy.” Lý Duyệt Nhiên giống như không xương dựa trên người Trần An An, oán giận nói với cô.

“Ai mà biết.” Trần An An bĩu môi, thiết kế của cô còn chưa làm xong lại bị kéo tới đây làm trắng đĩnh.

May là buổi tuyên truyền này cũng không kéo dài, trước tiên giám đốc nói về cách thức truyền nhiễm HIV, rồi giảng giải cách phòng bệnh thế nào, thế là hết.

Chẳng qua ngay tại lúc Trần An An nghĩ buổi tuyên truyền đã xong, giám đốc lại bỗng nhiên từ dưới bàn lấy ra một cái hộp đóng gói tuyệt đẹp, cười tủm tỉm nhìn xuống dưới, “Đây là quà tặng hàng năm, chỉ có một phần này, năm nay ai muốn?”

Giám đốc vừa thốt ra lời này, phòng hội nghị vừa rồi còn tranh cãi âm ỉ lập tức im bật. Nhân viên đều rụt bả vai, tận lực cúi đầu thấp hơn người bên cạnh, trong lòng âm thầm cầu nguyện, trăm ngàn lần đừng để lễ vật này rơi xuống đầu mình.

Trần An An cảm thấy rất kỳ quái, những người này làm sao vậy, sao ngay cả quà tặng miễn phí cũng không cần? cô dùng cánh tay chọt chọt Lý Duyệt Nhiên bên cạnh, “Duyệt Nhiên, cậu nói xem vì sao bọn họ không muốn quà vậy?”

Lý Duyệt Nhiên vừa thấy biểu tình của nhóm đồng nghiệp kia là biết ngay trong hộp có cái gì. Hơn nữa cô dám cuộc, trong phòng hội nghị này chỉ có Trần An An ngốc không biết đó là cái gì!

Nghĩ đến đây, trong mắt Lý Duyệt Nhiên bỗng nhiên hiện lên một tia giả hoạt. “Cậu không biết sao, món quà này chỉ người có khả năng mới lấy được! Những nhân viên này không đủ sức!”

Là như vậy sao? Nhưng vì cái gì mà biểu tình trên mặt những người này thoát nhìn kỳ quái thế? Trần An An không dám tùy tiện hành động, cô đã nhiều lần xui xẻo vì không hiểu chuyện. Lại kéo tay áo Lý Duyệt Nhiên nhỏ giọng hỏi, “Nhưng mà..... Nhưng mà tớ thật sự cảm thấy vẻ mặt mọi người rất kỳ lạ.”

“Kỳ lạ gì đâu!” Lý Duyệt Nhiên kéo thấp người Trần An An, nói bên tai cô: “Bọn họ chỉ là đau lòng thôi! Có quà miễn phí ai lại không muốn, An An, cậu muốn đúng không? Muốn thì nhanh giờ tay đi, nếu không cơ hội sẽ bị người khác đoạt mất đấy!”

“Vậy cậu không cần sao?” Trần An An lại hỏi.

“không cần! Cậu nhanh giờ tay đi!” Lý Duyệt Nhiên đẩy đẩy cô, ý cười trong mắt như thế nào cũng không áp chế được.

Nghe đến đây, tia do dự cuối cùng trong lòng Trần An An cũng tan thành mây khói, nhìn thoáng qua quản lí trên đài, cô lấy dũng khí đưa tay lên, “Giám đốc, tôi muốn!”

Giám đốc trên đài đầu tiên là sửng sốt, lập tức giống như sợ Trần An An đổi ý, liền bước xuống đài, đem cái gọi là quà tặng kia đặt trước mặt cô, “Của cô.”

Trần An An nhìn hộp quà tinh xảo kia, mắt sáng ngời, bên trong nhất định không phải đồ rẻ tiền! Mấy hôm trước bác sĩ Diệp vừa tặng cô bánh ngọt, sắp đến Giáng Sinh rồi, cô có thể dùng thứ này tặng lại! thật đúng lúc!

Sau khi buổi tuyên truyền kết thúc, Trần An An và Lý Duyệt Nhiên cùng nhau đi ra ngoài, không biết làm sao, cô cứ cảm thấy ánh mắt nhóm đồng nghiệp nhìn cô có chút kỳ quái, chẳng lẽ là hâm mộ mình chiếm được quà tặng?

“An An, về nhà hãy mở quà, biết không?” Lý Duyệt Nhiên cố nín cười, làm bộ dáng nghiêm túc, chỉ chỉ cho Trần An An xem đồng nghiệp bên cạnh đang vừa nhìn vừa cười trộm nói: “Bọn họ chính là chờ cậu mở quà ra liền cướp lấy!”

Nghe vậy, Trần An An lập tức ôm chặt lấy cái hộp nhỏ trong lòng, làm một tư thế hộp mất người vong. Đây chính là quà cô muốn tặng cho bác sĩ Diệp, không thể để cho người khác đoạt được!

Lý Duyệt Nhiên nhin cười đến nổi bả vai run lên, cô quay đầu không nhìn Trần An An, cơ mặt cũng vặn vẹo, “An An, phải nhớ kỹ, nhất định về nhà mới được mở!”

Trần An An vội vàng gật đầu, trong lòng cô hiểu mà! Tuy rằng rất ngạc nhiên bên trong có cái gì, nhưng mà chờ tặng bác sĩ Diệp xong bọn họ cùng nhau xem cũng được!

21. Chương 21

Chương 21

Edit: Junee

Từ buổi tối hôm đó, Diệp Lương Nhất phát hiện ra Trần An An bắt đầu trốn tránh mình,

Buổi sáng hần thức dậy, trừ điểm tâm trên bàn thì chẳng nhìn thấy gì cả. Mà buổi tối khi hần tan tâm về nhà, trên cơ bản chỉ có thể thấy bóng dáng cô ở trong phòng bếp, thậm chí là lúc ăn cơm tối, cô cũng bưng bát cơm vào phòng ngủ mà ăn.

Đợi cho hần trở về phòng, lúc này mới giống như con chuột nhắt, nhát gan ló đầu ra khỏi phòng ngủ, xác định hần thật sự không ở phòng khách, lúc này mới đi vào phòng bếp rửa chén dọn dẹp này nọ.

Con thỏ lập tức biến thành cá chạch, trơn trượt làm cách nào cũng không tóm được. Diệp Lương Nhất có chút buồn bực, cảm thấy trong lòng giống như là thiếu cái gì đó, làm gì cũng không thoải mái.

Cô ngốc kia một mực muốn trốn tránh hần, giống như cả đời cũng không muốn cùng hần giáp mặt! Trong lòng Diệp Lương Nhất vô cùng bực bội, ở trong văn phòng đi đi lại lại không ngừng.

“An An, cậu làm gì với áo mưa rồi? Nói ỉnh đi!” Lúc nghỉ trưa, Lý Duyệt Nhiên cọ cọ bên người Trần An An, vừa ai muội cười cười, vừa khách sáo.

Nhắc tới áo mưa, mặt Trần An An vọt cái đỏ bừng, cô giả bộ trấn tĩnh nghiêng mặt sang chỗ khác, “Vút, vút rồi!”

“Vút thật?” Lý Duyệt Nhiên vươn hai tay xoay mặt cô lại, mang theo ý cười nhìn Trần An An, “Không phải là cùng bác sĩ kia dùng chứ?”

“Cậu nói bừa gì thế!” Nhắc tới Diệp Lương Nhất, Trần An An quả thực như giẫm phải đuôi mèo, liền đẩy Lý Duyệt Nhiên ra đứng dậy, “Minh thật sự vút rồi!”

Giấu đầu lòi đuôi, bĩu môi, vừa định trêu chọc cô vài câu, đã thấy Trần An An trừng mắt, đôi mắt to ngập nước, mặt đỏ cũng như sắp thiêu cháy, rốt cục lương tâm trời dậy buông tha cô, “Được rồi, được rồi, cậu phản ứng lớn như vậy làm gì, lại đây ngồi đi.”

Trần An An chớp mắt, thấy Lý Duyệt Nhiên thật sự không lấy mình làm trò cười nữa, lúc này mới ngồi xuống. Chẳng qua tâm trạng vừa thật vất vả điều chỉnh tốt lại bị đánh vỡ.

Hiện tại cô chỉ cần nghĩ đến Diệp Lương Nhất sẽ mặt đỏ tim đập, ngay cả dũng khí cùng hần đối diện cũng không có, càng miễn bàn cùng hần mặt đối mặt, rõ ràng trước buổi tối kia cô vẫn bình thường mà!

Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Trần An An tràn đầy rối rắm, đều do bác sĩ Diệp! Buổi tối hôm đó lúc cô gõ cửa, vì sao anh ấy lại để cho cô đi vào! Kết quả là khiến cô phải chứng kiến một màn xấu hổ như vậy..... Hại cô hiện tại cũng không biết nên đối diện với anh như thế nào.

Nhưng mà, Trần An An nhú mày suy nghĩ trong chốc lát, bác sĩ Diệp tuy rằng có chút khó tính, có đôi khi lại cố ý chọc giận cô, nhưng thật ra là người rất tốt, chẳng những cho cô ở miễn phí, khi cô tặng món quà xấu hổ cũng không quá tức giận, tuy rằng cuối cùng cũng đùa giỡn cô một chút....

Trần An An cào tóc, nghĩ đến buổi tối ngày đó trên mặt Diệp Lương Nhất tươi cười, trái tim lập tức đập thành thịch.

Xong rồi! Có phải cô thích bác sĩ Diệp rồi không? Thân mình Trần An An bỗng nhiên cứng đờ, mắt to hoảng sợ chớp chớp liên tục, sao có thể như vậy? Làm sao cô có thể thích bác sĩ Diệp! Thời hạn ba tháng mới được nửa tháng thôi, cô lại nổi lên tâm tư xấu xa đối với bác sĩ Diệp như vậy!

Hơn nữa bây giờ cô còn ở cùng một chỗ với anh ấy! Trong đầu Trần An An bỗng nhiên hiện ra cảnh tượng tối hôm đó, môi anh hùng hực dán lên môi cô.....

Không được! Như vậy không được! Trần An An lắc mạnh đầu, như muốn đem gương mặt Diệp Lương Nhất văng ra khỏi đầu. Người như bác sĩ Diệp sẽ không thích cô, cô từ nhỏ đến lớn đều luôn ngốc nghếch, thường xuyên bị người ta cười nhạo bắt nạt. Mà bác sĩ Diệp không giống thế, anh ấy đẹp trai, việc làm cũng tốt, cần bản không cùng một loại với mình.

Cô phải khống chế chính mình! Không thể tiếp xúc nhiều với anh ấy được!

Nghĩ đến đây, Trần An An nhìn thời gian trên góc phải máy tính, đã sắp đến thời gian tan tầm, lại là một buổi tối gian nan, lòng mi thanh tú nhẩn lại, vẻ mặt uể oải mờ mịt.

Bình thường Trần An An đều về nhà sớm hơn Diệp Lương Nhất nửa tiếng, mấy ngày nay cô dùng nửa tiếng này hoàn thành rất nhiều việc, tận lực giảm bớt cơ hội đối mặt với Diệp Lương Nhất, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Cô xuống xe buýt liền chạy hồng hộc vào nhà, đang định thả túi xuống vào phòng bếp làm cơm tối, chợt nghe thấy tiếng cửa phòng ngủ Diệp Lương Nhất rang rắc vang lên, Trần An An vừa xoay người lại liền thấy Diệp Lương Nhất đang lạnh mặt bước tới gần cô.

Làm sao bây giờ? Trái tim Trần An An lại bắt đầu bùm bùm nhảy dựng lên, lòng bàn tay cũng toát mồ hôi, trong đầu đang tính toán hiện tại giả bộ không thấy anh ấy thì không kịp, đã thấy trước mắt tối sầm, ngay sau đó đã bị một bàn tay hơi lạnh nâng lên.

“Trốn tránh tôi?”

“Không, không phải.” Trên mặt Trần An An lập tức nổi lên hai vằn g đỏ ửng khả nghi, đầu cũng bắt đầu choáng váng, mỗi chỗ bị Diệp Lương Nhất đụng tới đều bắt đầu nóng lên.

Cô nghiêng đầu tránh thoát ngón tay Diệp Lương Nhất, lui về phía sau hai bước, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Diệp, bác sĩ Diệp, tôi đi nấu cơm.”

Nói xong quay người định chạy vào phòng bếp, lại bị Diệp Lương Nhất từ phía sau nhanh tay giữ chặt.

“Nói, rốt cuộc em đang trốn cái gì?” Ánh mắt hắn trong trẻo nhưng lạnh lùng, thanh nhiên như vậy nhìn Trần An An, lại tự dưng làm cho cô cảm thấy tim đập loạn nhịp.

“Tôi thật sự không....”

“Em đưa tôi áo mưa, làm tôi hiểu lầm cũng là em.” Diệp Lương Nhất cắt ngang Trần An An vô lực phản bác, nhìn chằm chằm cô đang chớp đôi mắt to, “Mà em như bây giờ, là đang trách tôi?”

“Không, không phải....” Thanh âm Trần An An nhỏ như là muỗi kêu, khẩn trương đến nỗi gáy cũng toát mồ hôi, thật vất vả mới nói ra được vài chữ.

“Vậy rốt cuộc là làm sao?” Diệp Lương Nhất bước từng bước về phía cô, gắt gao ép hỏi.

Bọn họ cách nhau gần như vậy, cô gần như có thể cảm nhận được hô hấp ấm áp của anh ấy, Trần An An kìm lòng không được lại lùi mấy bước, cúi đầu ấp úng nói: “Không phải tôi đang trách anh, chỉ là....”

Nói đến đây, lại bỗng nhiên ngừng lại, không đúng a, Trần An An trong nháy mắt bỗng nhiên sáng tỏ, cô không có lỗi gì cả, đêm hôm đó lúc cô gõ cửa, Diệp Lương Nhất rõ ràng có thể ngăn cản cô vào! Nhưng anh ấy lại cố tình không làm! Hắn là anh ấy có lỗi mới đúng!

“Nói chuyện!” Trần An An lui về phía sau, Diệp Lương Nhất liền đi tới, thẳng đến khi đem Trần An An bức đến sát tường, lúc này Diệp Lương Nhất mới vừa lòng dừng chân, hai tay chống bên người cô, cúi đầu ép hỏi.

“Anh ngày đó, ngày đó..... ở trong phòng ngủ.....” Trần An An cố lấy hết dũng khí nói ra, kết quả nói được một nửa, câu nói kế tiếp làm sao cũng không nói nên lời.”

Buổi chiều hết giờ làm, Trần An An ôm hộp quà vui vẻ trở về nhà, đang tưởng tượng vẻ mặt của Diệp Lương Nhất khi nhận được quà thì nhận được tin nhắn của Diệp Lương Nhất, nói đêm nay hắn có ca phẫu thuật, không về ăn cơm.

Trần An An đang đầy hào hứng, nháy mắt như bị dội một chậu nước lạnh, liền dập tắt.

Cô chán nản làm cơm tối, lại ủ rũ một mình ăn cơm. Tắm rửa xong nằm trên giường đồng lõa tai nghe động tĩnh bên ngoài, nhưng mà cô đợi đến nửa đêm, Diệp Lương Nhất vẫn chưa trở về!

Cuối cùng, Trần An An thật sự là chống đỡ không được, quyết tâm cầm quà vào phòng ngủ Diệp Lương Nhất, đặt ở trên bàn đầu giường.

Vừa định đi ra ngoài thì thấy trên bàn Diệp Lương Nhất có một xấp giấy trắng cùng bút, liền quay lại, rút ra một tờ giấy trắng, viết một dòng chữ: Bác sĩ Diệp, đây là quà Giáng Sinh tặng anh, hy vọng anh sẽ thích.

Nghĩ nghĩ, lại cảm thấy những lời này quá nghiêm túc, liền vẽ một cái mặt cười nhăn nhở. Lúc này mới buông bút trở về phòng.

Diệp Lương Nhất kết thúc phẫu thuật về nhà đã rạng sáng, hần mỗi mệt đi vào phòng tắm tắm rửa, xong liền ngã xuống giường ngủ thẳng.

Mấy hôm trước bệnh viện bọn họ có một ca phẫu thuật ung thư buồng trứng, vốn là phải cắt bỏ cả hai bên buồng trứng, kết quả là không biết như thế nào, bác sĩ mổ chính lại nhớ nhầm, chỉ cắt bên trái, để lại bên phải!

Hôm nay kiểm tra lại, tình trạng bệnh nhân không được khả quan lắm, sáu khối u đều có xu hướng chuyển biến xấu.

Các bác sĩ cùng nhau thảo luận hơn nửa ngày chưa tìm ra nguyên nhân, cuối cùng nhìn lại bệnh án, lúc này mới phát hiện thì ra bác sĩ mổ chính nhầm lẫn.

Đây là sự cố nghiêm trọng trong ngành y, về mặt viện trưởng khẩn thiết vỗ cai Diệp Lương Nhất, “Lương Nhất, tất cả dựa vào cậu!”

Diệp Lương Nhất trịnh trọng gật đầu, chỉ nói hai chữ yên tâm, liền đi thẳng vào phòng phẫu thuật.

Tuy rằng tính cách hần lãnh đạm, nhưng mà khi tiếp xúc với bệnh nhân không tự cao tự đại, trong lúc phẫu thuật cũng tuyệt đối không sơ sót.

May mắn là bệnh nhân kia có thể chất tốt, trong vòng một tuần làm hai cuộc phẫu thuật lớn như vậy vẫn chống đỡ được.

Từ phòng phẫu thuật đi ra, áo trên người Diệp Lương nhất đã ướt đầm mồ hôi.

Hần từ chối đề nghị để bác sĩ trực ban đưa về nhà, tự điều chỉnh tốt trạng thái rồi chậm rãi lái xe về nhà.

Vừa vào nhà, cả người mệt mỏi rã rời, hần thật vất vả tắm rửa xong, ngay cả tóc cũng chưa kịp khô, liền ngã xuống giường ngủ, làm sao còn có thể chú ý tới món quà Trần An An đặt trên bàn!

Sáng hôm sau Trần An An tỉnh dậy, thấy phòng Diệp Lương Nhất vẫn im ắng, liền không đánh thức hần, vẫn như cũ chuẩn bị bữa sáng cho hần để trên bàn, xong liền đi làm.

Cô vừa đến công ty, không đợi đi đến chỗ ngồi của mình, Lý Duyệt Nhiên đã mang về mặt nhộn nhạo vọt lại đây, “Thế nào, quà tặng ngày hôm qua không tồi chứ?” Nói xong còn dùng bả vai mập mờ huých vai cô.

Trần An An chớp chớp mắt, cảm thấy ù ù cạc cạc, sao biểu tình hiện giờ của Duyệt Nhiên giống y như đồng nghiệp ngày hôm qua trong phòng hội nghị vậy!

Cô nhìn đôi mắt chờ mong của Lý Duyệt Nhiên, thành thật nói: “Mình còn chưa mở ra.”

Trần An An xấu hổ không dám nói là cô đưa cho Diệp Lương Nhất, bởi vậy chỉ có thể nói dối, “Tối hôm qua về nhà vội quá nên quên mất.”

Lý Duyệt Nhiên đang háo hức đột nhiên không có chỗ phát tiết, khuôn mặt tươi cười cũng tắt ngúm. Cô vỗ vỗ bả vai Trần An An, ghé tai cô dặn dò: “Cậu mở xong nhất định phải nói ình biết nhé?”

“Cậu cũng tò mò?” Trần An An liếc mắt nhìn Lý Duyệt Nhiên một cái, vừa đặt túi xách lên ghế vừa hỏi.

“Ừ!” Lý Duyệt Nhiên giả bộ nghiêm túc, lại nhấn mạnh một câu, “Nhất định phải nói ình biết nhé, nhớ chưa?”

“Ừ.” Trần An An gật đầu, ngồi xuống mở máy tính, do dự trong chốc lát, lại lấy ra điện thoại di động, đặt lên bàn.

Diệp Lương Nhất tỉnh lại đã là giữa trưa, rửa mặt xong đi vào bếp, quả nhiên thấy bữa sáng Trần An An làm cho hần, nhưng mà đã nguội lạnh.

Diệp Lương Nhất nhất thời tiếc nuối, lấy ra điện thoại vừa định kêu cơm bên ngoài, lại nghĩ đến thức ăn chán ngấy đó, khẩu vị bỗng nhiên mất hẳn.

Dứt khoát buông điện thoại xuống, cầm nồi cơm điện hâm cháo cho nóng, lại lấy dưa muối ra, xào lại thức ăn rồi ngồi xuống ăn.

Xong cơm trưa, lại thong thả đi ngâm mình trong nước ấm, Diệp Lương Nhất chỉ cảm thấy tất cả lỗ chân lông trên người đều giãn ra, một đêm mỗi một liên tan biến.

Hắn chậm rãi kéo cửa sổ phòng ngủ ra cho thông gió, thuận tay cầm lấy một quyển sách trên giá sách, ngồi trên giường đang chuẩn bị đọc, thì thấy hộp quà trên bàn, toàn bộ lực chú ý liền đặt hết lên đó.

Cái gì vậy? Diệp Lương Nhất buông sách, đưa tay cầm lấy chiếc hộp kia, lắc lắc bên tai, không nghe ra cái gì.

Bỗng nhiên liếc thấy tờ giấy trên bàn, vừa cầm lên nhìn, nhất thời vui vẻ, thì ra là cô ngốc kia mua quà cho hắn. Không ngờ còn có lương tâm đến vậy.

Tâm tình Diệp Lương Nhất thực tốt, muốn mở ngay hộp quà. Động tác nhanh nhẹn, ngón tay linh hoạt, rất nhanh đã đem gói quà kia mở ra, lộ ra bên trong cái gì đó.

Ai ngờ, vừa thấy món đồ, bác sĩ Diệp luôn lạnh lùng nghiêm túc, chỉ một thoáng như giẫm phải đuôi mèo, đột nhiên ném mạnh cái đó ra thật xa, quần bách đến nổi cả hai tai đều đỏ bừng. Hắn sững sờ nhìn gói đồ trên giường, một lúc lâu sau cũng chưa hồi phục tinh thần.

Trần An An vậy mà tặng cho hắn loại đồ này? Đầu cô bị úng nước sao?

Diệp Lương Nhất thật vất vả ổn định tâm trạng lại, lại duỗi tay cầm lấy cái đồ mình vừa quăng đi, nhanh chóng xé mở bao, vừa nhìn thấy liền biến sắc.

Đúng vậy, là áo mưa! Có nhìn một trăm lần cũng là áo mưa! Còn là loại kích thích nữa!

Ngoài vỏ còn viết, “Bao cao su thiên nhiên”, “Bôi trơn gấp bội”, “Lửa băng siêu kích thích”! Đây là cái quái gì vậy!

Diệp Lương Nhất buông hộp áo mưa xuống, hít một hơi thật sâu. Lông mi anh tuấn nhú lại, có phải Trần An An thích hắn không?

Hắn vắt óc nhớ lại từng chi tiết từ khi hắn và Trần An An ở chung, càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Đúng rồi, Trần An An thích hắn! Nhất định là cô thích hắn!

Trần An An nhìn thấy hắn sẽ đỏ mặt, lúc hắn lái xe thì nói hắn phải cẩn thận..... Quan trọng hơn là..... Diệp Lương Nhất hơi ngừng lại, mỗi sáng cô đều làm điểm tâm cho hắn!

không phải người ta đều nói là muốn có được trái tim của một người đàn ông, trước hết phải bắt được dạ dày hắn sao! Hóa ra cô ngốc kia chọn cách này!

Diệp Lương Nhất bình tĩnh, tự cho là tìm được nguyên nhân Trần An An tặng hắn áo mưa rồi, trong lòng lập tức dương dương tự đắc đứng lên.

Nhìn đi, quả nhiên mị lực mình rất lớn, tóm được cô ngốc kia dễ như trở bàn tay!

Nhưng mà..... Diệp Lương Nhất cúi đầu nhìn hộp áo mưa trên giường kia, trong lòng có chút khó xử.

Trần An An đã tặng hắn áo mưa, ý tứ kia không cần nói cũng biết. Nhưng còn hắn? thật sự thích Trần An An sao?

Diệp Lương Nhất nhéo nhéo mũi, trong lòng trăm lần tự hỏi.

đang suy nghĩ, bỗng nhiên di động đặt trên giường ding ding vang lên, hắn vừa cầm lấy thì thấy là tin nhắn của Trần An An: “Bác sĩ Diệp, anh có thích quà tôi tặng không?” Còn kèm theo một biểu tượng thẹn thùng nữa.

Diệp Lương Nhất nhìn chăm chăm biểu tình thẹn thùng kia, hô hấp bỗng nhiên cứng lại, tim lòng không được nghĩ tới lúc ở văn phòng hẩn, cảnh tượng khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần An An đỏ bừng khi cởi quần áo.

hẩn thay thuốc cho cô, mặc áo lót cho cô.....

Diệp Lương Nhất càng nghĩ tim đập càng nhanh, ngay cả hốc mũi cũng nóng lên, cuối cùng dứt khoát cởi áo len trên người xuống, chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng.

hẩn đưa tay chạm chạm vào màn hình di động đã sắp tắt, ma xui quỷ khiến thế nào khi chạm vào cái biểu tình kia thẹn thùng, liền đẩy gọng kính, nhẩn lại hai chữ: Thích.

Lúc nhận được tin nhắn của Diệp Lương Nhất, Trần An An đang ăn cơm trưa. Biết Diệp Lương Nhất thích quà cô đưa thì vô cùng vui vẻ, ăn cơm cũng nhiều hơn hai bát so với bình thường.

Nhưng mà trong hộp quà rất cuộc có cái gì vậy? Ngay cả bác sĩ Diệp khó tính như vậy cũng có thể lấy lòng?

Trong lòng Trần An An ngứa ngáy khó chịu. thật vất vả đợi đến khi tan tầm, cũng quên cả tạm biệt Lý Duyệt Nhiên, chạy thẳng đến trạm xe buýt.

Mà bên này, Diệp Lương Nhất chẳng những tắm rửa thật tốt, thậm chí còn gọi điện thoại đặt một bó hoa hồng, cắm ở trong phòng ngủ.

Nghĩ đến vẻ mặt kinh hỉ của cô ngốc kia khi về, Diệp Lương Nhất nhất thời cảm thấy trong lòng cực kỳ khoái trá, nếu cô thích hẩn như vậy, chủ động như vậy, hẩn sẽ thanh toán cho cô!

Diệp Lương Nhất nằm ở trên giường, trong lòng bắt đầu chờ mong đêm nay.

Kỳ thật hẩn có một tật xấu ít người biết, cũng là nguyên nhân mẹ hẩn vội vã muốn hẩn kết hôn.

Tuy rằng xu hướng của hẩn bình thường, nhưng là có thể là vì học y, đối với vấn đề nam nữ đặc biệt lãnh đạm, thậm chí trong lòng gần như không có khát vọng, có vài lần xúc động cũng đều tự mình động thủ giải quyết.

Học y nhiều năm làm cho hẩn có tính sạch sẽ, thậm chí có thói quen rửa tay bất cứ lúc nào. Đối với hẩn, trong tiềm thức cũng cảm thấy chuyện đó có chút không vệ sinh. Thậm chí là cùng phụ nữ hôn môi, hẩn cũng có chút ghét bỏ.

Sau khi thấy Trần An An đưa cho hẩn áo mưa, phản ứng đầu tiên chính là khiếp sợ, nhưng sau đó lại là tha thiết chờ mong.

Ngoại trừ lúc còn trung học, đây là lần đầu tiên Diệp Lương Nhất kể từ khi học y tới nay, hẩn có khát vọng mãnh liệt với phụ nữ như thế.

Cửa truyền đến tiếng mở khóa, Diệp Lương Nhất ngồi bật dậy, biết là Trần An An đã về.

“Bác sĩ Diệp, anh có ở nhà không!” Trần An An đổi dép đem đồ ăn đã mua đặt vào phòng bếp, sau đó mới vào phòng khách. Diệp Lương Nhất từ phòng ngủ đi ra ngoài, cười lên tiếng chào hỏi.

Bỗng nhiên cô có chút ngại ngùng cúi đầu nói, “Bác sĩ Diệp, quà.....”

“không tệ.” Diệp Lương Nhất bước đến gần Trần An An, đôi mắt đen như mực gắt gao tập trung nhìn cô, không biết tại sao, Trần An An vừa tiếp xúc với ánh mắt sáng quắc kia, bỗng nhiên cảm thấy cả người căng thẳng, nhẹn không được mà bắt đầu khiếp đảm đứng lên.

“A, thật ra là tôi.....”

một câu còn chưa nói xong, đột nhiên bị Diệp Lương Nhất kéo vào trong lòng, Trần An An kinh hãi ngay cả hô hấp cũng ngừng lại, mở to mắt nhìn Diệp Lương Nhất.

Diệp Lương Nhất một tay ôm cô, tay kia thì tháo mắt kính xuống, cúi đầu chụp lên môi cô.

22. Chương 22

Chương 22

Edit: Junee

Đột ngột bị hôn môi, đầu óc Trần An An nhất thời trống rỗng, hai mắt mở to ngây ngốc mặc cho Diệp Lương Nhất hôn.

Thẳng đến khi lưỡi ấm áp của hắn bắt đầu cạy mở hàm răng của cô, ý đồ dây dưa thêm một bước nữa, lúc này Trần An An mới bỗng nhiên bừng tỉnh, vội vàng đẩy Diệp Lương Nhất ra.

Nhưng mà Diệp Lương Nhất lại căn bản không thèm để ý đến chống cự của cô, chỉ nghĩ là cô then thùng, một tay vẫn gắt gao cố định tấm lưng mảnh khảnh của cô, đem cô ôm sát vào ngực mình, tay kia thì giữ cằm cô, thay đổi góc độ hôn tiếp.

Môi cô thực mềm mại ướt át, hương vị tươi mát, so với trong tưởng tượng tuyệt hơn rất nhiều, hôn lên rồi sẽ không muốn buông ra. Diệp Lương Nhất càng hôn càng nghiện, thậm chí còn không thể dừng được.

Tay kia đặt trên lưng Trần An An cũng bắt đầu dao động, ở eo Trần An An sờ soạng, động tác càng ngày càng nóng, cũng càng ngày càng sắc * tình.

“Ừm.....” Trần An An lần đầu tiên bị hôn, nhưng lại là cưỡng hôn, hai chân mềm nhũn giống như sợi mì, ngay cả thân thể mình cũng nhanh chóng không chống đỡ được, hai tay không tự chủ nắm lấy áo Diệp Lương Nhất, dựa vào hắn mới miễn cưỡng không trượt xuống.

Diệp Lương Nhất là người vô cùng lạnh lùng, nhưng nụ hôn của hắn lại như là ngọn lửa cháy hừng hực, nháy mắt khiến cho thân thể Trần An An nóng hầm hập, ý thức cũng dần mơ hồ.

Thẳng đến khi bị hôn sắp hít thở không thông mới khôi phục chút lý trí, liều mạng lắc đầu muốn thoát khỏi môi Diệp Lương Nhất đang thân mật như bóng với hình.

Diệp Lương Nhất cũng không cho cô lùi bước, đã ném qua vị ngọt như vậy đàn ông sao có thể buông tha.

Lưỡi hắn không ngừng cuốn lấy cái lưỡi đang né tránh của cô, chắc chắc mút vào một tiếng, đầu lưỡi thỉnh thoảng còn lướt xẹt qua khoang miệng cắn cằm cô, đưa tới cho Trần An An một trận run rẩy.

Khí lực phản kháng tích góp từng tí một lúc trước thoáng cái liền sụp đổ hoàn toàn, chỉ có thể giương ánh mắt ướt át mặc cho Diệp Lương Nhất hôn trong hôn ngoài.

Cho đến khi Diệp Lương Nhất dừng lại để thở, lúc này Trần An An mới nhắm đúng cơ hội đẩy hắn ra.

“Diệp, bác sĩ Diệp, anh muốn làm gì?” Tim Trần An An đập thình thịch, quả thực giống như con thỏ ở trong lồng một phát định nhảy ra.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, môi cũng hơi hơi sưng đỏ. Tuy rằng trong lời nói mang theo khẩu khí chất vấn, nhưng lại mềm nhũn, một chút uy hiếp cũng không có.

Ánh mắt Diệp Lương Nhất sau khi tháo kính có chút mơ hồ, hắn nheo cặp mắt hẹp dài, đưa tay bắt đầu cởi nút áo của mình, thanh âm vẫn lạnh như băng, “Làm như em muốn.”

hắn ném áo ngủ trên sàn, lộ ra lồng ngực trần trụi, bước tới gần Trần An An.

cô muốn anh ấy làm cái gì? Trần An An nghĩ không ra, thấy Diệp Lương Nhất đã thoát nửa quần áo trên người, lập tức hoảng sợ trừng mắt, từ từ lùi lại sau sofa.

“Bác sĩ Diệp, anh, anh bình tĩnh một chút!” Giờ phút này, Trần An An đúng là có chút sợ, cô không chán ghét Diệp Lương Nhất ôm, cũng không chán ghét anh ấy hôn môi, nhưng mà..... Giờ anh ấy ở trước mặt cô cởi quần áo, điều này nghĩa là sao?

Trần An An thấy Diệp Lương Nhất càng gần, kích động nhìn xung quanh, túm lấy gối ôm trên sofa ném tới Diệp Lương Nhất, “Diệp Lương Nhất, tôi nói cho anh, anh, anh đừng xằng bậy!”

Trần An An bị dọa, hai mắt đỏ lên, trong thanh âm cũng mang theo chút nức nở, bộ dáng rất ủy khuất. Diệp Lương Nhất thấy thế nhất thời nhíu mày, dừng bước. Cho dù là tình * thú, điều này cũng làm quá rồi.

Nhưng mà hiện tại hần đang sôi trào nhiệt huyết, sẽ không so đo với cô. Diệp Lương Nhất vài bước đã đến bên cạnh Trần An An, ôm lấy cô, đem cô áp đảo ở trên sô pha, môi ở bên cổ cô mút vào, hai tay cũng không nhàn rỗi, không ngừng ở trên người Trần An An thăm dò.

“Đừng! Đừng như vậy!” Nước mắt Trần An An liên tục chảy xuống, cô liều mạng giãy dựa nhưng thoát không khỏi kim hãm của Diệp Lương Nhất, chỉ có thể bất lực khóc òa lên.

Diệp Lương Nhất nhíu mày, sắc mặt trầm xuống, động tác trên tay cũng ngừng lại, “Khóc cái gì?”

“Anh dứt ngay!” Trần An An khóc hu hu, ánh mắt nhìn Diệp Lương Nhất giống như hần là mãnh thú hồng thủy.

Diệp Lương Nhất bị cô nhìn như vậy, trong lòng đột nhiên phát cáu. rõ ràng là cô đưa hần áo mưa, còn hỏi hần có thích hay không, kết quả là lại giống như là hần ép buộc cô!

“Trần An An, em đang làm gì hả?” Thanh âm của hần giống hằm băng, đâm thẳng vào lòng Trần An An.

“Tránh ra!” Trần An An gom lại hơi sức toàn thân, một tay trực tiếp đẩy Diệp Lương Nhất không có phòng bị xuống sô pha, lau nước mắt trên mặt đi thẳng vào phòng ngủ, “Tôi muốn dọn đi! Tôi không muốn ở đây nữa!”

Diệp Lương Nhất không đề phòng bị cô đẩy, ngã nhào xuống đất, vừa định đứng lên, chợt nghe thấy cô nói những lời này, trong lòng nhất thời hỏa khí bùng lên, “Quay lại cho tôi!”

hần cũng không để ý trên người còn đau, trực tiếp từ phía sau túm lấy tay Trần An An, dùng tư thế tuyệt đối cưỡng ép đem cô áp ở trên tường, nghiêm mật trên cao nhìn xuống nhìn cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ai cho phép em đi!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần An An đầy nước mắt, vẫn ngẩng đầu nhìn Diệp Lương Nhất, trong mắt tràn đầy chán ghét và kinh hoàng, “Tôi, tôi nghĩ anh là người tốt, sao anh có thể như vậy.....” nói xong nước mắt lại rớt xuống, “Tôi trả tiền thuê nhà cho anh, tôi không ở đây nữa.”

“Tôi làm sao?” Hai mắt Diệp Lương Nhất bốc hỏa, trái tim giống như bị người ta dùng sức đè ép, vừa đau vừa sưng, “Tôi cường * gian em?”

hần lạnh lùng nhìn Trần An An đang co rụt lại, nhất thời tức giận không có chỗ phát tiết, “Em đưa tôi áo mưa chẳng lẽ không phải ý này?”

hần nhìn Trần An An phút chốc trợn mắt, gần từng tiếng giống như rít răng, “Hay là em đưa tôi cái đó để thổi bong bóng chơi, hả?”

Áo mưa? Trần An An không dám tin nhìn Diệp Lương Nhất, cô đưa cho hần áo mưa? Sao có thể? Vì sao công ty lại đem áo mưa thành quà tặng cho nhân viên?

“Trần An An, em câm hả? nói chuyện!” Sắc mặt Diệp Lương Nhất như băng, tức giận quát Trần An An.

“Tôi..... Tôi.....” Trần An An cắn môi, ngẩng đầu sợ hãi hỏi Diệp Lương Nhất, “Tôi đưa cho anh đúng là, là áo mưa?”

“Chính em tặng cái gì em cũng không biết sao?” Diệp Lương Nhất thật bị tức đến điên rồi, nói so với bình thường cũng hơn rất nhiều, hần hung hăng nhìn chằm chằm Trần An An, ánh mắt kia quả thực giống như muốn đem cô nuốt ngay vào bụng!

Trần An An nhất thời vô cùng xấu hổ, hận không thể chui đầu xuống đất.

cô bỗng nhiên nhớ tới ánh mắt của đồng nghiệp lúc ấy ở phòng hội nghị khi cô gơ tay, lại nhớ đến biểu tình xem kịch vui của Lý Duyệt Nhiên. Nhất thời bừng tỉnh, thì ra bọn họ đều biết trước trong hộp là áo mưa!

“Đúng, thực xin lỗi..... Tôi không biết trong đó là gì.” Hai tay nhỏ bé của Trần An An gắt gao nắm góc áo, ngại ngần không dám nhìn vào mắt Diệp Lương Nhất, “Bác sĩ Diệp, tôi sai rồi.....”

“Em không biết? Em tặng mà không biết?” Diệp Lương Nhất nhìn cô vừa tức lại thương tiếc, hần không lưu tình chút nào nắm lấy cằm cô, bắt buộc cô đối diện với mình, “Rốt cuộc là có chuyện gì, nói!”

Trần An An chớp mắt, nhìn Diệp Lương Nhất nổi trận lôi đình, chột dạ, cũng không dám giãy dụa, thành thành thật thật nói: “Đó là công ty phát, tôi nghĩ bên trong hẳn là đồ tốt, hơn nữa mấy hôm trước anh lại tặng tôi bánh ngọt, tôi, tôi nghĩ đem quà này tặng cho anh, ai biết.....”

Trần An An suy nghĩ một chút, liền nắm lấy cổ tay Diệp Lương Nhất lắc lắc, mắt to tội nghiệp nhìn hẳn, “Bác sĩ Diệp, thực xin lỗi, tôi, tôi cứ nghĩ đó là thứ tốt nên mới tặng cho anh.”

“Cho nên em dùng quà miễn phí của công ty tặng cho tôi?” Diệp Lương Nhất lạnh lùng nhướn mày, từng bước ép hỏi.

“Phải, phải.....” Trần An An cúi đầu nhỏ giọng trả lời, mặt đã hồng rực.

“Trần An An, được lắm! Em được lắm!” Diệp Lương Nhất buông ra cô, lạnh lùng nhìn cô một cái, nhấc chân đi thẳng trở về phòng ngủ.

Chỉ còn lại một mình Trần An An đỏ mặt đứng ở phòng khách, trong lòng vô cùng xấu hổ.

Là áo mưa thật sao? Quà là món quà lớn! Công ty đúng là hại người mà! Có nên đi theo bác sĩ Diệp xin lỗi không đây? Trần An An đứng phòng khách do dự mãi cũng không hạ được quyết tâm.

cô đã có bài học rồi, lần này không dám tùy tiện quyết định nữa. Nghĩ nghĩ, liền lấy điện thoại ra gọi cho Lý Duyệt Nhiên, “Duyệt Nhiên, cậu nói thật ỉn, công ty chúng ta hôm đó tặng quà có phải áo mưa không?”

“Cậu đã mở ra? Ha ha ha,” Lý Duyệt Nhiên ở bên kia cười không ngừng, “Thế nào, An An, lần đầu tiên thấy áo mưa, thích không?”

“Duyệt Nhiên!” hiện tại Trần An An không có tâm trạng cùng cô nói giỡn, “Cậu đã sớm biết đúng không?”

Bên kia trầm mặc một chút, sau đó mới truyền đến thanh âm cố nín cười của Lý Duyệt Nhiên, “An An, không phải mình đã sớm biết, mà là toàn công ty trừ cậu ra, ai cũng biết hết!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần An An lập tức sụp xuống, cô ngắt điện thoại, áy náy nhìn về phía phòng ngủ Diệp Lương Nhất, hóa ra không phải bác sĩ Diệp xấu, tất cả đều là lỗi của mình.

Bọn họ nói đúng, mình thật là ngốc!

Trần An An yên lặng buông điện thoại, bước từng bước đến ngoài cửa phòng Diệp Lương Nhất, thấp thỏm gõ gõ cửa, “Bác sĩ Diệp, thực xin lỗi, tôi có thể vào không?”

“Cửa không khóa.” Diệp Lương Nhất lên tiếng, thanh âm hơi khàn khàn.

Nghe thấy hẳn nói như vậy, đáy lòng Trần An An thở phào nhẹ nhõm, ít nhất bây giờ bác sĩ Diệp còn bằng lòng gặp cô, lập tức lấy lại bình tĩnh đẩy cửa đi vào. không ngờ vừa mới nhìn lên, nhất thời liền ngây ngốc tại chỗ.

Nửa người Diệp Lương Nhất tựa vào đầu giường, khuôn mặt bình thường luôn tuấn tú mà lạnh lẽo lúc này lại hơi nhiễm chút đỏ ửng, tiếng thở dốc ồ ồ, tay phải đang ở trong quần ngủ lên lên xuống xuống.

Nhìn thấy cô vào cũng không tránh, tiếp tục động tác như cũ, thậm chí còn nhếch môi nhìn cô mỉm cười, ách cổ họng nói: “Đẹp mắt không?”

Trần An An a một tiếng, toàn thân vọt đỏ bừng, rầm một phát đóng cửa phòng, thất tha thất thểu trở về phòng ngủ, nằm phịch lên giường, đem mặt chôn dưới gối.

A!! cô không muốn sống nữa! cô thế nhưng lại nhìn bác sĩ Diệp cái kia cái kia..... Tim Trần An An như muốn vọt ra khỏi cổ họng, toàn thân nóng rực, cái gì mà giải thích, áo mưa, đều không muốn dạy nữa.

Mà trong phòng, Diệp Lương Nhất rút mấy tờ khăn giấy xoa xoa lòng bàn tay, nhớ tới bộ dáng Trần An An ngơ ngác vừa rồi, lúc này mới cảm thấy trong lòng bớt hờn dỗi một chút.

Hừ, dám lấy đồ miễn phí lừa hần! Trong đầu Diệp Lương Nhất hiện ra cặp mắt đen to tròn của Trần An An, cùng đôi môi mềm mại kia, không biết thế nào, chỉ cảm thấy bộ vị vừa mới phát tiết lại bắt đầu rục rịch đứng lên.

Chắc chắc, lần này cho cô thoát, đừng để cho hần lại bắt được cơ hội nữa! Ánh mắt Diệp Lương Nhất sáng quắc, trong đôi mắt đen rục lên khát vọng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

yêu ca: Bác sĩ Diệp, phỏng vấn một chút, anh làm thế nào lừa được An An tới tay, không, đuổi tới tay?

Bác sĩ Diệp trầm mặc, giả bộ thâm trầm.....

yêu ca: nói một chút đi mà!! Chỉ cần vài điểm chính là được rồi! Thứ tốt nên chia sẻ phải không!

Bác sĩ Diệp tiếp tục trầm mặc.....

yêu ca: Làm ơn đi mà.....

Bác sĩ Diệp lạnh lùng chỉ chỉ mặt.

yêu ca:[o] dựa vào mặt? Anh muốn tôi đi thẩm mỹ?

Bác sĩ Diệp: không, là dựa vào không biết xấu hổ.

yêu ca.....

23. Chương 23

Chương 23

Edit: Junee

Vốn phải là khẩu khí chất vấn, cuối cùng lại giống như cô yếu thế.

“thì ra là em để ý cái kia.” Diệp Lương Nhất nhướn mày, đầu lại cúi thấp xuống, cái trán gần như chạm vào Trần An An, “Là em câu * dẫn tôi trước, tôi nhịn không được.”

“không, tôi, ý tôi là, anh rõ ràng..... rõ ràng có thể không cho tôi đi vào.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần An An đỏ bừng, sau một lúc rớt cục nghẹn ra được một câu đầy đủ.

Nghe thấy cô nói những lời này, Diệp Lương Nhất bỗng nhiên nở nụ cười, hần cũng không thường cười, nhưng mà khi cười lộ lên lại hết sức anh tuấn đẹp mắt, Trần An An nhất thời liên ngâm ngốc tại chỗ.

“À,” Diệp Lương Nhất nhướn mày, “Nhưng mà tôi không muốn thế.” hần nhìn Trần An An nháy mắt tức giận, đưa tay xoa xoa tóc cô, chậm rãi nói: “Là học từ em.”

Trần An An sửng sốt, có chút không hiểu, “Cái gì?”

“không phải em có thể mở hộp ra xem bên trong có gì sao.” Diệp Lương Nhất hơi hơi quay đầu đi, môi cúi càng thấp, gần như chạm vào môi Trần An An.

“Nhưng mà..... không giống với.....” Trần An An mặt đỏ lên, lui bả vai, cố gắng dựa vào trên tường, còn cúi đầu nhỏ giọng phản bác, nhưng Diệp Lương Nhất cách cô càng ngày càng gần, hơi thở ấm áp phun trên mặt cô. Cuối cùng, đầu óc Trần An An gần như trống rỗng, không thể nhớ những gì sau đó.

Vì sao anh ấy lại thế? Chẳng lẽ anh ấy muốn hôn cô? Vậy rốt cuộc cô nên đẩy hay không đẩy?

Trong lòng Trần An An vừa chờ mong lại vừa giãy dụa, biểu hiện ở trên mặt chính là một bộ dáng ngây ngốc, phản ứng gì cũng không có.

Khoảng cách giữa hai người ngày càng gần, tay Trần An An giật giật, lại giống như là đeo đá ngàn cân, làm sao cũng không nhấc lên được, chỉ có thể trở mặt nhìn gương mặt đẹp trai của Diệp Lương Nhất áp lại càng gần.

Để cho anh ấy hôn đi, dù sao cũng không phải lần đầu tiên bị hôn, hơn nữa..... cô, cô còn rất thích cùng anh hôn môi

Trần An An ngượng ngùng nhắm mắt lại, lông mi thật dài run run, thuận theo giống như là con thỏ ở trước mặt chủ nhân lộ ra cái bụng.

Diệp Lương Nhất vốn muốn đùa cô một chút, lúc này thấy bộ dáng này của cô, cũng nhịn không được, cúi đầu, nụ hôn đặt xuống.

Vừa lúc đó, tiếng chuông chói tai chợt đánh vỡ bầu không khí ái muội của hai người.

Cả người Trần An An run run, bỗng nhiên thanh tỉnh. Vội vàng đẩy Diệp Lương Nhất ra, nhân cơ hội nhận điện thoại nhanh như chớp chạy vào phòng bếp.

“Chu, Chu Tề, chuyện gì vậy?” Khuôn mặt Trần An An phát sốt, đầu vẫn mơ hồ, thanh âm so với bình thường mềm mại hơn rất nhiều, Chu Tề nghe thấy, bước chân cũng ngừng lại.

“An An, đêm Giáng Sinh chúng ta ra ngoài chơi được không.”

“Được!” Trần An An gần như không hề nghĩ ngợi lập tức đồng ý. Chỉ cần có thể bớt đối mặt với Diệp Lương Nhất, bảo cô làm gì cũng được!

Nghe thấy Trần An An rất nhanh trả lời, Chu Tề đầu tiên là kinh ngạc một chút, sau đó lập tức thoải mái, “Vây được, hôm đó hết giờ làm cô ở dưới công ty chờ tôi, tôi đến đón cô.”

“Ừm.” Trần An An thuận theo lên tiếng, lại cùng Chu Tề hàn huyên vài câu rồi ngắt điện thoại.

Đêm Giáng sinh, Trần An An buông đi động, trong lòng bỗng nhiên êm ả, không biết bác sĩ Diệp trải qua như thế nào.

Nhưng mà nhất định có rất nhiều người muốn cùng anh ấy trải qua đêm Noen, Trần An An mất mát cúi đầu, đôi mắt to ảm đạm.

Lúc ăn cơm tối, Diệp Lương Nhất bắt được cơ hội lại đùa Trần An An một phen, nhìn bộ dáng Trần An An khuôn mặt hồng hồng, tâm tình thật tốt, thậm chí vẫn duy trì đến sáng hôm sau, tươi cười hơn rất nhiều so với bình thường, làm cho các y tá nhỏ ai cũng sáng mắt lên, lén lút bàn tán.

Gần đây Diệp Lương Nhất đang chuẩn bị làm phẫu thuật ung thư dạ dày ột cô bé đang học trung học tên là Triệu Lâm, vốn nên tiến hành sớm, chỉ là thân thể Triệu Lâm không tốt lắm, nên mới kéo dài đến bây giờ.

Buổi sáng, theo thường lệ Diệp Lương Nhất đi đến phòng bệnh kiểm tra tình hình của Triệu Lâm, phát hiện thân thể của cô bé đã tốt hơn nhiều so với mấy ngày trước đó, cứ tiếp tục như vậy, qua một hai ngày nữa là có thể phẫu thuật được rồi.

cô gái nhỏ tuy rằng bị ung thư nhưng lại rất lạc quan, trên mặt luôn luôn tươi cười, lại khiến cho người ta nhìn mà đau lòng. Diệp Lương Nhất xoa xoa đầu cô, cổ vũ vài câu, vừa định rời khỏi phòng bệnh, chợt nghe Triệu Lâm ở phía sau rụt rè hỏi: “Bác sĩ Diệp, ngày mai cháu có thể xuất viện một lần không? một tiếng là được rồi.”

“không được.” Diệp Lương Nhất nhíu mày, “Trước khi phẫu thuật cháu tuyệt đối không thể ra ngoài!”

“Vây sao?” Triệu Lâm thất vọng cúi đầu, “Nhưng tối mai là đêm Giáng sinh, lớp cháu có hoạt động, cháu, cháu rất muốn tham gia.....”

Đêm Giáng sinh? Diệp Lương Nhất đẩy mắt kính, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn uể oải của Triệu Lâm, thanh âm phóng nhẹ, “Chờ cháu khỏe lại, muốn bao nhiêu đêm Giáng sinh cũng được.”

Ra khỏi phòng bệnh của Triệu Lâm, Diệp Lương Nhất lại đi kiểm tra vài bệnh nhân nữa, xong mới trở về văn phòng của mình. Đặt ống nghe và tài liệu lên bàn, chuyện đầu tiên chính là xem lịch ngày mai.

Đêm Giáng sinh, hần nhìn chăm chăm vào cái số hai mươi tư kia một hồi lâu, bỗng nhiên cong môi cười, lấy điện thoại di động ra, “Tôi muốn đặt hai chỗ, gần cửa sổ, tối hai mươi tư.....”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Bác sĩ Diệp: Trần An An, em nhìn chăm chăm máy tính làm gì?

Trần An An [chảy nước miếng]: Ngôi sao này thật đẹp trai a, nhìn bao nhiêu cũng không chán!

Bác sĩ Diệp [cố nén phần nộ]: Em không nghĩ tới mắt sao? Anh nói cho em, Trần An An, em cứ tiếp tục nhìn máy tính nữa sẽ bị mù mắt!

Trần An An [hoảng sợ]: thật vậy à? Nhưng làm sao bây giờ, anh ấy thật dễ thương.....

Bác sĩ Diệp [không biết xấu hổ]: Nhìn anh là được.

24. Chương 24

Chương 24

Edit: Junee

Giáng sinh, buổi chiều Trần An An vừa ra khỏi văn phòng đã thấy Chu Tề đang chờ ở bên ngoài. hần mặc một chiếc áo badđuxuy màu xám, bên trong là áo sơmi kẻ sọc, dáng người thon dài cao ngất, trên mặt còn nở nụ cười nhẹ, đứng cạnh chiếc Maserati màu trắng, đúng là một cảnh đẹp mắt.

Vừa thấy Trần An An, nụ cười trên mặt Chu Tề càng sâu, từ xa đã vẫy vẫy tay với cô, chân dài bước thẳng đến chỗ cô.

Trần An An và Lý Duyệt Nhiên vừa nói mai gặp, đang định đi tới chỗ Chu Tề đã bị Lý Duyệt Nhiên túm lại, “Tối nay cậu và Chu Tề đi cùng nhau?”

“Đúng vậy.” Trần An An gật đầu, không hiểu cái này có gì mà đáng kinh ngạc.

Trong lòng Lý Duyệt Nhiên thở dài, cô ngốc này căn bản là không biết đêm Giáng sinh đối tình nhân mà nói có ý nghĩa như thế nào, lại định đi với người đàn ông khác, Diệp Lương Nhất không nổi điên mới lạ?

“Nghe này, An An, cậu chạy nhanh đi qua nói với Chu Tề tối nay có việc, không thể đi cùng anh ta.”

“Tối nay mình không có việc gì cả.” Trần An An không hiểu ra sao nhìn Lý Duyệt Nhiên, “Huống chi mình đã đồng ý với Chu Tề rồi, sao có thể thất hứa!”

Lý Duyệt Nhiên đảo mắt xem thường, nâng tay đập Trần An An một cái, “Vậy Diệp Lương Nhất đâu? Anh ấy thì làm sao bây giờ?”

“Anh ấy làm gì thì có liên quan gì tới mình!” Lúc này Trần An An không muốn nghe nhất chính là ba chữ Diệp Lương Nhất, cô cứng ngắc trả lời Lý Duyệt Nhiên, khi Lý Duyệt Nhiên còn đang ngây người, liền bỏ lại một câu, “Duyệt Nhiên, mình đi trước.” rồi chạy thẳng tới phía Chu Tề.

An An và Diệp Lương Nhất cãi nhau? Lý Duyệt Nhiên nhìn bóng dáng Trần An An và Chu Tề, trong mắt bỗng nhiên xẹt qua nụ cười không có ý tốt, như vậy cũng tốt, tính cách An An thật sự là rất ngốc, tuy rằng như vậy rất dễ khiến người ta thương tiếc, nhưng mà cũng rất dễ dàng bị người đàn ông như Diệp Lương Nhất ăn sạch không còn chút gì.

Bây giờ có thêm một đối thủ mạnh mẽ như Chu Tề, Diệp Lương Nhất khẳng định sẽ cảm thấy bị uy hiếp, như vậy đối An An mà nói cũng không phải là điều xấu.

Nghĩ đến đây, Lý Duyệt Nhiên rút cục thả lỏng tâm tình, cô đi đến ven đường đưa tay bắt một chiếc taxi, đang định cúi người lên xe, điện thoại trong túi bỗng nhiên vang lên, cầm lấy nhìn, là một dãy số lạ.

cô không chút suy nghĩ, trực tiếp nhấn nút từ chối, ngồi vào xe. Nhưng mà người ở đầu dây bên kia lại giống như không biết mệt mỏi, lại tiếp tục gọi đến. Cuối cùng Lý Duyệt Nhiên không kiên nhẫn, nhấn nút nghe, “Alô, nhầm máy rồi.”

“Duyệt Nhiên, là anh.” Thanh âm quen thuộc bên kia điện thoại làm cho cả người Lý Duyệt Nhiên nhất thời cứng đờ.

“Em đừng ngắt điện thoại, anh chỉ muốn nói với em mấy câu thôi,” Đường Niên bình thường luôn ôn hòa giờ trong giọng nói lại pha lẫn ý khẩn cầu, ngón tay Lý Duyệt Nhiên giật giật, rốt cuộc không ngắt máy.

Chỉ lạnh giọng lên tiếng: “nói cái gì, anh phá sản sao? Tìm tôi vay tiền mua áo mưa?”

Đường Niên nghẹn lời, lời nói đến bên miệng cứ luẩn quẩn ở đầu lưỡi, thật vất vả mới nói ra, “Duyệt Nhiên, ba mẹ anh..... muốn gặp em.”

Lý Duyệt Nhiên cười lạnh, “Đường Niên, anh muốn kể chuyện cười à? Ba mẹ anh gặp tôi làm gì?”

“Duyệt Nhiên, anh biết sai rồi,” Đường Niên ở bên kia đau khổ cầu xin, “Em tức giận cũng được, hận cũng được, nhưng không thể cho anh một cơ hội chuộc lỗi sao? Ba mẹ anh nghe nói chúng ta chia tay, liên tục gọi điện thoại cho anh, muốn anh đưa em trở về.”

hắn dừng dừng, thấy Lý Duyệt Nhiên không có phản ứng kịch liệt gì, lúc này mới thật cẩn thận tiếp tục nói, “Bọn họ muốn đến thành phố A tự mình khuyên em, anh đồng ý rồi.”

“Đường Niên, anh nghe không hiểu tiếng Trung à?” Mười ngón tay xanh xao của Lý Duyệt Nhiên nắm chặt điện thoại, lông mày cũng dựng thẳng, đôi mắt giận dữ, “Tôi đã nói tôi không có thói quen nhai lại cỏ, ba mẹ anh nghĩ như thế nào là chuyện của bọn họ, tôi nói cho anh biết, nếu anh tiếp tục gọi nữa đừng trách tôi không khách khí!”

“Duyệt Nhiên, chúng ta.....”

“Năm tư đại học, trong khách sạn đã xảy ra chuyện gì anh còn nhớ chứ?” trên mặt Lý Duyệt Nhiên hiện lên một chút châm chọc, hung ác nói: “Nếu anh gọi tới nữa, tôi liền đem ảnh chụp đó phát lên trên mạng!”

Đó là chuyện sau khi bọn họ đi thực tập ở thành phố khác trở về, cô vừa mua một chiếc điện thoại mới, chụp ảnh rất tốt, vẫn chưa có cơ hội thử, lúc đang ngứa ngáy tay chân lại thấy Đường Niên chỉ mặc quần lót từ phòng tắm đi ra, nhất thời nhanh tay, liền chụp được mấy tấm.

Lúc ấy cô còn hay nói giỡn với Đường Niên, về sau nếu hắn làm chuyện có lỗi với cô, cô liền đem ảnh chụp phát tán lên mạng. Đường Niên cười cười đồng ý, ôm lấy cô mà hôn.

Chỉ là, cho tới bây giờ cô không ngờ có một ngày thật sự phải dùng đến uy hiếp này.

Bên kia im lặng một lát rồi mới vang lên thanh âm khó hiểu của Đường Niên, “Em yên tâm, anh không hèn như vậy.” nói xong, liền cúp một tiếng ngắt điện thoại.

Lý Duyệt Nhiên giật mình nghe tiếng điện thoại tút tút, một hồi lâu sau mới buông điện thoại xuống, đôi mắt xinh đẹp đã hoàn toàn ảm ướt, làm sao có ảnh chụp gì, di động cô đã đổi không biết bao nhiêu lần rồi.

Nhưng mà cũng tốt, cuối cùng cũng có thể kết thúc tất cả.

Trần An An và Chu Tề đi ăn cơm trước, đến nơi, Trần An An kinh ngạc phát hiện, Chu Tề đưa cô đến đúng nhà hàng Pháp lần trước cô và Diệp Lương Nhất cùng đi.

Trước lạ sau quen, tới nơi này, Trần An An không sợ hãi như lần đầu tiên nữa, cùng Chu Tề nói nói cười cười đi theo bồi bàn đến vị trí bọn họ ngồi, lại chọn đồ ăn, lúc này mới bắt đầu quan sát xung quanh.

không biết có phải ảo giác của cô hay không, Trần An An cảm thấy không khí đêm nay ở nhà hàng rất kỳ quái, có chỗ thậm chí còn đặt mấy ngọn nến xinh đẹp, ngay cả trong bình hoa tinh xảo nhỏ trên bàn cũng cắm cành hoa hồng kiểu diêm uớt ắt.

“An An, đang nhìn cái gì vậy?” Chu Tề cầm lấy dao nĩa, đem món khai vị bồi bàn vừa mang lên đặt trước mặt Trần An An, “Rau cải cá tuyết, hương vị không tệ, nếm thử đi.”

“Chu Tề, nơi này không phải đều là tình nhân chứ?” Trần An An ném một miếng cá tuyết, hơi hơi nghiêng người về phía trước thấp giọng hỏi Chu Tề.

Chu Tề kinh ngạc nhìn cô, “Vì sao lại hỏi như vậy?”

“Anh nhìn xem, mỗi bàn đều là một nam một nữ!” Trần An An chỉ chỉ vài chỗ cho Chu Tề, ý bảo hắn nhìn qua.

“không phải, chẳng qua hôm nay là Giáng sinh mà thôi.” Chu Tề cười trấn an Trần An An, “Cho nên các cặp đôi đều đi chơi, hai người cô đơn chúng ta đành phải cùng một chỗ.”

“Cũng phải, hai người chúng ta cũng chưa có người yêu.” Động tác Trần An An chưa thạo cắt một miếng xúc xích Đức thơm phức đưa lên miệng cắn, “Chỉ có thể cùng một chỗ.”

Ba chữ cùng một chỗ của cô làm cho ý cười trên mặt Chu Tề càng sâu, hắn cầm lấy chai rượu nho ở trước mặt, rót một ít vào ly của Trần An An, “Rượu nho, không say đâu.”

“không, tôi không uống!” Trần An An vừa thấy rượu nho liền nhịn không được nhớ tới Diệp Lương Nhất, sắc mặt nhất thời có chút đỏ, thấy bộ dáng kinh ngạc của Chu Tề, vội vàng giải thích: “Tôi dị ứng cồn.”

“Vậy em không có lộc ăn rồi.” Chu Tề lấy đi ly rượu nho trước mặt Trần An An, lại kêu bồi bàn mang lên đồ uống khác, thấy Trần An An sử dụng dao nĩa tuy rằng chưa thuần thục lắm nhưng cũng đủ ứng phó để ăn cơm, lúc này mới yên tâm cúi đầu ăn.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, Trần An An ở trước mặt Chu Tề không có gì cố kỵ, mà Chu Tề lại giỏi về phỏng đoán lòng người, bởi vậy hai người cùng một chỗ vô cùng vui vẻ.

Vừa mới ăn được chốc lát, món khai vị cũng chưa xong, di động Trần An An liền vang, cô cầm lấy nhìn thấy là Diệp Lương Nhất.

Trần An An liếc mắt nhìn Chu Tề một cái, nói với hắn câu thật xin lỗi, xong vội vàng chạy đến toilet nghe điện thoại. “Bác sĩ Diệp, có chuyện gì vậy?”

“Em đang ở đâu? Sao còn chưa về?” Điện thoại vừa thông, tiếng Diệp Lương Nhất lạnh lùng chất vấn liền dội xuống.

Trần An An ngây người một chút, liền thành thành thật thật nói: “hiện tại tôi đang ăn tối với bạn, lát mới có thể trở về, tôi gửi tin nhắn cho anh, anh không thấy sao?”

“Bạn? Ai?” Khẩu khí Diệp Lương Nhất càng thêm lạnh như băng, nghe như rít ra từ trong răng.

Dọa Trần An An hoảng sợ, ổn định tinh thần lúc này mới trả lời: “Chỉ là một người bạn thôi, đêm nay là đêm Giáng sinh, cho nên chúng tôi đi ra ngoài ăn cơm, bác sĩ Diệp cũng chơi vui nhé, tôi cúp máy đây, gặp lại sau.”

Bác sĩ Diệp khẳng định là tâm tình không tốt, lúc này cô không nên nói chuyện với anh ấy thì hơn, Duyệt Nhiên nói cô không biết xem sắc mặt người khác, vạ nhất lại khiến bác sĩ Diệp tức giận thì hỏng.

Trần An An cắt điện thoại, quay lại bàn tiếp tục ăn cơm.

Mà bên kia, Diệp Lương Nhất sầm mặt nghe tiếng tút tút trong điện thoại, trong mắt chỉ một thoáng bùng lên mưa rền gió dữ.

Đầu tiên là Private Kitchen, sau đó lại là ăn cơm đêm Giáng sinh, rốt cuộc Trần An An cùng người đàn ông nào ăn cơm? Hay là cô có bạn trai?

Diệp Lương Nhất quăng điện thoại lên giường, khuôn mặt tuần tú tràn đầy lửa giận, cô ngốc kia hiện tại rõ ràng là bạn gái hắn, đêm Giáng sinh lại ném hắn đi tìm đàn ông khác! Điều này làm sao hắn có thể chịu được!

hắn đã đặt chỗ xong rồi, chỉ còn chờ cô về nhà cùng cô trải qua đêm Giáng sinh, cô lại dám làm thế! Tin nhắn cái gì! Ngay cả cái điện thoại cũng không gọi sao?

Diệp Lương Nhất vợ lấy áo khoác, cầm chìa khóa xe trên bàn, vừa đi ra ngoài vừa gọi cho Trần An An, hôm nay hẳn muốn nhìn xem người liên tiếp gặp gỡ Trần An An rốt cuộc là người nào!

Nhưng mà hẳn gọi một lần Trần An An thì đang bận, gọi hai lần vẫn là đang bận. Diệp Lương Nhất tức giận hung hăng đập tay lái, ngón này cũng dám ngắt điện thoại của hẳn!

Rốt cuộc cô đang cùng người đàn ông kia làm gì? Ngay cả điện thoại của hẳn cũng không nghe! Sắc mặt Diệp Lương Nhất trầm xuống, ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ, quanh thân quần quanh một vòng hơi thở thô bạo, quả thực như là một người chồng phát hiện vợ có người đàn ông bên ngoài!

đang lúc hẳn tính toán làm thế nào xách Trần An An về nhà thì chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, Diệp Lương Nhất cũng không thèm nhìn số, “Trần An An, em mau cúp trở về cho tôi!”

Bên kia trầm mặc giây lát rồi liền vang lên tiếng cười khê, “Sư huynh, anh và An An cãi nhau sao?”

Diệp Lương Nhất sửng sốt, nhìn tên trên màn hình điện thoại, kìm nén tức giận trong lòng, giọng nói chậm lại: “Chung Vận, chuyện gì?”

“không có việc gì, chỉ là đêm Giáng sinh không có ai đi cùng, muốn hỏi sư huynh đang làm gì thôi?” cô nói tới đây dừng một chút, thấy Diệp Lương Nhất không trả lời, liền thử thăm dò nói: “Sư huynh, không bằng anh đến đây đi, chúng ta cùng đi ăn cơm?”

Diệp Lương Nhất trầm mặc vài giây, sau đó kéo kéo cà vạt đã thắt cẩn thận từ sớm, “Được, anh qua đón em.”

Thành phố A đêm Giáng sinh, nơi nơi đều treo hình ông già Nôen, các quảng trường to nhỏ đều đặt cây thông Noel, ngay cả cửa hàng ven đường trên cửa cũng lấp lánh đèn màu lung linh đầy màu sắc.

Nhưng mà Diệp Lương Nhất nhìn cái gì cũng không thuận mắt, chỉ cảm thấy trong lòng đầy hốt hoảng, bực bội khó chịu, ngay cả sắc mặt chờ mong của Chung Vận cũng không chú ý tới.

“Sư huynh, chúng ta đến nhà hàng Pháp được không?”

“không phải em chỉ ăn chay à?” Diệp Lương Nhất quay sang nhìn Chung Vận, “đi ăn đồ Pháp có vẻ không thích hợp.”

“không sao,” Chung Vận vội vàng lắc đầu, khó khăn lắm cô mới có thể cùng Diệp Lương Nhất trải qua đêm Giáng sinh, cho dù không thể bày tỏ, cũng phải chọn một nhà hàng có không khí một chút. “Em thích nhất là món salad rau ở nhà hàng trên phố kia.”

Nghe thấy cô nói như vậy, Diệp Lương Nhất không nữa phản đối, chạy xe thẳng đến trước nhà hàng Pháp đó. Lúc xuống xe, hẳn ngẩng đầu nhìn bảng hiệu sáng rực, trong mắt xẹt qua một chút châm chọc, vị trí hẳn chọn đầu tiên rốt cuộc vẫn có công dụng.

“Bánh hạnh nhân cuộn.” Chu Tề cười tủm tỉm đem món bánh ngọt đặt trước mặt Trần An An, “Ngày đó chúng ta đi Private Kitchen ăn đa số đều là món trắng miệng Mỹ, nhưng tôi cảm thấy món trắng miệng Pháp vẫn là tiêu chuẩn nhất.”

Trần An An mở to hai mắt nhìn bánh hạnh nhân cuộn, lại nhìn Chu Tề, trong mắt tràn đầy sợ hãi than thở, “Chu Tề, anh thực sự biết hết đồ ăn ở thành phố A!”

“Tầm tạm.” Chu Tề cũng không phủ nhận, nhấp một ngụm rượu nho trong tay, ánh mắt nhìn Trần An An vẫn ôn nhu như nước.

Trần An An kỳ thật đã ăn no, lại không cưỡng lại được hấp dẫn của món bánh ngọt, lại bắt đầu vui đùa mà ăn, đồ ăn ở đây thật sự là quá ngon, tuy rằng món ốc sên nướng Burgundy Chu Tề gọi cô không dám thử, nhưng còn món điểm tâm ngọt thì tuyệt đối không thể bỏ qua.

Trần An An hưởng thụ híp mắt như mèo con, vừa định mở miệng bảo Chu Tề cũng nếm thử, chợt nghe Chu Tề nói: “Kia không phải là Diệp Lương Nhất và Chung Vận sao? thật là khéo.”

Trần An An sửng sốt, đĩa trong tay bịch một tiếng rơi lên bàn, ánh mắt cũng không tự chủ nhìn theo hướng Chu Tề chỉ.

Đúng là Diệp Lương Nhất, anh ấy và Chung Vận ngồi đối diện, đáng vẻ khi ăn thật tao nhã trôi chảy, thỉnh thoảng còn dừng lại cùng Chung Vận nói mấy câu, khuôn mặt bình thường luôn lạnh như băng cũng như hồi xuân, ôn hòa đến khó tin.

“Xem ra Lương Nhất và Chung Vận lại một lần nữa kết hợp!” Chu Tề nhìn ánh mắt khiếp sợ của Trần An An, giải thích: “Lúc trước ở Mi, chúng tôi đều cảm thấy bọn họ rất xứng đôi, nhưng hai người lại chậm chạp không có động tĩnh, tôi vốn tưởng rằng cả hai bọn họ đều không có ý này, hiện tại xem ra là tôi nhầm rồi.”

Chu Tề rũ mắt, mặt mày thâm trầm, ánh mắt lại chăm chú nhìn biểu tình của Trần An An.

Nếu Trần An An thông minh một chút, có lẽ sẽ lập tức phản bác lại Chu Tề, dù sao hiện tại thân phận của cô cũng là bạn gái Diệp Lương Nhất, nhưng cô lại là cô gái gốc gác nghèo nên mới nói theo Chu Tề, “Bọn họ, bọn họ là thực xứng.....”

Trần An An chỉ cảm thấy ngực đau vô cùng, trái tim như bị xé nát, đau đến nỗi cô gần như không thể thở nổi, trong đầu ngoại trừ hình ảnh Diệp Lương Nhất và Chung Vận xứng đôi thì chẳng nghĩ được cái gì.

Chu Tề rốt cục xác định được phỏng đoán của mình, trong lòng cực kỳ vui mừng, đang định mở miệng nói cái gì, lại đột nhiên nhìn thấy gương mặt Trần An An đã lã chã sắp khóc.

hắn sửng sốt, bàn tay căng thẳng nắm chặt ly rượu, lồng ngực vừa mới dâng lên vui sướng nhất thời trở thành hư không.

“Chu Tề, tôi, chúng ta đi thôi, tôi ăn xong rồi.” Trần An An hơi cúi đầu, trên mặt không cách nào che giấu được bối rối và mất mát.

“Được.” Chu Tề cầm lấy áo khoác trên ghế đứng lên, làm như không phát hiện vẻ mặt của Trần An An, “Có muốn đi chơi một chút không? Quảng trường gần đây có buổi chiếu phim, chúng ta.....”

nói còn chưa hết, Chu Tề chỉ nghe phịch một tiếng, quay đầu lại nhìn, liền thấy Trần An An ôm bụng ngồi xổm xuống, nước mắt chảy dài, “Chu Tề, tôi, tôi đụng vào góc bàn.”

Trong nhà hàng yên tĩnh hài hòa, bỗng nhiên vang lên một âm thanh lớn như vậy, tất cả khách đang ăn xung quanh chỉ một thoáng đều nhìn về phía bọn họ.

Chu Tề nhất thời dở khóc dở cười, hắn đau lòng vội vàng bước qua nâng Trần An An dậy, “Có sao không, sao lại đụng vào góc bàn? Có cần đi bệnh viện không?”

Trần An An chỉ cảm thấy bụng đau dữ dội, nhưng mà cũng chỉ là đau một trận vậy thôi, làm sao phải đi bệnh viện, cô vội vàng lắc đầu, vừa muốn nói gì, chợt nghe phía sau truyền đến thanh âm lạnh lùng, “Trần An An, em lại đây cho tôi!”

cô vừa quay đầu lại, liền thấy Diệp Lương Nhất đang lạnh mặt đứng sau lưng cô, gân xanh giật giật, xem ra sắp cáu tiết lên rồi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

một ngày nào đó, bác sĩ Diệp đi tới dưới lầu công ty Trần An An chờ cô về nhà, thì thấy cô và một nam đồng nghiệp đang nói nói cười cười tiêu sái đi ra, vô cùng vui vẻ.

Bác sĩ Diệp [âm trầm]: Về sau không được đi gần người đàn ông khác như vậy! Em có biết, có một số người chính là mặt người dạ thú balabala.....

Đảo mắt nhìn sang lại thấy trên tai Trần An An đang nhét tai nghe điện thoại hồng hồng!

Bác sĩ Diệp [phẫn nộ kéo tai nghe điện thoại xuống]: Em rốt cuộc có đang nghe anh nói chuyện hay không?

Trần An An [chột dạ]: Có, có, kỳ thật..... Chỉ có một chút là không nghe thấy, thật sự, sau câu để cho nước mắt hóa thành mưa rơi là cái gì nhỉ?

Bác sĩ Diệp:!!!

25. Chương 25

Chương 25

Edit: Junee

Từng đường nét trên gương mặt tuần tú của Diệp Lương Nhất như căng lên, thoát nhìn cực kỳ rét lạnh, trong mắt là lửa giận phùng phùng, nhất là khi thấy Trần An An nghe được tiếng hấn thì co rúm lại bên người Chu Tề.

“Diệp, bác sĩ Diệp, hai người chơi vui vẻ, chúng tôi, chúng tôi đi trước.” Trần An An vừa đau lòng vừa sợ hãi, lúc này thấy Diệp Lương Nhất thì chỉ thầm nghĩ cách trốn tránh hấn, làm sao còn có thể nghe lời, lập tức kéo Chu Tề định rời khỏi nhà hàng.

không ngờ vừa đi được một bước đã bị Diệp Lương Nhất túm áo lại.

“Lương Nhất, cậu làm gì vậy?” Chu Tề cầm tay Trần An An, muốn kéo cô đến bên cạnh mình, thế nhưng Diệp Lương Nhất nắm rất chặt, hấn căn bản không thể làm gì được, đành chịu thua buông tay, nói với Diệp Lương Nhất: “Cậu dọa đến An An rồi, mau thả tay ra.”

Diệp Lương Nhất hít một hơi thật sâu, cường chế tức giận trong lòng, “Tôi có chừng mực.” nói xong, hấn nhìn sang Chung Vận, “Em và Chu Tề cứ thông thả nói chuyện, anh đưa cô ấy về trước.”

Chung Vận vừa nghe thấy lời này, sắc mặt lập tức khó coi, nhưng mà ngại thể diện nên chỉ có thể gật đầu, mắt nhìn Trần An An lại càng tràn đầy phần hận.

“Lương Nhất, cậu cũng keo kiệt quá đấy.” Chu Tề tựa tiểu phi tiểu cấn lại Diệp Lương Nhất, chỉ chỉ Trần An An nói: “Nhưng đêm nay An An là bạn gái của tôi.”

Diệp Lương Nhất nhếch môi, lộ ra nụ cười lạnh lùng, hấn cúi đầu nhìn Trần An An đang thấp thỏm lo âu, bỗng nhiên đưa tay sờ sờ mặt cô, “An An, em về hay ở lại?”

Thân mình Trần An An cứng đờ, hai chữ ở lại còn chưa kịp nói ra, đã bị thanh âm lạnh lạnh của Diệp Lương Nhất cản trở lại, “Mẹ vừa mới gọi điện cho anh, nói muốn gặp em.”

Lời nói đến bên miệng Trần An An đành phải nuốt xuống, cô nhìn Chu Tề, lại nhìn Diệp Lương Nhất trong mắt tràn đầy thịnh nộ, ngừng một lúc lâu cũng chưa nói ra được.

Diệp Lương Nhất vẫn kiên nhẫn, cứ như vậy chờ cô, vẻ mặt bình tĩnh, chẳng qua bàn tay cầm tay cô lại càng dùng sức.

Ngay tại lúc Trần An An đang lưỡng lự, Chu Tề bỗng nhiên lên tiếng giải vây cho cô, ánh mắt thâm sâu nhìn Diệp Lương Nhất, nói: “Đêm nay là Giáng sinh, về sớm như vậy cũng buồn, vừa khéo gặp ở đây, không bằng chúng ta cùng nhau ra ngoài chơi.”

Diệp Lương Nhất vừa định cự tuyệt thì nghe Chu Tề nói tiếp: “Coi như chúc mừng Lương Nhất mới có bạn gái.” Khi hấn nói đến hai chữ bạn gái này, thanh âm rất nặng, như là cố ý cường điệu cái gì đó, Diệp Lương Nhất sững sốt, nhìn thoáng qua Chu Tề, lại trùng hợp thấy đôi mắt đầy thâm ý của Chu Tề.

hấn nhất thời sáng tỏ, thở dài, ôm bả vai Trần An An, âm thanh lạnh lùng trả lời: “Được.”

Nghe vậy, Trần An An đang bị Diệp Lương Nhất ôm chặt trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, ít nhất không phải chỉ có một mình cô cùng một chỗ với bác sĩ Diệp, vừa rồi bác sĩ Diệp thật sự vô cùng đáng sợ, bộ dáng kia quả thực giống như là muốn đem cô bóp chết vậy!

Nghĩ đến đây, Trần An An rung mình một cái, ngẩng đầu lên nhìn Diệp Lương Nhất, đang tính toán trong lòng có thể chuồn êm hay không, liền thấy ngay ánh mắt lạnh như băng của Diệp Lương Nhất.

“Muốn trốn? Chậm rồi.” Diệp Lương Nhất cúi đầu xuống gần sát lỗ tai Trần An An, giống như vô cùng thân thiết nói nhỏ bên tai cô, lại làm cho Trần An An chỉ một thoáng da đầu đều tê dại, “Trở về sẽ tính sổ với em!”

Bốn người đủ mọi tâm trạng ra khỏi nhà hàng, trầm mặc một lúc, vẫn là Chung Vận lên tiếng trước, “Gần đây có rạp chiếu phim, chúng ta đi xem phim đi.” cô thật sự là hận chết cuộc gặp ngẫu nhiên này, mọi kế hoạch đã chuẩn bị chu đáo đều tan như bong bóng, còn phải đi chung với người mình ghét nhất, chẳng thà xem phim, đèn vừa tắt, trừ màn hình lớn thì chẳng nhìn thấy gì nữa.

Diệp Lương Nhất và Chu Tề đều vui vẻ gật đầu đồng ý, một người thì vì muốn tìm một chỗ thăm vấn Trần An An một chút, một người còn lại thì muốn xác thực suy đoán trong lòng mình, tất cả nhất thời trở nên vô cùng nhất trí, ăn ý đi đến rạp chiếu phim bên cạnh, về phần Trần An An, bị Diệp Lương Nhất gắt gao ôm trong lòng như búp bê, đành phải phục tùng chủ nhân vô điều kiện.

Bọn họ coi như là may mắn, tuy rằng là đêm Giáng sinh nhưng khi đến rạp chiếu phim vẫn còn trống mấy chỗ ngồi cạnh nhau.

Lúc chọn chỗ ngồi, Diệp Lương Nhất không chút do dự chọn vị trí đầu tiên, mà Trần An An bị giữ ngồi bên cạnh hắn, Chung Vận không muốn ngồi cạnh Trần An An, liền nhường lại cho Chu Tề, chính mình thì ngồi ở bên cạnh Chu Tề.

Phim vừa mới bắt đầu không lâu, Diệp Lương Nhất đã kéo cả người Trần An An lại gần, thấp giọng nói bên tai cô: “Em và Chu Tề đã xảy ra chuyện gì?”

Trần An An vẫn thấp thỏm, nhưng mà Diệp Lương Nhất không mở miệng, cô cũng không dám chủ động nói chuyện với hắn, lúc này nghe thấy trong giọng nói của hắn thở phào nhẹ nhõm một hơi, vô tâm không phể nói: “Cái gì mà xảy ra chuyện gì? Chỉ là cùng nhau ăn một bữa cơm thôi.”

“Lần đó đi Private Kitchen cũng là với cậu ấy?”

Trần An An trộm liếc mắt nhìn Chu Tề một cái, thấy hắn dường như không chú ý tới bên này, lúc này mới gật đầu, “Ừm.”

Diệp Lương Nhất nghe thấy cô khẳng định, sắc mặt nhất thời càng thêm khó coi, trong ngực vô cùng buồn bực, một câu mà mất mấy phút, thật khó khăn mới hỏi được, “Em thích cậu ấy?”

Mấy ngày nay Trần An An luôn rối rắm chuyện mình thích Diệp Lương Nhất, lúc này nghe thấy hắn nói ra chữ thích, mặt âm một cái liền đỏ bừng, lông mi run rẩy một lúc lâu sau cũng không thể trả lời.

Diệp Lương Nhất thấy thế, trái tim co rút lại, dạ dày đột nhiên đau đớn như dùi non lấp biển, cô ngốc này, rõ ràng ở phòng của mình, tiếp xúc với mình cũng nhiều hơn, sao có thể thích Chu Tề!

hắn chỉ cảm thấy trong đầu từng trận nổ ầm ầm, trái tim vô cùng đau đớn, chỉ có thể gắt gao nắm chặt tay chống lại cơn đau đớn này.

“không, không phải, anh đừng nói bừa.” Đúng lúc này, bên tai lại bỗng nhiên truyền đến thanh âm nho nhỏ của Trần An An, Diệp Lương Nhất chỉ cảm thấy trong lòng chợt thả lỏng, ánh mắt gắt gao nhìn vào mắt Trần An An, “thật sự không thích?”

“Đúng.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần An An vẫn đang đỏ hồng, một đôi mắt to sáng long lanh, giống như dòng suối trong núi sâu, trong vắt trong veo. “Tôi chỉ, chỉ coi anh ấy là bạn.....”

“thật sự?”

“thật sự.”

Diệp Lương Nhất đưa tay đẩy mắt kính, lấy động tác này che dấu cảm giác vui sướng không thể kiềm chế được trong mắt. Sau một lúc lâu, mới khôi phục được hình tượng mặt lạnh của mình.

“Em đúng là đại họa biết không?” Diệp Lương Nhất kéo Trần An An đến gần mình hơn, người ở bên cạnh nhìn vào thì quả thực chính là dính sát vào nhau, “Em nói nên làm sao bây giờ?”

“Tôi đại họa cái gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần An An trắng bệch, thần kinh chợt căng lên.

“Chu Tề bắt đầu hoài nghi chúng ta, có phải tối nay em đã nói gì đó không?” Diệp Lương Nhất cố ý nghiêm mặt lại, nhìn Trần An An đang hốt hoảng trong lòng.

cô tìm lòng không được bắt đầu nhớ lại mỗi một chi tiết khi mình và Chu Tề gặp mặt nhưng mà càng nghĩ càng cảm thấy mơ hồ, cũng càng cảm thấy là chính mình đã tiết lộ bí mật.

“Vậy làm sao bây giờ? Đều do tôi, nếu tối nay tôi không đi thì tốt rồi.” Trần An An gấp đến phát khóc, cầm lấy tay Diệp Lương Nhất lo sợ không biết làm sao.

Diệp Lương Nhất đẩy gọng kính, con ngươi hẹp dài hơi nheo lại, “Chu Tề là bác sĩ tâm lý, nhất cử nhất động vô ý của em đều khiến cho cậu ấy phân tích được tâm lý của em.....”

hắn cúi đầu nhìn thoáng qua cổ tay của mình, cô ngực kia càng khấn trương càng nắm chặt, hắn có thể cảm nhận được lòng bàn tay cô đã toát mồ hôi.

“Bây giờ cũng chỉ có một cách.”

“Cách gì?”

Trong mắt Diệp Lương Nhất xẹt qua một ý cười âm mưu đã thực hiện được, đưa tay chỉ chỉ môi mình, nhẹ giọng nói: “Em chủ động hôn tôi.”

Nghe vậy, Trần An An không dám tin mở to hai mắt, “Vì, vì sao?”

“Nếu không thì sao?” Thanh âm Diệp Lương Nhất lạnh lùng “Em có cách gì làm cho cậu ấy tin chúng ta đang yêu nhau sao?” nói xong, hắn giương mắt nhìn màn hình lớn, phim đang chiếu đến phần cao trào, nam nữ nhân vật chính xa cách gặp lại, đang kích động trào nước mắt, quan hệ của hai người xem ra sẽ có bước nhảy vọt, thật là thời cơ tốt!

“Nhanh lên! Nếu không tự gánh lấy hậu quả!” Thấy Trần An An không nhúc nhích, Diệp Lương Nhất khẽ quát một tiếng, đầu hơi nghiêng qua, ý tứ không cần nói cũng biết.

Mà lúc này, trong đầu Trần An An đang kịch liệt giao chiến, hôn hay là không hôn? Ở đây nhiều người như vậy, sao có thể ở rạp chiếu phim làm động tác thân mật như vậy? Nhưng nếu không hôn, Chu Tề không tin bọn họ là tình nhân thì làm sao bây giờ?

Trần An An đang rối rắm, ánh mắt bỗng nhiên quét qua Chu Tề đang nhìn sang bọn họ. cô bỗng nhiên quyết tâm, cắn răng một cái, giữa đầu trực tiếp hôn lên môi Diệp Lương Nhất.

Nụ cười lướt qua khóe môi, Diệp Lương Nhất mạnh mẽ đưa tay chế trụ cổ Trần An An, đảo khách thành chủ, giữ lấy cô đang muốn rút lui, hung hăng hôn tiếp.

đang lúc đôi môi triền miên kết hợp, ánh mắt Diệp Lương Nhất lướt qua Trần An An nhìn đến Chu Tề, thấy gương mặt hắn căng lên, giống như đang cực lực áp chế cái gì đó, lúc này mới thu hồi ánh mắt, nhắm hai mắt lại, toàn tâm toàn ý vùi đầu vào nụ hôn.

Kết thúc phim, Diệp Lương Nhất trực tiếp nắm tay Trần An An rồi đi ra ngoài, thần sắc Chu Tề và Chung Vận khác nhau, cuối cùng không nói gì thêm.

“Chung Vận, em và Chu Tề cùng về nhé.” Cánh tay Diệp Lương Nhất ôm lấy Trần An An, lần đầu tiên nói đùa, “Tôi phải cùng An An trở về, nếu không cô ấy lại giận dữ.”

Trong lòng Chung Vận cực kỳ khó chịu, lúc này nghe thấy Diệp Lương Nhất nói, cũng không thêm che giấu, trực tiếp gạt đầu, xoay người ngồi vào trong xe Chu Tề.

“Được rồi, An An, tạm biệt Chu Tề đi.” Diệp Lương Nhất vô cùng thân thiết nheo nheo hai má Trần An An, giọng nói giống như là với trẻ nhỏ, Trần An An nghe thấy cũng nổi da gà.

“An An, cô vào trong xe trước đi, tôi và Lương Nhất nói mấy câu.” Chu Tề đi tới xoa xoa tóc Trần An An, trên mặt vẫn mang theo ý cười ôn hòa làm cho người ta không thể cự tuyệt.

Trần An An gật đầu, rút tay ra khỏi tay Diệp Lương Nhất, tạm biệt Chu Tề, lúc này mới chậm bước tới xe Diệp Lương Nhất.

Nhìn theo Trần An An đi xa, lúc này nụ cười trên mặt Chu Tề mới thu lại, “Lương Nhất, tôi cảm thấy tôi đoán đúng rồi.”

Diệp Lương Nhất đẩy gọng kính, âm thanh lạnh lùng nói: “Cậu nên tin tưởng điều cậu tận mắt thấy.”

“Tôi càng tin tưởng nơi này,” Chu Tề chỉ chỉ đầu mình, “Cậu có biết, phân tích của tôi cho tới bây giờ chưa hề sai.”

“Mọi người đều có lúc phạm sai lầm,” Diệp Lương Nhất khẽ nhếch môi, “Huống chi An An quả thật là bạn gái của tôi.”

Chu Tề nhìn chăm chăm Diệp Lương Nhất một hồi lâu, bỗng nhiên nở nụ cười, một lần nữa khôi phục bộ dáng ôn nhuận như bình thường, giống như nghiêm túc và lạnh lùng vừa rồi đều chỉ là ảo giác, “Được,” hắn gật đầu nhìn Diệp Lương Nhất, “Tôi sẽ chờ xem, tốt nhất đúng là như vậy.”

Diệp Lương Nhất quay đầu nhìn thoáng qua chỗ xe đậu, trầm giọng nói: “Yên tâm.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

một ngày nọ, máy tính của Trần An An hỏng, khởi động thì kêu ong ong, nghe giống như sắp nổ đến nơi.

Trần An An [khẩn trương]: Diệp Lương Nhất, nhanh! Giúp em đem máy tính này ra ngoài đi! Đừng để nó nổ!

Bác sĩ Diệp [bình tĩnh kiểm tra một hồi]: không sao.

Trần An An [sốt ruột]: không được! Lỡ như nổ thật thì làm sao bây giờ?

Bác sĩ Diệp [đẩy mắt kính]: À..... Chỉ là quá lâu không vệ sinh sạch sẽ, lỗ tản nhiệt bị bụi bẩn phá hỏng mà thôi.....

Trần An An:[o]

26. Chương 26

Chương 26

Edit: Junee

Trần An An thấp thỏm ngồi ở mép giường, mông nhỏ cũng không dám ngồi thật, cúi đầu, thành thành thật thật đợi Diệp Lương Nhất lên tiếng.

Diệp Lương Nhất thấy bộ dạng ngoan ngoãn nghe lời này của cô, trong lòng rất vừa ý, đẩy kính mắt, ngồi xuống bên cạnh cô, trầm giọng nói: “Hôm nay đã biết mình phạm sai lầm chưa?”

Trần An An vội vàng gật đầu, là cô đồng ý làm bạn gái Diệp Lương Nhất ba tháng, giờ mới chưa đến một tháng, cô thiếu chút nữa đã tiết lộ bí mật. Trong lòng Trần An An áy náy, giương mắt nhìn Diệp Lương Nhất, vội vàng cam đoan nói: “Về sau nhất định tôi sẽ chú ý!”

“Chú ý?” Diệp Lương Nhất lạnh như băng cao thấp quét Trần An An vài lần, “Em cảm thấy em chú ý thì sẽ hết gốc ghếch à?”

Trần An An ngẩn người, trong lòng có chút oán giận, cô là người ngây ngô, nhưng mà cô đã nói đến như vậy, anh ấy còn muốn thế nào nữa?

“Sao, không phục?” Diệp Lương Nhất hừ lạnh một tiếng, “Nếu không phải em ngốc, hôm nay sao Chu Tề có thể hoài nghi, may mắn tôi nghĩ ra biện pháp tốt, nếu không thì em đã xong rồi!”

Nói xong, hắn nhẹ nhàng tách một phát lên cái trán trơn bóng của Trần An An, gần từng tiếng nghiêm túc nói: “Về sau không được gặp Chu Tề thường xuyên như vậy, cho dù muốn gặp, cũng phải nói cho tôi biết, nhớ chưa?”

Ngoài Lý Duyệt Nhiên, Chu Tề là người duy nhất cô coi là bạn tốt, yêu cầu này không khỏi cũng quá hà khắc rồi, Trần An An ở trong lòng nói thầm. Nhưng mà nhìn ánh mắt nghiêm nghị của Diệp Lương Nhất, cái gì mà kháng nghị đều không được, chỉ có thể không cam lòng gật đầu, nhỏ giọng nói một câu được.

Diệp Lương Nhất có được cam đoan của cô, lúc này mới vừa lòng. Nhìn bộ dáng ủy khuất của cô ngốc kia, bỗng nhiên cảm thấy ngứa ngứa trong lòng, một màn ở rạp chiếu phim kia lại phóng đại trong đầu, vô cùng khiêu chiến tự chủ của hắn.

Diệp Lương Nhất ho nhẹ một tiếng, nhích nhích gần lại Trần An An, thấp giọng nói bên tai Trần An An: “Lại nói tiếp, chúng ta còn có món nợ chưa tính xong....”

Trần An An vừa nghe, lập tức bị dọa thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Còn, còn cái gì?” Cô thực sự là sợ Diệp Lương Nhất, mỗi lần bị ánh mắt lạnh như băng của hắn đảo qua, cô liền cảm thấy mình như là đệ tử bị sư phụ túm được sơ hở, vừa kinh vừa sợ.

“Lúc ở rạp chiếu phim em hôn tôi.” Diệp Lương Nhất chỉ chỉ môi mình, tiến đến trước mắt Trần An An, “Tôi thấy tôi đã chịu thiệt.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần An An đỏ lên, né tránh không dám nhìn vào mắt Diệp Lương Nhất, “Rõ ràng, rõ ràng là anh, anh bảo tôi hôn!” Sao cuối cùng lại trách cô? Anh ấy ghét bỏ cô? Trần An An có chút khổ sở.

“Đó là kẻ tạm thời, nhưng cuối cùng tôi vẫn cảm thấy tôi chịu thiệt, em nói làm sao bây giờ?” Diệp Lương Nhất nhún vai, ánh mắt cực kỳ có tính xâm lược gắt gao nhìn Trần An An.

“Tôi lại thấy tôi cũng chịu thiệt!” Trong lòng Trần An An khó chịu, cô còn chưa từng hôn người khác đâu, lại bị anh ấy yêu cầu chủ động hôn, đã khó xử lắm rồi, giờ anh ấy lại nói mình chịu thiệt! Làm sao có thể như vậy!

“Lại nói, dù sao cũng không phải chưa từng hôn!” Cô nghiêng đầu sang chỗ khác hung hăng nói.

“Thế sao?” Diệp Lương Nhất sờ sờ cằm, bỗng nhiên đưa tay tháo kính quăng lên giường, xoay bờ vai Trần An An, trực tiếp cúi đầu bắt lấy môi cô.

Trần An An chỉ cảm thấy hoa mắt, tiếp theo đã bị xúc cảm mềm mại ướt át trên môi làm cho kinh sợ.

Cô trừng mắt nhìn Diệp Lương Nhất, thấy hắn đã nhắm hai mắt lại, lông mi vừa dài vừa dày che khuất cặp mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia, ngay cả nét cứng rắn lạnh lùng thường thấy cũng nhu hòa rất nhiều....

Sao bỗng nhiên lại thế này? Đầu óc Trần An An mơ hồ, rõ ràng vừa rồi anh ấy còn ghét bỏ cô!

Cô muốn đẩy hắn ra, dù sao bọn họ cũng chẳng có quan hệ gì, hôn một lần có thể nói là ngoài ý muốn, nhưng mà hôn xong rồi còn hôn tiếp thì tính là cái gì?

Trong đầu thì nghĩ như vậy, nhưng mà tay lại không cách nào cử động, suy nghĩ và hành động hoàn toàn không cùng tần số. Trần An An cảm thấy trái tim mình cũng theo tiết tấu hắn hôn môi, thành thịch nhảy dựng lên, tay chân đều mềm nhũn, trước mắt một mảng mơ hồ, thẳng đến khi Diệp Lương Nhất ngẩng đầu lên, giống như chưa thỏa mãn liếm liếm môi, lúc này cô mới đột nhiên phản ứng kịp.

“Anh, anh làm gì vậy?” Mặt cô đỏ bừng, trong đôi mắt to tràn ngập sương mù, giống như một chú thỏ nhỏ, từ từ lùi ra thật xa, kinh hoàng nhìn Diệp Lương Nhất.

“Em nói, dù sao cũng đã hôn qua, hôn lại một lần cũng không tính là cái gì.” Diệp Lương Nhất mò tìm kính mắt trên giường đeo lên, trong mắt mang theo ý cười, “An An, tôi đói bụng.”

Trần An An không ngờ hắn bỗng nhiên đổi đề tài, chớp chớp mắt, “Cái gì?”

“Tôi đói bụng.” Diệp Lương Nhất miễn cưỡng lặp lại một câu, “Thấy em và Chu Tề đi cùng nhau, cơm cũng chưa ăn xong liền phải chạy qua.”

Những lời này đầy ám chỉ này, cho dù là tri độn như Trần An An cũng nghe ra ý tứ hàm xúc trong đó, nhưng cô không dám nghĩ nhiều, chỉ có thể đỏ mặt, xoay người chạy ra ngoài, vừa lắp bắp nói:

“Vậy, tôi vào bếp chuẩn bị đồ ăn cho anh.”

Chắc chắc, đúng là con thỏ nhỏ. Diệp Lương Nhất tiếc nuối xoa xoa môi, cũng không thể đem người dọa chạy mất, trước nuôi, chờ lúc trưởng thành thì một ngụm ăn luôn!

Trần An An hoang mang rối loạn chạy vào phòng bếp, đứng một hồi lâu mới miễn cưỡng đè nén được nhịp tim đang đập điên cuồng, trong lòng thì thầm mắng Diệp Lương Nhất, tay lại tỉ mỉ nấu cho hắn một tô mì thịt bò.

Nước mì bốc hơi lên nóng hổi, hành tươi xanh nhạt xắt đều đặn chỉnh tề, rắc lên sợi mì mềm trắng, vài miếng thịt bò thái mỏng liền khiến người ta chảy nước miếng.

Diệp Lương Nhất cầm lấy đôi đũa, rất nhanh đem cả tô mì lớn ăn sạch, thỏa mãn dùng khăn lau miệng, ngẩng đầu lên thấy Trần An An nhu thuận ngồi ở một bên, hơi hơi cúi đầu, lộ ra cái gáy trắng nõn mềm mại, trái tim Diệp Lương Nhất run lên, bỗng nhiên kêu lên: “An An.”

“Ừm?” Trần An An ngẩng đầu nhìn hắn, mắt to ở dưới ánh đèn mờ mờ dập dờn sóng nước, mang theo một loại ngây thơ mê hoặc.

“Làm bạn gái tôi, tôi....” Diệp Lương Nhất chuẩn bị vài lời, vừa định tiếp tục nói. Chỉ thấy Trần An An bỗng đứng bật dậy, nhanh tay cầm lấy cái tô hắn vừa ăn xong cho vào bồn rửa, “Tôi biết rồi, tôi sẽ không gặp Chu Tề nữa, cũng sẽ không làm lộ ra, anh yên tâm!”

Nói xong cô liền mở vòi nước, tiếng nước rào rào nhất thời tràn ngập ở bên tai hai người.

Diệp Lương Nhất đỡ trán, cô ngốc này, khó khăn lắm hắn mới thổ lộ được, lại bị cô phá ngang như vậy! Thôi, chờ một thời gian nữa cũng không muộn, đợi đến lúc cô ấy thích hắn không kiềm chế nổi, xem cô còn có thể chịu đựng không!

Nghĩ đến đây, Diệp Lương Nhất cũng không ở phòng bếp dây dưa nữa, trực tiếp trở về phòng thay quần áo tắm rửa, chỉ còn lại Trần An An ủ rũ ở phòng bếp vừa thất thần rửa bát, vừa nghĩ, nếu bác sĩ Diệp thật sự muốn cô làm bạn gái anh ấy thì thật tốt biết bao.

Sáng hôm sau, Diệp Lương Nhất theo thường lệ đưa Trần An An đi làm xong mới lái xe đến bệnh viện. không ngờ còn chưa đến văn phòng mình đã bị viện trưởng ngăn lại.

“Lương Nhất à, tết dương lịch có một hội thảo trao đổi học tập ở San Francisco, cậu cũng đi đi.”

Diệp Lương Nhất sững sốt một chút, lập tức thần sắc không thay đổi cầm chìa khóa mở cửa, “Cháu không đi, trong bệnh viện còn vài ca phẫu thuật.....”

“Tôi biết cậu yêu công việc,” Viện trưởng vui mừng vỗ vỗ bả vai Diệp Lương Nhất, “Tôi sẽ tìm người thay, cậu cứ yên tâm đi đi.”

“không phải chỉ có lúc này.” Diệp Lương Nhất mở cửa, đón viện trưởng vào phòng, vừa xé gói trà lúa mạch vừa lạnh lùng nói: “Bạn gái cháu không đồng ý để cháu đi.”

Lần này đến phiên viện trưởng sững sốt, “Cậu có bạn gái?”

Diệp Lương Nhất gật đầu, cầm cái chén ấm áp, thấp giọng nói: “Trước kia cô ấy vì cháu quá bận công tác đã âm ỉ khó chịu rồi, lần này cháu không thể đi được.”

không đúng a, Lương Nhất đã có bạn gái, mà tiểu Chung xem ra còn chưa chết tâm với cậu ấy, viện trưởng âm thầm ở trong lòng suy nghĩ, chuyện của mấy người trẻ tuổi này thật sự là rất phức tạp! Mình can thiệp vào cũng không hay, nhưng mà ông đã đồng ý với tiểu Chung rồi, nhất định phải làm cho Lương Nhất cùng cô đi Mỹ, việc này thật không dễ làm!

“Lương Nhất, cậu xem, cậu tốt nghiệp Stanford, vừa lúc lần này cũng là đến San Francisco, cậu có thể gặp lại giáo sư cũ của mình, đúng rồi, còn có bạn gái cậu, cậu xuất ngoại vừa lúc có thể đưa cô ấy đi cùng, chắc cô ấy cũng rất vui. Huống hồ trong số các bác sĩ của bệnh viện thì tính ra cậu khá thạo tiếng Anh, có thể cùng các bác sĩ ngoại quốc đàm luận, coi như cậu giúp tôi một việc, trở về thì giải thích với bạn gái cậu.”

Diệp Lương Nhất nhú mày, đặt chén trà trong tay xuống, hắn thật sự không muốn đi Mỹ, trong nhà còn nuôi một cô ngốc như vậy hắn căn bản vô cùng lo lắng. thật vất vả mới lừa được cô ở lại, không đi gặp Chu Tề, vạn nhất hắn đi rồi, cô lại lên lút đi gặp cậu ta thì làm sao bây giờ?

Nghĩ tới điều này, Diệp Lương Nhất nâng mắt nhìn viện trưởng, “Có thể mang người nhà theo sao ạ?”

Mang theo người nhà? Xem ra Lương Nhất đúng là có bạn gái! Nhưng mà mang người nhà sao được? Nếu bác sĩ nào cũng đưa người nhà đi, kinh phí lần này sao đủ!

Giống như biết viện trưởng nghĩ gì, Diệp Lương Nhất nói tiếp: “Phí của bạn gái cháu sẽ tự trả.”

“Nhưng mà.....” Viện trưởng vẫn khó xử.

“Nếu không thể mang theo người nhà, cháu sẽ không đi.” Diệp Lương Nhất một bước cũng không nhường.

Hai người đối mặt thật lâu sau, cuối cùng, viện trưởng đành phải thở dài, “Được rồi, có thể, nhưng mà hành trình của cô ấy phải thống nhất với bệnh viện, cậu cũng không thể vì cô ấy mà chậm trễ công việc.”

Diệp Lương Nhất gật đầu, cam đoan với viện trưởng, “Tất nhiên.”

Viện trưởng đi ra khỏi văn phòng Diệp Lương Nhất, sờ sờ đỉnh đầu trụ lủi, lần này coi như là ông đã hoàn thành yêu cầu của tiểu Chung, tuy rằng bạn gái Diệp Lương Nhất đi theo, nhưng ít nhất Diệp Lương Nhất cũng đi.

Nghĩ đến đây, ông lấy ra điện thoại, “Tiểu Chung, Lương Nhất đồng ý rồi, ai, khách khí cái gì, được được.”

Viện trưởng cười ha ha treo điện thoại, vừa đi vừa thầm nghĩ, tiểu Chung bộ dạng xinh đẹp, y thuật lại cao, đối nhân xử thế cũng tốt, quả thực cùng Diệp Lương Nhất chính là một đôi trời sinh, không biết bạn gái Diệp Lương Nhất đến tột cùng là cái dạng gì, thế nhưng ngay cả người như Chung Vận cũng không bằng.

Mà bên kia, Chung Vận ngắt điện thoại, rút cục trên mặt cũng lộ ra nụ cười thật lòng đầu tiên trong mấy ngày nay. San Francisco, thật sự là chỗ tốt.

27. Chương 27

Chương 27

Edit: June

Buổi tối, Diệp Lương Nhất tan tầm về nhà, cơm tối Trần An An đã chuẩn bị gần xong, hắn đứng ở bên ngoài phòng bếp nhìn cô hãy còn bận rộn quanh bàn ăn, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp vui vẻ.

Tâm tư xao động, liền đem chuyện chuẩn bị đưa cô đi Mĩ nói ra. Bọn họ ở Mĩ một tuần, tính cả ba ngày nghỉ tết dương lịch, Trần An An chỉ cần xin nghỉ bốn ngày là được.

Diệp Lương Nhất vốn tưởng rằng cô sẽ vui vẻ đồng ý, không ngờ Trần An An nghe hắn nói xong, động tác trên tay dừng lại một chút, rồi thẳng thừng cự tuyệt.

Cô kiên quyết từ chối như vậy làm Diệp Lương Nhất thật bất ngờ, hắn cố gắng đè nén lo lắng cùng lửa giận trong lòng, tóm lấy Trần An An đến bên cạnh, bộ dạng hung ác như muốn nuốt luôn Trần An An vào bụng vậy.

“Vì sao không đi?”

Trần An An cảm thấy Diệp Lương Nhất có chút kì quái, cô tự nhiên vô duyên vô cớ cùng anh ấy đi Mĩ làm gì? Lại còn phải xin phép công ty, như vậy cô chẳng những không lấy được tiền thưởng chuyên cần, còn có thể dễ lại ấn tượng không tốt với quản lý, hơn nữa, tết dương lịch cô còn muốn về nhà thăm ba cô, nước Mĩ dù tốt thế nào cũng không thể hơn việc gặp mặt ba cô được,

“Phải có bạn gái đi cùng, đây là yêu cầu bắt buộc của bệnh viện.” Diệp Lương Nhất nghe lý do của cô xong, trong lòng biết cô không phải không muốn cùng mình đi, tâm tình lúc này mới thoải mái một chút, “Hơn nữa, hôm qua em đã gọi điện cho ba, không phải tết ông không cho em trở về sao?”

Thật ra Diệp Lương Nhất cũng không phải cố ý nghe lén Trần An An gọi điện thoại, chỉ là lúc ấy cô ở ngay tại phòng khách nghe điện thoại của ba, vừa lúc hắn đang ở bên cạnh, nên cũng nghe được một ít.

Trần An An nghe vậy nhất thời có chút uể oải, ba cô gần như không bao giờ chủ động gọi điện thoại cho cô, hôm qua khó khăn lắm mới gọi một lần, lại là bảo cô tết dương lịch không cần về nhà, Nói là bác cả mổ heo, muốn ông ấy qua giúp, không có thời gian quan tâm tới cô, bảo cô tết âm lịch hãy về.

Trần An An đã hai tháng không về nhà nên rất nhớ ba, là đứa trẻ luôn luôn nghe lời nhưng ngày hôm qua lại kiêu gì cũng không đồng ý, cứ khẳng khẳng muốn về, cuối cùng khiến ba cô tức giận ngắt luôn điện thoại.

“Tôi muốn về nhà.” Đôi mắt Trần An An luôn luôn mang theo ý cười cũng ảm đạm xuống, “Dù ba tôi không cho tôi về nhà, tôi cũng không theo anh đi Mĩ.”

Cô ngốc một khi ngang bướng thì chín trâu cũng không kéo lại được, mặc cho Diệp Lương Nhất nói thế nào cũng nhất quyết không đi, sống chết phải về nhà.

Diệp Lương Nhất không có cách nào, đe dọa dụ dỗ đều thử qua nhưng cũng không có hiệu quả. Cuối cùng hắn định ép sát tới, thì thấy Trần An An đã chớp chớp mắt, hai giọt nước mắt liền lăn xuống dưới.

Tuy rằng bình thường Trần An An đơn thuần, nhưng không yếu đuối, ít khi rơi nước mắt, một khi rơi nước mắt như vậy làm trái tim bác sĩ Diệp luôn luôn sắt thép cũng lập tức rối loạn, hấp tấp kéo cô lại xem xét, thấy cô rốt cục không hề khóc, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Trần An AN rất muốn về nhà, cô còn trẻ tuổi, từ nhỏ lại được một tay ba cô nuôi lớn, tất nhiên tình cảm đối với ba vô cùng sâu sắc, vốn đang hết sức cao hứng chuẩn bị tết về nhà, ai ngờ chỉ một cuộc điện thoại ba cô gọi tới, quả thực như bị một chậu nước lạnh giội xuống, từ đầu đến chân, lạnh đến nỗi đáy lòng cũng phát run.

“Đừng khóc, gọi lại cho ba em hỏi một chút.” Diệp Lương Nhất đưa tay vào túi Trần An An, lấy điện thoại ra nhét vào tay cô, “Nói không chừng thật ra trong nhà cô có việc nên mới thế.”

Trần An An im lặng gật đầu, ấn ngay số điện thoại trong nhà. Cô đang lo sợ không yên nên tự nhiên cũng không phát hiện một tay Diệp Lương Nhất đang ôm lấy bả vai của cô, đem cô gắt gao bao chặt trong lòng, tư thế kia, rõ ràng chính là tuyệt đối bảo vệ cùng chiếm giữ.

Năm đó Diệp Lương Nhất học ở Stanford, bị Chu Tề ép buộc, cũng có đến khoa tâm lý nghe vài lần nên cũng hiểu biết hơn về phương diện tính cách con người, từ vài lần Trần An An và ba cô trò chuyện, hơn nữa dựa vào tính cách Trần An An liền đoán được, ba Trần nhất định là người nói một không hai, phỏng chừng lần này Trần An An gọi điện thoại kết quả vẫn giống đêm hôm qua thôi.

Quả nhiên, bất luận Trần An An nói như thế nào, ba Trần cũng không thay đổi, chỉ cho cô về vào dịp tết âm lịch. Ngay cả khi Trần An An đem bạn trai ra nói cũng không được, thậm chí còn tạo nên hậu quả làm cho Trần An An sồn gai ốc, ba Trần thế nhưng bảo Diệp Lương Nhất và Trần An An tết âm lịch cùng nhau về nhà!

Ngắt điện thoại, Trần An An từ buồn bực không vui biến thành lo sợ bất an, túm tay áo Diệp Lương Nhất, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương hề hề nhìn hắn, “Bác sĩ Diệp, làm sao bây giờ? Tôi lại thất bại....”

Diệp Lương Nhất ôm tay cô nắm thật chặt, nếp nhăn trán khóe môi khi cười cũng thoáng ẩn hiện, “Năm mới tôi sẽ cùng em về nhà.”

Thần mình Trần An An cứng đờ, nhất thời mở to hai mắt, “Như vậy sao được!” Vô duyên vô cớ bắt người ta cùng cô về nhà đón tết, thực sự là rất hoang đường. Hơn nữa điều làm Trần An An bất an chính là chỉ một lời nói dối mà giờ càng lúc càng không thể kiểm soát....

Cô ngốc này thế nhưng không nghĩ tới để hắn cùng cô về nhà! Tốt xấu gì hắn cũng coi như là thanh niên đây hứa hẹn, có thể làm mất mặt cô sao!

Trong lòng Diệp Lương Nhất trăm chuyển ngàn hồi, trên mặt lại chỉ hờ lạnh một tiếng nói: “Nếu không thì thế nào? Em có cách khác không?”

Trần An An ấp úng cúi đầu, trong lòng loạn như cào cào, làm sao còn có đối sách gì.

“Nghe tôi.” Diệp Lương Nhất bắt lấy bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết của cô, thanh âm đã mềm mại hơn một chút, mang theo ý trấn an, “Tết dương lịch em theo tôi đi Mỹ, sau đó tết âm lịch tôi với em về nhà, lúc quay lại thì đưa ba em đi cùng.”

Trần An An cắn môi, trên mặt còn một chút do dự. Sở dĩ cô chấp nhận cùng Diệp Lương Nhất nói dối là vì muốn ba cô có thể tới thành phố A kiểm tra sức khỏe, nhưng mà nay ba cô cho dù nghe thấy cô có bạn trai cũng không đồng ý, cô thật sự không nghĩ ra cách nào cả.

Nhưng nếu Diệp Lương Nhất có cách, bác sĩ Diệp thực thông minh, nhất định sẽ suy nghĩ chu đáo hơn cô. Dù cô không đồng ý với anh ấy thì ba cô cũng không cho cô về nhà.

Diệp Lương Nhất nhìn biểu tình của cô thì biết cô đã dao động, đẩy kính mắt, lại châm thêm một mồi lửa, “Phí đi Mỹ lần này bệnh viện sẽ bao toàn bộ, em không cần lo lắng.” Hắn bỗng nhiên nghĩ đến lời viện trưởng đã nói, liền thay đổi phương thức nói lại với Trần An An, “Hơn nữa em còn có thể mua chút quà hiếm lạ gì đó tặng cho ba.”

Nghe vậy, mắt Trần An An liền sáng lên, trước kia cô về nhà mua quần áo cho ba đều bị ông mắng, nói cô tiêu tiền phung phí, nhưng mà xuất ngoại không giống thế, cô khó có được cơ hội xuất ngoại, lại mua này nọ cho ba cô, lần này chắc ông sẽ không từ chối đâu.

“Vậy, được rồi, tôi đi.” Nghĩ đến đây, Trần An An liền không hề do dự, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Diệp Lương Nhất thở dài nhẹ nhõm một hơi, sờ sờ mái tóc mềm mại của cô, “Trở về thu dọn đồ đạc, chỉ cần mang một bộ quần áo để tắm rửa là được.”

Trong lòng Diệp Lương Nhất trăm chuyển ngàn hồi, trên mặt lại chỉ hờ lạnh một tiếng nói: “Nếu không thì thế nào? Em có cách khác không?”

Trần An An ấp úng cúi đầu, trong lòng loạn như cào cào, làm sao còn có đối sách gì.

“Nghe tôi.” Diệp Lương Nhất bắt lấy bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết của cô, thanh âm đã mềm mại hơn một chút, mang theo ý trấn an, “Tết dương lịch em theo tôi đi Mỹ, sau đó tết âm lịch tôi với em về nhà, lúc quay lại thì đưa ba em đi cùng.”

Trần An An cắn môi, trên mặt còn một chút do dự. Sở dĩ cô chấp nhận cùng Diệp Lương Nhất nói dối là vì muốn ba cô có thể tới thành phố A kiểm tra sức khỏe, nhưng mà nay ba cô cho dù nghe thấy cô có bạn trai cũng không đồng ý, cô thật sự không nghĩ ra cách nào cả.

Nhưng nếu Diệp Lương Nhất có cách, bác sĩ Diệp thực sự thông minh, nhất định sẽ suy nghĩ chu đáo hơn cô. Dù cô không đồng ý với anh ấy thì ba cô cũng không cho cô về nhà.

Diệp Lương Nhất nhìn biểu tình của cô thì biết cô đã dao động, đẩy kính mắt, lại châm thêm một mồi lửa, “Phí đi Mỹ lần này bệnh viện sẽ bao toàn bộ, em không cần lo lắng.” Hắn bỗng nhiên nghĩ đến lời viện trưởng đã nói, liền thay đổi phương thức nói lại với Trần An An, “Hơn nữa em còn có thể mua chút quà hiếm lạ gì đó tặng cho ba.”

Nghe vậy, mắt Trần An An liền sáng lên, trước kia cô về nhà mua quần áo cho ba cô đều bị ông mắng, nói cô tiêu tiền phung phí, nhưng mà xuất ngoại không giống thế, cô khó có được cơ hội xuất ngoại, lại mua này nọ cho ba cô, lần này chắc ông sẽ không từ chối đâu.

“Vậy, được rồi, tôi đi.” Nghĩ đến đây, Trần An An liền không do dự, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Diệp Lương Nhất thở dài nhẹ nhõm một hơi, sờ sờ mái tóc mềm mại của cô. “Trở về thu dọn đồ đạc, chỉ cần mang một bộ quần áo để tắm rửa là được.”

Mất cả đêm vô mồm, cuối cùng cũng thu phục được cô ngốc này. Diệp Lương Nhất nhìn theo Trần An An trở về phòng, trong mắt hiện lên một tia giao hoạt.

Ba tháng? Đợi tết âm lịch qua đi, bọn họ đều đã gặp cha mẹ, xem cô còn thoát được không!

Ngày hôm sau Trần An An vừa đi làm, liền gặp quản lý xin nghỉ phép, cũng may bình thường cô luôn hiền lành, làm việc hiệu quả, quản lý cũng không nói gì, nhưng khi nghe thấy cô muốn cùng bạn trai ra nước

ngoài, trên mặt lúc này mới lộ ra trêu đùa giỡn, “Bạn trai mà giấu kỹ như vậy, hôm nào dẫn đến cho cha mẹ nhìn xem a!”

Khuôn mặt Trần An An đỏ bừng, nghe đồng nghiệp bên cạnh và quản lý ồn ào trêu đùa, thật vất vả chịu đựng xong, lúc này mới nộp đơn xin phép đã viết cẩn thận.

Lý Duyệt Nhiên biết Trần An An muốn đi Mỹ, lắp bắp kinh hãi, “Cậu có hộ chiếu sao? Diệp Lương Nhất thật sự không phải nói giỡn với cậu chứ? Trong vòng 3 ngày sẽ làm xong hộ chiếu, anh ta định lừa cậu chắc?”

Trần An An nhúc nhích đầu, cô thật hy vọng anh ấy nói giỡn, tuy rằng cô cũng rất muốn xuất ngoại, nhưng mà cứ nghĩ đến Diệp Lương Nhất cùng đi, cô liền hoảng hốt.

Trần An An nhúc nhích đầu, cô thật hy vọng anh ấy nói giỡn, tuy rằng cô cũng rất muốn xuất ngoại, nhưng mà cứ nghĩ đến Diệp Lương Nhất cùng đi, cô liền hoảng hốt.

“Anh ấy không có gạt mình, cậu quên rồi à, đại học năm ba mình có xin hộ chiếu, chẳng qua là không đi thôi.”

Năm ấy, bởi vì Trần An An được giao một hạng mục được hiệu trưởng rất coi trọng, muốn đưa cô ra nước ngoài học tập, nhưng bởi vì điều kiện gia đình không cho phép, cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

Nghe cô nhắc tới chuyện này, trong mắt Lý Duyệt Nhiên có chút đau lòng, vừa định nói gì, lại bỗng nhiên biến sắc, nghiêm túc nói: “An An, mình hỏi cậu chuyện này, cậu phải nói thật.”

“Việc gì?”

“Cậu và Diệp Lương Nhất đã làm chưa?”

“Duyệt Nhiên!” Trần An An tuy rằng ngốc, cũng không đến nỗi ngay cả vấn đề này cũng không hiểu, lập tức liền lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, “Cậu đừng nói bừa, mình, mình sao có thể làm vậy!”

Lý Duyệt Nhiên nhìn chằm chằm ánh mắt cô vài giây, xác định cô thật sự không nói dối, lúc này trên mặt mới lộ ra nụ cười, “An An, cậu nghe mình, không được ngốc nghếch giao hết cho người ta, phải quan sát một thời gian, đừng khinh địch để anh ta chiếm được tiện nghi.”

Tuy rằng Trần An An da mặt mỏng, nhưng biết Lý Duyệt Nhiên muốn tốt cho cô, mặc dù cô và Diệp Lương Nhất quả thật không có khả năng phát sinh chuyện gì, vẫn gật gật đầu, “Mình biết.”

Lúc này Lý Duyệt Nhiên mới buông lỏng tâm tình, trên mặt một lần nữa tươi cười, mắt hạnh quyền rũ hơi nhếch lên, sống mắt lưu chuyển xinh đẹp, “An An yêu quý, cậu xem mình đối với cậu tốt như vậy, đi Mỹ phải mang quà về ình a!”

“Biết rồi.” Tính Trần An An vốn là như vậy, cô vừa nhắc tới liền nhanh chóng đồng ý. Nhìn Lý Duyệt Nhiên vô cùng vừa lòng, thậm chí thừa dịp Trần An An không chú ý còn hung hăng hôn bẹp một cái lên mặt cô, khiến cho gương mặt Trần An An như bị thiêu cháy, lúc này mới ngừng chọc ghẹo cô.

Ngày ba mươi mốt, Trần An An mang theo một túi nhỏ đi theo sau Diệp Lương Nhất tới sân bay, bác sĩ đồng hành cũng không nhiều, chỉ có khoảng sáu bảy người, Trần An An liếc mắt một cái liền thấy trong đó có Chung Vận, không thể nghi ngờ, trong số bốn mươi người đàn ông chỉ có duy nhất một phụ nữ xinh đẹp, cũng đủ hấp dẫn sự chú ý rồi.

Diệp Lương Nhất vừa lại gần, Chung Vận liền chú ý tới hắn, nhưng không đợi nụ cười trên mặt cô hoàn toàn nở rộ, liền thấy phía sau là Trần An An.

Trong lòng Chung Vận thực khó chịu, trong mắt nhất thời nhiễm ý lạnh, rõ ràng lần này bọn cô đi trao đổi y học, vì sao Trần An An cũng đi theo?

Nhưng không đợi cô đem nghi vấn trong lòng hỏi ra, liền nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Diệp Lương Nhất, hắn thừa dịp Trần An An không chú ý, nhanh chóng ra hiệu ngăn cản Chung Vận, ý bảo cô không nên hỏi gì cả.

Chung Vận không có cách nào, chỉ có thể đem đầy một bụng nghi vấn và bất mãn chôn ở đáy lòng, thầm nghĩ sẽ tìm cơ hội để tìm hiểu, hơn nữa, sau chuyến đi San Francisco lần này, Trần An An cũng chẳng là gì cả.

cô hạ mắt, đưa tay chỉnh lại mái tóc ngắn, trong mắt xẹt qua một tia quỷ dị.

“Bác sĩ Diệp, không đúng rồi!” Sau khi lên máy bay, Trần An An nhìn trái nhìn phải xem xét, cuối cùng không nhìn được, tiến đến bên tai Diệp Lương Nhất nói: “không phải nói mỗi người đều phải mang theo vợ hoặc bạn gái sao? Vì sao những người khác không có?”

“À.....” Diệp Lương Nhất nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, nói: “Tôi cũng không biết bọn họ làm thế nào thuyết phục được viện trưởng, chờ khi hạ cánh sẽ đến hỏi.”

thì ra là như vậy sao, Trần An An nhìn Diệp Lương Nhất, ánh mắt nhất thời liền mang theo chút thương hại. Bác sĩ Diệp đáng thương, nhiều người như vậy mà chỉ có anh ấy bị viện trưởng áp bức.

Nghĩ đến đây, cô vươn tay vỗ nhẹ tay Diệp Lương Nhất, an ủi nói: “Bác sĩ Diệp, anh không cần cảm thấy mất hứng, anh xem, bọn họ cũng không mang bạn gái theo, chỉ có anh dẫn theo, điều này chứng minh chỉ có chúng ta chiếm được tiện nghi của bệnh viện a!”

Khóe môi Diệp Lương Nhất hơi cong lên, ánh mắt nhìn xuống bàn tay nhỏ bé đang bao lấy tay mình, tâm tình thật thoải mái vui vẻ.

Mười hai giờ bay liên tục thực khiến người ta ỉu xiu, khi đến khách sạn đã đặt trước, Trần An An ngay cả mắt cũng không mở ra được, may mắn tinh thần Diệp Lương Nhất không tệ, gần như nửa ôm cô đưa vào phòng.

Chẳng qua lúc vào phòng Trần An An liền ngây dại, sao cô lại cùng bác sĩ Diệp chung một phòng? Mà lại chỉ có một giường!

Dưới tình huống như thế, dù là Trần An An uể oải không chịu nổi, cô cũng không dám ngủ. cô vừa định mở miệng hỏi Diệp Lương Nhất, đã thấy Diệp Lương Nhất không e dè cởi quần áo, chỉ còn một cái quần đùi, cầm áo ngủ đi vào phòng tắm, vừa đi được một nửa, lại như bỗng nhiên nhớ tới cái gì, ngừng lại.

Quay đầu nói với Trần An An: “Nếu em mệt thì ngủ đi, tỉnh dậy rồi tắm.” hần nhìn ánh mắt Trần An An lung tung né tránh, hơi cong khóe môi, “À..... Nếu không chúng ta cùng nhau tắm?”

“Ai muốn cùng anh tắm!” Trần An An bị những lời này làm cho kinh sợ bật dậy ba bước, lỗ tai trắng nõn cũng nhiễm một tầng đỏ ửng.

Diệp Lương Nhất vốn là nhân rồi đùa giỡn cô, thấy cô giống như chú nai con trong núi sâu bị hoảng sợ, mắt to ngập nước kinh hãi, trong bụng xấu xa nhất thời được thỏa mãn, cũng không dừng lại nữa, đi thẳng vào phòng tắm.

Chỉ còn lại Trần An An ở trong phòng, lại cảm môi lẫn lộn ở trên giường, mệt mỏi mà không dám ngủ.

Nguy hiểm quá! cô thế nhưng lại cùng bác sĩ Diệp ngủ chung giường! Trần An An vò cái đầu đã bị cô biến thành tổ chim, nghiêng tai nghe ngóng tiếng nước trong phòng tắm, khuôn mặt xoạt đỏ, nếu là..... nếu là lúc ngủ cô nhìn không được, mạnh mẽ nhào vào bác sĩ Diệp thì làm sao bây giờ?

28. Chương 28

Chương 28

Edit: Juneee

Diệp Lương Nhất tắm rửa xong đi ra ngoài, chỉ thấy cô ngốc kia đầu bù xù như tổ chim, mắt hờn hờn vóa ngồi ở bên giường, đôi mắt to đen trắng rõ ràng lờ lờ nhấp nháy, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hắn vừa lau tóc vừa đi đến bên người Trần An An, “Không ngủ được thì đi tắm, ngồi gốc cái gì.” Nói xong liền búng tay một cái lên trán của cô.

Trần An An phục hồi tinh thần, ngẩng đầu nhìn lên, thấy Diệp Lương Nhất chỉ mặc một cái áo choàng tắm màu trắng, da thịt trước ngực lộ ra hơn phân nửa, dây lưng chỉ thắt lỏng lẻo, lại vừa đứng buộc vòng quanh thắt lưng gầy mà mạnh mẽ, càng tôn lên khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, thế nhưng lại gợi lên một loại dụ hoặc đầy dục * cảm.

Mà bình thường trên mũi luôn mang theo gọng kính, nhưng bởi vì tắm rửa nên được tháo xuống, lộ ra đôi mắt cực sáng trong đẹp mắt.

Ánh mắt hắn thần nhiên, thoải mái dừng trên người Trần An An, lại làm cho Trần An An chỉ một thoáng mặt liền như thiêu đốt.

Diệp Lương Nhất thấy cô bất động, nghĩ là cô mệt mỏi nên nói: “Vậy không tắm rửa, ngủ trước.”

Trần An An túm quần, nghĩ đến mình vừa rồi nhìn bác sĩ Diệp đến ngây người, nhất thời vô cùng thẹn thùng, liền đứng bật dậy, quên cả trả lời Diệp Lương Nhất, chạy thẳng vào phòng tắm.

Làm cái gì vậy? Diệp Lương Nhất hơi híp mắt, đi tắm rửa mà chẳng mang theo gì cả? Hắn nhìn lướt qua hành lý đặt trên nền nhà, vừa định nhắc nhở Trần An An đi ra lấy quần áo, lại nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm, đột nhiên lại thay đổi chủ ý.

Chắc, nhắc làm gì, lát nữa mình tự đưa cho cô là được.

Diệp Lương Nhất hơi cong môi, đưa tay mở TV, đeo mắt kính, đầy hứng thú ngồi ở đầu giường xem TV.

Nước ấm từ đỉnh đầu đổ xuống, thoải mái đến nỗi Trần An An gần như ngâm ra thành tiếng, đầu có chút hỗn loạn, đó là hậu quả sau thời gian dài nghỉ ngơi không tốt, Trần An An với lấy gói dầu gội trên giá, xé mở bao, xoa xoa dầu gội lên đầu rồi cảm vòi nước xả, vẫn nên là tốc chiến tốc thắng, việc cấp bách bây giờ là ngủ một giấc thật tốt.

Trần An An mất hai mươi phút tắm rửa sạch sẽ, lau khô người, đang định mặc quần áo, lúc này mới đột nhiên nhớ ra là mình không mang đồ vào.

Làm sao bây giờ? Trần An An cắn môi, vội vàng nhìn xung quanh, quần áo bẩn vừa mới cởi ra bị cô vứt lên cái giá bên cạnh vòi hoa sen đã ướt hết, căn bản không thể mặc đi ra ngoài.

Vậy cô làm sao mà ra ngoài đây? Nhờ bác sĩ Diệp đưa quần áo giúp cô? Không được! Quần áo lót gì gì đó, sao cô có thể không biết xấu hổ nhờ anh ấy lấy giúp?

Trần An An cực kì quần bách, ánh mắt ở trong phòng tắm quét tới quét lui, bỗng nhiên nhìn thấy khăn tắm treo trên giá. Ánh mắt nhất thời sáng ngời, cô có thể quần khăn tắm rồi ra ngoài lấy quần áo, lấy xong lại vào phòng tắm thay!

Vì thế, khi Diệp Lương Nhất nghe thấy tiếng mở cửa phòng tắm, vừa quay đầu lại liền thấy Trần An An chỉ quần một cái khăn tắm bước ra. Nước ấm làm cho làn da trắng nõn của cô ửng hồng, cặp mắt đen to lúng liếng kia cũng được rửa sáng long lanh, lông mi chớp chớp, mang theo một loại dụ * hoặc khác.

Trên người cô chỉ có một cái khăn tắm, cánh tay trắng như ngó sen cùng đường cong đôi chân mềm mại đều lộ ở bên ngoài, mặc dù tay ôm ngực nhưng mỗi khi nhắc chân, phong cảnh trước ngực vẫn như ẩn như hiện.

Hô hấp Diệp Lương Nhất cứng lại, ánh mắt cực nhanh nhìn Trần An An từ đầu đến chân, chỉ cảm thấy cơ thể chậm rãi nóng lên, cô không mang theo quần áo vào phòng tắm, nói như vậy bên trong cũng không mặc cái gì....

Từ lúc Trần An An trong phòng tắm đi ra, đã nhận thấy ánh mắt Diệp Lương Nhất dừng ở trên người cô, cô xấu hổ không chịu được, cố gắng hết sức che giấu.

Đang lúc bối rối Trần An An bỗng nhiên nghe thấy trong TV truyền đến một hồi tiếng Anh xì xồ, nhất thời giống như người sắp chết đuối vớ được cọc cứu mạng, luôn miệng nói: “Bác sĩ Diệp, anh, anh xem TV...”

Lúc nói chuyện, tay nhỏ bé vẫn ôm ngực, cô lại không biết như vậy đã đem toàn bộ lực đều dồn ở phía trước ngực, ngược lại làm cho khăn tắm đang sau dính sát vào người, cái mông duyên dáng lập tức lọt vào mắt Diệp Lương Nhất không sót tí nào.

Ánh mắt Diệp Lương Nhất dần thắm lại, hô hấp ồ ồ lên, chỉ cảm thấy máu trên người nhanh chóng dồn xuống, toàn bộ tập trung đến chỗ bụng, thiêu đốt chỗ phía dưới kia dần dần rực rạch đứng dậy.

Lúc này nghe thấy tiếng động từ Trần An An, vội vàng dời mắt, căn bản không dám tiếp tục nhìn cô, cầm lấy điều khiển bấm lung tung, cúi đầu ừ một tiếng.

Trần An An thấy Diệp Lương Nhất không hề nhìn cô, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, thân mình cũng không căng thẳng như vừa rồi nữa, vừa định ngồi xổm xuống tìm áo ngủ. Chợt nghe trong TV truyền đến một hồi tiếng ngâm kiêu my, “oh yeah... harder... harder....”

Ánh mắt so với đầu óc hoạt động nhanh hơn, không chịu khống chế lập tức chuyển qua màn hình TV, cô gái tóc vàng toàn thân trần trụi nằm ở trên giường lớn, hai chân trắng nõn thon dài đang gắt gao quấn quanh thắt lưng một người đàn ông trắng kiện, theo động tác của người đàn ông mà không ngừng rên rỉ.

Trần An An luôn là cô bé ngoan, làm sao đã gặp qua cảnh kích thích như vậy. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ bừng như là xuất huyết đến nơi, theo phản xạ có điều kiện trực tiếp bưng tay che kín mắt.

Diệp Lương Nhất cũng không ngờ lại đổi đến kênh như vậy, lúc này hắn đang nhiệt huyết sôi trào, bị kích thích như vậy, thật không chịu nổi, vừa định ấn điều khiển, ánh mắt lại lướt qua phản ứng của Trần An An. Trong lòng nhất thời vui vẻ, đang định đùa giỡn Trần An An vài câu, thì chỉ thấy khăn tắm trên người cô bằng tốc độ mắt thường đang từ từ chậm rãi tụt xuống, mà Trần An An đang ôm mặt dường như chưa nhận ra.

Thân mình Diệp Lương Nhất cứng đờ, cả người nóng bừng bừng, chỉ cảm thấy trong miệng nước bọt tiết ra ào ào, mà cổ họng lại như bị đốt cháy, cực khát, yết hầu nhấp nhô lên xuống, ánh mắt gắt gao chăm chú nhìn trên người Trần An An, căn bản không dời ra được.

Tiếng đàn ông thô ráp hỗn hển cùng tiếng rên rỉ của người phụ nữ không ngừng vang bên tai, Trần An An vừa thẹn lại quần bách, vốn tưởng rằng Diệp Lương Nhất lập tức đổi kênh, ai ngờ đợi lâu như vậy một chút động tác hắn đều không có.

“Diệp Lương Nhất, đổi kênh đi!” Trần An An ôm ánh mắt hướng Diệp Lương Nhất kêu lên, ai ngờ nói ra, cô liền cảm thấy trên người chợt lạnh, tiếp theo chân đã bị cái gì bao trùm lấy. Trần An An ngẩn người, thả tay ra nhìn, nhất thời hét chói tai, khăn tắm của cô đã rơi xuống, cả người cô trần trụi đứng trước mặt Diệp Lương Nhất!

Cô luống cuống, lý trí hoàn toàn biến mất, trái tim giống như bật ra khỏi cổ họng, đại não trống rỗng, thậm chí muốn né tránh ánh mắt nóng bỏng của Diệp Lương Nhất, thế nhưng lại cứ như vậy chạy thẳng đến phòng tắm.

Cô ngốc này, rõ ràng khăn tắm ngay dưới chân, lại đột nhiên quên mất, chỉ biết chạy trốn, kết quả bị người ta nhìn trước nhìn sau, toàn thân không bỏ qua chút nào.

Ai ngờ số Trần An An thật đen đủi, cô vừa mới tắm xong liền thuận tay đem cửa phòng tắm khóa lại, lúc này cô đang luống cuống, ngón tay run run không thể nào mở được cánh cửa cứ trần trụi chạy lui quanh cửa, lại không vào được.

Đôi mắt to quỳnh quáng đã nổi lên sương mù, giống như con sóc nhỏ đang vội vàng tìm cách chui vào hang tuyết của mình.

Ánh mắt Diệp Lương Nhất nóng bỏng, lại cứ chuyển qua chuyển lại trên người Trần An An. Từ cổ thon dài trắng nõn đến bộ ngực đang rung rung, đến thắt lưng mảnh khảnh kia, tiếp đến là cái mông vênh lên....

Một tắc một tắc, chỗ nào cũng không buông tha.

Dục vọng giống như sóng thần ập tới, hùng hùng hổ hổ, thiêu đốt cả người hắn gần như bốc hỏa, con người vốn sâu thẳm càng thêm âm trầm, ngọn lửa bên trong rực sáng giống như sắp bùng lên đến nơi.

Mà bên này, Trần An An rốt cục mở được cửa phòng tắm, vội vàng đi vào, rầm một phát đóng cửa.

Trong mắt Diệp Lương Nhất xẹt qua một tia tiếc nuối, cúi đầu nhìn bộ vị của mình đã bồng bồng khí thế, a.....bị quần lót siết chặt hơi đau.

Nhưng mà vẫn không thể cởi, bằng không cô ngốc kia phỏng chừng cũng không dám cùng mình ở một chỗ nữa.

Nghĩ đến đây, Diệp Lương Nhất cố nén dục vọng, đi xuống giường, lục trong hành lý của Trần An An, không e dè lấy ra quần lót cùng áo ngủ bên trong, đi đến trước phòng tắm gõ gõ cửa, “Mở cửa, tôi đưa quần áo cho em.”

Da mặt Trần An An mông, bị Diệp Lương Nhất nhìn như vậy xấu hổ đến nỗi hận không thể trực tiếp bay về nước, lúc này nghe thấy tiếng Diệp Lương Nhất, tim lại đập như gõ trống, ngay cả dũng khí trả lời một tiếng cũng không có.

“An An, nghe lời, mở cửa.” Giọng nói Diệp Lương Nhất khàn khàn, cơ bắp trên người căng cứng, nhìn thoáng qua quần lót màu trắng nhỏ xíu trên tay, yết hầu giật giật, “Nhanh lên mặc xong quần áo rồi ngủ.” Nghĩ nghĩ, lại bỏ thêm một câu, “Ngoan.”

Trong phòng tắm im ắng, không nghe thấy thanh âm gì, Diệp Lương Nhất biết Trần An An thẹn thùng, cũng không ép cô, kiên nhẫn đứng ở bên ngoài chờ, chỉ là dục vọng dưới hạ thân đang vận sức chờ phát động, lại chỉ có thể nín nhịn, tư vị này thật sự là quá khổ sở.

Vừa lúc đó, cửa phòng tắm răng rắc hé ra một khe hẹp, từ bên trong một cánh tay nhỏ bé rụt rè vươn ra, ý tứ không cần nói cũng biết. Diệp Lương Nhất khẽ cười, cũng không trêu chọc cô nữa, trực tiếp cầm quần áo đưa tới tay Trần An An.

Ở trong phòng tắm Trần An An mặc xong quần áo, lại làm công tác tư tưởng một chút, lúc này mới hé ra khuôn mặt hồng rục chậm rãi bước ra.

không ngờ vừa đẩy cửa đã thấy Diệp Lương Nhất đứng ở bên ngoài, ánh mắt cô lúng túng, căn bản không dám cùng hắn đối diện, cúi đầu nói một câu, “Tôi ngủ.” Liền chạy nhanh tới giường, trùm chăn bọc cả người lại.

Diệp Lương Nhất cũng không để ý cô nữa, đi thẳng vào phòng tắm giải quyết vấn đề cấp bách của mình, xong xuôi mới trở lại giường.

TV không biết đã bị Trần An An tắt khi nào, trong phòng yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng hít thở của hai người, Diệp Lương Nhất xốc một bên chăn lên nằm xuống giường.

Nhìn Trần An An bọc mình như kén tắm, chỉ cảm thấy buồn cười. “Đừng trốn nữa, mau ngủ đi.”

Tim Trần An An đập như gõ trống, làm sao ngủ được, đương nhiên biết Diệp Lương Nhất đang nói chuyện với mình, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng xấu hổ quần bách, chỉ co rúc vào trong chăn như tắm vậy.

“Được rồi, ngủ đi, cái gì tôi cũng chưa nhìn thấy.” Trong bóng đêm, khóe môi Diệp Lương Nhất cong lên, hiển nhiên là tâm tình cực tốt.

“nói bừa!” Lúc này Trần An An đột nhiên biết phản bác, “rõ ràng anh đã thấy!”

“không để ý, biết làm sao bây giờ, mau ngủ đi, chiều mai còn có hoạt động.” Buổi giao lưu học tập bắt đầu lúc chín giờ sáng ngày kia, buổi chiều ngày mai hẳn còn phải sửa lại báo cáo một lần nữa.

Nghe nói đến công việc, Trần An An cũng chỉ có thể cưỡng chế ngưng ngừng trong lòng, thấp giọng lên tiếng được, chỉ là chăn bọc trên người vẫn không buông ra.

Diệp Lương Nhất không có cách nào, đành phải nhắm mắt ngủ, thôi, cô ngốc vô tâm vô phế, phỏng chừng sáng mai sẽ tốt thôi.

Sáng hôm sau, lúc nhân viên phục vụ của khách sạn mang bữa sáng lên, Diệp Lương Nhất và Trần An An đã rửa mặt xong, hai người đều ăn ý không nói đến sự kiện đêm qua.

Trần An An vẫn như cũ có chút thẹn thùng, luôn không dám nhìn vào mắt Diệp Lương Nhất, cũng may vẫn nói với hắn vài câu.

Xong bữa sáng, Diệp Lương Nhất muốn đưa Trần An An ra ngoài đi bộ, nơi này hắn rất quen thuộc, dù đã nhiều năm không trở lại, vẫn là có thể tìm được chuẩn xác nơi mình muốn đi.

không ngờ hai người vừa ra khỏi phòng, đã thấy cửa phòng đối diện mở ra, Chung Vận lên tiếng: “Sư huynh, hai người định ra ngoài sao?”

Diệp Lương Nhất gật đầu, “Anh đưa An An ra ngoài đi dạo.”

“Sư huynh, anh quên còn vài bác sĩ nữa à.” Chung Vận thân thiết tiêu sái đến bên cạnh Trần An An, kéo tay cô, nói với Diệp Lương Nhất: “Bọn họ đều là đàn ông, em theo bọn họ không có chuyện gì để nói, vậy anh đưa bọn họ đi nhé, em đi với An An.”

Diệp Lương Nhất có chút do dự, hắn còn muốn thừa dịp này cùng Trần An An bồi dưỡng tình cảm một chút, nói chuyện đêm qua, nhưng mà Chung Vận nói cũng có lý, có vài bác sĩ cũng chưa tới San Francisco lần nào, khẳng định cần người dẫn đường.

hắn chuyển hướng sang Trần An An, trầm ngâm một chút, liền đưa tay sờ đầu cô, “Em đi cùng với Chung Vận, không được chạy lung tung, giữa trưa phải về ăn cơm.” nói xong còn mở ví lấy tiền nhét vào túi Trần An An, “Đây là tiền đã đổi, muốn mua gì thì mua.”

Trong lòng Trần An An không muốn đi cùng Chung Vận, nhưng cô cũng không thể làm chậm công việc của Diệp Lương Nhất. Chỉ có thể gật đầu, đáp: “Tôi biết rồi.”

“Được rồi, cũng không phải xa nhau lâu mà.” Chung Vận ngăn chặn cơn ghen tị điên cuồng trong lòng, vừa nói, vừa ép buộc kéo Trần An An xuống lầu.

đi tới chỗ góc thang máy, cô quay đầu nhìn thoáng qua Diệp Lương Nhất, hắn còn đứng ở cửa nhìn theo, ánh mắt lưu luyến dừng trên người Trần An An, nửa điểm cũng không có phần cho cô.

Ánh mắt Chung Vận chợt lóe, tia do dự cuối cùng trong lòng cũng biến mất hầu như không còn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bởi vì bác sĩ Diệp ở trên giường rất hung mãnh, Trần An An chống cự không phối hợp. Kết quả là bị bác sĩ Diệp ấn nhào lên giường nát như tương vậy

~Trần An An [tức giận khóc]: Anh vô lại!

Bác sĩ Diệp [ái muội]: An An thật sự là học trò tốt, ở trên giường cũng nói giúp.

Trần An An [tiếp tục khóc]: Diệp Lương Nhất, anh thực keo kiệt!

Bác sĩ Diệp [không biết xấu hổ]: Vì sao lại nói như vậy, bởi vì lâu rồi anh không * bắn * cho em?

Trần An An [tự cho là tìm được chân tướng rồi]: Nhất định là từ trước đến nay ngay cả *búp bê* anh cũng không chịu mua, cho nên mới ghen thành như vậy!

Bác sĩ Diệp mặt tối sầm, mềm nhũn.

29. Chương 29

Chương 29

Edit: Junee

Vừa ra khỏi tầm mắt của Diệp Lương Nhất, Chung Vận liền thu hồi vẻ mặt vô cùng thân thiết tươi cười, ngay cả tay kéo Trần An An cũng thả xuống.

Làm cho Trần An An thực xấu hổ, chỉ cảm thấy khả năng hai mặt của bác sĩ Chung không khỏi cũng quá tài tình đi. Tới chuyện này, cho dù cô trì hoãn cũng biết vì sao mà Chung Vận có địch ý với mình.

Chung Vận thích Diệp Lương Nhất, mà hiện tại mình lại là bạn gái anh ấy, cô ấy đương nhiên không chấp nhận được sự tồn tại của cô.

Nhưng mà chỉ hơn hai tháng nữa sẽ kết thúc, đến lúc đó bác sĩ Diệp và bác sĩ Chung hẳn sẽ thành một đôi rồi.

Trần An An nhìn theo bóng dáng Chung Vận, trong lòng vô cùng chua xót.

Đối với nơi này Chung Vận rất quen thuộc, ngay cả đèn giao thông cũng không cần nhìn mà vẫn đi rất chuẩn xác. Đầu tiên các cô đi qua một khu dân cư xa hoa, biệt thự nhỏ màu trắng xinh xắn mà tinh tế, phía trước từng nhà đều có thảm cỏ xanh mượt được chăm sóc cẩn thận, bên trong là đủ loại đóa hoa rực rỡ sắc màu, thật là cảnh đẹp mắt.

“Trần An An.” Đang lúc Trần An An chăm chú nhìn một ông cụ da trắng cắt tỉa vườn hoa, bỗng nhiên nghe thấy Chung Vận kêu tên cô.

Cô thu hồi ánh mắt, lên tiếng, “Bác sĩ Chung.”

“Sáng mai sẽ bắt đầu cuộc hội thảo, cô biết chứ?” Chung Vận thả chậm bước chân, cùng Trần An An bước song song trên con đường nhỏ trong khu dân cư.

Trần An An gật đầu, “Có biết.”

“Tôi muốn nhờ cô một việc.” Chung Vận nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt sắc bén như dao, “Đừng đi cùng sư huynh, ở cuộc hội thảo chúng tôi phải trao đổi cùng với các bác sĩ nước ngoài, nếu cô đi nhất định sẽ phân tán chú ý của sư huynh.”

Trần An An dừng một chút, “A, được, tôi sẽ không đi theo bác sĩ Diệp.” Cô cũng biết đầu óc mình không thông minh như Chung Vận, tuy rằng không giúp được Diệp Nhất Chung cái gì, ít nhất sẽ không gây thêm phiền toái cho anh ấy.

Nhưng mà trong lòng lại bỗng nhiên dâng lên một cảm giác vừa đau lại khổ sở, người như cô so ra cái gì cũng thua Chung Vận.

Không xinh đẹp, không thông minh, càng không có tài năng. Nếu mình là đàn ông, cũng sẽ lựa chọn Chung Vận mà không chọn mình.

“Tốt rồi.” Ánh mắt Chung Vận làm cho người ta phát lạnh, “Cô hãy nhớ kĩ những lời mình đã nói, cho dù sư huynh bảo cô đi cô cũng không thể đi!” Cô dừng một chút, trên mặt bỗng dưng lộ ra chút châm chọc, “Trần An An, cô cũng không phải trẻ con, tại sao luôn làm sư huynh lo lắng? Nơi này rộng lớn như vậy, cô chắc cũng học qua đại học, không thể ngay cả tiếng Anh cũng không hiểu, cô hoàn toàn có thể tự mình đi ra ngoài, cô không thấy cả ngày quần quýt sư huynh rất khó coi sao?”

Chung Vận càng nói càng không khách khí, về sau thậm chí còn nghiêng răng nghiêng lợi. Không lưu tình chút nào chỉ trích và khinh bỉ làm cho Trần An An cũng sinh ra một tia tức giận, tính tình cô ôn hòa nhưng cũng không có nghĩa là có thể tùy ý để người ta khi dễ, huống chi cô căn bản là không quần lầy Diệp Lương Nhất.

“Bác sĩ Chung, tôi cảm thấy hình như có hiểu lầm.” Trần An An ngẩng đầu, không chút sợ hãi đối mặt với Chung Vận, “Tôi cùng Diệp Lương Nhất....”

“Được rồi, tôi không có hứng thú nghe chuyện cô và sư huynh.” Trần An An mới nói được nửa chừng đã bị Chung Vận cắt ngang, cô ta vuốt vuốt lại mái tóc bị gió thổi hơi rối, cao ngạo liếc nhìn Trần An An một cái, “Cho nên cô cũng không cần phải khoe khoang trước mặt tôi.”

Khoe khoang ? Trần An An trợn mắt há hốc mồm nhìn Chung Vận, cô có cái gì mà khoe? Cô rõ ràng là đang giải thích!

Chung Vận tự cho là đã đánh bại được nhuệ khí của Trần An An, trong lòng rất đắc ý, lại say sưa nói một hồi, đều là chuyện khi cô ta và Diệp Lương Nhất ở Mỹ, muốn lấy chuyện này để kích Trần An An.

Chỉ là khi nói xong một tràng quay đầu nhìn lại phát hiện Trần An An căn bản là không nghe cô nói chuyện! Cặp mắt to kia cũng không nháy mắt một lần cứ chăm chú nhìn thẳng bé da trắng đang cầm quả bóng bầu dục bên đường!

Nhất thời trong cổ họng Chung Vận như là bị nghẹn một cục đờm, nhỏ không được mà nuốt cũng không xong, khó chịu đến nỗi hận không thể hóa thành dã thú xé nát Trần An An!

Kỳ thật Trần An An cũng biết không nghe người ta nói chuyện là không lịch sự, nhưng mà Chung Vận nói câu nào cũng đầy ý châm chọc, nghe vô cùng bức bối, vì thế cô dứt khoát không nghe đem toàn bộ lực chú ý của mình chuyển sang ngắm phong cảnh, để tự cô ấy nói một mình thôi!

Ai ngờ chó ngáp phải ruồi, ngược lại khiến Chung Vận tức chết đi được.

Hai người cứ như vậy bước đi trong không khí xấu hổ ấy, đang lúc Trần An An sắp nhận không được muốn nói gì đó, bỗng thấy phía trước có một tiệm kẹo trang trí hết sức xinh xắn khéo léo.

Trần An An lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, quay đầu nói với Chung Vận: “Bác sĩ Chung, tôi muốn mua ít kẹo mang về, nếu chị có việc thì đi trước đi, tự tôi có thể tìm được đường về”.

Cô vốn tưởng rằng Chung Vận sẽ đem cô ném tới tiệm kẹo rồi mặc kệ, nhưng ai ngờ Chung Vận vẫn cùng cô đi vào. Trần An An không biết cô ta suy nghĩ cái gì, chỉ có thể chuyên tâm chọn kẹo của mình, trong lòng lại suy nghĩ, về sau nhất định không thể đi cùng bác sĩ Chung nữa, thật sự là khó chịu!

Kỳ thật Chung Vận cùng Trần An An đi mua kẹo, cũng không phải bỗng nhiên cô ta có lòng tốt, hay là lo lắng cho Trần An An, cô ta nằm mơ cũng muốn Trần An An bị người ta lừa đi, không bao giờ có thể trở về bên cạnh Diệp Lương Nhất nữa.

Nhưng mà người là do cô ta trước mặt Diệp Lương Nhất dẫn đi, nếu bị lạc trong tay cô ta, Diệp Lương Nhất khẳng định sẽ trách cứ, hơn nữa kế hoạch của cô ta đã vô cùng hoàn mỹ rồi, không cần mạo hiểm như vậy.

Sau khi Trần An An mua kẹo, Chung Vận liền đưa cô ta trở về khách sạn. Nơi này cô ta quá quen thuộc rồi, cô ta cũng không thể nhàn rồi mang Trần An An đi chơi.

Hướng hồ, Chung Vận liếc mắt nhìn Trần An An đang ôm một gói kẹo to về mặt hưng phấn, nhà quê vẫn là nhà quê, dù đi đến đâu cũng không thể thay đổi được dáng vẻ quê mùa ấy!

Lúc Trần An An về đến khách sạn, Diệp Lương Nhất còn chưa trở về. Cô nhàn rồi không có việc gì làm liền đem quần áo đem qua thay ra giặt, nhân tiện cũng giặt luôn quần áo của Diệp Lương Nhất.

Lúc này mới ngồi trên giường xem TV, nhưng mà vừa mới được vài phút, Trần An An liền đỏ mặt tắt TV đi. Nguyên nhân là mỗi lần đổi kênh lại bắt gặp mấy cảnh mờ ám gì đó.

Tuy rằng đối với loại phim này Trần An An cũng rất tò mò, nhưng dù sao bây giờ cô và Diệp Lương Nhất cũng đang ở chung phòng, nếu Diệp Lương Nhất trở về phát hiện cô đang xem loại phim này thì cô cũng không còn mặt mũi nào nữa.

Khoảng giữa trưa thì Diệp Lương Nhất quay về, giống như biết cô đã sớm trở lại nên mang về cho cô một phần đồ ăn Ấn Độ.

Bình thường Trần An An thích nhất ăn cơm cà ri, cũng làm cho Diệp Lương Nhất vài lần, có lẽ vì vậy mà Diệp Lương Nhất nhớ kỹ.

Hai người ngồi song song trên giường ăn cơm, trong lúc đó, quả nhiên Diệp Lương Nhất nói sáng mai muốn đưa Trần An An đi theo, cùng hắn đến hội thảo y học.

Trần An An không chút suy nghĩ liền cự tuyệt, vô luận như thế nào cô cũng không thể quấy rầy Diệp Lương Nhất làm việc, hướng hồ đối với khả năng xác định phương hướng của mình cô khá tự tin, hoàn toàn có thể tự đi dạo xung quanh đây.

Diệp Lương Nhất đương nhiên không chịu, đặt thìa xuống vừa đe dọa vừa dụ dỗ, cứ muốn Trần An An đi cùng hắn. Nhưng Trần An An quyết tâm, nói không đi là không đi. Không khí giữa hai người có chút cứng

ngắc, vẻ mặt Diệp Lương Nhất vốn là ngàn năm không đổi giờ càng thêm lạnh lùng, ánh mắt nhìn Trần An An gần như có thể đem cô đông cứng lại.

Dưới ánh mắt như vậy, Trần An An thật sự không có cách nào ngồi yên được, nghĩ nghĩ, đành phải nói dối, nói cô chưa quen mùi giờ, rất mệt mỏi, muốn ở lại khách sạn ngủ.

Diệp Lương Nhất nghe thấy cô nói câu này, hàn khí trên người mới bớt một chút, nhưng vẫn có chút mất hứng, cao thấp quét Trần An An một cái, thấy trong cặp mắt to kia tràn đầy khẩn cầu, nhất thời tâm liền mềm nhũn.

“Người gác ở trong khách sạn, ai tới gõ cửa cũng không được mở, cũng không được chạy loạn!”

“Đã biết” Trần An An cúi đầu nín cười. Bác sĩ Diệp lải nhải như vậy, so với ba cô còn lải nhải hơn!

Sáng hôm sau Diệp Lương Nhất cùng với một đoàn bác sĩ đi đến hội thảo, chỉ còn Trần An An đứng ở khách sạn.

Cô nghĩ chờ Diệp Lương Nhất vừa đi, mình liền chạy ra ngoài đi dạo, dù sao nơi này cách khu dân cư rất gần, không sợ xảy ra vấn đề.

Nhưng mà không đợi cô thực hiện được ý định trong lòng, Chung Vận đi sau lưng Diệp Lương Nhất liền nhét vào tay cô một tấm bản đồ, siêu thị, cửa hàng gần đây, thậm chí ngay cả Silicon Valley (Thung lũng máy tính) cũng đều đánh dấu rõ ràng.

Trần An An đối với nhiệt tình của cô ta vô cùng khó hiểu, Chung Vận giống như nhìn ra nghi hoặc của cô, lạnh lùng bỏ lại một câu, “Nể mặt sư huynh thôi.” Rồi đi ra khỏi khách sạn.

Còn lại mỗi Trần An An nắm bản đồ ngây ngốc đứng ở cửa, còn chưa hiểu rõ tình hình.

Cái gọi là hội thảo trao đổi kinh nghiệm chữa bệnh, chẳng qua là chỉ vài bác sĩ có địa vị phát biểu, sau đó lại cùng nhau trao đổi một chút ý kiến mà thôi, chỉ ngắn ngủn hơn ba tiếng đồng hồ.

Trong bệnh viện có vài bác sĩ tiếng Anh không được tốt, Diệp Lương Nhất cùng Chung Vận vừa nghe diễn thuyết vừa phải phiên dịch cho bọn họ, nhưng mà ngoài ý muốn là ở hội thảo Diệp Lương Nhất lại gặp được giáo sư cũ của hắn.

Sau khi kết thúc hội thảo, hắn và Chung Vận lại cùng giáo sư hàn huyên một phen, lúc này mới đi cùng các bác sĩ ra khỏi hội trường.

“Sư huynh, đã giữa trưa, chúng ta ở đây ăn cơm xong rồi về khách sạn, nơi này vừa lúc có nhà hàng Trung Quốc.” Chung Vận đề nghị.

Các bác sĩ còn lại đều gật đầu, bọn họ đã sớm đói bụng, đồ ăn buổi sáng thật không quen, vừa nghe Chung Vận nói nhà hàng Trung Quốc, liền nhanh phụ họa.

“Đây không phải là nhà hàng Trung Quốc chính gốc, rất khó ăn.” Diệp Lương Nhất đưa tay vẫy một chiếc xe, “Nhưng mà cạnh khách sạn chúng ta có một chỗ không tệ, vẫn nên trở về rồi ăn.”

Nụ cười trên mặt Chung Vận cứng đờ, sau đó lập tức giống như không có việc gì, nói với Diệp Lương Nhất: “không phải đâu, sư huynh, em nhớ rõ khi đó anh thích nhất nhà hàng này mà.”

“A? Có sao?” Diệp Lương Nhất đẩy kính mắt, “Em nhớ lầm rồi.” nói xong, hắn chuyển hướng sang mấy bác sĩ còn lại, “Tôi đã ở đây vài năm, đối với chỗ này rất quen thuộc, bữa trưa tôi mời mọi người ăn cơm, chúng ta về nhà hàng Trung Quốc cạnh khách sạn, rất được đấy.”

Nghe thấy lời này, trên mặt mấy bác sĩ kia nhất thời lộ ra tươi cười.

“Vậy đi, mấy lão già chúng ta đành để tiểu Diệp chiếm được tiện nghi thôi.”

“Được, vậy giao cho cậu!”

Diệp Lương Nhất cúi người lên xe, khước môi cong lên, “Được.”

Chung Vận gần như cắn phải miếng bạc, không thể ngờ sư huynh vẫn không bỏ xuống được Trần An An, như vậy sao được! Kế hoạch của cô ta nên làm sao bây giờ?

Trong lòng cô ta sốt ruột, trên mặt lại giấu diếm không lộ chút gì, suy nghĩ một lát, bỗng nhiên quay đầu nói với Diệp Lương Nhất: “Sư huynh, mọi người về khách sạn trước đi, nói không chừng An An đã chờ sốt ruột rồi, em tới nhà hàng mua cơm trưa ọi người, các bác sĩ cũng mệt mỏi rồi, chúng ta mang về khách sạn rồi ăn.”

“Vẫn là tiểu Chung nghĩ chu đáo a!”

“Đúng vậy, phụ nữ đúng là cẩn thận!”

Nghe thấy lời nói của Chung Vận, các bác sĩ đều hết lời khen cô ta, Chung Vận ngượng ngùng cười cười, “Vay đi, quyết định như vậy.”

cô ta thấy Diệp Lương Nhất còn muốn nói cái gì, vội vàng giành nói: “Sư huynh, anh cũng đừng cản em, vẫn là nên về trước xem An An thế nào đi!”

Thấy cô thật sự kiên trì, Diệp Lương Nhất cũng đành gật đầu đồng ý, chỉ để lại một bác sĩ nam trẻ tuổi giúp cô mua đồ ăn, đem tiền nhét vào trong tay cô, dặn dò nói: “Cứ mua đừng ngại.”

Chung Vận nghe vậy ý cười trên mặt càng sâu, đáy mắt đều là ngọt ngào, “Em biết rồi.”

Diệp Lương Nhất trở lại khách sạn chuyện đầu tiên chính là mở cửa gọi Trần An An, kết quả lại thấy phòng trống, Trần An An căn bản là không ở trong phòng!

Diệp Lương Nhất rung mình, vội vàng cầm lấy điện thoại gọi cho Trần An An, vừa nhấn phím gọi lại đột nhiên nghĩ đến sim điện thoại của Trần An An là Unicom, căn bản không thể dùng ở nước ngoài, đành phải buông điện thoại xuống, trong lòng lại bắt đầu nôn nóng đi đi lại lại.

cô ngốc kia không quen đường thì có thể đi đâu? Chẳng lẽ ngày hôm qua đi ra ngoài thấy chỗ nào hay sao? không được! Chờ Chung Vận về nhất định phải hỏi một câu!

Bên này, Diệp Lương Nhất đang lo lắng bất an ở trong phòng đi tới đi lui, Chung Vận cũng đã mua cơm trở về, cô gõ cửa phòng Diệp Lương Nhất mang cơm đi vào, đặt trên bàn, quét một vòng trong phòng, không thấy Trần An An, nhất thời mừng rỡ, trên mặt lại vẫn làm bộ kinh ngạc, “Sư huynh, An An đi đâu rồi?”

“Anh hỏi em, ngày hôm qua An An có nói muốn đi chỗ nào không?” Ánh mắt Diệp Lương Nhất sâu thẳm, toàn thân toát ra một loại cảm xúc nôn nóng bất an, Chung Vận nhìn mà thầm hận trong lòng.

Nhưng vẫn duy trì bộ dáng thân thiết, “không có, An An chỉ mua kẹo xong là về, sư huynh, anh đừng lo lắng, An An cũng không phải trẻ con, chúng ta ăn cơm trước đi!”

nói xong, cô đem hộp cơm đẩy về phía Diệp Lương Nhất, “Em mua đều là đồ ăn anh thích, ném thử đi.”

Trần An An không thấy đâu, Diệp Lương Nhất nào có tâm tình ăn cái gì, lắc đầu, “Em ăn trước đi, anh đi tìm An An.”

“Ai, sư huynh!” Chung Vận vừa nghe hần không chịu ăn cơm, nhất thời nóng nảy, “Chỗ này lớn như vậy anh đi đâu tìm cô ấy! Ăn cơm trước đi, cơm xong chúng ta cùng đi!”

Trong lòng Diệp Lương Nhất vô cùng lo lắng, căn bản nghe không vào tai khuyên bảo của Chung Vận, vừa muốn lướt qua cô đi ra cửa, chợt nghe chuông điện thoại của Chung Vận vang lên.

Chung Vận nhướn mày, sao lúc này lại có điện thoại, nhưng mà Diệp Lương Nhất đang nhìn, cô sao có thể không nghe!

Trong lòng Chung Vận khổ không thể tả, đành phải lấy ra điện thoại đi ra khỏi phòng Diệp Lương Nhất, vừa đi còn không quên dặn Diệp Lương Nhất, “Sư huynh, anh đừng vội ra ngoài, hôm qua em dẫn An An đi vài chỗ, chờ em nghe điện thoại xong sẽ dẫn anh đi.”

Tuy rằng Diệp Lương Nhất sốt ruột, nghe Chung Vận nói cũng có lý, đành phải một lần nữa ngồi xuống, chờ Chung Vận trở về.

Ai biết Chung Vận nghe điện thoại mãi cũng chưa quay lại! Diệp Lương Nhất thật sự là chờ không nổi nữa! hần đứng bật dậy, vừa định mở cửa đi ra, chỉ thấy cửa đột nhiên bị đẩy vào từ bên ngoài.

Trần An An giống như con thỏ chạy vọt vào, “A, bác sĩ Diệp, anh đã về! A, còn có cơm trưa, đói chết tôi.” nói xong, trực tiếp bỏ nhào về phía hộp cơm kia, cầm thìa lên vội vàng từng miếng từng miếng mà ăn.

Tâm tình bỗng nhiên lên lên xuống xuống, giống như chênh lệch giữa lòng sông và mực nước biển, Diệp Lương Nhất gần như không thể tiếp nhận nổi, hần hung tợn nhìn chằm chằm Trần An An, bước qua rãnh dầy cô.

Kết quả nhìn thấy cô nhồm nhoàm nhai cơm liền mềm lòng, cô ngốc kia thật sự bị đói, ăn cũng không ngừng đầu lên. Thôi, chờ cô ăn cơm xong rồi hỏi.

Trong lòng Diệp Lương Nhất thở dài một hơi, đưa tay lấy hộp cơm bên cạnh cũng bắt đầu ăn.

Hai người ăn hết hộp cơm xong, Chung Vận vẫn chưa quay lại. Diệp Lương Nhất sớm đã quên cô, chỉ gất gao nhìn chằm chằm Trần An An, thanh âm âm trầm gần như có thể nhỏ nước đến nơi, “nói! Em đi đâu?”

“Anh làm gì mà hung dữ như vậy!” Trần An An liếc trắng mắt, đem hộp cơm hai người đã ăn xong ném vào thùng rác, “Chỉ đi vòng vòng quanh đây thôi!”

cô vốn đang định đi nhiều chỗ, trên bản đồ Chung Vận đưa cho cô còn có rất nhiều nơi thú vị, nhưng cô đã quên đổi giày, đi giày cao gót thật sự là quá mỏi, đành phải quay về, muốn đổi giày rồi đi tiếp, ai biết Diệp Lương Nhất đã trở lại.

“Em có biết đây là chỗ nào không? Nơi này không phải thành phố A!” Diệp Lương Nhất túm lấy cô đến trước mặt, hung hăng búng vào cái trán của cô, “Nếu chẳng may bị người ta lừa bắt đi thì làm sao bây giờ? Hả?”

hắn thấy Trần An An mở to mắt, vẫn bộ dáng không có nghe vào tai, lửa giận trong lòng càng bốc cháy, “Trần An An! Em nói mau! Em rốt cuộc có biết sai hay không? Còn chạy loạn nữa?”

“Nóng quá!” Trần An An giống như không nghe thấy hắn rít gào, cô kéo kéo cổ áo, chỉ cảm thấy cả người bỗng nhiên như bốc hỏa, vừa nóng vừa bứt rứt khó chịu, “Bác sĩ Diệp, tôi nóng quá a.....”

“Nóng cái gì mà nóng! Em đừng nghĩ muốn lừa gạt! Tôi.....” Diệp Lương Nhất nói đến đây bỗng nhiên lại im bật, hắn không nháy mắt nhìn Trần An An, bỗng nhiên nuốt nước miếng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần An An đã đỏ bừng, mắt to mênh mông sương mù bất lực nhìn hắn, vừa gọi tên hắn, vừa cọ cọ vào người hắn, mà cổ áo đã sớm bị cô kéo ra, lộ ra bộ ngực trắng như tuyết.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ăn hay không ăn = = đó là một vấn đề ~

30. Chương 30

Chương 30

Edit: Junee

Beta: Quảng Hằng

“Bác sĩ Diệp, thật..... khó chịu quá.....” Lông mi thanh tú của Trần An An nhú lại, khuôn mặt trắng nõn đã ửng hồng, đôi mắt to bất lực nhìn Diệp Lương Nhất, giống như hồ nước mờ sương, sóng sánh, Diệp Lương Nhất nhìn đến ngay cả hô hấp cũng ngừng lại, hắn gian nan nuốt nước miếng một cái, cơ thể đột nhiên bùng lên một ngọn lửa. “Trần An An.”

Trong người vừa nóng vừa khó chịu, thân thể lại vô cùng trống rỗng, trong miệng nước bọt tiết ra càng nhiều, Trần An An không kiềm chế được nuốt nuốt, cố gắng duy trì được một ít lý trí.

Ham muốn nổi lên vừa mạnh mẽ vừa dữ dội, cô kẹp chặt hai chân khó chịu ở trên giường cọ xát, thanh âm đã sớm không còn trong trẻo như bình thường nữa, “Diệp, bác sĩ Diệp, có chuyện rồi.....”

Tuy rằng cô đơn thuần, nhưng cũng không ngốc, cơ thể mình có phản ứng này, rõ ràng chính là dục vọng. Nhưng vì sao lại như vậy? cô ngửa đầu nhìn Diệp Lương Nhất, cái cổ trắng nõn thon dài phơi bày hết ở dưới mắt Diệp Lương Nhất, “Làm, làm sao bây giờ? thật, thật khó chịu.....”

Diệp Lương Nhất xoa hai má đã nóng lên của cô, chậm rãi vuốt ve, tay hần hơi lạnh, vừa đúng lúc truyền vào cơ thể đang khô nóng của cô, Trần An An thoải mái hừ một tiếng, như mèo con cọ cọ vào lòng bàn tay hần, lý trí đã bắt đầu tan rã.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủn, cô liền tựa lên cổ Diệp Lương Nhất, ở chỗ hõm cổ hần cọ tới cọ lui, cánh môi mềm mại nóng bỏng ngẫu nhiên không cẩn thận lướt qua sườn mặt và cổ Diệp Lương Nhất, làm cho cả người hần càng cương cứng hơn, hô hấp cũng trở lên ồ ồ.

Diệp Lương Nhất mặc cho Trần An An ở trên người hần cọ xát, thậm chí còn cởi áo của mình, ôm cô nửa thân trần trụi ngồi ở trên giường, để cô có thể dễ chịu một chút, ánh mắt cũng không tự chủ liếc đến hộp cơm trong thùng rác.

Với tính cách Trần An An, nhất định sẽ không lãng phí tiền ăn cái gì ở bên ngoài. Như vậy nguyên nhân gây nên không thể nghi ngờ, chính là hộp đựng cơm kia, ánh mắt Diệp Lương Nhất lạnh như băng, hôm nay nếu không phải Trần An An ăn hộp cơm này, như vậy hiện giờ hần sẽ như thế nào?

Tình trạng của Trần An An rõ ràng chính là trúng thuốc kích dục mạnh, nhưng vì sao bên trong cơm lại có thuốc kích dục? Thuốc kích dục thuộc loại được phẩm bị quản lý chặt chẽ, nhất là loại kích dục mạnh này, ngoại trừ một số nơi kinh doanh đồ người lớn bất hợp pháp, còn lại chỉ những tay buôn ma túy mới có.

Ánh mắt Diệp Lương Nhất sâu thẳm, vừa vuốt ve cơ thể Trần An An như để trấn an, vừa nhíu mày suy nghĩ. Chẳng lẽ là nhà hàng kia vấn đề?

Thân thể Trần An An càng ngày càng nóng, cô ngồi ngang trên đùi Diệp Lương Nhất cọ xát vụn vụn, chỉ cảm thấy phía dưới lạnh lạnh, chất lỏng ẩm ướt thấm ra càng nhiều, gần như ướt cả quần lót, hết sức không thoải mái.

Đầu óc của cô mơ hồ, căn bản đã mất hết lý trí, chỉ còn biết hành động theo bản năng. Lúc này cảm thấy khó chịu, liền buông tay Diệp Lương Nhất, bắt đầu cởi quần.

Diệp Lương Nhất phục hồi tinh thần, thấy trên người Trần An An chỉ còn lại một cái quần lót nhỏ màu trắng, mà cô còn giống như chưa thỏa mãn, một tay cầm lấy mép quần lót đang chuẩn bị kéo xuống!

Khung xương của cô nhỏ, thân thể cũng mềm mại, làn da trắng mịn, bởi vì tình dục mãnh liệt mà nhiễm thương một tầng hồng nhạt, trên mặt phủ một lớp mồ hôi, làm cho thân thể mềm mại tỏa ra một sắc thái quyến rũ mị hoặc.

Cơ bắp trên người Diệp Lương Nhất đã căng ra, trên trán toát mồ hôi vì chịu đựng, bụng nóng như lửa, bộ phận phía dưới đã ngẩng cao đầu, đáy quần cũng phồng lên.

Dã thú trong lòng không ngừng gào thét giãy dụa, như muốn phá vỡ hết mọi trói buộc lý trí và đạo đức, chỉ muốn hành động theo bản năng đang xúi giục.

Nhưng rốt cuộc hần là người có tự chủ vô cùng mạnh mẽ, cưỡng chế dục vọng trong lòng, cúi đầu nhìn Trần An An đang cọ xát ở trên người mình, ách cổ họng hỏi: “Hôm nay ở bên ngoài có ăn cái gì không?”

Trần An An làm sao còn có thể hiểu được ý tứ của hần, chỉ nhìn thấy hai cánh môi mỏng của hần mở ra khép lại, khi không vô cùng mê người.

“Có hay là không? Hả?” Diệp Lương Nhất thấy cô mở to đôi mắt mênh mông mờ sương ngây thơ nhìn mình, gần như thiếu chút nữa không kiềm chế được, đành dời ánh mắt, hung hăng ôm cả người Trần An An trần trụi vào trong lòng, lại hỏi một câu.

Nào biết Trần An An cũng không vui, cô ư ư giãy giụa khỏi cánh tay hần, dưới ánh mắt kinh ngạc của Diệp Lương Nhất trực tiếp chụp lên môi hần, không hề có kỹ xảo chỉ trần trọc mút vào, quả thực giống như con thỏ gặm ngọn cỏ vậy.

Mỹ vị tự động đưa lên sao có thể không ăn, Diệp Lương Nhất một tay tháo kính mắt xuống, một tay kéo Trần An An lại, đảo khách thành chủ, ngậm môi của cô, tỉ mỉ nhấm nháp một phen, rồi cạy mở hàm răng, tiến quân thần tốc, đầu lưỡi linh hoạt xẹt qua hàm trên mẫn cảm của cô, đưa đến cho Trần An An một trận run rẩy, từ trong lỗ mũi hừ ra tiếng rên kiều mị, lúc này mới cuốn lấy lưỡi của cô triển miên mút vào, dè dặt thanh âm hỏi: “Hoặc là?”

Tác dụng của thuốc càng ngày càng mạnh, trong lòng Trần An An ngoại trừ dục vọng mãnh liệt thì cái gì cũng không chú ý đến, căn bản không nghe thấy lời nói của Diệp Lương Nhất, chỉ cảm thấy nụ hôn vừa rồi thực thoải mái, theo bản năng phải truy đuổi môi Diệp Lương Nhất, cứ đưa lưỡi liếm liếm môi hoặc khoe môi người ta, chơi đùa không ngừng nghỉ.

Diệp Lương Nhất hít một tiếng, tùy ý cô càn quấy, hai tay dần dần xoa nhẹ cơ thể Trần An An, trong lòng lại vô cùng mâu thuẫn, nhìn Trần An An như bây giờ, rõ ràng lý trí đã hoàn toàn biến mất, phỏng chừng ngay cả hắn là ai cũng không biết, nếu thật sự làm, bất quả cũng chỉ là bị cô coi như giải được dùng một lần.

Nhưng nếu không làm..... hắn còn có chút không cam lòng, cơ hội tốt như vậy đem cô ngọc biến thành của mình liền bỏ qua, sau này nhất định sẽ hối hận.

Ngay lúc Diệp Lương Nhất đang do dự, lại bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa, “Sư huynh, mở cửa.”

Diệp Lương Nhất cả kinh, nhìn xuống Trần An An giống như bạch tuộc quấn trên người mình, đành phải đem cô túm xuống dưới, dùng chân gạt gao bao lấy, còn mình thì bước xuống giường khoác áo vào rồi ra mở cửa.

Trần An An vừa thấy Diệp Lương Nhất phải đi, đương nhiên không chịu, giãy dụa từ trên giường đứng lên định ngăn hắn lại. Kết quả lại bị Diệp Lương Nhất ôm chặt lấy, thưởng cho cô một cái hôn ẩm ướt, “Chờ anh trở lại.”

“Sư huynh, chúng ta ăn cơm trước đi, ăn xong rồi phải đi tìm An An.” Chung Vận vừa thấy Diệp Lương Nhất đi ra, lập tức lộ ra một bộ mặt tươi cười, định chen vào cửa.

cô quá mức nóng vội, bởi vậy cũng không phát hiện trên mặt Diệp Lương Nhất còn sót lại tình dục và tư thế đứng kia quá mức không được tự nhiên. Càng không thấy sự hoài nghi trong đôi mắt hắn.

“Chung Vận, em đi về trước.” Diệp Lương Nhất đóng cửa, không cho Chung Vận đi vào, chính mình thì đứng ở ngoài cửa, nhìn về mặt kính ngạc Chung Vận nói: “Giờ anh đang bận, em về phòng trước đi, khi nào ăn xong anh sẽ tìm em.”

“Sư huynh, anh có việc?”

“Ừ.” Diệp Lương Nhất đưa tay muốn đẩy kính mắt, lại đột nhiên nhớ tới kính đã tháo rồi, liền thả tay xuống, “An An nhắn tin cho anh, không có việc gì, đừng vội.”

“Vây em.....”

“Em về trước đi, ăn cơm xong anh sẽ tìm em.”

Tại sao có thể như vậy? Trong lòng Chung Vận lo lắng, trên mặt cũng không dám biểu hiện ra ngoài, cũng không dám hỏi kỹ Diệp Lương Nhất, chỉ có thể lên tiếng được, chân lại như là đóng đinh trên mặt đất, như thế nào cũng không bước đi được.

“Đúng rồi, sư huynh, An An thật sự không có việc gì sao? cô ấy cũng không nói khi nào thì trở về à?”

Diệp Lương Nhất híp mắt, “Buổi tối cô ấy mới về.”

Buổi tối sao, trong lòng Chung Vận bỗng nhiên buông lỏng, “Được rồi, chờ anh ăn xong rồi em lại đến tìm anh, hôm nay giáo sư nói rất nhiều vấn đề em cũng không hiểu, anh có thể chỉ giúp em một chút không?”

“không thành vấn đề.”

Nhìn theo Chung Vận rời đi, Diệp Lương Nhất đóng cửa lại một lần nữa về phòng, trong mắt hiện lên một chút suy nghĩ sâu xa.

Đột nhiên, Diệp Lương Nhất chỉ cảm thấy hoa mắt, bị Trần An An chỉ mặc một chiếc quần lót nhỏ lao thẳng vào trong lòng, đẩy áo của hắn ra cần lên ngực tới tận.

Diệp Lương Nhất cúi đầu thở hổn hển một hơi, mạnh mẽ ôm lấy Trần An An, trực tiếp đặt lên trên giường, đôi môi ướt át từ khoe môi của cô trượt xuống, tới bộ ngực trắng nõn kia thì dừng lại một chút, rồi tiếp tục trượt xuống, đến cái bụng trơn nhẵn mút mút hôn hôn.

một tay chụp lên bộ ngực vểnh cao của cô, chậm rãi vân vê, tay kia thì trực tiếp xuống phía dưới, túm quần lót của cô chuẩn bị kéo ra.

Ngay lúc đó, Trần An An vốn ý loạn tình mê lại không biết vì sao sinh ra một tia lý trí, “Diệp, bác sĩ Diệp.....”

Thanh âm của cô tràn đầy tình dục, một chút lý trí như vậy, lay lay động động, dường như một giây tiếp theo sẽ bị dục vọng bao phủ. Diệp Lương Nhất ngẩng đầu nhìn cô một cái, thấy cặp mắt kia luôn trong suốt linh động đã tràn đầy nước mắt, không biết là vì phản ứng sinh lý hay là cái gì khác.

“Làm sao?” Xem phản ứng này của cô, Diệp Lương Nhất biết cô sợ hãi, nên vừa ở bên trong đùi cô vuốt ve qua lại, vừa hỏi.

Được tính kia vô cùng mãnh liệt, Trần An An cực khổ lắm mới có thể sinh ra một chút lý trí như vậy, lúc này lại bị Diệp Lương Nhất vỗ về chơi đùa, lại mềm nhũn yêu kiều trong lòng hắn, từ trong lỗ mũi hừ hừ hai tiếng, rồi cũng không nói gì nữa.

trên người Diệp Lương Nhất vì dục vọng mà toát ra một lớp mồ hôi, đã sắp bùng nổ rồi, nhưng khi nhìn thấy nước mắt của cô thì không thể nào nhẫn tâm tiếp tục nữa.

Cơ thể thì hừng hực lửa nóng, trong lòng lại cực kỳ thương tiếc đối với cô gái đang cuộn mình trên giường, biết cô đơn thuần, sợ cô sau khi tỉnh lại kích động sợ hãi, càng sợ cô sẽ coi mình là đồ háo sắc. Ngay cả chính hắn cũng cảm thấy mình quả thực có thể trở thành Liễu Hạ Huệ.

Quên đi, cơ hội về sau còn nhiều lắm. Hơn nữa ở nơi này muốn cô không phải là chuyện tốt. Con người đen tối của Diệp Lương Nhất bỗng nhiên sáng ngời, không hề do dự, từng nụ hôn ướt át rơi xuống không ngừng.

Hai chân Trần An An đặt trên vai Diệp Lương Nhất, hai tay nắm chặt lấy khăn trải giường, một tiếng rên rỉ không kiềm chế được bật ra đâm thẳng vào thần kinh Diệp Lương Nhất. Hắn nắm lấy thắt lưng mảnh khảnh của cô, nhẹ nhàng nâng hông của cô lên, lưỡi mát lạnh linh hoạt đem khô nóng trên người cô từng chút từng chút bức lui.

Khoái cảm tích lũy càng lúc càng mãnh liệt, một khắc bùng nổ kia, Trần An An gần như hư thoát, hai mắt vô thần nằm ở trên giường, môi đỏ mọng khẽ nhếch, chất lỏng trong suốt không ngừng chảy từ khoe môi trượt xuống, hai chân vẫn còn yếu ớt đặt trên vai Diệp Lương Nhất.

Giờ phút này cô gần như đã là tỉnh táo lại được một nửa, nhưng mà do dự vị cao triều còn lại, chỉ có thể nằm ở trên giường vô lực thở hổn hển, thật sự là quá hoang đường! Bác sĩ Diệp anh ấy thế nhưng..... Trần An An nhắm mắt lại xấu hổ và giận dữ muốn chết, như thế nào cũng không dám mở mắt.

Thẳng đến khi Diệp Lương Nhất buông cô ra, xoay mặt cô lại mà hôn, mới run rẩy co rút lại quay đầu đi, né tránh môi Diệp Lương Nhất, hé ra khuôn mặt ửng hồng ấp úng nói: “Đừng, đừng hôn em.....”

Diệp Lương Nhất cười khê một tiếng, vươn lưỡi liếm liếm khoe môi của cô nói: “Đồ của mình cũng ghét bỏ?”

Nghe thấy vậy, Trần An An thiếu chút nữa cắn nát đầu lưỡi của mình, cô giật cái gối qua úp lên mặt, sống chết cũng không chịu nhìn Diệp Lương Nhất một cái.

Diệp Lương Nhất biết da mặt cô mỏng, cũng không chọc cô nữa, chỉ nằm bên cạnh cô, trực tiếp cởi quần, giải quyết vấn đề của mình.

Bên tai truyền đến một tiếng lại một tiếng hô hấp ồ ồ và thở dốc, Trần An An làm sao không biết Diệp Lương Nhất đang làm cái gì, cô vừa thẹn vừa xấu hổ, chỉ có thể nằm im không nhúc nhích, giả làm tảng đá.

Thẳng đến khi gối ôm trên mặt bị túm lấy ném sang bên cạnh, cơ thể cách cái chăn bỗng nhiên bị kéo vào một cái ôm nóng bỏng, lúc này cô mới hơi mở mắt.

Trần An An cho tới bây giờ đều biết Diệp Lương Nhất lớn lên vô cùng tuần tú, lại không nghĩ rằng hần lại đẹp đến loại trình độ này. trên khuôn mặt bình thường tuần tú mà lạnh lùng giờ phủ một tầng tình dục hồng nhạt, con ngươi hẹp dài trông đen rõ ràng trong suốt, sáng bóng, môi mỏng khê nhếch, bật ra tiếng rên rỉ đầy quyến rũ.

cô nhìn chằm chằm Diệp Lương Nhất, gần như không chớp mắt. Tim đập càng lúc càng nhanh, như trống trận nổ vang ầm ầm ở trong lồng ngực.

Diệp Lương Nhất chú ý tới ánh mắt của cô, đột nhiên cúi đầu cắn lên môi cô.

Ồa, đầu óc Trần An An nháy mắt trống rỗng. Có cái gì đó đã hoàn toàn thay đổi, áp lực trong lòng như hạt giống được ánh mặt trời soi chiếu, bỗng nhiên vô cùng dễ chịu, thoáng cái từ dưới lòng đất chui lên, trưởng thành cao vút che trời, đem lồng ngực cô lấp đầy, không còn một khe hở.

31. Chương 31

Chương 31

Edit: June

Beta: Quảng Hằng

“đi tắm.” Vừa hôn xong, Diệp Lương Nhất liền trực tiếp ôm lấy cả người Trần An An đang trần trụi, dưới ánh mắt vừa thẹn vừa sợ của cô, đi thẳng vào phòng tắm.

Điều kiện ở khách sạn vô cùng tốt, bồn tắm lớn tuyệt đối có thể chứa được hai người. Diệp Lương Nhất đặt Trần An An vào trong bồn tắm, mở nước điều chỉnh vừa đủ ấm rồi lấy sữa tắm.

“Bác sĩ Diệp, em.....” Trần An An tâm loạn như cào cào, đáng thương co rụt lại một chỗ trong bồn tắm, nhìn cũng không dám nhìn Diệp Lương Nhất, chỉ tựa đầu xuống chôn vào đầu gối, giọng nói run rẩy, “Rốt cuộc là có chuyện gì? Em không muốn như vậy, em.....” cô cắn môi, trong đôi mắt to đen tròn đã nước mắt vòng quanh, “Em không làm gì cả, nhưng không biết vì sao.....”

“Được rồi.” Diệp Lương Nhất ngắt lời cô, chân dài duỗi ra, trực tiếp rảo bước đến bồn tắm, giúp cô đem tóc ẩm ướt dính trên mặt vén ra sau gáy, “Để anh xử lý.”

“Nhưng mà.....” Trần An An lại rụt đầu, muốn né tránh tay hần. Bọn họ đã làm chuyện thân mật như vậy, về sau biết làm sao bây giờ? Quan hệ như vậy thật sự là rất hỗn loạn, bạn bè không phải bạn bè, người yêu không phải người yêu.....

Giống như nhìn ra hoang mang của cô, Diệp Lương Nhất đưa tay nâng cằm cô lên, bắt buộc cô phải đối diện với mình, nhướn mày nói: “Em không thấy là em nên chịu trách nhiệm với anh sao?”

Trần An An há miệng, giống như không thể tin được những gì mình vừa nghe thấy, “Chịu..... chịu trách nhiệm?”

“Đương nhiên.” Diệp Lương Nhất hơi híp mắt, trong đôi mắt hẹp dài rực rỡ phát sáng, “Dùng xong rồi muốn quýt nợ sao?”

Lúc hần nói đến chữ “dùng” kia, đặc biệt nhấn mạnh, giống như cố ý cường điệu, thấy Trần An An nháy mắt mặt đỏ tai hồng, ập a ập ứng một câu cũng không nói được.

Thấy bộ dáng cô né tránh không biết làm sao, trong lòng Diệp Lương Nhất thở dài, nếu không phải thích, làm sao hần lại làm ra tình trạng này? hiện tại cô ngốc này muốn phui mờ? không có cửa đâu!

“Trần An An, ngẩng đầu lên.” Giọng nói Diệp Lương Nhất lãnh đạm, lại mang theo một khí thế không thể chối từ, Trần An An không tự chủ được liền làm theo lời hần.

“Nghe kỹ.” Diệp Lương Nhất nắm cằm của cô, gắt gao nhìn thẳng vào mắt cô, “Anh là người đàn ông của em, biết không?”

Cái này..... là ý gì? Trần An An chớp chớp mắt, có chút không hiểu rõ lắm tình huống hiện giờ, bác sĩ Diệp sao lại nói như vậy? Bởi vì bọn họ đã làm loại chuyện này? Nhưng mà anh ấy lại không thích cô? Như vậy không phải là rất chịu thiệt sao? Chẳng lẽ thật sự chỉ vì muốn cô chịu trách nhiệm?

Đầu óc Trần An An đơn giản, suy nghĩ nửa ngày cũng chưa nghĩ ra nguyên nhân.

Mà Diệp Lương Nhất đợi thật lâu cũng không nghe thấy cô trả lời, trên mặt hàn khí càng ngày càng bao trùm, quả thực hận không thể bổ đầu của cô ra nhìn xem rốt cuộc cô suy nghĩ cái gì.

hắn đã làm, đã nói rõ ràng như vậy, chẳng lẽ cô còn không hiểu? Hay là cô không thích hắn? Mà thích kiểu người như Chu Tề?

Ánh mắt Diệp Lương Nhất khẽ dao động, bên trong đều là tia sáng lạnh như băng, nghiêng răng nghiêng lợi khẽ quát: “Trần An An?”

Trần An An rốt cuộc vẫn nghĩ không ra, nhưng mà cô và Diệp Lương Nhất đã làm chuyện thân mật đến thế, cô quả thật nên chịu trách nhiệm, tuy rằng..... nghe có vẻ là lạ.

Nghĩ vậy, Trần An An ngốc nghếch gật đầu, “Được.”

Hàn khí quanh thân Diệp Lương Nhất nhất thời tản ra, chỉ chốc lát liền biến mất không còn dấu vết, khoe môi hắn khẽ cong, toàn thân căng thẳng cũng buông lỏng xuống, nói với Trần An An: “Mau, lấy bàn chải đánh răng và kem đánh răng đưa cho anh, anh muốn đánh răng.” nói xong còn xấu xa liếm liếm môi, tràn đầy thâm ý liếc nhìn Trần An An một cái.

Mặc kệ ra làm sao, cứ đem cô ngốc này lừa vào tay rồi tính sau!

Da mặt Trần An An mỏng, thật sự không chịu nổi cử chỉ mờ ám như vậy, nhất thời đã quên chính mình còn trần truồng, cứ ngốc nghếch từ trong bồn tắm lớn đứng lên, đi lấy bàn chải đánh răng.

Ủm..... bộ ngực trắng nõn mềm mại, còn có mông nhỏ vểnh lên, dáng người cô ngốc nhà hắn quả không tệ chút nào. Diệp Lương Nhất vừa lòng cao thấp quét Trần An An trần trụi một vòng, nhận lấy cái ly đầy nước Trần An An đưa qua, bắt đầu thong thả đánh răng.

Mà bên này, Chung Vận đợi đã vài tiếng, lại vẫn không thấy Diệp Lương Nhất qua đây gõ cửa, trong lòng cô vừa vội vừa sợ, quả thực đứng ngồi không yên.

Biết Diệp Lương Nhất nhiều năm như vậy, cô hiểu rất rõ con người hắn, biết hắn là người vô cùng có trách nhiệm, cho nên mới nghĩ ra cách này.

Chỉ cần mình trở thành người phụ nữ của hắn, đừng nói một Trần An An, cho dù là mười Trần An An cũng chẳng có nghĩa lý gì!

Tuy rằng hiện tại hắn thích Trần An An, nhưng chỉ cần Trần An An rời đi, cô ta tuyệt đối có lòng tin khiến cho hắn yêu mình!

Tình yêu và sự thỏa mãn, điều này giải thích tình dục và yêu không thể tách rời. Tuy rằng bình thường đều là yêu trước sau mới quan hệ, nhưng vào tay cô dù có ngược lại thì hiệu quả vẫn giống nhau thôi!

Nhưng vì sao Diệp Lương Nhất còn chưa tới? Chung Vận cắn môi do dự, không biết có nên đi đến phòng Diệp Lương Nhất lần nữa không.

Mà ở trong một phòng khách sạn khác, Diệp Lương Nhất sau khi tắm rửa mặc quần áo xong, thì đang ngồi đối diện với bác sĩ nam vừa mới cùng Chung Vận đi mua cơm.

“Vừa rồi vất vả cho anh quá.” Diệp Lương Nhất đặt một chai brandy vị táo lên trên bàn đầu giường của nam bác sĩ, mở ra nút chai, “Làm một ly?”

“Chắc chắn, không tệ a, còn giấu kỹ như vậy!” Trương Kỳ, cũng chính là nam bác sĩ kia, đem hai cái ly giấy đưa cho Diệp Lương Nhất, nhún vai, “không có lý, dùng tạm vậy!”

Diệp Lương Nhất gật đầu, rót rượu vào hai cái ly, cùng chạm với Trương Kỳ, chậm rãi nhấp một ngụm, nói: “rõ ràng là tôi mời, lại bắt cậu đi mua, ngại quá.”

“Có gì đâu.” Trương Kỳ không chút để ý khoát tay, hiển nhiên đã bị Diệp Lương Nhất mang tới chai rượu brandy lấy lòng, “Anh phải lo cho bạn gái mà! Giúp đỡ nhau một chút thôi!”

“Cám ơn,” Khóe môi Diệp Lương Nhất khẽ nhếch, lại rót cho Trương Kỳ một ly, “Nhưng mà nhiều phần cơm như vậy chỉ có một mình cậu xách, tôi thật sự rất ngại.”

“Được rồi, đừng dài dòng như vậy.” Trương Kỳ uống một ngụm rượu lớn, đưa tay vỗ vỗ bả vai Diệp Lương Nhất, “Cái đó tính là gì, tôi cũng không phải phụ nữ, nhưng mà học muối của cậu thật không tệ đấy!”

Ánh mắt Diệp Lương Nhất chợt lóe, “Sao?”

“Người ta là mỹ nữ người gặp người yêu, lại khẳng khái đòi xách cơm giúp tôi, thật sự là hiếm có!” Trương Kỳ không tự chủ được cảm thán, hần hơn ba mươi, lại vẫn chưa có bạn gái, lần đầu tiên nhìn thấy Chung Vận, liền nhìn không được nảy sinh tình cảm, chỉ tiếc lại chậm chạp không dám theo đuổi.

Tính cách Chung Vận mạnh mẽ, lại quá mức hoàn mỹ, tuy rằng hần có lòng ái mộ, nhưng rốt cuộc vẫn lo lắng mình không xứng với cô.

Diệp Lương Nhất lại cùng Trương Kỳ chạm ly, “nói như vậy tôi còn phải đi cảm ơn học muối một chút, ít nhiều cô ấy đã giúp mang cơm về.”

“Tôi sao có thể để cô ấy cầm!” Trương Kỳ buông chén rượu, vỗ vỗ bộ ngực, “Tôi đường đường là một người đàn ông, sao có thể để phụ nữ xách đồ!”

Nghe vậy, Diệp Lương Nhất nâng cái chén một chút, “Toàn bộ cơm đều là tự anh mang về? Chung Vận không có chạm vào?”

“Đương nhiên!” Trương Kỳ trừng hai mắt, “Làm sao? Lo lắng tôi bắt nạt học muối cậu? Tất cả cơm đều là tôi xách đấy! Chỉ có lúc về tới nơi Chung Vận mới cầm hai phần của cậu và bạn gái cậu thôi.”

nói tới đây, hần dừng dừng, rồi mới tiếp tục nói: “Khi cậu mở cửa không thấy tôi sao? Nhưng tôi lại thấy cậu, lúc ấy cậu không mặc áo khoác, tôi nói đúng không?”

“Tôi chỉ thuận miệng nói thôi.” Diệp Lương Nhất đem chút rượu cuối cùng rót hết vào ly của Trương Kỳ, tuy rằng trên mặt rất thản nhiên nhưng trong lòng đã bắt đầu nghi ngờ.

nói như vậy hộp cơm kia của hần cũng chỉ có ba người chạm qua, nhân viên nhà hàng, Trương Kỳ và Chung Vận. Xem thái độ này của Trương Kỳ, căn bản là không biết gì, mà ngay từ đầu hần đã hoài nghi Chung Vận, nhưng hiện tại xem ra, lúc giao hộp cơm thời gian quá ít, căn bản không đủ để trộn thuốc vào, vả lại Chung Vận dường như không có động cơ gì.....

Diệp Lương Nhất nhíu mày, chẳng lẽ đây chỉ là một sự kiện ngoài ý muốn? Thực tế là nhà hàng kia xảy ra vấn đề, bọn họ đúng lúc bị đụng phải? hần nhấp một ngụm rượu, vẫn cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.....

Sau khi chai rượu uống sạch sẽ, Diệp Lương Nhất đứng dậy tạm biệt Trương Kỳ, đi thẳng đến phòng Chung Vận.

Chung Vận thấy Diệp Lương Nhất cuối cùng cũng lại đây, vô cùng cao hứng, nói chuyện cũng có chút không trôi chảy. Từ nhỏ đến lớn cô luôn háo thắng, trong đám đông thì luôn giữ vị trí đứng đầu, chưa từng trải qua cảm giác hoảng hốt lo sợ như vậy. Chỉ có hôm nay, ngẩn ngẩn vài tiếng đồng hồ, quả thực đã nếm đủ tư vị đứng ngồi không yên.

“Có vấn đề gì sao?” Diệp Lương Nhất ngồi bên giường cô, cầm ly nước Chung Vận đưa trong tay, nhưng không có uống.

“Rất nhiều,” Chung Vận có chút ngượng ngùng cúi đầu, “Em cảm thấy từ lúc tốt nghiệp đại học rất lơ là việc học tập.”

“Em rất khá.” Diệp Lương Nhất đẩy mắt kính, nói: “Các bác sĩ khoa ung bướu đánh giá em rất cao.”

Điều này thì Chung Vận biết, vừa rồi viện trưởng gọi điện thoại cho cô hàn huyền rất lâu, khen ngợi khích lệ không hề che giấu. Nhưng mà cũng những lời này từ trong miệng Diệp Lương Nhất nói ra cảm giác hoàn toàn không giống.

Chung Vận mím môi ngượng ngùng cười, “Nào có tốt như sư huynh nói, đúng rồi, chúng ta.....” Chung Vận nói đến đây lại bỗng nhiên dừng một chút, “Sư huynh, anh uống rượu?”

“Ừ.” Diệp Lương Nhất lên tiếng, nghĩ nghĩ lại nói thêm một câu, “Vừa mới uống cùng Trương Kỳ.”

“Vừa mới? Cùng Trương Kỳ?” Chung Vận đột nhiên giống như bị lửa thiêu mông, từ trên giường bật dậy, không dám tin nhìn Diệp Lương Nhất, “Anh vừa mới ở chỗ Trương Kỳ?”

Con người Diệp Lương Nhất híp lại, “Sao vậy, có vấn đề?”

Tim Chung Vận đập dồn dập, trước mắt như là từng cơn từng cơn sóng đen ập đến, gần như muốn té xỉu trên mặt đất, “không, không phải..... Chỉ là, sau khi anh ăn cơm sao lại không đi tìm em, mà là.....”

“À..... Vừa đúng lúc hôm qua mua một chai rượu.” Diệp Lương Nhất rũ mắt, che dấu tâm tình trong mắt, “Ăn cơm xong lại cảm thấy hơi nóng, nên qua chỗ Trương Kỳ uống rượu, rồi ngủ một chút. Làm sao vậy?”

Ngủ một chút..... Sắc mặt Chung Vận trắng bệch, thân mình cũng phát run, nhưng vẫn cố gắng che giấu sự bất thường, “không, không có việc gì..... Chỉ là, thấy sư huynh và Trương Kỳ không mấy khi quan hệ với nhau.....”

“Từ hôm nay trở đi thì có.” Diệp Lương Nhất nhếch môi cười, đáy mắt tất cả đều là ánh sáng lạnh, “Được rồi, nếu em chưa chuẩn bị câu hỏi gì, anh về phòng trước, chắc là An An sắp về rồi.”

nói xong cũng không đợi Chung Vận lên tiếng, bước thẳng ra ngoài. Để lại một mình Chung Vận ngơ ngác ngồi ở trên giường, nghe thấy tiếng đóng cửa, đột nhiên úp mặt lên giường khóc òa lên.

32. Chương 32

Chương 32

Edit: Junee

Beta: Quảng Hằng

Ngày kế tiếp, Diệp Lương Nhất đưa Trần An An đi thăm thung lũng máy tính, đại học Stanford, thậm chí còn thuê một chiếc xe đi một vòng quanh bờ tây, Trần An An còn thuận tiện mua quà cho bạn bè và ba cô nữa.

Mặt khác các bác sĩ đều coi bọn họ là người yêu, cũng thức thời không quấy rầy, để Trương Kỳ dẫn mọi người đi dạo ở khu vực gần khách sạn. Mà Chung Vận không biết vì nguyên nhân gì, vẫn ở trong phòng, gọi cũng không ra.

Diệp Lương Nhất ở San Francisco nhiều năm như vậy, đã sớm không còn cảm giác mới mẻ, nhưng mà Trần An An lại cảm thấy chỗ nào cũng mới lạ, muốn đi khắp mọi nơi.

Hơn nữa, khi bọn họ đến, lễ Giáng Sinh vừa qua, trên ngã tư đường vẫn còn lưu lại không khí Giáng Sinh vui vẻ, cây thông Noel cao lớn ban đêm lấp lánh ánh sáng, hòa cùng bầu trời đêm trong sáng của San Francisco, đẹp đến nỗi khiến người ta không thể dời mắt.

Cuộc sống của Trần An An chưa từng thả lỏng như vậy, lúc còn đi học, cô luôn phải cố gắng học hành, thi đỗ đại học, không phụ kỳ vọng của ba. Mà sau khi đi làm, cô lại muốn dốc sức kiếm tiền để lo thuốc men cho ba. Đây vẫn là lần đầu tiên cô có thể không chút lo lắng đi du lịch, tuy rằng chỉ có ngắn ngủn vài ngày, nhưng cũng cho cô đủ những kỷ niệm đẹp.

“Bác sĩ Diệp, anh thật tốt.” Trần An An nhận lấy quà năm mới Diệp Lương Nhất đưa cho, là một túi chocolate lớn, cười đến cong cả mắt.

Diệp Lương Nhất nghe vậy nhướn mày, vừa quẹt thẻ vừa hỏi: “Ừm, tốt thế nào?”

Trần An An ôm trong lòng đủ loại đồ ăn vặt, thật vất vả dành ra một bàn tay, vô cùng nghiêm túc lật úp các ngón liệt kê: “Anh cho em phòng ở, đưa em đi chơi, mua chocolate cho em, còn có.....” cô đang giơ đến ngón tay thứ tư, cả người bỗng nhiên bị Diệp Lương Nhất kéo vào trong lòng, giây tiếp theo, môi đã bị người ta hun hăng hôn xuống.

Trần An An đỏ mặt, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại, gần đây bác sĩ Diệp rất thích hôn cô. cô muốn đẩy Diệp Lương Nhất ra, nhưng vì trong lòng còn ôm đồ này nọ, không có cách nào khác, đành phải ở trước đám đông bị người ta hôn từ trong ra ngoài.

“Thở đi!” Diệp Lương Nhất thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vì nín thở mà đỏ bừng, néo néo vành tai cô thấp giọng quát.

Trần An An vốn định thừa cơ hội này rút lui, lại không biết vì sao, cơ thể giống như không chịu khống chế của đầu óc nữa, ngoan ngoãn làm theo lời Diệp Lương Nhất, thậm chí còn không tự chủ vươn đầu lưỡi hôn lại Diệp Lương Nhất một chút.

không biết có phải cũng bị ảnh hưởng bởi bầu không khí cởi mở xung quanh không, người luôn luôn thận trọng như Trần An An cũng lớn mật không ít. Hôn xong, thậm chí còn hơi thích thú. Ừm..... Bác sĩ Diệp đối với cô tốt như vậy, để cho anh ấy hôn một chút hình như cũng không có gì quá lắm, dù sao..... Dù sao chuyện thân mật hơn bọn họ cũng đã làm rồi.....

Hai người ở bên ngoài ăn cơm tối, Diệp Lương Nhất còn gọi điện thoại hỏi mấy bác sĩ có muốn bọn họ mua cơm về không, biết bọn họ ăn rồi, lúc này mới đưa Trần An An ra khỏi nhà hàng.

“Bác sĩ Diệp, anh chưa hỏi bác sĩ Chung đâu!” Lúc ra tới cửa, Trần An An túm tay áo Diệp Lương Nhất nhắc nhở.

Diệp Lương Nhất nhíu mày, liếc liếc mắt nhìn Trần An An, “Diệp Lương Nhất.”

“Sao?”

“Anh tên là Diệp Lương Nhất, không phải bác sĩ Diệp.”

“Được rồi, Diệp Lương Nhất,” không phải cũng như nhau sao? thật không biết anh ấy so đo làm gì, trong lòng Trần An An vừa thầm nghĩ, vừa nhắc lại, “Anh chưa hỏi bác sĩ Chung.”

“cô ấy không ăn.” Diệp Lương Nhất cầm tay Trần An An, cùng cô sóng vai thong thả bước đi trên con đường cái cạnh bờ biển, trong đầu tĩnh lặng.

“Làm sao anh biết?” Trần An An nghiêng đầu nhìn hắn, dưới ánh đèn đường mắt to càng thêm trong sáng linh lung.

Diệp Lương Nhất nhin không được đưa tay xoa đầu cô, “cô ấy nói với anh.”

“À.” Trần An An đá đá hòn đá nhỏ dưới chân, thì ra bác sĩ Chung đã nói trước với Diệp Lương Nhất rồi! Cũng đúng, quan hệ giữa bọn họ tốt như vậy, Diệp Lương Nhất làm sao có thể quên cô ấy.

“Khi nào về gọi điện cho ba em, tết âm lịch anh cùng em về nhà.”

Năm nay tết âm lịch đến khá sớm, hai mươi tháng một đã sang năm mới rồi, bởi vậy Diệp Lương Nhất phải nói trước với Trần An An, để tránh cô ngốc này đến khi đó lại lật lọng.

“Được, về em sẽ nói!” Trần An An gật đầu, ba cô bị bệnh vẫn là tảng đá lớn trong lòng cô, nên sớm đem tảng đá này dời đi, cô mới yên tâm được. “Nhưng mà tết anh đến nhà em, người nhà anh không giận sao?”

Nghe vậy sắc mặt Diệp Lương Nhất phát lạnh, “Trần An An, anh là bạn trai em!”

không phải là giả sao? Trần An An im lặng, nhưng anh ấy nói đến ngiên rãng ngiên lợi, giọng nói vô cùng lạnh lùng, Trần An An vội vàng ấp úng phụ họa, không dám nói nữa, chỉ lặng lẽ cùng hắn đi về khách sạn.

không khí giữa hai người nhất thời lúng túng, Trần An An đau đầu, vắt hết óc nghĩ ra chủ đề nói chuyện, rốt cuộc cũng lên tiếng, “Đúng rồi, Diệp Lương Nhất, em chưa gặp qua ba anh.”

“Ly hôn.” Sắc mặt Diệp Lương Nhất không thay đổi, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không chớp, bình tĩnh giống như đang nói chuyện ăn cơm tối vậy.

“À, ngại quá, em không biết.....”

“không sao, sớm muộn em cũng phải biết.” trên mặt Diệp Lương Nhất lộ ra chút châm chọc, “Lúc anh học tiểu học thì bọn họ ly hôn, ba anh ở ngoài có tình nhân, anh còn một người em, chỉ ít hơn anh sáu tháng.”

thật sao? Vậy..... vậy nghĩa là khi Diệp phu nhân còn đang mang thai Diệp Lương Nhất, ông Diệp đã phản bội bà! Điều này..... thật sự là khó tin! Diệp phu nhân xinh đẹp như vậy, tính cách lại tốt như thế sao lại gặp phải chuyện này?

Còn Diệp Lương Nhất, khó trách anh lại biến thành bộ dáng lạnh lùng như bây giờ, hóa ra là từ nhỏ đã không có cha!

Nghĩ đến đây, bản năng làm mẹ của Trần An An nhất thời nổi lên, cô nắm chặt tay Diệp Lương Nhất, “Diệp Lương Nhất, anh đừng buồn, anh xem mẹ anh quan tâm anh như vậy, hơn nữa bạn bè anh cũng rất nhiều, như Chu Tề và bác sĩ Chung, hiện tại còn có em!” cô ưỡn ưỡn bộ ngực nhỏ, “Anh không được tự ti, em cũng không có mẹ, lúc em còn chưa được một tuổi bà đã bỏ đi theo người đàn ông khác rồi, bây giờ em cũng không biết hình dáng bà thế nào nữa, anh nhìn em xem, không phải là vẫn sống tốt sao!”

“Trần An An.”

“Ừm?”

“Anh nói anh buồn khi nào?”

“.....”

“Còn nữa, anh cũng không cảm thấy tự ti.” Diệp Lương Nhất buông tay cô ra, đẩy cửa khách sạn, nhìn cô thản nhiên nói: “Lải nhải muốn chết.”

Trần An An trợn mắt há hốc mồm nhìn Diệp Lương Nhất đang dần dần đi xa, người này thật xấu xa! Minh rõ ràng là có ý tốt! Nếu không quan tâm thì ai thèm quản!

cô bĩu môi, hướng về phía Diệp Lương Nhất làm một cái mặt quỷ, nhưng vẫn bước nhanh theo.

Tối hôm sau, cả đoàn lên máy bay về nước. không biết có phải ảo giác hay không, Trần An An cảm thấy Chung Vận đang nhìn cô, nhưng khi cô quay đầu lại, lại phát hiện ánh mắt của cô ấy căn bản không ở trên người mình! thật sự là kỳ quái!

Kỳ thật Chung Vận đúng là nhìn Trần An An, hiện tại cô ta đang ở trong một loại cảm giác kỳ diệu. cô thích Diệp Lương Nhất, hơn nữa nhiều năm như vậy chỉ thích một người đàn ông là hắn. Mới hôm trước, cô còn vì hắn bí quá hoá liều nên đã dùng đến thủ đoạn mà cô đặc biệt khinh thường.

Nhưng mà từ khi biết hắn trúng thuốc rồi đi tới phòng Trương Kỳ, trong lòng cô liền vô cùng mâu thuẫn. một mặt, cô vì đánh mất cơ hội kia mà tiếc hận không thôi, mặt khác lại bắt đầu không nhận được hưng phấn, nguyên nhân chính là biết Diệp Lương Nhất thế nhưng lại lên giường với một người đàn ông!

Trần An An chẳng những bị người ta đào góc tường, mà đó còn là một người đàn ông nữa! Chung Vận chỉ cảm thấy khó chịu nhiều ngày như vậy đã tan biến hầu như không còn, thậm chí còn có chút thông cảm với Trần An An.

Bạn trai mình sau khi ăn thuốc kích dục lại đi tìm một người đàn ông giải nhiệt, cái này mà lộ ra chẳng phải là trò cười cho thiên hạ hay sao!

cô đương nhiên sẽ không nói ra ngoài, bởi vì sẽ làm tổn hại thanh danh của sư huynh, tuy nhiên cô có thể ở đằng sau vụng trộm cười nhạo Trần An An.

Nghĩ mình có thể câu được rùa vàng sao? Nằm mơ đi!

Kỳ thật, sở dĩ Chung Vận nghĩ rằng Diệp Lương Nhất và Trương Kỳ cùng lên giường cũng có nguyên nhân, khi bọn họ ở Mỹ, gần như tất cả mọi người xung quanh đều có đối tượng ái mộ hoặc kết giao, duy chỉ có Diệp Lương Nhất, mặc kệ nhìn thấy con gái đẹp đến thế nào cũng không liếc mắt một cái.

Bởi vậy rất nhiều người nghĩ Diệp Lương Nhất là gay, tuy rằng cũng không thấy hắn cùng đàn ông qua lại, nhưng mà một người đàn ông khí huyết mạnh mẽ, lại ở trong môi trường phóng khoáng như vậy, chưa bao giờ đi tìm phụ nữ chẳng lẽ là bình thường sao?

Cho tới bây giờ Chung Vận không hề nghĩ tới điều đó, nhưng mà buổi tối hôm trước, lời nói của Diệp Lương Nhất lại đột nhiên nhắc nhở cô điểm này!

Là bạn gái Diệp Lương Nhất thì thế nào? Chung Vận nhìn Trần An An rúc vào bên người Diệp Lương Nhất, cười lạnh, kết quả chỉ là tấm khiên che mắt người khác, có cái gì đáng mà khoe ra!

Tuy rằng cô cũng thích Diệp Lương Nhất, nhưng ít nhất Diệp Lương Nhất không lấy cô ra làm lá chắn! Trần An An quả thực chính là một trò cười! Cứ tưởng tượng như vậy, Chung Vận lại cảm thấy cả người thoải mái, nên ngay cả ánh mắt nhìn Trần An An cũng nhu hòa không ít.

Lại là mười hai giờ bay, sau khi về nhà Trần An An và Diệp Lương Nhất đều nhanh chóng tắm giặt rồi lăn ra ngủ. Ngủ thẳng đến tối, Diệp Lương Nhất đi bệnh viện báo cáo công tác còn chưa có về.

Chỉ có một mình, Trần An An cũng không muốn nấu cơm, gặm một cái bánh mì nhỏ rồi gọi điện thoại cho Lý Duyệt Nhiên, nói cho Lý Duyệt Nhiên cô đã về, quà đã chuẩn bị, đợi ngày kia đi làm thì đưa cho cô ấy.

không ngờ Lý Duyệt Nhiên lại không đợi được, muốn gặp Trần An An ngay. Trần An An không lay chuyển được, đành phải đồng ý, Lý Duyệt Nhiên cho cô địa chỉ một quán bar gần đó, để cô nhanh chóng tới, rồi ngắt điện thoại.

Trần An An không thích đi quán bar, cho dù quán lần trước yên tĩnh cô cũng không thích, đáng tiếc lại không ngăn được Lý Duyệt Nhiên, ở trước mặt Lý Duyệt Nhiên cô luôn luôn không có quyền lên tiếng.

cô nghĩ nghĩ, rồi gọi điện thoại cho Chu Tề, lần này cô cũng mua quà cho Chu Tề, dù sao cũng phải dành thời gian gặp mặt, không bằng thừa dịp Duyệt Nhiên tới cũng hẹn anh ấy luôn. Diệp Lương Nhất nói chỉ số thông minh của cô không đủ dùng, gặp Chu Tề chỉ biết nói khách sáo, có Duyệt Nhiên thì tốt rồi, Duyệt Nhiên thông minh hơn cô gấp trăm lần!

Trần An An xuống xe buýt, vòng qua một chiếc xe sang trọng đậu trước quán bar, rồi đẩy cửa đi rồi.

Giống như hai thế giới trái ngược, trong quán bar, đèn điện màu nhấp nháy không ngừng, tiếng nhạc chói tai gần như có thể phá vỡ màng nhĩ, một đám người cả trai lẫn gái trên mặt hưng phấn không thể ức chế, giống như tất cả cảm xúc đều bùng cháy trong này.

Trần An An không dám nhìn nhiều, vòng qua một đám đàn ông tìm kiếm bóng dáng Lý Duyệt Nhiên.

“An An, ở đây!” Lý Duyệt Nhiên nhìn chằm chằm vào cửa, tất nhiên sẽ không bỏ qua Trần An An, cô hướng Trần An An vẫy vẫy tay, căng họng gào lên, Chu Tề ngồi bên cạnh nghe thấy liền nhú mào.

“Lỡ tai sắp bị cô phá vỡ rồi, cô không thể ngồi yên một lát sao?”

“Liên quan gì tới anh?” Lý Duyệt Nhiên đặt mạnh chén rượu lên bàn, “không thích nghe thì anh đi đi, ai cần anh!”

Chu Tề hít sâu một hơi, thần sắc ôn hòa trên mặt sắp không giữ được nữa, tính cách cô gái này, thật đúng là phải xin lỗi khuôn mặt kia! Quả thực là hai vẻ trái ngược!

“Hai người đều đến rồi!” Trần An An đi đến bên cạnh Lý Duyệt Nhiên ngồi xuống, liền mở túi xách, lấy ra hai hộp quà tuyệt đẹp đặt lên bàn, “Tặng hai người, màu hồng là của Duyệt Nhiên, màu xanh là của Chu Tề!”

“không tồi!” Lý Duyệt Nhiên xoa xoa tóc Trần An An, đưa môi sáp lại gần Trần An An, “Đến đây, chị thưởng ột nụ hôn!”

không ngờ còn chưa kịp làm gì, đã bị Chu Tề kéo trở lại, hần cười dịu dàng, quả thực giống như gió xuân tháng ba, thoảng qua mặt vô cùng êm dịu, nhưng mà ánh mắt nhìn Lý Duyệt Nhiên lại sa sầm, “Đừng dọa An An.”

Lý Duyệt Nhiên trừng mắt nhìn hần, kẻ đạo đức giả này thật đáng ghét! Nhưng sức lực không bằng người ta, không thể phản kháng, đôi mắt đen của cô vòng vo chuyển động, bỗng nhiên vầy vầy với phục vụ bên cạnh, “Cho tôi một ly *Em đợi Anh đêm nay*!”

“Đó là cái gì?” Trần An An nghe thấy tên này nháy mắt mặt nóng lên.

Lý Duyệt Nhiên quơ quơ ly nước màu lục nhạt, “Chị gái mời em, rất hấp dẫn, rượu màu phấn hồng.”

Trần An An vội vàng lắc đầu, “Mình không uống! Mình bị dị ứng còn!”

“thật là dị ứng? không lừa mình chứ?” cô hí híp đôi mắt hạnh quyền rũ, thấy biểu tình Trần An An không giống làm bộ, lúc này mới bỏ qua, “Được rồi, vậy để mình uống.”

Đúng là rượu cũng như tên người, quả nhiên vừa quyền rũ vừa làm say lòng người, rượu có màu phấn hồng, dưới ánh đèn lấp lóe đẹp mắt, tỏa ra sự mê hoặc vô cùng.

Tửu lượng Lý Duyệt Nhiên rất tốt, uống mấy chén cũng chưa có vẻ say, mồm miệng vẫn lạnh lợi như cũ, tư duy rõ ràng, cũng không khác gì bình thường, cô vừa thông thả phẩm rượu, vừa hỏi chuyện Trần An An ở Mĩ.

Mấy vấn đề ban đầu còn bình thường, nhưng càng đến cuối lại càng lệch đi.

“Ai da, An An, đừng có xấu hổ, đến đây, nói ỉnh biết, cậu và bác sĩ nhà cậu ở trên giường cảm giác thế nào, có hài hòa không?”

cô vừa nói, vừa liếc mắt nhìn sắc mặt đã trầm xuống của Chu Tề, nháy mắt, “nói không chừng bác sĩ Chu cũng muốn học hỏi kinh nghiệm đấy! Anh nói có phải không, bác sĩ Chu?”

“Duyệt Nhiên, cậu, cậu đừng nói bừa, mình và Diệp Lương Nhất.....”

Trần An An còn chưa nói xong đã bị Lý Duyệt Nhiên cắt ngang, “Chắc chắc, mặt đỏ này.” cô nhân cơ hội néo mặt Trần An An một phen, chọc ghẹo Trần An An một chút, bỗng nhiên cầm ly rượu theo đứng lên, “không cần xấu hổ, nếu không mình nói kinh nghiệm của mình cho cậu? Mình cũng chẳng ngại!”

“Duyệt Nhiên, cậu say rồi! Chúng ta về thôi!” Trần An An đứng lên kéo Lý Duyệt Nhiên, muốn đem cô ấn xuống chỗ ngồi, nhưng mà bị Lý Duyệt Nhiên né đi.

“Mình nói với cậu, mình.....”

“U, trông cũng khá đấy!” Vừa lúc đó, đằng sau bỗng nhiên vang lên tiếng đàn ông đầy men rượu, Lý Duyệt Nhiên nhìn lại, vài tên đàn ông say khướt cầm theo chai rượu đã đi tới chỗ này, trên mặt mang đầy vẻ bỉ ổi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

một ngày đẹp trời, bác sĩ Diệp ở nhà liền lột xé quần áo, muốn đem Trần An An đặt ở dưới thân làm cái gì đó.

Trần An An [đẩy ra]: Mấy ngày hôm trước em đi bệnh viện, nghe thấy có người nói anh và một bác sĩ nam tên Trương Kỳ có quan hệ!

Bác sĩ Diệp [mặt đen]: Bọn họ nói nhầm.

Trần An An [kiên định phản bác]: không có lửa làm sao có khói!

Bác sĩ Diệp [híp mắt]: Lửa? Đợi lát nữa em sẽ biết như thế nào là bị lửa đốt!

Tất đền.....

33. Chương 33

Chương 33

Edit: Junee

Beta: Quảng Hằng “Này, mỹ nữ, cùng bọn anh uống vài chén chứ?” một tên đầu nhuộm đỏ rực đi đến trước mặt Lý Duyệt Nhiên, cao thấp đánh giá cô một phen, trong lòng nhất thời trào lên hưng phấn, thật sự là cực phẩm, khuôn mặt nhỏ nhắn này, dáng người này, chắc chắn, đúng là vạn dặm mới tìm được một!

Lý Duyệt Nhiên đặt ly lên bàn, ôm ngực nhươn mảy, “Có bạn.”

Tên kia nghe thấy lời này liền sững sốt, ánh mắt lướt qua Lý Duyệt Nhiên rồi nhìn vào bên trong ghế dài, chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấy Trần An An một thân áo lông màu đỏ.

Làn da cô trắng nõn, mắt đen nhánh, một thân màu đỏ mặc trên người cô không lòe loẹt diêm dúa, ngược lại tôn lên vẻ thanh tú, quả thực giống như búp bê tinh xảo vậy, tên kia liền rung động, ánh mắt suông sã quan sát hai cô, “Cả hai em luôn! Đến đây!”

Ánh mắt Lý Duyệt Nhiên lạnh lùng, cô đến quán bar nhiều rồi, cũng bởi vì khuôn mặt này mà gặp phải không ít rắc rối, nhưng mỗi lần đều có thể bình yên vượt qua. Chuyện xấu xa như vậy cô cũng thấy rồi, người ngoài vẻ mặt khiêm tốn, không chừng cũng chỉ là thói quen cố gắng tạo dựng. một đám người tuy rằng ăn mặc như chó nhà có tang, trên thực tế chẳng qua là phát tính cầm thú thôi! cô đã sớm thấy rõ!

Nhưng mà Trần An An lại không giống cô, cô ấy đơn thuần ngây thơ, tuyệt đối không nên ở trong đây bị đám người này làm dơ bẩn!

“thật có lỗi, tìm người khác đi! Chúng tôi phải về rồi.”

“Mỹ nữ, còn có tiểu mỹ nữ kia nữa, cho bọn anh mặt mũi đi, uống một chén thôi.” Tên kia không thềm để ý Lý Duyệt Nhiên cự tuyệt, vẫn bộ dáng cợt nhả như cũ.

“Các cậu còn đứng ngây ngốc ở đó làm gì? đi! Mang vài chén rượu lại đây!” nói xong, tên đó phát phát tay với mấy người phía sau, ý bảo bọn họ đi mua rượu.

Đám người phía sau cũng nghe lời, tên đó nói xong, một đám lập tức đi nhanh tới quầy bar, Trần An An nhìn mà run sợ, biết lần này gặp phải bọn lưu manh rồi.

Sắc mặt Lý Duyệt Nhiên có phần không tốt, vừa thấy bộ dáng mấy người này thì biết là muốn dây dưa đến cùng. cô hít sâu một hơi, nắm chặt tay Trần An An, vừa định mở miệng nói gì đó, chợt bên tai truyền đến giọng nam thanh nhiên, “Người anh em này, trước mặt giành lấy bạn gái người khác cũng không hay đâu.”

Chu Tề đứng dậy đi đến bên người Lý Duyệt Nhiên, để cô ngồi lên ghế dài bên trong, mình thì chắn trước người cô. Thân hình hần cao lớn, bởi vì bình thường trên mặt luôn mang theo ý cười ôn hòa, ngược lại sẽ làm người ta xem nhẹ phương diện này của hần.

Lúc này vẻ mặt hần bình tĩnh, trong mắt toát ra ý lạnh, trên người tản ra hàn khí, không giận mà có uy, Lý Duyệt Nhiên nhìn mà sững sốt, Chu Tề như vậy, lại có chút tương tự với Diệp Lương Nhất.....

Tên tóc đỏ kia sững sốt, lập tức cười khan, “Tao còn tưởng là ai! thì ra là một tên trai bao!” hần lộ vẻ khinh thường, quay đầu nhìn một tên đàn em đã mua rượu về, nói: “Thức thời thì ngoan ngoãn chạy lấy người cho tao, bằng không.....” hần cao thấp nhìn lướt qua Chu Tề, lập tức hung hăng nói: “Đàn em của tao không ít người thích mảy đâu!”

Chu Tề hơi híp mắt, trên mặt cũng không có biểu tình gì, giống như người bị vũ nhục không phải là hần. hần liếc nhìn hướng cửa, thấy bảo vệ quán bar đứng thẳng tắp như cũ, giống như không hề thấy bọn họ đã xảy ra chuyện.

Xem ra là có chút quan hệ, nhưng mà cũng chẳng sao, gần đây tâm tình hần không tốt, mấy người này vừa đúng lúc dâng lên bao cát.

“Đừng sợ, cứ chạy thẳng ra cửa.” Lý Duyệt Nhiên lặng lẽ nói với Trần An An, rồi lại đứng bên cạnh Chu Tề, vươn tay ra với tên kia, “Đưa rượu cho tôi.”

Tên kia nghe vậy, nhất thời vui mừng quá đỗi, vội vàng đem một ly chất lỏng màu lục nhạt cho Lý Duyệt Nhiên, “Vẫn là vị mỹ nữ này rộng rãi!” hần nhìn về phía Trần An An, ngữ khí nhẹ xuống, “Tiểu mỹ nữ, nể mặt anh chứ!”

Lý Duyệt Nhiên hướng cô nháy mắt, ý bảo cô đừng nói. không ngờ Trần An An lại trực tiếp đi tới, nhận một ly rượu, “Uống rượu xong sẽ để chúng tôi đi?”

Tên đó liên tục gật đầu, “Chỉ mời các em uống một chén thôi.” Trong lòng lại cao hứng không thôi, chỉ cần uống ly rượu này, có đi hay không còn phải tùy vào hần!

Ánh mắt Chu Tề hơi trầm xuống, “An An!” Lý Duyệt Nhiên ở bên cạnh vô cùng sốt ruột, rượu này cũng không phải bình thường đâu! Nha đầu kia sao lại không nghe lời như vậy!

“Tôi sẽ uống.” Trần An An hơi chớp mắt, lông mi vừa cong vừa dài giống như cây quạt nhỏ, khiến lòng tên kia ngứa ngáy, liên tục nói: “Ai, ai, uống đi!”

“Tôi không thích màu lục!” Trần An An bĩu môi, ghét bỏ liếc liếc mắt nhìn tên kia một cái, trực tiếp đẩy hần ra phía sau đám người, “Tôi muốn đổi màu khác!”

Tên kia bị cô liếc mắt một cái xương cốt đều mềm nhũn, đừng nói là đổi ly rượu, cho dù là đổi chỗ kia cũng không thành vấn đề!

“Được được! Thích loại nào thì uống loại đấy!”

Trần An An nắm chặt ly rượu kia trong tay, đi tới một chút, còn thật sự chăm chú quan sát ly rượu trong tay đám người kia, giống như đang nghiêm túc lựa chọn. Khi đi đến người cuối cùng, bỗng nhiên mất sáng bừng, trực tiếp cầm lấy ly rượu màu lam kia, “Tôi thích cái này! Duyệt Nhiên! Chu Tề, mau nhìn! Rượu này thật đẹp!”

Lý Duyệt Nhiên giật mình, túm Chu Tề bước qua, “Đưa cho tôi một ly!”

Tên kia thấy Trần An An và Lý Duyệt Nhiên phối hợp như vậy, nhất thời vui vẻ, “Được, được! Muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu!”

Mỹ nữ yêu cầu nên thỏa mãn, hướng chỉ hai mỹ nữ này lại sắp là của hần! hần nhìn Lý Duyệt Nhiên, lại nhìn Trần An An, mặt hơi đỏ lên, hô hấp càng ngày càng dồn dập, quả thực hận không thể nắm cổ hai cô, đổ thẳng rượu vào!

Nhưng mà nhìn Chu Tề ở đây thật chướng mắt, tên kia trong lòng bực bội, trực tiếp đuổi chân đá Chu Tề một phát, “Mẹ nó! Sao còn chưa cút!”

Trong khoảnh khắc, trên chiếc quần sáng màu của Chu Tề liền in một cái dấu chân xấu xí. Bước chân hần dừng một chút, chậm rãi quay đầu lại, con người đen như mực nhìn chăm chăm tên kia, “Mày đá tao?”

Tên kia bị hần nhìn như vậy, nhất thời toàn thân phát lạnh. Cảm thấy không thể chịu đựng nổi, thật sự là tà ma, không phải chỉ là một tên trai bao sao!

“Ông đá mày đó rồi sao!” trên mặt tên kia nổi lên hung ác, “Chính là nhìn mày không vừa mắt, thế nào?” nói xong nâng chân lên, bộ dáng kia dường như còn muốn đá Chu Tề một phát nữa!

Thân mình Chu Tề chột lóe tránh khỏi chân hần ta, nhìn lại phía sau thấy Trần An An và Lý Duyệt Nhiên đang phân tán đám người kia, liền không hề cố kỵ, găm nhẹ một tiếng, “Chạy!” Liền nắm tay trực tiếp đâm búp lên mặt tên kia.

một quyền này của hần vô cùng mạnh mẽ, tên kia bị đánh hự một tiếng, nghiêng ngã lão đảo lùi lại sau vài bước, bùm mặt, máu đỏ thẩm từ kẽ ngón tay chậm rãi chảy xuống.

Cùng lúc đó, Trần An An luôn luôn ngốc nghếch lại trực tiếp đoạt lấy ly rượu trong tay Lý Duyệt Nhiên hất lên tên đàn ông gần nhất, kéo Lý Duyệt Nhiên chạy ra ngoài.

Chu Tề quật ngã một tên, cũng không nhìn lại, thấp người tránh thoát một quyền của tên đằng sau, lấy hần che chắn trước người mình, lại vùng quyền hướng về tên tiếp theo.

Chu Tề từ lớp năm đã bắt đầu luyện TaeKwonDo, cho dù ở Mĩ cũng không quên luyện tập, huống hồ những tên này đã sớm say khướt, hơn nữa nhìn trong đó có vài tên đồng tử lỗi ra, đúng là biểu hiện hút thuốc phiện, làm sao có thể ngăn được hắn!

Tình thế hoàn toàn là nghiêng về một phía, giống như hiệu ứng Domino, trừ tên nhuộm tóc đỏ kia, rất nhanh chóng, mấy tên còn lại đều nằm rạp trên sàn, kêu rên đau đớn, ngược lại tô thêm cho bầu không khí bạo lực một chút buồn cười.

Chu Tề thản nhiên nhìn thoáng qua đám người kia, một cước đá văng một tên bên chân, lau mồ hôi trên trán, mày càng nhăn lại. Tuy rằng đánh một hồi như vậy, nhưng cảm xúc tiêu cực trong lòng vẫn không giảm bớt, hiện tại trong lòng hắn vô cùng khó chịu, cần phải về nhà ngay để dịu tâm trạng một chút, không có thời gian truy cứu.

Nhưng ngay trong nháy mắt hắn nhắc chân định đi ra ngoài, đột nhiên cảm giác lóe lên, Chu Tề chỉ cảm thấy một trận gió lạnh đằng sau đánh úp tới, hắn dựa vào cảm giác nghiêng người sang bên cạnh, nhưng vẫn không kịp, cái trán tê rần, máu từ từ chảy xuống khoeo mắt, trước mặt liền mơ hồ.

“Mày đi chết đi!” Bên tai truyền đến tiếng quát tháo dữ tợn của tên kia, Chu Tề nhắm đôi mắt dính máu, nhưng vẫn đưa tay chuẩn xác tóm được cổ tay tên đàn ông tóc đỏ, hung hăng bẻ xuống, chỉ nghe một tiếng hét thảm thiết, cổ tay tên đó lập tức bị bẻ gãy.

Chu Tề giống như mặt trăng bị một đám mây đen che phủ, chặn lại toàn bộ ánh sáng trong trời, chỉ còn lại thế giới đầy âm u lạnh lẽo, ánh mắt nhìn tên kia giống như đang nhìn một xác chết.

Có Chu Tề ở phía sau chống đỡ, Trần An An và Lý Duyệt Nhiên dễ dàng chạy ra cửa.

Bàn tay nhỏ bé của Trần An An lạnh lẽo, lòng bàn tay mướt mồ hôi, nắm chặt tay Lý Duyệt Nhiên, ra đến cửa cũng không buông ra, nếu tinh tế cảm nhận có thể nhận thấy cô còn hơi phát run.

“An An, không sao, đừng sợ.” Lý Duyệt Nhiên ôm lấy Trần An An, vỗ vỗ lưng cô, “Đừng sợ, đừng sợ, chờ Chu Tề đến đây chúng ta sẽ về nhà.”

Lúc ở quán bar Trần An An cố gắng trấn tĩnh, đến lúc này thì rốt cuộc không kiềm chế được nữa, sau lưng ướt đầm mồ hôi lạnh, nghĩ lại từng chút từng chút mà sợ, “Duyệt Nhiên, về sau cậu đừng đến chỗ này nữa.”

“Mình biết, mình biết.” Lý Duyệt Nhiên vội vàng đồng ý, “không bao giờ đến đây nữa.”

đang lúc hai người ở trong đêm lạnh run rẩy ôm nhau, Chu Tề bước tới, hắn dùng tay ôm trán, khôi phục lại bộ dáng ôn hòa bình thường, “đi thôi.”

Lý Duyệt Nhiên vừa thấy hắn, nhất thời kinh hãi kêu lên, “Anh bị thương? đi bệnh viện đi!”

Trần An An nghe vậy cũng nhìn sang Chu Tề, lập tức hoa mắt váng đầu, lúc này trên mặt Chu Tề đều là máu, cô sợ máu, không dám nhìn lâu, chỉ có thể bắt buộc chính mình quên đi cảnh tượng vừa rồi, tháo khăn quàng cổ của mình xuống, nhắm mắt bao vết thương lại cho Chu Tề, “Phải đi bệnh viện! Miệng vết thương của anh gặp gió, phải tiêm vắc-xin uốn ván!”

không khí khẩn trương đã qua đi, Lý Duyệt Nhiên khôi phục lại bộ dáng bình thường, “Ai da, không nói thẳng là muốn gặp bác sĩ tâm sự, ngượng ngùng gì chứ.”

Trần An An liếc cô một cái, “không phải như vậy!”

Lý Duyệt Nhiên không buông tha cô, “Vậy là như thế nào?”

Trần An An mở cửa xe, thật cẩn thận đỡ Chu Tề ngồi ở ghế lái, lo lắng hỏi lại, “Anh thật sự còn có thể lái xe?”

Chu Tề nhìn cô cười, trong mắt ôn nhu như nước, “Yên tâm đi, An An, không thành vấn đề.”

Trần An An gật đầu, lúc này mới đi đến chỗ lái phụ ngồi, quay lại nhìn Lý Duyệt Nhiên nói: “Hồi còn nhỏ, nhà mình nuôi một con lừa, nhưng mùa đông năm ấy kéo cối xay bị xây xát, sau đó gặp phải gió lạnh, cuối cùng bị uốn ván.”

Phì, Lý Duyệt Nhiên nhin không được, trực tiếp cười thành tiếng, lừ? Thực phục cô ấy có thể vô tư nói ra như vậy!

Chu Tề nhất thời dở khóc dở cười, nha đầu kia thế nhưng lại đánh đồng hấn với lừ. hấn đạp chân ga, chạy thẳng đến bệnh viện trung tâm.

“Để em gọi điện thoại cho Diệp Lương Nhất.” Trần An An lấy điện thoại ra, tìm số của Diệp Lương Nhất, “Hôm nay anh ấy đi bệnh viện, nhưng mà không biết bây giờ còn ở đó hay không.”

Chu Tề nắm chặt tay lái, định lên tiếng, cuối cùng vẫn trầm mặc không nói chuyện.

Trần An An gọi hai lần, bên kia vẫn tắt máy, cô buông điện thoại, “không biết tại sao anh ấy lại tắt điện thoại.” cô ngừng một chút mới tiếp tục nói: “Nếu không, tìm bác sĩ Chung? Nhưng mà em không có số của cô ấy.”

“không cần.” Chu Tề thừa dịp đèn đỏ quay đầu sang, “không phải vết thương gì lớn, chỉ là bị miếng thủy tinh làm xước một chút mà thôi, tìm một bác sĩ trực ban băng bó là được.” Trần An An còn hơi lo lắng, “Nhưng nếu để lại sẹo thì làm sao?”

Chu Tề khẽ cười, “sẽ không, không có việc gì.”

Ba người đến bệnh viện, miệng vết thương của Chu Tề quả nhiên không có vấn đề gì lớn, vết xước cũng không sâu, không cần tiêm, chỉ là chảy hơi nhiều máu, nhìn dọa người mà thôi.

Về phần lưu lại sẹo, phải phụ thuộc da của từng người thôi.

Trần An An hỏi bác sĩ về chuyện uốn ván, cuối cùng Chu Tề vẫn tiêm một mũi phòng uốn ván, bị Lý Duyệt Nhiên cười một hồi, lúc này mới ra khỏi bệnh viện.

đã hơn chín giờ, Chu Tề đưa Lý Duyệt Nhiên về nhà trước, sau đó đến Trần An An. Đến dưới lầu, Trần An An muốn Chu Tề đi lên ngồi một chút, nếu Diệp Lương Nhất ở nhà, còn có thể thuận tiện gặp hấn.

Chu Tề suy nghĩ một chút rồi cười đồng ý, cùng Trần An An đi lên lầu.

Kết quả Diệp Lương Nhất không biết đi đâu, không thấy ở nhà. Trần An An than thở một câu, đưa Chu Tề một ly nước ấm, lại vào phòng tắm cầm khăn lông ướt, để hấn lau vết máu trên mặt, bằng không cô căn bản là không dám ngẩng đầu nhìn hấn.

Chu Tề muốn cầm lấy ly nước, nhưng mà làm cách nào cũng không cầm được, thấy Trần An An kinh hãi nhìn tay hấn, liền cười khổ giải thích: “Vừa rồi lúc đánh nhau hình như hai tay đều bị thương, thật phiền toái.”

“Nhưng mà, nhưng mà không phải mới vừa còn tốt sao? Anh còn lái xe?”

Chu Tề xoay xoay cổ tay, mười ngón tay giật giật, nhưng lại không thể nắm thành quyền, “Vừa rồi có khả năng bị tê, cho nên không có cảm giác, hiện tại tay trống không, ngược lại lại không tốt.”

Đôi mắt hấn ôn hòa nhìn chằm chằm Trần An An, trong giọng nói lại mang theo một chút ủy khuất, “An An, có thể phiền em giúp anh lau mặt không?”

“A, không phiền.” Trần An An ngồi dịch lại gần người hấn, nhận lấy cái khăn mặt, có chút ngượng ngùng nói: “Em sợ máu, không dám nhìn anh, nếu lát mạnh tay, anh đừng để bụng.”

Chu Tề mỉm cười, “không sao.”

Diệp Lương Nhất sắp xếp lại nội dung cuộc hội thảo, chỉnh sửa thành một tập tư liệu, giao cho viện trưởng, viện trưởng xem xong cực kỳ vui vẻ, trực tiếp làm ông chủ mời đoàn bác sĩ đi Mĩ ăn cơm, mời rượu khen ngợi một hồi mới thả bọn họ về nhà.

Chung Vận vốn định ngồi xe Diệp Lương Nhất, lại bị Diệp Lương Nhất nhét vào trong xe Trương Kỳ, nhìn sắc mặt Chung Vận thoáng trầm xuống, lúc này Diệp Lương Nhất mới cảm thấy trong lòng giải tỏa không ít.

hắn quen biết Chung Vận đã gần mười năm, nhưng không thể ngờ cô lại làm ra chuyện như vậy với mình! Nếu ngày đó hắn thật sự ăn phần cơm trộn thuốc kia, như vậy nói không chừng bây giờ hắn đang chuẩn bị kết hôn với Chung Vận!

Nghĩ đến đây, Diệp Lương Nhất bỗng rùng mình, đêm nay hắn uống chút rượu, hơi quá chén, lúc này đã có phần say say.

Suy nghĩ không chịu không chế, động một chút là nghĩ đến bộ dáng Trần An An trần trụi khi đó, càng nghĩ cơ thể lại càng nóng.

hắn ra khỏi thang máy, lấy chìa khóa ra mở cửa, khóa miệng nhin không được hơi hơi cong lên, cô ngốc kia ngày mai không phải đi làm, nói không chừng đêm nay còn có chút phúc lợi.

Chìa khóa trong tay xoay xoay, cửa chống trộm liền rắc rắc một tiếng mở ra, cảnh tượng đập vào tầm mắt hắn lại làm cho lửa nóng trong lòng phút chốc liền nguội lạnh, Trần An An đang nghiêng người giúp Chu Tề lau mặt, từng chút từng chút vô cùng dịu dàng, mà Chu Tề trong mắt mang theo ý cười nhìn Trần An An, trên mặt đều là thương yêu.

Tức giận nháy mắt trào lên như sóng dữ, ánh mắt Diệp Lương Nhất lạnh lẽo, sắc bén giống như dao mổ laser quét qua hai người, hắn nắm chặt chìa khóa lạnh lẽo, từng bước đến chỗ bọn họ, từng câu từng chữ như rít lên, “Hai người đang làm cái gì?”

34. Chương 34

Chương 34

Edit: June

“Anh đã về rồi.” Trần An An giống như nghe thấy lãnh ý trong giọng nói của Diệp Lương Nhất, quay đầu nhìn hắn một cái, động tác trên tay vẫn không có ngừng.

“Hi, Lương Nhất.” Chu Tề vẫy tay chào Diệp Lương Nhất, nụ cười trên mặt càng thêm sâu, đôi mắt ôn nhu cúi xuống nói: “An An, em cẩn thận quá.”

Trần An An có chút ngượng ngùng sờ sờ mũi, cầm lấy khăn trên mặt Chu Tề, “Anh cũng là vì giúp chúng ta thôi, xong rồi, lau đã sạch, có muốn lau thêm nữa không?”

“Không cần.” Chu Tề nhìn cô lắc đầu “Vất vả cho em rồi.”

“Chuyện nhỏ ấy mà.”

Diệp Lương Nhất đứng một bên nhìn hai người kia cứ như vậy coi hắn trở thành người vô hình, không coi ai ra gì trò chuyện, một người cảm ơn, một người khách khí, quả thực thân thiết vô cùng.

Ngực đột nhiên sục sôi cảm giác hờn dỗi, sắc mặt hắn trầm xuống, mặt mày lạnh như băng, lửa giận tích tụ trong lòng chỉ vận sức chờ phát động, hận không thể tóm lấy Trần An An trực tiếp đem cô nhốt vào phòng ngủ, nhưng rốt cuộc vẫn là nhin xuống.

Chỉ lạnh lùng nhìn Chu Tề hỏi: “Sao lại thế này?”

Trên trán Chu Tề quần băng gạc vô cùng bắt mắt, chỉ cần hắn không mù, liếc mắt một cái là nhìn thấy.

“Đánh nhau một trận mà thôi.” Chu Tề đưa tay sờ sờ cái trán của mình, đáy mắt đen trầm, sâu kín giống như đáy biển tĩnh lặng vậy.

Diệp Lương Nhất cả kinh, cầm lấy cánh tay Trần An An đem cô túm lấy bên cạnh mình, chỉ vào phòng tắm, “Đi tắm đi, ở đây không cần em nữa.”

“Được. Hai người nói chuyện nhé”. Trần An An lên tiếng rồi đi vào phòng ngủ thay quần áo. Đêm nay bị kinh hải ra một trận mồ hôi lạnh, hiện tại trên người dính nhớp, không thoải mái, cô đã sớm muốn tắm rửa.

Đợi cho thân ảnh của Trần An An biến mất ở trong tầm mắt, lúc này Diệp Lương Nhất mới thu hồi ánh mắt, nhú mày nhìn Chu Tề “Sao cậu lại thế này?”

“Tôi nay hơi không khống chế được.” Chu Tề hít sâu một hơi, mặt nạ ôn hòa trước mặt Trần An An nháy mắt biến mất, khuôn mặt anh tuấn bởi vì ánh mắt thâm trầm mà có vẻ vô cùng lạnh lẽo, dưới ngọn đèn làm người ta nhìn sợ hãi “Hơn nữa tôi sắp không chịu được rồi.”

Diệp Lương Nhất ngồi xuống bên cạnh Chu Tề, đưa tay lấy ở dưới bàn trà một hộp kẹo cao su, “Này”

Chu Tề cầm 1 viên phóng vào miệng, hung hăng ăn vài viên nữa mới nói: “Cách dời lực chú ý này sớm đã không có hiệu quả rồi, quên đi”, Hắn bực bội cào tóc, thái dương nhảy giật giật, “Chờ cho An An đi ra tôi sẽ về”

“Giờ về đi!” Diệp Lương Nhất túm áo Chu Tề kéo hắn đứng lên khỏi sofa, lạnh lùng nhìn hắn, môi mỏng phun ra lời gần như bực tức, “Lập tức! Về lập tức! Tôi tiễn cậu!”

Cảm xúc hung bạo của Chu Tề nếu bùng lên thì chỉ muốn tìm cái gì đó để phát tiết, bằng không hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi! Nếu cứ tiếp tục ở chỗ này, chỉ có thể hại cậu ấy.

Chu Tề hừ 1 tiếng, khóe miệng nhếch lên một độ cong tàn khốc “Diệp Lương Nhất, thu hồi kế nhỏ này của cậu đi! Cậu nghĩ tôi không nhìn ra quan hệ thật sự của cậu và An An sao?”

Huyệt thái dương của Diệp Lương Nhất nhảy dựng, ánh mắt phụt chốc sắc nhọn Chu Tề không quan tâm tới ánh mắt kim châm của hắn, tiếp tục nói: “Tôi hiểu rõ tình trạng của mình.” Nói tới đây, hắn có chút khó khăn thở hổn hển vài hơi, hung hăng đấm ngực vài cái, “Có nhớ tôi từng nói với cậu thích một người không, hôm nay tôi nói cho cậu biết, người đó chính là Trần An An.”

Diệp Lương Nhất đẩy kính mắt, hai tay đút vào túi, thân thể thon dài thẳng tắp, giống như một lưỡi dao tuốt ra khỏi vỏ kiếm, “Cô ấy là bạn gái tôi.”

“Đây là cách nghĩ một chiều của cậu” Hai tay Chu Tề nắm chặt thành quyền “Tôi tuyệt đối không từ bỏ! Chờ xem!”

“Tùy cậu.” Diệp Lương Nhất mím môi. Ánh mắt cùng Chu Tề đối chọi, một chút cũng không nhường.

“Hai người đứng đó làm gì? Sao không ngồi xuống?” Vừa lúc đó, Trần An An ôm áo ngủ đi qua phòng khách, chen vào một câu.

Chu Tề nghe thấy tiếng của cô, lập tức thu hồi biểu tình âm trầm trên mặt, chẳng qua biến đổi có chút mau, trong khoảng thời gian ngắn về mặt thậm chí có chút dữ tợn, thật khó khăn điều chỉnh tốt, lúc này mới ôn hòa quay đầu lại, ôn hòa nói: “An An, anh về trước, có thời gian cùng ra ngoài chơi.”

Trần An An căn bản không biết một màn phát sinh vừa rồi, gật đầu, đáp: “Được, đến lúc đó gọi điện thoại cho em, nhưng mà tay anh thế nào rồi?”

Chu Tề nghe vậy ý cười trên mặt càng nồng đậm, “Không thành vấn đề.” Nói xong hắn hơi nghiêng đầu, ở góc độ Trần An An không thấy được, giống như thị uy liếc Diệp Lương Nhất một cái, lúc này mới cầm chìa khóa xe rời khỏi nhà Diệp Lương Nhất.

Tâm tình Diệp Lương Nhất cực kém, tính cách hắn lãnh đạm trầm ổn, cũng không thích cái gì cũng không nói ra, thường thường chỉ đặt trong lòng mà suy nghĩ, nhưng sau khi uống rượu xong lại muốn giải tỏa rất nhiều điều.

Chân dài sải bước đến trước mặt Trần An An, cản cô lại: “Tôi nay có chuyện gì?”

Trần An An nghe vậy cũng không giấu diếm, đem chuyện tối nay ở quán bar kể hết, giọng điệu đều là khen ngợi Chu Tề, cái gì mà thực đàn ông, thực ôn nhu, về mặt Diệp Lương Nhất càng nghe càng lạnh giá, gần như ghen tị phát điên.

Bọn họ ở cùng một chỗ trong khoảng thời gian dài như vậy, chuyện gần như thân mật đều đã làm, hẳn thương cô, luyến tiếc cô, thứ tốt nhất có thể hẳn cũng muốn dành cho cô, nhưng tất cả không bằng một góc của Chu Tề!

Diệp Lương Nhất lấy tay đỡ trán, chỉ cảm thấy người rét run, tâm lạnh hoàn toàn.

Từ khi hẳn cảm thấy mình thích cô, hẳn ám chỉ còn không rõ ràng sao? Cô vẫn như cũ làm một bộ dáng ngơ ngác ngây ngốc, không đồng ý cũng không quan tâm. Có đôi khi hẳn thậm chí còn nghĩ hay nói thẳng ra, nhưng rốt cuộc vẫn không có cách nào mở miệng.

Không phải không có dũng khí, cũng không phải không giám, mà sợ mất đi.

Hiện tại cô có thể không hề khúc mắc ở chỗ này của hẳn, là bởi vì thỏa thuận giữa hai người, nhưng nếu thối lộ xong cô không chấp nhận, muốn chuyển đi thì làm sao bây giờ?

Khó khăn lắm mới có được cô hội gần gũi cô như vậy, nào giám đi phá hư. Lúc bắt đầu đến bây giờ, mỗi bước đi hẳn đều dụng tâm như vậy, không giám cách cô quá xa, cũng không dám thân cận quá. Sợ kinh hãi cô, làm phiền cô.

Cô có chút ngốc, thậm chí ngốc đến nỗi u mê. Hẳn có thể lừa cô chủ động hôn hẳn, có thể lừa cô cùng hẳn ở một chỗ, còn có thể lừa cô cùng hẳn đi Mỹ.

Nhưng mà tâm của cô ở đâu? Hẳn phải làm sao mới lừa được?

“Anh nói em không được gần gũi Chu Tề quá, em không nghe sao?” Diệp Lương Nhất cúi đầu gắt gao chế trụ ánh mắt Trần An An, ngón tay lạnh lẽo xoa mặt cô, gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nhìn xem, em thực không nghe lời, còn nói tốt cho cậu ấy như vậy.”

Trần An An không hiểu được thâm ý trong lời hẳn, chỉ cảm thấy Diệp Lương Nhất hơi bá đạo một chút, cô đã tận lực tránh tiếp xúc với Chu Tề, nhưng mà quà thì không thể không đưa. Lập tức lùi lui về phía sau vài bước, né tránh tay hẳn, “Em chỉ đi tặng quà cho anh ấy thôi.”

“Đưa quà gì? Cậu ấy có thiếu cái gì? Phải cần em tặng sao!” Diệp Lương Nhất thấy cô né tránh, lửa giận trong mắt càng sâu, chất cồn đem vài phần lý trí còn sót lại đều thiêu rụi sạch, “Không phải em muốn tìm có đi gặp cậu ấy? Có phải không?”

Thật chẳng hiểu ra sao cả, phát hỏa gì với cô chứ! Tính cách Trần An An hiền lành, lại hơi ngốc không mang thù, dường như sẽ không bao giờ giận nhau với người khác, nhưng mà giọng điệu Diệp Lương Nhất giống như chất vấn, lại thật sự làm cô đau lòng.

Cô định mở miệng giải thích, nói những lời này đều là oan cho cô, cô không nghĩ muốn gặp Chu Tề nhưng mà miệng chậm chạp, lại không dám ở trước mặt Diệp Lương Nhất đang nổi nóng chống đối hẳn, chỉ có thể ấp úng không mở miệng, cuối cùng ngửi được mùi rượu trên người Diệp Lương Nhất, chuẩn bị nửa ngày, rốt cục sắp xếp được một câu, “Diệp, Diệp Lương Nhất, anh uống say, em đi làm cho anh một chén canh giải rượu.”

Quả thực giống như một quyền đánh vào bông, Diệp Lương Nhất dự định tiếp tục chất vấn cô, lại bị Trần An An nhét lại toàn bộ vào trong bụng, lên không được xuống không xong, nghẹn đến bực mình.

Trần An An đợi vài giây, thấy Diệp Lương Nhất không nói lời nào, mắt to lúng liếng vụng trộm liếc mắt nhìn hẳn, rồi rón rén hướng phòng bếp bước một bước, lại một bước..... Mắt thấy cách Diệp Lương Nhất một thước rồi, còn chưa kịp vui sướng, đã bị một bàn tay to đuổi ra bắt trở về.

Diệp Lương Nhất nhướn mắt, trực tiếp đẩy cô tới sô pha, trong con ngươi đen chợt lóe sáng rồi biến mất. Liên sau đó cơ thể lắc lư, hơn phân nửa sức nặng đều đặt ở trên người Trần An An, “Chóng mặt quá.”

Đúng là uống rượu rồi, Trần An An nhanh tay đỡ lấy hẳn, cũng bất chấp mà tức giận, quở trách nói: “Tửu lượng không tốt còn uống như vậy, thật là, may mắn ngày mai không phải đi làm, nếu không buổi sáng dậy đau đầu xem anh làm thế nào!”

cô vừa đỡ Diệp Lương Nhất đi vào phòng ngủ, vừa dặn dò: “Về sau không được uống nhiều như vậy nữa,” Dừng dừng, lại nhỏ giọng than thở một câu, “rõ ràng vừa rồi còn bình thường.....”

Diệp Lương Nhất híp híp mắt, bỗng nhiên vòng tay ôm lấy thắt lưng của cô, ôm chặt cô vào lòng, cúi đầu định hôn Trần An An, kết quả lại bị Trần An An nhìn ra ý đồ, nghiêng đầu né tránh, nụ hôn liền rơi lên mặt cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô phát sốt, trái tim đập bùm bùm, yếu ớt nói: “Diệp Lương Nhất, anh uống say rồi.”

Diệp Lương Nhất không trả lời, đưa tay giữ mặt cô, không cho cô lộn xộn, lần này rốt cục được như ý nguyện hôn được đôi môi mềm mại của cô, cô nói hấn uống rượu, vậy hấn liền say cho cô xem! cô không thích hấn, vậy hấn sẽ khiến cô phải thích hấn!

Đợi cho cô dần dần có thói quen cùng hấn thân mật, thói quen hôn hấn, hấn không tin cô còn thoát được!

Diệp Lương Nhất gắt gao giữ lấy gáy Trần An An, ngậm môi của cô trần trọc mút vào, nếu hấn đoán không sai, lần này thời gian Chu Tề ổn định cảm xúc khẳng định rất lâu, đợi đến khi đó..... Tay hấn chậm rãi ở trên lưng Trần An An vuốt ve, hấn đã sắp cùng cô đi gặp cha mẹ rồi, vậy còn sợ gì nữa!

Trần An An bị người ta đè xuống hung hăng hôn một hồi, cuối cùng lại ngốc nghếch đi phòng bếp làm cho người ta một chén canh giải rượu, giống như một cô vợ nhỏ phục vụ Diệp Lương Nhất, xong xuôi mới một lần nữa ôm áo ngủ đi vào phòng tắm.

Sáng hôm sau, may nhờ canh giải rượu của Trần An An, Diệp Lương Nhất thức dậy cũng không cảm thấy đau đầu. Ăn sáng xong, Trần An An chiếm lấy phòng tắm giặt quần áo, Diệp Lương Nhất liền mở máy tính lên mạng, xem tin tức địa phương, cầm chuột di di một chút, dừng lại ở một tin phía trên: Khoảng tám giờ tối qua, tại quán bar Tô Hà trên đoạn đường đang thi công, một người đàn ông đã dẫm thương một đám thanh niên lêu lổng, người nghiêm trọng nhất bị gãy hai xương sườn, có dấu hiệu chảy máu nội tạng, đã được đưa vào bệnh viện địa phương cấp cứu.

“An An, hôm qua bọn em đi quán bar nào?” Diệp Lương Nhất hướng về phía phòng tắm hỏi Trần An An.

Trần An An vừa chà quần áo, vừa trả lời Diệp Lương Nhất, “Tô Hà!”

Mà bên kia, từ lúc Chu Tề sắc mặt tối tăm trở về nhà, ông bà Chu chỉ biết cảm xúc con mình lại không khống chế được.

Chu Tề tự nhốt mình trong phòng, buông rèm cửa sổ thật dày xuống, một chút ánh sáng cũng không lọt, trong phòng giờ tay không thấy năm ngón, tối tăm mà khủng bố. hấn cứ như vậy ngồi ở trên giường không nhúc nhích, cả người âm u.

“Ba nó, vậy, vậy phải làm sao bây giờ?” Bà Chu đứng ở ngoài cửa, kinh hồn bạt vía nghe tiếng quăng đồ đặc trong phòng, nước mắt thì nhau lẫn xuống.

“Để tự con điều chỉnh đi!” Ông Chu thở dài, ôm vợ vào lòng, “Yên tâm đi, con nó chính là bác sĩ tâm lý.” sự kiện kia đã trôi qua nhiều năm như vậy, nhưng mà con trai vẫn không thể thoát khỏi bóng ma của nó, thậm chí vì điều này mà đi học tâm lý, kết quả lại chỉ có thể giúp đỡ người khác, mà với chính mình thì một chút biện pháp cũng không có.

Bà Chu gật gật đầu, tựa vào vai ông Chu khóc không thành tiếng.

Tác giả: Bác sĩ Diệp hiện tại hoàn toàn là [trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường], tôi tính..... cho anh ấy và ngơ ngác một cơ hội, hắc hắc;~[]/

35. Chương 35

Chương 35

Edit: Junee

Ngày hôm sau, Trần An An và Diệp Lương Nhất đều không đi làm, liền cùng nhau về Diệp gia thăm Diệp phu nhân. Hai người đã vài ngày không về nên Diệp phu nhân cực kỳ vui vẻ.

Gần đây bà cảm thấy rất nhàm chán, nên đăng ký học một lớp nấu món ăn Pháp, thấy Trần An An và Diệp Lương Nhất về, lập tức xắn tay áo vào phòng bếp muốn thể hiện tay nghề.

Khả năng nội trợ của Trần An An không tệ, lại hiếm khi có hứng thú với việc nấu nướng, liền đi theo Diệp phu nhân vào phòng bếp, cũng muốn học làm đồ ăn Pháp.

Diệp Lương Nhất thấy hai phụ nữ trong nhà đều hứng thú bưng bưng, cũng không quấy rầy hai người, đi lên lầu gọi điện thoại cho ông Chu, hỏi bọn họ tình hình của Chu Tề. Biết được suốt đêm hần bay tới miền nam, liền yên lòng.

Còn có thể kiềm chế được, tự mình đi xa, thì thấy tình huống của hần cũng không nghiêm trọng lắm.

“Muốn làm món trứng tráng nấm ngon phải dùng chảo đồng, dầu cần đun nóng hai ba lần, trước khi cho trứng vào thì phải làm nóng chảo cho bốc hết hơi nước mới được.” Diệp phu nhân cầm cán chảo, vừa thuận thực lấy một thìa bơ cho vào, vừa giảng giải cho Trần An An.

“Cần chú ý nhiều như vậy à!” Trần An An sợ hãi than, mắt to cũng không chớp nhìn chăm chăm động tác của Diệp phu nhân, âm thầm ghi nhớ các động tác của bà.

“Đương nhiên.” Diệp phu nhân cười cười, “Hôm nay cho con nếm thử tay nghề của bác!” nói xong bà nghịch ngợm hường Trần An An chớp chớp mắt, vẽ mặt yêu thương.

Trần An An từ nhỏ đã không có mẹ, Diệp phu nhân tính cách hiền hoà, đối xử với cô lại vô cùng thân thiết, đó là tình mẫu tính dịu dàng mà ba cô không thể nào cho cô được, Trần An An ra sức gật gật đầu, trong lòng lại bỗng nhiên chua xót. Có mẹ thật là tốt, bác sĩ Diệp thật hạnh phúc. Trần An An có khuôn mặt nhỏ, đôi mắt lại to đen lúng liếng giống như hạt nho tươi mới, đặt trên khuôn mặt trắng nõn kia quả thực là đáng yêu muốn chết.

Diệp phu nhân nhìn bộ dáng cô chăm chú học hỏi, trong lòng vô cùng ngứa ngáy, thật vất vả thừa dịp chờ lật trứng trong chảo, liền nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần An An một phen, đến khi đã tay rồi, lúc này mới cười tủm tỉm nhìn Trần An An nói: “An An, dạo này ở cùng Lương Nhất thế nào? Có cãi nhau hay không?”

Trần An An vội vàng lắc đầu, “không có, không có! Diệp Lương Nhất tốt lắm.”

Diệp phu nhân đảo mắt, “Hai đứa ở cùng một chỗ thật sự không có va chạm sao?”

“không có à.” Trần An An nghĩ nghĩ còn nghiêm túc nói: “Tính tình Diệp Lương Nhất rất tốt, không ăn kiêng, ách..... không giận dỗi vô cớ, anh ấy, anh ấy đối xử với cháu cũng tốt lắm.” nói xong câu cuối cùng, cũng không biết nghĩ đến cái gì, mặt lại đỏ lên.

Về mặt Diệp phu nhân sâu xa, từng bước dụ dỗ, “Chỉ như vậy thôi sao?”

Chỉ như vậy thôi? Tốt lắm mà, không cần trả tiền thuê nhà, tiền điện nước cũng không cần cô lo, tuy rằng..... bác sĩ Diệp có ăn cơm nhà, nhưng cũng không thành vấn đề, nhưng mà chuyện tốt như vậy chỉ còn lại hai tháng.

Nghĩ đến đây, Trần An An che giấu nỗi buồn, quyết đoán gật đầu, “Tốt lắm à!”

Như vậy sao, Diệp phu nhân đưa tay tắt bếp, trứng trong chảo mềm mại mà nở phồng, một màu vàng tươi đều đặn, mùi nấm hòa cùng mùi trứng thơm nức, thật khiến người ta không tự chủ nuốt nước miếng.

Độ lửa vừa phải, lại canh đúng thời gian.

Bữa cơm trưa này cực kỳ phong phú, rau cải cá tuyệt ngon miệng ăn cùng nước tương oliu già tỏi vừa tươi vừa mềm, đùi ếch trắng sữa đã được tẩm ướp, trên mặt rắc một tầng rau thơm xanh biếc, thịt vừa mềm vừa trơn bóng, cùng với nước dùng thơm nức, đã ăn là dường như không thể dừng được. Từng miếng cá Lư cắt mỏng mà đều đặn thật thơm ngon, còn có khoai tây chiên vàng rục rỡ, cần xuống giòn tan, cảm giác thật tuyệt vời.

Trần An An gần như vỡ bụng, ngay cả Diệp Lương Nhất cũng không hề keo kiệt khen ngợi. Diệp phu nhân được hai người khen nhất thời vô cùng đắc ý, bình thường bà cũng không thạo nấu ăn, nhưng mà hôm nay lại khiến ai nấy đều kinh ngạc, thật bỏ công mà!

Hơn nữa..... Diệp phu nhân nhìn thoáng qua Diệp Lương Nhất và Trần An An đang ngồi cạnh nhau, trên mặt chợt lóe tia giao hoạt, một thời gian nữa sẽ càng làm hai đứa kinh ngạc!

Hai người ở chỗ Diệp phu nhân một ngày, ăn cơm chiều xong mới về nhà. Trần An An chuẩn bị chocolate tặng đồng nghiệp, cất vào trong túi, sợ sáng mai quên mất, lúc này mới tắm rửa đi ngủ.

Ngày hôm sau, Trần An An đến công ty, vừa đặt túi lên ghế, đã bị quản lý gọi vào văn phòng. nói cho cô, ngày mai chính là ngày kỷ niệm thường niên của công ty, lần này tổ chức ở một làng du lịch tại thành phố A trong hai ngày, phải mang theo người nhà!

Mang theo người nhà? cô không có người nhà ở đây thì làm sao bây giờ? Trần An An khó xử, lông mi thanh tú cũng nhúu lại.

“Em đó, biểu tình gì vậy?” Quản lý búng tay lên trán cô, “Gọi bạn trai em tới! Vừa lúc để chúng ta có cơ hội gặp cậu ấy!”

Diệp Lương Nhất? Anh ấy cũng không phải bạn trai thật của cô mà! Trần An An chán nản cúi đầu, ấp úng nói: “Anh ấy, anh ấy còn phải đi làm, không có thời gian.....”

“Xem bộ dạng em này!” Quản lý chỉ tiếc rên sất không thành thép trừng mắt nhìn cô một cái, “Em quản bạn trai như vậy à? Lúc cần đến cậu ấy thì đương nhiên phải dùng! Quản cậu ta đi làm hay không đi làm à! Nếu cậu ta không chịu xin phép cùng đi với em, đàn ông như vậy không cần cũng được!”

Làm sao có thể như vậy? Trần An An mở to hai mắt nhìn quản lý của mình, trong mắt đều là không dám tin.

“Được rồi! Nghe chị!” Quản lý giải quyết dứt khoát, hướng Trần An An vẫy vẫy tay, “Tối đây, đưa quà!”

Trần An An bị quản lý lấy mất túi chocolate bên trong, bộ dáng vô cùng dọa dẫm, xong xuôi mới được thả ra khỏi văn phòng. Vừa đi ra thì thấy Lý Duyệt Nhiên đang ở bàn làm việc giúp cô chia chocolate cho đồng nghiệp.

“Duyệt Nhiên, cậu có biết ngày mai phải dẫn người nhà đi không?” Trần An An đặt mông ngồi xuống ghế, lo lắng hỏi Lý Duyệt Nhiên.

“Biết!” Lý Duyệt Nhiên cắn một miếng chocolate, hương vị không tệ, không ngấy, chắc là Diệp Lương Nhất mua.

“Này,” cô đẩy đẩy Trần An An, ghét bỏ nhìn cô một cái, “Đừng có ân ái quá đấy, lúc này người lo lắng không phải nên là mình sao?” nói xong lại cắn một miếng chocolate, thuận tiện đem thanh cuối cùng trên bàn vụng trộm cho vào túi mình.

“Nhưng mà Diệp Lương Nhất phải đi làm, mình ngại nói với anh ấy lắm.” Trần An An thở dài, cũng không thể tiếp tục thiếu nợ ân tình của Diệp Lương Nhất nữa, mà hiện tại cô lại chẳng có cách nào khác.

“Vô dụng.” Lý Duyệt Nhiên trắng mắt liếc cô một cái, đưa tay đến trước mặt Trần An An, “Đưa đi động đây!”

Trần An An khó hiểu, “Để làm gì?”

“Cứ đưa đây!” Lý Duyệt Nhiên nuốt xuống miếng chocolate cuối cùng, đem vỏ giấy bạc ném vào thùng rác, bộp bộp xoa tay vài cái.

“Này, Diệp Lương Nhất.”

Bên kia, Diệp Lương Nhất mặt nhăn mày nhú, bước chân đi tới phòng bệnh không tự chủ được ngừng lại, “Lý Duyệt Nhiên?”

“Là tôi.” cô dừng một chút mới tiếp tục nói: “Nghe đây, ngày mai công ty tổ chức kỷ niệm hằng năm ở khu du lịch, tổng cộng hai ngày, yêu cầu mang theo người nhà..... An An, đừng nháo!” cô thay đổi cái tư thế,

tránh khỏi Trần An An muốn cướp điện thoại, tiếp tục nói: “cô gốc nhà anh muốn anh đi cùng, xấu hổ không dám nói, anh tính sao?”

“Long Tuyền resort?”

“Đúng!”

Diệp Lương Nhất cong khóe môi, “nói cho cô ấy, tôi rất vui.” Long Tuyền resort là khu du lịch cao cấp nhất thành phố A, có sân trượt tuyết, có biệt thự gỗ, quan trọng hơn là..... Có suối nước nóng.

Lý Duyệt Nhiên ngắt điện thoại, đưa di động trả lại cho Trần An An, “Nghe thấy không, vị kia nhà cậu nói anh ta cực kỳ vui vẻ!”

trên mặt Trần An An vẫn không có vẻ gì là vui mừng, ngược lại hơi âu sầu, cô ghé vào trên bàn thờ dài một tiếng, “Cậu không hiểu đâu.”

“Mình không hiểu?” Lý Duyệt Nhiên liếc cô một cái, ngồi xuống chỗ của mình, “Cắt, lúc chị đây dặt mũi đàn ông thì cậu vẫn còn đang nằm nôi khóc nhè đấy!”

Chuyện đã thế này thì cũng đành vậy, Trần An An mở máy tính ra, dù sao Diệp Lương Nhất giúp đỡ cô cũng không phải mới một hai lần, cô chỉ có thể từ từ báo đáp, còn hai tháng, cô nhất định phải cố gắng làm tốt vai trò bạn gái anh ấy! không thể làm lộ được!

Ở bệnh viện, từ sau khi Diệp Lương Nhất nhận điện thoại của Lý Duyệt Nhiên tâm tình vô cùng tốt, chẳng những vui vẻ nhận sắp xếp phẫu thuật của viện trưởng, còn đồng ý với ông ấy nhận mấy sinh viên thực tập, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là phải cho hẩn nghỉ hai ngày.

Viện trưởng tất nhiên cầu còn không được, Diệp Lương Nhất tuy rằng trẻ tuổi nhưng mà trình độ gần như đứng đầu bệnh viện, mấy thực tập sinh này là cháu bên nhà vợ ông, vợ ông đã đặc biệt dặn dò phải tìm một bác sĩ giỏi cho chúng theo học, ông đang lo Diệp Lương Nhất không đồng ý, cơ hội đưa đến trước mắt, làm sao ông lại không cho Diệp Lương Nhất nghỉ.

Diệp Lương Nhất từ phòng viện trưởng đi ra, đi qua dãy phòng ICU(chăm sóc đặc biệt), nhìn thoáng qua thấy mọi người đang vây quanh Chung Vận, hẩn nghiêng người, giấu mình ở góc cầu thang.

“Bác sĩ Chung, là viện trưởng yêu cầu chúng ta hợp tác trong cuộc phẫu thuật này.” Trương Kỳ gãi gãi đầu, có chút lúng túng, không có gì đau khổ hơn so với làm cho người trong lòng chán ghét, huống chi hẩn hoàn toàn không hiểu vì sao thái độ Chung Vận đối với mình bỗng nhiên lạnh lùng như vậy.

“Bác sĩ Trương, không phải tôi không tin tưởng năng lực của anh.” Chung Vận chỉnh lại mái tóc ngắn, thần sắc lãnh đạm, “Chỉ là để anh làm trợ lý tôi thực không quen, thật xin lỗi, tôi sẽ nói chuyện với viện trưởng.” nói xong, cô cầm văn kiện trong tay rời đi.

“Chung Vận.” Trương Kỳ cố lấy dũng khí ngăn cô lại, “Là, là tôi không tốt khiến cô tức giận sao?”

“Bác sĩ Trương nói gì vậy.” Ánh mắt Chung Vận lộ vẻ kinh ngạc, trên mặt biểu hiện cẩn thận, “Tay nghề của anh tôi rất bội phục, cho nên mới không dám nhờ anh giúp, huống hồ,” trong mắt cô cực nhanh hiện lên một tia không cam lòng, “Mị lực của bác sĩ Trương thật lớn!”

nói xong cô cũng không dừng lại, trực tiếp xoay người rời đi, giày cao gót dẫm trên đá cẩm thạch cộp cộp không ngừng vang bên tai Trương Kỳ.

Mị lực? hẩn có mị lực gì? Những lời này sao hẩn lại chẳng hiểu gì hết vậy?

“Đứng đây làm gì vậy?” Chung Vận đi rồi, Diệp Lương Nhất liền bước xuống, đi tới trước mặt Trương Kỳ, vỗ vỗ vai anh ta, biết rõ mà còn cố hỏi.

“A, không có gì.” Trương Kỳ lắc đầu, đem nghi vấn trong lòng quẳng ra sau đầu, “đi thôi, cùng về văn phòng.”

Diệp Lương Nhất gật đầu, sóng vai cùng Trương Kỳ đi trên hành lang. Lúc sắp đến phòng Trương Kỳ, hẩn đột nhiên dừng lại nói với anh ta: “Mấy ngày nữa tôi mời anh ăn cơm.”

không đợi Trương Kỳ trả lời, liền trực tiếp bước đi. Để lại Trương Kỳ một mình đứng tại chỗ, sững sờ nhìn bóng dáng Diệp Lương Nhất, mặt mày nhúu chặt, hôm nay sao ai cũng kỳ quái như vậy?

Chung Vận chế nhạo Trương Kỳ một chút, trong lòng dễ chịu không ít, lúc mẹ Quý gọi điện thoại bảo cô tới ăn cơm trưa, liền vui vẻ đồng ý.

Mẹ Quý là dì út của Chung Vận, tuổi chị và Chung Vận cũng không chênh lệch lắm, bởi vậy tình cảm rất tốt.

Biết Chung Vận sẽ tới, mẹ Quý làm cơm trưa hết sức thịnh soạn, còn đặc biệt dặn Quý Cữu Thành niềm nở với Chung Vận một chút.

Quý Cữu Thành từ nhỏ không biết tại sao lại không thích chị họ Chung Vận này, có lẽ là vì cha mẹ luôn luôn ở trước mặt cậu phóng đại Chung Vận tốt thế này thế kia, cậu không thích Chung Vận, chỉ cảm thấy chị họ này diễn xuất quá giỏi, ở bên cạnh cô không thoải mái chút nào.

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy nhưng trên mặt vẫn phải biểu hiện tôn trọng, bởi vậy lúc Chung Vận đến, Quý Cữu Thành tỏ vẻ nhiệt liệt chào đón.

Xong cơm trưa, mẹ Quý có một cuộc điện thoại của bạn làm ăn nên ra ngoài nghe, chỉ còn lại Chung Vận và Quý Cữu Thành ngồi ở phòng khách.

Quý Cữu Thành một mình ngồi cùng Chung Vận, cảm thấy cả người không được tự nhiên, vừa định tìm cớ rời đi, chợt nghe Chung Vận nói: “Đúng rồi, gia sư trước của em tên là gì? Trần An An đúng không? cô ấy không tới à?”

Thần kinh Quý Cữu Thành căng thẳng, trong lòng lập tức cảnh giác. Tuy rằng cậu ta tuổi còn nhỏ, nhưng lại trưởng thành sớm, ngày đó chị họ rõ ràng đối với Trần An An rất thù ghét, vì sao hiện tại lại đột nhiên hỏi đến cô?

Ánh mắt cậu lóe lên, cầm lấy điều khiển mở TV, nhún nhún vai băng quơ nói: “À, không tới, có việc gì mà chị quan tâm đến cô ấy vậy? Em cũng sắp quên có người này rồi.”

Nét mặt Chung Vận khê biến đổi, về chuyện của Trần An An, cô đã muốn tìm một người tâm sự từ lâu, bằng không trong lòng thật ngứa ngáy. Nhưng mà người này phải biết Trần An An, lại không được thân thiết với cô ta. Nay xem ra, em họ của cô là người phù hợp nhất.

cô nâng chén trà lên, cẩn thận uống một ngụm trà lúa mạch, mặt lộ vẻ châm chọc, hân thích cái gì thì cô cũng thích cái đó, nhưng kết quả thế nào? Còn không phải công dã tràng sao!

“Bạn trai cô ấy là gay.”

Phụt – Ngụm trà trong miệng Quý Cữu Thành trực tiếp phun ra ngoài, cậu trừng mắt nhìn Chung Vận, “Chị nói cái gì?”

Chung Vận rũ mắt xuống, giọng nói vui sướng khi người gặp họa, “Đúng như em nghe thấy đấy, chắc chắn, thật đáng thương.”

Quý Cữu Thành lau khước miệng dính nước, nắm chặt chén trà, thân thể căng lên, giả bộ làm bộ đáng bất quá, “Tại sao có thể như vậy? cô, cô ấy, bạn trai không phải là sư huynh chị sao?”

“Đúng vậy!” Chung Vận nhướn mày, “Chị mới phát hiện.” cô dừng một chút mới tiếp tục nói: “Chị nói với em chuyện này em không được kể cho người khác biết không? Sư huynh chị cũng không muốn chuyện của anh ấy bị phát hiện.”

“Em biết.” Quý Cữu Thành buông chén trà, cúi đầu xuống, ánh mắt phức tạp.

Chung Vận lại căn dặn Quý Cữu Thành vài câu xong thì mẹ Quý trở lại, “Hai chị em nói chuyện vui vẻ thế!”

“Mẹ, con đi siêu thị một lát!” Ngay sau đó, Quý Cữu Thành bỗng đứng lên, chạy nhanh ra cửa, không đợi mẹ Quý trả lời liền rầm một tiếng đóng cửa lại.

“Đứa nhỏ này,” Mẹ Quý cau giận mắng một tiếng, rồi lập tức kéo tay Chung Vận, “Đừng để ý đến nó, cứ như ăn cướp vậy, lại đây, chúng ta tán gẫu.”

Quý Cữu Thành vừa ra khỏi nhà liền ấn ngay số Trần An An, thanh niên mười bảy tuổi thân hình cao ngất như cây dương mới trưởng thành, tuy rằng gầy nhưng sức sống tràn trề, cậu vừa thở hồng hộc vừa hỏi: “Chị đang ở đâu? Ra đây! Tôi có chuyện muốn nói!”

Quý nhỏ này có chuyện gì vậy? cô còn đang đi làm mà! Trần An An dùng bả vai kẹp điện thoại, vừa tách tách gõ bàn phím: “Đừng làm loạn, tôi còn ở chỗ làm, tan tầm rồi nói sau.”

“không được!” Quý Cữu Thành lại vô cùng ngang bướng, “Bây giờ tôi phải gặp chị! Lập tức! Lập tức!”

“Tôi không thể xin phép được, cậu nghe lời đi.” Trần An An bĩu môi, quý nhỏ này càng ngày càng khó thu phục, “Ngoan, tan tầm chị sẽ có quà.”

“Trần ngốc nghếch!” Trần An An vừa thốt ra lời này, lập tức nghe thấy tiếng Quý Cữu Thành phần nộ gầm gừ, “Chị đừng có coi tôi là đứa trẻ! Tôi nói cho chị biết, tôi có chuyện đặc biệt quan trọng phải nói ngay!”

“Được rồi, Cữu Thành.” Trần An An bất đắc dĩ, “Dù có quan trọng mấy thì cũng phải đợi tôi xong việc đã, tôi ngắt máy đây, tan tầm sẽ gọi lại cho cậu!”

“Trần ngốc nghếch! Chị đừng cúp máy!” Quý Cữu Thành trong lòng vừa vội vừa tức, cũng không kiêng dè đang ở trên đường, trực tiếp rống lên, “Bạn trai chị là gay!”

Trần An An vừa định cất điện thoại, mắt to chớp chớp vài cái, “Cậu nói cái gì?”

Quý Cữu Thành dừng lại thở hổn hển mấy hơi, lúc này mới nghiêm túc gần từng chữ: “Bạn trai chị là gay! Chính là bác sĩ kia, chị mau cùng anh ta chia tay đi!”

Đầu Trần An An ơng một tiếng, di động không giữ được bịch một tiếng rơi lên bàn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Trần An An nghe người ta nói tập Aerobics sẽ có dáng người đẹp, liền nóng lòng muốn thử, thời gian cuối tuần đều dành cho trung tâm thể dục, không chừa một chút cho bác sĩ Diệp. Vì thế, bác sĩ Diệp nổi giận.

Bác sĩ Diệp [túm cô ngốc không tha]: Em tập Aerobics không hiệu quả đâu.

Trần An An [phần nộ]: nói vậy! Mọi người đều nói tốt lắm mà!

Bác sĩ Diệp [nghiêm trang]: Đừng bắt chước người ta, ở đây anh có bài tập, tập xong cam đoan muốn ngực có ngực, muốn hông có hông.

Trần An An [nghe hoặc]: thật, thật không? Anh đừng có gạt em! Thế bài tập đó gọi là gì?

Bác sĩ Diệp [một phen túm cô ngốc đặt lên giường]: Đông cung chín chín tám mươi mốt thế.

36. Chương 36

Chương 36

Edit: Junee

Tắm rửa xong, Diệp Lương Nhất ngồi ở sofa phòng khách vừa lau tóc vừa xem TV. Trong TV đang chiếu phim hành động của Mi nhưng mà hần lại không thể nào tập trung xem được, nguyên nhân là chẳng biết tại sao, hần cứ cảm thấy cô ngốc kia đang nhìn mình.

hần mượn cơ lau tóc hơi hơi nghiêng đầu lại, đã thấy Trần An An thành thành thật thật ở phòng bếp rửa bát, ánh mắt căn bản là không có nhìn sang hần.

Thật kì quái, Diệp Lương Nhất nhíu mày, chẳng lẽ cảm giác bị rình rập ác liệt như vậy chỉ là ảo giác của hần hay sao?

hắn trầm ngâm một lát, liền điều chỉnh tư thế ngồi, thân mình nghiêng đi một góc nhỏ, tuy rằng nhìn từ ngoài thì tư thế của hắn không có gì biến đổi, nhưng trên thực tế, góc độ này lại vừa lúc có thể giúp hắn quang minh chính đại quan sát Trần An An.

Chỉ chờ một lát sau, Diệp Lương Nhất đã thấy Trần An An lặng lẽ quay đầu lại, ánh mắt quỷ dị xẹt qua người hắn, giống như lần đầu tiên thấy hắn vậy.

cô ngốc này lại làm sao thế? Diệp Lương Nhất suy nghĩ trong chốc lát mà không ra, liền dứt khoát quay sang, trực tiếp hỏi, “Trần An An, em đang nhìn cái gì?”

không ngờ Trần An An vừa nghe thấy giọng hắn, thân mình run lên, như là đột nhiên bị kinh hãi, trực tiếp giật lùi về sau, cái bát đáng thương trên tay choang một tiếng rơi xuống sàn gạch men cứng, vỡ tan tành.

Quả nhiên có vấn đề. Diệp Lương Nhất thả khăn mặt trên tay xuống, vội đi vào phòng bếp, kéo Trần An An ra, ngồi xổm xuống kiểm tra mảnh sứ vỡ dưới chân cô, trầm giọng quát: “Lấy chổi đến đây!”

“A.” Trần An An đưa chổi cho hắn, mắt to chớp chớp, lại còn nhìn lên Diệp Lương Nhất.

cô quả thực không thể tin được Diệp Lương Nhất là gay! Quý Cửu Thành nói là nghe Chung Vận nói, nhưng cô rõ ràng cảm thấy Chung Vận thích Diệp Lương Nhất! Nếu anh ấy đúng là gay, Chung Vận đã quen biết với anh mười năm rồi, làm sao lại không phát hiện ra?

Nhưng mà nếu xét theo phương diện khác, nói như vậy cũng có lý. Diệp Lương Nhất đẹp trai, điều kiện trong nhà tốt, quan trọng là công việc cũng hoàn hảo. Nhưng sao đã hơn ba mươi tuổi mà chưa có bạn gái? Cho mình nhiều ưu đãi như vậy chỉ để cô giả làm bạn gái.

Điều này quả là không bình thường! trên đời này làm gì có cơm trưa miễn phí, anh ấy vô duyên vô cớ đối tốt với cô như vậy, thì ra là vì muốn cô đóng giả bạn gái, lấy cái này để che giấu xu hướng giới tính thật sự?

Nhưng mà không đúng! Trong lòng Trần An An lại mâu thuẫn rối rắm. cô rõ ràng đã thấy qua hai lần kia anh ấy ** còn gì, không phải là trạng thái của đàn ông sao? Nếu anh ấy thật sự thích đàn ông, vậy sao lại có phản ứng với cô?

Đầu óc Trần An An đúng là không đủ dùng, nghĩ nửa ngày mà không tìm ra nguyên nhân, đang định quăng vấn đề đó ra sau đầu, vừa ngẩng đầu liền thấy ánh mắt sâu thẳm của Diệp Lương Nhất, “Nghĩ cái gì?”

hắn đã quét xong, kêu cô hai tiếng, kết quả là cô như mất hồn, mắt to mờ mịt vô định, không biết đã đi vào cõi thần tiên nào rồi.

“không, không có gì.” Trần An An chợt dạ cúi đầu, căn bản không dám cùng Diệp Lương Nhất đối diện, trong lòng lại còn đang suy nghĩ vấn đề hắn rốt cuộc có phải gay hay không.

Nếu thật là vậy thì biết làm sao bây giờ? Trần An An ê ẩm trong lòng, cô thật sự rất thích bác sĩ Diệp.....

“thật không có gì?” Diệp Lương Nhất nâng cằm cô lên, bắt buộc cô đối diện với mình, nhìn thật sâu vào mắt cô, “Có việc gì thì nói!”

Trần An An hơi rũ mắt xuống, hai tay nắm chặt, vậy..... vậy cũng chỉ có một biện pháp để kiểm tra! Nhưng mà..... cô vẫn không dám.....

“Trần An An!” Thấy cô lại có xu hướng ngẩn người, Diệp Lương Nhất khê quát một tiếng, ánh mắt sa sầm xuống.

Trần An An cắn cắn môi, trong lòng quyết định, bỗng nhiên kiễng mũi chân bắt ngờ hôn lên môi Diệp Lương Nhất. Có phải gay hay không, cô phải đích thân thử xem!

Diệp Lương Nhất sửng sốt, lập tức phản ứng lại, nắm lấy thắt lưng mảnh khảnh của Trần An An, ôm chặt cô vào lòng, hơi hơi mở miệng tiếp nhận cô, tóm được lưỡi của cô trần trọc mút vào, quần lấy chơi đùa, tận lực chiếm lấy tiện nghi của Trần An An.

thì ra bác sĩ Diệp không phải gay! Nhìn biểu hiện này không phải rồi! Trần An An bị Diệp Lương Nhất hôn đến mơ mơ màng màng vẫn còn suy nghĩ chuyện này.

Ai da, thật sự là phiền chết mà!

Mà suy nghĩ trong lòng Diệp Lương Nhất so với Trần An An hoàn toàn là [trống đánh xuôi, kèn thổi ngược]. cô ngốc này buổi tối trước khi đi suối nước nóng chủ động hôn môi hân, quả thực chính là ám chỉ trần trụi, ngày mai đi nếu không làm cái gì thì thực phải xin lỗi chính hân!

Buổi sáng ngày hôm sau, Diệp Lương Nhất cùng Trần An An đi tới công ty của cô, người đi thật đúng là không ít, trước cổng công ty đậu đến ba chiếc xe ô tô lớn.

Trần An An vừa đến công ty đã muốn chạy đi tìm Lý Duyệt Nhiên, bị Diệp Lương Nhất tay mắt lanh lẹ kéo lại, người ở đây nhiều, lộn xộn nhốn nháo, ngộ nhỡ tách ra sẽ rất khó xử lý.

Trần An An không có cách nào, chỉ có thể đứng tại chỗ, thỉnh thoảng hết nhìn đông tới nhìn tây, hy vọng có thể ở trong đám người tìm ra Lý Duyệt Nhiên. Kết quả không làm cho cô phải chờ lâu, Lý Duyệt Nhiên nắm tay một người đàn ông lại đây, thoải mái nói: “Giới thiệu một chút, Lăng Tiêu.”

“Chào hai bạn.” Lăng Tiêu, người với tên hoàn toàn tương phản, chẳng những không khí phách, ngược lại rất ngại ngùng, đeo kính râm, lúc cùng bọn họ nói chuyện mặt còn hơi hồng, càng làm cả người thêm tuần tú.

Lý Duyệt Nhiên vô tư khoác bả vai Lăng Tiêu, giống như không xương tựa vào người ta, nhìn Trần An An nói: “Thấy anh ấy quen không?”

“A?” Trần An An nhướn đầu, “Mình chưa từng thấy anh ấy!”

Lý Duyệt Nhiên bỗng nhiên đưa tay búng một phát lên trán cô, cảm thán nói: “Gần đây nhất định là cậu không soi gương, nhìn bộ dáng ngốc nghếch của hai người này, rõ ràng giống y như đúc.” nói xong, liền nhin không được cười ha ha một trận. Bị Diệp Lương Nhất liếc mắt cảnh cáo, lúc này mới hừ một tiếng, chuyển qua thì thầm cùng Lăng Tiêu.

Bầu trời xanh trong như được gột tẩy, từng tia nắng mặt trời mùa đông ấm áp chiếu xuống khắp nơi, từ trong xe nhìn ra bên ngoài có thể thấy rõ phía sau khu du lịch là núi cao hùng vĩ, giữa núi có một dốc hình xoắn ốc trơn nhẵn, cũng không hẹp, nhưng độ cao lại đủ để cho người ta cảm thấy ghê người.

Trần An An trong lòng cảm thán một tiếng, liền theo mọi người xuống xe, đi vào khu nghỉ mát. Tất cả các mái nhà ở khu du lịch đều thuần một cam, tại đây có thể thấy được khung cảnh tiêu điều của mùa đông.

Rất nhiều người là lần đầu tiên đến, hiển nhiên là hết sức phấn khích. một đám cứ tranh nhau đi trước, như là sợ bị người khác đoạt mất vị trí mình vậy.

Diệp Lương Nhất khoác bả vai Trần An An, nửa ôm cô vào trong lòng, để tránh đám người kia xô vào cô. Đằng sau, Lăng Tiêu cũng đỏ mặt dè dặt nắm lấy tay Lý Duyệt Nhiên, thấy cô không phản đối, lúc này mới bớt căng thẳng, trên mặt lộ ra vẻ rục rịch tươi cười.

Khu nghỉ mát rất lớn, bài trí đẹp mắt, các suối nước nóng nhỏ được thiết kế khéo léo đặt tại nhiều nơi, có thể dễ dàng thấy được. Nước suối trong suốt, có hơi nóng lượn lờ bay lên, tạo ọi người cảm giác vô cùng ấm áp.

Trần An An đối với trượt tuyết cũng không thích lắm, làm cho cô hưng phấn chính là suối nước nóng. Mùa đông lạnh như thế này, tắm vòi sen đã vô cùng thoải mái, càng miễn bàn đến suối nước nóng.

Nhưng mà ngày đầu tiên không được hoạt động tự do, phải theo kế hoạch của công ty. Trần An An đành kiềm chế kích động trong lòng, mang hành lý vào phòng mà cô và Diệp Lương Nhất đã được phân, rồi đi đến chỗ công ty chỉ định.

Hoạt động tập thể thật là phiền toái, một đám người nhao nhao ồn ào nửa ngày, rốt cục chia làm mười mấy tổ nhỏ, theo tổ trưởng đi ra ngoài chơi.

Hoạt động đầu tiên chính là trượt tuyết, công ty bởi vì sợ nhân viên xảy ra vấn đề nên đã mời riêng một huấn luyện viên trượt tuyết ở bên cạnh chỉ đạo.

Trần An An nhát gan, không dám trượt, sống chết bất động đứng cạnh ván trượt, Diệp Lương Nhất cùng huấn luyện viên khuyến can mãi mới thuyết phục được cô.

Lúc Diệp Lương Nhất ở San Francisco thường xuyên cùng Chu Tề lái xe đến Lake Tahoe để trượt tuyết, kỹ thuật không tồi, hướng dẫn một Trần An An quả thực rất dễ dàng. Đến lúc cuối, Trần An An đã có thể ổn định trượt vài bước. Chẳng qua Diệp Lương Nhất lo cho cô, luôn không dám buông tay.

Khiến cho đồng nghiệp bên cạnh Trần An An không ngừng trêu đùa, nói bọn họ thật là thảm thiết. Diệp Lương Nhất thì chẳng thấy sao, nhưng mà mặt Trần An An lại đỏ bừng.

Cơm trưa thì ăn qua loa trong khách sạn, buổi chiều lại tiếp tục trượt tuyết, cuối cùng cũng đến hoạt động quan trọng của buổi tối: Bữa tiệc thường niên.

“Nghe nói công ty đã mời những nhân vật quan trọng đến đây.” Trần An An lôi kéo Diệp Lương Nhất, ghé vào lỗ tai hần nói khe khẽ, “Em còn chưa thấy mặt quản lý cấp cao đâu!”

“Có gì mà nôn nóng.” Diệp Lương Nhất cười nhạo một tiếng, ánh mắt chuyển qua Lý Duyệt Nhiên và Lăng Tiêu ngồi phía trước. Lý Duyệt Nhiên không biết nói gì với Lăng Tiêu, Lăng Tiêu có chút thẹn thùng cúi đầu, hai bên tai đều hồng.

“Bạn em sắp gả.”

“Cái gì?”

Diệp Lương Nhất chỉ chỉ hướng Lý Duyệt Nhiên, “Bọn họ.”

Trần An An giật mình trợn tròn ánh mắt, “Anh nói Duyệt Nhiên cùng Lăng Tiêu? Sao có khả năng?” Duyệt Nhiên mới cùng Đường Niên chia tay không lâu, hẳn là không thể nào.

Diệp Lương Nhất đẩy gọng kính, khóe môi gợi lên một chút cười, “Chờ xem.”

Lãnh đạo công ty cũng không tự cao tự đại bắt bọn họ chờ lâu, rất nhanh liền đến khách sạn, đầu tiên là báo cáo thành tích trong năm, lại mời vài đại biểu đi lên phát biểu một tràng, rồi để nhân viên tự do dùng cơm.

Công ty bọn họ khá là nhân đạo, tính linh hoạt được phát huy tối đa, bởi vậy không sắp xếp tiết mục cứng nhắc gì như mọi người đã dự kiến. Tất cả đều vô cùng cao hứng tìm đồng nghiệp các phòng ban hay người quen cùng nhau đi hưởng thụ bữa tối.

Diệp Lương Nhất làm bạn trai Trần An An, đây là lần đầu tiên chính thức lộ diện ở trước mặt đồng nghiệp của cô, hơn nữa diện mạo hần vốn đã vô cùng đáng chú ý, tự nhiên chiếm được đãi ngộ đặc biệt.

Trần An An một chút cùn cũng không thể đựng, Diệp Lương Nhất chỉ có thể đỡ hết toàn bộ. Bị người ta mời hết ly này tới ly khác, vì giữ thể diện cho Trần An An, ai mời hần cũng không cự tuyệt, cuối cùng, vẫn là Lý Duyệt Nhiên không nhịn được, đoạt lấy chén rượu của hần, lúc này mới thôi.

Tan tiệc xong, Diệp Lương Nhất nhân cơ hội uống rượu dựa cả nửa người vào Trần An An. Dọc đường đi chiếm đủ mọi tiện nghi, lúc này mới thâm hiểm lừa Trần An An đi ngâm nước nóng.

Diệp Lương Nhất vốn định cùng tắm với Trần An An, nhưng Trần An An sống chết không chịu, đành phải dùng cách thứ hai, chọn hai gian thiết kế như suối nước nóng giả.

Hai gian đối diện, chẳng qua ở giữa có một tấm màn ngăn cách, tuy rằng không nhìn thấy nhau nhưng có thể nghe thấy giọng nói của đối phương.

Trần An An cơm no rượu say, nay lại được ngâm mình trong nước ấm, thoải mái nheo mắt lại, chỉ thoáng chốc liền buồn ngủ.

Diệp Lương Nhất biết cô hôm nay đi chơi mệt mỏi, cũng không quản cô nữa, tự mình ngâm nước nóng để giảm bớt mùi rượu trên người, xong rồi mới gõ nhẹ lên tấm ngăn, thấp giọng hỏi: “Thoải mái không?”

Trần An An nghe vậy, mơ mơ màng màng gật đầu, “Thoải mái.”

“Ra đi.” Diệp Lương Nhất ra lệnh một câu, liền lên bờ, mặc một bộ áo choàng tắm màu trắng, đứng ở bên cạnh chờ Trần An An.

Lúc này Trần An An đã cực kỳ buồn ngủ, vừa đi tới chỗ Diệp Lương Nhất vừa nói: “Trở về tắm rồi ngủ ngay mới được, buồn ngủ chết mất.”

“Ngâm nước nóng xong phải mát xa mới thoải mái.” Diệp Lương Nhất dùng chìa khóa mở cửa phòng, túm Trần An An đi đến giường, bảo cô nằm úp sấp xuống, “Đến đây, nằm xuống, anh xoa bóp cho em.”

Trần An An đã được hân xoa bóp một lần, đương nhiên biết kỹ thuật hân thế nào, liền ngoan ngoãn nằm lên giường, Diệp Lương Nhất thấy thế, hết sức hài lòng, tháo kính xuống đặt lên bàn ở đầu giường, trực tiếp vén áo choàng tắm của Trần An An lên.

Đầu óc Trần An An mơ màng, cũng không phát hiện ra áo choàng tắm của cô cứ như vậy bị vén lên, chỉ còn lại một cái quần lót nhỏ màu lam, toàn thân gần như không có gì che đậy phơi bày trước mắt Diệp Lương Nhất, còn ngốc nghếch chờ Diệp Lương Nhất mát xa.

Tay Diệp Lương Nhất dần dần đặt lên thắt lưng Trần An An, ở chỗ eo của cô vuốt ve một hồi, rồi dần dần hướng lên phía trước, khi chạm tới xương bướm xinh đẹp kia, hô hấp cứng lại, ánh mắt phút chốc nóng lên.

Trần An An chỉ cảm thấy lần này Diệp Lương Nhất mát xa căn bản không có lực đạo gì, chẳng có một chút tác dụng thư giãn nào cả. Vừa định mở miệng nhắc nhở một câu, liền nhận thấy cả thân mình hân đã bao phủ lên người cô.

“Diệp, Diệp Lương Nhất!” Trần An An hoảng sợ kêu lên, liền giãy dụa muốn ngồi dậy. Kết quả là lật người quay lại, đem chính mình đưa vào vòng tay Diệp Lương Nhất, nhìn thẳng vào ánh mắt nóng rực của hân.

“Em, em muốn đi ngủ!” Trần An An gắng hết sức xem nhẹ ngón tay đang chạy loạn trên người mình, cắn răng nói.

“Lát nữa rồi ngủ tiếp.” Diệp Lương Nhất cúi đầu hôn lên khóe môi cô một cái, liền muốn đưa tay tiếp tục mở áo choàng tắm của cô.

“Đừng, đừng như vậy!” Trần An An bắt lấy tay hân, trên mặt đỏ ửng lan cả đến cái cổ thon dài trắng nõn, “Anh, anh.....”

Ánh mắt Diệp Lương Nhất trêu tức, “Anh như thế nào?” Động tác trên tay cũng không ngừng lại.

Trần An An vừa vội vừa thẹn, trong khoảng thời gian ngắn không biết làm sao, nhận thấy tay Diệp Lương Nhất càng ngày càng có xu thế hướng về phía trước, bỗng nhiên đầu óc nóng lên, trực tiếp kêu lên, “Anh không phải là gay sao!”

Diệp Lương Nhất nhú mày, “Gay? Ai nói với em?”

Trần An An ngẩn ngơ, cảm nhỏ héch lên, “Dù sao, dù sao em biết là được!”

“À.” Diệp Lương Nhất ngừng một lát, đột nhiên bắt lấy tay cô, hướng xuống phía dưới của mình nhấn một cái, lông mày nhíu lên, thanh âm lạnh lùng nói: “Như thế nào? Vẫn là gay?” Dừng một chút, lại nói: “Em có thấy qua gay ở trước mặt phụ nữ có thể cứng lên không?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Trần An An rất thích đồ ngọt, bác sĩ Diệp sợ cô ăn nhiều sẽ không tốt cho cơ thể nên cố gắng hạn chế. một ngày đẹp trời, Trần An An cùng bác sĩ Diệp đi siêu thị, đến dãy hàng chocolate trước mặt liền chôn chân tại chỗ.

Trần An An [cầu xin]: Mua cho em một hộp, một hộp thôi ~ chỉ một hộp

~Bác sĩ Diệp [nghiêm khắc]: không được!

Trần An An [tiếp tục cầu xin]: đi mà!

Bác sĩ Diệp [đưa tay cầm lấy một hộp áo mưa vị chocolate]: Được rồi, mua cho em, vừa lòng chưa, ngoan, khóc cái gì, trở về liền cho em ăn.

37. Chương 37

Chương 36

Edit: Junee

Tắm rửa xong, Diệp Lương Nhất ngồi ở sô pha phòng khách vừa lau tóc vừa xem TV. Trong TV đang chiếu phim hành động của Mi nhưng mà hắn lại không thể nào tập trung xem được, nguyên nhân là chẳng biết tại sao, hắn cứ cảm thấy cô ngốc kia đang nhìn mình.

hắn mượn cớ lau tóc hơi hơi nghiêng đầu lại, đã thấy Trần An An thành thành thật thật ở phòng bếp rửa bát, ánh mắt căn bản là không có nhìn sang hắn.

Thật kì quái, Diệp Lương Nhất nhú mày, chẳng lẽ cảm giác bị rình rập ác liệt như vậy chỉ là ảo giác của hắn hay sao?

hắn trầm ngâm một lát, liền điều chỉnh tư thế ngồi, thân mình nghiêng đi một góc nhỏ, tuy rằng nhìn từ ngoài thì tư thế của hắn không có gì biến đổi, nhưng trên thực tế, góc độ này lại vừa lúc có thể giúp hắn quang minh chính đại quan sát Trần An An.

Chỉ chờ một lát sau, Diệp Lương Nhất đã thấy Trần An An lặng lẽ quay đầu lại, ánh mắt quỷ dị xẹt qua người hắn, giống như lần đầu tiên thấy hắn vậy.

cô ngốc này lại làm sao thế? Diệp Lương Nhất suy nghĩ trong chốc lát mà không ra, liền dứt khoát quay sang, trực tiếp hỏi, “Trần An An, em đang nhìn cái gì?”

không ngờ Trần An An vừa nghe thấy giọng hắn, thân mình run lên, như là đột nhiên bị kinh hãi, trực tiếp giật lùi về sau, cái bát đang thương trên tay choang một tiếng rơi xuống sàn gạch men cứng, vỡ tan tành.

Quả nhiên có vấn đề. Diệp Lương Nhất thả khăn mặt trên tay xuống, vội đi vào phòng bếp, kéo Trần An An ra, ngồi xổm xuống kiểm tra mảnh sứ vỡ dưới chân cô, trầm giọng quát: “Lấy chổi đến đây!”

“A.” Trần An An đưa chổi cho hắn, mắt to chớp chớp, lại còn nhìn lên Diệp Lương Nhất.

cô quả thực không thể tin được Diệp Lương Nhất là gay! Quý Cửu Thành nói là nghe Chung Vận nói, nhưng cô rõ ràng cảm thấy Chung Vận thích Diệp Lương Nhất! Nếu anh ấy đúng là gay, Chung Vận đã quen biết với anh mười năm rồi, làm sao lại không phát hiện ra?

Nhưng mà nếu xét theo phương diện khác, nói như vậy cũng có lý. Diệp Lương Nhất đẹp trai, điều kiện trong nhà tốt, quan trọng là công việc cũng hoàn hảo. Nhưng sao đã hơn ba mươi tuổi mà chưa có bạn gái? Cho mình nhiều ưu đãi như vậy chỉ để cô giả làm bạn gái.

Điều này quả là không bình thường! trên đời này làm gì có cơm trưa miễn phí, anh ấy vô duyên vô cớ đối tốt với cô như vậy, thì ra là vì muốn cô đóng giả bạn gái, lấy cái này để che giấu xu hướng giới tính thật sự?

Nhưng mà không đúng! Trong lòng Trần An An lại mâu thuẫn rối rắm. cô rõ ràng đã thấy qua hai lần kia anh ấy ** còn gì, không phải là trạng thái của đàn ông sao? Nếu anh ấy thật sự thích đàn ông, vậy sao lại có phản ứng với cô?

Đầu óc Trần An An đúng là không đủ dùng, nghĩ nửa ngày mà không tìm ra nguyên nhân, đang định quăng vấn đề đó ra sau đầu, vừa ngẩng đầu liền thấy ánh mắt sâu thẳm của Diệp Lương Nhất, “Nghĩ cái gì?”

hắn đã quét xong, kêu cô hai tiếng, kết quả là cô như mất hồn, mắt to mờ mịt vô định, không biết đã đi vào cõi thần tiên nào rồi.

“không, không có gì.” Trần An An chột dạ cúi đầu, căn bản không dám cùng Diệp Lương Nhất đối diện, trong lòng lại còn đang suy nghĩ vấn đề hắn rót cuộc có phải gay hay không.

Nếu thật là vậy thì biết làm sao bây giờ? Trần An An e ẩm trong lòng, cô thật sự rất thích bác sĩ Diệp.....

“thật không có gì?” Diệp Lương Nhất nâng cằm cô lên, bắt buộc cô đối diện với mình, nhìn thật sâu vào mắt cô, “Có việc gì thì nói!”

Trần An An hơi rũ mắt xuống, hai tay nắm chặt, vậy..... vậy cũng chỉ có một biện pháp để kiểm tra! Nhưng mà..... cô vẫn không dám.....

“Trần An An!” Thấy cô lại có xu hướng ngẩn người, Diệp Lương Nhất khẽ quát một tiếng, ánh mắt sa sầm xuống.

Trần An An cắn cắn môi, trong lòng quyết định, bỗng nhiên kiễng mũi chân bắt ngờ hôn lên môi Diệp Lương Nhất. Có phải gay hay không, cô phải đích thân thử xem!

Diệp Lương Nhất sững sốt, lập tức phản ứng lại, nắm lấy thắt lưng mảnh khảnh của Trần An An, ôm chặt cô vào lòng, hơi hơi mở miệng tiếp nhận cô, tóm được lưỡi của cô trần trọc mút vào, quần lầy chơi đùa, tận lực chiếm lấy tiện nghi của Trần An An.

thì ra bác sĩ Diệp không phải gay! Nhìn biểu hiện này không phải rồi! Trần An An bị Diệp Lương Nhất hôn đến mơ mơ màng màng vẫn còn suy nghĩ chuyện này.

Ai da, thật sự là phiền chết mà!

Mà suy nghĩ trong lòng Diệp Lương Nhất so với Trần An An hoàn toàn là [trống đánh xuôi, kèn thổi ngược].

cô ngốc này buổi tối trước khi đi suối nước nóng chủ động hôn môi hân, quả thực chính là ám chỉ trần trụi, ngày mai đi nếu không làm cái gì thì thực phải xin lỗi chính hân!

Buổi sáng ngày hôm sau, Diệp Lương Nhất cùng Trần An An đi tới công ty của cô, người đi thật đúng là không ít, trước cổng công ty đậu đến ba chiếc xe ô tô lớn.

Trần An An vừa đến công ty đã muốn chạy đi tìm Lý Duyệt Nhiên, bị Diệp Lương Nhất tay mát lạnh lẹ kéo lại, người ở đây nhiều, lộn xộn nhốn nháo, ngộ nhờ tách ra sẽ rất khó xử lý.

Trần An An không có cách nào, chỉ có thể đứng tại chỗ, thỉnh thoảng hết nhìn đông tới nhìn tây, hy vọng có thể ở trong đám người tìm ra Lý Duyệt Nhiên. Kết quả không làm cho cô phải chờ lâu, Lý Duyệt Nhiên nắm tay một người đàn ông lại đây, thoải mái nói:“Giới thiệu một chút, Lăng Tiêu.”

“Chào hai bạn.” Lăng Tiêu, người với tên hoàn toàn tương phản, chẳng những không khí phách, ngược lại rất ngại ngùng, đeo kính râm, lúc cùng bọn họ nói chuyện mặt còn hơi hồng, càng làm cả người thêm tuần tú.

Lý Duyệt Nhiên vô tư khoác bả vai Lăng Tiêu, giống như không xương tựa vào người ta, nhìn Trần An An nói:“Thấy anh ấy quen không?”

“A?” Trần An An nhúc nhúc đầu,“Mình chưa từng thấy anh ấy!”

Lý Duyệt Nhiên bỗng nhiên đưa tay búng một phát lên trán cô, cảm thán nói:“Gần đây nhất định là cậu không soi gương, nhìn bộ dáng ngốc nghếch của hai người này, rõ ràng giống y như đúc.” nói xong, liền nhin không được cười ha ha một trận. Bị Diệp Lương Nhất liếc mắt cảnh cáo, lúc này mới hừ một tiếng, chuyển qua thì thầm cùng Lăng Tiêu.

Bầu trời xanh trong như được gột tẩy, từng tia nắng mặt trời mùa đông ấm áp chiếu xuống khắp nơi, từ trong xe nhìn ra bên ngoài có thể thấy rõ phía sau khu du lịch là núi cao hùng vĩ, giữa núi có một dốc hình xoắn ốc trơn nhẵn, cũng không hẹp, nhưng độ cao lại đủ để cho người ta cảm thấy ghê người.

Trần An An trong lòng cảm thán một tiếng, liền theo mọi người xuống xe, đi vào khu nghỉ mát. Tất cả các mái nhà ở khu du lịch đều thuần một cam, tại đây có thể thấy được khung cảnh tiêu điều của mùa đông.

Rất nhiều người là lần đầu tiên đến, hiển nhiên là hết sức phấn khích. một đám cứ tranh nhau đi trước, như là sợ bị người khác đoạt mất vị trí mình vậy.

Diệp Lương Nhất khoác bả vai Trần An An, nửa ôm cô vào trong lòng, để tránh đám người kia xô vào cô. Đằng sau, Lăng Tiêu cũng đỏ mặt dè dặt nắm lấy tay Lý Duyệt Nhiên, thấy cô không phản đối, lúc này mới bót căng thẳng, trên mặt lộ ra vẻ rực rỡ tươi cười.

Khu nghỉ mát rất lớn, bài trí đẹp mắt, các suối nước nóng nhỏ được thiết kế khéo léo đặt tại nhiều nơi, có thể dễ dàng thấy được. Nước suối trong suốt, có hơi nóng lượn lờ bay lên, tạo ọi người cảm giác vô cùng ấm áp.

Trần An An đối với trượt tuyết cũng không thích lắm, làm cho cô hưng phấn chính là suối nước nóng. Mùa đông lạnh như thế này, tắm vòi sen đã vô cùng thoải mái, càng miễn bàn đến suối nước nóng.

Nhưng mà ngày đầu tiên không được hoạt động tự do, phải theo kế hoạch của công ty. Trần An An đành kiềm chế kích động trong lòng, mang hành lý vào phòng mà cô và Diệp Lương Nhất đã được phân, rồi đi đến chỗ công ty chỉ định.

Hoạt động tập thể thật là phiền toái, một đám người nhao nhao ồn ào nửa ngày, rốt cục chia làm mười mấy tổ nhỏ, theo tổ trưởng đi ra ngoài chơi.

Hoạt động đầu tiên chính là trượt tuyết, công ty bởi vì sợ nhân viên xảy ra vấn đề nên đã mời riêng một huấn luyện viên trượt tuyết ở bên cạnh chỉ đạo.

Trần An An nhát gan, không dám trượt, sống chết bất động đứng cạnh ván trượt, Diệp Lương Nhất cùng huấn luyện viên khuyên can mãi mới thuyết phục được cô.

Lúc Diệp Lương Nhất ở San Francisco thường xuyên cùng Chu Tề lái xe đến Lake Tahoe để trượt tuyết, kỹ thuật không tồi, hướng dẫn một Trần An An quả thực rất dễ dàng. Đến lúc cuối, Trần An An đã có thể ổn định trượt vài bước. Chẳng qua Diệp Lương Nhất lo cho cô, luôn không dám buông tay.

Khiến cho đồng nghiệp bên cạnh Trần An An không ngừng trêu đùa, nói bọn họ thật là thảm thiết. Diệp Lương Nhất thì chẳng thấy sao, nhưng mà mặt Trần An An lại đỏ bừng.

Cơm trưa thì ăn qua loa trong khách sạn, buổi chiều lại tiếp tục trượt tuyết, cuối cùng cũng đến hoạt động quan trọng của buổi tối: Bữa tiệc thường niên.

“Nghe nói công ty đã mời những nhân vật quan trọng đến đây.” Trần An An lôi kéo Diệp Lương Nhất, ghé vào lỗ tai hần nói khe khẽ, “Em còn chưa thấy mặt quản lý cấp cao đâu!”

“Có gì mà nôn nóng.” Diệp Lương Nhất cười nhạo một tiếng, ánh mắt chuyển qua Lý Duyệt Nhiên và Lăng Tiêu ngồi phía trước. Lý Duyệt Nhiên không biết nói gì với Lăng Tiêu, Lăng Tiêu có chút thẹn thùng cúi đầu, hai bên tai đều hồng.

“Bạn em sắp gả.”

“Cái gì?”

Diệp Lương Nhất chỉ chỉ hướng Lý Duyệt Nhiên, “Bọn họ.”

Trần An An giật mình trợn tròn ánh mắt, “Anh nói Duyệt Nhiên cùng Lăng Tiêu? Sao có khả năng?” Duyệt Nhiên mới cùng Đường Niên chia tay không lâu, hần là không thể nào.

Diệp Lương Nhất đẩy gọng kính, khóe môi gợi lên một chút cười, “Chờ xem.”

Lãnh đạo công ty cũng không tự cao tự đại bắt bọn họ chờ lâu, rất nhanh liền đến khách sạn, đầu tiên là báo cáo thành tích trong năm, lại mời vài đại biểu đi lên phát biểu một tràng, rồi để nhân viên tự do dùng cơm.

Công ty bọn họ khá là nhân đạo, tính linh hoạt được phát huy tối đa, bởi vậy không sắp xếp tiết mục cứng nhắc gì như mọi người đã dự kiến. Tất cả đều vô cùng cao hứng tìm đồng nghiệp các phòng ban hay người quen cùng nhau đi hưởng thụ bữa tối.

Diệp Lương Nhất làm bạn trai Trần An An, đây là lần đầu tiên chính thức lộ diện ở trước mặt đồng nghiệp của cô, hơn nữa diện mạo hần vốn đã vô cùng đáng chú ý, tự nhiên chiếm được đãi ngộ đặc biệt.

Trần An An một chút cồn cũng không thể đựng, Diệp Lương Nhất chỉ có thể đỡ hết toàn bộ. Bị người ta mời hết ly này tới ly khác, vì giữ thể diện cho Trần An An, ai mời hần cũng không cự tuyệt, cuối cùng, vẫn là Lý Duyệt Nhiên không nhịn được, đoạt lấy chén rượu của hần, lúc này mới thôi.

Tan tiệc xong, Diệp Lương Nhất nhân cơ hội uống rượu dựa cả nửa người vào Trần An An. Dọc đường đi chiếm đủ mọi tiện nghi, lúc này mới thâm hiểm lừa Trần An An đi ngâm nước nóng.

Diệp Lương Nhất vốn định cùng tắm với Trần An An, nhưng Trần An An sống chết không chịu, đành phải dùng cách thứ hai, chọn hai gian thiết kế như suối nước nóng giả.

Hai gian đối diện, chẳng qua ở giữa có một tấm màn ngăn cách, tuy rằng không nhìn thấy nhau nhưng có thể nghe thấy giọng nói của đối phương.

Trần An An cơn no rượu say, nay lại được ngâm mình trong nước ấm, thoải mái nheo mắt lại, chỉ thoáng chốc liền buồn ngủ.

Diệp Lương Nhất biết cô hôm nay đi chơi mệt mỏi, cũng không quản cô nữa, tự mình ngâm nước nóng để giảm bớt mùi rượu trên người, xong rồi mới gõ nhẹ lên tấm ngăn, thấp giọng hỏi: “Thoải mái không?”

Trần An An nghe vậy, mơ mơ màng màng gật đầu, “Thoải mái.”

“Ra đi.” Diệp Lương Nhất ra lệnh một câu, liền lên bờ, mặc một bộ áo choàng tắm màu trắng, đứng ở bên cạnh chờ Trần An An.

Lúc này Trần An An đã cực kỳ buồn ngủ, vừa đi tới chỗ Diệp Lương Nhất vừa nói: “Trở về tắm rồi ngủ ngay mới được, buồn ngủ chết mất.”

“Ngâm nước nóng xong phải mát xa mới thoải mái.” Diệp Lương Nhất dùng chìa khóa mở cửa phòng, túm Trần An An đi đến giường, bảo cô nằm úp sấp xuống, “Đến đây, nằm xuống, anh xoa bóp cho em.”

Trần An An đã được hân xoa bóp một lần, đương nhiên biết kỹ thuật hân thế nào, liền ngoan ngoãn nằm lên giường, Diệp Lương Nhất thấy thế, hết sức hài lòng, tháo kính xuống đặt lên bàn ở đầu giường, trực tiếp vén áo choàng tắm của Trần An An lên.

Đầu óc Trần An An mơ màng, cũng không phát hiện ra áo choàng tắm của cô cứ như vậy bị vén lên, chỉ còn lại một cái quần lót nhỏ màu lam, toàn thân gần như không có gì che đậy phơi bày trước mắt Diệp Lương Nhất, còn ngốc nghếch chờ Diệp Lương Nhất mát xa.

Tay Diệp Lương Nhất dần dần đặt lên thắt lưng Trần An An, ở chỗ eo của cô vuốt ve một hồi, rồi dần dần hướng lên phía trước, khi chạm tới xương bướm xinh đẹp kia, hô hấp cứng lại, ánh mắt phút chốc nóng lên.

Trần An An chỉ cảm thấy lần này Diệp Lương Nhất mát xa căn bản không có lực đạo gì, chẳng có một chút tác dụng thư giãn nào cả. Vừa định mở miệng nhắc nhở một câu, liền nhận thấy cả thân mình hân đã bao phủ lên người cô.

“Diệp, Diệp Lương Nhất!” Trần An An hoảng sợ kêu lên, liền giãy dụa muốn ngồi dậy. Kết quả là lật người quay lại, đem chính mình đưa vào vòng tay Diệp Lương Nhất, nhìn thẳng vào ánh mắt nóng rực của hân.

“Em, em muốn đi ngủ!” Trần An An gắng hết sức xem nhẹ ngón tay đang chạy loạn trên người mình, cắn răng nói.

“Lát nữa rồi ngủ tiếp.” Diệp Lương Nhất cúi đầu hôn lên khóe môi cô một cái, liền muốn đưa tay tiếp tục mở áo choàng tắm của cô.

“Đừng, đừng như vậy!” Trần An An bắt lấy tay hân, trên mặt đỏ ửng lan cả đến cái cổ thon dài trắng nõn, “Anh, anh.....”

Ánh mắt Diệp Lương Nhất trêu tức, “Anh như thế nào?” Động tác trên tay cũng không ngừng lại.

Trần An An vừa vội vừa thẹn, trong khoảng thời gian ngắn không biết làm sao, nhận thấy tay Diệp Lương Nhất càng ngày càng có xu thế hướng về phía trước, bỗng nhiên đầu óc nóng lên, trực tiếp kêu lên, “Anh không phải là gay sao!”

Diệp Lương Nhất nhú mày, “Gay? Ai nói với em?”

Trần An An nghehnhê cổ, cảm nhỏ hếch lên, “Dù sao, dù sao em biết là được!”

“À.” Diệp Lương Nhất ngừng một lát, đột nhiên bắt lấy tay cô, hướng xuống phía dưới của mình nhấc một cái, lông mày nhíu lên, thanh âm lạnh lùng nói: “Như thế nào? Vẫn là gay?” Dừng một chút, lại nói: “Em có thấy qua gay ở trước mặt phụ nữ có thể cứng lên không?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Trần An An rất thích đồ ngọt, bác sĩ Diệp sợ cô ăn nhiều sẽ không tốt cho cơ thể nên cố gắng hạn chế. một ngày đẹp trời, Trần An An cùng bác sĩ Diệp đi siêu thị, đến dãy hàng chocolate trước mặt liền chôn chân tại chỗ.

Trần An An [cầu xin]: Mua cho em một hộp, một hộp thôi ~ chỉ một hộp

~Bác sĩ Diệp [nghiêm khắc]: không được!

Trần An An [tiếp tục cầu xin]: đi mà!

Bác sĩ Diệp [đưa tay cầm lấy một hộp áo mưa vị chocolate]: Được rồi, mua cho em, vừa lòng chưa, ngoan, khóc cái gì, trở về liền cho em ăn.

38. Chương 38

Chương 38

Edit: Junee

Tấm rèm che cửa sổ kín mít, một tia sáng mặt trời cũng không lọt vào được. Trong phòng tối như mực, giờ tay không thấy năm ngón. Trần An An vừa tỉnh lại, mơ mơ màng màng không rõ hiện tại là ngày hay đêm.

Hạ * thân có hơi đau, cũng không phải quá dữ dội, chỉ là mơ hồ cảm giác được, không ngừng nhắc nhở cô đêm qua chính xác đã xảy ra chuyện gì. Khuôn mặt của Trần An An trong bóng đêm như bị thiêu đốt, đã mờ mắt từ lâu mà chưa dám nhúc nhích, cô còn chưa hình dung phải đối mặt với Diệp Lương Nhất thế nào.

Nhưng mà đang ngủ say sưa, nếu tỉnh lại vẫn không nhúc nhích duy trì một tư thế, thật sự là quá mức tra tấn. Trần An An cắn môi, vừa thật cẩn thận giật giật thân mình, vừa dựng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh bên cạnh, thấy Diệp Lương Nhất vẫn im lặng, giống như không bị cô làm ồn chút nào, liền thoáng yên tâm, trong bóng đêm sờ soạng tìm quần áo mặc vào, lúc này mới cảm lấy di động, mở máy lên thì thấy đã đến giữa trưa.

Vậy mà cô lại ngủ lâu như thế, Trần An An xoa xoa gương mặt còn nóng, rốt cục cố lấy dũng khí nghiêng người lại, vừa định kêu Diệp Lương Nhất rời giường, thân mình bỗng nhiên cứng đờ tại đó.

Ánh đèn di động chiếu đến giường, toàn bộ đều trống trơn, làm gì có một bóng người.

Trong lòng Trần An An hoảng hốt, gần như lão đảo chạy tới mở đèn, ánh đèn sáng ngời chỉ trong giây lát đã xua đi bóng tối trong phòng, toàn bộ đều sáng bừng lên, cho dù muốn lừa mình dối người cũng không được.

Anh ấy đi rồi, nhanh chóng mà dứt khoát, sau khi cô đã đem điều quý báu nhất không hề giữ lại dâng cho anh. Anh không nói một câu, để cô lại khách sạn, giống như đối xử với một gái gọi giá rẻ vậy.

Nước mắt không hề đoán trước rơi lên sàn nhà màu vàng, một giọt lại một giọt, rồi thì nhau chảy xuống, cuối cùng như hóa thành một vùng nước nhỏ.

Tất cả bàng hoàng, sợ hãi, ủy khuất, tại một khắc này phát tiết toàn bộ, cảm xúc mãnh liệt đến nỗi Trần An An không thể khống chế được. cô hiếm khi yếu ớt như vậy, từ ngày còn nhỏ, cô đã biết gia đình mình không giống người khác, cô không thể giống đứa trẻ khác sà vào lòng cha mẹ mà làm nũng, cô phải cố gắng học tập, phải lo tiền thuốc men cho ba, mong ba cô sống lâu trăm tuổi.

cô kiên cường, phải tự mình giải quyết mọi chuyện, nếu cô không kiên cường, sẽ không có ai giúp cô đi tiếp con đường phía trước. Tấm lòng cô rộng rãi, cho dù là bị người ta bắt nạt cũng không để ý, chỉ cố gắng phần đầu cuộc sống của mình.

Nhưng vào giờ phút này, cô thật sự không kìm nén được. Trái tim đau đến run rẩy, hình ảnh tối hôm qua anh dịu dàng tựa như chỉ là một giấc mộng, tỉnh mộng, anh lại biến thành bộ dáng lạnh như băng, không thân không gần.

Nhưng mà cô nhớ rõ ràng câu nói kia của anh, lấy anh nhé. không phải là ảo giác, tuyệt đối không! Trần An An run run tay nhấn số Điện Lương Nhất, cô sẽ không làm rùa rụt cổ, cô muốn nghe chính miệng anh nói!

Tiếng chuông quen thuộc một lần rồi một lần vang lên, giọng nữ ngọt ngào vô cùng êm tai, lòng Trần An An từng phút từng phút lại thêm lạnh lẽo.

Cùng lúc đó, một y tá nhỏ vội vã thở hổn hển chạy tới trước mặt Điện Lương Nhất, ngăn Điện Lương Nhất đang chuẩn bị vào phòng cấp cứu, giơ lên điện thoại trong tay lên, “Điện, bác sĩ Điện, điện thoại của anh!”

Điện Lương Nhất không chút để ý liếc mắt nhìn màn hình điện thoại, trong mắt nhất thời vô cùng dịu dàng, vươn tay định nhận lấy.

Ngay lúc đó, Chung Vận bỗng nhiên từ phía sau kéo hất lại, “Sư huynh, bệnh nhân sắp chờ không kịp rồi! Nhanh lên!”

Ánh mắt Điện Lương Nhất thoáng lạnh, không quay đầu lại nhìn điện thoại đang vang không ngừng nữa, cách khẩu trang giọng nói đượm buồn, không giống sự lạnh lùng như bình thường, “Tắt đi!” nói xong liền bước nhanh vào phòng phẫu thuật.

Để lại y tá nhỏ ngơ ngác đứng tại chỗ, nhìn màn hình điện thoại vẫn không ngừng lóe lên vô cùng khó xử, cuối cùng đành cắn răng một cái, nghe theo lời Điện Lương Nhất, tắt điện thoại.

Từ lúc giọng nữ ca sĩ êm tai đến khi tiếng tắt máy khô khan vang lên, Trần An An hai tay ôm đầu gối cuộn tròn ở trên giường, ngực tức nghẹn gần như không thể thở nổi. Giọng nói thân mật của anh tối hôm qua như là một cái búa ngàn cân, không ngừng đập gõ vào lòng, tàn nhẫn nghiền nát trái tim mềm yếu của cô, giống như phải ép ra giọt máu cuối cùng của cô vậy.

“An An, đừng bao giờ tin tưởng lời nói của đàn ông.” Bên tai bỗng nhiên vang lên câu nói của Lý Duyệt Nhiên ở quán bar khi đó, Trần An An lau nước mắt lạnh lẽo trên mặt, cảm thấy một trận thê lương.

Thần kinh của cô quá mức rối loạn, thế cho nên căn bản không phát hiện trên bàn đầu giường, một mảnh giấy nhỏ nhỏ trên cạnh bàn rơi nhẹ nhàng xoay vòng rồi rơi xuống đất.

Chờ Trần An An ổn định tâm trạng xong đi đến bãi trượt tuyết, nhóm đồng nghiệp của cô đã tụ tập chơi từ lâu.

“An An, sao lại có một mình thế, bạn trai cậu đâu?” Đồng nghiệp Triệu Lâm thân thiết kéo tay Trần An An lại gần, làm bộ nhìn ra phía sau Trần An An, trong mắt hiện lên một tia căm ghét, “Sao họp xong đã không thấy tấm hơi rồi? Chắc không phải là về rồi chứ?”

Triệu Lâm và Trần An An căn bản cũng không có qua lại gì, nhưng mà tháng chín năm ngoái khi bình chọn nhân viên xuất sắc, bộ phận quảng cáo có hai người được đề cử, một là Trần An An, một người khác chính là Triệu Lâm.

So với Trần An An, lý lịch của Triệu Lâm cao hơn nhiều, hơn nữa, thời gian cô ta làm việc ở công ty còn lâu hơn Trần An An một năm.

cô ta vốn tưởng rằng vị trí này đương nhiên thuộc về mình, Trần An An là người mới, lại ngốc nghếch không thông minh, cho nên cô ta hoàn toàn không đem Trần An An để vào mắt.

Ai biết lúc công bố kết quả, Triệu Lâm liền trợn tròn mắt, nhân viên xuất sắc lại là Trần An An, không phải cô! Triệu Lâm quả thực hận không thể bỏ nhào qua rào sắt khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú kia của Trần An An!

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì là Trần An An mà không phải cô ta? cô ta không cam lòng!

Từ đó về sau, cô ta luôn có thái độ thù địch với Trần An An, ở công ty nhiều lần gây khó dễ cho Trần An An, kết quả là đều bị Lý Duyệt Nhiên can ngăn trở lại, trộm gà không thành mà còn mất nắm gạo.

Ngày hôm qua lúc nhìn thấy Diệp Lương Nhất, sự ghen tị trong lòng cô ta đối với Trần An An lại càng bành trướng đến tột đỉnh. Người đàn ông tốt như vậy lại rơi vào tay An An, Trần An An này đến tột cùng có thủ đoạn gì?

Buổi tiệc thường niên, cô ta mặc một chiếc áo khoác slim đồ rực, boots cao gót đen cùng thắt lưng cao tôn lên vòng eo mảnh mai, hấp dẫn được rất nhiều ánh mắt nhân viên nam trong công ty. Nhưng mà Diệp Lương Nhất lại không thèm liếc mắt nhìn cô chút nào, chỉ lo lấy đồ ăn rồi bóc tôm cho Trần An An!

Triệu Lâm hận gần như cả đêm không ngủ, lúc này bỗng nhiên nhìn thấy Trần An An lạc lõng một mình, tất nhiên không thể bỏ qua cơ hội giễu cợt một trận. không ngờ cô ta chó ngáp phải ruồi, một câu liền nói trúng tâm tư Trần An An.

cô ta vốn tưởng rằng Trần An An sẽ phản bác, kết quả Trần An An vẫn suy sụp mất tinh thần như cũ. Triệu Lâm nheo mắt, trong lòng sáng tỏ.

“An An này, về sau cậu tìm đàn ông phải cảnh giác cao độ đấy.” Triệu Lâm che miệng cười vô tội đơn thuần, “Cậu xem xem ở đây làm gì có ai bạn trai về trước? Chắc chắn, cậu nhìn thấy anh chàng mặc áo lông màu da cam kia không? Đó là bạn trai mình đấy, ai nha, cậu biết không, mình vốn không muốn anh ấy đến, anh ấy lại cố tình tới.”

Là như thế sao? Bạn trai người khác thì ra đều là như vậy. Ánh mắt Trần An An chua xót, nước mắt không kiềm chế được liền rơi xuống, anh ấy không thích cô, một chút cũng không thích.....

“An An, cậu và cô ta đứng đó làm gì vậy?” Ngay lúc đó, Lý Duyệt Nhiên bỗng nhiên vọt lại đây như một cơn lốc, cô túm Trần An An đến bên cạnh mình, dương cằm nhìn Triệu Lâm, “Ai da, đứng hàng!”

Lý Duyệt Nhiên luôn thích màu đỏ thắm, hôm nay vừa khéo, cô cũng mặc một chiếc áo khoác dáng dài màu đỏ. cô so với Triệu Lâm cao hơn nửa cái đầu, eo nhỏ chân dài, khuôn mặt lại trắng nõn xinh đẹp, cả một thân màu đỏ mặc trên người cô quyến rũ mà không tầm thường, ngược lại toát lên một phong cách phóng khoáng.

Cùng Triệu Lâm đứng chung một chỗ, cao thấp rõ ràng.

Triệu Lâm bị cô làm cho tức nghẹn, khuôn mặt xinh đẹp liền vằn vẹo, lại chỉ có thể đem bức bối nhin ở trong lòng. Tính cách Lý Duyệt Nhiên rất mạnh mẽ, cô ta căn bản không dám đối chọi với cô, đành sầm mặt đi tìm bạn trai.

Lý Duyệt Nhiên khinh thường liếc nhìn bóng dáng cô ta, quay đầu nói với Lăng Tiêu: “Giao cho anh một nhiệm vụ, hack máy tính cô ta đi!”

“Cái này, cái này không nên.....” Lăng Tiêu có chút khó xử nhỏ giọng nói: “Anh không thể tùy tiện đụng đồ người khác.....”

“Anh hack máy tính cô ta em liền hôn anh một cái, thế nào?” Lý Duyệt Nhiên đưa tay khoát lên vai Lăng Tiêu, thấp giọng nói vào tai anh ta: “Hôn thế nào đều được.”

Mặt Lăng Tiêu vụt cái đỏ bừng, giọng nói lộ ra một chút hân hoan, “Được!”

Lý Duyệt Nhiên cùng Lăng Tiêu thì thâm xong, ánh mắt lại lần nữa chuyển qua Trần An An, “Bạn trai cậu đâu?”

Trần An An vẫn còn mắt hờn mắt vía, uể oải lên tiếng, “đi rồi.”

“đi rồi thì thôi!” Lý Duyệt Nhiên cũng không biết chuyện Trần An An và Diệp Lương Nhất phát sinh quan hệ, chỉ cho là Diệp Lương Nhất có việc nên về trước, nên không để ý lắm, trực tiếp cầm tay Trần An An, “đi, dẫn cậu sang bên kia chơi.”

Trần An An không lay chuyển được Lý Duyệt Nhiên, đành để cô kéo thẳng ra sân trượt tuyết. đi qua chỗ ngày hôm qua Diệp Lương Nhất và cô chơi đùa, bước chân của cô dừng một chút, mắt to rơm rớm nước mắt, nhưng chỉ giây lát liền biến mất dưới lông mi dày rậm.

Chung Vận là bác sĩ khoa ung thư và u bướu, khả năng phẫu thuật và điều trị não vô cùng xuất sắc, ngay cả Diệp Lương Nhất cũng phải ngưỡng mộ. Nhưng đối với một loạt phẫu thuật thì không thể nào tinh thông hết được. Tuy rằng Medicine và Surgery cũng trùng lặp khá nhiều, nhưng phẫu thuật thì không thể có sơ sót gì được, chỉ cần có một chút không chắc chắn sẽ lập tức không thể tiến hành.

Bệnh nhân này của Chung Vận và Trương Kỳ là tụ máu não, cần làm phẫu thuật mở hộp sọ, trong lúc phẫu thuật, tình huống của bệnh nhân rất bình thường, nhưng ngay tại lúc kết thúc, bệnh nhân lại bỗng nhiên xảy ra tình trạng chảy máu lá lách.

Bệnh viện cũng không thiếu bác sĩ tay nghề cao, nhưng đây là vấn đề xảy ra trong quá trình phẫu thuật, đương nhiên cần bác sĩ phối hợp lẫn nhau, mà trong số các bác sĩ của bệnh viện, có thể cùng Chung Vận phối hợp tốt nhất không thể nghi ngờ chính là Diệp Lương Nhất.

Bởi vậy viện trưởng cũng đành gọi Diệp Lương Nhất tới bệnh viện.

Cuộc phẫu thuật này so với phẫu thuật bình thường yêu cầu toàn bộ sức lực và tâm huyết, phải cẩn thận từng bước, nếu không chính là một mạng người.

Diệp Lương Nhất, Chung Vận cùng Trương Kỳ gần như là tập trung hết sức, ước chừng phẫu thuật khoảng năm tiếng, lúc này mới rốt cục đem bệnh nhân từ ranh giới tử thần kéo lại. Tuy vậy cũng chưa phải chấm dứt, bởi vì bệnh nhân xuất hiện tình trạng chảy máu lá lách, mà thể lực rõ ràng đã yếu đi, cho nên trước mắt chỉ có thể áp dụng phương án phẫu thuật. Trước tiên giữ được tính mạng rồi nói sau, nếu muốn hoàn toàn không có việc gì, còn phải làm phẫu thuật lần hai.

Từ phòng phẫu thuật đi ra, Diệp Lương Nhất như muốn quy xuống, phẫu thuật này tuy rằng Chung Vận mổ chính, Trương Kỳ phụ trợ, nhưng mệt nhất vẫn là hắn.

hắn cởi đồ phẫu thuật và dụng cụ ra, bước chân nặng nề trở về văn phòng, chuyện đầu tiên chính là tìm đi động, kết quả tìm nửa ngày cũng không thấy. Cuối cùng đành đi tới phòng y tá tìm y tá lúc trưa đã cầm đi động của hắn, nào ngờ y tá này đã xin phép về nhà.

Mưa rả rích suốt đêm, Diệp Lương Nhất ngồi ở văn phòng hơi trầm ngâm một chút, rồi lập tức mượn áo mưa rời bệnh viện.

Chung Vận là phụ nữ, lại trải qua cường độ làm việc liên tục như thế, thể lực tất nhiên không theo kịp, Trương Kỳ thấy mặt mũi trắng bệch cô, liền xung phong nhận việc đưa cô về nhà.

Chung Vận vốn không muốn Trương Kỳ đưa cô về, cô vừa nhìn thấy Trương Kỳ liền phiền lòng. Nhưng biết bây giờ đây là lựa chọn tốt nhất, việc cần nhất của cô hiện tại là về nhà tắm rửa một cái sau đó đi ngủ, đành đồng ý yêu cầu của Trương Kỳ.

Trương Kỳ khó khăn lắm mới có được cơ hội ở chung với Chung Vận, đương nhiên vô cùng cao hứng, dọc đường đi không ngừng bắt chuyện, đáng tiếc Chung Vận không biết là thật sự mệt mỏi hay làm sao, luôn không hào hứng.

Trương Kỳ thấy cô như vậy, liền vắt hết óc suy nghĩ đề tài, chỉ là bọn hắn thật sự không có mấy liên hệ, Trương Kỳ cũng không biết sở thích của Chung Vận là gì, suy nghĩ nửa ngày cũng chưa nghĩ ra được, đành phải nhặt nhèo mở miệng, “cô và Diệp Lương Nhất quan hệ rất tốt a, ha ha.”

không ngờ Chung Vận nghe xong hắn nói, vốn đang cúi mặt lại nháy mắt ngẩng đầu lên, “Vì sao nói như vậy?”

“không, không có gì.” Đây chính là lần đầu tiên từ lúc vào xe Chung Vận trả lời hắn, Trương Kỳ khẩn trương nuốt nước miếng, “Anh ấy rất quan tâm đến cô.”

“Phải không?”

“Đúng vậy, khi đó ở Mĩ, anh ấy đi tới phòng tôi hỏi có để cô xách cơm hay không, bạn trai cũng không chu đáo như vậy!” nói tới đây, Trương Kỳ có chút chua xót.

Mĩ? Chung Vận hiện tại vừa nghe đến chữ này liền sốt sắng, nhưng có gì đó không đúng, sư huynh đi phòng Trương Kỳ là để quan tâm cô? Ánh mắt Chung Vận bỗng nhiên sáng ngời, hơn nữa, nếu sư huynh và Trương Kỳ thật sự có xảy ra cái gì, Trương Kỳ sao lại không e dè ngay trước mặt cô nói ra chuyện ngày đó.

Tim Chung Vận đập càng nhanh, hai má vốn tái nhợt giờ lại có huyết sắc, hô hấp của cô dồn dập, như là phát hiện ra chuyện gì đó bất thường, “Ngày đó anh nói thế nào với sư huynh?”

“không có gì.” Trương Kỳ gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nói: “Tôi đương nhiên không thể để cô xách, nên ăn ngay nói thật, Diệp Lương Nhất cũng không nói gì cả, chúng tôi uống chút rượu, sau đó anh ấy về phòng.”

“Chỉ như vậy?” Chung Vận nắm chặt hai tay dưới ghế, trái tim gần như nhảy bật ra khỏi cổ họng.

Trương Kỳ có chút nghi hoặc quay đầu nhìn cô một cái, “Nếu không còn phải thế nào?”

Hóa ra tất cả đều là cô hiểu lầm! Sư huynh và Trương Kỳ căn bản chưa phát sinh cái gì! Chung Vận cao hứng gần như muốn hoan hô! Nhưng vì sao thuốc kích dục mạnh thế kia lại mất đi công dụng? Nghi hoặc trong lòng chợt lóe rồi biến mất, bị vui sướng vì hiểu lầm được sáng tỏ thay thế.

Sư huynh không phải gay! Anh ấy không thích đàn ông! cô còn có cơ hội! Hai mắt Chung Vận hừng hực kích thích sáng rực lên.

39. Chương 39

Chương 39

Edit: Junee

Trời mùa đông thường tối sớm, mới khoảng sáu bảy giờ mà thành phố đã lên đèn, đèn đường xinh đẹp xung quanh CBD nhất loạt bật lên, khiến con đường lớn vốn tối mờ bình sáng như ban ngày.

Diệp Lương Nhất lái xe thẳng đến Tứ Hoàn, mặc dù cơ thể đã mệt mỏi rã rời nhưng đầu óc lại vô cùng tỉnh táo. Hắn muốn gặp cô, muốn đến vô cùng, hận không thể lập tức đem cô kéo vào trong ngực, dùng hết sức mà ôm lấy, giống như chỉ có vậy mới giảm bớt nỗi nhớ nhung trong lòng.

Tình yêu thật là kỳ diệu, rõ ràng buổi sáng mới cùng cô tạm biệt, mà chỉ một khắc bước ra khỏi phòng đã bắt đầu nhớ cô.

Diệp Lương Nhất đạp phanh xe, dừng ở bên ngoài khu du lịch, xuống xe liền quan sát xung quanh tìm Trần An An và ba chiếc xe lớn của công ty bọn họ, nhưng mà hắn đi khắp bãi đỗ xe rộng lớn cũng không phát hiện cái nào.

Chẳng lẽ đã về rồi? Diệp Lương Nhất đứng tại chỗ suy nghĩ một lát, liền dứt khoát lái xe khỏi khu du lịch. Lúc ấy Trần An An nói với hắn, tiệc họp hằng năm xong sang ngày hôm sau thì chín giờ tối đã có thể kết thúc, như vậy xem ra đã xong trước thời hạn. Nhưng mà xong rồi cũng tốt, Diệp Lương Nhất cong môi, lái xe thẳng về nhà, về nhà thì hắn muốn làm gì thì làm.

Mặc dù đã mệt mỏi đến nỗi chẳng thể làm gì, nhưng mà ôm cô ngọc kia ngủ cũng rất thoải mái.

Dừng xe trong gara nhà mình, Diệp Lương Nhất cũng không lập tức bước xuống, hắn dựa vào gương xe soi mặt mình, mặc dù có chút tiêu tụy nhưng vẫn rất đẹp trai, miễn cưỡng có thể mê hoặc cô ngọc kia. Hắn đưa tay chỉnh lại mái tóc có chút hỗn loạn của mình, đem cả người từ trên xuống dưới đều chỉnh sửa gọn gàng, gắng gượng xoa xoa khoe miệng để nhin lại ý cười đang phờ phợt, lúc này mới thông thả xuống xe.

Gõ gõ cửa tượng trưng, không thấy ai đáp lại. cô ngốc kia nói không chừng đang xấu hổ, ừ, vậy hân cho cô chút thời gian.

Cách mấy phút, lại gõ cửa vài cái, vẫn không thấy trả lời. Có lẽ cô thật sự thực ngưng ngừng, đứng rồi, cô ngốc kia luôn luôn là đà điều cúi đầu, Diệp Lương Nhất lấy chìa khóa ra, hân vẫn không cần lãng phí thời gian, trực tiếp tóm cô lại thôi.

Chìa khóa chậm rãi xoay xoay, cửa chống trộm rất nặng bị đẩy ra. Đập vào mắt không phải ngọn đèn quen thuộc mà là cả phòng tối om, Diệp Lương Nhất vừa bước vào liền đứng im tại chỗ, vài giây sau mới tỉnh táo lại.

Có lẽ cô ở trong phòng ngủ, cô rất thích ngủ, mỗi chiều chủ nhật đều ngủ nướng trên giường, khuôn mặt đỏ bừng, đầu tóc rối bởi chôn đầu vào chiếc gối màu hồng nhạt, vừa buồn cười lại đáng yêu.

Diệp Lương Nhất đẩy cửa phòng Trần An An ra, “An An?” không có tiếng trả lời. Lại kêu một tiếng, “An An?”

Trong phòng vẫn yên tĩnh như cũ, trừ tiếng hít thở của chính hân thì không nghe thấy gì khác.

Ánh mắt Diệp Lương Nhất trầm xuống, trực tiếp lần tìm công tắc, bật điện. trên giường gọn gàng chỉnh tề, ngoài chăn thì không có gì, cô không ở nhà, cô chưa trở về.

Diệp Lương Nhất tháo kính nằm ngửa trên giường Trần An An, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy cô đơn. Chóp mũi còn có thể ngửi được mùi hương của cô lưu lại, nhưng mà người lại không ở đây. Diệp Lương Nhất nghiêng người, trên khuôn mặt luôn lạnh như băng khó có khi lộ ra sự yếu ớt, sao cô còn chưa về?

Cường độ làm việc cao và liên tục khiến cho Diệp Lương Nhất có chút không chịu nổi, nằm trên giường Trần An An trong chốc lát liền mơ mơ màng màng ngủ mất, vừa mới thiếp đi một lát, điện thoại trong nhà liền vang lên, Diệp Lương Nhất bước tới nghe, là Chung Vận.

“Sư huynh, mau tới bệnh viện! Chúng ta cùng nhau thảo luận phương án phẫu thuật tiếp theo!”

Diệp Lương Nhất nhíu mày, giọng lạnh lùng nói: “Phẫu thuật đó chưa cần gấp vậy mà?”

“Bởi vì tình trạng bệnh nhân không tốt lắm, viện trưởng sợ lại xảy ra vấn đề, chúng ta vẫn nên chuẩn bị sẵn sàng. Ông ấy gọi vào di động của anh mà không được, nên muốn em gọi anh.” cô ta dừng một chút lại nói: “Sư huynh, em biết hôm nay anh rất mệt, nhưng mà.....”

“Anh sẽ tới ngay.” Diệp Lương Nhất ngắt lời, không để cô ta tiếp tục nói, “Đến văn phòng chờ anh.”

“Được.” Chung Vận ngắt máy, ý cười trong mắt gần như muốn tràn ra ngoài. Hôm nay ở trên xe nghe Trương Kỳ giải thích xong, cô ta vừa hưng phấn lại kích động, nằm ở trên giường mà không thể nào ngủ được, nhin lại nhin, cuối cùng quyết định mượn một lý do chính đáng gọi Diệp Lương Nhất tới.

Viện trưởng tất nhiên sẽ không để bọn họ liên tục làm việc cao độ như vậy, nhưng mà lần phẫu thuật này cô là bác sĩ mổ chính, mọi vấn đề liên quan đến phẫu thuật đều do cô phụ trách, bởi vậy cô mới lợi dụng điều này, mượn danh viện trưởng gọi Diệp Lương Nhất tới, cho dù chỉ nói chuyện công việc cũng được, chỉ cần có thể ở riêng với anh ấy, cái gì cô cũng không để ý.

Kỉ niệm thường niên công ty Trần An An chỉ hơn bảy giờ đã xong, cô vốn định về nhà, điện thoại Diệp Lương Nhất vẫn không gọi được, cô muốn trông thấy anh, giáp mặt hỏi rõ cuộc vì cái gì mà anh phải đi, nhưng lại bị Lý Duyệt Nhiên cứng rắn lôi kéo đi KTV.

Lý Duyệt Nhiên mà đã định làm gì thì ai cũng không ngăn cản được. Trần An An đành phải cường chế lo sợ không yên trong lòng, cùng Lý Duyệt Nhiên và Lăng Tiêu đi KTV. Lý Duyệt Nhiên hát không tệ, Lăng Tiêu tuy rằng ngại ngừng nhưng giọng hát cũng rất dễ nghe, cùng Lý Duyệt Nhiên song ca có thể nói là hoàn mỹ.

Nhưng mà Trần An An lại không có tâm tình nghe, cô rất muốn về nhà, quả thực một phút cũng ngồi không yên được, trong lòng vừa vội vừa chua xót, khó chịu như là nước sôi vậy, ừng ực sôi sục, làm tan nát trái tim của cô thành từng mảnh.

Cũng may Lý Duyệt Nhiên rất nhanh liền nhìn ra cô có điểm khác thường, bình thường Trần An An luôn có bộ dáng vô tâm vô phách, trời có sập xuống thì vẫn vô tư ngủ say, mà lúc này lại cúi đầu, bộ dáng ủ rũ giống như gà con rơi xuống nước vậy.

Kỳ thật, buổi chiều lúc thấy Trần An An mắt hồng mắt vía, Lý Duyệt Nhiên liền biết cô và Diệp Lương Nhất nhất định đã xảy ra vấn đề, nhưng cô nói bóng nói gió một hồi, Trần An An vẫn không nói gì. Lý Duyệt Nhiên không có cách nào, vấn đề cảm tình không thể ép buộc được, đành lấy cớ đi KTV, muốn cho cô khuây khỏa bớt, ai biết lại không có một chút hiệu quả nào.

Lý Duyệt Nhiên nháy mắt với Lăng Tiêu, ý bảo anh đi ra ngoài trước, rồi ngồi xuống bên cạnh Trần An An. “An An, cậu và Diệp Lương Nhất rốt cuộc làm sao vậy?”

“không, không có gì.” Trần An An phục hồi lại tinh thần, mắt to mắt nhỏ tránh, cúi đầu không dám đối diện với Lý Duyệt Nhiên.

Lý Duyệt Nhiên thấy thế thở dài, sờ sờ đầu Trần An An, “Có gì không giải quyết được thì nói với mình, nếu anh ta bắt nạt cậu, mình sẽ giúp cậu lấy lại công bằng.” nói tới đây, cô dừng một chút rồi mới tiếp tục: “An An, thật ra mình vẫn cảm thấy cậu và Diệp Lương Nhất không hợp.....”

Trần An An đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt hồng hồng, bộ dáng lã chã sắp khóc đến nơi.

“Anh ta quá mạnh mẽ, cũng quá thông minh.” Ánh mắt Lý Duyệt Nhiên phức tạp, “Cậu lại là một cô ngốc, làm sao có thể không chế được người như vậy!” cô điểm điểm cái trán Trần An An, “Phải giữ được lý trí, biết không? Anh ta khi dễ cậu thế nào, cậu liền khi dễ lại như thế! không thể bị anh ta nắm trong tay.”

Ngay cả Duyệt Nhiên cũng nhìn ra bọn họ không hợp, nước mắt Trần An An nháy mắt rơi khỏi hàng mi, cổ họng nghẹn ngào ép thế nào cũng không thốt ra được một lời, cả vai cũng run lên.

Lý Duyệt Nhiên kéo cô vào trong lòng, vỗ vỗ lưng cô, nhẹ nhàng nói, “Khóc đi, khóc ra được là tốt rồi.”

Tất cả mọi ủy khuất và sợ hãi giống như tìm được nơi phát tiết, Trần An An ôm Lý Duyệt Nhiên khóc òa một trận, cuối cùng mới giảm lại thút thít, lau lau khuôn mặt đã khóc thành mặt mèo, ngượng ngùng nói: “Duyệt Nhiên, mình, mình..... làm bẩn hết người cậu rồi.”

“không sao!” Lý Duyệt Nhiên sáng khoái vùng tay lên, “Chị đây không chê em!” cô rút một chiếc khăn tay trên bàn đưa cho Trần An An, “Được rồi, tìm Diệp Lương Nhất nói chuyện rõ ràng đi, cậu không nói thì anh ta sẽ không biết suy nghĩ của cậu, đúng hay không? Đừng xấu hổ.”

Trần An An gật đầu, mắt to đỏ hồng như con thỏ, “Được, bây giờ mình sẽ đi tìm anh ấy.”

Chỗ KTV này cách bệnh viện của Diệp Lương Nhất cũng không xa, Lăng Tiêu lái xe chỉ hơn mười phút là đến. Tuy rằng Trần An An không biết Diệp Lương Nhất có ở bệnh viện hay không nhưng cứ đến xem thế nào, nếu anh đã về nhà thì cô sẽ về.

“An An, thật sự không cần bọn mình chờ sao?” Lý Duyệt Nhiên ấn cửa xe xuống, còn có chút lo lắng cho Trần An An.

“không cần đâu.” Trần An An miễn cưỡng nhìn cô cười cười, “Hai người về đi, nếu không thấy Diệp Lương Nhất thì tự mình sẽ về, dù sao nơi này cũng rất gần nhà.”

Lý Duyệt Nhiên nghe vậy gật đầu, lại dặn: “Cậu cẩn thận một chút, cứ từ từ nói chuyện với Diệp Lương Nhất.”

Trần An An đồng ý rồi cùng Lý Duyệt Nhiên hẹn gặp lại, liền xoay người đi vào bệnh viện.

Văn phòng Diệp Lương Nhất ở lầu ba, rất dễ tìm, Trần An An đeo túi nhỏ trên vai, hơi thấp thỏm, bước từng bước lên lầu.

cô ổn định tinh thần một lúc lâu, rốt cục cố lấy dũng khí đi ra khỏi chỗ quẹo, đang cân nhắc trong lòng gõ cửa thế nào, đã thấy cửa văn phòng Diệp Lương Nhất hơi hé mở.

cô cách cái khe hở kia nhìn vào bên trong, Diệp Lương Nhất và Chung Vận đang ngồi đối diện, không biết nói chuyện gì. Hai người cách nhau rất gần, đầu gần như chạm vào nhau. Về mặt Chung Vận tươi cười, thoạt nhìn tâm tình rất tốt.

Trần An An nhìn nhìn, không tự giác đẩy cửa ra, trong lòng ề ề, Diệp Lương Nhất làm sao có thể để mình cô ở lại khách sạn? Bây giờ còn cùng Chung Vận nói chuyện cười đùa Anh làm sao có thể như vậy!

“đi ra ngoài!” Chung Vận vừa ngẩng đầu lên liền thấy Trần An An, cô ta liếc nhanh qua Diệp Lương Nhất đang cúi đầu xem bệnh án, trong mắt hiện lên một tia hung ác, lớn tiếng quát: “Sao không có quy củ gì hết vậy! đi ra ngoài!”

cô ta biết Diệp Lương Nhất khi làm việc vô cùng tập trung, thường sẽ không phân tâm, nên trong lòng đột nhiên hiện lên một ý tưởng lớn mật.

“Còn không đi! Muốn tôi nói bao nhiêu lần nữa?”

Trần An An không nghe cô ta, chỉ chăm chăm nhìn gáy Diệp Lương Nhất, vừa đau khổ vừa bất lực. cô hy vọng biết bao Diệp Lương Nhất có thể quay đầu nhìn cô một cái, hoặc là bảo cô ở lại, nghe cô nói mấy câu.

Nhưng mà anh chỉ cúi đầu như vậy, chăm chú nhìn tài liệu, cũng không thèm liếc cô một cái. Ngay khi Trần An An gần như tuyệt vọng, Diệp Lương Nhất đang vui đùa nghiên cứu đột nhiên ngẩng đầu lên, lật sang tờ tài liệu mới.

Trần An An cắn cắn môi, vừa định gọi hán, chợt nghe thấy giọng hán lạnh lùng, “đi ra ngoài!”

Trần An An ngơ ngác đứng đó, đầu óc trống rỗng, trong phút chốc quên hết mọi thứ. Tuy rằng biết rõ anh đang làm việc, nhưng lòng vẫn đau, cô nhớ tới lúc mình ở bệnh viện để anh kiểm tra, sắc mặt lạnh như băng thoạt nhìn đáng sợ nhưng chu đáo nghiêm túc, giống như công việc trước mắt chính là hết thảy.....

cô cứ như vậy không thể kềm chế sa vào lòng anh vừa lạnh lùng vừa dịu dàng, cô thích bộ dáng anh khi chăm chú làm việc, thích ánh mắt lạnh tâm nóng, thích bộ dáng anh thỏa mãn khi ăn đồ cô làm.....

cô vốn tưởng rằng anh đối xử với mình là đặc biệt, cho dù là một chút cô cũng cảm thấy mỹ mãn, thì ra vẫn là cô tự mình đa tình. Buổi tối ngày đó chỉ là một sai lầm, mà anh rõ ràng là không có ý định đối mặt, chỉ có mình ngốc nghếch coi sai lầm kia là tình cảm của anh.

Trần An An mở to đôi mắt ngập nước mơ hồ nhìn chăm chăm tấm lưng Diệp Lương Nhất, nhìn nhưng giống như muốn vĩnh viễn khắc bóng hình kia vào đầu. Thấy người bất lịch sự xông vào nhưng chậm chạp không ra đi, trong lòng Diệp Lương Nhất hơi bực, đột nhiên đứng lên, giọng nói còn có phần lạnh lẽo hơn lúc này, “Còn không đi ra ngoài!”

Dứt lời quay đầu lại, muốn nhìn xem người bất lịch sự kia rốt cuộc là ai, hán ghét nhất bị người khác quấy rầy khi đang làm việc, huống chi đêm nay hán không tìm thấy cô ngốc kia tâm tình vốn đã không tốt.

Nhưng mà phía sau chỉ còn lại bóng dáng mơ hồ, ánh mắt chỉ kịp bắt lấy góc áo màu lam. Nhìn có chút quen mắt..... Diệp Lương Nhất nhíu mày, đang định suy đoán thì Chung Vận lại cắt ngang.

“Sư huynh,” cô ta đem số liệu một lần nữa nhét vào tay Diệp Lương Nhất, mỉm cười nói: “Chúng ta tiếp tục đi, anh xem có thể không gây mê mà thay bằng Pethidine(một loại thuốc giảm đau).....”

Diệp Lương Nhất xoa xoa mi tâm, một lần nữa ngồi xuống ghế, gõ gõ mặt bàn, “Pethidine không thể được, em học y mà không rõ à? Làm sao có thể phạm sai lầm cơ bản như vậy?”

“thật xin lỗi.” Chung Vận vội vàng nhận sai, trong mắt lại đều là ý cười, không có vẻ gì là bị trách mắng mà mất hứng, “Là em không tập trung.”

Lảo đảo đi ra khỏi bệnh viện, Trần An An gần như nhịn không được bật khóc, lòng đau đớn chết lặng, lần đầu tiên cô toàn tâm toàn ý thích một người như vậy, lại bị người ta chán ghét.

Nước mắt giống như đê vỡ, ào ạt trào ra, Trần An An ngồi xổm xuống ven đường, trong lòng tê tái. cô phải đi đâu? Nơi này không có nhà của cô, cũng không có ai thương cô yêu cô.

Ngay lúc này, di động trong túi bỗng nhiên vang lên, cả người Trần An An run bắn, tay chân luống cuống lấy điện thoại ra thì thấy, không phải Diệp Lương Nhất, là người khác.....

Thất vọng giống như nước chảy tràn, đem ngọn lửa hy vọng nhỏ nhoi duy nhất còn lại trong cô dập tắt toàn bộ, cô hít vào một hơi, áp chế cảm xúc mãnh liệt trong lòng, cảm thấy mình có thể miễn cưỡng nói chuyện bình thường, lúc này mới nhận điện thoại, “Chu Tề, có, có việc sao?”

“An An, em làm sao vậy?” Chu Tề nhảy bén nhận ra giọng Trần An An không bình thường, trong lòng rung mình, lập tức lo lắng.

“không, không có gì, anh có việc sao?”

“Em đang ở đâu?” Chu Tề vừa ra khỏi sân bay, vẫy một chiếc taxi, cúi người vào xe, ra hiệu với lái xe, tiếp tục nói: “Anh đến tìm em.”

“không cần, em.....”

Chu Tề lại vô cùng kiên trì, “nói cho anh địa chỉ!”

Trần An An dừng một chút, lau nước mắt, cuối cùng vẫn nhỏ giọng nói ra, “Cửa ra bệnh viện trung tâm.”

40. Chương 40

Chương 40

Edit: June

“An An, đã xảy ra chuyện gì? Sao em lại ở đây một mình?” Chu Tề xách hành lý bước đến trước mặt Trần An An, ngồi xổm xuống dịu dàng hỏi.

Giọng nói hần thực ôn nhu, ẩn chứa đầy quan tâm, trái tim Trần An An đau đớn, nước mắt lại không ngừng rơi xuống. nói cho cùng thì chỉ là giả bộ kiên cường mạnh mẽ, một khi gặp được người quan tâm đến mình, tất cả mọi ủy khuất liền tuôn ra hết.

Lúc Chu Tề nghe thấy Trần An An nói cô ở cửa bệnh viện trung tâm, liền biết sự việc nhất định có liên quan đến Diệp Lương Nhất. Nhưng hần vẫn coi như không biết gì, mặc dù hận không thể lao thẳng vào, tóm lấy Diệp Lương Nhất hung hăng chất vấn một phen.

“Chúng ta về nhà được không?” Chu Tề xoa xoa tóc cô, lấy từ trong hành lý một cái khăn tay, cẩn thận lau nước mắt cho cô, ban đêm gió mát, cô cứ như vậy sẽ lạnh mất.

“Về đâu?” Trần An An đáng thương sứt sứt, mắt to đỏ hồng, nước mắt từ lông mi dài lăn xuống, “Diệp Lương Nhất không cần em nữa.”

Anh ngại cô làm phiền, ngại cô quấy rầy anh làm việc, cô cũng không biết mình có thể đi nơi nào, nhưng lại không dám về nhà, sợ anh nhìn cô không chút cảm tình, càng sợ anh nói ra những lời lạnh nhạt.

“Anh cần em.” Chu Tề chậm rãi xoa khuôn mặt lạnh lẽo của cô, ngón tay nhẹ nhàng tỉ mỉ vuốt ve, giống như muốn để đầu ngón tay vĩnh viễn ghi nhớ loại cảm giác này.

hần nhìn vào mắt Trần An An, ánh mắt ôn hòa mà kiên định, giống như mặt biển rực rỡ lúc ban trưa, mạnh mẽ mà bao dung, gần từng chữ: “Theo anh về nhà, anh cần em.”

Trần An An khóc thút thít, mặt hơi né đi, tránh được ngón tay Chu Tề, chớp lông mi cúi đầu, “Cái gì, cái gì?”

không khí xung quanh giống như ngưng trệ, Chu Tề thu tay lại, rũ mắt xuống che giấu tình cảm mãnh liệt của mình, lúc ngẩng đầu lên đã khôi phục bộ dáng ôn hòa như bình thường, “không có gì, An An và Diệp Lương Nhất cãi nhau sao?”

Nhận thấy thân thể Trần An An nháy mắt cứng ngắc, hấn dừng một chút, mới tiếp tục nói: “Đến nhà anh ở vài ngày được không? Diệp Lương Nhất không hỏi lỗi thì không thèm để ý đến cậu ta!”

Trần An An lắc đầu, “Phiền lắm.”

“Phiền thế nào.” Chu Tề mỉm cười, “đi tới nhà bạn ngủ lại gọi là phiền sao? Nếu sau này anh nói không có chỗ ở, muốn đến nhà em ở nhờ, chẳng lẽ em sẽ đuổi anh đi?”

Trần An An cuống quýt xua tay, “không, em không có ý này, chỉ là.....”

“Được rồi.” Chu Tề ngắt lời cô, chỉ chỉ vali bên cạnh mình, “Anh vừa đi công tác về, xuống máy bay là đi tìm em ngay, có thể hân hạnh mời em đến chỗ anh ở vài ngày không?” hấn mỉm cười, dưới ánh đèn sáng rực, khuôn mặt vốn rất tuấn tú bỗng chốc thật chói mắt.

Trần An An nhìn hấn, mơ mơ màng màng gật đầu, “Được.”

Nghे thấy cô đồng ý, nét cười trên mặt Chu Tề càng thêm sâu, giống như viên đá ném vào mặt hồ tĩnh lặng, từng vòng lại từng vòng lan rộng ra, “Chúng ta về thôi.”

Trần An An không biết làm sao, tự nhiên không dám nhìn mặt hấn, cô dời ánh mắt, không đối diện với Chu Tề, chân nhỏ dùng sức một chút đứng lên, kết quả bởi vì ngồi lâu quá, chân đã tê rần, kinh sợ kêu lên một tiếng tướng ngã tới nơi rồi.

Chu Tề thấy thế lập tức vươn tay kéo cô lại, ôm cô vào trong ngực.

Sau lưng Trần An An toát một trận mồ hôi lạnh, vẫn còn hoảng sợ phục hồi lại tinh thần, liền nhận ra tình trạng của mình và Chu Tề, trong lòng cô hoảng hốt, lập tức đẩy Chu Tề ra, cúi đầu ấp úng nói: “Chúng ta đi thôi.”

Trong ngực bỗng nhiên không còn, lòng cũng giống như khoảng không, giống như bị một cái gì đó sắc nhọn xé toạc ra một lỗ hổng lớn, gió lạnh cứ vù vù thổi vào bên trong, khiến cho cả người hấn đều lạnh lẽo. Chu Tề rũ mắt xuống, trong mắt chợt lóe tia u tối, nhưng chỉ chốc lát đã giấu kín dưới mặt nạ ôn hòa kia.

Trần An An ở ngoài trời gió lạnh một thời gian dài như vậy, lúc đến nhà Chu Tề mặt đã đỏ ửng lên, vừa căng vừa nóng, đầu cũng đau.

Chu Tề sờ trán cô, xem nhiệt độ, tuy rằng không phát sốt nhưng cũng có dấu hiệu bị cảm, liền tìm hai viên thuốc cảm bảo cô uống, lại chuẩn bị nước ấm cho cô thoải mái tắm rửa, xong mới để cô đi ngủ.

“không thoải mái thì gọi anh, không được chịu đựng một mình, biết không?” Chu Tề kéo chăn bông thật dày lên người Trần An An, bọc cô lại chỉ hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, dặn dò nói.

“đã biết.” Trần An An chớp chớp mắt, miễn cưỡng nhìn Chu Tề cười, “Ngại quá, làm phiền anh.”

“Sao lại khách sáo như vậy.” Chu Tề đưa tay tắt đèn đầu giường, dịu dàng nói: “Đừng suy nghĩ nhiều, trước tiên ngủ một giấc, ngày mai còn phải đi làm.”

Trần An An gật đầu, nghe lời nhắm hai mắt lại. Chu Tề thấy thế, cũng không lưu lại lâu, nhẹ nhàng bước chân ra ngoài.

Diệp Lương Nhất về nhà thì đã sắp mười một giờ, hấn vốn tưởng rằng bây giờ Trần An An đã về rồi, không ngờ vẫn không thấy người đâu.

Lúc này Diệp Lương Nhất cũng sốt ruột, Trần An An ngốc nghếch, nếu bị người ta lừa, bị khi dễ thì làm sao bây giờ? Lo lắng vẫn ẩn núp ở trong lòng nháy mắt phá vỏ bật ra ngoài, làm trái tim hấn đau đốn vô cùng.

Diệp Lương Nhất cầm lấy chìa khóa lao ra cửa, một chiếc giày cũng quên đổi, một bên giày da một bên dép lê liền lên xe, chạy thẳng đến chỗ mẹ mình.

Diệp phu nhân thấy con nửa đêm bỗng nhiên về nhà cực kỳ kinh ngạc, vừa định hỏi hấn có việc gì gấp, điện thoại trên bàn đã bị hấn chụp lấy, lại hấp tấp chạy ra khỏi phòng.

Làm loạn gì vậy? Chẳng lẽ là cãi nhau với An An. Diệp phu nhân nhướn mày, nhẹ nhàng đi theo sau Diệp Lương Nhất nghe lên.

Điện thoại vang lên vài tiếng đã được nhận, Diệp Lương Nhất thở dài nhẹ nhõm một hơi, trầm giọng hỏi: “Em đang ở đâu? Sao còn chưa về nhà?”

Bên kia ngừng vài giây rồi mới vang lên giọng nam quen thuộc, “Lương Nhất? An An còn đang ở trên giường tôi.”

Hồ hấp Diệp Lương Nhất cứng lại, tâm cơ rút, sắc mặt nháy mắt trở nên vô cùng khó coi, “Chu Tề, không phải chuyện cười đâu.”

“Tôi không có bản lĩnh nói giỡn với cậu.” Điện thoại bên kia, Chu Tề khẽ cười một tiếng, “Cậu có chuyện gì thì nói đi.”

Mặt mày Diệp Lương Nhất lạnh như băng, gần từng tiếng giống như rút ra khỏi răng, “Để Trần An An nghe điện thoại!”

“An An đã quá mệt, đang ngủ.” Chu Tề ngáp một cái, giọng nói lười biếng, “Cậu có gì thì nói với tôi, nhưng mà cậu phải nhanh lên, hôm nay tôi cũng mất nhiều sức lắm, mệt chết được.”

Ánh mắt Diệp Lương Nhất chỉ một thoáng trở nên vô cùng lạnh lẽo, thái dương cũng nổi gân xanh, giật giật dữ dội, cơ trên mặt bởi vì nổi giận mà vận vẹo, dưới ngọn đèn giống như ma quỷ, năm ngón tay nắm chặt điện thoại, giống như muốn đem cái khối kim loại kia nắm đến thay hình đổi dạng, “Hai người đang ở đâu?”

“Đương nhiên là ở nhà tôi.” Chu Tề gạt gạt tóc trên trán, mở mì ăn liền trên bàn ra, hít hà vài hơi đầy hương thụ rồi tiếp tục nói: “Cậu muốn tới sao? Kết quả cũng vậy thôi, An An.....”

hắn nói còn chưa nói xong, điện thoại bên kia đã tút tút, Chu Tề không sao cả nhún nhún vai, quần mấy sợi mì bỏ vào miệng, ăn vài miếng liền bịch một tiếng đem cái đĩa ném vào thùng rác, mì này đắng như vậy, ăn thế nào được.

Chu Tề ngồi trên sofa mới được năm phút, chợt nghe thấy tiếng đập cửa rầm rầm. Đến rất nhanh, Chu Tề chậm rãi mở cửa, cao thấp đánh giá Diệp Lương Nhất một phen, thấy giày hắn chiếc nọ chiếc kia, bộ dáng thật thảm hại, cười nhạo nói: “không biết còn tưởng cậu bị cướp.”

Diệp Lương Nhất đối với lời nói của hắn mắt điếc tai ngơ, nhắc chân bước thẳng đến phòng chủ nhà, không khí xung quanh lạnh đến nỗi muốn ngưng tụ.

Ai ngờ hắn vừa nắm lấy cửa, đã bị Chu Tề từ phía sau túm lại. Hắn lạnh lùng nhìn Diệp Lương Nhất, tươi cười trên mặt đã biến mất không còn dấu vết, “không được âm ỉ, cô ấy đang ngủ.”

Diệp Lương Nhất rũ mắt xuống, thô bạo trên người gần như không áp chế được, “Buông ra!”

“Tôi nói không được làm phiền cô ấy!” Ánh mắt Chu Tề u ám, cầm lấy tay Diệp Lương Nhất đã nổi gân xanh, gần như có thể nhìn thấy mạch máu ở bên trong, hơi thở hắn có chút ồ ồ, huyết thái dương giật giật, mặt nạ ôn hòa trong khoảnh khắc liền gỡ xuống, “Tôi không cho cậu làm phiền cô ấy!”

Diệp Lương Nhất hít sâu một hơi, biết cảm xúc Chu Tề lại không khống chế được. Hắn quay đầu lại, mặt lạnh như băng, “Cậu muốn như thế nào?”

“cô ấy sẽ không theo cậu trở về, cậu hết hy vọng đi.” Chu Tề không biết nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên mỉm cười, kết hợp với vẻ mặt âm trầm, nhìn cực kỳ kinh khủng, “Về sau An An sẽ ở chỗ này của tôi.”

“Chu Tề.” Ánh mắt Diệp Lương Nhất đột nhiên sắc bén, giống như ngay cả không khí xung quanh cũng đều bị tia mắt này cắt thành từng mảnh, “Vì sao cô ấy lại ở đây?”

“Cậu muốn biết?” Khóe môi Chu Tề khẽ nhếch, giống như một đứa trẻ cố chấp, “Tôi không nói cho cậu!”

Cho dù Diệp Lương Nhất muốn nhìn cậu ta nhưng lúc này tâm trạng cũng có chút không khống chế được. Hắn nắm chặt hai tay, ánh mắt gắt gao đối chọi với mắt Chu Tề, “Tôi hỏi lại lần nữa, cậu.....”

nói còn chưa hết, chỉ nghe cửa răng rắc một tiếng, Diệp Lương Nhất quay đầu lại, đã thấy Trần An An đứng ở cạnh cửa bình tĩnh nhìn hắn.

“An An, sao em lại đi ra? không ngủ được à?” Chu Tề vội vàng đi tới, chặn ánh mắt Trần An An nhìn về Diệp Lương Nhất.

Trần An An lắc đầu, nhẹ giọng nói: “À, chỉ hơi khó ngủ.”

Chu Tề nghe vậy, trong lòng trầm xuống, thuốc cảm kia có chứa thành phần thuốc ngủ, uống vào sẽ làm cho người ta rất buồn ngủ, nhưng mà cô lại nói cô không ngủ được, nếu không phải tâm sự quá nặng nề, làm sao lại như vậy?

“Theo anh về nhà.” Diệp Lương Nhất đẩy Chu Tề ra, trực tiếp đi đến trước mặt Trần An An, trầm giọng nói với cô: “đã trễ thế này còn ở bên ngoài thì ra cái gì!”

Trần An An nghe vậy ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người chạm nhau, Diệp Lương Nhất đột nhiên lui về phía sau, trái tim như muốn ngừng đập.

Ánh mắt cô nhìn hẩn, lạnh nhạt mà xa lạ, lạnh lẽo giống như bão tuyết vậy, hờ hững chẳng quan tâm. hẩn đứng ở trước mặt cô, nhưng mà lại giống như khí loãng, không hề có cảm giác tồn tại.

Trong mắt cô không có hẩn, một chút cũng không.

Lòng ngực Diệp Lương Nhất cực kỳ khó chịu, trong hô hấp dường như cũng mang theo mùi máu tươi, “An An, theo anh về nhà.”

“Em không về.” Trần An An cúi đầu, mười ngón chân cũng gắt gao co lại, “Mấy ngày tới em sẽ đi tìm phòng, năm sau sẽ chuyển đi.”

“Em đang nói cái gì?” Diệp Lương Nhất túm chặt cổ tay Trần An An, định kéo cô ra khỏi cửa, “Trở về! Lập tức! Lập tức!”

Lúc này, trái tim và sự đau đớn của Diệp Lương Nhất cũng như muốn chạy đua, muốn chạy thật nhanh, không cho nỗi đau vượt qua. hẩn không biết chính mình đang nói cái gì, làm cái gì, chỉ muốn quên đi nỗi đau xé lòng này.

“Em nói nghiêm túc.” Đôi mắt Trần An An phủ kín một tầng hơi nước, cô không phản kháng động tác thô bạo của hẩn, ngoan ngoãn để hẩn túm đi, giọng nói không cao nhưng vô cùng kiên định, “đã làm phiền anh nhiều ngày như vậy,” cô hít một hơi, ánh mắt đỏ ửng, “Bác sĩ Diệp, về sau anh phải tự học nấu cơm, dạ dày anh không tốt, phải ăn cơm đúng giờ, em.....”

“Đủ rồi!” Diệp Lương Nhất ngắt lời cô, thanh âm lạnh lẽo như kết một tầng băng, “Em sẽ không đi đâu hết! Em là bạn gái của anh, đương nhiên phải ở nhà của anh! Anh không cho phép em đi!”

“Em không phải là bạn gái của anh.” Trần An An lắc đầu, mũi chua xót, “Em chỉ đóng giả diễn ẹ anh xem mà thôi, bây giờ em không làm nữa.” cô cố gắng nhịn xuống nước mắt đang cuộn trào, “Bác sĩ Diệp, anh buông tha em đi.”

Sau này sau này, rất nhiều năm về sau.

Trần An An [đắc ý dào dạt]: Khi đó anh có cảm thấy không giữ được em đúng không?

Bác sĩ Diệp:.....

Trần An An [tiếp tục rèn sắt]: nói đi, nói đi, lúc ấy có phải cảm thấy hết sức đau lòng không? Cảm thấy không có em một ngày là không chịu nổi, ha ha ha, em.....

Bác sĩ Diệp [ngắt lời]: Ừ.

Trần An An [ngây ngốc còn chưa rõ tình trạng]: Cái gì?

Bác sĩ Diệp [thực nghiêm túc thực nghiêm túc]: không thể không có em.

41. Chương 41

Chương 41

Edit: Junee

“Đừng làm loạn nữa.” Đôi mắt Diệp Lương Nhất hơi híp lại, yết hầu nhấp nhô lên xuống, gắt gao túm cánh tay cô không buông, cố chấp không nghe lời của cô, “Đừng loạn nữa, theo anh về nhà.”

“Bác sĩ Diệp,” Trần An An hít một hơi, trong giọng nói mang theo chút nghẹn ngào, “Em sẽ nhanh chóng dọn ra ngoài, cảm ơn anh trước kia đã quan tâm.”

“An An sẽ không theo cậu trở về.” Ngay lúc này, Chu Tề bỗng nhiên đi tới, mở bàn tay Diệp Lương Nhất ra, kéo Trần An An đến bên cạnh mình, trên mặt tràn ngập ý cười ấm áp, vô cùng thân thiết xoa xoa đầu Trần An An, “Cậu không nên ép cô ấy.”

Ánh mắt Diệp Lương Nhất lạnh đến thấu xương, ghim chặt trên người Chu Tề, hấn đẩy mắt kính, áp chế lửa giận ngập trời trong lòng, chuyển hướng sang Trần An An, “Vì sao không quay về?” hấn dừng một chút, ngữ khí thoáng hòa hoãn, “Nếu là vì anh đột nhiên rời đi trước, anh xin lỗi, bệnh viện quả thật có việc gấp.”

hấn luôn luôn kiêu ngạo, cũng không cam chịu cúi đầu, mặc dù khi ở Mỹ bị mấy thanh niên con nhà quyền quý gây khó dễ cũng chưa từng khom lưng khuất phục.

hấn là Diệp Lương Nhất, sinh viên được yêu quý nhất trong lòng các giáo sư, đứa con ưu tú trong lòng Diệp mẫu, lưu học sinh luôn ngẩng cao đầu nhìn lên, hạng mục thực nghiệm của các giáo sư Howard chỉ có một mình hấn là tân sinh viên được tham dự. Bất luận là đi đến đâu cũng đều có vô số ánh mắt hâm mộ và ca ngợi nhìn hấn.

không cần xin lỗi, cũng không cần lấy lòng phụ nữ, hấn chỉ cần một ánh mắt, một cái ám chỉ, thì sẽ có hàng loạt phụ nữ tự động đưa tới cửa.

Nhưng mà bây giờ, hấn lại dẹp bỏ hoàn toàn con người kiêu ngạo kia, giống như tất cả đàn ông trên thế giới này, đối với người trong lòng mình ăn nói nhẹ nhàng khẩn cầu, hy vọng cô ấy có thể thu hồi quyết định.

Trần An An rũ mắt xuống, lông mi dài rậm chặn lại tầm mắt của hấn nhìn vào mắt cô. thì ra là như vậy, bệnh viện anh có việc gấp. Bệnh nhân mới là quan trọng nhất, cô biết, nhưng vì sao không nói cho cô?

cô có thể không để ý sau lần đầu tiên của bọn họ anh để cô lại một mình, lấy việc của bệnh viện làm trọng, nhưng ít nhất thái độ đối với cô quan tâm một chút, nói cho cô biết anh đi đâu, khi cô không cẩn thận xông vào văn phòng anh, chỉ cần nhẹ nhàng một chút, đừng lớn tiếng quát cô như vậy.

cô cũng là được ba che chở mà lớn lên, cũng cần người ta thương yêu, cho nên lúc anh lớn tiếng với cô, cô cũng sẽ đau lòng.

“Thực xin lỗi, bác sĩ Diệp,” Trần An An lắc lắc đầu, “không phải anh sai, chỉ là, chỉ là em không muốn làm phiền anh nữa.”

Giọng nói của cô không lớn, nhưng lại gần từng tiếng giống như răng nanh đã thú, hung ác xé mở cả người hấn đầy máu thịt, phanh ra trái tim máu chảy đầm đìa.

Diệp Lương Nhất trầm mặc một lúc, bỗng nhiên mở miệng lạnh lùng nói: “Được lắm, nhưng mà ít nhất trước tiên phải về đem đồ của em thu dọn đi.”

Thân mình An An cứng đờ, khẽ gật đầu, “Được, em sẽ về.” Sức lực trong thân thể giống như bị cái gì đó nháy mắt hút hết, cả người mất đi sự chống đỡ, Trần An An cắn răng bước tới sofa, cầm lấy áo khoác của mình, nhưng tay run run ngay cả khóa cũng không kéo nổi.

Diệp Lương Nhất thấy thế đi qua, nghiêm mặt đẩy tay cô ra, kéo cái khóa lên đến hết mức, bao chặt cổ cô lại, rồi chụp cái mũ lông thỏ vào đầu cô, rút cục đem cô che kín mít, lúc này mới nắm chặt lấy tay cô kéo ra ngoài.

“An An, không phải em đồng ý ở chỗ anh trong vài ngày sao?” Chu Tề ngăn trước mặt Diệp Lương Nhất, không cho hấn đi, trên mặt tuy rằng còn mang theo ý cười nhưng ánh mắt đã trầm xuống rồi.

“Thực xin lỗi, Chu Tề.” Trần An An cắn môi cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Em đến chỗ bác sĩ Diệp dọn dẹp một chút, về sau, về sau nếu có cơ hội em lại đến.”

Chu Tề bình tĩnh nhìn cô, khóe miệng cười nhẹ, thanh âm không lớn nhưng lại tỏ ra một chút tủi thân, “Nhưng rõ ràng chúng ta đâu có nói thế.”

“Chu Tề, đủ rồi.” Sắc mặt Diệp Lương Nhất khó coi nhìn lướt qua Trần An An đang khó xử, trầm giọng nói: “một vừa hai phải thôi.”

Chu Tề mở miệng đang định nói cái gì, chuông di động Trần An An bỗng nhiên vang lên, vừa đúng lúc phá vỡ sự giằng co của bọn họ.

cô lấy điện thoại ra, là số lạ, nhú mày nhưng vẫn nghe, “Xin chào?”

“An An à, là thím ba này, ba con nhập viện rồi!”

Đầu Trần An An ông một tiếng, trước mắt tối sầm, môi run run, nói chuyện cũng không lưu loát, “Ba, ba con làm sao vậy?”

“Ai, con đừng vội, cũng không có chuyện gì. Chỉ là lúc cùng chúng ta chiến thật viên bỗng nhiên bị phỏng dầu, té xỉu. Ba con lại ngang bướng không cho chúng ta nói cho con biết, còn muốn bảo con tét âm lịch không phải về, sao lại thế được! An An, nghe thím ba, đừng để ý đến ba con, tét âm lịch cứ về nha! Thím và chú ba con buổi chiều từ bệnh viện về suy nghĩ mãi, vẫn cảm thấy nên nói cho con một tiếng.”

Trần An An biết thân thể ba cô không xảy ra vấn đề gì, lúc này mới thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhưng là vẫn không nhịn được lo lắng, “Thím ba, ba con ở bệnh viện nào, phòng số bao nhiêu?”

“Ở ngay bệnh viện quê mình thôi, làm gì có phòng riêng! Nhưng mà không phải con định về đấy chứ?”

Trần An An dạ một tiếng, nói: “Thím ba, cảm ơn thím đã nói cho con biết, con sẽ về ngay.” nói xong liền ngắt điện thoại, đang định chạy ra ngoài cửa.

Bị phỏng dầu sôi chứ không phải là phỏng nước nóng, nhất định là rất nghiêm trọng ba cô mới phải đi bệnh viện, cô phải lập tức trở về xem sao!

Ai ngờ vừa quay người đi đã bị Diệp Lương Nhất kéo lại, Trần An An vừa định giật tay hất ra, chợt nghe thấy hấn nói: “Anh đưa em đi, đã trễ thế này không có xe.”

Trần An An vốn không muốn để hấn đưa đi, nhưng cũng biết chỗ này khá vắng vẻ, lúc này không chắc là có xe, đành phải gật đầu.

Chu Tề thấy thế, vội vàng mặc áo khoác vào, “Tôi cũng đi.”

Diệp Lương Nhất liếc mắt nhìn hấn, lạnh lùng bỏ lại một câu, “Tùy cậu.” Liền nhanh chân đuổi theo Trần An An đang vội vàng chạy xuống.

Bệnh viện quê Trần An An quả thật vô cùng đơn sơ, nói là bệnh viện, thật ra cũng không khác phòng khám là mấy, bên trong phòng bệnh chỉ có mười mấy cái giường, mặc kệ dạng bệnh nhân gì đều xếp cùng một chỗ, đủ loại tiếng rên đau đớn không dứt bên tai.

Trần An An đẩy cửa ra, liếc mắt một cái liền thấy ba cô đang nằm trên một cái giường phía trong, đang ngủ say. Thấy sắc mặt ba cô như thường, lúc này mới thoáng yên tâm, nhẹ nhàng bước chân qua.

Chỗ chân ba Trần bị phỏng được băng bó chặt kín, căn bản nhìn không ra tình trạng vết thương, Diệp Lương Nhất quan sát ông một hồi, không tự giác nhú nhú mày, nói một tiếng với Trần An An rồi đi tìm bác sĩ của bệnh viện, chính bởi vì hấn là bác sĩ cho nên đối với vấn đề người bệnh đặc biệt nhạy cảm. hấn cảm thấy ba Trần An An có gì đó không bình thường, cả người quá mức gầy yếu, quan trọng nhất là, vì sao lại vô duyên vô cớ ngã xỉu?

Diệp Lương Nhất dạo qua một vòng bệnh viện, chỉ thấy có ba bốn bác sĩ, đều mặc áo blu trắng ngồi trên ghế nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng còn phát ra những tràng cười chói tai.

“Bệnh nhân bị phỏng kia là ai phụ trách? Tôi muốn hỏi thăm tình hình một chút.” Giọng nói Diệp Lương Nhất trong trẻo nhưng lạnh lùng cắt ngang đám bác sĩ đang cười đùa.

Có lẽ là từ trước đến nay chưa thấy qua người nhà bệnh nhân nào như Diệp Lương Nhất, mấy bác sĩ nhìn nhau một hồi, sau đó mới có một người đàn ông trung niên uể oải hướng Diệp Lương Nhất hất hất cằm, “Là tôi, anh muốn hỏi cái gì, nói nhanh lên, tôi còn đang vội đây!”

Mặt mày Diệp Lương Nhất lạnh như băng, ánh mắt thâm trầm giống như đại dương, từ trước đến nay hẳn làm việc vô cùng nghiêm túc, khó chấp nhận nhất chính là những người đang làm việc mà lơ là vô trách nhiệm như vậy, hơn nữa những người này lại là bác sĩ, chỉ không cẩn thận một chút thì trả giá chính là một thậm chí mất mạng người.

Nhưng hẳn vẫn nhịn xuống tức giận trong lòng, nơi này là bệnh viện quê, không phải bệnh viện trung tâm, hẳn không ngại thơ đến mức sẽ tiến lên ân cần dạy bảo họ một phen, khiến những người này từ nay về sau sẽ thay đổi hoàn toàn.

“Ông ấy làm kiểm tra thế nào, tất cả các chỉ tiêu có phải đều bình thường không?”

“Cậu bị bệnh à?” Bác sĩ trung niên kia chìa ánh mắt như là đang nhìn quái vật về phía Diệp Lương Nhất, “đã nói là bị phỏng thì còn muốn kiểm tra gì nữa?” nói xong, ông ta cũng không thèm để ý tới Diệp Lương Nhất nữa, trực tiếp quay đầu lại tiếp tục gia nhập vào hội bác sĩ tán chuyện với nhau.

Diệp Lương Nhất hít một hơi thật sâu, tận lực làm mình bình tĩnh trở lại. Cái gì cũng không nói, hẳn phải nói cho cô ngốc kia, ba cô phải lập tức chuyển viện, hẳn sẽ tự mình làm kiểm tra cho ông!

Ba Trần nhập viện buổi chiều, buổi tối liền mua một hộp cơm năm đồng gắng mà ăn, nhưng mà chỉ được một nửa, còn lại ném vào thùng rác đầu giường, tản ra đầy mùi dầu mỡ.

Trần An An thấy thế liền ngồi xổm xuống đưa tay cầm lấy túi plastic trong thùng rác định đem ra ngoài vứt. Ai ngờ tiếng plastic soạt soạt lại làm ba cô thức giấc.

Ba Trần luôn ngủ không sâu, nhất là trong phòng bệnh này còn có đủ mọi tiếng bệnh nhân kêu rên, ông càng không thể ngủ say. Ai ngờ, ông vừa mở mắt đã thấy con gái mình đang ngồi xổm ở đầu giường.

“An An?” Ba Trần không dám tin kêu một tiếng, gần như nghĩ mình nằm mơ.

“Ba, ba tỉnh?” Trần An An vui mừng nhảy dựng lên, vội vàng đi đến trước mặt ba cô, “Ba, sao lại không cẩn thận như vậy, sao lại dễ bị phỏng, có đau không?” nói xong, cô bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, sắc giọng đối với ba cô: “Còn nữa, sao buổi tối lại ăn cơm như vậy, dạ dày ba khó chịu à?”

Ba Trần nghe con gái nhà mình liên tục lải nhải một tràng dài, cả đám vấn đề cứ theo cái miệng nhỏ nhắn kia mà tuôn ra, liền dứt khoát không trả lời cái nào, ông ủ rũ, ánh mắt quết quết, vừa lúc nhìn thấy Chu Tề bên cạnh đang mỉm cười, ba Trần chuyển hướng sang Trần An An, “Trông khá nhanh nhẹn đấy.”

Trần An An ngốc nghếch chưa hiểu rõ, “Ba, ba nói gì?”

“Đối tượng của con.” Ba Trần đẩy con gái đang bám dính ở ngực mình ra, tỉ mỉ cao thấp đánh giá Chu Tề một phen, trên mặt bỗng nhiên lộ ra một nụ cười, “Tiểu tử này không tệ.”

Diệp Lương Nhất vừa mới đẩy cửa vào, chợt nghe thấy những lời này của ba Trần, lập tức hiểu được, ba Trần tưởng Chu Tề là bạn trai Trần An An, hẳn đẩy kính mắt, bước vài bước đi đến trước mặt ba Trần, lạnh lùng nói: “Bạn trai cô ấy là con.”

Ba Trần sững sốt, lập tức nhìn Trần An An, bộ dáng kia giống như đang hỏi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Trần An An cắn môi, cô đã nói rõ ràng với Diệp Lương Nhất, cô không muốn tiếp tục giả làm bạn gái anh, nhưng mà mấy hôm trước cô còn cùng ba nói qua, tết âm lịch sẽ dẫn bạn trai về nhà. Vậy rốt cuộc nên làm thế nào bây giờ?

Diệp Lương Nhất thấy bộ dáng này của cô, làm sao không biết cô đang suy nghĩ cái gì, sao có thể cho cô cơ hội phủ nhận, vội vàng tiến lên một bước kéo tay Trần An An, ở góc độ ba Trần không nhìn thấy ra sức nắm chặt để cảnh báo. Lúc này mới nhìn về ba Trần nói: “Ba, con là bạn trai An An, Diệp Lương Nhất.”

Ba Trần bị hắn kêu một tiếng “ba”, nửa ngày cũng chưa hồi lại tinh thần, lúc phản ứng kịp lập tức lớn tiếng nói: “Ai là ba cậu, đừng nhận bừa!”

Diệp Lương Nhất cũng không để ý, lấy điện thoại ra xem thời gian, nói: “An An, em thu dọn đồ đạc cho ba một chút, lập tức chuyển viện.”

Lúc Trần An An nghe ba cô ở bệnh viện quê liền nghĩ như vậy, tức thì cảm kích nhìn thoáng qua Diệp Lương Nhất, nhanh chóng thu xếp đồ dùng này nọ trên giường ba cô rồi đỡ ông đứng lên.

Ai ngờ ba Trần phốt lờ, ông trừng mắt làm thế nào cũng không chịu đứng lên, quay sang Diệp Lương Nhất quát: “Cậu nghĩ tôi tàn tật chắc? Bị một chút bệnh mà phải chuyển viện? Chẳng lẽ ngay cả nơi này cũng không chữa được!” Bàn tay to dài đầy vết chai của ba Trần vỗ một phát thật mạnh lên giường, lửa đạn nhất thời lại chuyển sang Trần An An, “Còn chưa gả đi đâu, tay đã vươn ra ngoài rồi! Tiểu tử này cho con uống thuốc mê gì rồi! Ba nói cho con biết, cậu ta còn không bằng tiểu tử kia,” Ông chỉ chỉ Chu Tề nói: “thật không thuận mắt!”

Sắc mặt Diệp Lương Nhất nhất thời cứng đờ, kỳ thật từ lúc vào cửa trái tim hắn đã bồn chồn. Tuy rằng cô ngốc kia cùng hắn giận dữ, đây cũng không phải chính thức gặp mặt người lớn, nhưng mà hắn vẫn khẩn trương. May mắn mặt hắn luôn luôn lạnh như băng nên lúc này không thể hiện ra ngoài chút nào.

Nhưng lời nói của ba Trần lại làm cho hắn cảm thấy có nguy cơ thật lớn, trong đầu Diệp Lương Nhất nhất thời cũng chỉ còn lại một suy nghĩ: Ba Trần không thích hắn! Thích Chu Tề!

So với việc Diệp Lương Nhất lo lắng không yên, Chu Tề lúc này thực sự vui vẻ ra mặt, hắn đi lên trước vỗ vỗ bả vai Diệp Lương Nhất, “Lương Nhất, nghe lời người lớn đi.”

Diệp Lương Nhất liếc mắt nhìn hắn một cái, nói khẽ vào tai hắn một câu đừng làm loạn, liền ngẩng đầu đón nhận ánh mắt ba Trần, “Mẹ con nghe nói ba nằm viện, cũng rất lo lắng, trước khi đi bà còn dặn con, nhất định phải mời ba trước năm mới đến thành phố A một lần, để nói chuyện của con và An An.”

Diệp Lương Nhất mặt không đổi sắc nói dối, “Vừa lúc nhân cơ hội này đưa ba tới thành phố A.”

Nghe thấy hắn nói như vậy, ba Trần cũng có chút dao động. Dù sao đây cũng là con gái cưng của mình, lần đầu tiên nói chuyện yêu đương, tất nhiên phải đi gặp cha mẹ bên nhà trai, xem gia cảnh cậu ta thế nào, rồi đánh giá xem hai đứa rốt cuộc có hợp nhau hay không.

Nhưng mà tiểu tử này sao không nói trước, cái gì mà chuyển viện, cứ nói thẳng mời mình đi thành phố A không phải là được sao!

Trần An An thấy sắc mặt ba cô buồn lòng, trong lòng nhất thời thở phào nhẹ nhõm một hơi, giúp ông ngồi dậy, đi giày vào, “Ba, Diệp Lương Nhất là bác sĩ, để anh ấy kiểm tra chân cho ba.”

Từ điện thoại ba Trần đã sớm biết nghề nghiệp của Diệp Lương Nhất nên cũng không kinh ngạc, chỉ khẽ gật đầu, nhưng kiên quyết nói: “Có thể đến thành phố A, nhưng ba không đi bệnh viện kiểm tra.”

“Ba!” Trần An An giậm chân, còn muốn không nheo thuyết phục, đã bị Diệp Lương Nhất cắt ngang, “Ba đã bị phỏng cấp độ ba, nếu điều trị chậm trễ, hoặc là điều trị không đúng cách, rất có thể sẽ bị hoại tử chân.” nói tới đây, hắn dừng dừng, đẩy gọng kính trên mũi, “Đến lúc đó khả năng sẽ phải cắt, ba.”

Trần An An vừa nghe hắn nói phải cắt, lập tức bị dọa, nước mắt xoạch xoạch rơi xuống ôm chặt lấy ba Trần giống như bánh chưng, ba Trần thấy thế, bực bội phát phát tay, “đi thì đi! Trần An An, con lau sạch nước mắt cho ba! Khóc cái gì, ba còn chưa chết đâu!”

Ba Trần rốt cuộc đồng ý phối hợp, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Diệp Lương Nhất đỡ ba Trần vào xe, để Chu Tề lái xe thẳng đến bệnh viện trung tâm. Lúc này Chu Tề lại rất im lặng, cái gì cũng không nói, cẩn thận lái xe, để Diệp Lương Nhất ở phía sau hỏi thăm bệnh tình ba Trần.

Lúc bọn họ đến bệnh viện trung tâm đã gần nửa đêm, ba Trần rốt cuộc là già rồi, không thể thức đêm, ngồi trên xe cũng đã mệt mỏi. Diệp Lương Nhất thấy thế, vừa đến bệnh viện liền sắp xếp cho ông một phòng riêng, tự mình xử lý vết phỏng của ba Trần một lần, lấy máu, chụp CT toàn thân xong rồi để ông đi ngủ.

Diệp Lương Nhất cũng muốn Trần An An đi ngủ, nhưng thấy Trần An An lo lắng cho ba cô, nhất định phải đợi cho được kết quả kiểm tra, Diệp Lương Nhất bất đắc dĩ, đành đưa chìa khóa văn phòng mình cho cô, bảo cô vào trong đó ngồi, mình thì lại tiếp tục bận rộn đi tới phòng xét nghiệm máu.

Trần An An ngơ ngác nhìn bóng dáng hần vội vã rời đi, cúi đầu nhìn di động, đã hơn mười hai giờ đêm, hần lại không hề oán hận một câu giúp ba cô làm kiểm tra.

Trong lòng bỗng nhiên vô cùng ảm áp vui vẻ, gần như quên đi những lời nói lạnh nhạt vô tình của hần khi đó.

Bác sĩ Diệp thật là người tốt, Trần An An yên lòng cúi đầu, đôi mắt to long lanh nước mắt, không biết là cảm động hay là nghĩ tới điều gì khác.

Kết quả kiểm tra rất lâu mới có, một mình Trần An An ngồi ở văn phòng Diệp Lương Nhất cứ lo lắng không yên, thỉnh thoảng lại bật di động xem thời gian, đáng tiếc Diệp Lương Nhất vẫn chưa trở về.

Ở nhà Chu Tề đã uống chút thuốc, lúc này cô chỉ có một mình, tác dụng của thuốc lại đột nhiên phát huy, Trần An An mê man dựa người vào trên ghế lớn, dằn lòng không thể ngủ, phải đợi Diệp Lương Nhất về, lại không ngăn được cơn buồn ngủ cứ ập tới, chỉ chốc lát liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Diệp Lương Nhất cố gắng làm nhanh nhưng cũng phải đến hai giờ mới kéo tấm thân mệt mỏi về văn phòng, sắc mặt hần cũng không tốt, đáy mắt đầy tơ máu, một phần là vì thời gian dài mệt nhọc mà không được nghỉ ngơi, mà phần khác là bởi vì kết quả kiểm tra của ba Trần.

“An An, tỉnh tỉnh.” Diệp Lương Nhất khẽ lay Trần An An, đánh thức cô đang ngủ mơ.

Trần An An dụi dụi mắt, nhìn thấy Diệp Lương Nhất, lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên, “Kết quả kiểm tra của ba em thế nào? Có vấn đề gì không?”

Diệp Lương Nhất buông phim chụp Xquang và giấy tờ trong tay, kéo Trần An An vào trong lòng, nhìn thẳng vào cặp mắt đen láy của cô, trong lòng đau xót, “An An, dạ dày ba em có khối u.”

Khuôn mặt Trần An An nháy mắt trắng bệch không một chút huyết sắc, Diệp Lương Nhất có thể cảm giác rất rõ ràng, cả người cô đang phát run. hần thở dài, ôm chặt lấy thân thể mềm nhũn gần như không chống đỡ được của cô, cuối cùng nuốt xuống mấy chữ còn lại, “rất có thể là...”

42. Chương 42

Chương 42

Edit: Junee

Kết quả chụp CT toàn thân cho thấy, trong dạ dày ba Trần có một cái bóng mờ, ước chừng khoảng bảy tám cm, Diệp Lương Nhất lại cầm máu của ba Trần đi xét nghiệm, kết quả phát hiện, toàn bộ sáu dấu hiệu khối u đều cao, không thể nghi ngờ đó là khối u. Nếu là u lành, tất nhiên sẽ không có vấn đề gì, nhưng nếu là u ác, thì đó chính là ung thư dạ dày.

Hầu hết các khối u dạ dày đều là ác tính, hướng chỉ theo kích thước khối u thì khả năng lành tính là rất nhỏ rất nhỏ, nhỏ đến... căn bản không có khả năng.

Trần An An chỉ cảm thấy cả người phát lạnh, giống như bị một chậu nước đá giội xuống, từ đầu đến chân đều lạnh, đầu choáng váng từng cơn, trước mắt đều tối đen. Làm sao có thể như vậy? Khối u ư, u bên trong dạ dày, nó là một khái niệm hoàn toàn khác so với u ở ngực cô.

Cô biết thân thể ba cô vẫn không tốt, bởi vậy nên mới liều mạng kiếm tiền, muốn tiết kiệm tiền đưa ba cô đi bệnh viện lớn kiểm tra, sau đó chữa khỏi hoàn toàn bệnh tật trên người ông, để ông luôn khỏe mạnh sống cùng cô.

Cô ảo tưởng chờ đến khi cô đủ tiền, những đau yếu như côn trùng hút máu, gắt gao bám chặt trên người ba cô sẽ giống như con rận bị xịt thuốc, đều từ trên người ông rơi xuống.

Nhưng tất cả chẳng qua chỉ là ảo tưởng mà thôi, lúc đột nhiên bị một đòn đả kích trầm trọng giáng xuống, cô thậm chí không có cả thời gian để chuẩn bị, liền bị quật ngã đầu rơi máu chảy, chân tay đứt lìa.

Đều là do cô! Nếu cô kiên trì một chút, sớm đưa ba cô đến bệnh viện thì sẽ không có kết quả này.

Trần An An biết u ác tính có nghĩa là gì, là ung thư dạ dày, đồng nghĩa với cái chết. Cô vùi đầu vào ngực Diệp Lương Nhất, nước mắt từng giọt từng giọt rớt xuống quần áo hần, hai tay nhỏ bé nắm chặt áo hần, như thể trong lòng bàn tay chính là sinh mệnh của ba cô.

Đừng khóc, còn chưa có kết quả cuối cùng, ngày mai còn phải chụp CT một lần nữa mới có thể xác định.” Diệp Lương Nhất vỗ vỗ lưng của cô, cánh tay mạnh mẽ ôm cô vào lòng, đem hơn nửa trọng lượng cơ thể cô dồn lên người mình.

Cô luôn ngốc nhưng cũng thực ngoan ngoãn, ngay cả lúc nghe thấy tin dữ như thế cũng không phát cuồng nổi điên, chỉ là dựa vào ngực hần, cắn môi đem tiếng khóc nghẹn ngào giữ trong cổ họng, chỉ không ngừng chảy nước mắt. Mà ngay cả khóc cũng thật lặng lẽ, không hề ồn ào đến người khác, chẳng qua là đem mọi đau lòng nuốt vào trong bụng, một mình chịu hết khổ sở.

Trái tim Diệp Lương Nhất không phải làm bằng áo mưa, lúc này bị cô khóc như vậy nhất thời vừa thương yêu vừa chua xót, hận không thể chính mình thay cô nhận hết mọi nỗi đau ấy, cô ngốc nhà hần nên thật vui vẻ, trong cặp mắt đen láy ngập nước kia chỉ nên tràn đầy ý cười mà không phải thương tâm như vậy.

Hần cùng cô ở chung nhiều ngày như vậy, cô đều tươi cười vui vẻ, cả người đầy sức sống, cố gắng kiếm tiền để ba cô chữa bệnh, đây là trụ cột cuộc sống của cô, nay trụ cột này bỗng nhiên sụp đổ, cô gái nhỏ của hần nhất định đau lòng đến cực độ.

“Được rồi, đừng khóc nữa.” Diệp Lương Nhất kéo cô đang chôn đầu trước ngực mình lên, thương tiếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, vừa định đưa tay lau nước mắt cho cô, lại sợ mặt ngoài áo ba-đờ-xuy của mình thô ráp sẽ làm đau cô, liền giơ tay áo mình lên trên một chút, dùng áo sơ mi mềm bên trong xoa xoa mặt cô, dịu dàng nói: “Trước tiên ngủ một giấc, ngày mai xin nghỉ làm, anh cùng em chờ kết quả.” “Đừng khóc, có khi là kết quả tốt”.

Trần An An không trả lời, chỉ trầm mặc cúi đầu, nước mắt xoạch xoạch rơi lên nền gạch lạnh lẽo, bả vai nhỏ gầy yếu không ngừng run rẩy, giống như chú chim non trong mùa đông khắc nghiệt, bị gió bắc lạnh thấu xương thổi qua gần như muốn gãy cánh.

Diệp Lương Nhất thấy thế, trong lòng thở dài, nhẹ nhàng vuốt ve đầu cô để động viên. Hần không nói nhiều, chỉ có thể thông qua động tác như vậy an ủi cô.

Sau một lúc lâu, Trần An An rốt cục ngẩng đầu lau nước mắt trên mặt, nhưng cổ họng lại vẫn nghẹn ngào, khóc thút thít không ngừng, ngay cả nói chuyện cũng không thành câu, “Nếu, nếu là u ác tính thì làm sao, làm sao bây giờ?”

“Phải lập tức phẫu thuật, cắt bỏ u.” Hần dừng một chút mới tiếp tục nói: “Dạ dày nhất định là phải cắt, về phần cắt nhiều hay ít còn phải xem kết quả kiểm tra ngày mai, sau khi phẫu thuật cần trị liệu bằng hóa chất để ngừa tái phát.”

May là tế bào ung thư còn chưa có di căn sang bộ phận khác, nếu đã di căn, như vậy cũng chẳng cần các bước trị liệu tiếp theo, mà chỉ có thể thông qua phẫu thuật để cố gắng kéo dài tính mạng của ba Trần.

Diệp Lương Nhất rũ mắt xuống, là một bác sĩ, hần có nghĩa vụ đem tất cả tình hình của bệnh nhân nói cho người nhà họ, nhưng mà là một người đàn ông, bất luận thế nào hần cũng không nhẫn tâm ở trước mặt người con gái của mình nói ra những lời tàn nhẫn như vậy.

Vẫn là gạt cô trước, chờ kết quả CT ngày mai rồi nói sau.

Diệp Lương Nhất quyết định như vậy, lấy điện thoại ra nhìn thời gian, đã hơn hai giờ sáng, Trần An An nhất định sẽ không về nhà ngủ, may mắn phòng bệnh ba Trần có giường cho người chăm sóc, có thể để cô trông nom ba ngủ, như vậy cũng làm cô dễ chịu hơn.

“Tối phòng ba em ngủ đi.” Diệp Lương Nhất lau khô nước mắt trên mặt Trần An An, lại đưa nước ấm bắt cô uống, lúc này mới kéo cô ra khỏi văn phòng. “Không được khóc nữa.”

Trần An An gật gật đầu, mặt hần lồi đi. Đi đến cửa phòng bệnh ba Trần, Diệp Lương Nhất thả tay, lại dẫn dò cô lần nữa, vừa định bước chân rồi đi, liền cảm thấy góc áo bị cái gì đó kéo lại, hần cúi đầu xuống, vừa lúc nhìn thấy cặp mắt sưng đỏ của cô.

“Làm sao vậy?”

“Bác sĩ Diệp, xin nhờ anh.” Cô mở to hai mắt, tận lực nhìn xuống nước mắt cứ chực chảy ra, “Dù thế nào, đều phải chữa trị!”

“Anh biết.” Diệp Lương Nhất gặt gao cầm tay cô, giống như vậy mới có thể làm cô an tâm, “Ba em phẫu thuật sẽ do anh mổ chính, yên tâm.”

“Cám ơn anh, bác sĩ Diệp,” Trần An An bỗng nhiên đi lên ôm lấy Diệp Lương Nhất, thanh âm tuy rằng bởi vì khóc mà có chút buồn, nhưng chan chứa chân thành và cảm kích.” Anh thật tốt.”

“Đi ngủ đi.” Diệp Lương Nhất xoa đầu cô, đẩy cô ra. Trần An An gật đầu, nhẹ nhàng mở cửa phòng bệnh rồi đi vào.

Thẳng đến khi nghe thấy tiếng khóa cửa răng rắc, Diệp Lương Nhất mới xoay người rời đi. Trong ngực trống rỗng, không còn thân thể mềm mại thơm hương của cô nữa.

Diệp Lương Nhất đẩy kính mắt, hần cảm thấy nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó, Trần An An mới không muốn cùng hần về nhà, hần vốn tính, đem cô từ chỗ Chu Tề về, rồi ép hỏi cho ra, nhưng bây giờ ba Trần lại xảy ra chuyện, hần làm sao có thể mở miệng hỏi được.

Quên đi, đợi thêm chút nữa, dù sao hần cũng đã đợi một thời gian dài rồi.

Buổi tối Trần An An vẫn không thể nào ngủ được, ánh mắt vẫn dừng ở trên người ba Trần đang ngủ say, căn bản không dám dời. Từ nhỏ đến lớn, đều là ba chăm sóc cô, vừa làm cha vừa làm mẹ, thật vất vả nuôi cô lớn. Đến lúc hưởng phúc, lại xảy ra chuyện này.

Cô không biết bệnh của ba cô rốt cuộc là như thế nào, nhưng cô sẽ cố gắng hết sức, chỉ cần có một tia hi vọng cũng sẽ không từ bỏ!

Sáng sớm hôm sau, Diệp Lương Nhất đi ra ngoài mua bữa sáng cho Trần An An và ba cô, trước tiên đưa ba Trần đi chụp CT xong mới để ông ăn, sau đó liền vội vã đi xử lý kết quả kiểm tra.

Trần An An căn bản ăn không vào, một bát cháo trứng muối thịt nạc nửa ngày cũng chưa ăn xong, ba Trần nhìn mà cau mày, rốt cục nhìn không được quăng đĩa xuống mắng Trần An An vài câu, đứa nhỏ này lên thành phố học đòi người ta rồi, trước đây ở nhà đâu có lãng phí đồ ăn như vậy.

Trần An An cũng không cãi lại, thấy ba cô tức giận, thừa cũng không dùng, trực tiếp bưng bát lên đổ vào miệng, kết quả uống luôn nước mắt chảy xuống.

Làm cho ba Trần hoảng sợ, cho là mình nói nặng khiến con gái khóc. Kết quả Trần An An lại nói với ông cháo quá nóng, nóng đến bỏng lưỡi.

Ba Trần cũng không nghi ngờ, con cái mình mình biết, tay chân luôn lóng ngóng, chuyện như thế này không thiếu nên cũng không truy hỏi nữa, gật đầu cho qua, lại không biết trong lòng Trần An An đau thắt không thể kiềm chế được, không thể nào ở trước mặt ông giả bộ như không có việc gì.

Chín giờ sáng, có kết quả CT của ba Trần, là u ác tính, phải lập tức phẫu thuật dạ dày phải cắt bỏ hơn nửa, chỉ có thể giữ lại một phần nhỏ. May mắn là tế bào ung thư chưa di căn, chức năng gan thận của ba Trần cũng không có vấn đề gì, mặc dù có hơi thiếu máu, nhưng cơ bản có đủ điều kiện trị liệu bằng hóa chất.

Trần An An nghe kết quả này cũng không ngoài ý muốn, đem qua cô nhìn về mặt và lời nói của Diệp Lương Nhất cũng đoán được phần nào. Hiện tại dưới ánh mắt lo lắng của Diệp Lương Nhất, vậy mà cô một giọt nước mắt cũng không rơi, chỉ là xin nhờ Diệp Lương Nhất hết sức cứu ba cô, mình thì tất cả chạy lều trên lầu dưới, bổ sung thủ tục nhập viện. Lại đến công ty xin nghỉ dài hạn, lúc về bệnh viện, tay phải thì cầm mấy tờ rơi cho thuê phòng.

Nay trụ cột của cô đổ xuống, vậy một mình cô phải chống đỡ từng ngày.

Diệp Lương Nhất liếc mắt nhìn nội dung trên mấy tờ giấy, lập tức giật lấy ném toàn bộ vào thùng rác. Dưới ánh mắt sững sốt của Trần An An, lạnh lùng nói: “Em có thừa tiền đi thuê phòng ư?”

Trần An An chán nản cúi đầu, tóc đuôi ngựa trên đầu dường như cũng rủ xuống, thành thật nói, “Không có.” Hiện tại tiền đối với cô mà nói quả thật là vấn đề lớn nhất, cô mới đi làm được hai năm, mỗi tháng để lại ỉnh một ngàn, còn lại đưa hết cho ba cô, trong tay căn bản là không có tiền tiết kiệm.

Tiền phẫu thuật và nằm viện ít nhất cũng phải bảy tám vạn, cô hoàn toàn không biết nên kiếm đâu ra. Cô không thể tìm ba cô hỏi, ba mình cô hiểu rõ nhất, nếu biết phải phẫu thuật mất nhiều tiền như vậy, ông dù có liều mạng cũng sẽ không chấp nhận phẫu thuật.

“Nghe anh,” Diệp Lương Nhất đặt tay lên vai Trần An An, cúi đầu cùng cô đối diện, “Vấn đề tiền em không cần lo lắng, cũng không phải đi tìm phòng trọ, cứ ở chỗ anh,” Thấy cô mở miệng muốn nói gì, Diệp Lương Nhất đem ngón trỏ đặt lên đôi môi có chút khô nứt của cô, thở dài một tiếng, tiếp tục nói: “Em chỉ cần chăm sóc ba cho tốt là được, đừng quên, anh là bạn trai của em.”

“Nhưng mà, nhưng mà đó là giả, là lừa mẹ anh, em...” Trần An An cắn môi, đôi tay bị mấy cái túi to đè nặng tái nhợt, nắm chặt vào nhau, “Làm sao em có thể tiếp tục nhờ vả anh như vậy?”

“Được rồi, nghe lời anh.” Diệp Lương Nhất trong lòng thở dài, vừa tức lại vừa thương yêu, nếu không phải thích, hẳn có thể làm những điều này cho cô ư? Nếu đổi lại là một phụ nữ khác, làm sao có thể không hiểu tâm tư của hắn. Chỉ có cô ngốc này là ngây ngô, cái gì cũng không hiểu.

Nếu không phải hiện giờ không phải lúc, hẳn nhất định sẽ đem tất cả nói hết cho cô ngốc này biết!

“Một tuần sau ba em sẽ phẫu thuật, chi tiết thế nào anh sẽ gặp ông để nói, bây giờ em về nhà nấu cơm, ba em không thể ăn cay, làm thức ăn dễ tiêu hóa một chút, mau về nhà đi!”

Trần An An do dự một chút, nhưng vẫn gật đầu, bất luận thế nào, hiện tại ba cô là quan trọng nhất. Bác sĩ Diệp đối xử với cô tốt thế nào, cô đều ghi tạc trong lòng, cho dù về sau muốn lấy tính mạng cô, cô cũng sẽ không do dự.

Rốt cục thuyết phục được Trần An An, Diệp Lương Nhất thở phào nhẹ nhõm một hơi, thấy cô vào thang máy, liền không chậm trễ nữa, đi nhanh về phía phòng ba Trần, lát nữa hẳn còn phải nghĩ ra có gạt ba Trần An An không muốn cho ba cô biết bệnh tình của ông, nhưng mà phẫu thuật có thể tìm cách, vậy trị bệnh bằng hóa chất thì làm sao? Khi đó không thể nào che giấu được, thôi đi từng bước rồi tính từng bước.

Đợi cho thân ảnh hai người đều biến mất, ở chỗ góc cầu thang, Chung Vận đứng bất động ở đó, hai mắt mở lớn, hô hấp dồn dập, cơ trên mặt bởi vì nổi vui sướng to lớn mà co rúm lại, làm cho khuôn mặt xinh đẹp kia thoát nhìn hết sức dữ tợn.

Thật tốt quá! Thì ra bọn họ không phải là người yêu! Toàn bộ đều là giả vờ!

Chung Vận gắt gao nắm chặt ống nghe trong tay, trong đầu nhanh chóng xuất hiện một tia sáng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Một ngày Trần An An phát hiện trong ngăn kéo một tờ quảng cáo, mặt trên viết vài chữ màu đỏ to đùng: Đàn ông ban đêm không cứng làm sao bây giờ? Cô chấn động, vội vàng cầm tờ giấy vội vã trốn đi ra ngoài.

Buổi tối, hai người tắm rửa sạch sẽ lên giường ngủ, bác sĩ Diệp rục rịch.

Trần An An [lo lắng]: Diệp Lương Nhất, thân thể anh có khỏe không?

Bác sĩ Diệp [cời quần cởi áo]: Khỏe.

Trần An An [vừa lo lắng vừa thông cảm]: Có khỏe thật không? Nếu không thoải mái thì phải nói cho em biết.

Bác sĩ Diệp [ù ù cạc cạc]: Em lại nghĩ gì đó?

Trần An An [hé ra tờ quảng cáo, thực khó xử]: Vậy.....

Bác sĩ Diệp [trong lòng mạnh mẽ đem cái tên ranh con đưa tờ quảng cáo cho hấn bầm vằm hàng trăm lần, khỏi tốn hơi thừa lời soạn soạn đao kiếm lao đến An An]: Bây giờ anh sẽ cho em xem anh rút cuộc có cứng không! Rất! Không! Cứng! Rất!

43. Chương 43

Chương 43

Edit: Junee

Ngày ba Trần phẫu thuật được định là chiều ba mươi cuối năm, còn đúng một tuần để chuẩn bị, trong lúc này chẳng những phải điều dưỡng thân thể thật tốt, còn phải làm sạch ổ bụng chờ phẫu thuật.

Không biết Diệp Lương Nhất nói gì với ba Trần mà ông lại thật cao hứng tiếp nhận chuyện phải phẫu thuật, chưa bàn đến tình trạng cơ thể, nhưng ít nhất tâm trạng rất tốt.

Buổi tối sau khi tan tầm Lý Duyệt Nhiên và Lăng Tiêu đến thăm ba Trần một lần. Từ miệng Trần An An, Lý Duyệt Nhiên đã biết được bệnh tình của ba Trần, biết ông phải phẫu thuật sớm, cũng không kinh ngạc.

Miệng cô ngọt, nói chuyện lại khéo léo, làm cho người lớn vô cùng yêu thích, chọc ba Trần ở trong phong bệnh cười ha ha, so với Trần An An ngây ngốc ở đó tất nhiên hơn nhiều. Lăng Tiêu không nói nhiều, chỉ lặng lẽ nhìn Lý Duyệt Nhiên cười, anh đứng ở một bên cũng ngốc nghếch cười theo.

Trần An An đi rửa hoa quả, ba Trần liền tiến đến bên tai Lý Duyệt Nhiên, bảo cô khuyên Trần An An về công ty đi làm, ông cũng không phải bệnh nặng gì làm sao lại làm to chuyện như vậy. Chính ông cũng đã nói qua với Trần An An nhiều lần nhưng mà đứa nhỏ này cứng đầu không nghe, cứ mím môi dùng cặp mắt lúng liếng kia nhìn ông, nên ngay cả nặng lời ông cũng không nói được!

Lý Duyệt Nhiên nghe xong lòng chưa xót không thôi, làm sao mà ông lại bệnh nhẹ được, đó là ung thư đấy! Nhưng mà cô cũng không thể nói thật với ba Trần, liền khéo léo chuyển đề tài, ngược lại cùng ba Trần nói chuyện Trần An An ở công ty.

Phàm là cha mẹ, không thể không hiểu con mình, đã một thời gian dài Trần An An không ở bên ba Trần mà tính tình cứ cứng đờ như một cây, ba Trần vẫn không yên tâm, bây giờ từ chính miệng Lý Duyệt Nhiên biết chuyện con gái nhà mình, tự nhiên thật cao hứng, nháy mắt đã liền quên chuyện mình nói một giây trước.

Trần An An rửa hoa quả trở về, vừa định mở cửa đã nghe thấy tiếng ba cô cười sang sảng. Cô đứng ở cửa chốc lát, đem hết nước mắt sắp chảy ra nuốt hết xuống, thay bằng khuôn mặt tươi cười, lúc này mới đẩy cửa bước vào.

Ba cô thích ăn táo, Trần An An liền cầm dao nhỏ gọt hết vỏ đi, xong xuôi mới đưa cho ông. Kết quả lại đổi lấy mấy câu quở trách của ba Trần, đã rửa rồi cần gì gọt vỏ nữa, đứa nhỏ này ngày càng lãng phí.

Trần An An cúi đầu vâng dạ đáp lời ba cô quở trách, cũng không cãi lại, ngoan ngoãn làm cho người ta đau lòng. Nói xong câu cuối, chính ba Trần cũng không nhẫn tâm, đành yên lặng cúi đầu ăn táo.

Lý Duyệt Nhiên chỉ ở bệnh viện được gần một tiếng rồi phải về, Trần An An tiễn cô và Lăng Tiêu đến cổng bệnh viện, vừa định quay vào đã bị Lý Duyệt Nhiên kéo lại, “An An, mình còn chưa hỏi cậu, cậu đủ tiền cho ba phẫu thuật không? Nếu không đủ thì phải nói với mình, còn có Lăng Tiêu, anh ấy có tiền, cậu thiếu bao nhiêu thì đừng im lặng.”

Trần An An lắc đầu, cảm kích nói: “Không cần, Duyệt Nhiên, Diệp Lương Nhất đã giúp mình phí phẫu thuật rồi, cậu và Lăng Tiêu về đi, lái xe cẩn thận một chút.”

Đã đoán được nhất định là Diệp Lương Nhất hỗ trợ, đuôi lông mày của Lý Duyệt Nhiên nhếch lên, chiều này chính là hoàn toàn đem cô ngốc trời lại, vừa ân vừa tình, làm sao còn thoát được.

Nghĩ đến đây, Lý Duyệt Nhiên vỗ vỗ khuôn mặt Trần An An, “Được rồi, chuyện tiền bạc mình sẽ không quan tâm, nhưng mà cậu đừng đổ mắt suốt như vậy, không phải chỉ là u ám tính sao, cùng lắm thì cắt, cắt là xong!”

Trần An An miễn cưỡng nhìn cô cười cười, nhỏ giọng: “Ừ.”

Lý Duyệt Nhiên biết trong lòng cô khổ sở nên cũng không nói nhiều nữa, để cô nhanh chóng về phòng bệnh chăm sóc ba cô, liền ngồi vào xe Lăng Tiêu rời bệnh viện

Vẫy tay với Lý Duyệt Nhiên xong, Trần An An mới xoay người trở vào. Cô không đi thang máy mà đi thang bộ, vừa đi vừa suy nghĩ xem ba cô cần bổ sung cái gì, cô còn có thể làm gì trước khi phẫu thuật, chậm rãi bước đi.

Vừa đi đến chỗ góc cầu thang lầu hai thì bị người ta gọi lại, “Trần An An!” Trần An An quay đầu lại, không ngờ là Diệp phu nhân!

“Bác, sao bác lại đến đây?” Mỗi lần đối mặt với Diệp phu nhân, Trần An An đều có một loại cảm giác áy náy không hiểu tại sao, cô gần như chưa từng nói dối quá lớn như vậy, trong lòng luôn bất an, cảm thấy rất có lỗi với Diệp phu nhân, nhất là khi Diệp phu nhân ngày càng đối tốt với cô.

“Con theo bác đi tới văn phòng Diệp Lương Nhất.” Không hiểu vì sao, sắc mặt Diệp phu nhân vô cùng không tốt, thái độ với cô cũng thay đổi khác thường, trong lòng Trần An An nhất thời lo lắng không yên.

“Bác, có chuyện gì sao?”

“Bảo con đi thì cứ đi!” Diệp phu nhân nhướng mày, tự nhiên lại có một loại khí thế áp bức, trái ngược hoàn toàn so với sự hòa nhã dễ gần trước đây, ánh mắt sắc bén gần như có thể đem Trần An An cắt nát.

Lúc này Trần An An rốt cục hiểu khí thế khiếp người kia của Diệp Lương Nhất là từ đâu đến, thì ra đều là di truyền từ Diệp phu nhân. Trong lòng cô có chút hoảng sợ, nháy mắt định chạy trốn, nhưng mà Diệp phu nhân lại cố tình nhìn cô như vậy, ngay cả cự tuyệt cô cũng không nói được, đành bất an đi theo sau bà tới văn phòng Diệp Lương Nhất.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây?” Diệp Lương nhất ngẩng đầu lên, nhíu mày hỏi.

Diệp phu nhân vốn tức giận bưng bưng, lúc này lại nhìn thấy bộ dáng lạnh như băng của con nhà mình như vậy, nhất thời càng thêm tức, nhưng bà là người càng tức càng lạnh lùng, cũng không rống to la hét, trực tiếp đi tới trước mặt Diệp Lương Nhất, đặt túi xách lên bàn làm việc của hắn, lạnh lùng nói: “Con và Trần An An rốt cục xảy ra chuyện gì?”

Thật ra bà nên sớm nhìn ra vấn đề, hai người ở trước mặt bà chưa từng có động tác gì quá thân mật, Trần An An vẫn gọi Bác sĩ Diệp Bác sĩ Diệp, nhưng vào cái ngày Trần An An uống rượu say trong phòng Diệp Lương Nhất, bà quả thực nghĩ bọn họ đang yêu nhau.

Con đã hơn ba mươi mà còn chưa có bạn gái, làm sao bà có thể không vội? Bởi vậy thật vất vả Diệp Lương Nhất mới chính mồm thừa nhận mình có bạn gái, còn dẫn về nhà bà vui sướng không hết nên nghĩ với quan hệ bọn họ chắc bàn tính luôn đến chuyện sự rồi.

Bà thậm chí còn sợ con nhà mình quá mức lạnh lùng còn tự lên kế hoạch hôn lễ cho bọn họ.

Sáng hôm nay bà đã tìm người xem ngày, ngày cuối năm chắc chắn là ngày may mắn nhất, không thể tìm ngày nào tốt hơn để đính hôn. Bà cũng không định làm linh đình gì cả, chỉ có cha mẹ hai bên thân thiết cùng ăn một bữa cơm, làm chứng là được.

Trước tiên cứ đem con dâu này trói lại, không thể để cô chạy mất được.

Nhưng mà ngay lúc bà đang suy nghĩ chọn nhẫn cưới theo sở thích của Trần An An thế nào, Chung Vận lại gọi điện thoại hẹn bà ra ngoài.

Lại nói tiếp, đối với Chung Vận, lúc đầu bà còn tưởng rằng cô cùng Diệp Lương nhất có thể trở thành một đôi, nhưng mà Diệp Lương Nhất đưa cô về nhà hai lần, thái độ thản nhiên, bà lặng lẽ quan sát một chút, cảm thấy không có khả năng, nên không tác hợp bọn họ.

Huống hồ, bà cũng không thích con người Chung Vận, tính cách quá mạnh mẽ, cũng quá tham vọng, tuyệt đối không phải là con dâu tốt, may mà Diệp Lương Nhất không có tình cảm gì với cô.

Trước khi Chung Vận nói cho bà biết sự tình, cho tới bây giờ bà không ngờ chuyện này lại là một trò bịp! Bà vốn tưởng rằng lập tức có thể ôm cháu trai, bây giờ lại phát hiện, tất cả đều là bong bóng nước, bà chẳng có cháu trai, thậm chí ngay cả con dâu cũng không có!

Toàn bộ đều là âm mưu! Diệp Lương Nhất và Trần An An căn bản không phải là một đôi, họ đang giả bộ làm người yêu để lừa bà! Điều này làm sao bà có thể chấp nhận?

Sắc mặt Trần An An trắng nhợt, cô vốn chột dạ, nay vừa bị Diệp phu nhân nói như vậy, lập tức lộ vẻ sợ hãi. Diệp phu nhân liếc mắt một cái, nhìn thấy biểu tình của cô, cũng đã biết sao lại thế.

Bà thu hồi ánh mắt trên người Trần An An, bình tĩnh nhìn Diệp Lương Nhất, sắc mặt lạnh như băng, “Diệp Lương Nhất, sắc mặt lạnh như băng, “Diệp Lương Nhất, con nói thật ẹ!”

“Chúng con đang yêu nhau.” Diệp Lương Nhất nhìn thẳng vào ánh mắt sắc bén của Diệp phu nhân, gần từng tiếng vô cùng nghiêm túc nói.

Diệp phu nhân bị hấn làm cho tức giận, nở nụ cười trực tiếp chuyển sang Trần An An, “Trần An An, đúng là như vậy sao?”

Trần An An bị bà nhìn như vậy, chỉ cảm thấy da đầu run lên, mồ hôi lạnh toát ra, cô nghiêng đầu tránh ánh mắt của Diệp phu nhân, ấp úng nói : “Thực xin lỗi, bác, con,....”

Cô còn chưa nói xong đã cảm thấy hoa mắt, một tiếng chất giòn tan vang lên, Diệp phu nhân nâng tay phải lên liền hung hăng cho Diệp Lương Nhất một cái bạt tai, đánh vào má trái Diệp Lương Nhất chỉ một thoáng liền đỏ rực lên, kính mắt cũng văng ra ngoài.

Ánh mắt bà cực lạnh, sắc bén giống như kiếm tuốt ra khỏi vỏ, đâm thẳng vào ngực Diệp Lương Nhất, “Nếu không phải Chung Vận nói ẹ biết, con còn muốn giấu diếm đến bao giờ? Diệp Lương Nhất, con làm mẹ vô cùng thất vọng rồi, con đùa giỡn tình cảm như vậy thì có khác gì ba con.”

Nói xong, bà cũng không ở lại, xách túi lên cũng không liếc mắt nhìn Trần An An một cái, đi thẳng ra khỏi phòng Diệp Lương Nhất.

“Bác, bác đừng đi, con xin lỗi!” Trần An An vừa kêu vừa chạy theo Diệp phu nhân, nước mắt thì lăn xuống dưới, “Bác, bác chờ một chút.”

Đáng tiếc cô phản ứng chậm, chờ khi cô đuổi đến thì Diệp phu nhân đã sớm vào thang máy.

Trần An An lau nước mắt, khẽ cắn môi lại quay trở lại văn phòng Diệp Lương Nhất. Diệp Lương Nhất giống như cây cột đứng đó, không nhặt kính, cũng không quan tâm mặt sưng đỏ, chỉ bình tĩnh nhìn về hướng cửa, không nhúc nhích.

“Bác sĩ Diệp, thực xin lỗi, anh có đau không, có đau không?” Trần An An bổ nhào tới đưa tay chạm vào má Diệp Lương Nhất, khuôn mặt tuần tú sưng vù, có thể thấy được một cái tát này Diệp phu nhân hoàn toàn không hạ thủ lưu tình.

Cảm giác bỏng rát làm cho nước mắt của Trần An An không ngừng rơi xuống, cô đau lòng kiễng mũi chân thối thối lên mặt Diệp Lương Nhất, vừa hối hận tự trách: “Đều tại em, nếu em không phũ phạn thì sẽ không như vậy! Em....”

“Anh không có đùa giỡn tình cảm.” Diệp Lương Nhất bỗng nhiên ngắt lời cô, đưa tay nắm lấy tay cô đặt lên mắt mình, con ngươi hẹp dài nhìn thẳng Trần An An. “Trần An An, anh không có đùa giỡn tình cảm.”

“Em biết, em biết.” Trần An An nghẹn ngào gật đầu. “Bác sĩ Diệp là người tốt, anh sẽ không làm cái việc này!”

“Làm bạn gái anh.” Diệp Lương Nhất nắm tay cô thật chặt, ánh mắt rực sáng nhìn cô chằm chằm, lại lặp lại một câu, “An An, làm bạn gái anh.”

“Nhưng mà em đã...”

“Không phải như vậy.” Diệp Lương Nhất kéo tay Trần An An đặt lên ngực mình, “Có cảm giác được không?” Hắn nhìn chăm chăm cô, giữ chặt ánh mắt cô. “Tim anh đập nhanh hơn rất nhiều so với người bình thường.”

“Diệp, bác sĩ, anh bị đánh hỏng rồi sao?” Trần An An mở to đôi mắt nhoe lệ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn tràn đầy sợ hãi. “Em đi tìm bác sĩ, em...”

“Diệp Lương Nhất thở dài, cúi đầu chạm vào trán cô, “Sao em lại không hiểu thế? Anh đang thổ lộ với em, anh muốn em làm bạn gái anh, không phải giả, là bạn gái thật sự của anh. Có thể ôm, có thể hôn, không cần lo lắng bị em đẩy ra, lại càng không cần lo lắng bị người khác cướp đi,” Giọng nói của hắn vẫn nhàn nhạt như cũ, nhưng ánh mắt lại trong như gương, dịu dàng gần như có thể nhỏ ra nước, “An An, em không biết sao, anh vẫn luôn yêu em.”

44. Chương 44

Chương 44

Edit: Junee

“Diệp, Diệp Lương Nhất” Khuôn mặt Trần An An nóng dần, tim đập bình bịch, tựa như muốn bật ra ngay khỏi cổ họng, ngay cả đầu cũng choáng váng, vừa rồi có phải cô nghe lầm hay không? Diệp Lương Nhất thế nhưng, thế nhưng thổ lộ với cô! Điều này sao có thể?

“An An, em có đồng ý không? Anh đang đợi câu trả lời của em.” Diệp Lương Nhất đưa tay xoa mặt cô, không hề chớp mắt quan sát từng biểu tình nhỏ của cô.

“Em, em...” Đỉnh đầu Trần An An như muốn bốc hơi, ánh mắt nóng bỏng của Diệp Lương Nhất dường như có thể làm cả người cô bốc cháy, bị nhìn chăm chú như vậy, ngay cả tự hỏi cô cũng không thể, càng miễn bàn đến nói chuyện.

Diệp Lương Nhất thấy thế, khẽ cong môi, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, “Anh đếm đến ba, nếu em không trả lời tức là đồng ý.”

Trần An An cuống lên, đang định nói, đã thấy Lương Diệp Nhất khẽ nhếch môi mỏng, cực nhanh học ra hai số, “1,3!”

Hắn nói rất nhanh, phản ứng của cô không theo kịp, lúc phục hồi lại tinh thần, người ta đã xong rồi, mỉm cười nhìn cô, “An An, bây giờ em là của anh.”

Trần An An ngượng ngùng cúi đầu, lùi lại từng bước, nhỏ giọng kháng nghị: “Anh, anh xấu lắm! Còn chưa có 2!”

Trong mắt Diệp Lương Nhất tràn ngập ý cười, hắn chậm rãi tiến lên phía trước, đem khoảng cách giữa mình và Trần An An từng chút kéo lại gần, lúc này mới nói: “Sao lại không có, 2 ở ngay bên cạnh chúng ta”

Thấy Trần An An nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn hắn, Diệp Lương Nhất vươn ngón tay thon dài, điểm điểm cái trán của cô, cười nói: “Ngay ở đây.”

“Diệp Lương Nhất!” Trần An An trừng mắt tức giận. “Sao anh có thể như vậy! Em...” Cô ưỡn ngực, rồi lập tức có chút uể oải cúi đầu, mũi chân di di trên mặt đất, “Em tuy có hơi ngốc, mọi người đều nói như vậy. Nhưng mà... Nhưng mà anh xấu lắm, rõ ràng anh vừa nói là 1 3, không phải 1, 3!”

Anh đếm đến 13 mà em không nói gì, đương nhiên chính là đồng ý.” Diệp Lương Nhất nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng của cô, đầu lòng vuốt ve đôi môi khô nứt, thấy cô còn muốn cãi lại liền cúi đầu, chuẩn xác bao phủ môi cô.

Dùng đầu lưỡi làm môi cô ẩm ướt, ở giữa hai cánh môi thì thầm, “An An, đừng cự tuyệt, anh thật sự yêu em.”

Vào đông sáu bảy giờ trong văn phòng đã sáng đèn, ánh điện chói lòa chiếu lên đỉnh đầu Trần An An giống như một vòng kim quang, vừa dịu dàng lại vừa lóa mắt. Diệp Lương Nhất thương yêu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, ở trên môi cô cắn cắn, một chút lại một chút, tình cảm trong mắt so với ngọn đèn còn ấm áp hơn, nhu hòa hơn.

Kết thúc nụ hôn, Diệp Lương Nhất buông Trần An An ra, đưa tay che che má trái sưng đỏ của mình, ánh mắt rũ xuống, “An An, em không muốn sao?”

Lực chú ý của Trần An An lập tức tập trung tại chỗ sưng vù trên mặt hấn, cô kim lòng không được dùng đầu ngón tay khẽ chạm lên, đau lòng vô cùng, lại thấy ánh mắt hấn ảm ứot mềm mại, là sự nhu hòa bình thường không bao giờ thấy, cho dù má trái bị sưng đỏ cũng không thấm hại chút nào, vẫn đẹp trai như cũ làm cho cô mặt đỏ tim đập

Trần An An chớp chớp mắt, giặt mình, một chữ được liền bật thốt ra.

Rốt cuộc nghe được câu khẳng định của cô, ý cười trong mắt Lương Diệp Nhất càng nồng nàn, chẳng biết xấu hổ mà đem mặt mình lại gần, lấy tay chỉ chỉ, “Đau quá.”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Tìm chút đá áp vào có đỡ không?”

“Hôn một cái sẽ không đau.”

Trần An An cắn cắn môi, xấu hổ đến nỗi hai tai đều đỏ, nhưng cuối cùng vẫn kiễng chân hôn nhẹ một cái lên mặt Diệp Lương Nhất

Được cô ngốc nhà mình đóng dấu, tâm tình Diệp Lương Nhất vô cùng tốt, xoa đầu Trần An An một chút rồi để cô đi chăm sóc ba, mình thì nhặt cái kính đã vỡ một nửa đeo lên, mang theo gương mặt sưng đỏ gõ cửa phòng Chung Vận.

Chung Vận thấy Diệp Lương Nhất đến tìm, cực kỳ vui sướng, lập tức từ trên ghế đứng lên, “Sư huynh, anh chờ chút, em đi pha trà lúa mạch cho anh. A, mặt của anh làm sao vậy?”

“Không có gì”. Diệp Lương Nhất đóng cửa phòng, khoanh tay trước ngực lạnh lùng dựa vào cửa, ánh mắt sắc bén giống như lưỡi hái tử thần lướt qua mặt Chung Vận, “Anh nói mấy câu rồi sẽ đi ngay.”

Chung Vận thấy vẻ mặt hấn khác thường, trong lòng có chút kích động, nhưng trên mặt vẫn cẩn thận, “Sư huynh muốn nói gì?”

“Chuyện ở Mỹ tôi đã biết từ lâu.” Hấn đẩy gọng kính, trong mắt hiện lên sự ghê tởm chán ghét, “Cô hơi quá đáng rồi đấy.”

“Không không phải em!” Hô hấp Chung Vận cứng lại, liên tục lắc đầu, nói mà không suy nghĩ, “Em không hề đụng vào hộp cơm! Sư huynh, anh hãy tin em!”

“Hộp cơm? Tôi có nói gì đâu?” Diệp Lương Nhất lạnh lùng giấu cợt, ngữ khí dọa người, “Cô đã vô tội, làm sao biết bên trong hộp cơm có vấn đề?”

Chung Vận loang choạng, mặt phút chốc trắng bệch, không chút huyết sắc.

“Tôi không nói không có nghĩa là tôi không biết.” Diệp Lương Nhất không cho cô ta cơ hội phản bác, tiếp tục nói: “Chúng ta đã quen nhau bao lâu?”

Chung Vận sụp mắt xuống, thân thể lung lay sắp đổ, “Chín năm.”

Diệp Lương Nhất cười lạnh, sắc điệu hờ hững không chút tình cảm, “Thì ra cô còn nhớ chúng ta quen biết đã chín năm, chín năm tôi không hề cứng rắn với cô, cho nên cô bắt đầu dám dùng thuốc?”

Chung Vận ngẩng đầu nhìn Diệp Lương Nhất, ánh mắt đỏ rực giống như có thể nhỏ ra máu.

“Chung Vận, cô rất thông minh.” Diệp Lương Nhất nhìn cô ta chăm chăm, “Lần đầu tiên gặp cô, tôi đã biết. Nhưng mà....,” Hấn dừng một chút, thanh âm bỗng trở nên nhẹ nhàng y như giọng nam nữ thân mật, nhưng ngay lập tức lại gần từng tiếng không khác gì một thanh kiếm sắc nhọn, hung hăng đâm vào lòng Chung Vận, “Cô thông minh như vậy, chắc không bao giờ ngờ tới, tôi cho dù thích đàn ông, cũng không bằng lòng thích cô!”

Không có gì đau đớn hơn, nhục nhã hơn thế này, người đàn ông mình thích đến tận xương tủy, vậy mà ở trước mặt mình, dùng ngữ khí bình thường, từ ngữ bình thường, lại khẳng định hấn chán ghét mình không gì sánh kịp.

Chung Vận là người rất hiểu thắng, mặc kệ làm cái gì cũng không chịu đứng sau người khác, mọi chuyện đều phải giành vị trí thứ nhất. Cô ta coi tôn nghiêm của mình trở thành điều tôn quý nhất trên đời, cao cao thượng thượng như đền thờ, không ai có thể chạm vào dù chỉ một chút. Nhưng mà hôm nay, Diệp Lương Nhất hung hăng mang tôn nghiêm của cô ta giẫm nát dưới chân, tàn nhẫn chà đạp, gộp cả tình cảm cô ta vào đó, cô ta cũng không phải là người máy, làm sao có thể không khổ sở?

Chung Vận nắm chặt tay, cuối cùng không nhịn được nước mắt liền rơi xuống.

Diệp Lương Nhất thấy thế, đẩy mắt kính định rời đi, nhưng mới vừa được vài bước, lại như nhớ tới cái gì, bỗng nhiên quay đầu lại, nhếch miệng cười với Chung Vận, “Đúng rồi, tôi còn quên chưa cảm ơn cô”

Chung Vận có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên, trong lòng lại dấy lên một tia hy vọng mong manh.

“Ít ra cô cũng đã nói ẹ tôi biết mối quan hệ giữa tôi và An An, cuối cùng An An cũng cho tôi một danh phận, cho nên về sau tôi chính là bạn trai danh chính ngôn thuận của cô ấy.” Nói xong, Diệp Lương Nhất cũng không thèm nhìn biểu tình của Chung Vận, bước thẳng ra khỏi văn phòng của cô ta.

Ánh mắt Chung Vận đỏ rực, ngực phập phồng dữ dội, hiển nhiên là đã tức giận đến cực hạn, cô ta oán giận nhìn về phía cửa, đột nhiên vớ lấy cái tượng búp bê bằng sứ trên bàn làm việc, hung hăng ném choang một phát lên cửa.

Sau khi hai người giải bày, tấm cửa giấy ngăn cách ở giữa đã bị xé bỏ, tuy vậy hình thức ở chung cũng không có gì thay đổi quá lớn. Niềm vui sướng nho nhỏ khi được Diệp Lương Nhất thổ lộ rất nhanh bị sự lo lắng cho bệnh tình của cha cô làm giảm bớt, Trần An An ngày ngày canh giữ ở giường bệnh ba Trần, trừ khi nấu cơm hay xuống dưới mua đồ, nếu không gần như một tắc cũng không rời phòng bệnh.

Mấy ngày nay Trần An An lên mạng tìm hiểu rất nhiều tài liệu, đối với ung thư dạ dày cũng hiểu biết không ít. Ba cô tuổi đã lớn, làm trị liệu bằng hóa chất thực ra là vô cùng nguy hiểm, ngay cả Diệp Lương Nhất cũng không dám chắc sau khi phẫu thuật rốt cuộc có thể tiếp tục bằng hóa chất hay không, dù sao nếu sau khi phẫu thuật khôi phục không tốt, cứ mù quáng sử dụng hóa trị liệu chỉ làm bệnh tình thêm nặng.

Cô vừa lo lắng vừa sợ hãi, trước đó vài ngày ở cùng Diệp Lương Nhất, thật vất vả mới tăng được chút thịt, mấy ngày nay lại tiêu hết rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy hóp đi, đôi mắt đen lầy ở trên khuôn mặt trông càng trùng sâu và lớn, Diệp Lương Nhất nhìn mà đau lòng vô cùng, nhưng không biết khuyên cô như thế nào.

Đành phải tập trung cho ca phẫu thuật, lúc này, hấn không chỉ là một bác sĩ, trong tay hấn còn là sinh mệnh người cha của cô gái trong lòng hấn.

Chuẩn bị trước phẫu thuật cực kì khó chịu, trong một ngày phải uống hai bình đầy hỗn hợp thuốc đen sì pha thuốc rửa ruột, cứ một lát lại phải chạy vào WC, cũng may ba Trần hết sức kiên cường, cho dù đến cuối cùng bị ép buộc để Diệp Lương Nhất đỡ mới đi được, cũng không kêu một tiếng.

Ba mươi Tết, nhà nhà chuẩn bị đón năm mới, Trần An An lại căng thẳng đưa ba mình vào phòng phẫu thuật.

Ba Trần không hề biết bệnh tình của mình, vẫn lạc quan làm người ta xót xa trong lòng, Trần An An nhìn mà ngực đau như bị kim đâm.

“Yên tâm đi.” Trước khi phẫu thuật, Diệp Lương Nhất gọi Trần An An vào văn phòng mình, nói cho cô các loại tình huống phẫu thuật để trấn an cô.

“Diệp Lương Nhất, em sợ lắm.”

Đôi mắt Trần An An đỏ hồng, nắm chặt tay áo Diệp Lương Nhất, cực lực kiềm chế bất an trong lòng, không biết vì sao, cô luôn luôn có một loại cảm giác hoảng sợ. Cho dù là lúc ký cam kết trước khi phẫu thuật hay khi ở trong phòng phẫu thuật lạnh như băng kia.

Cô sợ một khắc trước còn nhìn thấy khuôn mặt tươi cười ba cô, nhưng giây tiếp theo lại chỉ có thể nhớ về ông trong ký ức.

“Sẽ không có việc gì, tin tưởng anh.” Diệp Lương Nhất hôn lên khóe môi cô, thấp giọng nói: “Đi tới phòng bệnh ngủ một giấc, ngủ dậy sẽ được gặp ba, được không?”

Lông mi Trần An An run rẩy, gật gật đầu, giọng nói vẫn mang theo chút ngen ngào, “Anh phải mang ba em ra, sau đó chúng ta còn mừng năm mới.”

Diệp Lương Nhất kéo đầu nhỏ của cô đặt trên ngực mình, “Anh hứa.”

Chín rưỡi sáng, ba Trần được đẩy vào phòng phẫu thuật, Diệp Lương Nhất cùng ba bác sĩ hộ lí đi vào.

Trần An An ngồi ở hành lang bệnh viện lạnh lẽo, chăm chú nhìn phòng phẫu thuật, đèn đỏ quỷ dị trên cánh cửa nặng nề nhấp nháy, ở trong đó có hai người đàn ông cô yêu thương nhất trên đời này.

Cô không nghe lời Diệp Lương Nhất ở trong phòng bệnh nghỉ ngơi, mà yên lặng ngồi trên băng ghế dài, vóc dáng tiều tụy, hai tay chắp trước ngực cầu nguyện, bất kể phải trả giá gì cô cũng chấp nhận, chỉ cần có thể làm cho ba cô bình an ra khỏi cánh cửa kia.

Tác giả có lời muốn nói:

Trần An An lấy được bằng lái xe, dưới sự dạy dỗ của bác sĩ Diệp, rốt cuộc cũng có thể không chướng ngại lên đường. Một ngày, bác sĩ Diệp đang ở bệnh viện họp, bỗng nhiên nhận được điện thoại của Trần An An

Bác sĩ Diệp: Làm sao vậy?

Trần An An [sốt ruột]: Diệp Lương Nhất, không hay rồi, em không tìm thấy xe chúng ta!

Bác sĩ Diệp [nhú mày]: Nói rõ xem!

Trần An An [ù ỷ khuất]: Ở bãi đỗ xe trong chợ, xe đậu rất lộn xộn, em liền tìm một chỗ trống để đậu xe vào, rõ ràng em đã lấy hai xe bên cạnh làm dấu, nhưng mà bây giờ không thấy ký hiệu đâu.....

Bác sĩ Diệp:

45. Chương 45

Chương 45

Edit: June

Mỗi một giây trôi qua dường như kéo dài vô hạn, Trần An An ngồi ở trên hành lang, môi đã lạnh tái đi nhưng vẫn không chịu nhúc nhích một chút.

Chưa bao giờ cô phải trải qua quãng thời gian dài vô hạn như vậy, thậm chí lúc chỉ có một mình phiêu dạt nơi thành phố, vừa cô đơn vừa bất lực, cũng chẳng thể so với loại cảm giác sợ hãi run rẩy như lúc này. Bây giờ nằm ở trong phòng phẫu thuật là người cha đã nuôi dưỡng cô hơn hai mươi năm, là người cô yêu nhất trên đời, chỉ cần nghĩ đến có một ngày ông sẽ vĩnh viễn rời khỏi mình, Trần An An liền cảm thấy toàn bộ trời đất đều sụp đổ.

Bệnh viện, nơi đã quen với sinh tử, nỗi đau của cô chỉ như một con sóng nhỏ trong đại dương bao la, chỉ trong chốc lát đã bị chìm lên, sóng sau đè sóng trước. Giường bệnh nhân được đẩy qua lại liên tục trước mặt, các bác sĩ và y tá đều là vẻ mặt nghiêm túc cứng nhắc, trên giường, bệnh nhân hoặc tỉnh táo kêu rên đau đớn hoặc cận kề cái chết tím như sắp ngừng đập, Trần An An co lại trên ghế, nỗi sợ hãi trong lòng càng bành trướng vô hạn.

đã hơn mười hai giờ trưa, cửa phòng phẫu thuật vẫn đóng chặt, hoàn toàn không có dấu hiệu mở ra, tay chân Trần An An lạnh lẽo, nước mắt dường như đã cạn khô.

Làm sao còn chưa ra? Có phải xảy ra cái gì ngoài ý muốn không? cô lau đôi mắt sưng đỏ, trong lòng nhin không được bắt đầu miên man suy nghĩ.

“An An, sao không về phòng bệnh?” Giọng nói quen thuộc cùng tiếng bước chân càng ngày càng gần vang lên bên tai, Trần An An ngẩng đầu lên, “Chu Tề, sao anh lại ở đây?”

“Đến thăm em một chút.” Chu Tề ngồi xuống bên cạnh Trần An An, nhẹ nhàng xoa đầu cô, “Bác Trần có khỏe không?”

“Em không biết.” Trần An An rũ mắt xuống, trên lông mi còn dính nước mắt, thanh âm nghẹn ngào, “đã vào hơn hai tiếng mà chưa ra.”

cô vừa ngẩng đầu lên, Chu Tề liền nhận ra cô có điểm khác thường, sắc mặt trắng xanh, môi tím tái, rõ ràng là bị lạnh quá rồi, hần nhin không được dùng đầu ngón tay chạm vào tay cô, quả nhiên lạnh lẽo vô cùng, ngay cả ngón tay cũng hơi cứng lại, hần nhú mào, hai tay bao chặt lấy tay Trần An An, “Sao lại lạnh thế này? Về phòng bệnh chờ, được không?”

Trần An An lắc đầu, ánh mắt nhòa lệ, dùng sức rút tay mình ra, “Cám ơn anh đã tới thăm em, em muốn ở chỗ này chờ bọn họ ra.”

Chu Tề cúi đầu nhìn lòng bàn tay trống không của mình, hai tay cứng đờ ở đó thật lâu sau mới thu về. hần ổn định cảm xúc trong lòng mình, khuyên nhủ: “Bác Trần phẫu thuật ít nhất phải ba tiếng, em ngồi đây cũng chịu lạnh vô ích, nếu bị cảm làm sao? Nghe lời, anh mang cho em ít sủi cáo, về phòng ăn một chút cho ấm rồi quay lại.”

Giữa trưa ba mươi tết, vốn là người một nhà vây quanh bàn đoàn tụ, cô lại ở hành lang bệnh viện ăn đói mặc rách. Chu Tề thấy bộ dáng cô run rẩy co rụt lại, trái tim bỗng nhiên đau đớn, lúc này cũng chỉ muốn cho cô dễ chịu một chút, không suy nghĩ gì nhiều.

“Cám ơn anh, nhưng em không muốn ăn cơm, em muốn chờ ba em.” Trần An An cứng đầu như gân, vô cùng cố chấp, đừng nói là một Chu Tề, cho dù là mười Chu Tề cũng không lay chuyển được cô.

Chu Tề không có cách nào, chỉ có thể lặng lẽ ngồi cùng cô trên hành lang.

Vừa ngồi được nửa tiếng, điện thoại hần liền vang lên, là mẹ Chu, bảo hần về nhà. Sắp năm mới rồi còn lang thang ở ngoài, không ra làm sao cả.

Hai người ngồi rất gần, trong hành lang lại cực kỳ yên tĩnh. Cho nên Trần An An rất dễ dàng nghe thấy nội dung trong điện thoại, chờ Chu Tề tắt máy, cô liền đưa tay nhận lấy hộp đồ ăn trong tay hần, miên cưỡng cười nói: “Chu Tề, anh về nhà đi, ba em chắc sắp ra rồi, anh không cần ở đây với em đâu.”

“không sao, anh.....”

“thật sự không cần mà.” Trần An An liếc mắt nhìn cửa phòng phẫu thuật, vô ý thức vuốt ve cặp lồng giữ ấm trong tay, “Năm mới rồi, anh ở đây như vậy em cũng rất áy náy, anh vẫn nên về nhà đi!” cô dùng một chút, mới tiếp tục nói: “Người nhà mới là quan trọng nhất, anh nên ở bên họ nhiều hơn.”

Toàn bộ lời nói đã chuẩn bị trước đó đều phải nuốt hết xuống, tuy rằng biết cô vô tâm, nhưng trong lòng Chu Tề vẫn nhói đau, tay hần đỡ một bên trán, mặt cúi xuống không để Trần An An thấy vẻ mặt hần giờ phút này. Người nhà, hai người trong phòng phẫu thuật kia mới là người nhà của hần cô, mà hần, lại chỉ có thể là bạn.

Thấy hần sau một lúc vẫn bất động, Trần An An cầm cặp lồng giữ ấm hướng trước mặt hần, “Anh tới thăm em, lại mang cho em sủi cáo, em rất cảm ơn.” Thấy Chu Tề cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn cô, dùng một chút lại nói: “Để hôm nào em rửa sạch rồi trả lại anh.”

Toàn bộ thương cảm trong lòng nháy mắt bị một câu này của cô đánh tan, Chu Tề bất đắc dĩ cười cười, từ trên ghế đứng lên, “Được rồi, anh về trước, còn cặp lồng..... Em cứ giữ đi.” hần thở dài, cởi áo khoác choàng lên người Trần An An, thấy cô định từ chối, bỏ lại một câu, “Cứ mặc trước đi.” Rồi bước chân đi xa.

Thẳng đến khi bóng dáng hần biến mất không thấy nữa, Trần An An mới thu hồi tầm mắt, đặt cặp lồng giữ ấm sang một bên, nắm thật chặt quần áo trên người, tiếp tục ngồi đợi.

Thêm một khoảng thời gian nữa, cửa phòng phẫu thuật cuối cùng cũng mở ra, Trần An An bật dậy từ trên ghế, định chạy ngay tới, nhưng cô ngồi ở hành lang lạnh lẽo đã lâu, tay chân đều tê cứng, lại dùng lực quá mạnh, lảo đảo một cái, liền ngã phịch lên nền gạch cứng rắn.

Hành lang bệnh viện đều lát gạch trắng men, vừa lạnh vừa cứng, cú ngã này không hề nhẹ, quần bò chỗ đầu gối Trần An An cũng toạc ra. Nhưng mà cô dường như không có cảm giác đau đớn, vội vàng đứng lên chạy đến hướng cửa. Tuy rằng đều mặc quần áo giống nhau, còn mang theo khẩu trang che kín mặt, nhưng cô vẫn có thể liếc mắt một cái nhận ra Diệp Lương Nhất.

“Thế nào rồi? không sao chứ? Ba em đâu?” Diệp Lương Nhất là người đầu tiên đi ra, Trần An An vội vàng túm lấy hần hoi, rồi lo lắng nhìn phía sau.

“không có việc gì.” Diệp Lương Nhất lùi lại mấy bước, tránh khỏi cô, âm thanh lạnh lùng nói: “Em tránh ra! Đừng chặn đường! Còn nữa, cách anh xa một chút!”

Trần An An sưng sốt, không tự chủ được buông tay ra.

“trên người anh có thể mang theo vi khuẩn, anh phải đi xử lý một chút.” Diệp Lương Nhất vừa thấy biểu tình của cô thì biết cô hiểu lầm, vội vàng giải thích, “Lát nữa sau khi đẩy ba em về phòng bệnh, em vẫn phải gọi ông, không ngừng nói chuyện với ông, không thể để ba em ngủ, phải đợi hết thuốc tê mới được ngủ, nếu không sẽ khó có thể tỉnh lại.”

“Được, em biết rồi.” Trần An An gật đầu, đi theo phụ giúp các bác sĩ trợ lý đẩy ba Trần vào phòng bệnh.

Ba Trần yên tĩnh nằm ở trên giường, trên người còn cắm một cái ống, trong lòng Trần An An đau xót, thiếu chút nữa rơi lệ, nhưng cô nhớ kỹ lời dặn của Diệp Lương Nhất, không một chút buông lỏng, ngồi trước giường ba cô, gọi một tiếng lại một tiếng, khi nghe thấy tiếng đáp lại rất nhỏ cũng thoáng an tâm vài giây, lúc không nghe được thì vô cùng lo lắng sợ hãi.

Cứ kêu một hồi liên tục như vậy thì Diệp Lương Nhất quay trở lại, đồ phẫu thuật đã cởi ra, nhưng vẫn mặc áo blu trắng trong treo nhưng lạnh lùng.

“Đừng lo lắng, không có việc gì.” hần nhìn thoáng qua ba Trần, “Ba em đã vượt qua rồi.” Vừa nói vừa ngồi xuống bên cạnh Trần An An cầm tay cô, cảm nhận được sự lạnh lẽo trong lòng bàn tay mình, Diệp Lương Nhất chau mày, “không phải bảo em về phòng bệnh chờ sao?” Dừng một chút, ngữ khí lại có chút lạnh cả người, “trên người em là áo của ai?”

“Chu Tề, lúc trưa anh ấy có tới đây, mang cho em ít sủi cảo.” Trần An An liếc mắt nhìn chiếc áo xám trên người mình, bỗng nhiên mở to hai mắt, “A, em quên sủi cảo ngoài hành lang rồi!”

nói xong định đứng dậy đi lấy, lại bị Diệp Lương Nhất giữ lại bên giường, “Được rồi, đừng lấy nữa, đã nguội lạnh rồi, buổi trưa em chưa ăn cơm?”

Trần An An lại gọi ba cô một lần, xong mới trả lời: “Chưa.”

“Ở đây chờ anh.” nói xong Diệp Lương Nhất đi ra khỏi phòng bệnh, giữ một y tá đi qua hành lang lại, nói mấy câu rồi quay vào.

“Vừa lúc cùng nhau ăn, anh nhờ người ta đi mua rồi.”

Trần An An gật đầu, “Vậy ba em.....”

“Chỉ để lại một phần dạ dày rất nhỏ, trước mắt không thể ăn gì, chỉ có thể dựa vào thuốc để duy trì, mười lăm ngày sau có thể ăn ít cháo. Hóa trị liệu nhất định phải làm, bằng không tỉ lệ tái phát là trăm phần trăm, để xem tình hình khôi phục cụ thể rồi nói sau.”

Diệp Lương Nhất thấy sắc mặt cô tái nhợt, mắt to hồng giống như con thỏ, vừa tức giận vừa đau lòng, cô gốc này, tại sao lại ngồi ngoài hành lang suốt bốn tiếng như vậy!

“Lại đây.” Diệp Lương Nhất hướng Trần An An vẫy tay, đem cô ôm vào trong lòng, nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo đặt lên ngực mình, áp chặt vào da thịt ấm áp.

Cảm giác lạnh như băng làm cho Diệp Lương Nhất nhin không được rùng mình một cái, càng ôm chặt cô hơn, thấp giọng quát: “Đừng nhúc nhích! Đứa ngốc, ba em anh sẽ kêu.”

ngực của hắn vừa rộng vừa ấm áp, mang lại cảm giác vô cùng an tâm. Trần An An không giẫy dụa nữa, chỉ thuận theo dựa vào trong lòng hắn, ngoan ngoãn mặc hắn ôm.

Y tá đi mua cơm chỉ chốc lát đã trở lại, sau khi chắc chắn ba cô không có việc gì, cuối cùng Trần An An thoáng yên tâm, lúc này mới cảm thấy đói bụng.

Ngồi xuống cùng Diệp Lương Nhất giải quyết đồ ăn trên bàn, xong xuôi mới cảm thấy trong bụng có chút cảm giác, ngay cả khí lạnh trên người cũng bị xua tan không ít.

Hơn một tiếng sau, thuốc tê hết hiệu lực, ba Trần mê man tỉnh lại, nhưng đầu óc vẫn chưa tỉnh táo, chỉ nói mấy câu với Trần An An rồi lại ngủ thiếp đi, lần này Diệp Lương Nhất không ngăn cản, Trần An An thấy thế cũng yên tâm không ít.

Diệp Lương Nhất vừa tiến hành xong một ca phẫu thuật, không có việc gì, kiên quyết ở lại phòng bệnh của ba Trần, Trần An An đuổi thể nào cũng không về văn phòng, còn lấy một cái cơ đường hoàng, nói là phải cẩn thận quan sát bệnh nhân.

Biết ba cô không có việc gì nữa, tảng đá lớn trong lòng Trần An An rốt cuộc được buông xuống, trên mặt cũng có nét cười, không hề giống mấy ngày hôm trước, suốt ngày đều đỏ hồng mắt, còn có tâm tình cùng Diệp Lương Nhất thảo luận chuyện lễ mừng năm mới, Diệp Lương Nhất vốn đối với năm mới không có cảm giác gì, nay nghe cô nói vậy, bỗng cảm nhận được vài phần hương vị.

Hai người đang ngồi ở một cái giường khác nhỏ giọng nói chuyện, bỗng nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa, Trần An An trước sau như một chịu khó, lúc này tâm tình lại tốt, nghe vậy lập tức chạy xuống giường mở cửa. Kết quả vừa mở ra, liền thấy Diệp phu nhân xách túi đứng ở cạnh cửa.

“A, bác, sao bác lại tới đây?” Trần An An nhìn thấy Diệp phu nhân vẫn còn có chút sợ sệt, một cái tát kia của bà thật sự làm cho Trần An An ấn tượng sâu sắc.

“Con qua đây, chúng ta nói chuyện.” Ánh mắt Diệp phu nhân lướt qua Trần An An, cảnh cáo Diệp Lương Nhất một cái, rồi trực tiếp kéo Trần An An ra khỏi phòng bệnh.

46. Chương 46

Chương 46

Edit: June

Cả người Trần An An không được tự nhiên đứng đối diện với Diệp phu nhân, tay chân cũng có chút cứng ngắc. Diệp phu nhân trầm mặt, ánh mắt vô cùng sắc bén, không tìm thấy một chút bóng dáng hòa ái thân thiết lúc trước.

Trong lòng Trần An An tự nhiên muốn lùi bước, cô rụt rụt cổ, mắt to chớp chớp, người ta còn chưa nói gì mà đã bắt đầu yếu thế, “Bác, cháu xin lỗi, cháu thật có lỗi.”

“thật có lỗi?” Diệp phu nhân hừ lạnh một tiếng, liếc liếc mắt nhìn hướng phòng bệnh, thấy con nhà mình đang đứng ở nơi nào rất xa nhìn về bên này, trong mắt hiện lên một tia không rõ ràng, “Hai đứa diễn trò thật giỏi đấy! Nghe nói không chỉ mình bác bị lừa, ngay cả ba con cũng chẳng hay biết gì?”

Sắc mặt Trần An An trắng nhợt, ba cô hiện tại vừa mới phẫu thuật, chắc chắn không thể kích động mạnh, nếu Diệp phu nhân không quan tâm đi vào nói chuyện này với ba cô, vậy thì hỏng mất!

“Bác, bác đừng nói cho ba con biết, đều là lỗi của con, con xin lỗi.....”

“Chỉ một câu xin lỗi nhẹ nhàng là xong sao?” Diệp phu nhân ngắt lời cô, nét quý phái xinh đẹp trên mặt xen lẫn thương tâm, “Diệp Lương Nhất đã hơn ba mươi, ngay cả bạn gái cũng không có, bác, người làm mẹ như bác trong lòng vô cùng sốt ruột, hai đứa lại làm ra chuyện này với bác!”

Trần An An nghe vậy trong lòng càng thêm áy náy, vừa định nhận lỗi lần nữa, lại bỗng nhiên nghĩ tới chỗ không đúng, mình hiện tại chính là bạn gái Diệp Lương Nhất a! Anh ấy có bạn gái! Lập tức liền ưỡn bộ ngực nhỏ, nhìn về phía Diệp phu nhân nói: “Bác, con, con chính là bạn gái Diệp Lương Nhất!”

Mây liễu Diệp phu nhân dựng thẳng đứng, dường như càng thêm căm tức, “Đến bây giờ con còn định lừa bác! An An, thật sự là bác nhìn lầm người rồi,” nói đến đây, bà cúi đầu lau khóe mắt, giọng nói mang theo một chút ghen ngào, “Bị con làm chậm trễ như vậy, Diệp Lương Nhất đã bỏ lỡ bao nhiêu cô gái tốt a, vậy phải làm sao bây giờ!” nói xong, lại lau khóe mắt.

Trong lòng Trần An An lúc này đã sôi sục như sóng cuộn biển gầm, cũng càng thêm tự trách. Nhìn xem cô đã làm cái gì, thế nhưng khiến cho người lớn đau lòng như vậy! Suy bụng ta ra bụng người, nếu có người nói dối ba cô, lừa gạt tình cảm ba cô, cô nhất định sẽ hung hăng lao lên đánh cho người nọ một trận, mà hiện tại mình cũng không khác gì người như vậy!

“Bác, bác đừng khóc,” Trần An An cắn môi, thử thăm dò vỗ vỗ lưng Diệp phu nhân, thấy bà không gạt bỏ, lại vỗ vài cái nữa, do dự mà nói: “Bác, con thật sự thật sự xin lỗi, bác muốn mắng con thì cứ việc mắng đi! Con tuyệt đối không oán trách!” Dừng một chút, lại bổ thêm một câu, “Bác muốn con làm gì cũng được, chỉ cần trong lòng bác có thể dễ chịu.”

Diệp phu nhân lại khẽ khóc nức nở hai tiếng, bụm mặt, giọng điệu buồn bã, “thật sự làm cái gì cũng được?”

Trần An An ra sức gạt đầu, lại một mực hứa hẹn, “Vâng!”

“Theo bác đi mua sắm.”

“Vâng!”

“Thường xuyên tới nhà nói chuyện với bác.”

“Vâng!”

“không được nói dối bác nữa.”

“Vâng!”

“Đính hôn với Diệp Lương Nhất!”

“Vâng!”

một từ theo quán tính thốt ra, lúc này Trần An An mới nhận thấy có chỗ không ổn, vội vàng hoảng sợ bịt kín miệng, nhưng mà đã không kịp rồi.

cô trở mắt nhìn Diệp phu nhân nhanh chóng ngẩng đầu lên, nụ cười trên mặt quả thực so với hoa xuân còn rực rỡ hơn, “Tốt lắm, con đã đồng ý rồi, không thể đổi ý, bằng không.....” Giọng nói Diệp phu nhân thoáng trầm xuống, “Bác sẽ lại đau lòng.”

Lúc này Trần An An đã loạn như cào cào, đầu óc choáng váng đã sớm mất đi khả năng suy nghĩ, chỉ có thể ấp úng phản bác, “Nhưng mà, nhưng mà không được.....”

“Con đổi ý sao?” Diệp phu nhân dùng khóe mắt liếc về hướng Diệp Lương Nhất một cái, mặt lại lần nữa chôn vào lòng bàn tay, “Quên đi, bác cũng không ép con, làm sao bác có thể ép con và Diệp Lương Nhất đính hôn? Bác, bác chính là số trời sinh không có con dâu.....” nói đến chữ cuối đã ghen ngào không thành câu.

Trần An An chóng mặt, bị Diệp phu nhân quay như chong chóng vậy, trong lòng trăm loại cảm xúc đồng loạt nảy lên, vừa hoảng vừa vội, nên cuối cùng ngay cả một chút suy xét đều biến mất. cô luống cuống tay chân trần an Diệp phu nhân, thấy không có hiệu quả gì, đầu nóng lên, một câu thốt ra.

“Con đồng ý!”

Diệp phu nhân đang ghen ngào nhất thời dừng lại, “không đổi ý?”

“không đổi ý!”

“thật tốt quá!” Diệp phu nhân nhanh chóng buông tay trên mặt xuống, nhanh nhẹn với vào trong túi sờ sờ, ngay sau đó liền kéo tay trái Trần An An lại.

Xúc cảm lạnh lẽo làm cho Trần An An cả kinh, cúi đầu nhìn xuống, một cái nhẫn kim cương nhẫn đã nằm trên ngón áp út tay trái cô rồi.

“Bác, thế này, thế này không được!” cô vội vàng định rút nhẫn ra, lại bị Diệp phu nhân tay mát lạnh lệ ngăn trở, “Nếu con tháo ra chính là đổi ý!”

nói xong, bà không đợi Trần An An phản bác, trực tiếp kéo khóa túi lại, vỗ vỗ bả vai của cô rồi bước đi, để lại Trần An An đứng tại chỗ, trợn mắt há hốc mồm nhìn nhẫn trên tay mình, một lúc lâu sau cũng chưa hoàn hồn.

“Mẹ làm thế nào?” Lúc Diệp phu nhân đi ngang qua Diệp Lương Nhất, bước chân ngừng lại, hướng Diệp Lương Nhất nháy mắt nhỏ giọng tranh công.

Diệp Lương Nhất nhìn thoáng qua nhẫn trên tay mình, khóe môi hơi cong lên, “Cám ơn mẹ.”

Trong lòng Diệp phu nhân nhất thời thở phào nhẹ nhõm, khẽ hỏi: “Cái này có thể bỏ qua cái tát kia?” Con nhà mình từ nhỏ đã là đứa rất có chủ kiến, cho dù là nguyện vọng thi đại học cũng đều tự quyết định, bà không hề can thiệp.

Từ trước đến nay bà chủ trương phương thức giáo dục tự do, bởi vậy quan hệ với con vô cùng tốt, chưa từng có khi nào đổ mặt tía tai. Diệp Lương Nhất lớn như vậy, bà mới đánh có hai lần, lần đầu tiên là khi bà và ba nó ly hôn, Diệp Lương Nhất ôm chân ông ta không cho đi, khi đó bà cực hận người đàn ông kia, lại thấy con không muốn xa rời ông ta như vậy, đầu óc nóng lên, liền hung hăng đánh Diệp Lương Nhất mấy phát.

Khi đó Diệp Lương Nhất mới học lớp ba, chỉ sau một buổi tối mà tính tình đột nhiên thay đổi, từ một đứa trẻ hoạt bát sáng sủa, bỗng nhiên trở nên trầm mặc, ước chừng nửa tháng không nói một chữ với bà, cuối cùng bà phát khóc xin lỗi, chỉ thiếu nước tìm bác sĩ tâm lý, mới rút cuộc cạy mở được cái miệng của con.

Mà lần thứ hai, chính là khi biết chuyện Diệp Lương Nhất và Trần An An là giả. Bà biết con nhà mình không có hứng thú gì với phụ nữ, thiếu chút nữa sụp đổ, khi đó mỗi ngày bà đều suy xét lại mình, có phải bởi vì hôn nhân của bà để lại cho con vết sẹo quá sâu, cho nên mới khiến con thành ra tình trạng này.

Vì thế, khi con rút cuộc cũng trở về công tác gần bà, bà mới sốt sắng sắp xếp cho con đi xem mắt nhiều như vậy, đủ các kiểu cô gái, hi vọng nó có thể nhìn trúng một người. Nhưng mà kết quả lại thật đau khổ, con bà chẳng những nhìn ai cũng chướng mắt, thậm chí lúc về nhà thì ngay cả hình dáng người ta thế nào cũng không nhớ rõ.

Đúng lúc bà đang cực kỳ nôn nóng thì Trần An An xuất hiện, quả thực giống như một cây thuốc cứu mạng vậy! Khiến cho tâm sự áy náy bao năm nay của bà cuối cùng cũng được buông xuống.

Cho nên lúc nghe thấy quan hệ của bọn họ là giả, bà mới phản ứng dữ dội như vậy.

thật ra, ngay khi rời khỏi bệnh viện bà liền hối hận, con mình là người như thế nào bà hiểu nhất, từ trước tới giờ nó làm việc gì cũng có chừng mực, chắc chắn sẽ không hồ đồ, mình hẳn nên hỏi cho rõ ràng trước mà không phải lao đến làm ầm như vậy.

Chờ đến lúc bà gọi điện lại, Diệp Lương Nhất liền kể hết đầu đuôi chuyện của nó và Trần An An, lúc này bà mới hiểu rõ sự tình.

Tuy rằng lúc bắt đầu quả thật có ý lừa gạt, nhưng ai quản bắt đầu như thế nào, dù sao cuối cùng bà cũng có một cô con dâu! Đây mới là điều quan trọng nhất!

Bà hỏi mọi cách để đền bù lại cho con, dù sao một cái tát kia cũng không nhẹ, bây giờ chính bà nghĩ lại còn cảm thấy đau lòng. Nhưng mà nó lại không mở miệng, thẳng đến khi áy náy trong lòng bà bay lên đến đỉnh điểm, lúc này Diệp Lương Nhất mới nhẹ nhàng nói một câu, “không phải mẹ đang chuẩn bị đính hôn cho bọn con sao, cứ tiếp tục đi! không cần tổ chức tiệc đính hôn gì cả, chỉ cần hai người chúng con.”

Điều này làm Diệp phu nhân vô cùng bối rối, chỉ cần hai người đính hôn, không cần tiệc rượu, bảo bà nên chuẩn bị như thế nào? Gọi điện thoại vô số lần, hỏi vô số chị em, lại kết hợp với tính cách Trần An An, rốt cuộc bà nghĩ ra một cách. Lại thông qua sự đồng ý của Diệp Lương Nhất, dựa theo cỡ tay và ảnh chụp mà con đưa cho để đi mua nhẫn, nên lúc này mới có cảnh xuất hiện tại bệnh viện.

Diệp Lương Nhất sờ sờ nhẫn trên tay, trên khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng bỗng nhiên thêm vài phần nhu hòa, hần nhướn mày nhìn Diệp phu nhân, “Mẹ, mẹ nói gì vậy, con chính là con mẹ mà.”

Diệp phu nhân ngẩn người, lúc phản ứng lại lập tức tươi cười, trực tiếp cho Diệp Lương Nhất một quyền, cười mắng: “Tiểu tử thôi!” Bà vụng trộm liếc nhìn Trần An An đang ngây ngốc đứng đằng kia, thu lại ý cười trên mặt, “Đối xử tốt với An An, mẹ đi đây.”

Diệp Lương Nhất gật đầu, nhìn theo bóng dáng Diệp phu nhân đi xa, lúc này mới bước lại chỗ Trần An An, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, thân nhiên hỏi: “Làm sao vậy?”

Trần An An vừa thấy Diệp Lương Nhất, lập tức giơ tay ra trước mặt hần, “Anh xem xem, mẹ anh tự nhiên đeo cho em một chiếc nhẫn!” cô giống như phát hiện ra chuyện gì đó không thể tin được, đôi mắt đen láy trợn to, “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Nhìn móng vuốt nhỏ trắng mềm trước mắt kia, Diệp Lương Nhất cũng vươn tay, đem chiếc nhẫn đôi cùng kiểu quơ quơ trước mắt cô, “Anh cũng có.”

Trần An An vội phát khóc, “Việc lớn rồi! Anh biết không, mẹ anh lại nói chúng ta đeo nhẫn là đính hôn! không thể như vậy được, anh mau mang nhẫn đến trả lại ẹ anh.”

Diệp Lương Nhất sầm mặt xuống, dè lại cái tay cô đang muốn tháo nhẫn ra, “Em không muốn đính hôn với anh?”

“không phải, nhưng mà, nhưng mà đính hôn là chuyện lớn như vậy, em.....”

“Ba em đồng ý.” Diệp Lương Nhất ngắt lời cô, “Yên tâm đi.”

“Nhưng mà.....”

“không có nhưng mà.” Diệp Lương Nhất cúi đầu hôn hôn lên đôi tay nhỏ bé ấm áp của cô, nấp nhẫn trên mặt khi cười sâu thêm, kết hợp với gương mặt tinh tế, gần như làm Trần An An hoa mắt.

“Chúng ta đính hôn.”

hần vươn ngón trỏ đặt lên môi cô, thở dài một tiếng, “Đừng cự tuyệt, nếu không mẹ lại đánh anh.” hần rũ mắt xuống, lông mi cong dài khẽ run, giọng điệu tuy rằng hờ hững nhưng lại ẩn chứa đầy tủi thân, “Em không thấy sao, vừa nãy ở hành lang bà còn đánh anh một cái.”

Vừa nghe hần nói như vậy, Trần An An lập tức quăng mọi lo lắng ra sau đầu, liên tục gật đầu, “Em không cự tuyệt! không cự tuyệt! không phải chỉ là nhẫn sao, ngày nào em cũng đeo!” Trong lòng lại nghĩ, thì ra Diệp phu nhân hung dữ như vậy, về sau phải để mắt đến Diệp Lương Nhất nhiều hơn mới được, không thể để Diệp phu nhân lại đánh anh!

Diệp phu nhân ra khỏi bệnh viện, đang vui mừng không ngớt vì cuối cùng cũng tóm gọn được con dâu cho con, lại không mấy may biết con mình đã sớm qua cầu rút ván đem bà bán hoàn toàn.

Diệp Lương Nhất nắm chặt đôi tay nhỏ bé của Trần An An, đôi mắt khẽ cong, “Ừ.”

Buổi chiều thì ba Trần tỉnh lại, thoát nhìn tinh thần cũng không tệ lắm, Diệp Lương Nhất đã nghỉ, nhưng vẫn ở lại bệnh viện cùng Trần An An chăm sóc ông, không khác gì bác sĩ riêng.

Đêm giao thừa, không có chương trình đón xuân, không có pháo hoa, thậm chí cũng không có một bữa cơm ra dáng đoàn viên, Diệp Lương Nhất cùng Trần An An ở trong bệnh viện trông coi ba Trần, ở trong phòng bệnh ngập mùi thuốc khử trùng đón năm mới.

Bữa trưa ngày đầu năm mới, Diệp phu nhân cùng lái xe trong nhà đến, mang theo rất nhiều đồ ăn phong phú và một ít vật dụng hàng ngày, lần đầu cùng ba Trần gặp mặt, nhưng vì ba Trần không thể quá mệt mỏi được, chỉ đơn giản ân cần thăm hỏi vài câu rồi rời đi.

Buổi chiều, sau khi ba Trần ngủ, Trần An An liền xuống lầu mua mấy tờ giấy đỏ về, nói là muốn cắt mấy chữ phúc dán ở đầu giường ba cô, tuy rằng cô không mê tín, nhưng năm mới làm thế cũng là để cầu may mắn tốt lành.

“Em cắt chữ?” Diệp Lương Nhất cầm lấy tờ giấy đỏ nhìn đi nhìn lại, thấp giọng hỏi.

“Tất nhiên!” Trần An An đắc ý hất cằm nhỏ, “Các bác các thím đều nói em rất khéo tay!”

“Có thật không?”

“thật!”

Diệp Lương Nhất giật mình, “Cắt chữ hỉ thì sao?”

“Cái này thì có gì khó, anh xem này!” Trần An An cầm tờ giấy đỏ trong tay cắt ra một mảnh nhỏ, ngón tay linh hoạt uốn lượn, mấy đường đi xuống, lúc mở ra liền biến thành một cái chữ hỉ nho nhỏ.

Diệp Lương Nhất đem chữ hỉ nhỏ kia đặt vào lòng bàn tay, bình tĩnh nhìn vài giây, khoe mắt liếc đến ba Trần đang ngủ say, khoe môi hơi cong lên, “Vậy cắt thêm vài cái nữa đi!”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Diệp Lương Nhất đưa Trần An An đi dạo phố mua quần áo, lúc cô thử quần áo cũng muốn chen vào cùng.

Trần An An [thẹn thùng]: Anh ra ngoài đi! Để cho người khác nhìn thấy thì ra làm sao nữa!

Diệp Lương Nhất [bình tĩnh]: Anh vào để xem em mặc quần áo mới thôi mà.

Trần An An [nghi hoặc]: thật?

Diệp Lương Nhất [nghiêm túc]: Ừ.

Trần An An [quay một vòng]: Anh xem em mặc cái váy này được không?

Diệp Lương Nhất [chỉ huy]: Kéo khóa xuống dưới, đúng rồi, ngực cũng kéo xuống một chút.....

Trần An An [phát điên]: Anh muốn bảo em cởi hết xuống à? Ý anh là em mặc cái váy này rất xấu sao?

Diệp Lương Nhất [không biết xấu hổ]: không phải, anh muốn nói là em không mặc gì mới là đẹp nhất.

Chẹp chẹp, đàn ông nào cũng chỉ thế là giỏi.

47. Chương 47

Chương 47

Edit: Junee

Trần An An không nghi ngờ gì cả, còn tưởng rằng Diệp Lương Nhất thích cô cắt chữ hỉ, trong lòng vui mừng không thôi, cầm lấy kéo xòen xọt cắt một cái chữ hỉ lớn cộng thêm vô số chữ hỉ nhỏ, thích thú hài lòng đưa toàn bộ cho Diệp Lương Nhất.

Diệp Lương Nhất đem mấy chữ hỉ này xếp cẩn thận lên bàn ở đầu giường, dùng một quyển sách Trần An An mang tới để đè lên, thỉnh thoảng lại liếc mắt một cái, trong mắt lóe sáng, nhìn vô cùng giống sói đói trong đêm tối!

Gần tối, Trần An An theo thường lệ về nhà nấu cơm, để Diệp Lương Nhất ở lại phòng bệnh chăm sóc ba cô. thật ra theo ý kiến của Diệp Lương Nhất, Trần An An cứ một ngày chạy hai lượt như vậy rất vất vả, muốn ăn cái gì hoàn toàn có thể kêu bên ngoài, nhưng Trần An An lại ngại như vậy quá lãng phí, nói gì cũng không nghe. Diệp Lương Nhất không lay chuyển được cô, đành trơ mắt nhìn thịt trên mặt cô càng ngày càng ít, lúc trước khuôn mặt nhỏ nhắn có chút trẻ con phúng phính, bây giờ cảm đã nhợt ra rồi.

hắn đau lòng không thôi, tay vừa vô thức đùa nghịch mấy chữ hỉ, trong đầu vừa suy nghĩ cách để Trần An An bớt mệt mỏi, ba Trần liền tỉnh lại.

“Ba, ba tỉnh à, muốn đi WC sao?” Diệp Lương Nhất đi đến đầu giường ba Trần, cúi người hỏi, trên tay không biết là đã quên hay là như thế nào vẫn còn cầm cái chuỗi dài chữ hỉ đỏ chói mắt kia.

Ba Trần không muốn đi WC, trên thực tế, ông đang toàn lực chú ý đến mấy chữ hỉ đỏ rực trong tay Diệp Lương Nhất kia, ngay cả chữ ba Diệp Lương Nhất nói cũng xem nhẹ. Theo những đường cắt vô cùng quen thuộc kia, ba Trần liếc mắt một cái có thể nhận ra đó tuyệt đối là kiệt tác của con gái nhà mình.

Diệp Lương Nhất theo ánh mắt ba Trần chuyển qua trên tay mình, hắn đẩy kính mắt, đem mấy chữ hỉ kia lại gần ba Trần, “Đây là An An đưa cho con.”

Quả nhiên! Ba Trần mím môi, trên khuôn mặt đầy tang thương hiện lên một tia bất đắc dĩ, đứa bé ngốc này sao lại đưa thứ này cho Diệp Lương Nhất, đây không phải là tuyên bố phải gả cho người ta sao?! thật là một chút thẹn thùng con gái cũng không có! Hơn nữa, tên tiểu tử này vì sao cứ kêu ba trôi chảy như vậy? Ông cũng không phải là ba cậu ta!

“đã có gì đâu, cậu đừng có gọi tôi là ba!” Ba Trần vất vả bày ra một bộ mặt nghiêm khắc, nhưng ông vừa mới phẫu thuật xong, thân thể suy yếu, ngay cả nói lớn cũng không được, huống chi là muốn tăng khí thế.

Diệp Lương Nhất nghe vậy, sắc mặt cũng không hề thay đổi, hắn nhướn mày nhìn thoáng qua chữ hỉ trên tay mình, lại giơ bàn tay đeo nhẫn ra trước mặt ba Trần, “Ba, không thể nói như vậy, An An đã là vợ con, cô ấy gọi ba là gì đương nhiên con cũng phải gọi theo.” hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Da mặt An An mỏng, vẫn ngại nói với con, chỉ đưa mấy chữ hỉ, ba, ba cũng hiểu được ý An An chứ?”

Ba Trần nhìn vài cái chữ hỉ kia, lại nhìn cái nhẫn, nhất thời một chữ cũng không nói được, con gái mình mình biết, tuyệt đối là một đứa cố chấp bảo thủ, như vậy chắc chắn là nó đã chấp nhận người đàn ông này rồi!

Công việc của Diệp Lương Nhất tốt, dáng vẻ cũng ưa nhìn, mẹ cậu ta ông cũng đã gặp, nhìn khá hòa nhã. Theo lẽ thường thì việc hôn nhân này ông hẳn là không nên phản đối, nhưng mà tiểu tử này tuy rằng tính tình lạnh lùng, lại đây một bụng xấu. Nếu An An thật sự gả qua đó, còn không bị người ta ăn hiếp sao?!

Bởi vậy ba Trần tuy rằng biết Diệp Lương Nhất tốt nhưng cũng không biểu hiện ra mặt quá nhiệt tình, vẫn thần nhiên, thái độ thậm chí còn kém xa với Chu Tề.

Ba Trần im lặng không nói lời nào, Diệp Lương Nhất cũng không mở miệng. không phải hắn không muốn nói, mà là thật sự không có gì để nói, ngày đó ở bệnh viện, hắn đã tìm mọi cách lấy lòng ba Trần, cái gì có thể làm đều làm, nhưng mà lại không chiếm được một nụ cười của ông.

Lúc này, thật ra trong lòng Diệp Lương Nhất cũng rất căng thẳng, nhưng mặt hắn trước sau vẫn lạnh tanh, hoàn toàn không nhìn ra cảm xúc gì.

Còn ba Trần, trong lòng cũng ngũ vị tạp trần, trăm loại cảm xúc ngổn ngang, quả thực giống như rơi vào chai ngũ vị hương. Con gái mình nuôi dưỡng hơn hai mươi năm, nay mắt thấy sẽ không giữ lại được, biến thành vợ người ta. Trước đây không bao giờ nghĩ tới thời điểm này, nên không cảm thấy gì, nhưng mà hiện tại, mỗi khi nghĩ đến đứa con gái duyên dáng đáng yêu mình nuôi từ bé sẽ lập gia đình, trong lòng liền chua xót không thôi.

Vì thế, chờ khi Trần An An mang hộp cơm giữ ấm tới phòng bệnh, liền cảm thấy không khí có gì đó quái dị. May mắn cô luôn là thần kinh thô, cũng không nghĩ nhiều, đem hộp cơm nhét vào trong lòng Diệp Lương Nhất, rồi đẩy hắn ra khỏi phòng bệnh, để hắn về văn phòng ăn. Ba cô hiện giờ ngay cả cháo cũng không thể ăn, nếu nghĩ thấy mùi cơm, chắc chắn sẽ rất khó chịu.

Diệp Lương Nhất đi rồi, Trần An An liền chạy đến ngồi cạnh giường ba Trần, thật cẩn thận kéo chăn của ba cô lên, nhẹ nhàng sờ sờ bụng ông, lại không dám tiếp tục sờ lên trên nữa, “Ba, còn đau không?”

Tuy rằng ngoài miệng ba cô không hề hé răng, nhưng mà Trần An An biết, buổi tối ông đau đến nỗi không ngủ được, vì không muốn quấy rầy cô ngủ nên mới gắng gượng, cho nên ban ngày ông mới ngủ nhiều như vậy.

“không đau.” Ba Trần thấy con gái mở to đôi mắt trong veo như nước lo lắng nhìn mình, cho dù là đau cũng không cảm nhận được, trong lòng tràn đầy yêu thương trĩu mến. Nhưng mà nghĩ đến con sắp trở thành con nhà khác, lại không cam lòng.

“An An, Diệp Lương Nhất kia có đối xử tốt với con không? Con nói thật cho ba nghe.” Ba Trần thử thăm dò, dù sao ông cũng là ba, không phải mẹ, có một số việc không thể nào hỏi quá chi tiết được.

Trần An An nghe thấy ba cô hỏi, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, ngượng ngịu túm túm góc áo, ấp úng nói: “Rất, rất tốt …..”

Ba Trần vừa thấy cô như vậy, làm sao mà không hiểu được, lại thấy chiếc nhẫn chói mắt trên tay cô kia, trong lòng thở dài một tiếng, “Vậy chữ hỉ cũng là con cắt?”

Trần An An mở to mắt, không rõ vì sao ba cô lại chuyển đề tài nhanh như vậy, nhưng vẫn gật đầu, vui vẻ thừa nhận, “Đúng vậy!” cô chỉ chỉ chữ phúc thật to dán trên đầu giường, nói: “Ba, chờ thêm vài ngày con đỡ ba ngồi dậy xem, con còn dán ở đầu giường ba chữ phúc thật to đấy!” Khóe mắt cô cong lên, “Chờ ba khỏe lại, con đưa ba ra ngoài đi dạo một vòng!”

“Chút bệnh này thì tính là gì!” Ba Trần kiêu ngạo lơ đi nói: “Chờ ba khỏe lên, trở về nhà, sắp đến vụ xuân rồi, trong nhà còn hai mẫu đất chưa cày, ở thành phố lâu cả người cũng không quen!” Ông dừng dừng, thở dài thật mạnh, “Chỗ vàng chỗ bạc, không bằng cái nhà tòi tàn của mình!”

Lời này làm Trần An An đau xót không thôi, cầm tay ba cô mà mãi không nói được thành lời, cũng may ba Trần không phải người đa cảm, cảm thán một chút rồi thôi.

Ông nhìn Trần An An từ trên xuống dưới, cẩn thận đánh giá một hồi, đứa bé ngày nào nay đã trở thành một cô gái, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, nhất là đôi mắt to kia, giống như mã não đen ngăm vào nước, vừa sáng vừa trong.

“Gả cho Diệp Lương Nhất thì phải hòa thuận mà sống, nếu cậu ta bắt nạt con, con cứ tìm ba, ba cho dù liều cái mạng già này cũng không tha cho cậu ta!”

“Ba,” Trần An An nghe ông nói xong nước mắt lưng tròng, ba cô luôn dạy dỗ cô vô cùng nghiêm khắc, chưa bao giờ nói với cô những lời thâm tình như vậy, Trần An An ăn nói vụng về, trong khoảnh khắc đầu óc trống rỗng, cái gì cũng không nói được.

Ngay lúc đó, Diệp Lương Nhất ăn xong cơm trở lại, vừa đẩy cửa đi vào đã thấy hai mắt Trần An An hồng hồng, trong lòng nhất thời căng thẳng, tưởng ba Trần không đồng ý chuyện hắt và Trần An An.

hắt đi lại gần, vừa định nói gì với ba Trần, chợt nghe ba Trần thấp giọng nói: “Đợi một thời gian nữa, muốn làm việc gì thì cũng phải sau ngày mồng một tháng năm.”

Đầu Diệp Lương Nhất ông một tiếng, chân sau va phải chân trước, lão đảo một cái thiếu chút nữa ngã về phía trước.

Với sự thông minh của hắt, đương nhiên biết hai chữ làm việc mà ba Trần nói có ý gì. Bác sĩ Diệp luôn vui buồn không hiện ra mặt, lúc này kích động mặt đỏ rần, làm việc! Làm việc! Ba Trần rốt cuộc đồng ý chuyện của bọn họ rồi!

“Cám ơn ba!” Diệp Lương Nhất ổn định bước chân, nhìn thoáng qua sắc mặt ửng hồng của Trần An An, nụ cười ngây ngô trên mặt làm thế nào cũng không kìm lại được.

Suốt một buổi chiều, Diệp Lương Nhất luôn ở trong trạng thái lâng lâng, khóe miệng vẫn giương cao, ngay cả kính mắt trượt xuống mũi cũng không thèm nâng lên.

Cuối cùng ngay cả Trần An An cũng không nhịn được, lấy cốc ăn cơm tối, túm hắt ra khỏi phòng bệnh. Lúc này Diệp Lương Nhất mới nhận thấy mình thất thố, điều chỉnh một chút, khôi phục dáng vẻ lạnh băng bình thường, ánh mắt lại thỉnh thoảng liếc nhìn Trần An An, nóng rực giống như tấm lửa.

Dọa Trần An An buổi tối cũng không dám cùng hắt ngủ, nhưng chung quy vẫn không chịu nổi da mặt dày của Diệp Lương Nhất, cởi áo khoác lên giường nằm, Trần An An không có cách nào. Lại không thể ở trước mặt ba cô cùng hắt giằng co nên đành phải thỏa hiệp.

Kỳ thật ba Trần vô cùng không muốn con gái mình cứ như vậy ngủ chung với Diệp Lương Nhất, nhưng mình đang sinh bệnh nằm trên giường, chỉ một mình con gái chăm sóc ngày đêm rất vất vả, ông không nỡ. Bởi vậy không thể không chấp nhận chuyện Diệp Lương Nhất và con gái mình chung giường chung gối.

Nửa đêm đang lúc mơ mơ màng màng, Diệp Lương Nhất bị người trong lòng không ngừng vịn vẹo mà tỉnh, hần mở mắt, nhỏ giọng hỏi: “An An, em làm sao vậy?” Trần An An luôn ngủ rất ngoan, lúc này lộn xộn như vậy thật không bình thường.

“Diệp Lương Nhất, em hơi khó chịu.” Giọng Trần An An hơi khàn, trong bóng đêm nghe đặc biệt khó khăn, “Xin lỗi, làm anh tỉnh, nhưng mà em nóng quá, đầu cũng đau.....”

Diệp Lương Nhất nhíu mày nghiêng nửa người dậy, trong bóng đêm sờ lên trán cô, ai ngờ vừa sờ, cơn buồn ngủ lập tức tan biến, Trần An An lên cơn sốt, lại là sốt cao, muốn phồng cả tay!

“Phải ra ngoài ngay!” Diệp Lương Nhất lập tức xoay người xuống giường, ngay cả áo khoác cũng không kịp mặc, trực tiếp ôm lấy Trần An An đi thẳng ra ngoài phòng bệnh.

Tuy rằng đầu Trần An An choáng váng nhưng bị hần ôm như vậy cảm thấy rất không tự nhiên, lập tức giãy dụa muốn xuống.

“Đừng nhúc nhích, bây giờ phải lập tức rời khỏi phòng bệnh, nếu không lây bệnh cho ba em thì không xong đâu!” Diệp Lương Nhất nói nghiêm túc, dọa Trần An An nhất thời một cử động nhỏ cũng không dám, ngoan ngoãn co rụt vào lòng Diệp Lương Nhất.

Diệp Lương Nhất ôm cô đến văn phòng của mình, đặt lên sô pha nhỏ bằng da, đo nhiệt độ cơ thể, ba mươi chín độ tám, thiếu chút nữa là bốn mươi! Đây không phải chuyện đùa!

Động tác của hần vô cùng nhanh nhẹn, cầm lấy chìa khóa, đi nhanh đến phòng thuốc, lúc trở về, một tay cầm ống tiêm, một tay cầm lọ cồn. Nhìn Trần An An ra lệnh: “Cởi quần!”

Tiêm thuốc không thể dùng thường xuyên được, tiêm càng nhiều thì cơ thể sẽ càng kháng thuốc, vẫn nên tiêm mũi nhỏ thì hơn.

Mặc dù Trần An An có hơi sợ tiêm, nhưng mà biết bây giờ không phải lúc kì kèo, lập tức cắn răng cởi quần, lộ ra cái mông nhỏ.

Về mặt Diệp Lương Nhất bình tĩnh, dùng cồn xoa lên trên để khử trùng, ống tiêm trên tay vững vàng đâm xuống! Trần An An đau buốt run lên, cơ trên mông cũng co thắt lại.

“Thả lỏng!” một tay Diệp Lương Nhất nhẹ nhàng vuốt ve mông cô, muốn giúp cô thả lỏng, nếu cơ quá thắt chặt, sau khi rút kim tiêm sẽ bị chảy máu nhiều hơn.

Mông Trần An An vốn mẫn cảm, bị hần vuốt ve như vậy làm sao còn có thể thả lỏng, cái loại cảm giác hơi tê dại này thậm chí vượt qua cả sự đau đớn, làm cho đầu óc Trần An An lảng lảng dập dềnh.

Diệp Lương Nhất thấy cô vẫn không thể nào thả lỏng được, lại không thể ép cô, đành cứ như vậy đẩy nước thuốc vào, rút kim tiêm ra, dùng bông thấm cồn đặt lên chỗ tiêm, ước chừng sau năm phút mới đem miếng bông ném vào thùng rác.

“Có đau không?” Lúc này Trần An An đang vênh mông nằm bò trên bàn, sau khi bỏ bông sát trùng đi, Diệp Lương Nhất thuận thể lật người cô lại, nửa ôm vào trong ngực, dịu dàng hỏi.

“không sao.” Trần An An chột dạ, mắt to chớp chớp không dám nhìn vào mắt Diệp Lương Nhất, chỉ có thể lấp bấp trả lời.

Lại không ngờ bộ dáng cô vợ nhỏ như vậy lọt vào mắt Diệp Lương Nhất thật sự quá ngon miệng.

Bởi vì phát sốt, hai má Trần An An đỏ bừng, đôi mắt sáng mênh mông sương mù, khóe mắt còn vương vệt phấn mờ mờ, cực kỳ giống bộ dáng đêm hôm đó ở khách sạn.....

Diệp Lương Nhất giật mình, đầu ngay lập tức cúi xuống, muốn hôn Trần An An, lại bị Trần An An nghiêng đầu né tránh.

cô đỏ mặt ấp úng nói: “Em, em bị cảm, không, không thể hôn.....”

Diệp Lương Nhất cong môi, chạm vào trán cô, hơi thở nóng rực phun lên mặt cô, “Bị cảm phải lây sang cho người khác mới có thể mau khỏi, anh muốn em nhanh hết bệnh.....” nói xong, trực tiếp bắt lấy làn môi ấm nóng của cô, âm cuối cũng biến mất ở giữa khe hở hai đôi môi triền miên.

48. Chương 48

Chương 48

Edit: Junee

Từ sau khi phát hiện ba Trần bị ung thư, Diệp Lương Nhất ít có cơ hội thân mật với Trần An An như vậy, hai người một thì bận rộn một thì không có tâm trạng, ngược lại chưa có xác định quan hệ.

Đối với việc này Diệp Lương Nhất tuy rằng bất mãn nhưng cũng không có cách nào khác, hắn không thể ăn dấm chua của cha vợ mình, mặc dù thật sự cũng có một chút.

Cho nên có được cơ hội đêm nay, Diệp Lương Nhất làm sao có thể buông tha, trực tiếp đem người nửa đặt trên bàn, trong trong ngoài ngoài hôn triệt để.

Lúc bọn họ vào phòng, bởi vì sốt ruột nên Diệp Lương Nhất chỉ mở một đèn, cho nên trong văn phòng cũng không quá sáng chói, thậm chí ánh sáng còn hơi lơ mơ, vô tình tạo nên một khung cảnh khá phù hợp.

Vì phát sốt mà đầu óc Trần An An có chút mơ hồ, lúc này bị hôn không chừa một kẽ hở như vậy, lại càng thêm trống rỗng.

Nụ hôn giao hòa, nước bọt triền miên chập chập vang lên ở trong văn phòng yên tĩnh chỉ có tiếng hít thở của hai người, biên không khí vốn khẩn trương lo âu thành mờ ám. Diệp Lương Nhất không mang kính, lúc này đôi mắt hơi hơi hé mở, quan sát từng chút phản ứng của Trần An An.

Gương mặt cô như một trái đào nhỏ, đôi mắt to híp lại ngoan ngoãn nhận lấy nụ hôn của hắn, không biết có phải vì sốt hay như thế nào, trong mắt ướt át trơn bóng, ngay cả đuôi mắt cũng đọng một chút nước mắt đỏ bừng, tăng thêm cho khuôn mặt tinh tế vài phần quyến rũ.

Diệp Lương Nhất thở dồn dập, bàn tay đặt ở trên ngực Trần An An cũng bắt đầu không thành thật lên xuống.

“A..... Đau.....” Trần An An ôm lấy đầu Diệp Lương Nhất, khẽ tránh đi đôi môi của hắn, giọng nói mềm nhũn, còn mang theo cả một chút thở dốc.

“Đau ở đâu?” Tay Diệp Lương Nhất tránh đi chỗ vừa tiêm, theo đường cong duyên dáng trên cơ thể Trần An An mà trượt lên trên, vừa vuốt ve vừa biết rõ còn có hỏi.

“Ừm, ngực đau.....” Trần An An then thúng cúi đầu, lông mi cong dài khe khẽ run rẩy, dường như cũng bị sự e then của chủ nhân làm ảnh hưởng.

cô đúng là đau mà, tiêm xong vô cùng khó chịu, ngực đau giống như bị gì vậy, cho dù không chạm vào chỗ tiêm, chỉ vuốt ve xung quanh cũng thấy nhức nhối. Trần An An trước giờ vẫn sợ đau, lúc này Diệp Lương Nhất chỉ sờ một chút đã không chịu nổi.

“Xoa nhẹ sẽ hết đau.” Diệp Lương Nhất nói mà không biết xấu hổ, nhưng sau đó cũng chẳng xoa thật, bàn tay to kia rất nhanh chuyển đến khuôn ngực tròn đầy của Trần An An, không ngừng xoa bóp nhào nặn, chỉ một lúc đã khiến cho Trần An An xụi vào trong lòng hắn mà thở hổn hển.

Trần An An chỉ mặc bộ đồ ngủ, lại là loại có cúc, một tay Diệp Lương Nhất ôm lấy Trần An An, tay kia thì luồn vào trong áo cô, nhanh chóng mở ra nút áo ngủ.

“Diệp, Diệp Lương Nhất, em khó chịu.....” Trần An An nắm chặt cánh tay Diệp Lương Nhất, cái cổ thon dài trắng nõn hơi hơi giương lên, lại dễ dàng bị Diệp Lương Nhất hôn môi, đáng thương cầu xin: “Đừng, đừng

đùa Ừm.....” Thân thể của cô đã mềm thành một vũng nước xuân, gần như không tự đứng được, chỉ có thể bám chặt lấy Diệp Lương Nhất, dựa vào hắn để chống đỡ toàn bộ sức nặng của cơ thể mình.

Diệp Lương Nhất thấy thế, cánh tay dùng lực một chút, trực tiếp đem cô ôm lên bàn làm việc của mình, cúi người xuống chỗ vạt áo mở rộng, mút mút cắn cắn bộ ngực của cô, mơ hồ hỏi: “Nóng?”

Trần An An gian nan nuốt xuống nước bọt tiết ra quá nhiều trong miệng, gật đầu hừ nhẹ như mèo con: “Ừm.”

“Bị cảm phải ra mồ hôi mới tốt.” Tay Diệp Lương Nhất dán lên da thịt mềm mại của Trần An An, một tắc lại một tắc vuốt ve, mà miệng cũng không nhàn rỗi, từ xương quai xanh tinh xảo của cô hướng xuống phía dưới vừa liếm vừa hôn, thỉnh thoảng còn dùng đầu lưỡi treu chọc gầy qua gầy lại hai đỉnh hồng non nớt đã dựng thẳng của cô, mang đến cho Trần An An từng trận run rẩy.

“Ngoan, phải nghe lời bác sĩ.”

Những lời này thật ra rất bình thường, nhưng mà phối hợp với cảnh tượng dâm * mĩ lúc này, lại nghe thế nào cũng không phải có ý tốt. Trần An An vốn thẹn thùng, bị hắn hấp dẫn như vậy, thế nhưng trực tiếp mềm nhũn thất lưng, nếu không phải có Diệp Lương Nhất đỡ, lập tức sẽ rơi ụp xuống bàn.

Diệp Lương Nhất thấy thế khẽ cười một tiếng, cúi xuống bộ ngực trắng mềm đang khẽ run của cô mút một cái thật mạnh, đem người ôm sát lại sờ soạng một lượt, lúc này mới thì thầm vào tai Trần An An: “Mới có chút mồ hôi, vẫn chưa được.”

“Đừng, đừng.....” Hai chân Trần An An vòng quanh thất lưng cường tráng của hắn, hơi hơi cọ xát, hiển nhiên là đã động * tình, lại bởi vì sinh bệnh mà chỉ kháng cự được đôi chút, đôi mắt ướt át khẩn cầu, “Em, em đã ra mồ hôi rồi.”

Diệp Lương Nhất “à” một tiếng, cúi đầu nhìn vào mắt cô, từ đôi mắt đen thăm thẳm toát ra ánh sáng dọa người, “Nhưng mà anh còn chưa ra mồ hôi.”

Trần An An bị hắn nhìn chằm chằm tim liền đập nhanh hơn, tư duy vốn chậm chạp giờ quả thực giống như bị đông lạnh, ngay cả suy nghĩ bình thường cũng không làm được, chỉ có thể lắp bắp nói: “Anh, anh không phát sốt, ra, ra mồ hôi cái gì!”

Diệp Lương Nhất nhướn mày, thanh âm khàn khàn nóng bỏng, “Ai nói anh không phát sốt.” một tay hắn nhanh nhẹn tháo quần xuống một nửa, một tay kia thì cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Trần An An, luồn vào quần lót còn chưa cởi của mình, nhấn xuống chỗ dục * vọng bùng bùng, di chuyển lên xuống, “Em sờ xem, có nóng không?”

Kích thích kinh người, cũng cứng * rắn kinh người, lại nóng bỏng tay, Trần An An rùng mình, cuống quýt định rút tay về, nào biết cô vừa động như vậy, hoàn toàn tương đương với *giúp* Diệp Lương Nhất một chút. Hắn thoải mái hừ một tiếng, càng không thể thả cô đi, cúi người vô cùng thân thiết cắn cắn lỗ tai cô, không biết xấu hổ nói: “Tiếp tục.”

cô ngốc đêm nay bị sốt, thật sự không thích hợp để vận động kịch liệt, hắn sẽ rủ lòng từ bi tha cho cô, trước tiên cứ miễn cưỡng để cô lấy tay làm thay, chờ cô khỏe lại thì sẽ đòi lại gấp đôi, không! Gấp mười lần mới được!

Trần An An xấu hổ muốn khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, Diệp Lương Nhất thật phóng * đảng! Vẫn còn ở trong văn phòng đấy! Làm sao có thể như vậy?

Nhưng mà cô bất động, hắn sẽ không buông tha cô, Trần An An vừa vội vừa tức, đầu nóng lên, liền dứt khoát duỗi tay ra, rụt rè chuyển động. Lần đầu tiên cô làm chuyện như vậy, không hề có kỹ thuật, trúc trặc lại siết chặt, Diệp Lương Nhất vừa cúi đầu ở trên người cô cắn * cắn, vừa chỉ huy động tác của cô, quả thực vô cùng dương dương tự đắc!

Cứ làm như vậy mấy phút, tay Trần An An thực sự rất mỏi, không có sức lực, cô đang sốt cao, toàn thân đều mê man, *xoa* được vài phút đã coi như Diệp Lương Nhất may mắn.

Diệp Lương Nhất cũng không ép cô, một tay kéo tay cô đặt lên người mình vuốt ve, tay kia thì rất nhanh thay thế cho động tác của Trần An An, làm vô cùng thuần thực, Trần An An xấu hổ hận không thể quay đầu đi chỗ khác.

Nhưng mà Diệp Lương Nhất lúc này cực kỳ ngang ngược bá đạo, nhất là ở phương diện làm * tình, căn bản không cho phép Trần An An không nhìn hắn, mặc dù tay đang ở dưới hạ * thân di chuyển, ánh mắt lại gắt gao chế trụ Trần An An, nhìn khuôn mặt Trần An An nhanh chóng bị thiêu cháy, quả thực so với tự mình làm còn xấu hổ hơn vạn phần.

Đợi cho Diệp Lương Nhất rốt cuộc giải quyết xong vấn đề cá nhân, mặt Trần An An đã nóng đến mức chiêm trướng được rồi. Mấy ngày nay Diệp Lương Nhất đã bị kìm nén quá nhiều, hai tờ khăn giấy căn bản không đủ, Trần An An nhìn hắn bình tĩnh rửa sạch tay, hận không thể tìm cái lỗ mà chui vào.

“Đêm nay cứ ngủ ở trong này đã.” Diệp Lương Nhất hôn lên môi Trần An An, cài chặt nút áo ngủ cho cô xong, lúc này mới ôm cô đến sô pha. Hệ thống sưởi trong văn phòng đủ ấm, sẽ không bị lạnh, đã trễ thế này thì không thể về nhà, huống chi Trần An An nhất định cũng sẽ không đồng ý để một mình ba Trần ở trong bệnh viện, chỉ có thể nghỉ lại văn phòng hắn đêm nay.

“Anh thì sao? Anh ngủ ở đâu?” Nhiệt độ trên mặt Trần An An đã hơi giảm bớt, nhưng vẫn không thể dám quang minh chính đại đối diện với Diệp Lương Nhất.

“Anh đến phòng trực ban.” Diệp Lương Nhất lấy áo bađờxuy của mình khoác lên người Trần An An, sờ sờ tóc của cô, “Ngủ ngon, anh qua bên phòng ba em xử lý một chút.”

“Ba em làm sao vậy?” hiện tại đối với vấn đề của ba cô An An đặc biệt miễn cảm.

“không có gì.” Diệp Lương Nhất xoay chốt cửa, quay đầu nói: “Tìm người đến khử trùng thôi, tình trạng hiện nay của ông cần phải hết sức cẩn thận, sau khi phẫu thuật thân thể rất suy yếu, tuyệt đối không thể bị nhiễm vi khuẩn gì, nếu không sẽ gây ra biến chứng thì vô cùng nguy hiểm.” hắn dừng một chút tiếp tục nói: “Cho nên mấy ngày này em không thể đến gần phòng bệnh ba em, anh cũng không được.”

Trần An An mở to hai mắt, không tự giác từ trên sô pha ngồi dậy, “Vậy ba em thì phải làm sao bây giờ? Ai chăm sóc ông? Tìm ai em cũng không yên tâm, nào có thuận tiện bằng tự mình chăm sóc, em.....”

“Được rồi, đừng lo lắng.” Diệp Lương Nhất ngắt lời cô, “Em mau nghỉ ngơi, hết bệnh rồi lại tiếp tục chăm sóc ba, anh sẽ tìm người thay em, yên tâm.” nói xong liền kéo cửa đi ra ngoài.

Trần An An còn muốn hỏi hắn tìm ai, nhưng Diệp Lương Nhất cũng đã đóng cửa rồi. cô bất đắc dĩ, chỉ có thể cuộn mình trên sô pha, trong lòng cảm thán họa vô đơn chí, một chốc lát cũng ngủ thiếp đi.

Để phòng ngừa vạn nhất, Diệp Lương Nhất tìm mấy y tá đáng tin cậy, trong đêm này đánh thức ba Trần, tạm thời chuyển ông sang phòng bên cạnh, còn phòng bệnh hiện giờ thì dùng tia tử ngoại chiếu khoảng nửa tiếng mới dừng lại.

Diệp Lương Nhất đặc biệt dặn dò nhóm y tá không thể nói cho ba Trần lý do thực sự chuyển phòng, để tránh làm ông lo lắng, chỉ nói Trần An An có một ít triệu chứng cảm cúm, vì cẩn thận nên mới phải chuyển phòng như vậy. Ba Trần không nghĩ nhiều, gần đây giấc ngủ của ông rất tốt, cũng không có thói quen lạ giường, sau khi đổi phòng chỉ chốc lát liền ngủ mất.

Nghe y tá đến báo tin tức, lúc này Diệp Lương Nhất mới thở phào nhẹ nhõm, đi đến phòng trực ban nằm trên giường nhỏ ngủ.

Nhưng mà phòng trực ban lúc nào cũng ồn ào, đêm khuya cũng không ngừng có bệnh nhân được đưa tới, hắn làm sao có thể ngủ, chỉ là nằm thôi.

Hơn sáu giờ sáng hôm sau, Diệp Lương Nhất thức dậy, suy nghĩ một lát rồi đi tới phòng rửa mặt gọi điện thoại cho Diệp phu nhân, kể cho bà nghe tình hình hiện tại ở bệnh viện, nhờ bà tìm một người đáng tin cậy đến giúp.

Tuy rằng bây giờ đang là năm mới, nhưng chỉ cần có tiền thì rất dễ dàng, đừng nói là một người giúp việc, cho dù là mười người cũng không lo, Diệp phu nhân vui vẻ nhận lời, nói sẽ sắp xếp ngay, nhưng mà bảo Diệp Lương Nhất mấy ngày tới về nhà một chuyến, mong ba tết hàng năm Diệp gia theo thường lệ đi chúc tết, Diệp Lương Nhất cũng không thể vắng mặt.

Diệp Lương Nhất biết tầm quan trọng của chuyện này, mặc dù có phần không tình nguyện nhưng vẫn đồng ý. Sau khi mẹ và ba hắn ly hôn, ngoại trừ một phòng ở, còn lại toàn bộ tài sản đều không lấy. Tự mình

kinh doanh một cửa hàng quần áo nhỏ nhỏ, liệu mình kiếm vài đồng tiền mồ hôi nước mắt. May mắn tính tình mẹ mình linh hoạt, lại dám làm, chỉ vài năm liền mở rộng cửa hàng sang tận Canada, hai mẹ còn bấy giờ mới khá hơn.

Bạn giao hảo, bạn làm ăn, tất cả đều là mẹ hẳn hàng năm lên danh sách chúc tết, một năm lại một năm, chưa bao giờ quên, bởi vậy Diệp Lương Nhất cũng không từ chối được.

Diệp phu nhân tìm được người rất nhanh, chỉ hơn một tiếng sau khi Diệp Lương Nhất cúp điện thoại, bà đã đưa người tới bệnh viện. Thoạt nhìn là một phụ nữ trung niên chất phác giản dị, khuôn mặt hơi khô nứt, nụ cười hiền hậu, vừa thấy chính là người thành thật.

Sau khi dặn dò các công việc chăm sóc ba Trần xong, Diệp Lương Nhất dẫn bà đi tới phòng ba Trần. Chính hẳn thì vì sợ trên người còn mang theo vi khuẩn nên không đi vào.

Trần An An ở trong văn phòng Diệp Lương Nhất một đêm nhưng cũng không ngủ ngon, sô pha rất cuộc vắn nhỏ, cho dù Trần An An có co người cũng không thoải mái. Lúc Diệp Lương Nhất trở lại văn phòng, Trần An An đã rửa mặt xong, tuy rằng nhìn không có tinh thần, nhiệt độ đã giảm, nhưng lại viêm amidan, cổ họng vô cùng đau rát.

Diệp Lương Nhất nói rõ mọi chuyện của ba Trần cho cô biết, bảo cô không cần lo lắng, người giúp việc kia nhất định sẽ chăm sóc ba cô thật tốt, liền đưa Trần An An về nhà.

Mấy ngày nay bọn họ đều có phần chật vật, hai người ngủ chung một giường đơn chật chội, bởi vậy buổi tối ngủ cũng không thoải mái. Mặc dù Trần An An vẫn lo lắng cho ba, nhưng biết hết bệnh rồi mới được vào phòng bệnh ba cô nên cũng không phản đối.

trên đường hai người mua bữa sáng, ăn xong liền về nhà lặn ra ngủ bù, ngủ một mạch tới chiều. Rốt cuộc Trần An An không yên lòng về ba cô, vẫn quay lại bệnh viện, tuy rằng không được vào phòng bệnh, chỉ đứng ở bên ngoài nhìn vào một cái cũng tốt.

Diệp Lương Nhất đưa cô tới bệnh viện, còn mình thì trực tiếp đến chỗ Diệp phu nhân, đi chúc tết gì gì đó, dù sao vẫn phải chuẩn bị trước một chút.

Trần An An đáng thương nhòa người nhìn vào phòng bệnh một lát, thấy bầu không khí giữa ba cô và người phụ nữ trung niên kia cũng hài hòa, rốt cuộc yên tâm, trở về văn phòng Diệp Lương Nhất.

Ngồi chán đến chết, liền lấy điện thoại ra nhắn tin nói chuyện phiếm với Lý Duyệt Nhiên, tin nhắn thứ hai vừa mới gửi đi, liền nhận được điện thoại của Quý Cửu Thành.

Tiểu tử này tối ba mươi đã gửi tin nhắn chúc tết cô, cư xử cũng không tệ lắm.

Trần An An nhận điện thoại, hỏi han tình hình học tập của cậu ta, bị Quý Cửu Thành châm chọc nói cô chưa già đã yếu, hiện tại đã bắt đầu lão nhai. Trần An An cũng không để ý, Quý Cửu Thành vẫn độc miệng như thế, nhưng tâm địa lại mềm nhũn.

Hai người hàn huyên trong chốc lát, Quý Cửu Thành bỗng nhiên nói: “Chị họ tôi, chị có nhớ không? Gần đây tôi cảm thấy chị ấy hơi khác thường.”

Trần An An hoàn toàn không có ấn tượng tốt với Chung Vận, mặc dù tính tình cô rất vô tư, chưa bao giờ mang thù với ai, nhưng mà với Chung Vận thì lại không thể nào thích được, vì thế liền hỏi một câu cho có lệ, “Chị ấy làm sao?”

“Tôi thấy chị ấy thần kinh không bình thường!” Giọng điệu Quý Cửu Thành hơi kỳ lạ, dừng một chút mới nhỏ giọng nói: “Tôi phát hiện rất nhiều lần, chị ấy cứ lăm bầm lăm bầu một mình! Đúng rồi, bạn trai chị thế nào? Anh ta rốt cuộc có bình thường không?”

Lần trước sau khi cậu ta khiến cho Trần An An và Diệp Lương Nhất chia tay, cách không lâu lại gọi điện thoại cho Trần An An, sợ cô mềm lòng, tiếp tục nghe theo Diệp Lương Nhất. Nhưng mà Trần An An lại lấp bắp nói với cậu Diệp Lương Nhất rất bình thường, bởi vậy Quý Cửu Thành cũng không tìm hiểu sâu nữa.

“Anh ấy, anh ấy đương nhiên bình thường!” Nghe thấy lời của Quý Cửu Thành, mặt Trần An An đỏ lên, tối hôm qua cô còn tự mình cảm nhận anh “bình thường” đấy thôi!

“VẬY chị cẩn thận một chút, chị họ tôi..... có chút cực đoan.” Quý Cửu Thành nhú nhú mày, từ nhỏ cậu đã theo ba mẹ lăn lộn làm ăn, tâm tư tự nhiên cũng trưởng thành hơn nhiều so với người bình thường, cho dù là ít tuổi hơn Trần An An, nhưng ánh mắt tinh tường thì mười Trần An An vẫn thua xa.

Chị họ kia của cậu, tuy rằng cậu không thể nào hiểu hết, nhưng cũng nhìn rõ bản tính của cô.

“Ừ, tôi biết rồi.” Chuyện ở Mĩ lần đó, cô đã hỏi Diệp Lương Nhất rồi, Diệp Lương Nhất cũng nói thật với cô, khi đó cô liền cảm thấy Chung Vận không phải người tốt gì cả, phí hoài một gương mặt xinh đẹp như vậy!

Hơn nữa lần trước nghe Diệp phu nhân nói, chuyện cô và Diệp Lương Nhất giả làm người yêu cũng là do Chung Vận nói với bà.

Tuy rằng cô ngốc nhưng không phải không có một chút cảnh giác nào. Quý Cửu Thành nói một hồi, thành công khiến một chút tư tưởng hiểm hoi đề phòng người khác trong người Trần An An phát ra.

Ngắt điện thoại, Trần An An vắt hết óc suy nghĩ, nhưng vẫn không nghĩ ra biện pháp gì khả quan để phòng ngừa. Cuối cùng đành chán nản thở dài nằm bò trên bàn, nghĩ cách gì gì đó, cô thật không am hiểu a! Vẫn là nói cho Diệp Lương Nhất đi, anh ấy mưu ma chước quỷ hơn cô nhiều.

49. Chương 49

Chương 49

Edit: June

Tối ngày mùng bốn Diệp Lương Nhất mới trở về bệnh viện, trên khuôn mặt luôn lạnh như băng lộ rõ sự mệt mỏi. Trần An An bị cảm cũng không khác là bao, lại còn hơi ho khan, cho nên vẫn không dám đi vào phòng ba cô. Cứ nôn nóng đi qua đi lại trên hành lang rồi nghiêng đầu nhìn vào cửa phòng bệnh.

Bị Diệp Lương Nhất túm trở về văn phòng, ôm vào trong ngực hôn một trận, lúc này mới bỏ qua cho cô.

“Anh làm sao vậy?” Trần An An kéo áo Diệp Lương Nhất, mắt to chớp chớp nhìn hắn, thật khiến trong lòng Diệp Lương Nhất ngứa ngáy.

“Mệt.” Diệp Lương Nhất vẫn như cũ tiếc chữ như vàng, hắn thật sự cảm thấy mệt, không biết có phải do ở chung với Trần An An lâu hay không, hắn đã hình thành thói quen cuộc sống đơn giản, đột ngột tiến vào xã hội lá mặt lá trái, liền cảm thấy không thể chịu nổi, thật vất vả đi thăm hỏi hết một lượt, dù là hắn vẫn trước sau lạnh lùng nghiêm túc, cũng thiếu chút nữa học theo Trần An An hoan hô chúc mừng.

“Để em xoa bóp vai.” Trần An An ngồi ở trên đùi Diệp Lương Nhất, lưng dựa vào bàn làm việc, vươn tay nhỏ bé nắm bả vai Diệp Lương Nhất, chỉ là tư thế như vậy cô không thể dùng nhiều lực được, cứ như con mèo nhỏ gãi ngứa làm cho Diệp Lương Nhất thực buồn cười.

“Đừng nhéo.” Diệp Lương Nhất vô cùng thân thiết cắn một cái lên chóp mũi cao của cô, chỉ chỉ ngực mình, “Anh mệt ở đây này.” Dừng một lát, lại nghiêng mặt qua cọ cọ vào khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của Trần An An, lúc này mới tiếp tục nói: “Vẫn là ở với người như em thoải mái nhất.”

Cái gì mà người như cô? Trần An An tuy rằng không thông minh lắm, nhưng cũng cảm thấy lời này của Diệp Lương Nhất có hàm ý gì khác nữa. Do dự trong chốc lát, rốt cuộc vẫn hỏi ra, “Em làm sao?”

Trong mắt Diệp Lương Nhất lấp lánh ý cười, càng làm nét mặt thêm dịu dàng, nhưng miệng lại nhả ra câu làm Trần An An tức gần chết, “Ngốc, dễ ăn hiếp!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần An An đỏ lên, nhe ra hàm răng trắng ngọc đều đặn, làm bộ muốn cắn Diệp Lương Nhất, kết quả nửa ngày cũng chưa tìm được chỗ nào để hạ khẩu, đành phẫn nộ thu hồi răng, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định cãi lại, “Em, em ngốc có phúc của người ngốc!”

Diệp Lương Nhất sững sốt một chút, rồi lập tức không thể kìm nén cười ha hả, kính mắt thiếu chút nữa cũng rớt khỏi mũi, “Quả nhiên là người ngốc.”

Trần An An ngốc, muốn cùng người ta tranh luận, kết quả lại bê đá tự đập chân mình, còn bị người ta cười nhạo một phen, nhất thời vừa thẹn vừa quẫn, bắt đầu chơi xấu, “Anh mới ngốc! Cả nhà anh, không, cả khu nhà anh đều ngốc!”

Diệp Lương Nhất thật vất vả ngừng cười, lúc này nghe thấy cô nói thế, khóe miệng lại bắt đầu giương lên, hần gơ tay trái của mình lên quơ quơ trước mặt An An, “Ừ, cả nhà anh, cả khu nhà anh đều ngốc.”

Khi nói ra câu này Trần An An cũng không suy nghĩ nhiều lắm, lúc này bị người ta lặp lại một lần, tức khắc hồi tưởng, hận không thể tự cắn lưỡi mình. Nhìn thấy đôi mắt tràn ngập ý cười của Diệp Lương Nhất, dứt khoát vui đùa vào lòng người ta, mặc cho Diệp Lương Nhất lời như thế nào cũng không ra.

không ra thì không ra, hần càng mừng. Diệp Lương Nhất hưởng thụ ôm lấy cô ngốc nhà mình, neho mắt tựa lưng vào ghế ngồi, bộ dáng dương dương tự đắc quả thực như đang nghỉ dưỡng vậy.

Trần An An rất mau quên, chỉ chốc lát sau đã quăng xấu hổ vừa rồi ra sau đầu, ngẩng đầu lên cùng Diệp Lương Nhất nói chuyện của Chung Vận, Diệp Lương Nhất nghe xong không có phản ứng gì, chỉ là ý cười trong mắt dần dần tiêu tán, hần đưa tay sờ sờ đầu Trần An An, bảo cô không cần để ý chuyện này, để hần xử lý là được rồi.

Trần An An vốn chính là có ý này, giống như con gà mổ thóc không ngừng gặt đầu, khiến cho Diệp Lương Nhất không nhịn được kéo cô lại mà hôn.

Sáng mùng năm là Diệp Lương Nhất phải đi làm, buổi tối sau khi về nhà, Trần An An giặt sạch quần áo cho hần, lại làm cho hần một chút cơm tối, nhìn bộ dáng Diệp Lương Nhất ăn ngấu nghiến như hổ đói, trong lòng không biết là có cảm giác gì.

Hôm nay đi chúc tết người nào vậy, làm sao ngay cả cơm cũng không cho hần ăn no. Nhưng mà ngược lại lại bắt đầu đắc chí, nhìn xem, Diệp Lương Nhất vẫn thích ăn cơm cô làm nhất!

Buổi tối, Diệp Lương Nhất mặc áo ngủ nghênh ngang vào phòng Trần An An, mặc cho Trần An An đuổi thế nào cũng không đi, giống như cột băng nằm ở trên giường, không hề nhúc nhích.

Trần An An bắt đắc dĩ, đành phải tắt đèn ngủ, dù sao hai người ngủ chung giường cũng không phải một hai lần, hần thích thế nào thì làm thế đó đi.

Ai ngờ, vừa tắt đèn, cột băng này liền biến thành núi lửa hoạt động, vụt một cái phun trào, đem Trần An An đặt dưới thân ra sức gặm cắn, cũng không biết là có phải quen tay hay việc không, động tác cỡi quần áo kia vô cùng lưu loát.

Cánh tay nhỏ của Trần An An gắng sức véo vào đùi người ta, lại bị người ta lật người phủ lên làm một lần, cuối cùng mệt đến nỗi chỉ có thể nằm vật ở trên giường rên hừ hừ, kết quả lại khiến Diệp Lương Nhất hưng phấn đem cả vốn lẫn lãi tính hết, ôm cô xử lý một lần nữa, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn kéo người vào trong lòng mà ngủ.

Buổi sáng ngày hôm sau, Diệp Lương Nhất thần thanh khí爽 thức dậy, ngược lại Trần An An lần đầu tiên không dậy làm bữa sáng, ngay cả khi đến bệnh viện vẫn cúi gằm mặt xuống.

Diệp Lương Nhất vừa đi làm liền bận bịu chân không chạm đất, để Trần An An ngồi ngây ngốc trong văn phòng rồi đi ra ngoài thăm bệnh.

Trần An An ghé lên bàn ngủ thêm một lát, lúc này mới cảm thấy tinh thần khá lên. Vừa mới định đi thăm ba cô, bỗng nhiên nghe thấy có người gõ cửa.

cô đi qua mở cửa, là một y tá nhỏ chắc cũng tương đương tuổi với cô, ánh mắt quái lạ cao thấp đánh giá cô vài lần, lúc này mới giống như đột nhiên nhớ tới cái gì, mở miệng hỏi: “Bác sĩ Diệp có ở đây không?”

Trần An An lắc đầu, “Anh ấy không có đây, một lát.....”

Ai ngờ không đợi cô nói hết, y tá nhỏ kia đã quay người rời đi. Trần An An khó hiểu sờ sờ đầu, không biết nghĩ sao.

Nhưng mà kế tiếp, cô mới biết mình sai rồi. Chỉ ngần ngừ nửa giờ, có tới mười mấy y tá, bác sĩ lại đây gõ cửa, đều là vẻ mặt bộ dáng kỳ lạ.

Làm cho Trần An An tưởng rằng bọn họ tìm Diệp Lương Nhất có việc gì gấp, đóng cửa lại liền gọi điện thoại ngay cho hắn.

“Diệp Lương Nhất, anh đang ở đâu, vừa rồi có rất nhiều người đến tìm anh, hình như là có việc gấp.”

Lúc này Diệp Lương Nhất mới từ phòng bệnh đi ra, nhận được điện thoại của cô thì khẽ cong môi cười, trong mắt hiện lên ý xấu, “Đó không phải tìm anh, là tìm em.”

“không phải!” Trần An An vội vàng phản bác, “Mọi người đều nói là tìm anh!”

“Việc đó à,” Diệp Lương Nhất đưa tay đẩy mắt kính, đi về phía văn phòng mình, “Em không biết có một cái gọi là lấy cớ sao?”

Trong lòng vụt dâng lên một dự cảm không lành, Trần An An nuốt nuốt nước miếng, đột nhiên nhanh trí, “Anh, anh đã làm gì?”

“không làm gì cả.” Diệp Lương Nhất hí mắt, khóe môi cong lên, vẻ mặt như vậy giống y hệt con cáo trộm được gà sống, “Chỉ là sau khi xong việc, lúc nói chuyện anh lơ đãng nhắc tới vợ của anh đang ở trong văn phòng mà thôi.”

Bên tai không có gì bất ngờ vang lên tiếng thét kinh hãi của Trần An An, Diệp Lương Nhất đưa điện thoại cách xa lỗ tai một chút, lúc này mới tủm tỉm cười nói: “Được rồi, vợ, ngoan ngoãn ở văn phòng chờ anh.” nói xong, cũng không đợi Trần An An trả lời, liền ngắt điện thoại.

Trần An An bị một tiếng vợ của hắn làm cho vô cùng xấu hổ, lại nghĩ đến những người vừa rồi đều là đến xem vợ Diệp Lương Nhất, nhiệt độ trên mặt không thể ức chế thẳng tắp vọt lên.

Đợi cho Diệp Lương Nhất quay lại, ngênh đón hắn là khuôn mặt đỏ rực của cô vợ nhỏ.

Diệp Lương Nhất cũng không chờ Trần An An làm loạn, móng vuốt liền nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của người ta, còn xoa xoa đầu, lúc này mới cùng Trần An An nói chuyện nghiêm túc.

Dù sao ba Trần đã đồng ý quan hệ của bọn họ, vậy hắn còn kiêng kỵ gì nữa, chỉ hận không thể mua một cái loa ở bệnh viện gào lên vài tiếng mới thôi, càng đừng nói “Lơ đãng” trước mặt đồng nghiệp nói ra như vậy.

Huống chi bây giờ thông báo, đến lúc phát kẹo cưới, cũng sẽ không làm cho người trong bệnh viện kinh ngạc.

Trần An An nghe xong lý do của hắn, càng xấu hổ, chân cũng mềm nhũn, cố gắng chống đỡ lắp bắp nói: “Ai, ai đồng ý gả cho anh?”

Diệp Lương Nhất nghe vậy cũng không tức giận, ngược lại tiến đến bên tai Trần An An, ngả ngón thumb vào lỗ tai trắng mịn của cô, đè thấp giọng, “đã quên đêm qua mình nói gì?”

Đầu óc Trần An An oành một tiếng, nhất thời trống rỗng, xấu hổ đến nỗi đầu cũng bốc khói, đẩy Diệp Lương Nhất ra chạy khỏi văn phòng.

“Chạy cái gì, lại kêu một tiếng ông xã nghe một chút!” Diệp Lương Nhất không đuổi theo cô, ngược lại ở đằng sau hô một câu, thanh âm không lớn nhưng cũng đủ làm cho Trần An An nghe thấy.

Chân cô ngốc lảo đảo một cái, tức thì tăng tốc chạy trốn.

Diệp Lương Nhất cười cười nhìn cô chạy xa, lúc này mới thông thả lấy điện thoại ra gọi cho Diệp phu nhân, “Mẹ, chọn một ngày may mắn đi, sau mừng một tháng năm.” Nghĩ nghĩ, lại nói thêm một câu, “Càng nhanh càng tốt.”

Diệp phu nhân đầu tiên là sửng sốt, rồi ngay lập tức trào lên một nỗi vui mừng như điên, “Được! Mẹ lập tức làm ngay!” Con rể cuộc cũng kết hôn, nếu không phải lúc này không phù hợp, Diệp phu nhân còn muốn nổ pháo chúc mừng nữa.

Bên này, Diệp Lương Nhất âm thầm đem chuyện kết hôn giao hết ẹ mình chuẩn bị, mà Trần An An là cô dâu lại không hề biết chút gì, còn vì mình cuối cùng đã hết cảm, có thể đi vào thăm ba mà đắc chí.

Ba Trần ở trong bệnh viện lâu như vậy, đã sắp hết kiên nhẫn, vừa thấy con gái nhà mình, liền la hét đòi xuất viện. Bây giờ ông chỉ còn đau một chút, có thể lật người sơ sơ, cho nên nghĩ mình gần khỏe rồi.

Chuyện phải trị bệnh bằng hoá chất Trần An An còn chưa nói với ba, lúc này nghe thấy ông đòi xuất viện, trong nháy mắt không nói ra lời, may mắn Diệp Lương Nhất đến giải vây cho cô.

nói với ba Trần hơn một tuần sau còn phải cắt chỉ, không thể ra viện, đợi tháo hết chỉ thì ra viện cũng không muộn, lúc này mới làm ba Trần ổn định.

“Em về nhà trước đi, anh ở trong này chăm sóc ba.” Ra khỏi phòng bệnh, Diệp Lương Nhất xoa xoa đầu Trần An An, đưa túi xách cho cô.

“Vâng,” Trần An An ngoan ngoãn gật đầu, quay đầu bước đi, vừa mới đi được vài bước, lại ngừng, quay lại kiễng mũi chân đặt một nụ hôn như chuồn chuồn lướt lên mặt Diệp Lương Nhất, đỏ mặt ấp úng nói một câu, “Vất vả cho anh.” Rồi lập tức như con thỏ nhỏ chạy xa.

Diệp Lương Nhất sững sờ tại chỗ, một lúc lâu sau mới xoa nhẹ lên chỗ cô mới hôn qua, cười đến thấy rằng không thấy mất.

hắn vừa định mở cửa quay vào phòng bệnh, ngẩng đầu liền thấy Chung Vận đang đi thăm bệnh, ánh mắt hai người chạm nhau, Diệp Lương Nhất bình tĩnh dời mắt, một giây cũng không dừng lại, trực tiếp đi vào phòng, đóng cửa.

Chung Vận cắn cắn môi, trên gương mặt xinh đẹp đột nhiên hiện lên một tia thù hận.

một ngày đẹp trời, bác sĩ Diệp dẫn Trần An An đi chơi, kết quả là xuống lầu Trần An An mới phát hiện mình quên đi động, liền bảo bác sĩ Diệp ở dưới lầu chờ cô, cô lên lấy đi động rồi xuống sau.....

Bác sĩ Diệp [cũng không ngẩng đầu lên]: đi thôi!

Trần An An [kinh ngạc + hưng phấn]: Anh không nhìn sao biết là em? Chúng ta giờ đã thân giao cách cảm sao, ha ha...

Bác sĩ Diệp [lạnh nhạt liếc cô một cái]: Đừng có ngốc, thở phì phì giống trâu như vậy, ai mà không nhận ra.

Trần An An:[]

50. Chương 50

Chương 50

Edit: June

Sau khi mổ hai tuần ba Trần được cắt chỉ, ông chỉ nghĩ vậy là mình đã khỏe rồi, mặt cũng không cau có nữa, ngay cả cắt chỉ đau đến mức đầu đầy mồ hôi lạnh nhưng lúc ra khỏi phòng xử lý còn đặc biệt cười với Trần An An một cái.

Trần An An nhìn mà lòng đau xót không thôi, vừa cầm khăn tay lau mồ hôi cho ba cô, vừa cân nhắc nên làm thế nào nói cho ông chuyện nửa tháng sau phải trị liệu bằng hoá chất.

Ba Trần là kiểu người không chịu ngồi yên, ở bệnh viện gần một tháng, trong lòng ông cảm thấy vô cùng bức bối, ông nhớ mấy con gà mái ngoan ngoãn, nhớ việc nhà nông đầu xuân, còn nhớ gian nhà ngói bốn gian nữa, cắt chỉ xong, ông tùy ý để Diệp Lương Nhất và Trần An An đỡ, vui vẻ lên xe Diệp Lương Nhất, trong lòng thì tính toán làm sao để con gái thả cho ông đi.

Nhà Diệp Lương Nhất chỉ có hai phòng ngủ, ba Trần đến đây thì nhất định phải ở một phòng riêng, nói như vậy Diệp Lương Nhất và Trần An An chắc chắn sẽ cùng nhau ngủ. Diệp Lương Nhất ước gì được như vậy, Trần An An lại cảm thấy ở trước mặt ba mình, quang minh chính đại ngủ chung với Diệp Lương Nhất thật vô cùng xấu hổ, lưỡng lự mãi mà chưa đồng ý.

Ba Trần vừa thấy cách bài trí trong nhà là biết con gái mình đã ở đây từ trước rồi, cô An An qua phòng Diệp Lương Nhất ngủ.

Lập trường của Trần An An vốn không kiên định, giờ thấy ba cô như vậy, liền ôm một đồng quần áo của mình sang ngủ cùng Diệp Lương Nhất.

Hôm nay ba Trần xuất viện vừa đúng vào ngày Tết nguyên tiêu, Trần An An nấu hai bát bánh trôi nhân vừng đen, vụng trộm trốn ba cô đi vào phòng ngủ cùng Diệp Lương Nhất ăn.

Ba cô bây giờ chỉ miễn cưỡng ăn chút cháo, cô sợ ông nhìn thấy sẽ ghen tị.

Diệp Lương Nhất không thích ăn đồ ngọt, bánh trôi nhân vừng đen lại quá ngọt, cho nên hắn chỉ ăn một viên rồi nhúu mày đẩy bát ra. Trần An An vừa thấy hắn không ăn, đôi mắt to đen bóng lập tức sáng lên, vừa hay cô thích ăn, có thể giúp anh đem bát bánh trôi kia đánh bay!

không ngờ Diệp Lương Nhất liếc mắt một cái liền nhìn thấu động tác nhỏ của cô, hắn cầm áo ngủ vừa đi vào phòng tắm, vừa cảnh cáo cô, “Nhiều nhất chỉ có thể ăn năm.” Để cường điệu số lượng, còn cố ý vươn một bàn tay.

Ánh mắt Trần An An đảo một hồi, nửa miếng bánh trôi còn ở trong miệng, mơ hồ đáp: “Biết rồi, biết rồi, anh mau tắm đi.”

Lời này nghe thế nào cũng như là khiêu khích, nhưng mà từ trong miệng Trần An An thì khẳng định không phải ý này. Diệp Lương Nhất đương nhiên hiểu được, đây là cô đang thúc giục hắn tắm nhanh sau đó đi sang nói với ba cô chuyện hóa trị liệu. Nên cũng không dừng lại nữa, dứt khoát xoay người đi vào phòng tắm.

không ngờ hắn vừa đi, Trần An An xem như không có người quản thúc nữa, bưng bát lên bắt đầu ăn ngấu nghiến, Diệp Lương Nhất tắm rất mau, cô phải tranh thủ ăn hết trước khi anh quay lại mới được!

Trong lòng Trần An An dương dương tự đắc, đến lúc đó đồ ăn đều đã trong bụng, Diệp Lương Nhất có thể làm gì được? Anh ấy cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội là thích quản cô, Trần An An nuốt xuống một miếng bánh trôi, bỗng nhiên nhớ đến Chu Tề.

Chu Tề thật là tốt, còn mang đến cho cô điểm tâm, nhưng mà dạo này anh ấy lại không tìm đến cô. Trần An An buồn bực, có chút phiền muộn. Lần trước trong lúc vô tình cô nhắc qua việc này với Diệp Lương Nhất, Diệp Lương Nhất nghe xong liền thay đổi sắc mặt, nói Chu Tề ở phòng khám tâm lý có chuyện, cô không được quấy rầy người ta.

Trong số vài người bạn, chỉ có cô là không có việc gì làm, còn phải để người khác nuôi. Trần An An thở dài, mấy ngày hôm trước Lý Duyệt Nhiên gọi điện thoại cho cô, nói cô ấy vừa được thăng chức, có thể tự mình phụ trách một hạng mục, Trần An An tự đáy lòng mừng thay cho bạn.

Đồng thời trong lòng cũng hơi lo lắng, cô cứ ăn không ngồi rồi như vậy, sau này có thể biến thành sâu gạo hay không?

Lúc Diệp Lương Nhất đi ra thì thấy Trần An An đang ôm gối, lông mày xinh xắn cũng nhăn lại một chỗ, bát trên bàn còn hơn phân nửa bánh trôi, xem ra là có tâm sự gì rồi.

hắn tưởng rằng cô suy nghĩ chuyện nói với ba trị liệu bằng hoá chất, liền đi qua ngồi cạnh cô, đem khăn mặt đặt vào tay cô, ý bảo cô lau tóc cho hắn, thẳng đến khi cảm nhận được động tác nhẹ nhàng trên đầu, lúc này mới với lấy kính ở đầu giường đeo lên, thản nhiên nói: “Đừng lo, anh nói với ba em rồi.”

Trần An An ngừng lại, trong lòng lập tức khẩn trương, “Anh nói như thế nào?” cô căn bản không dám nói cho ông biết về bệnh tình, lo lắng tâm trạng ông không tốt, bất lợi cho trị liệu là đầu tiên, nhưng càng sợ khi ông biết mình bị ung thư, sẽ lập tức thu dọn đồ đạc về nhà.

“Ba em không biết trị bệnh bằng hoá chất là cái gì, yên tâm đi.” Diệp Lương Nhất đẩy lại mắt kính bị cô chạm lệch, “Anh chỉ nói với ông phải điều trị bằng thuốc, sẽ hơi đau một chút. Đến lúc đó sẽ sắp xếp cho ông một phòng bệnh, đồng thời ngăn cách với các bệnh nhân trị liệu bằng hóa chất khác, sẽ không có vấn đề gì.”

Ba Trần không biết trị bệnh bằng hoá chất, điều này làm cho Diệp Lương Nhất thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc hẳn cũng nhìn ra, tính tình ngang bướng của Trần An An là từ ba Trần, hiện tại chỉ có thể đi từng bước giấu từng bước.

Tổng cộng ba Trần phải làm bốn đợt trị liệu, mỗi lần cách nhau ba tuần, đợi cho ông chữa trị xong rồi, vừa đúng lúc cơ thể khỏe mạnh để tham gia hôn lễ của hắn và Trần An An.

Mẹ mình đã định ra ngày kết hôn rồi, ngày ba tháng năm, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của ba Trần, đương nhiên, cũng phù hợp yêu cầu của hắn.

Nhưng mà hắn còn chưa nói cho Trần An An, dù sao còn bốn tháng, tìm cơ hội thích hợp rồi nói cũng không muộn.

Trần An An nghe vậy mới buông lỏng tâm tình, cúi đầu chuyên tâm lau tóc cho Diệp Lương Nhất, cũng quên chuyện sâu gao đi.

Tối mười sáu tháng giêng tại công viên thành phố có tổ chức hội hoa đăng, hội hoa đăng của thành phố A là hoạt động truyền thống, hàng năm đều có. Tuy vậy Diệp Lương Nhất cũng chưa một lần đi tới đó, hắn chẳng hề thích những nơi đông người, nhưng mà nói không chừng Trần An An sẽ thích?

Hắn dùng tay chống cằm, ngồi ở trong văn phòng ngẫm nghĩ.

Ngày mười sáu, sau khi người một nhà ăn xong cơm tối, Diệp Lương Nhất liền nói chuyện đi xem hội hoa đăng với Trần An An, đầu tiên hai mắt Trần An An sáng lên, nhưng ngay lập tức nghĩ đến cần phải ở nhà chăm sóc ba cô, đang định cự tuyệt, chợt nghe thấy tiếng mở cửa chống trộm.

Cô quay đầu lại nhìn, dĩ nhiên là Diệp phu nhân.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây?” Thấy mẹ mình đột nhiên tới chơi, Diệp Lương Nhất cũng có phần kinh ngạc.

“Đêm nay không phải có hội hoa đăng sao,” Diệp phu nhân cởi áo khoác, vô cùng quen thuộc tự nhiên đến sofa ngồi, nói với Diệp Lương Nhất: “Con đưa An An đi chơi đi.”

“Bác, con không đi, con còn phải.....” Trần An An liếc mắt nhìn ba cô một cái, vội vàng lắc đầu từ chối, kết quả một câu còn chưa nói xong đã bị Diệp phu nhân cắt ngang.

“Lo cho ba con đúng không, không có việc gì,” Diệp phu nhân vỗ vỗ ngực, ở trước mặt Trần An An cam đoan, “Có bác ở đây, các con cứ đi chơi, hơn nữa bác còn có việc cần nói với ba con.” nói xong, cô xem liếc mắt một cái ba Trần, hướng hắn chớp mắt vài cái.

Ba Trần sững sốt một chút, rồi liền phản ứng kịp gạt đầu nói: “Hai đứa ra ngoài chơi, chúng ta có việc phải trao đổi.”

Nếu ba cô đã nói như vậy, Trần An An cũng không do dự nữa, mặc áo lông vào rồi đi ra ngoài, bị Diệp phu nhân ở đằng sau đuổi theo đưa mũ và khăn quàng cổ, nói là bên ngoài rất lạnh, như vậy sẽ bị cảm cúm.

Mấy ngày hôm trước thành phố A có một trận tuyết lớn, lúc này nhiều nơi còn có tuyết đọng chưa dọn hết, giẫm lên có cảm giác rất hay hay, Trần An An vốn thích đạp tuyết, lúc này mặc đủ đồ ấm với đi giày nên không lo ngại gì, giẫm lên thoăn thoắt cực kỳ vui vẻ.

Cô thích chơi, Diệp Lương Nhất cũng không gò bó cô, tùy ý cô chạy đến đâu cũng được, chẳng qua cái tay nắm tay cô kia thì vẫn không chịu buông ra.

Công viên có hội hoa đăng cách nhà bọn họ không xa, bởi vậy Diệp Lương Nhất không lái xe, đi bộ chỉ hơn mười phút là tới, hội hoa đăng người đông nghìn nghịt, lái xe sẽ vô cùng phiền toái.

Đây là lần đầu tiên Trần An An đến hội hoa đăng, kỳ thật từ trước Lý Duyệt Nhiên đã rủ cô đi vài lần, nhưng mà khi đó Đường Niên cũng tới, Trần An An không muốn làm bóng đèn nên không đi bao giờ.

“Cái này đẹp quá!” Trần An An mở to mắt nhìn một cây đèn lồng cao lớn, kính ngạc liên tục, vội vàng lấy khuỷu tay huých Diệp Lương Nhất, “Mau lên, di động của anh đâu, lấy ra chụp!”

Hội hoa đăng tấp nập bao nhiêu người, căn bản không tìm được góc độ tốt để chụp, cho dù tìm được rồi, giấy theo cũng sẽ bị người ta chen chúc đẩy đi, Diệp Lương Nhất nắm chặt tay Trần An An, đối với lời của cô mắt diếc tai ngơ, chỉ lôi kéo cô tiếp tục đi về phía trước.

Trần An An tức giận giậm chân bình bịch, ở bên tai Diệp Lương Nhất không ngừng lải nhải, may mắn phía trước có đèn lồng con thỏ đúng sở thích của cô, lúc này mới dời đi lực chú ý.

Càng đi lên, đèn càng xinh đẹp, đặc biệt trong hồ còn đậu một chiếc thuyền rồng siêu lớn, đầu rồng hướng về phía đông, khí thế hào hùng, vô cùng cao quý.

Trần An An nhìn mà choáng váng, kích động lôi kéo Diệp Lương Nhất đi khắp mọi chỗ, dần dần liên tách khỏi đám đông.

“không đi nữa, đứng ở chỗ này đợi.” Diệp Lương Nhất nhìn lướt qua bốn phía, bọn họ đi tới một góc chết, người cũng không nhiều, bên kia là một con đường nhộn nhịp, có một quầy bán khoai lang nướng, cách thật xa cũng có thể ngửi được mùi thơm. cô ngốc kia chạy lâu như vậy chắc cũng đói bụng rồi, đi mua vài củ khoai nướng để lót dạ cũng tốt.

Trần An An không biết Diệp Lương Nhất muốn làm gì nhưng vẫn ngoan ngoãn gật gấu. Đợi đến khi cô thấy Diệp Lương Nhất mang theo một túi khoai lang nướng trở về, ánh mắt nhất thời sáng rực.

Cũng không ngại nóng, bóc vỏ thổi thổi rồi cắn ngay một miếng. Mùi khoai thơm lừng phứt chốc tràn đầy trong miệng, ăn ngon cực kỳ.

Diệp Lương Nhất không thích mấy thứ này, bởi vậy chỉ đứng một bên nhìn cô ăn, Trần An An thấy hần không động thủ, đem miếng khoai nuốt xuống rồi hỏi, “Anh có muốn ăn không?”

“Muốn.” Diệp Lương Nhất há mồm học ra một chữ, dưới ánh mắt kính ngạc của Trần An An, cúi đầu xuống miếng khoai của cô cắn một miếng.

Trần An An chớp chớp mắt, rồi lại cúi đầu bình tĩnh ăn tiếp, động một tí là bị hôn, bị tập kích gì gì đó, hiện tại mức độ ấy đã không đủ để làm cho cô đỏ mặt.

Trần An An ăn liền lúc hết hai củ khoai lang, hội đèn lồng cũng đã gần tàn, hai người liền chuẩn bị về nhà, mà trong lòng Diệp Lương Nhất đang tính toán đem ngày kết hôn của bọn họ nói cho Trần An An biết, nhưng không biết cô sẽ phản ứng như thế nào.....

“Mấy ngày hôm trước mẹ đã nói với anh, kết hôn ngày.....” Lời nói của Diệp Lương Nhất đột nhiên bị ánh đèn xe chói mắt phía trước cắt ngang, hần nhú mày kéo Trần An An vào ven đường, quay đầu vừa định tiếp tục nói, nhưng một khắc kia nhìn Trần An An, nhất thời liền sững sờ tại chỗ.

Kết hôn? thật quá nhanh rồi, mặt Trần An An thoát cái đỏ bừng, vừa bối rối thẹn thùng đồng thời trong lòng cũng dâng lên sự chờ mong.

cô đang chờ câu trả lời, nhưng mà Diệp Lương Nhất lại chậm chạp không nói ra, làm cô sốt ruột giống như cái gì vậy, do dự vài giây rồi vẫn hỏi ra, “Ngày, ngày bao nhiêu?”

Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy Diệp Lương Nhất phì một tiếng, cười đến nỗi kính mắt cũng rớt xuống mũi.

Trần An An khó hiểu, “Anh làm sao vậy?”

Diệp Lương Nhất chỉnh lại mắt kính nhưng trong mắt vẫn ngập tràn ý cười. cô ngốc vừa ăn khoai lang nướng, trên tay còn đen thui, thế nhưng lại lau lên mặt, kết quả trên mặt xuất hiện một vết nhòe nổi bật, phối hợp với cặp mắt tròn xoe và biểu tình vô tội, giống hệt như con chuột nhỏ chui vào đồng tro vậy.

“Mặt của em.” Diệp Lương Nhất nhéo nhéo mặt cô, lại cúi đầu chỉ chỉ ngón tay đen sì, “Quệt lên.”

“A!” Trần An An thét lên một tiếng, xấu hổ đến nỗi thiếu chút nữa không ngẩng đầu dậy nổi, cô thật đàn độn, lại dùng tay có nhọ chà mặt!

Trần An An luống cuống tay chân lấy khăn ướt trong túi ra, vừa định xé mở chuẩn bị lau mặt, đã bị Diệp Lương Nhất đoạt lấy.

“Anh giúp em chùi, tự em không nhìn thấy.” nói xong, tay đã xoa lên mặt cô.

Động tác của hắn thật dịu dàng, từng chút lại từng chút, nhẹ nhàng lướt qua mặt cô, như là đối đãi với báu vật vậy.

Lông mi Trần An An run rẩy, gương mặt vụng trộm nhìn Diệp Lương Nhất, vẻ mặt của hắn chăm chú, trong mắt lộ vẻ dịu dàng, những nét cứng rắn lạnh lùng hoàn toàn dịu xuống, càng có vẻ tuấn tú đẹp trai.

Trái tim không chịu được càng đập càng nhanh, thỉnh thoảng thỉnh thoảng như là muốn bật ra khỏi lồng ngực, Trần An An nuốt nước miếng, mặt càng lúc càng nóng.

“Ngày ba tháng năm.” Ngay lúc này, Diệp Lương Nhất bỗng nhiên nói ra.

“Cái gì, cái gì?” Đầu óc Trần An An vẫn còn ngẩn ngơ, nhất thời không phản ứng kịp.

“Ngày cưới của chúng ta.” Diệp Lương Nhất buông tay, nhìn bộ dáng cô ngốc nhỏ, trái tim khẽ động, môi càng cúi xuống thấp, “Ngày ba tháng năm.”

Đêm đông lạnh giá, gió bắc gào thét luồn vào trong cổ, trong lòng Trần An An lại nóng bừng bừng, kết hôn sao, đây là chuyện từ trước đến nay cô không hề nghĩ tới, nhưng mà sau khi gặp người đàn ông trước mặt này, giống như toàn bộ những chuyện cô không dám hi vọng đều biến thành có thể.

Thích hắn, rất thích, thích đến hận không thể mỗi giây mỗi phút nhìn thấy hắn, ôm hắn mới thỏa lòng.

Trái tim Trần An An mềm nhũn, cô hơi hơi ngửa đầu, vừa định hòa theo đón lấy môi hắn, một tiếng chuông bất ngờ nháy mắt phá ngang không khí tốt đẹp giữa hai người, cũng đánh tan bùng khí của Trần An An.

Diệp Lương Nhất nhíu mày lấy điện thoại ra, nhìn thoáng qua màn hình, bất ngờ lại là Chu Tề. Hắn do dự vài giây rồi nhận điện thoại.

“Chuyện gì?”

“Bây giờ tối mai, bar Ngôi sao, tôi có chuyện muốn nói với cậu, cậu có đến được không?”

Diệp Lương Nhất quay đầu, Trần An An đưa tay bưng mặt, chán đến chết đi di mũi chân trên mặt đất vẽ vòng tròn, đơn thuần mà đáng yêu. Hắn khẽ cong môi, thản nhiên học ra một chữ, “Đến.”

51. Chương 51

Chương 51

Edit: June

Hai người về đến nhà thì phát hiện cha mẹ hai bên một người ngồi, một người nằm, thoạt nhìn trò chuyện với nhau rất vui vẻ, Diệp Lương Nhất đẩy mắt kính, đối với tình trạng như vậy vô cùng vừa lòng.

Diệp phu nhân thấy bọn họ đã quay về nên cũng không ở lại lâu, cùng ba Trần nói một tiếng, lại cùng Trần An An hàn huyên vài câu rồi đi về. Ba Trần vừa mới phẫu thuật không lâu, rất dễ mệt mỏi, nếu không phải quan tâm đứa con gái ngọc ngà nhà mình thì cũng chẳng thể kiên trì lâu như vậy. Diệp phu nhân vừa đi, ông liền ngã đầu xuống, chìm vào giấc ngủ.

Trần An An thấy thế cũng không quấy rầy ông, rửa mặt xong liền trèo lên giường. Diệp phu nhân vừa mới nói với cô, hôn lễ không cần nhà cô lo gì cả, nếu có yêu cầu gì thì cứ nói, bà cam đoan sẽ thực hiện, đến lúc đó cô chỉ cần đi chọn áo cưới là được.

Trong lòng Trần An An rất ngượng ngùng, Diệp phu nhân tuy rằng nhìn còn trẻ, trên thực tế còn lớn tuổi hơn so với ba cô, cô làm sao có thể không biết xấu hổ quảng mồm chuyện để bà lo hết như vậy.

cô suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn là đem ý nghĩ của mình nói cho Diệp Lương Nhất, tuy rằng có thể rất nhiều thứ cô không biết, nhưng bây giờ cô đang nhàn rỗi ở nhà, nếu lúc không có việc gì thì có thể đi giúp Diệp phu nhân một chút.

không ngờ Diệp Lương Nhất lại thẳng thừng cự tuyệt đề nghị của cô, nói mẹ mình có rất nhiều chị em, ai cũng đầy kinh nghiệm, cùng nhau lo liệu sẽ không quá mệt mỏi, hưởng hồ trong lòng Diệp Lương Nhất hiểu được, với tính cách của mẹ mình, chắc chắn toàn bộ chương trình hôn lễ đều sẽ được bà tự tay sắp xếp, cho dù là Trần An An, phỏng chừng bà cũng sẽ không buông tay cho cô làm.

Mấy năm nay bà không quá trông nom chuyện cửa hiệu thời trang nữa, đối với việc buôn bán cũng không cảm thấy hứng thú, bà đã lơ mờ có ý định bán lại cửa hiệu ở Canada. hần ít nhiều cũng học qua một chút tâm lý, biết rằng nếu cứ để cho người lớn tuổi ở trong nhà thì cũng không phải là tốt đối với họ, ngược lại sẽ khiến bọn họ nghĩ bản thân mình vô dụng.

Cho nên chuyện đám cưới, hần đã quyết định từ lâu là để tất cả mọi việc ẹ mình làm.

Sau khi nghe Diệp Lương Nhất giải thích thông suốt xong, Trần An An cũng không cố chấp nữa, cô vốn sợ mình tay chân vụng về lại làm cho người ta thêm phiền phức. nói như vậy, cô sẽ ở nhà chăm sóc ba cô được nhiều hơn, còn có thể bớt chút thời gian kiếm việc gì đó làm thêm.

Diệp Lương Nhất không biết Trần An An nghĩ cái gì, nhưng mà hần biết, phía trước còn có một trận đánh ác liệt đang chờ mình.

Ngày hôm sau, sau khi tan tầm, Diệp Lương Nhất không về nhà ngay mà đi tới quán bar đã hẹn với Chu Tề.

Từ sau khi làm sáng tỏ mọi chuyện, đây là lần đầu tiên hai người gặp lại, ngay cả dịp năm mới Chu Tề cũng không đến nhà bọn họ chúc tết, làm hại mẹ hần hỏi mãi.

“Ngồi đi.” Chu Tề ngẩng đầu mỉm cười với Diệp Lương Nhất, đưa tay chỉ vị trí đối diện.

Diệp Lương Nhất gọi một ly Long Island Iced Tea (một loại cocktail khá mạnh) xong mới ngồi xuống, nhìn khuôn mặt ôn hòa của Chu Tề, ánh mắt khó hiểu, “Muốn nói cái gì?”

“Cậu và An An.....” Chu Tề uống một ngụm rượu, lúc này mới mở miệng hỏi. Kết quả là còn chưa nói xong đã bị Diệp Lương Nhất cắt ngang, “Tôi nghĩ cậu hần đã nhìn ra.”

“Ngay từ đầu tôi đã nhận ra.” Chu Tề lắc lắc chất lỏng màu lục nhạt trong ly, một câu hai nghĩa.

Đúng lúc này thì rượu của Diệp Lương Nhất được mang tới, hần cảm ơn người phục vụ, lấy trong ví ra mấy tờ tiền đặt vào khay, rồi quay đầu nhìn Chu Tề, lạnh lùng học ra hai chữ, “Gì nữa?”

Hai người làm bạn đã nhiều năm, khi Diệp Lương Nhất nói ra câu này, tuy rằng sắc mặt không hề thay đổi nhưng Chu Tề lại nghe ra một chút không hài lòng trong đó.

hần cười cay đắng, “Cậu còn nhớ lần trước chúng ta tới chỗ này, tôi nói tôi có đối tượng muốn kết hôn,” hần dừng một chút, buông chén rượu, trong mắt mang theo một chút không cam lòng, “Chính là cô ấy, nhưng mà rõ ràng khi đó cậu không hề có cảm giác gì với cô ấy!”

rõ ràng hần đã sớm một bước nhận thấy được con người tốt đẹp của cô, nhưng lại trở mắt nhìn người khác nhanh chân đến trước, cái loại cảm xúc này, chỉ cần nghĩ đến là Chu Tề đã thấy đắng chát như nuốt phải túi mật vậy.

“Người cô ấy thích là tôi.” Diệp Lương Nhất không để ý tới khiêu khích của hần, chỉ bình tĩnh nói ra vài chữ, nháy mắt đem tất cả mọi câu đã chuẩn bị của Chu Tề nuốt trở về.

“Diệp Lương Nhất! Cậu đừng có được một tắc lại muốn tiến một thước!” Chu Tề cắn răng, mặt nạ ôn hòa nháy mắt biến mất, mắt trừng lên sắc bén dọa người.

“Tôi biết sự việc kia ảnh hưởng rất lớn đối với cậu,” Diệp Lương Nhất không hề né tránh đối diện với hần, trong lòng cân nhắc từ ngữ, lúc này mới tiếp tục nói: “Nhưng mà cậu phải hiểu được, bây giờ và khi đó không giống nhau.”

Thân mình Chu Tề cứng ngắc, đáy mắt đỏ sẫm, ngay cả hô hấp cũng nặng nề hơn, miệng vết thương máu chảy đầm đìa bị Diệp Lương Nhất không chút lưu tình vạch trần như vậy, đau đến nỗi hắn gần như muốn phát điên, “Cậu thì biết cái gì?! Tôi chỉ là, chỉ là muốn giữ lại người tôi thích thôi!”

Diệp Lương Nhất đưa tay đè lại bả vai của hắn, ánh mắt nhìn hắn chăm chú, “Tôi quả thật không hiểu. Cậu gần như được xem là bác sĩ tâm lý hàng đầu, vì sao ngay cả vấn đề đơn giản như vậy cũng không nhận ra?”

Trong nháy mắt khí kia giống như khí cầu nổ tung, chỉ phút chốc liền tan biến không còn dấu vết, Chu Tề nắm chặt chén rượu trong tay, giọng nói mang theo sự áp chế cực độ, “Với các người thì xem ra rất đơn giản..... Nhưng mà..... Đó là người thương yêu tôi nhất trên đời này.....”

“Trừ anh ấy ra, còn có rất nhiều người quan tâm đến cậu,” Diệp Lương Nhất thở dài, vẻ mặt lạnh lùng hơi dịu lại, người này, là người bạn tốt duy nhất của hắn mười mấy năm qua, ngay cả khi hắn tức giận nhất, hắn cũng chưa từng nghĩ tới việc bỏ đi tình bạn này.

“Tôi biết cậu thích An An, nhưng nghĩ kỹ một chút, tình cảm chủ yếu trong lòng cậu đối với cô ấy rốt cuộc là gì?” Diệp Lương Nhất lạnh lùng lên tiếng, lại gần từng chữ cực kỳ rõ ràng, “Cậu có thiện cảm với cô ấy, cho nên muốn biến cô ấy thành người của mình, không cho người khác làm tổn thương cô ấy, có phải như vậy không?”

Chu Tề há miệng thở dốc, một chữ cũng không nói được.

Diệp Lương Nhất uống một ngụm rượu để thông giọng, mùi rượu mạnh đột nhiên chui vào mũi, giống như ngay cả trong máu cũng bị truyền một lượng khí nóng, “Tôi chỉ nói vậy thôi, tự cậu trở về suy nghĩ cẩn thận một chút. Đúng rồi, tôi vẫn chưa nói cho cậu,”

Chu Tề ngẩng đầu nhìn hắn.

“Đám cưới của tôi và An An tổ chức vào ngày ba tháng năm.”

Sắc mặt Chu Tề trắng bệch, ngực giống như bị một tảng đá lớn đè lên, khó chịu đến nỗi gần như không thể thở được. không ai có thể làm tốt hơn so với hắn! hắn thích cô, rất thích, chỉ có hắn mới có thể bảo vệ tốt cho cô, không để kẻ xấu làm hại đến cô! Nhưng mà, người cô thích là Diệp Lương Nhất, không phải người khác.....

hắn chỉ cảm thấy trong miệng khô khốc, một hơi đem rượu trong ly uống sạch, nhưng vẫn không thể giảm bớt sự khô kiệt trong người. Ánh mắt liếc sang Diệp Lương Nhất, cậu ta vẫn như cũ là một bộ mặt không chút thay đổi, ngay cả kính mắt cũng không thể che khuất được đôi mắt lạnh nhạt kia.

Quãng thời gian mười mấy năm qua chợt hiện lên trước mắt, loại cảm tình này ngay cả quan hệ huyết thống có khi còn kém xa.....

Chu Tề nhắm mắt lại, cắn răng một cái, “Đầu rượu, dám không?”

Diệp Lương Nhất đầu tiên là sững sốt, rồi ngay lập tức khước môi cong lên, hướng bồi bàn ở bên vẫy vẫy tay, “Hai chai Vodka.”

Chu Tề mím môi, “Bốn chai!”

Bồi bàn khó xử nhìn Chu Tề, rồi lại nhìn Diệp Lương Nhất, vậy rốt cuộc là hai hay bốn chai đây?

Diệp Lương Nhất khẽ cười, chỉ chỉ Chu Tề, “Nghe cậu ta.”

một ly lại một ly Vodka dốc hết, cổ họng như bị thiêu đốt, nhưng giống như đồng thời cháy hết tất cả đau khổ trong lòng. Tựu lượng Chu Tề không được tốt, hết hai chai đã bị Diệp Lương Nhất đánh gục đổ lên bàn, Diệp Lương Nhất cũng có chút men say, hắn lười biếng tựa người lên ghế dài, ý cười trên khóe miệng vẫn chưa hề tan biến.

Ánh mắt Chu Tề lơ đãng ngẩng đầu liếc Diệp Lương Nhất một cái, rồi lại gục xuống. hắn vốn muốn nói cho cậu ta, hắn không định cùng cậu ta giành giật, tuy rằng hắn vẫn không cam lòng, rất không cam lòng!

“Phù rồi, phù rồi là của tôi, tôi, tôi muốn nhìn, nhìn An An gả ra ngoài.” hắn say khướt lăm bầm, trong đầu bỗng nhiên hiện lên đôi mắt to tròn long lanh của Trần An An, khóe mắt khẽ ẩm ướt.

“Được.”

Về đến nhà, Diệp Lương Nhất xiêu xiêu vẹo vẹo làm cho Trần An An vô cùng hoảng sợ, hắn nói hắn đi với bạn, không ngờ lại uống nhiều rượu như vậy.

“Anh lại đây ngồi, em đi nấu cho anh bát canh tỉnh rượu.” Trần An An đỡ hắn ngồi lên giường, xoay người định đi vào phòng bếp.

không ngờ vừa nhắc chân đã bị Diệp Lương Nhất từ phía sau ôm lấy, hắn vùi đầu vào hõm cổ cô cọ cọ, hô hấp nóng bỏng, còn mang theo mùi rượu thoang thoảng, khiến cho cổ Trần An An cũng ngứa ngáy.

“Diệp Lương Nhất, anh đừng cọ.” Làm sao mà uống rượu xong lại giống con chó nhỏ thích cọ người thế! Trần An An chớp chớp mắt, vừa định nói cái gì, chỉ nghe cạch một tiếng, kính của Diệp Lương Nhất cứ như vậy rơi xuống sàn.

“Diệp Lương Nhất, kính của anh rơi kìa!” Trần An An khẽ giẫy ra khỏi lòng hắn, “Anh buông ra, em đi nhặt kính cho anh!”

“không cần.” Người này sau khi uống rượu càng bá đạo, tay phải linh hoạt luồn vào trong áo Trần An An, sờ sờ từ thắt lưng của cô chậm rãi hướng lên trên sờ sờ, “Lúc anh không ở nhà em làm cái gì?”

Trần An An run lên, thắt lưng cũng mềm đi, trong mắt ướt át giống như sắp tràn ra nước, “không, không làm gì.”

“nói.” Diệp Lương Nhất ngậm mút vành tai mượt mà tinh tế của cô, tay thì đã đi đến bộ ngực cao tròn mềm mại của cô rồi, thấy cô một lúc lâu không lên tiếng, liền vươn hai ngón tay kẹp lấy đỉnh hồng non nớt, khi nặng khi nhẹ vờn về nhào nặn, “Còn không nghe lời?”

Cảm giác tê dại đột nhiên lan khắp toàn thân, Trần An An há miệng thở hổn hển, đưa tay cách lớp quần áo, không có lực gì đè lại bàn tay đang không ngừng làm loạn trên người cô, ổn định hô hấp lúc này mới nói: “thật, thật sự không có làm gì, em chỉ lên mạng..... Ừm..... Lên mạng tìm việc làm thêm.”

Động tác của Diệp Lương Nhất hơi dừng một chút, “Tìm việc?”

“Vâng.” Trần An An cường chế tiếng rên rỉ đang muốn bật ra khỏi cổ họng, cố gắng cân bằng giọng nói run run của mình, “Em, em không thể để cho anh nuôi mãi được, anh.....”

cô còn chưa nói xong, tay Diệp Lương Nhất đã nhanh chóng rút ra khỏi áo cô, gần như thô bạo lật cô lại đối mặt với hắn.

Giọng nói lạnh như băng, “Vì sao không thể để anh nuôi?”

Ánh mắt hắn lạnh lẽo sâu thẳm, giống như nơi thâm sơn cùng cốc trong rừng rậm, chỉ liếc mắt một cái đã làm cho người ta kinh hồn bạt vía.

Trần An An không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, chỉ rũ mắt xuống ấp úng nói: “Của anh là, là của anh, em không thể dùng, phí phẫu thuật của ba em, em sẽ trả lại cho anh.”

“À, phân chia rõ ràng như vậy.” Quanh thân Diệp Lương Nhất tản ra khí lạnh như băng, sắc mặt âm trầm giống như có thể nhỏ nước đến nơi, “Ý của em là, của anh là của anh, của em là của em, hai người chúng ta phải tách ra tính, có phải không?”

Giống như không phải, mà cũng giống..... Đầu óc Trần An An chậm chạp, nhất thời không thể hiểu được thâm ý của hắn, vô tình lại gật gật đầu.

Diệp Lương Nhất cười mỉa mai, đưa tay nắm chặt cổ cô, tức giận đến nỗi hô hấp cũng trở nên dồn dập, “Xem ra anh còn làm chưa đủ,” Ánh mắt hắn rét lạnh như băng, nhìn chằm chằm Trần An An, “Thế cho nên bây giờ em còn không hiểu.”

Trần An An sợ hãi co rụt bả vai, “Hiểu, hiểu cái gì?”

Khóe miệng hắn khẽ nhếch, nhưng trong mắt lại là một khoảng lạnh lùng, bàn tay nhanh chóng cởi bỏ áo của mình, gần từng tiếng, gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hiểu được cái gì gọi là trong em có anh, trong anh có em!”

Trần An An hoảng hốt, nhớ tới lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, hẳn chính là như vậy, lạnh lùng đến đáng sợ, không! So với trước kia còn đáng sợ hơn.

cô nuốt nước miếng, đột nhiên lùi lại một chút. Lại không nghĩ rằng, động tác này của cô lại đúng ý của Lương Nhất, thân hình cao lớn nhanh chóng tới gần, trực tiếp đẩy Trần An An ngã lên chiếc giường đằng sau, ngay sau đó cơ thể nặng nề liền đè lên.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Trần An An nghiện xem phim hoạt hình, ở sau lưng bác sĩ Diệp vội trộm mua một bộ đồ miêu nữ, đang lúc mặc thử thì đột nhiên bác sĩ Diệp quay về. cô vội vàng chạy lên giường, dùng chân quần lấy cả người.

Bác sĩ Diệp [nghi hoặc]: Em đang làm cái gì thế?

Trần An An [chột dạ]: không, không có gì, anh mau đi tắm đi!

Bác sĩ Diệp đột nhiên đi tới kéo chân ra.

Trần An An [giả ngu]: Ha ha ha ha, cái này, cái này ở đâu ra vậy? Làm sao, làm sao lại giống cái đuôi thế.

Bác sĩ Diệp [cởi quần áo trèo lên người Trần An An]: thật trùng hợp, anh cũng có cái gì đó giống cái đuôi, đến đây, em nhìn xem.

52. Chương 52

Chương 52

Edit: Junee

Diệp Lương Nhất ở cách cô rất gần, đôi mắt sắc nhọn như chim ưng gắt gao chế trụ gương mặt cô, nóng hừng hực, hơi thở còn mang theo mùi rượu nhàn nhạt phả trên mặt cô, từ từ làm cho hai gò má nhỏ nhắn xinh xắn biến thành hai trái đào đỏ rực.

Trong lòng Diệp Lương Nhất vô cùng tức giận, thầm nghĩ phải giáo huấn cô một chút, cũng không quản cái gì thương tiếc hay không thương tiếc, liền cúi đầu cắn lên môi cô. Trần An An bị đau kêu một tiếng, lần này hẳn không hề lưu tình, môi lại là nơi cực kỳ mềm mại, giây tiếp theo, trong miệng cô đã nếm được mùi sắt nhàn nhạt, chắc là chảy máu rồi.

Tính cách Diệp Lương Nhất tuy rằng lạnh lùng xấu tính nhưng đối xử với Trần An An vẫn luôn dịu dàng, động tác cũng không thô bạo, dù rất nhiều lúc nhân cơ hội ăn hiếp cô nhưng đồng thời cũng sẽ quan tâm đến cảm xúc của cô. Lần này là thật sự bức bối nên mới cắn Trần An An hung ác như vậy, quả thực hận không thể đem cô nuốt vào bụng.

Trong lòng Trần An An hoảng hốt, liền đưa tay đẩy hắn ra, lắc đầu muốn trốn tránh môi hắn, không cho hôn.

Động tác của cô khiến cho lửa giận trong lòng Diệp Lương Nhất càng bùng cháy, bình thường hẳn rất bình tĩnh kiềm chế, lúc này bị chất cồn lẩn át không còn chút gì, “Em còn tránh anh?” Diệp Lương Nhất lạnh lùng híp mắt, trong đôi mắt phản chiếu vẻ mặt kinh hoàng của cô.

“Em, em không” Môi Trần An An đau rát, chỗ bị cắn lại thấm nước bọt nên càng xót, trong lòng vô cùng tủi thân, Trần An An nghiêng đầu, giọng nói cứng ngắc, “Anh đừng đè em.”

“không phải em muốn phân rõ với anh sao?” Diệp Lương Nhất cong môi cười, đưa tay cởi nút áo ngủ của cô, “Anh không Muốn!” âm điệu của hắn cực kỳ lạnh lùng, giống như gió bắc lạnh thấu xương, lại tựa như một lưỡi dao sắc sượt vào lòng Trần An An.

“Anh buông ra!” Trần An An đẩy tay hắn, dùng sức giãy dụa, tuyệt không giống với bộ dáng hiền lành ngoan ngoãn mọi khi, “Của anh vốn chính là của anh, em không thể đụng vào!” Cho dù quan hệ giữa hai

người đã thân mật như vậy nhưng Trần An An vẫn cảm thấy để Diệp Lương Nhất trả hộ cô một số tiền lớn như vậy rất không hay, từ nhỏ cô đã không tham lam, là đồ mình mượn thì không phải của mình, cho nên một phần cũng không thể chiếm.

Diệp Lương Nhất tức đến nổi bật cười, từ trên người cô đứng lên, ánh mắt tầm tới, “À? Nếu em có lòng tự trọng như vậy, khi đó vì sao còn đồng ý đến chỗ này của anh ở nhờ?!”

Hồ hập Trần An An cứng lại, vừa mới từ trên giường ngồi dậy thân mình chợt cứng ngắt.

“không nói?” Lửa giận trong lòng Diệp Lương Nhất càng bùng lên, giống như muốn đốt hết toàn bộ lực phủ ngũ tạng của hắn thành tro bụi, dưới tác động của cơn cũng bắt đầu nói năng không suy nghĩ, “Được lắm, bây giờ chúng ta sẽ tính toán rõ ràng! Em thiếu anh bao nhiêu tiền thuê nhà, anh thiếu em bao nhiêu tiền cơm, em không phải cũng chia rõ sao? Đến đây, lấy bút lại đây, chúng ta tính một chút!”

Bọn họ chỉ còn ba tháng nữa sẽ kết hôn, cô lại không hề coi hắn là chồng mình, mọi chuyện đều phải phân chia rành mạch. Chỉ cần suy nghĩ như vậy, trái tim Diệp Lương Nhất chợt phát lạnh, một chút lý trí còn lại nhảy mất biến mất không còn gì.

Tính cách cô vừa ngốc lại ngây thơ, thật sự phân chia cái gì là tình yêu, cái gì là tình bạn sao? Nếu cô thật sự thích hắn thì làm sao có thể có ý nghĩ như vậy?

Từ trước đến nay Diệp Lương Nhất ở trước mặt Trần An An đều vô cùng tự tin, từ khi gặp nhau lần đầu đến thích cô, rồi tới bây giờ, hắn chưa từng có loại cảm giác này. Nhưng mà hiện tại, trong lòng Diệp Lương Nhất bỗng nhiên dâng lên một sự nản lòng và hoảng sợ cực độ. Hai người ở bên nhau lâu như vậy, những gì thân mật trên cơ bản đều là hắn lừa cô mới được! nói cách khác, nếu hắn không lừa cô, như vậy cô căn bản sẽ không ôm hắn, sẽ không hôn hắn, thậm chí..... Căn bản không có khả năng làm bạn gái hắn!

“Diệp Lương Nhất, anh, anh đừng như vậy.” Trần An An bị một loạt lời nói của hắn làm cho khiếp sợ, rụt bả vai, không biết vì sao hắn bỗng nhiên dữ dằn như vậy.

Diệp Lương Nhất nhìn thấy cô lùi bước, đôi mắt nheo lại, âm thanh lạnh lùng nói: “Trần An An, nói em thích anh!”

Đề tài chuyển đổi quá nhanh, Trần An An nhất thời chưa thích ứng kịp, lúc phản ứng lại, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy ánh mắt cương ép của hắn, thì làm sao cô có thể nói thích? Ăn cướp cũng không hung ác thế! Trần An An mím môi không nói, trong lòng âm thầm kêu khổ, nghĩ lần sau trăm ngàn lần không thể để Diệp Lương Nhất uống rượu nữa.

“không nói, hay là không thích anh?” Diệp Lương Nhất đề thấp giọng, mang theo ý lạnh ghê người.

Trần An An nghe mà hết hồn, đừng nói là thích, ngay cả nói năng như bình thường cũng không thể nữa là.

Diệp Lương Nhất thấy thế bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng, “Anh đã nói, bằng đầu óc của em, biết cái gì là thích sao?!”

“Diệp Lương Nhất, anh đừng quá đáng!” Trần An An mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt chỉ một thoáng liền đỏ bừng. Tuy rằng bình thường rất nhiều người đều nói cô ngốc, thậm chí còn nói cô đần độn. Nhưng đó đều là nói giỡn, cho tới bây giờ vẫn không hề mang theo một chút ác ý.

Nhưng mà lần này Diệp Lương Nhất không giống thế, trong giọng nói của hắn tràn đầy khinh miệt, phối hợp với một tiếng hừ lạnh kia, quả thực chính là ác ý cười nhạo cô, huống hồ hắn không phải người khác, hắn đối cô mà nói là người đặc biệt nhất trên đời này, hắn làm sao có thể như vậy?

“Anh quá đáng?” Diệp Lương Nhất thấy đôi mắt đỏ bừng của cô, trong lòng nhói lên, nhưng trên mặt vẫn lạnh lùng, “Trần An An, chẳng lẽ anh nói không đúng? Em rõ ràng ngay cả câu thích anh cũng không nói được!”

“Em không muốn tranh cãi với anh,” Trần An An rũ mắt xuống, đôi tay nhỏ bé nắm chặt ga giường, cố gắng ngăn chặn dòng cảm xúc đang cuộn cuộn trong lòng, “Ngày mai anh tỉnh rượu chúng ta sẽ nói sau.” nói xong liền nghiêng người nằm xuống giường, không nhìn Diệp Lương Nhất nữa.

Diệp Lương Nhất uống khá nhiều rượu, thần kinh đã sớm tê liệt, nay thấy cô như vậy, lại càng phần nộ, giờ còn chưa kết hôn đâu, đã không muốn nhìn thấy hắn rồi?

hắn càng nghĩ càng giận, vừa định mở miệng nói gì nữa, bỗng nhiên nhớ tới đôi mắt đỏ hồng của cô, đành nuốt xuống những câu phát cáu định nói, nháy xuống giường, rầm một tiếng mở cửa rồi đi.

Trần An An thật không rõ Diệp Lương Nhất tức giận cái gì, cô nghe tiếng mở cửa chống trộm bên ngoài, nước mắt vẫn kìm nén rất cuộc cũng lăn xuống.

Thẳng đến sáng ngày hôm sau Diệp Lương Nhất cũng chưa quay về, ba Trần không thấy Diệp Lương Nhất, liền lơ đãng hỏi một câu, nét mặt Trần An An tức thì biến đổi, may mắn là cô cúi đầu che dấu, bằng không sẽ bị ba Trần phát hiện.

Đây là lần thứ hai sau khi bọn họ ở cùng một chỗ cãi nhau, lần trước là vì hiểu lầm, nói rõ ràng xong mới phát hiện trách lẫn nhau, nhưng mà lần này, lại là vấn đề của hai người.

Trần An An ngồi ở trên giường uể oải cúi đầu, khuôn mặt nhỏ xinh luôn tươi cười dường như cũng mất đi sức sống, ủ rũ, cô đã định gọi điện thoại hẳn biết bao lần, nhưng chung quy lại không có dũng khí, hơn nữa tối hôm qua hắn còn nói cô không có đầu óc, đây mới là điểm Trần An An khó có thể bỏ qua.....

Trần An An khó chịu, Diệp Lương Nhất cũng không thoải mái, tối hôm qua hắn vừa ra khỏi cửa là đã có chút hối hận, nhưng mà rượu trên đầu, mặt mũi dần ông chiếm thượng phong, rốt cuộc vẫn không quay lại. đi đến chỗ mẹ mình ở một đêm liền bị đuổi về, mẹ hắn giờ cây lau sàn tròng mắt lên, nói nếu hắn không mau làm lành với Trần An An thì sẽ dùng cây lau nhà đánh chết hắn!

Diệp Lương Nhất nhìn điện thoại, tối hôm qua là hắn quá đáng, nhưng cô ngốc kia không thể gọi cho hắn một cuộc điện thoại sao? Tốt xấu gì cũng phải hỏi một chút hắn ở đâu qua đêm chứ! Hơn nữa hắn vẫn để ý vấn đề còn chưa có đáp án, rốt cuộc cô có thích hắn thật hay không?

“Bác sĩ Diệp, đã hết giờ lâu rồi sao anh còn chưa về?” Diệp Lương Nhất đang vô cùng rối rắm thì một bác sĩ đi qua phòng hắn thuận tay gõ cửa hỏi.

“Về ngay đây.” Diệp Lương Nhất lên tiếng, cầm chìa khóa xe, mặc kệ thế nào, về nhà trước xem phản ứng của Trần An An rồi tính sau.

Trần An An làm xong cơm tối, trước tiên chuẩn bị cho ba cô một chút cháo loãng, giúp ông ăn xong, lại dùng nước ấm lau người, lúc này mới đỡ ông nằm xuống giường.

Ở trước mặt ba cô, cô không dám biểu hiện ra điều gì khác thường, sợ ông nhìn ra cô và Diệp Lương Nhất cãi nhau sẽ lo lắng, chờ lúc ra khỏi phòng, khuôn mặt Trần An An mới sụp xuống, ngẩng đầu nhìn đồng hồ điện tử trên tường, Diệp Lương Nhất sắp về rồi.

Nhưng mà cô còn chưa biết phải nói gì với hắn.

Trần An An cắn môi, do dự vài giây rồi lấy điện thoại ra gọi cho Lý Duyệt Nhiên. Đem chuyện của mình và Diệp Lương Nhất nói với Lý Duyệt Nhiên xong, lúc này mới nhút nhát hỏi, “Duyệt Nhiên, mình nên làm gì bây giờ?”

“Mình đã nói sớm anh ta không hợp với cậu! Cậu chọn ai không chọn, lại cố tình gả ột lão hồ ly, còn vội vàng gả ngay nữa chứ!” Điện thoại bên kia, Lý Duyệt Nhiên chỉ tiếc rên sắt không thành thép, “Bây giờ bị người ta châm chọc mới biết tới tìm mình.”

Trần An An đáng thương lên tiếng, “Duyệt Nhiên.”

“Chị bày cho em một cách,” Lý Duyệt Nhiên không có ý tốt cười đen tối, ôm điện thoại chạy cách xa Lăng Tiêu một chút, lúc này mới nhẹ giọng nói vài câu với Trần An An.

Đôi mắt tròn xoe của Trần An An nhất thời tròng thật to, lắp bắp nói: “Như vậy, như vậy không được, rất.....”

“thật không có tiền đồ!” Lý Duyệt Nhiên hận không thể chạy tới chỗ cô, kéo lỗ tai cô giáo huấn một trận, “Anh ta dựa vào cái gì nói cậu ngốc? Theo mình, anh ta mới là đồ không ai thèm! Lão đàn ông hơn

ba mươi, đánh ba gậy còn không ra nổi một cái rắm! Nếu cậu muốn sau này cứ bị anh ta nói như vậy thì khỏi làm!”

“thật sự sẽ có hiệu quả?”

Lý Duyệt Nhiên thề son sắt cam đoan, “Đương nhiên!”

Đầu Trần An An nóng lên, “Được!” Lời nói tối hôm qua của Diệp Lương Nhất thực sự khiến cô đau lòng, cô nhất định phải dạy dỗ anh một phen! Anh không nhận lỗi thì quyết không bỏ qua!

Ngắt điện thoại, Lý Duyệt Nhiên quăng máy lên giường, bỏ nhào vào người Lăng Tiêu, cánh tay lười nhác vòng lên cổ người ta, vui sướng khi người gặp họa nói: “Có trò hay xem rồi!”

Bởi vì cô đột nhiên đụng chạm, sắc mặt Lăng Tiêu đỏ lên, bàn tay lại không chút do dự ôm lấy thắt lưng Lý Duyệt Nhiên.

Diệp Lương Nhất đứng ngoài làm tốt công tác tư tưởng xong mới lấy chìa khóa ra mở cửa, vừa bước vào, mùi cơm nhất thời tràn đầy khoang mũi, hần hít mũi, trong mắt hiện lên ý cười, theo thường lệ đi toilet rửa sạch tay, cởi áo khoác rồi đi thẳng đến phòng bếp.

Y như hần dự đoán, đồ ăn trên bàn đang bốc khói, chạy mặn phối hợp, trông rất hấp dẫn, Trần An An đang xới cơm, bát pha lê xanh ngọc đựng cơm trắng bóng, thoạt nhìn vô cùng ngon miệng.

Diệp Lương Nhất đẩy mắt kính, cong khóe môi rồi đi qua, đang định nói chuyện, đã thấy Trần An An đem bát cơm đã xới kia đặt trước mặt cô, cầm lấy đũa bắt đầu ăn.

Bước chân Diệp Lương Nhất đột nhiên khựng lại, đây là tình huống gì? Cơm của hần đâu?

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Trần An An ở nhà không có chuyện gì làm, cùng với thím dưới lầu học đan khăn quàng cổ. Nghe nói mua một cuộn có thể đan được một cái khăn, hưng trí bừa bừa đan cho bác sĩ Diệp một cái khăn quàng cổ, kết quả chiều dài bằng..... một phần ba khăn quàng bình thường.

Trần An An [cực kỳ hứng thú đưa cho Bác sĩ Diệp]: Mau lại đây, đây là tự tay em đan, anh nhất định phải quàng đi làm!

Bác sĩ Diệp [nhú mày tỏ điên cuồng, muốn thít cổ hần chắc]: không quàng không được sao?

Trần An An [nghiêm túc]: không được!

Bác sĩ Diệp không còn cách nào đành quàng khăn đi đến bệnh viện.

Bác sĩ trong bệnh viện [nghi hoặc]: Ồ? Bác sĩ Diệp, anh đeo cái gì vậy?

Bác sĩ Diệp [bình tĩnh]: Cổ bị thương, bà xã cắt khăn quàng cổ thành một nửa che cho tôi.

Bác sĩ nọ [khâm phục]: Bà xã anh thật thông minh!

Bác sĩ Diệp: Ừ

53. Chương 53

Chương 53

Edit: June

Diệp Lương Nhất neho mắt lại, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu xuyên qua mắt kính dừng ở trên người Trần An An, không ngừng đánh giá cô, nhưng mà Trần An An lại giống như không cảm thấy gì, vẫn như cũ ngồi ở chỗ kia ăn cơm, thậm chí còn có tâm tình gặm chân gà.

Trước đó Diệp Lương Nhất đã suy nghĩ, chẳng qua chỉ là vấn đề nho nhỏ, chỉ cần cô nói với hắn vài câu, hắn sẽ thuận theo xuống thang, đem trận cái vãi tối hôm qua nhẹ nhàng băng quơ cho qua.

Nhưng mà bây giờ, biểu hiện của Trần An An và mong đợi của hắn không giống nhau. không ngây ngốc, cũng không dùng cặp mắt to ngật nước nhìn hắn, hắn quan sát một chút, quả thực không thể phát hiện thêm được cái gì!

thật sự là kì quái, cô ngốc này sao hôm nay lại có khả năng trấn tĩnh lớn như vậy? Diệp Lương Nhất đẩy mắt kính, rất ung dung thản nhiên đến bàn ăn, xới cơm vào bát của mình, ngồi xuống đối diện với Trần An An, vừa làm bộ như không có việc gì ăn cơm, vừa dùng khóe mắt quan sát Trần An An.

Trần An An biết Diệp Lương Nhất đang nhìn mình, nếu như bình thường, cô đã sớm không chịu nổi ánh mắt nóng bỏng như vậy, nhưng lúc này cô phải hết sức nhẫn nại!

Sau khi cô và Diệp Lương Nhất quyết định ngày cưới, trong lòng cô không chỉ có vui sướng hồi hộp mà còn có một loại cảm giác hoang mang lo sợ, dòng cảm xúc này làm cho cô vô cùng bất an. cô không thông minh, không tài giỏi, chỉ là một cô gái bình thường, nhưng mà Diệp Lương Nhất không như thế, cho tới bây giờ cô vẫn còn có chút không thể tin được người mình sẽ gả cho là Diệp Lương Nhất.

không phải Trần An An tự ti, mồ côi mẹ và sự khốn khó chưa bao giờ là trở ngại trên con đường trưởng thành của cô, nhưng trường hợp này không thể so sánh như vậy. Nay một nửa khác của cô sẽ là Diệp Lương Nhất, hào quang trên người hắn và cô làm sao có thể so sánh, cho nên cô khó tránh khỏi suy nghĩ miên man.

Nếu là bình thường, đừng nói Diệp Lương Nhất mắng một tiếng ngốc, cho dù mắng mười tiếng thì cô cũng sẽ không để bụng.

Còn có thể bình tĩnh thế cơ đấy, Diệp Lương Nhất ở trong lòng hừ một tiếng. Hung hăng cầm đĩa đâm vào một miếng đậu hũ, thi gan à, xem ai có thể nhịn hơn!

Hai người im lặng không tiếng động ăn cơm xong, Trần An An thu dọn phòng bếp sạch sẽ rồi chuẩn bị đi tắm, ai ngờ Diệp Lương Nhất đã nhận ra động tác của cô, lập tức tháo kính, nhanh chân trước cô vọt vào phòng tắm.

Trần An An ôm áo ngủ, ngơ ngác nhìn hắn rầm một cái đóng cửa phòng tắm, đôi mắt mệt mỏi nháy nháy, đang định về phòng ngủ thì cửa phòng tắm lại mở ra.

“Trần An An, em không có gì muốn nói với anh?” Diệp Lương Nhất khoanh tay trước ngực lạnh lùng nhìn cô, giọng điệu thản nhiên nhưng lại ẩn chứa ý tứ dẫn dụ.

Bởi vì bình thường Trần An An đã có thói quen nghe theo lời hắn nên giờ vô ý thức gật gật đầu, “Em.....” Vừa mới mở miệng thốt ra một chữ, đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng giấu đầu hờ đuôi che miệng lại, lắc đầu, “không có gì!” nói xong ôm chặt áo ngủ vào lòng định chạy về phòng ngủ.

Nhưng vừa được một bước đã bị Diệp Lương Nhất nhanh tay túm lại xách vào phòng tắm. hắn lập tức đẩy cô vào góc phòng, răng rắc một tiếng chốt cửa lại.

Dưới ánh mắt khấn trương chăm chú của Trần An An, bước từng bước nhẹ nhàng đến trước mặt cô, “không muốn nói chuyện với anh?” hắn hừ lạnh một tiếng, “Định cả đời câm điếc?”

“không, không phải.” Bị ánh mắt sắc bén của Diệp Lương Nhất chiếu thẳng, Trần An An lập tức đem mọi lời Lý Duyệt Nhiên đã dạy quăng ra sau đầu, lấp bấp phản bác.

“À,” Diệp Lương Nhất chống hai tay lên thành tường, vây cô lại trong lòng mình, cúi đầu nói: “Để anh đoán nhé, em như vậy đơn giản chỉ có hai nguyên nhân, thứ nhất, Lý Duyệt Nhiên dạy em cái gì đó, thứ hai, em muốn chiến tranh lạnh với anh.” hắn dừng một chút rồi tiếp tục nói: “Em nói thử xem, là lý do nào?”

Trần An An nuốt nước miếng, bỗng nhiên không dám nhìn Diệp Lương Nhất, không phải vì cái gì khác mà chính là chột dạ, về điểm này dù cô có cẩn thận bao nhiêu thì ở trước mặt hắn căn bản không thể giấu được! Thoáng cái đã bị người ta phát hiện ra.

cô ưỡ ưỡ ngẩng đầu lên, ấp úng nói: “Ai, ai bảo anh nói em không có đầu óc!”

Diệp Lương Nhất nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia xấu hổ, khi đó hắn đang tức giận, kỳ thật vừa nói khỏi mồm là đã hối hận. cô cũng không phải không có đầu óc, chỉ là hơi ít dây thần kinh mà thôi, hắn biết mình đã quá lời, nhưng không phải cũng do cô chọc giận hay sao!

Nghĩ đến đây, Diệp Lương Nhất hí mắt, đưa tay nâng cằm cô, “đã quên câu hỏi của anh hôm qua rồi?”

Em còn chưa cho anh câu trả lời!” Trần An An rụt bả vai, trái tim bùm bùm nhảy dựng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn chỉ một thoáng biến thành hai rặng mây đỏ. Diệp Lương Nhất nhìn mà ngứa ngáy cả người, cơ thể phút chốc nóng bừng lên.

“không muốn nói?” Diệp Lương Nhất cúi đầu khẽ mỗ lên khóe môi của cô, giọng nói thật nhẹ lại mang theo ý dọa dẫm, “Hay là, không thích anh?” Cái chữ không thích cuối cùng kia, hắn nói đến nghiêng răng nghiêng lợi, Trần An An nghe mà hết hồn, sợ hắn lại nổi điên rồi cắn cô phát nữa.

Đồng thời trong lòng cô cũng có phần tủ thân, không thích? không thích thì ai muốn gả cho hắn?

cô đưa tay đẩy Diệp Lương Nhất ra một chút, nghiêng đầu tránh thoát nụ hôn của hắn, rũ mắt xuống, giọng nói run rẩy, “Anh, anh đừng có nói xấu em.”

Diệp Lương Nhất nhìn thấy biểu tình của cô, trong lòng cực kỳ vui vẻ, nắm bàn tay nhỏ bé của cô đặt ở bên môi hôn, “Anh xin lỗi, tối hôm qua anh uống nhiều rượu quá nên mới hung dữ với em như vậy.” hắn nhìn thẳng vào đôi mắt bỗng nhiên trừng lớn của cô, mỉm cười, “Vậy còn em? Thích anh không?”

Khuôn mặt hắn tuấn tú, phong cách lạnh lùng, đặc biệt khi mặc vào áo blu trắng lại càng giống tuyết rơi tháng hai, Trần An An thấy nhiều nhất là vẻ mặt lạnh đậm của hắn, nhưng mà giờ phút này, cặp mắt đen hẹp dài đang bình tĩnh nhìn cô, không lạnh lùng, cũng không có châm chọc cười nhạo như tối hôm qua. Trái tim Trần An An nóng lên, quả thực giống như được rót vào một ly rượu mạnh, không còn sự lạnh nhạt thường ngày, chỉ có tình cảm nóng bỏng sôi trào.

“Thích, em, em đương nhiên là thích anh.”

“Lặp lại lần nữa!” Hô hấp của Diệp Lương Nhất ồ ồ, hơi thở nóng rực phun trên mặt Trần An An, nóng như bị thiêu đốt.

Nhắm mắt lại, áp chế hết mọi phản kháng và ngưỡng ngừng dưới đáy lòng, chậm từng tiếng nói ra, “Em thích anh.” nói xong, cô cắn cắn môi, chủ động vòng tay ôm thắt lưng Diệp Lương Nhất, đem mặt dán vào trong ngực hắn, cảm nhận được trái tim hắn đang đập dữ dội, nhẹ giọng nói: “Diệp Lương Nhất, em không thích cãi nhau, chúng ta đừng ầm ĩ nữa.”

Tối hôm qua lúc hắn vừa đập cửa đi ra ngoài, lòng cô cũng đau đớn.

Diệp Lương Nhất ôm chặt lại cô, đem mặt chôn vào hõm cổ cô, “Được, sau này không cãi nhau nữa.” Làm sao lại nở gậy gỗ với cô? Thương cô còn không hết.

Trần An An vốn là người suy nghĩ đơn giản, nghe được lời này của hắn, cảm giác nặng nề trong lòng chỉ một thoáng tan thành hư không, mà những gì Lý Duyệt Nhiên nói qua điện thoại với cô, phải cao ngạo lạnh lùng, không thèm để ý đến hắn, khiến hắn dục * hỏa cháy người, chỉ có thể nhìn mà không sờ được gì gì đó, đã sớm bị cô quẳng hết lên chín tầng mây.

Hai người vốn chỉ mâu thuẫn nhỏ, không có gì mà không tháo gỡ được, nay đã nói hết, lại hòa hợp như lúc ban đầu, đêm đó Diệp Lương Nhất nhân cơ hội đem Trần An An lăn lộn trên giường, chỉ là đúng lúc cung đã lên tên chuẩn bị bắn, đưa tay sờ, mới phát hiện không có mũ.

“không, không thể được.....” Trần An An đỏ mặt, ở dưới thân Diệp Lương Nhất thở dốc, lắc đầu không cho hắn tiến vào, không có mũ tuyệt đối không thể! Lỡ như, lỡ như trúng thưởng thì làm sao bây giờ?

“không việc gì.” Mồ hôi Diệp Lương Nhất từ trên trán rơi xuống ngực Trần An An, giọt nước trong suốt lăn trên đỉnh nhọn hồng hồng non nớt của cô, trên bộ ngực trắng nõn xuất hiện một mảng ướt át, Diệp Lương Nhất nhìn thấy, dục * hỏa trong mắt càng hừng hực, giọng nói khàn khàn đầy gợi cảm, “đang kỳ an toàn.”

“Nhưng mà.....” Đầu óc Trần An An đã có chút hỗn loạn, kinh nguyệt của cô đã qua nửa tháng, cô mơ mơ hồ hồ nhớ lại, kỳ an toàn hình như không phải đợt này mà!

“Anh là bác sĩ, anh đương nhiên biết.” Diệp Lương Nhất đem hai chân trắng nõn thon dài của cô mở rộng ra, khẽ cười một tiếng rồi trầm mình vào, trong mắt hiện lên một tia khó hiểu, “thật là đứa nhỏ lơ mơ, kỳ an toàn cũng có thể nhớ lầm.”

Mặt Trần An An ằm cái đồ rực, cả người đều nhuộm một màu hồng phấn, vòng eo mềm nhũn, cảm giác tê dại chỉ một thoáng liền truyền khắp toàn thân.

Ừm... một tiếng, nhin không được ôm chặt lấy thắt lưng hắn, theo từng động tác của hắn mà khẽ ngắt quãng rên rỉ, rốt cuộc không thể nhớ nổi cái gì mà kì an toàn.

Ngày hôm sau, Lý Duyệt Nhiên gọi điện thoại lại hỏi Trần An An sự tình thế nào, có làm theo những lời cô ấy dặn hay không, Trần An An lắp bắp trả lời qua loa, sự việc cuối cùng phát triển đến mức lăn lên giường, làm sao cô có thể không biết xấu hổ nói với Duyệt Nhiên.

May mà Lý Duyệt Nhiên cũng không hỏi nhiều, chỉ bảo cô chăm sóc ba cho tốt rồi ngắt điện thoại.

Ba Trần đã đến đợt trị bệnh bằng hoá chất, Trần An An vô cùng căng thẳng, hiệu lực của thuốc hóa trị liệu rất mãnh liệt, hai loại tế bào tốt xấu cùng nhau giao chiến tiêu diệt nhau, quá trình cực kỳ đau đớn, ba cô đã hơn năm mươi tuổi còn phải chịu tra tấn như vậy, mỗi khi nghĩ đến, cô lại hận không thể chính mình bị bệnh thay ông.

Cũng may còn có Diệp Lương Nhất, lúc này mới làm cho Trần An An yên tâm không ít.

Ai ngờ một ngày trước khi ba Trần vào viện điều trị, bệnh viện lại đột nhiên cử Diệp Lương Nhất đi ngoại tỉnh tham gia hội thảo, hơn nữa đi những bốn ngày! Đợi đến khi hắn trở về thì đợt trị liệu của ba Trần cũng vừa chấm dứt.

Diệp Lương Nhất không muốn đi, nhưng mà dùn đẩy thế nào cũng không được, chỉ có thể nói chuyện với viện trưởng, nhờ ông ấy tìm một bác sĩ đáng tin cậy phụ trách cho ba Trần.

Ngày hôm sau Diệp Lương Nhất bay đi tỉnh, Trần An An chỉ có một mình đưa ba cô vào bệnh viện. Mỗi đợt trị bệnh bằng hoá chất mất ba ngày, phòng bệnh thì Diệp Lương Nhất đã sắp xếp chu đáo, là phòng hai giường mà chỉ có mình ba Trần.

Trần An An vạn lần không ngờ tới, người đến trị liệu cho ba cô là Chung Vận! Hai người gặp mặt khó tránh khỏi có chút xấu hổ, Trần An An vắt óc kiểm kê đề tài, Chung Vận lại lạnh mặt giải quyết công việc, không quan tâm đến bộ dáng của cô, Trần An An thấy thế cũng thôi ý định bắt chuyện với cô ta.

Trị bệnh bằng hoá chất cần cắm trên cánh tay một cái ống dài khoảng một mét để truyền thuốc. Quá trình cắm ống rất đau đớn, Trần An An sợ máu, không dám nhìn thẳng vào nhưng lại nghe thấy tiếng rên của ba cô. Nước mắt ứa ra mà không dám khóc, sợ quấy rối tinh thần của ba cô.

May mắn ba Trần coi như gặp may, cắm một lần đã thành công. Nhưng mà từ đây đau đớn mới thực sự bắt đầu, hai mươi phút sau khi vào thuốc xổ, ba Trần liền nôn mửa không ngừng, Trần An An quýnh lên nhưng không thể làm gì được.

cô lấy đường đã chuẩn bị sẵn nhét vào miệng ba cô, muốn iệng ông đỡ đắng nhưng căn bản vô tác dụng, hiện giờ ba Trần ăn đường cũng thấy đắng.

hiện tại ông vốn chỉ có thể ăn một chút cháo loãng, nhưng mà giờ lại bị hành như vậy, đừng nói cháo loãng, ngay cả nước cũng không thể uống dù một ngụm, trị bệnh bằng hoá chất phải truyền thuốc tám tiếng, sau đó lại đến thuốc tim, gan và thuốc tăng lượng bạch cầu (cái này mình cũng không hiểu, có ai biết thì chỉ giúp mình nhé), bị giày vò từ sáng đến tối, sắc mặt ba Trần trắng bệch, một chút sức sống cũng không có.

Trần An An căng thẳng lo lắng, cũng như ba cô, một ngày chưa ăn một miếng cơm nào. Lúc ba Trần truyền thuốc bổ, liền hướng Trần An An khẽ phát tay, chỉ vào cánh cửa, ý tứ chính là bảo cô đi ăn cơm, ông không còn trẻ tuổi, bị tra tấn một ngày, ngay cả nói cũng không nổi, đành phải dùng động tác để diễn tả ý tứ.

Tình trạng của ba cô như vậy, Trần An An căn bản không thể nào rời đi, lại sợ ông lo lắng, chỉ có thể làm bộ như đi ra khỏi cửa, trên thực tế lại ở ngoài cửa phòng bệnh đứng nhìn ba cô, đợi qua hai mươi phút mới đi vào.

Tận lúc gần sáng, rốt cuộc cũng truyền xong thuốc, ba Trần nằm ở trên giường căn bản không ngủ được, trên người vẫn còn đau, lại buồn nôn, ngực khó chịu như là thiếu khí. Ba cô không ngủ, Trần An An tất nhiên cũng không ngủ được, kết quả là thức trắng một đêm.

Sáng hôm sau, cả người Trần An An đều choáng váng, mới từ trên giường đứng lên đầu óc liền quay cuồng quỵ xuống, may mắn tay mắt cô lạnh lẽo từ dưới đất đứng lên, thế mới không làm ba cô phát hiện.

Đi theo Chung Vận còn có một bác sĩ thực tập, thấy người nhà bệnh nhân chỉ có một mình Trần An An, trong lòng không khỏi có chút thương cảm, tận tình khuyên nhủ cô về nhà ăn cơm, thuận tiện chuẩn bị cho ba cô chút cháo, cho ăn bao nhiêu nôn bấy nhiêu cũng phải ăn!

Trần An An vô cùng cảm kích, nhờ bác sĩ thực tập kia trông ba cô rồi vội vàng chạy về nhà, nấu ít cháo loãng cho vào cặp lồng giữ ấm, lại tức tốc trở vào bệnh viện.

Mà bản thân cô thì mua một túi bánh mì to, ở trên đường giải quyết vài cái, ăn qua loa cho no bụng rồi đi tới phòng bệnh cho ba cô ăn cháo.

Ba Trần bị ung thư, lúc này trị bệnh bằng hoá chất, thật sự là một chút cũng ăn không vào, nôn cả một đêm liền gây một vòng. Lại sợ Trần An An lo lắng, đành cố gắng nuốt mấy thìa cháo, thấy Trần An An lên quay người lau nước mắt.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Lương Nhất đã gọi mấy cuộc điện thoại, nghe thấy giọng nói yếu ớt của Trần An An, lòng nôn nóng giống như cái gì vậy, hận không thể mọc cánh bay về. Diệp phu nhân cũng đến đây hai lần, muốn cùng Trần An An đổi ca, luân phiên chăm sóc ba Trần.

Nhưng mà Trần An An không đồng ý, không chỉ sợ Diệp phu nhân mệt mà quan trọng nữa là cô không dám rời khỏi ba. Tính mạng này của ba cô là do dốc sức từ trong tay tử thần cướp về, cô không dám lơ là dù chỉ một chút.

Diệp phu nhân không lay chuyển được cô, đành phải quay về, chỉ là bà lại bảo người giúp việc trong nhà thường xuyên mang cơm đến, để ngừa lỡ như Trần An An quỵ trước cả ba Trần.

Quãng thời gian ba ngày, dù là đối với Trần An An hay với Trần mà nói, đều là một cơn ác mộng. Diệp Lương Nhất vừa về đến, ngay cả quần áo cũng không kịp thay liền đi thẳng đến phòng ba Trần.

Trần An An đi WC, chỉ có ba Trần trong phòng bệnh, Diệp Lương Nhất nhìn thấy ba Trần trong lòng đau xót không thôi, ba Trần đã gầy còm đến cực độ, phẫu thuật xong chỉ còn da bọc xương, lại qua ba ngày trị liệu ngắn ngủi mà giống như bị cướp hết chút da thịt còn sót lại, cả người dường như chẳng còn mấy hơi sức.

“Ba, ba cảm thấy thế nào?” Diệp Lương Nhất ngồi xổm xuống cạnh đầu giường ba Trần, nhẹ giọng hỏi.

Lúc này ba Trần đang truyền thuốc bổ, tinh thần cũng tốt hơn một chút, nhìn thấy Diệp Lương Nhất, há miệng thở dốc, thật vất vả mới nói được một câu, “Có phải ta bị ung thư không?”

Trong lòng Diệp Lương Nhất cả kinh, vội vàng phủ nhận, “không phải, ba đừng đoán mò, không phải là ung thư đâu.”

Ba Trần lắc đầu, gần như dùng hết toàn bộ sức lực, nói: “Mong là không phải vậy, An An liền giao cho cậu, đứa ngốc này, cậu phải chăm sóc cho tốt.” nói xong câu này, ba Trần liền thở hồng hộc, nghiêng đầu cúi xuống thùng rác bên cạnh giường, nôn khan một trận.

Dù là từ trước đến nay Diệp Lương Nhất vẫn lạnh lùng, nghe thấy câu nói này của ba Trần, cũng thiếu chút nữa đỏ mắt, hần nắm chặt tay, đang định nói cái gì thì Trần An An đẩy cửa bước vào.

Diệp Lương Nhất cùng ba Trần ăn ý ngậm miệng lại, không ai nhắc tới chủ đề nặng nề vừa xong. Cho đến rất nhiều năm sau, Trần An An mới biết, vào lúc mình không hay, hai người đàn ông cô yêu nhất đời này đã sớm không tiếng động đạt thành một cái hiệp nghị.

Có Diệp Lương Nhất ở bên, Trần An An thoải mái hơn rất nhiều, buổi tối hai người thay phiên nhau chăm sóc ba Trần, tuy rằng Trần An An vẫn ngủ không yên, nhưng tốt xấu cũng có thể chợp mắt mấy tiếng.

Cách một buổi sáng nữa, vừa đúng lúc là thứ bảy, Diệp Lương Nhất không phải đi làm, hai người liền mỗi người một bên đỡ ba Trần ra khỏi phòng bệnh, chuẩn bị về nhà.

“Đồ dùng đã gói hết lại chưa? Có bỏ quên cái gì không?” Diệp Lương Nhất ra khỏi phòng còn không quên dặn dò Trần An An một câu.

“Yên tâm đi.”

“Chú ý dưới chân, đi chậm một chút, đi theo bước chân của con.”

“Được.”

Thân ảnh ba người càng lúc càng xa, mà bầu không khí thân thiết dường như vẫn quanh quẩn ở hành lang bệnh viện, ấm lòng ai đó, lại chói mắt ai kia.

54. Chương 54

Chương 54

Edit: Junee

Ba người Trần An An về đến nhà thì đã gần mười giờ, ba Trần trị liệu mất ba ngày, căn bản là chưa ăn cái gì, giờ rốt cuộc cũng xong, tuy rằng vẫn buồn nôn nhưng đã tốt hơn nhiều so với mấy ngày vừa qua.

Trần An An không dám chậm trễ, về đến nhà liền để Diệp Lương Nhất đỡ ba cô vào phòng ngủ, mà cô thì đi rửa sạch tay, bắt đầu nấu cháo.

Mấy ngày nay cô căn bản không ngủ được bao nhiêu, hai mắt hoa lên, đầu cũng từng đợt từng đợt choáng váng, nhưng vẫn cố vào bếp, cắm nồi chuẩn bị nấu cháo.

Trong nhà ba ngày không có ai ở, lạnh lẽo trống vắng, một chút hơi người cũng không có, Trần An An tận dụng thời gian rảnh, lại cắm một ấm nước, ba cô giờ ăn uống không thể bị kích thích được, lát nữa ăn cháo xong còn phải uống nửa ly nước ấm nữa.

cô nấu chỉ khoảng một nắm gạo nhỏ, nồi cháo rất nhanh đã nhảy nấc, đợi thêm năm phút nữa, Trần An An ngồi xổm xuống đang định rút dây cắm ra thì ấm nước sôi bỗng nhiên ùng ục vang lên.

Ấm nước nhà cô chỉ cần vừa reo là sẽ bắt đầu tràn nước ra bên ngoài, Trần An An nghe thấy động tĩnh vội vàng đứng lên, định chạy nhanh đến rút dây cắm ra, ai ngờ cô đứng dậy quá mau, tay lại run, thế là tay hất ngay phải quai ấm.

Trần An An hét lên một tiếng, lập tức nhảy bật ra phía sau, nhưng mà không kịp nữa, nửa ấm nước sôi đã đổ hết lên chân cô.

Diệp Lương Nhất đang ở phòng ngủ trải giường cho ba Trần, nghe thấy tiếng cô kêu lập tức chạy ra, “Làm sao vậy?”

Trần An An đã đau không nói thành lời, nước mắt không kìm được trào ra, nhưng nghe thấy tiếng Diệp Lương Nhất thì vẫn gắng gượng ngẩng đầu, làm động tác chó lên tiếng với hắn. Nếu ba cô nghe thấy thì nhất định sẽ lo lắng, cô dù có đau đến chết cũng không thể hé răng.

Diệp Lương Nhất vừa lại gần đã biết chuyện gì xảy ra, vẻ mặt hắn rất bình tĩnh, không một tiếng động ôm lấy cô đi thẳng đến phòng tắm. Rất nhanh cởi quần dài của cô ra, lại vén quần trong lên, vừa thấy nhất thời liền rùng mình, vội vàng lấy chậu nước lạnh bên cạnh giội lên chân cô.

Trần An An đau đến run rẩy, cả người dựa vào tường gần như không đứng vững được.

“Sao lại không cẩn thận như vậy?” Diệp Lương Nhất ngồi xổm xuống, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve chân cô, đôi chân bình thường trắng mịn lúc này đã nổi lên vài cái bọng nước to, phần da cũng đỏ ửng, chỉ cần hấn vô tình chạm phải bọng nước là cô đã run cả người, hiển nhiên là đau khủng khiếp.

“Ấm nước bị đổ.” Trần An An cắn răng nhin đau, trên mặt đã tràn đầy nước mắt.

Diệp Lương Nhất quan sát trong chốc lát rồi bỗng nhiên đứng bật dậy, “đi bệnh viện!” Chỉ vài phút mà chân cô đã phồng rộp như vậy, phải đi bệnh viện.

“không có việc gì.” Trần An An đưa tay giữ chặt hấn lại, “Trong nhà có Vân Nam bạch được, xịt một chút là được.”

“không được!” Diệp Lương Nhất sầm mặt, như đinh đóng cột nói: “Vân Nam bạch được vô tác dụng với phỏng.” hấn thấy Trần An An còn muốn phản bác, khẩu khí lập tức lạnh xuống, “Bị phỏng mà chậm xử lý sẽ để lại tật! Trong nhà không có thuốc, phải đi bệnh viện!”

đã đau thành cái bộ dáng này, còn không chịu đi bệnh viện! Diệp Lương Nhất chỉ cần cúi đầu một chút là có thể nhìn thấy đôi chân đầy mụn nước của cô, trong lòng cuộn lên đau đớn, rõ ràng biết cô đã vất vả suốt ba ngày, lại vẫn để một mình cô vào bếp, nếu lúc ấy mình có thể ra giúp cô thì làm sao lại biến thành như bây giờ!

Trong lòng Diệp Lương Nhất vừa áy náy vừa lo lắng, khom người xuống bế cô lên.

“Diệp Lương Nhất, đợi một chút!” Trần An An kinh hô một tiếng, vội vàng vòng tay lên cổ Diệp Lương Nhất, dưới ánh mắt âm trầm của hấn, sợ hãi nói: “Anh đưa em xuống dưới lầu, em tự mình đi, không thể để ba em ở nhà một mình được, hơn nữa ông còn chưa ăn cháo.”

Diệp Lương Nhất khẽ mím môi, ôm Trần An An một lúc lâu sau mà không nói gì, cuối cùng nâng người cô lên một chút cho càng sát vào trong ngực mình, lúc này mới buồn bực hờn dỗi nói: “Để anh gọi điện thoại cho Chu Tề, bảo cậu ta đưa em đi.”

“không cần, em.....”

“Phải nghe lời, em như vậy anh rất lo lắng.” Diệp Lương Nhất cúi đầu hôn lên môi cô, ôm cô đến sô pha, rồi lại đi vào phòng ngủ lấy cho cô một cái quần vải mềm, cắt bớt thành cái quần rộng thùng thình mặc bên ngoài, xong mới lấy điện thoại ra gọi cho Chu Tề.

Chu Tề vừa mới tiễn một bệnh nhân, đang muốn hãm một chén trà nghỉ ngơi trong chốc lát thì nhận được điện thoại của Diệp Lương Nhất.

“Ừ, không làm gì, làm sao vậy? Bị thương? Tôi biết rồi, tôi sẽ qua ngay!” Ngắt điện thoại, Chu Tề mặc áo khoác vào rồi vội vàng chạy thẳng ra ngoài.

“Ông chủ! Anh mặc nhầm áo rồi! Đó là áo phải đưa đi giặt mà!” một trợ lý ở phía sau hô lên một tiếng, đáng tiếc Chu Tề đã sớm không thấy bóng dáng, làm sao có thể nghe thấy tiếng cô.

“Hôm nay ông chủ làm sao vậy? thật kỳ quái, ngay cả phong độ cũng không cần để ý.” Trợ lý than thở một tiếng rồi đóng cửa lại.

“đi đến bệnh viện không cần vội về, tìm một phòng để nghỉ ngơi quan sát một chút, đến trưa rồi tính.” Diệp Lương Nhất ôm Trần An An đặt vào trong xe Chu Tề, lo lắng dặn dò nói.

“Lương Nhất, cậu vừa phải thôi.” Chu Tề ngồi ở ghế lái trêu ghẹo: “thật giống bà già.”

Diệp Lương Nhất không để ý đến hấn, đưa tay xoa xoa đầu Trần An An, “Ở nhà anh sẽ tìm cách gạt ba em, đừng lo lắng.”

Trần An An gật gật đầu, cảm kích nói: “Cám ơn anh, Diệp Lương Nhất, ba em hai tiếng phải ăn cháo một lần, anh đừng quên.”

Diệp Lương Nhất ừ một tiếng rồi đóng cửa xe lại.

“đã lâu không gặp, An An.” Chu Tề đạp chân ga, quay sang Trần An An cười nói.

“Đúng vậy, tối hôm mười lăm em có gửi tin nhắn cho anh nhưng mà không thấy anh trả lời.” Chân Trần An An đang từng đợt đau rất, có người cùng nói chuyện, vừa hay có thể dời đi sự chú ý của cô.

“Mấy hôm trước điện thoại bị hỏng.” Chu Tề hướng Trần An An xin lỗi: “Ngại quá, làm mất tin nhắn của em.”

“không sao, không sao.” Trần An An vội vàng trả lời: “Chỉ là gửi tin nhắn chúc mừng thôi, anh không cần để ở trong lòng.”

Chu Tề cười cười, không nói gì nữa.

Chân trái của Trần An An hoàn toàn không phải chạm đất, cô vốn định tự mình khập khiễng đi vào bệnh viện, kết quả bị Chu Tề không nói hai lời công lên, Trần An An xấu hổ nằm trên lưng Chu Tề, không dám cử động gì cả. Chu Tề không phải Diệp Lương Nhất, người ta không có nghĩa vụ phải chăm sóc cô, cho nên cô chỉ có thể ngoan ngoãn, không muốn gây thêm phiền cho Chu Tề.

Nhận thấy được cơ thể phía sau cứng ngắc, Chu Tề khẽ thở dài trong lòng, lồng ngực chỉ một thoáng liền tràn dâng nỗi chua xót, nhưng vẫn không nói gì, công cô đi thẳng đến phòng bác sĩ trực ban.

Trần An An như thế nào cũng không ngờ, hôm nay bác sĩ trực lại là Chung Vận! thật sự là ghét của nào trời trao của ấy, cô lặng lẽ thở dài trong lòng, nhưng vẫn lịch sự nói một câu, “Phiền chị rồi, bác sĩ Chung.”

không biết là có phải bởi vì Chu Tề không, thái độ của Chung Vận đối với cô tốt hơn nhiều, thậm chí còn tươi cười với cô, không nói hai lời liền sắp xếp cho cô một phòng.

Chu Tề cũng không biết chuyện giữa Chung Vận và Trần An An, Diệp Lương Nhất, chỉ nhìn lướt qua phòng bệnh sạch sẽ rộng rãi, cảm thán một tiếng, “Vẫn là có người quen tốt hơn.”

Chung Vận kéo ống quần Trần An An lên, đè đùi cô lại, lúc này mới cầm lấy ống tiêm tiết tệt trùng nhanh chóng chích lên đùi cô, Trần An An đau đến run cả người, đôi mắt chỉ thoáng chớp liên ảm ướt.

Ống tiêm vô trùng được dùng để hút nước trong các bọc nước trên chân Trần An An, chân cô chỉ cần chạm vào là đau khủng khiếp, huống chi là bị kim đâm như vậy, nhất thời đau đến mặt mũi trắng bệch. Chu Tề đứng bên cạnh quan sát cũng phải rùng mình, do dự một lúc rồi cầm tay cô, dịu dàng nói: “Chịu khó một lát, sẽ xong ngay thôi.”

Trần An An cắn răng gật đầu, cũng bớt run rẩy đi chút.

Đợi đến khi Chung Vận xử lý xong vết thương trên đùi Trần An An, Trần An An đã đau đến mức cả người đầy mồ hôi, đáng thương nằm ở trên giường bệnh, môi cũng cắn sắp nát rồi.

“Xong rồi, không còn vấn đề gì cả, về sau bôi thuốc đúng giờ là được.” Chung Vận thu dọn đồ dùng, quay đầu nói với Chu Tề.

“Cảm ơn.” Ánh mắt Chu Tề dừng ở trên người Trần An An, trong mắt hiện lên một tia thương yêu luyến tiếc, “Em cứ đi đi, anh ở đây chăm sóc cô ấy.”

Ánh mắt hần rõ ràng như thế, Chung Vận lại vô cùng nhạy cảm, liền đoán được ngay tâm tư của hần, lòng nhất thời nhảy lên, rồi mắt xuống che khuất biểu cảm trong mắt, đáp: “Được rồi, vậy em về phòng đây.” nói xong liền đi ra ngoài.

Trần An An nằm ở trên giường chỉ chốc lát liền buồn ngủ, ba ngày rồi cô không được nghỉ ngơi đầy đủ, lúc này tuy rằng trên đùi rất đau nhưng vẫn không thể ngăn cản được cơn buồn ngủ ào ào kéo tới, rất nhanh liền tiến vào mộng đẹp.

Chu Tề cúi đầu nhìn thời gian trên di động, đã gần trưa, vừa rồi cô đã mất sức nhiều như vậy, tỉnh lại nhất định sẽ đói, dù sao bây giờ hần cũng không có việc gì làm, vừa lúc có thể xuống lầu mua cơm lên, thuận tiện gọi điện cho Diệp Lương Nhất, đoán chừng cậu ta đã sốt ruột lắm rồi.

Nghĩ đến đây, Chu Tề không do dự nữa, nhìn thoáng qua Trần An An đang ngủ say sưa trên giường, nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Chung Vận trở lại phòng trực ban nhưng làm thế nào cũng không thể tập trung làm việc được. Vốn cấp bậc là bác sĩ như cô ta thì không cần đi làm cuối tuần, nhưng mà cô ta vừa mới tới bệnh viện này không lâu, đành phải sắp xếp lịch làm việc với các bác sĩ thực tập.

cô ta nhớ tới ánh mắt Chu Tề nhìn Trần An An vừa rồi, lại liên tưởng đến chuyện lúc trước, bỗng nhiên cảm thấy mình vừa phát hiện được việc gì đó khó tin.

Chu Tề thích Trần An An, như vậy có thể hay không.....

Cho đến bây giờ, cô ta đã không còn chấp nhất phải có được tình cảm của Diệp Lương Nhất nữa. Nhưng mà việc Diệp Lương Nhất không chút lưu tình sỉ nhục cô ta thì cô ta lại không thể nào quên được. Toàn bộ tình yêu đã chuyển sang thù hận, hận không thể khiến hắn cũng giống như cô ta, bị người mình yêu nhục mạ, châm biếm, vĩnh viễn không có được người đó!

sự căm hận này vẫn bị cô ta áp chế dưới đáy lòng, nhưng mà sau khi nhìn thấy Trần An An thì toàn bộ đều bộc phát. Tất cả ngọn nguồn đều từ Trần An An, nếu cô ta không xuất hiện, như vậy mình và Diệp Lương Nhất tuyệt đối sẽ không đi đến bước đường này!

Nghĩ đến đây, Chung Vận rốt cuộc không ngồi yên được nữa, vội vàng mở cửa phòng trực ban, đi thẳng đến phòng Trần An An.

Chu Tề không có ở đây, không biết đã đi đâu, chỉ có một mình Trần An An đang ngủ say trên giường. Chung Vận đẩy cửa nhẹ nhàng bước vào, đứng ở đầu giường nhìn gương mặt Trần An An, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một tia vận vẹo.

Đều tại người này! Đều tại cô ta! Chẳng những phá hủy tình cảm của cô, còn giẫm đạp lên tự tôn của cô! Khiến cho cô thật giống như một vở hài kịch. Mà cô ta thì lại có thể hưởng thụ sự thương yêu của Diệp Lương Nhất!

Dựa vào cái gì! Trong lòng Chung Vận đột nhiên bốc hỏa, phút chốc đã đem tất cả lý trí trong đầu thiêu rụi toàn bộ! Nếu không có Trần An An, không có người này thì sẽ thế nào?

Trong đầu cô ta đột nhiên hiện lên ý nghĩ này, mới đầu chỉ là một gốc mạ nho nhỏ, nhưng mà giấy lát sau đã biến thành một cây đại thụ che trời! Nếu không có Trần An An thì thật là tốt, như vậy cô ta sẽ không mất đi sự huynh, cũng sẽ không mỗi đêm mộng mị mặt đầy nước mắt.....

Ánh mắt Chung Vận bỗng nhiên nhìn về bàn ở đầu giường, chỗ đó đang đặt cái kéo cô ta vừa cắt băng gạc xong.

Ma xui quỷ khiến cầm lấy kéo, tay phải Chung Vận run run nhắm ngay Trần An An, chỉ cần kéo đi xuống như vậy, thế giới này sẽ không còn Trần An An, chỉ cần một nhát kéo nhẹ nhàng.....

Kéo càng ngày càng gần, hai lưỡi sắc nhọn mở rộng, giống như cái miệng tử thần to lớn, dữ tợn chuẩn bị cắn nuốt sinh mệnh trước mặt. Trần An An hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, vẫn ngủ say sưa. Trong mơ, hoa cỏ thơm mát, ánh mặt trời ấm áp, tất cả những người cô yêu thương đều khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Trần An An cùng bác sĩ Diệp đi du lịch, chơi vài ngày thì tiền mặt tiêu hết, vì thế hai người liền tìm một cái máy ATM để rút tiền.

Trần An An [ấn mật khẩu]: O, chẳng lẽ sai mật khẩu?

Bác sĩ Diệp [đẩy cô ra]: Để anh xem, đây là thẻ ngân hàng nào?

Trần An An [nghi hoặc]: ICBC (Ngân hàng công thương Trung Quốc), em nhớ rõ ràng mà. Anh xem xem, anh ấn cũng sai rồi.

Bác sĩ Diệp [nhú mày]: Chắc là ATM hỏng rồi, đi qua cái bên cạnh vậy.

Trần An An [lại ấn mật khẩu]: Xong rồi, lại sai rồi..... Thẻ bị khóa rồi.....

Bác sĩ Diệp [lật mặt sau của thẻ nhìn, cái gì mà ICBC, rõ ràng là CCB (ngân hàng xây dựng Trung Quốc)!]:
Biết vì sao chúng ta không rút được tiền không?

Trần An An: Vì sao?

Bác sĩ Diệp: không phải ATM hỏng, mà là đầu em hỏng rồi!

55. Chương 55

Chương 55

Edit: June

Rèm cửa sổ trong phòng không kéo lại, ánh mặt trời chói chang rọi thẳng vào, cái kéo trên tay Chung Vận lóe lên, như là tấm máu người, càng thêm sắc nhọn.

Con người Chung Vận chợt co rụt, đầu óc bỗng nhiên tỉnh táo lại. cô điên rồi sao? Làm sao lại làm ra chuyện này! cô có thể dùng thủ đoạn, dùng âm mưu, nhưng mà loại chuyện làm hại đến tính mạng con người thì cô chưa bao giờ nghĩ tới. cô thích Diệp Lương Nhất, thích đến mười năm, nhưng điều này cũng không có nghĩa cô có thể vì hắn mà vứt bỏ tất cả những gì mình đã đạt được.

Vừa rồi nhất định là mình bị tẩu hỏa nhập ma, may mắn là phản ứng kịp, Chung Vận hít một hơi thật sâu, ổn định lại một chút nhịp tim đang đập loạn của mình, đang định đặt kéo xuống thì nghe thấy tiếng cửa phòng bệnh rầm một tiếng bị đẩy ra. Chu Tề phản nộ thét lên như sấm sét nổ bên tai.

“Chung Vận, em đang làm gì hả?”

Chung Vận ngẩn ra, ngay cả kéo cũng quên bỏ xuống, lắp bắp giải thích: “không, không có gì, anh đừng hiểu lầm, em.....”

Đáng tiếc Chu Tề đã hoàn toàn không nghe thấy những gì cô đang nói, lửa giận trong lòng cùng với nỗi sợ hãi tăng vọt tựa như sóng thần cuộn trào mãnh liệt, chỉ một thoáng đã bao phủ toàn bộ lý trí của hắn.

Hắn chạy tới giật mạnh cánh tay Chung Vận, định cướp đi cái kéo trong tay cô ta. Chung Vận vốn chợt dạ, bị hắn thét như vậy, nhất thời vừa sợ hãi vừa xấu hổ, nắm chặt lấy kéo không cho hắn giật, dường như chỉ như vậy mới có thể xóa bỏ chuyện vừa rồi.

“Chu Tề, anh hãy nghe em nói, không phải như vậy.”

Đáng tiếc Chu Tề đã đỏ hết mắt, căn bản không nghe lời giải thích của cô ta, chỉ ra sức giật lại cái kéo. Nếu hắn đến chậm một bước, chỉ một bước thôi, có phải hay không sẽ vĩnh viễn không thấy được cô nữa? Tựa như lúc tám tuổi năm ấy.

không được! Lần này ai cũng không thể cướp đi người hắn yêu thương, ai cũng không được! Ánh mắt Chu Tề chỉ một thoáng liền trở nên điên cuồng, bàn tay cũng càng dùng lực lớn hơn.

Chung Vận bị hắn nắm đến đau nhưng vẫn không chịu buông tay. Suy cho cùng là chưa từng trải qua việc trái lương tâm như vậy, cái chuôi kéo trước mặt này giống như đèn đỏ đạo đức, không ngừng nhắc nhở vừa rồi cô ta đã điên cuồng cỡ nào, cho nên Chung Vận chỉ nghĩ muốn giấu nó đi, làm thế nào cũng không chịu buông tay.

“Chu Tề, anh buông ra! Buông ra!” Chung Vận thét chói tai, đau đến mức mặt mũi trắng bệch. không được!

Tuyệt đối không được, các cơ trên mặt Chu Tề đã vận vào, cổ tay vừa động, đang định giằng kéo, Chung Vận lại bị hắn túm một cái liền lao đảo, cổ tay nháy mắt quẹt vào lưỡi kéo sắc nhọn, Chu Tề lúc này gần như phát điên, làm sao còn quản che chắn gì đó, một mực giật kéo ra sau, Chung Vận lập tức kêu lên thảm thiết, cái kéo đã đâm thẳng vào cổ tay cô ta.

Trần An An tuy rằng ngủ say như chết nhưng mà âm thanh lớn như vậy không thể nào không nghe thấy, cô mơ mơ màng màng mở mắt ngồi dậy, đang định hỏi đã xảy ra chuyện gì thì thấy sắc mặt Chung Vận trắng bệch đứng ở trong phòng, trên cổ tay máu tuôn ra như suối, rất nhanh trên mặt đất đã xuất hiện một vũng máu nho nhỏ.

Đầu Trần An An ông một tiếng, trước mắt tối sầm, ngay lập tức xỉu lại giường.

Chu Tề đoạt lấy cái kéo trong tay Chung Vận, trên mặt tràn ra một ý cười sồn tóc gáy, hần gần như không nhìn Chung Vận đang đau sắp ngất đi kia, mà là cầm kéo bước nhẹ đến bên giường Trần An An, đưa cánh tay ôm chặt lấy Trần An An gần như ngất xỉu vào trong ngực, miệng lẩm bẩm nói: “Lần này rồi cuộc anh cũng giữ được em.....”

Lúc Diệp Lương Nhất nhận được tin tức, ngay cả áo khoác cũng không kịp mặc, vội vã lái xe đến bệnh viện, thừa dịp đèn đỏ gọi điện cho Diệp phu nhân, nhờ bà mau đến chăm sóc ba Trần, rồi một mạch chạy đến bệnh viện.

Sự việc phức tạp như thế nào, không có ai biết rõ hơn hẳn, Diệp Lương Nhất tự nhủ biết vậy chẳng làm, nếu hẳn không gọi Chu Tề đến thì sẽ không tạo thành nhiều chuyện như vậy.

Hai mươi năm trước ở thành phố A từng xảy ra một án tử lớn, hai con trai của ông vua ngành trang trí Chu Đức cùng lúc bị bắt cóc, bọn tổng tiền đòi một trăm ngàn. Chu gia mặc dù có tiền nhưng vào những năm đó, một trăm ngàn tuyệt đối là một số trên trời. Tuy rằng Chu Đức đã tìm mọi bạn bè gom góp tiền, nhưng vẫn không kịp thời gian quy định mang nộp một trăm ngàn, kết quả một phát súng nổ ra, Chu Dục, người con trai lớn nhất của Chu Đức đã bị bọn cướp thẳng tay bắn vào đầu.

Chu Đức đó chính là ba của Chu Tề, mà Chu Dục là anh trai của Chu Tề, đứa trẻ may mắn sống sót, thời điểm xảy ra sự việc, Chu Dục mười hai tuổi, Chu Tề tám tuổi.

Chu Tề vốn là đứa trẻ ngậm thìa bạc sinh ra, lại bởi vì là con út, cho nên cả nhà đều cực kỳ cưng chiều hẳn, rất ít người biết, bây giờ thoát nhìn tính cách Chu Tề ôn hòa dễ gần, nhưng lúc nhỏ lại vô cùng ương bướng cộc cằn.

Ngay cả ba mẹ Chu đôi khi cũng thở dài, đứa con út nhà mình trời sinh không có tiền đồ. Cho nên ba mẹ Chu tuy rằng yêu chiều Chu Tề nhưng rất ít khi để hẳn xuất hiện trước mặt đối tác làm ăn, nguyên nhân chẳng bởi tại sao, đơn giản là sợ dọa người ta.

Chỉ có anh trai Chu Tề là Chu Dục, bất kể em trai mình nghịch ngợm như thế nào, không ra hồn như thế nào thì cũng chưa từng thể hiện thái độ xem thường. Cho dù chỉ lớn hơn em bốn tuổi nhưng Chu Dục lại là một người anh vô cùng tốt. Ba mẹ Chu nhiều việc, thường xuyên vài ngày không về nhà, Chu Dục liền thay thế ba mẹ chăm sóc em, chưa bao giờ than thở một câu.

Từ lúc tám tuổi trở về trước, trong cuộc sống của Chu Tề, không có cha, cũng không có mẹ, chỉ có anh trai. Anh trai sẽ dẫn hẳn đi công viên thả diều, sẽ xoa đầu hẳn nói tiểu Tề thật thông minh, hơn nữa, anh trai là người duy nhất không mắng hẳn là đồ ngốc. Đứa trẻ nhỏ đã coi anh trai trở thành bầu trời riêng của chính mình, chỉ cần có anh trai ở bên, cái gì hẳn cũng không sợ.

Nhưng đột nhiên một ngày, bầu trời của hẳn sụp đổ. Thời điểm tiếng súng vang lên, hẳn không còn ý thức được chuyện gì đã xảy ra, nhưng mà giây tiếp theo, người anh luôn luôn mỉm cười dịu dàng với hẳn, đầu giống như quả dưa hấu bị ném trên mặt đất, tan nát không còn gì.

Óc trắng cùng dòng máu ấm nóng văng đầy trên mặt, trên người hẳn, tên cướp cầm súng còn nhe răng cười với hẳn, giờ chân đá một phát lên thì thể của Chu Dục.

Đợi đến khi ông bà Chu mang theo tiền và cảnh sát đuổi tới, để lại cho bọn họ chỉ có người con lớn đã biến thành một khối thi thể và đứa con út ngơ ngẩn, bọn cướp tàn độc đã sớm bỏ trốn mất dạng.

Mẹ Chu hôn mê bất tỉnh tại chỗ, từ đó về sau liền bị bệnh tim, một chút kích thích cũng không chịu nổi, mà ba Chu thiếu chút nữa là phát điên, lúc phục hồi tinh thần lại lập tức tàn nhẫn, tìm đến một trùm ma túy nổi danh ở thành phố nói chuyện, hai tay dâng lên một trăm ngàn, điều kiện chỉ có một, giết chết mấy tên cướp kia.

Ba Chu cuối cùng cũng được như ý nguyện, nhưng mà vậy thì sao, đứa con lớn nhất cũng không thể nào sống lại được.

Khoảng thời gian đó thành phố A không ngừng bàn tán chuyện này, trở thành nội dung chủ yếu trong các cuộc trà dư hậ tửu của đám người thành thị, nhưng ba Chu căn bản không kịp xử lý việc này, bởi vì đứa con nhỏ xảy ra vấn đề.

Mới đầu thì chỉ giống như là ngớ ngẩn, không ăn không uống không ngủ không nói một câu, ngay cả ép buộc cũng không có tác dụng. Cứ như vậy qua vài ngày, ba Chu mẹ Chu lo lắng đến bạc cả tóc. Rồi đột nhiên một đêm, Chu Tề gào khóc một tiếng, sau đó liên tục sốt cao và nôn mửa, mắt thấy sẽ không sống nổi, ngay cả bác sĩ cũng nói nên chuẩn bị hậu sự thì Chu Tề lại không biết vì sao bất ngờ khỏe lại.

Nhưng mà từ đó về sau, hẳn lại thay đổi, tính cách trở nên hiền hòa giống hệt Chu Dục, xử sự cũng càng ngày càng giống anh trai, nếu không phải mỗi ngày đều ngồi lăm bầm độc thoại thì cha mẹ Chu đã gần như vui sướng vì chuyển biến như vậy của con mình.

Chu Tề điều trị mất năm năm với bác sĩ tâm lý, thật vất vả mới chấp nhận sự thật Chu Dục đã chết rồi, thoát nhìn cũng giống như người bình thường, nhưng mà chuyện lần đó đã để lại vết thương vĩnh viễn trong lòng hắn.

Chỉ cần hắn thích cái gì đó, hắn sẽ nhất định phải đạt được, trân trọng đặt ở trong ngăn tủ khóa lại, ai cũng không thể chạm vào. một khi bị kích thích thì cảm xúc sẽ không khống chế được, phải điều chỉnh một thời gian mới khá lên, vì thế mẹ Chu đã rơi không biết bao nhiêu nước mắt trong đêm tối, cho nên Chu Tề đã hơn ba mươi tuổi mà bọn họ vẫn không dám để hắn dọn ra ngoài ở riêng.

Diệp Lương Nhất thở hổn hển chạy đến bệnh viện, đẩy cửa phòng Trần An An ra, chỉ thấy ba Chu bình tĩnh đứng ở trong phòng, còn Chu Tề thì ngồi ở trên giường ôm lấy Trần An An thì thào tự nói.

“Bác Chu, Chu Tề thế nào rồi ạ?” Diệp Lương Nhất giảm nhẹ bước chân đi qua nhẹ giọng hỏi.

“không tốt lắm.” Ba Chu cau mày, “Ai cũng không cho tới gần.”

“Bác Chu, đừng lo lắng, để cháu thử xem,” Diệp Lương Nhất quay đầu nói với ba Chu: “Vết thương của Chung Vận thế nào ạ?”

Ba Chu lắc đầu tỏ vẻ không biết, trong mắt ông giờ chỉ có con, làm sao còn có thể quan tâm đến người khác.

“Thế này đi, bác Chu, trước tiên bác cứ đi xử lý chuyện của Chung Vận, cháu ở đây xem có thể khuyên nhủ Chu Tề hay không.”

Ba Chu do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn gật gật đầu, đi ra khỏi phòng bệnh.

“Chu Tề,” Diệp Lương Nhất bước từng bước nhỏ lên phía trước, gọi tên Chu Tề.

“Cậu cũng muốn tới cướp người khỏi tay tôi sao?” Chu Tề giơ bàn tay tràn đầy máu tươi lên, giường kéo với Diệp Lương Nhất, về mặt vụn vụn và điên cuồng.

“Tôi không cướp đoạt gì với cậu cả.” Diệp Lương Nhất ở trong lòng thở dài một tiếng, biết hiện tại cậu ta đã hoàn toàn không còn lý trí, chỉ có thể nhẫn nại khuyên nhủ: “Trước hết cậu đặt kéo xuống đã,” hắn chống lại ánh mắt đột nhiên hung ác của Chu Tề, giải thích: “Cậu xem, cô ấy đã gần ngắt xiủ rồi, thứ này không tốt đâu, lỡ như làm bị thương cô ấy thì sao?”

Chu Tề sững sốt, cúi đầu nhìn Trần An An trong lòng, quả nhiên thấy sắc mặt cô tái nhợt, ngực phập phồng dữ dội, giống như là không thể thở nổi. Do dự một chút rồi nới lỏng cánh tay đang ôm cô, lại ngẩng đầu cảnh giác nhìn Diệp Lương Nhất, thấy hắn không hề có ý đến cướp người, lúc này mới buông cánh tay.

“Chu Tề, cô ấy là Trần An An, cậu quên rồi à, cậu còn nói sẽ làm phù rể cho chúng tôi, cô ấy sẽ không đi đâu hết.” Diệp Lương Nhất khề bước thêm từng bước, dụ dỗ: “Bây giờ cô ấy rất khó chịu, cậu buông cô ấy ra được không, tôi cam đoan cô ấy sẽ luôn ở trong tầm mắt cậu.”

“không!” Sắc mặt Chu Tề vừa mới chuyển tốt lại tối sầm xuống.

“Bác Chu rất lo lắng cho cậu,” Diệp Lương Nhất nhẹ giọng nói: “Cậu có thể vượt qua mà, cậu đã quên lần đó chúng ta ở Mĩ sao, lần đó cậu làm tốt lắm, An An sẽ không rời đi, nhưng cậu cứ ôm cô ấy như vậy, rất có khả năng làm chậm trễ việc chữa trị của cô ấy.”

Cánh tay Chu Tề cứng đờ, không nói chuyện. Hắn cũng không phải một chút lý trí cũng không còn, nhưng mà nỗi sợ hãi tột độ trong lòng kia lại khiến hắn không dám buông tay.

“Chu, Chu Tề.....” Ngay lúc đó, người bị Chu Tề ôm vào trong ngực, vẫn không hề có động tĩnh gì, Trần An An lại đột nhiên khẽ gọi cậu ta một tiếng.

Thân mình Chu Tề run lên, cúi đầu nhìn cô.

“Anh làm sao vậy?” Sắc mặt Trần An An rất kém, giọng nói vô cùng yếu ớt, “Em không sao, thật sự không có việc gì mà.” Nói xong, cô nâng tay nhẹ vỗ vỗ vào lưng hắn, “Anh có khỏe không?” Tuy rằng cô mơ mơ màng màng, nhưng cũng nghe được rất nhiều, đại khái biết đã xảy ra chuyện gì.

Giọng nói dịu dàng của cô giống như là một đốm lửa, tuy rằng rất nhỏ nhưng cũng đủ để kéo hắn ra khỏi vực sâu tăm tối. Không phải máu của anh trai, cũng không phải thi thể lạnh như băng, mà là sự sống, là ấm áp có thể an ủi tâm hồn hắn.

Chu Tề hít một hơi thật sâu, qua một lúc lâu, rốt cuộc cũng từ từ buông Trần An An ra, “thật xin lỗi, anh thất thố rồi.” Tuy rằng lý trí đã tỉnh táo lại nhưng tình trạng của hắn bây giờ cũng không được tốt lắm, bàn tay nắm chặt lấy ga giường không ngừng run rẩy, trên mặt nổi đầy gân xanh, hiển nhiên là đang gồng mình chịu đựng cái gì đó.

Diệp Lương Nhất thấy thế khẽ thở phào nhẹ nhõm một hơi, đang định nói gì thì ba Chu bỗng nhiên đẩy cửa vào, nhìn thấy con mình rốt cuộc cũng chịu buông Trần An An, tâm trạng vẫn treo lơ lửng rốt cuộc được thả lỏng, nhưng ngay sau đó sắc mặt lại trầm xuống, “Mấy người nhà họ Chung vừa mới đến đây, bọn họ muốn báo cảnh sát.”

Sinh nhật bác sĩ Diệp, Trần An An suy nghĩ đã lâu, lại chùng cầu ý kiến của mọi người, cuối cùng quyết định mua một cái bật lửa zippo làm quà sinh nhật cho hắn.

Trần An An [lấy ra cái bật lửa đưa cho bác sĩ Diệp]: Sinh nhật vui vẻ! Đây là quà!

Bác sĩ Diệp [mở ra]: Sao lại là bật lửa? Anh lại không hút thuốc.

Trần An An [nói năng hùng hồn đầy lý lẽ]: Dù sao người ta nói tặng quà sinh nhật cho đàn ông đều là bật lửa, không hút thuốc cũng không sao.

Bác sĩ Diệp [cởi quần thoát áo]: À, anh biết rồi, đây là em ám chỉ anh phải đốt lửa, tốt lắm, mau cởi quần áo ra, anh lập tức thỏa mãn em!

56. Chương 56

Chương 56

Edit: Junee

Editor: Cảm ơn các bạn vẫn ủng hộ cô ngọc, do mình bận nên tốc độ không nhanh được, nhưng mà chắc chắn không bỏ đâu. Chúc các bạn kỳ nghỉ lễ thật vui vẻ nhé!!!

“Báo cảnh sát?” Diệp Lương Nhất hừ lạnh một tiếng, kẻ ác lại đòi cáo trạng trước sao? Cho dù là báo cảnh sát thì bọn họ cũng không có gì phải sợ, người sợ phải là Chung Vận kia! Diệp Lương Nhất không ngờ cô ta lại điên cuồng đến mức muốn giết Trần An An, trong lòng vừa hận vừa sợ, hận không thể mở tung đầu cô ta ra xem bên trong rốt cuộc có những cái gì!

“Nhà họ Chung không biết Chung Vận đã làm gì rồi,” Diệp Lương Nhất quay đầu nhìn ông Chu, trong lời nói đầy khẳng định.

Ba Chu ngẩn ra, lập tức sáng tỏ, lúc ông nhận được điện thoại của bệnh viện, y tá chỉ nói là Chu Tề làm cổ tay Chung Vận bị thương, còn lại một mực không nói gì, tình huống cụ thể thì sau khi ông đến phòng bệnh mới biết được. Tuy rằng khi đó tinh thần của Chu Tề vô cùng không tốt, nhưng mà cũng đủ giải thích lý do hấn làm bị thương người ta.

Đúng vậy, thực sự nên lo lắng không phải bọn họ, mà là người đã được đẩy vào phòng phẫu thuật, Chung Vận.

“Hơn nữa bác Chu, bác đừng quên, Chu Tề có hồ sơ.” Diệp Lương Nhất thấy ông Chu chỉ một thoáng sắc mặt đã sáng tỏ thì biết ông hiểu rồi, hấn nheo mắt, khoe môi khẽ nhếch lên đầy vẻ lạnh lùng kiên quyết, “Cho dù Chung Vận không thừa nhận chuyện cô ta đã làm cũng không sao!” Chu Tề bởi vì sự việc lúc nhỏ đã phải điều trị tâm lý năm năm ròng, sau đó cũng thường xuyên đến bác sỹ khám lại, tất cả những việc này đều được lưu trữ, tuy rằng bình thường Chu Tề thoát nhìn rất ổn, nhưng mà trên thực tế thì tinh thần hấn có vấn đề.

nói một cách tàn nhẫn, cho dù hôm nay Chu Tề giết Chung Vận cũng sẽ không sao cả! “Là bác hồ đồ.”

Ông Chu đưa tay vỗ vỗ bả vai Diệp Lương Nhất, “Cũng may có cháu suy nghĩ chu đáo.” nói xong, ông nhìn sang Chu Tề, nhẹ nhàng nói “Chu Tề, theo ba về nhà thôi!”

Chu Tề nghe vậy, thân thể run lên, gần như kinh hoàng lắc lắc đầu, túm ngay lấy cánh tay Trần An An, “Con không về!”

“Chu Tề, nghe lời!” Ông Chu khẽ quát một tiếng, hơi ngượng ngùng liếc Diệp Lương Nhất một cái, cô gái này là vợ sắp cưới của Diệp Lương Nhất, con nhà mình lớn như vậy mà cứ bám dính lấy người ta thật không ra sao cả! nói xong, liền nhắc chân đi đến chỗ Chu Tề, định kéo hấn đi.

Kết quả là vừa bước chân đã bị Diệp Lương Nhất ngăn cản, “Bác Chu, bác cứ về trước đi, để Chu Tề ở nhà cháu vài ngày đã.”

“Việc này..... phiền lắm.”

“không phiền,” Diệp Lương Nhất thở dài, quay đầu nhìn Chu Tề một cái, hấn đang nắm lấy cánh tay Trần An An, vừa thật cẩn thận, lại có phần lấy lòng cọ cọ bên người cô, làm sao có thể nhìn ra vẻ trưởng thành ôn hòa ngày xưa, rõ ràng chính là một đứa nhỏ!

“Cháu có thể chăm sóc tốt cho cậu ấy, bác đừng lo.”

Ba Chu do dự một chút, lại thấy Chu Tề đúng là không hề muốn đi cùng ông một chút nào, cũng không dám cứng rắn kéo hấn, sợ hấn lại phát bệnh, đành phải gật đầu, nói với Diệp Lương Nhất một câu, “Nhờ cả vào cháu” rồi đẩy cửa ra về.

Tiến ông Chu xong, Diệp Lương Nhất đi đến ngồi cạnh Trần An An, đánh giá cô một phen, thấy cô ngoại trù sắc mặt hơi tái một chút thì cũng không có gì bất thường, lúc này mới thở phào một cái, sờ sờ đầu cô, “Có bị dọa không?”

Trần An An không trả lời, chỉ đưa tay ôm lấy thắt lưng Diệp Lương Nhất, đem mặt dán vào lồng ngực ấm áp của hấn, lúc này mới cảm thấy mồ hôi lạnh toát ra. Tuy rằng cô bị choáng, nhưng không phải hoàn toàn không biết gì, tất nhiên đã nghe thấy chuyện xảy ra vừa rồi.

cô làm sao cũng không thể ngờ được, Chung Vận lại dùng kéo với cô. Tuy rằng cuối cùng cô ta không làm gì được, ngược lại làm bị thương chính mình.

Nhưng mà Trần An An cứ nghĩ lại vẫn cảm thấy từng trận rùng mình, khi đó cô đang ngủ say, nếu mà Chung Vận ác tâm, một đường kéo kia đi xuống, thì giờ này cô vẫn chưa tỉnh lại được.

sẽ không được gặp lại ba cô, không gặp được bạn bè, quan trọng hơn là..... không được trở thành cô dâu của Diệp Lương Nhất. “không có việc gì.” Diệp Lương Nhất ôm lại cô, nhẹ nhàng vỗ lưng cô trấn an, ánh mắt lướt qua vai Trần An An rơi xuống người Chu Tề, “Đến nhà tôi ở vài ngày.”

Ánh mắt Chu Tề còn đang dính trên người Trần An An, nghe thấy Diệp Lương Nhất nói nhất thời không phản ứng kịp, thẳng đến khi Diệp Lương Nhất lặp lại lần nữa, lúc này mới lắc đầu, sắc mặt xám trắng cự tuyệt nói “không, tôi không muốn đi, tôi.....”

“đi thôi, Chu Tề,” Trần An An bỗng nhiên buông Diệp Lương Nhất ra, chen vào nói “Anh đến nhà em, em làm đồ ăn ngon cho anh.”

Trần An An hoàn toàn không ngờ tình trạng của Chu Tề lại nghiêm trọng đến vậy, từ lúc quen biết hần đến giờ, trên mặt hần vẫn luôn tràn đầy nụ cười dịu dàng đẹp mắt, hần đi xe đẹp, đến đủ mọi nhà hàng cao cấp, cô vẫn nghĩ, cuộc sống của Chu Tề khẳng định là vô lo vô nghĩ, không ngờ sự thật lại hoàn toàn tương phản với suy nghĩ của cô.

Hiện tại trong lòng Chu Tề đúng là đang lo sợ không yên, lý trí tuy rằng còn, nhưng lại không thể khống chế được tình cảm của mình, thậm chí muốn đem Trần An An cướp đi, giấu ở nơi chỉ có hần mới biết, để không ai làm thương tổn cô được!

Nhưng mà hần không thể làm như vậy, cô là vị hôn thê của Diệp Lương Nhất, không phải hần, hần đã ở trước mặt Diệp Lương Nhất tỏ rõ mình buông tay, giờ làm sao có thể lật lọng. Trong mắt Chu Tề hiện lên một tia đau đớn, lòng thì rối rắm mâu thuẫn, nhất là sau khi nghe thấy Trần An An nói, một chút lý trí còn lại cũng bị cảm tình đuổi đi, hần không thể lập tức đồng ý với cô.

“đi thôi.” Diệp Lương Nhất từ trên giường đứng dậy, vỗ vỗ bả vai Chu Tề, dùng chân quần lấy cái kéo đâm máu kia, xong mới cúi đầu nói với Trần An An “Em và Chu Tề về nhà trước, xuống dưới lầu mua cơm mang về, không được chạy lung tung, chân của em tạm thời không thể đi được, để Chu Tề công em.”

nói xong hần nhìn sang Chu Tề, “Có thể công không?”

Chu Tề liên tục gật đầu, trong mắt đã xuất hiện ý vui mừng.

“không được lái xe, gọi taxi.” Diệp Lương Nhất lại dặn dò Chu Tề một câu, lúc này mới ôm lấy Trần An An, phối hợp động tác của Chu Tề, thật cẩn thận đặt cô trên lưng hần.

“Được rồi, về chờ anh, mua cho anh một phần cơm, anh giải quyết chuyện ở đây xong rồi về.”

Sắp xếp xong hết mọi thứ, đưa Chu Tề và Trần An An ra khỏi bệnh viện, lúc này Diệp Lương Nhất mới quay trở lại, tìm được mấy người nhà họ Chung đang đứng ngoài cửa phòng phẫu thuật.

“Cậu là bạn của Chu Tề? Chu Tề đâu? Bị dọa tè ra quần rồi à?” Mẹ Quý vừa thấy Diệp Lương Nhất liền tức giận xả một tràng, đứa cháu gái đáng ngoại đang tốt lành bỗng nhiên bị đẩy vào phòng phẫu thuật, hung thủ thì ngay cả cái mặt cũng không lộ ra, đây là cái lý gì? Chị mặc kệ Chu Đức ở thành phố A có địa vị ra sao, làm bị thương người nhà chị, mặc kệ là ai cũng phải trả giá đắt!

“Quý phu nhân, tôi khuyên chị tốt nhất thừa dịp cảnh sát còn chưa đến, gọi điện thoại bảo bọn họ quay về đi.” Sắc mặt Diệp Lương Nhất âm trầm, nói ra không chút khách khí, không đợi mẹ Quý phản bác, lạnh lùng nói “không ai nói cho các người biết vì sao Chung Vận bị Chu Tề làm bị thương sao?”

hần nhìn lướt qua mẹ Quý vẫn như cũ dương cầm, ánh mắt hung hăng như cái đinh bàn cắm trên cửa phòng phẫu thuật, giống như muốn xuyên thấu cánh cửa thật dày kia, đâm thẳng vào người Chung Vận.

“Bởi vì Chung Vận có ý đồ mưu sát vị hôn thê của tôi, bị Chu Tề thấy.”

Mẹ Quý sửng sốt, không dám tin thét chói tai, “Cậu nói cái gì? Cậu dám ăn nói lung tung như vậy có tin tôi xé nát miệng cậu ra hay không!” Tính cách mẹ Quý vô cùng đánh đá, mặc dù ở trên thương trường tôi luyện đã nhiều năm, nhưng bản tính không thể nào xóa hết, lúc này bị lời nói của Diệp Lương Nhất kích thích, lập tức bạo phát.

Diệp Lương Nhất hừ một tiếng, đối với mẹ Quý chửi rửa lung tung chưa tỉnh ngộ, đang định nói cái gì đó, bên cạnh bỗng nhiên vang lên giọng nói của một thiếu niên, “Anh chính là đàn anh của chị họ tôi?”

Diệp Lương Nhất nhướn mày, “Phải.”

“Rốt cuộc anh có phải gay hay không?”

“Tôi không phải gay, Trần An An là người rõ ràng nhất.” Diệp Lương Nhất ôm ngực, trên cao nhìn xuống Quý Cửu Thành, “Cậu có thể hỏi cô ấy.”

hắn nói mập mờ, ám chỉ lại thẳng thừng như vậy, Quý Cửu Thành vốn trưởng thành sớm, làm sao không biết ý tứ của hắn, khuôn mặt thiếu niên còn chưa hết non nớt nhất thời trầm xuống, cắn chặt răng, cuối cùng vẫn đem hết mọi đắng ngắt nuốt xuống bụng, “Chị của tôi thực sự định mưu sát Trần An An?”

“Lúc Trần An An đang ngủ, cô ta giờ kéo lên với cô ấy, nếu không phải bị Chu Tề phát hiện thì hôm nay không biết sẽ có hậu quả gì.”

“Tôi biết rồi.” Quý Cửu Thành rũ mắt xuống, gắt gao nắm chặt hai tay, thiếu niên còn ít tuổi mà đã có sự chững chạc và quả quyết, “Tôi sẽ lập tức gọi điện cho cảnh sát, anh về đi.”

“Tiểu Thành, con điên rồi sao?” Mẹ Quý một tay túm lấy Quý Cửu Thành đến bên người, tức giận trừng mắt với con mình, đừng nói người kia là bạn trai Trần An An, hôm nay cho dù là Trần An An ở đây, làm Chung Vận bị thương thì chị cũng sẽ không bỏ qua!

“Mẹ, mấy ngày hôm nay chị quả thật rất kỳ lạ.” Quý Cửu Thành không chút né tránh ánh mắt của mẹ mình, khẳng định nói “Có vài lần con nghe thấy chị ấy lẩm bẩm một mình, hơn nữa..... Hơn nữa con còn thấy chị quăng đồ này nọ.”

Trong lòng mẹ Quý cả kinh, nhưng mà cũng không hoài nghi con mình nói dối, “thật sự?”

“thật sự,” Quý Cửu Thành khẳng định gật gật đầu, “Mẹ, gọi điện thoại cho cảnh sát đi, chúng ta đuổi lý, việc này không thể làm âm ỉ được.”

Mẹ Quý đang định nói tiếp thì thấy cửa phòng phẫu thuật bỗng nhiên mở ra, mấy bác sĩ phụ giúp đẩy Chung Vận ra, mẹ Quý lập tức quên ngay chuyện trước mắt, vội vàng chạy tới hỏi “Thế nào rồi, con bé không có việc gì chứ?”

“không có việc gì,” Bác sĩ tháo khẩu trang xuống nói “không bị tổn thương đến gân, bác sĩ Chung thực may mắn, về sau vẫn có thể cầm dao phẫu thuật, không cần lo lắng, nghỉ ngơi một thời gian là sẽ tốt thôi.”

Mẹ Quý nhất thời thở phào nhẹ nhõm một hơi, tâm tình cũng được thả lỏng xuống. Nhà bọn họ chỉ có một nhân tài là Chung Vận, kiểu gì cũng phải bảo vệ tốt.

Quý Cửu Thành thấy lực chú ý của mẹ mình đều ở trên người Chung Vận, liền quay sang nháy mắt với Diệp Lương Nhất, ý bảo hắn mau về đi, hơn nữa hướng hắn quơ quơ di động, ý là cậu ta sẽ gọi điện thoại cho cảnh sát.

Đúng là một đứa nhỏ thú vị, Diệp Lương Nhất đã hiểu ý của cậu ta, phất phất tay với Quý Cửu Thành rồi bước nhanh ra khỏi bệnh viện, trong nhà còn ba người cần hắn chăm sóc, hắn phải mau về mới được.

Xe của Diệp Lương Nhất đậu ở cửa bệnh viện, hắn vừa bước xuống khỏi bậc thềm, đang định mở cửa xe, chợt nghe đằng sau có người gọi, “Chờ một chút!”

Quay lại nhìn, là Quý Cửu Thành.

“Chuyện gì nữa? Tức giận thay chị cậu sao?”

“Tôi nói, anh, anh sẽ đối xử tốt với Trần gốc ghêch chứ?” Quý Cửu Thành còn chưa kịp bước xuống hết bậc thềm, tức giận nói với Diệp Lương Nhất, ngực vẫn phập phồng kịch liệt, hiển nhiên là do chạy cật lực đuổi theo.

“Đương nhiên, cô ấy là vợ tôi mà.” Diệp Lương Nhất dựa vào thân xe, trong lòng bỗng nhiên hiểu ra một chút.

“Vợ, vợ?” Quý Cửu Thành phút chốc mở trừng mắt, khiếp sợ há to miệng.

“Đúng vậy,” Diệp Lương Nhất đẩy kính mắt, chậm rãi nói “Ngày ba tháng năm chúng tôi sẽ kết hôn, thế nào, cô ấy không với cậu à?” hắn dừng một chút rồi tiếp tục “Chắc là cô ấy quên, nhưng mà tôi nhớ rõ tất cả bạn bè cô ấy đều nói hết mà.”

Nghe vậy, sắc mặt Quý Cửu Thành nhất thời liền biến đổi, thoát đỏ thoát trắng, nhìn cực kỳ vui mắt, Diệp Lương Nhất thưởng thức vài giây cậu ta biến sắc, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mở cửa xe, cúi người chui vào, nhanh như chớp rời khỏi bệnh viện.

Hừ, một người còn chưa đủ chắc, lại còn thêm một nữa! Khi nào thì một đứa nhỏ còn chưa tốt nghiệp trung học cũng có thể giành người với hắn? Cửa cũng không có đâu!

Để lại một mình Quý Cửu Thành đứng tại chỗ, tức đến nổi thiếu chút nữa là giậm chân, được lắm Trần ngọc nghêch, kết hôn cũng không nói cho cậu biết! cô không muốn cho cậu tham gia lễ cưới của cô sao, cậu càng muốn đi!

Trần An An có một đoạn thời gian trầm mê trong vòng du, đem bác sĩ Diệp xem nhẹ hoàn toàn, vì thế, bác sĩ Diệp ngồi không yên.

Bác sĩ Diệp [đi tới đi lui trước mặt Trần An An] Trần An An?

Trần An An [mắt không chớp nhìn chằm chằm máy tính] Dạ.

Bác sĩ Diệp [phát điên] Anh buồn.

Trần An An [tiếp tục xem máy tính] Mở cửa sổ là được mà.

Bác sĩ Diệp [] -

57. Chương 57

Chương 57

Edit: June

Từ khi đến nhà Diệp Lương Nhất, Chu Tề liền mặt dày ở lý không đi đâu cả. Trần An An thương hắn, Diệp Lương Nhất cho phép hắn, hắn ở cực kỳ thoải mái, dĩ nhiên là không hề nổi điên nữa, trong mấy ngày này rất vui vẻ không khác gì người bình thường.

Chân Trần An An bị thương, hàng ngày cứ phải nhảy lò cò khắp nhà. Diệp Lương Nhất đâu nỡ để cô làm việc nhà, coi cô như báu vật, che trong lòng còn sợ cô lạnh, hướng chỉ là bắt cô làm việc khi đang bị thương. Nhưng mà hắn còn phải đi làm, xin nghỉ ở bệnh viện rất khó, cho nên không có cách nào để chăm sóc Trần An An. Vì vậy từ khi Chu Tề đến ở liền kiêm luôn vị trí bảo mẫu không công.

Trần An An cảm thấy cực kỳ ngại ngùng, làm sao có thể để khách đụng tay đụng chân như vậy. Thế nhưng Chu Tề lại vô cùng vui tươi hơn hớn, xem ra là rất thích thú. Hắn nấu cơm rất khá, dù sao cũng từng đi du học, làm việc nhà hay nấu nướng gì đó không làm khó được hắn.

Sau khi Chu Tề khôi phục bình thường, nhìn so với trước còn hoạt bát hơn, nhưng không biết như thế nào, lại ít bám dính lấy Trần An An, mà thích vào phòng ba Trần, cùng ông đánh cờ, chơi một chút mà đến tận trưa.

Chu Tề trời sinh thông minh, nhưng mà không hiểu tại sao chơi cờ lại dở tệ, đã đánh nhiều ngày như vậy mà chưa một lần thắng, bị ba Trần đánh cho không còn một mảnh giáp, tức đến nổi dậm chân bình bịch.

Tuy vậy ba Trần bởi vì có Chu Tề đến tìm chơi cờ nên cũng không đòi về nữa. Mỗi ngày cứ đến giờ, nếu mà Chu Tề còn chưa vào, ngược lại ông sẽ gọi hắn. một già một trẻ ở chung vô cùng vui vẻ, thậm chí lúc hơn điểm đối phương còn tỏ ra vô cùng luyến tiếc.

Sang tháng hai, thành phố A càng lúc càng lạnh và khô hanh. Trần An An tuy rằng bị phỏng nặng, nhưng suy cho cùng tuổi trẻ, khả năng hồi phục khá mạnh, rất nhanh đã có thể chạy nhảy như thường. Chu Tề ở nhà bọn họ đã được nửa tháng, cuối cùng vẫn bị ba Chu tới cửa xách về, trước khi đi cũng không biết trúng

gió gì, chen vào đẩy Diệp Lương Nhất ra, trực tiếp kéo Trần An An vào trong lòng, ôm ấp thắm thiết một hồi.

Diệp Lương Nhất tức đến nỗi thiếu chút nữa cho hấn một đạp, cũng may Chu Tề mau lẹ, rất nhanh liền buông ra, lúc này mới khiến bình dấm chua Diệp không bùng nổ.

Vết thương của Chung Vận khá nghiêm trọng, phải nằm viện liên tục nhiều ngày, tay phải động cũng không dám động, sợ chính mình yếu ớt khiến gân cốt thật sự bị đứt mất.

sự kiện xảy ra trong phòng bệnh kia rất nhanh đã truyền khắp bệnh viện, từ viện trưởng cho tới lao công bảo vệ, ai cũng biết bác sỹ luôn xinh đẹp cao quý của khoa ung bướu, Chung Vận, cầm kéo có ý đồ mưu sát bệnh nhân, hơn nữa bệnh nhân này còn là bạn gái của sư huynh cô ta!

Ở nơi buồn tẻ lạnh lẽo như bệnh viện thì đây quả là một chuyện động trời, nháy mắt như là một cơn lốc xoáy quét qua tất cả mọi người, chỗ nào cũng có người bàn tán, thậm chí những y tá chưa biết mặt Chung Vận còn đặc biệt tìm có đến phòng bệnh nhìn mặt cô ta.

Nhìn xem rốt cuộc là người phụ nữ điên cuồng như thế nào mới có khả năng làm ra chuyện như vậy.

Dưới tình trạng này, cho dù Chung Vận có mặt dày như thế nào cũng không thể tiếp tục ở lại bệnh viện nữa, vừa được xuất viện liền cuốn gói chạy lấy người, nhân tiện đem đơn từ chức đặt lên bàn làm việc của viện trưởng.

Vốn là với một nhân tài tuổi trẻ đầy hứa hẹn như Chung Vận thì bệnh viện sẽ tìm mọi cách để giữ lại, bởi vì được bay lên môi trường lớn, nói không chừng ngày nào đó sẽ sáng tạo ra cả kỳ tích học cũng nên.

Nhưng lần này, viện trưởng luôn ưu ái ngay cả một câu giữ lại cũng không nói, xem ra đã hoàn toàn thất vọng với Chung Vận rồi. Mặc kệ vấn đề cá nhân gì, làm ảnh hưởng đến bệnh nhân, truyền ra ngoài cũng sẽ vấy bẩn thanh danh của bệnh viện. Lần này cho dù Chung Vận không tự từ chức thì chờ đợi cô ta cũng tuyệt đối không phải kết quả tốt gì. Nhưng mà Chung Vận vẫn khá thông minh, tự động từ chức, như vậy ít nhiều cũng giữ lại chút thanh danh ỉn.

Lúc cô ta đi, dù là Diệp Lương Nhất hay Chu Tề cũng đều không thèm tiễn, bạn bè kết giao đã mười mấy năm, rốt cuộc vẫn là người đứng. Chung Vận mang theo giấc mơ rực rỡ đến thành phố A, cuối cùng lại thê thảm ra đi, thế mới nói tự làm bậy không thể sống.

Vào đợt hóa trị liệu lần thứ hai, ba Trần phản ứng còn dữ dội hơn nhiều, ăn cái gì thì nôn cái đó, ngay cả uống nước cũng không được, cuối cùng thậm chí còn nôn ra cả máu, nhịp tim cũng xuống rất thấp, ngực khó chịu thở hổn hển, cả người nằm ở trên giường run rẩy không ngừng, dọa Trần An An gần như ngất đi.

Cuối cùng, vẫn là Diệp Lương Nhất quyết định ngừng điều trị, chẳng những lần này ngưng mà sau này cũng không làm nữa.

Trong lòng Trần An An có dự cảm xấu, nhưng Diệp Lương Nhất lại nói, trị bệnh bằng hoá chất chỉ để phòng ngừa tế bào ung thư khuếch tán, trước mắt thì tình trạng của ba Trần khá ổn định, cho nên không làm trị liệu bằng hoá chất cũng được, thế mới khiến tâm trạng của cô được thả lỏng.

Lúc đầu Trần An An vẫn chưa tin, nhưng mà nhìn sắc mặt ba cô ngày càng hồng hào, thân mình gầy trơ xương cũng bắt đầu có da có thịt, thoạt nhìn cũng không khác mấy so với người bình thường, lúc này Trần An An mới yên tâm.

Từ sau khi khỏe lại, ba Trần nói sao cũng không chịu ở lại thành phố nữa, Trần An An chỉ thiếu mỗi quỳ xuống cầu xin thôi. Cuối cùng ông thừa dịp ban đêm trốn về, khiến cho Trần An An khóc nguyên một buổi sáng, xong rồi cũng dọn đồ về quê luôn, bởi vì cô vẫn không yên tâm về ba cô.

Ai ngờ ngày hôm sau đã bị ba Trần đuổi về, bảo cô nên đi làm thì phải đi làm, ông cũng không phải tàn phế, cần gì phải dựa dẫm cô như vậy.

Trần An An khóc thút thít suốt trên đường về, lòng đau như không thể thở nổi, ba cô mới phẫu thuật hơn một tháng, để ông tự mình nấu cơm, tự mình làm việc đồng ruộng, cô làm sao có thể nhẫn tâm? Nhưng mà cô không dám khiến ba tức giận, chỉ có thể ở trong lòng trách mình vô dụng, khóc đến nỗi mắt sưng lên như hai trái đào.

Cuối cùng Diệp Lương Nhất phải cam đoan rằng ba cô không có việc gì, cô làm như vậy sẽ khiến ông thêm áp lực, không tốt cho bệnh tình. Lúc này Trần An An mới nửa tin nửa ngờ ngừng khóc. Diệp Lương Nhất hứa với cô một tuần sẽ đưa cô về nhà một lần, nếu thấy ba cô không khỏe, nhất định sẽ đưa ông lên thành phố lần nữa.

May mà cuộc sống một mình của ba Trần cũng không vất vả lắm, người béo lên không ít, còn cười nhiều hơn cả so với lúc ở thành phố. Mỗi lần Trần An An về, ông liền dẫn cô đi xem chú gà trống vừa mập vừa to ông nuôi trong chuồng, giống y hệt đứa nhỏ thích khoe đồ.

Đến lúc này Trần An An mới thoáng yên tâm, nhưng vẫn kiên trì một tuần về nhà một lần, giành với ba cô làm hết mọi việc, quét dọn lau chùi sạch sẽ xong mới theo Diệp Lương Nhất trở lại thành phố.

Mọi chuyện cơ bản đã xong, Trần An An một lần nữa trở lại công ty làm việc, cao hứng nhất không ai khác là Lý Duyệt Nhiên, không có Trần An An, cô làm gì cũng chẳng thấy thú vị.

Sang tháng ba, cứ cuối tuần là Diệp phu nhân lại tóm lấy Trần An An đi cùng, không phải là đi chọn áo cưới thì là thử lễ phục, thường thường đã đi là hết cả một ngày, Trần An An về đến nhà là lăn ra ngủ, hoàn toàn không còn hơi sức quan tâm đến Diệp Lương Nhất.

Tuy rằng tính cách Diệp Lương Nhất lạnh lùng nhưng lại đặc biệt thích bám dính bên người Trần An An, bị Diệp phu nhân nào loạn như vậy, cũng không biết bao lâu rồi Trần An An không liếc hần một cái, thật sự là hơi quá đáng!

Hôm nay, sau khi Trần An An được Diệp phu nhân thả về, thuận tiện còn mang theo đồ ăn bên đó về, cho vào lò vi sóng hâm nóng rồi bưng ra bàn ăn. Mấy ngày nay bọn họ toàn ăn đồ ăn mua ngoài, lý do là Trần An An cảm thấy quá mệt mỏi, ngay cả phòng bếp cũng lười bước vào.

Diệp Lương Nhất cảm thấy gần đây Trần An An rất khác lạ, hần nhìn một bàn thức ăn bán ngoài, ánh mắt vô cùng bất mãn, ai mà muốn ăn những thứ đầy dầu mỡ gia vị này, vẫn là Trần ngọc nghêch nấu cơm ngon nhất!

Nhưng mà ngẩng đầu nhìn khuôn mặt mỗi mặt của cô, Diệp Lương Nhất đành nuốt xuống một bụng không hài lòng của mình. cô đã mệt đến như vậy, làm sao hần có thể khiến cô thêm vất vả được. Nhưng mẹ mình đến tột cùng là dẫn cô đi làm những cái gì vậy, sao mới có vài ngày mà hần đã cảm thấy cô ngốc nhà mình gây đi một vòng rồi.

Nghĩ đến đây, Diệp Lương Nhất ăn cũng không ngon nữa, hần gấp cho Trần An An một miếng thịt bò cô thích nhất rồi đặt đĩa xuống, hỏi: “Ban ngày em và mẹ đi đâu?”

“không đi đâu cả.” Trần An An uể oải cầm đĩa chọc chọc cơm trong bát, xem ra là không nuốt nổi nữa rồi.

Kỳ lạ! Diệp Lương Nhất nhíu mày, cũng không biết có phải vì hồi nhỏ nghèo khó hay không mà Trần An An có thói quen ăn cơm vô cùng nghiêm túc, ăn xong trong bát đều sạch sẽ, khi nào thì lại khảy khảy cơm như vậy? Rất cuộc là làm sao không biết?

“Vậy sao em lại mệt như vậy?” Hay là lại theo mẹ mình làm chuyện gì kỳ quái?

“Em cũng không biết,” Trần An An ử rử đặt đĩa xuống, ngáp một cái, “Mẹ và em đi thử lễ phục, sau đó đi dạo một tiếng.” cô quệt nước mắt tràn ra khóe mắt, từ trên ghế đứng lên nói: “Anh chịu khó ăn một mình nhé, em không ăn nữa, em tắm rồi đi ngủ luôn.” nói xong liền đi ra khỏi phòng bếp.

Chẳng lẽ sắp làm cô dâu nên thế, Diệp Lương Nhất cũng không phải người vô tâm, cân nhắc trong chốc lát, vẫn không nghĩ ra nguyên nhân, chỉ có thể nhanh chóng thu dọn bàn, nghĩ nghĩ, lại mang bát đĩa rửa sạch, xong hết mới cầm áo ngủ cũng vào phòng tắm.

Trần An An đang ngâm mình trong bồn tắm, khuôn mặt nhỏ nhắn bị hơi nước nóng làm cho ửng hồng, làn da sáng bóng mê người, hai bầu ngực trắng nõn cùng hai trái anh đào hồng tươi, đặc biệt có cảm giác tồn tại. Còn có cặp đùi thon dài e ấp kia, quả thực chính là một sự cảm dỗ trần trụi!

Diệp Lương Nhất đã gần một tuần không thân mật với Trần An An, lúc này vừa thấy cô như vậy, làm sao còn có thể nhịn được, rất nhanh cởi quần áo bước vào bồn tắm, ôm lấy Trần An An bắt đầu hôn hôn cắn cắn, phía dưới lập tức cứng dậy.

Trước nay về phương diện tình * dục hẳn khá là mạnh mẽ, chẳng qua là quan tâm đến cảm nhận của Trần An An. Lúc này đã vài ngày không gần gũi, cả người sắp phát hỏa luôn rồi. Dù vậy hẳn lại muốn lưu cho Trần An An một đêm khó quên, cho nên cũng không gấp gáp. Hắn đem nước trong bồn tắm xả bớt hơn nửa rồi nhẹ nhàng ôm cô vừa liềm vừa hôn, bắt đầu từ bả vai mượt mà xuống dần đến phần bụng.

Lúc đầu Trần An An còn thoải mái hừ hừ hai tiếng, sau đó thì chẳng có động tĩnh gì. Chỉ là Diệp Lương Nhất còn đang đắm chìm trong lửa nóng tình * dục nên không phát hiện ra.

“Còn muốn anh tiếp tục hôn sao?” Giọng Diệp Lương Nhất khàn khàn gợi cảm, tà tứ liềm liềm môi, bàn tay to không ngừng vuốt ve cặp mông của Trần An An.

Hỏi một lần, trên đỉnh đầu không hề nhúc nhích. Diệp Lương Nhất cong khoe môi, đã làm bao nhiêu lần rồi, thế mà cô ngốc này vẫn còn thẹn thùng! không sao, hẳn rất rộng rãi, sẽ không so đo với cô!

“An An,” Bàn tay Diệp Lương Nhất lướt dần theo đường cong duyên dáng của cô tiến lên trên, nắm lấy một bầu ngực, vừa thông thả xoa nắn, vừa dụ dỗ :“Muốn thì nói cho anh biết.”

Đợi một lát, vẫn không có động tĩnh, Diệp Lương Nhất nhú mày, lúc này mới cảm thấy có gì đó không thích hợp, ngẩng đầu thì thấy, Trần An An đang nghiêng đầu dựa vào tường mà ngủ, hai cánh mũi xinh xắn phập phồng, hiển nhiên là đã ngủ say!

Sắc mặt Diệp Lương Nhất trầm xuống, quả thực đen như đít nồi! thật quá đáng mà! cô lại có thể nhầm lúc hắn đang miệt mài ra trận lẫn ra ngủ! Đây không phải là ngẫm ám chỉ kỹ thuật của hắn không tốt sao?! Bác sĩ Diệp phần nộ hận không thể xách Trần An An dậy, lớn tiếng tra hỏi cô một trận!

Nghĩ một lát, rốt cuộc đành nhịn xuống cơn tức trong lòng, nhặt lại trái tim như nứt ra thành từng mảnh, bé Trần An An ra khỏi bồn tắm, lau khô người cho cô rồi cứ trần trụi như vậy ném cô vào trong chăn.

Phía dưới vẫn còn cứng rắn, không bị ảnh hưởng chút nào bởi cơn tức, Diệp Lương Nhất hung hăng lườm Trần An An, tự mình hờn dỗi trong lòng.

thật quá đáng! thật không có tình người! Đây chính là mạng tự tôn của hắn hung hăng dẫm nát dưới chân! Hừ, thật may ngày mai là thứ bảy, để rồi xem sáng mai hắn xử lý cô như thế nào!

Diệp Lương Nhất tự giải quyết xong, lau lau tay, tuy rằng trong lòng vẫn khó chịu, nhưng dục * hỏa được dập tắt, đầu óc lại tỉnh táo một chút. Gần đây Trần An An đúng là bất thường, hay là do phải chăm sóc ba cô nên mệt quá ? không được, ngày mai phải đưa cô đi bệnh viện kiểm tra cho cẩn thận mới được!

Nghĩ đến đây, cuối cùng Diệp Lương Nhất cũng có thể dè xuống sự tức giận và ảm ức của mình, bàn tay to duỗi ra, ôm chặt Trần An An vào lòng, nhắm mắt lại, không còn nghĩ tới mấy trò mờ ám kia nữa

58. Chương 58

Chương 58

Edit: Junee

Sáng hôm sau, bởi vì lo lắng cho thân thể của Trần An An, Diệp Lương Nhất tỉnh từ sớm. Trần An An ngủ rất say, Diệp Lương Nhất ngồi dậy mà cô cũng không hề biết. Tận cho đến khi Diệp Lương Nhất rửa mặt xong, kéo cô ra khỏi giường, muốn dẫn cô đi bệnh viện, Trần An An mới mơ mơ màng màng mở mắt.

“An An, đứng lên, đi bệnh viện trước đã, về rồi ngủ tiếp.” Diệp Lương Nhất thấy cô vẫn còn say ngủ, nhẹ nhàng vỗ vỗ khuôn mặt của cô, dỗ dành nói.

“Tránh ra!” Trần An An gạt bàn tay đang trên mặt mình, bực mình lắc đầu, thân mình lắc lư, định ngã xuống giường. Thế nhưng lại bị Diệp Lương Nhất nhanh tay đỡ được.

Điều này thật lạ. Trần An An rất chịu khó, mỗi sáng đều dậy từ sớm, bọn họ ở cùng nhau đã lâu như vậy, cho dù là cuối tuần hẳn cũng không thấy cô ngủ nướng. Diệp Lương Nhất nhíu mày, tay với lấy đồ lót của Trần An An ở một bên, vừa cố gắng giúp cô mặc vừa suy nghĩ.

Vài giây sau, không biết nghĩ tới cái gì, đột nhiên lông mày Diệp Lương Nhất giãn ra. Trái tim đập thình thịch không ngừng, khí huyết trong thân thể cuộn cuộn, hẳn cố gắng đè nén giọng nói run run của mình, giữ lấy bả vai Trần An An hỏi “Trần An An, em tỉnh táo một chút, nói cho anh biết, kỳ kinh cuối của em là khi nào?”

Trần An An thiếu chút nữa là ngủ tiếp rồi, bị hẳn hỏi như vậy, thế là lại tỉnh, nhất thời phát cáu, trừng mắt lên, đẩy Diệp Lương Nhất ra, giống như con cá chạch, trơn trượt chui vào chăn, bực bội nói: “không nhớ, đã lâu rồi không tới.”

Anh ấy hỏi cái này để làm gì? Kinh nguyệt của cô đúng là vài tháng rồi chưa thấy, có thể là do khoảng thời gian này ăn uống bất thường, hơn nữa lại mệt mỏi cho nên mới như vậy. Trần An An ngáp một cái thật to, hàng lông mi cong dài cũng nhắm chặt lại, hừ, sao Diệp Lương Nhất càng ngày càng đáng ghét thế không biết.....

Trái tim Diệp Lương Nhất nảy lên, đột nhiên bỏ nhào đến bên người Trần An An, ôm cả người lẫn chăn vào ngực, “An An, mau đứng lên, chúng ta phải lập tức tới bệnh viện! Mau!”

Đầu óc Trần An An còn mơ màng, căn bản không muốn động dậy, nhưng nghe giọng của hẳn vừa lo lắng vừa kích động, lập tức tỉnh táo lại, tưởng cơ thể mình xảy ra vấn đề gì, liền nuốt xuống mấy câu bất mãn sắp thoát ra khỏi miệng, ngoan ngoãn mặc quần áo vào, đi theo Diệp Lương Nhất ra ngoài.

Dọc đường đi, vẻ mặt của Diệp Lương Nhất vô cùng kỳ quái, khiến cho Trần An An cũng khẩn trương theo, ngay cả mở miệng hỏi hẳn rốt cuộc có chuyện gì cũng không dám.

Đến bệnh viện, ngay cả thủ tục Diệp Lương Nhất cũng không thèm làm, trực tiếp kéo Trần An An vào phòng siêu âm, tự mình siêu âm cho cô.

Ở trong nhận thức của Trần An An, chỉ khi nào bị bệnh nặng mới phải siêu âm. Diệp Lương Nhất lại đang choáng ngợp trong niềm vui bất ngờ nên cũng quên luôn nói với Trần An An. Thế cho nên khi hẳn cầm kết quả siêu âm trở lại phòng thì chờ đợi hẳn là cặp mắt to đã ướt nước của Trần An An.

“Diệp Lương Nhất, em, em, không phải là bị bệnh gì chứ?” Trần An An thút thút, từ từ đi đến bên người Diệp Lương Nhất tội nghiệp nhìn hẳn, “Anh không cần giấu em.”

Diệp Lương Nhất nhất thời bị cô làm cho dở khóc dở cười, hẳn nhẹ nhàng xoa đầu cô, cẩn thận ôm cô vào lòng, cầm lấy tay cô đặt lên bụng, “Là sơ sót của anh, An An, em không bị bệnh,” Tay hẳn ở trên cái bụng bằng phẳng của cô khẽ vuốt ve, đôi mắt sáng bừng lên, “Em có thai.”

Cục cứng của bọn họ đã được hơn hai tháng, lặng lẽ ở trong bụng mẹ từng chút một lớn lên, đến bất ngờ nhưng thật kinh hi.

“A!” Trần An An đột nhiên đẩy Diệp Lương Nhất ra, không dám tin cúi đầu nhìn bụng mình, nói chuyện cũng lắp bắp, “Làm sao, làm sao có thể?” Trong lòng bỗng nhiên dội lên cảm giác chua xót, đầu óc của cô choáng váng, vội vội vàng vàng hỏi: “Anh, có phải anh đoán sai rồi không?”

Diệp Lương Nhất chợt bị đẩy ra, lại thấy phản ứng bài xích của cô, sự vui sướng trong lòng nhất thời tắc nghẽn, giống như quả bóng đầy hơi bất chợt bị đâm thủng, phụt chốc chảnh còn gì.

“Em không vui sao?” Hay là không muốn có đứa nhỏ của bọn họ?

“không, em chỉ là.....” Trần An An vội vàng lắc đầu, trong lòng vẫn có chút không dám tiếp nhận, làm sao có thể dễ dàng mang thai thế được? Người ta không phải đều kết hôn vài năm mới có đứa nhỏ sao? Sao đến lượt cô lại nhanh như vậy? Hơn nữa bọn họ mỗi lần làm đều có bảo hộ, đứa nhỏ này rốt cuộc là đến bằng cách nào?

Đầu óc đơn giản của Trần An An nhất thời bị mắc kẹt, nghĩ kiểu gì cũng không thông. Huống hồ hiện tại bọn họ còn chưa kết hôn mà cô đã mang thai, việc này..... dù thế nào cũng cảm thấy dọa người. Nhưng mà, Trần An An sờ sờ cái bụng bằng phẳng của mình, vừa nghĩ đến trong đó đang có một sinh mệnh nhỏ, trái

tim cô không nhin được trào dâng cảm giác thương yêu trù mến, giống như đã thấy được sau này, tiểu bảo bối trắng trẻo chớp chớp cái miệng nhỏ nhìn cô toét miệng cười gọi cô mẹ mẹ.

“An An, em làm mẹ rồi,” Diệp Lương Nhất giữ lấy mặt cô, ánh mắt nhìn cô chăm chăm, “Chúng ta có cục cưng, em không vui?”

Sao lại không vui? Trần An An cúi đầu xuống, tuy rằng cô chưa chuẩn bị tốt, thậm chí cho tới bây giờ không ngờ sẽ được làm mẹ, nhưng mà cô thích trẻ nhỏ, cô sẽ cố gắng làm một người mẹ tốt, sẽ không giống mẹ cô vứt bỏ đứa con nhỏ của chính mình, cô muốn tận mắt thấy cục cưng của mình trưởng thành.....

Trần An An gật gật đầu, cái mũi chua xót, “Em, em cũng không biết, em hơi sợ, nhưng mà cũng, cũng rất vui.”

“không sợ.” Trong mắt Diệp Lương Nhất tràn ngập ý cười, “đã quên người đàn ông của em làm nghề gì sao?” hắn một bác sĩ phó chủ nhiệm, chẳng lẽ còn không nắm rõ một đứa quý nhỏ còn chưa ra đời sao?

Hai người từ bệnh viện đi ra, Trần An An vẫn còn ngây ngốc, lúc đi trên đường, tay phải sẽ không tự giác đặt ở trên bụng, thật cẩn thận kiểm tra, giống như còn chưa tin chuyện mình mang thai là thật.

Mà Diệp Lương Nhất thì hoàn toàn mất đi bộ dáng lạnh băng như bình thường, tươi cười rạng rỡ còn hơn cả ánh mặt trời!

hắn được làm bố, được làm bố! Luôn luôn cao quý lạnh lùng như bác sĩ Diệp giờ cũng vui mừng hơn hử như kẻ ngốc, đi đường mà lắc la lắc lư.

Hừ hừ, mọi người đều nói hắn muộn như vậy mới kết hôn, nhất định là bởi vì không tìm được vợ, xem đi, ai có thể có khả năng giống hắn như vậy, một khi kết hôn chẳng những đem được vợ về nhà mà còn có luôn cả đứa nhỏ! Đây mới chính là thành công trong cuộc đời! Người khác đều thua hết!

Diệp Lương Nhất lẳng lẳng mở cửa xe, thật cẩn thận đem cô ngốc nhà mình ngồi vào ghế phụ lái, xong mới vòng sang mở cửa kia, ngây ngô chuẩn bị cúi người vào xe, ai ngờ hắn hưng phấn quá, đánh giá sai chiều cao của mình, thế là trực tiếp đụng đầu lên thân xe.

Cú đụng này không hề nhẹ, rầm một tiếng rõ to, làm cho Trần An An đang đắm chìm trong tưởng tượng cũng phải giật mình. Thấy Diệp Lương Nhất một tay cầm kính, một tay ôm trán, lo lắng hỏi: “Anh không sao chứ?”

“không, không sao.” Diệp Lương Nhất thừa dịp cúi đầu, vụng trộm lau nước mắt vừa tràn ra, đau quá mà! Bị bà xã nhìn thấy mình chật vật như vậy, thật quá mất mặt rồi!

Sau một hồi như vậy, rốt cuộc Diệp Lương Nhất cũng thu hồi nụ cười ngây ngô trên mặt, lại bày ra vẻ lạnh lùng như thường ngày, trực tiếp lái xe đến chỗ mẹ mình. trên đường lúc chờ đèn đỏ, còn đặc biệt quay đầu dặn Trần An An, “Em gọi điện cho ba đi, để ông cùng vui.”

Trần An An nhất thời đỏ mặt, nhẩn nhó không đồng ý, bảo cô tự mình nói với ba chuyện mang thai trước khi cưới, cô thật sự không làm được. Diệp Lương Nhất thấy cô vẫn thẹn thùng nên không ép nữa, thôi, đợi lát nữa về nhà, tự hắn gọi là được.

Diệp phu nhân sau khi biết Trần An An mang thai, vui mừng thiếu chút nữa lật luôn cả mái nhà, quả thực có chút không biết phải làm sao. một chốc thì bảo Trần An An chuyển đến đây ở với bà, lúc thì lại muốn kết hôn trước, một chốc nữa lại định chạy ngay đến trung tâm dinh dưỡng, tìm chuyên gia học làm thực đơn cho Trần An An.

Quả thực so với Diệp Lương Nhất và Trần An An bà còn phản ứng mạnh hơn. Trần An An vốn đang có chút hoang mang lo sợ, giờ thấy Diệp phu nhân như vậy, toàn bộ cảm giác căng thẳng hồi hộp trong lòng liền tiêu biến hết, chỉ còn lại niềm hạnh phúc khi được làm mẹ.

Diệp Lương Nhất vốn định gọi điện thoại cho ba Trần nhưng bị Diệp phu nhân ngăn lại, nói lát nữa bà sẽ tự nói với ba Trần, nhân tiện cùng ông bàn chuyện hôn lễ. Bà cao hứng căn bản không thể ngồi yên được, tìm chuyện gì đó để làm ngược lại sẽ tốt hơn.

Diệp phu nhân đi rồi, Diệp Lương Nhất và Trần An An cũng trở về nhà mình. Giờ Trần An An mang thai, tất cả đồ phóng xạ trong nhà đều phải ngừng dùng. Diệp Lương Nhất đem máy tính chuyển đến phòng khách, lại đem lò vi sóng trong bếp cất vào thùng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trở lại phòng ngủ tìm bà xã.

Ai biết vừa vào cửa, đã bị cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người.

“Em đang làm gì vậy?” Diệp Lương Nhất khiếp sợ nhìn một đồng áo mưa bị xé loạn trên giường, nhất thời ở chỗ nào đó có một loại cảm giác đau đớn sâu sắc.

“Em kiểm tra xem rốt cuộc là loại áo mưa nào hỏng!” Trần An An vừa trả lời Diệp Lương Nhất, vừa xẹt một tiếng xé tiếp một chiếc áo mưa khác, thổi phì phì hơi vào trong, quơ quơ, không có xì hơi, lại tiếp tục!

“Khụ khụ,” Cái mặt dày của Diệp Lương Nhất đỏ ửng lên, vợ à, không phải áo mưa có vấn đề, mà là do em không nhớ được khi nào là kỳ an toàn đấy chứ!

hắn ngồi xuống giường, gạt hết đồng áo mưa sang một bên, bắt lấy tay Trần An An, “Mấy cái áo mưa này có vấn đề, sau này chúng ta đổi loại khác là được.” Diệp Lương Nhất mặt không đỏ tim không đập nói láo, “Em cứ thổi như vậy sẽ mệt chết.” nói xong, tay không dấu vết vỗ lấy đồng áo mưa trên giường.

“Toàn là loại đắt tiền!” Trần An An bĩu môi, bất mãn lên án nói: “Nhưng mà chất lượng lại chẳng ra sao cả,” cô dừng một chút, nét mặt bỗng nhiên gian xảo, “Anh nói xem nếu chúng ta đi kiện nhà sản xuất, có thể được bồi thường gì không?”

Diệp Lương Nhất đỡ trán, nhẹ nhàng búng một cái lên trán Trần An An, “Được rồi, đừng nghĩ lung tung, không nên đi đến đó, phóng xạ quá nhiều, sinh cục cưng xong rồi nói sau.”

Trần An An gật gật đầu, bây giờ cục cưng trong bụng mới là quan trọng nhất.

Hiệu suất của Diệp Lương Nhất rất đáng nể, thứ hai liền đi đến công ty của Trần An An xin cho cô nghỉ, lại giúp cô thu dọn đồ dùng này nọ, rồi đưa thẳng người đến chỗ mẹ mình.

Ba Trần từ chủ nhật đã tới thành phố A rồi, sau khi biết con gái mang thai, cũng không có phát hỏa như trong trong tưởng tượng của Trần An An, ngược lại vui mừng như một đứa trẻ nhỏ, thế nên Trần An An rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi bàn bạc, ngày kết hôn của hai người cũng không tổ chức sớm hơn dự định, thứ nhất là vì Trần An An không muốn tin mình mang thai ai ai cũng biết, thứ hai là năm nay khí hậu thành phố A khá lạnh, nếu cưới sớm, cho dù bọn họ đã đặt áo cưới chu đáo hết rồi, chỉ sợ ngay cả ngoại cảnh cũng không chụp được.

Nhưng cũng may Trần An An gầy, lúc mang thai được ba tháng bụng cũng không lộ rõ.

Bước sang tháng tư, Trần An An bắt đầu có phản ứng nôn nghén, hơn nữa lại cực kỳ dữ dội. Đứa nhỏ trong bụng kia thực sự có khả năng hành hạ người, rõ ràng mẹ là người hiền lành, thế mà con lại khó tính cáu bẳn.

Trần An An ăn cái gì thì lại nôn ra hết, qua vài ngày người liền gầy đi một vòng, khiến cho Diệp phu nhân lo lắng cũng gầy theo.

Diệp Lương Nhất đương nhiên biết phụ nữ có thai nôn nghén là hiện tượng bình thường, nhưng mà giờ đó là Trần An An, hắn căn bản không có cách nào bình tĩnh được, biết là một chuyện, thấy cô phải chịu khổ một mình mà mình không làm gì được, lại là một chuyện khác.

Ngay khi Diệp Lương Nhất nhịn không được muốn cho cô uống thuốc, Diệp phu nhân không biết từ đâu tìm được cuốn sách dạy nấu ăn, mỗi ngày dựa theo sách điều chỉnh các món ăn cho Trần An An, mọi người vốn cũng không hy vọng quá, ai biết sau vài ngày, số lần Trần An An nôn nghén rõ ràng ít hơn hẳn.

Lúc này người trong nhà mới thở phào nhẹ nhõm, đoạn thời gian trước Trần An An cực gầy, người ta mang thai thì đều mập lên, còn cô thì ngay cả mặt cũng nhợt đi. Diệp Lương Nhất sợ cô thiếu canxi, nên còn đặc biệt mua cho cô bổ sung.

Cuối tháng tư, cuối cùng Trần An An cũng béo lên một chút, da thịt dần đầy đặn bù lại khoảng thời gian gầy gò lúc trước, khẩu vị cũng tốt, mỗi ngày miệng không hề nhàn rỗi, luôn kêu đói. Khuôn mặt nhỏ nhắn trong trắng lộ hồng, khí sắc rất tốt.

Bụng của cô vẫn chưa hiện rõ, căn bản nhìn không nhận ra là phụ nữ có thai, làm cho Diệp phu nhân mỗi ngày đều nhìn chăm chăm bụng của cô, hận không thể giục cái bụng của cô lớn lên!

Mà hôn lễ của bọn họ, trong sự chờ mong của mọi người chờ cũng từ từ đến gần.

59. Chương 59

Chương 59

Edit: Junee

Tập tục hôn lễ ở thành phố A vô cùng phức tạp, Trần An An lại đang có em bé, cho nên ba Trần và Diệp phu nhân quyết định không tổ chức theo hôn lễ truyền thống, thậm chí ngay cả thủ tục về nhà gái cũng miễn, đám cưới xong về quê làm mấy bàn tiệc rượu mời khách là được rồi.

Nhưng cho dù có làm đơn giản đến mấy thì vẫn có những tục lệ phải tuyệt đối tuân thủ. Ví như quan trọng nhất là trước đám cưới ba ngày, cô dâu chú rể không được gặp nhau.

Đối với cái tập tục này Diệp Lương Nhất vô cùng khó chịu, lúc bị mẹ hắt đuổi về, ôm Trần An An không nói lời nào, không phản bác, mà cũng không buông tay, một bộ dáng một là đi cùng nhau hai là ở cùng nhau.

Diệp phu nhân không làm sao được, lại không dám cùng hắt cướp người, sợ không cẩn thận huých phải cháu trai bảo bối của bà, cho nên tức đến nổi mặt đỏ bừng bừng, chỉ còn thiếu nước chỉ thẳng tay vào mũi của Diệp Lương Nhất mà mắng.

Cuối cùng vẫn là ba Trần lên tiếng, Diệp Lương Nhất không dám cùng ba vợ tương lai đối đầu, đành phải lưu luyến buông tay Trần An An trở về ổ của mình, trong lòng đem cái tục lệ cũ rích kia chửi hàng trăm lần. Thế mà coi được sao? Bà xã sẽ lập tức lấy về nhà, hắt còn không được gặp! thật đúng là cố tình gây sự! Đây không phải là muốn bức chết người sao!

Tâm tình của chú rể cứ thế lao thẳng xuống dốc, về nhà đi một vòng, không thấy cô gốc nhà mình, cảm thấy làm sao cũng không thoải mái. Cuối cùng đành gọi điện cho Chu Tề, hẹn hắt ra ngoài uống rượu, cùng hắt hưng hăng ới ra một đồng mặt vàng, lúc này mới cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn.

Trần An An cũng không muốn cùng Diệp Lương Nhất tách ra, vợ chồng son dính nhau như sam, bị ép buộc ba ngày không thấy mặt, ai có thể chịu được!

Huống chi Trần An An còn đang mang thai, cảm xúc vẫn còn phập phồng, kết hôn là chuyện lớn nhất đời con gái, Trần An An lại là chưa cưới đã có bầu, tự nhiên cần người đàn ông của mình ở bên người quan tâm che chở. Diệp Lương Nhất vừa đi, cô lập tức giống như là mất đi tri kỷ, vừa nôn nóng vừa sợ hãi, cho nên lượng cơm ăn được cũng giảm hẳn.

May mà còn có điện thoại, một ngày Trần An An chỉ có thể nói chuyện với Diệp Lương Nhất một lần, không hơn được, bởi vì sợ phóng xạ cho nên Trần An An rất tự giác không dùng mấy đồ điện tử này nọ.

“Diệp Lương Nhất, em muốn gặp anh.” Buổi tối, Trần An An nhận được điện thoại của Diệp Lương Nhất gọi tới, vừa nghe thấy giọng hắt, lập tức cảm thấy tủi thân, tiếng nói mềm nhũn nũng nịu rơi vào tai Diệp Lương Nhất, khiến cho lòng Diệp Lương Nhất như muốn tan ra thành một vùng nước xuân.

“Sáng mai là có thể gặp được rồi.” Diệp Lương Nhất nhẹ nhàng an ủi: “Ba ngày còn chờ được, một buổi tối có là gì.”

“Nhưng mà.....” Trần An An hít hít cái mũi, ở trên giường xoay qua xoay lại, “Em hơi sợ.....” Trước kia cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện hôn nhân của mình, chuyện công việc, gia đình gần như đã chiếm hết mọi suy nghĩ của Trần An An, về phần yêu đương gì đó, với cô thật tốn thời gian và tiền bạc, cho nên không nằm trong phạm vi lo lắng của cô.

Nhưng mà ngay tại thời điểm cô không hề chuẩn bị, cô chẳng những kết hôn mà ngay cả cục cưng cũng có trước luôn. Tuy rằng đầu óc Trần An An đơn giản, không hay nghĩ nhiều lắm thì vẫn cảm thấy có chút mê mang, giống như tất cả đều không phải sự thật, đến vội vàng mà mãnh liệt, làm cho cô thiếu chút nữa là không chống đỡ được.

“Nghe lời, anh hứa, sáng mai em vừa tỉnh dậy là sẽ thấy anh.” Giờ phút này Diệp Lương Nhất cũng hận không thể lập tức chạy đến bên cạnh Trần An An, nhưng mà nếu hấn đi thật, mẹ hấn và ba Trần chắc sẽ lột da hấn mất! Vì muốn để lại cho ba vợ ấn tượng biết giữ lời hứa, Diệp Lương Nhất không thể không kìm nén rục rịch trong lòng.

“thì thôi vậy.” Trần An An bắt mồm chu chu miệng, vừa không tình nguyện lên tiếng, vừa thuận tay cầm một viên sữa nhét vào miệng.

Diệp Lương Nhất thấy tâm trạng bà xã rối cuộc cũng ổn định lại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu cùng cô nói chuyện phiếm. Giọng hấn lạnh lùng để nghe, lúc này cố ý dịu dàng, tạo ra một loại ma lực không nói nên lời, Trần An An nghe đến mơ màng, tay không tự giác lại cầm một viên sữa nữa, vừa ăn vừa nghe Diệp Lương Nhất nói chuyện.

Mấy ngày này khẩu vị của Trần An An rất tốt, Diệp Lương Nhất thấy miệng cô cả ngày không nhàn rỗi, cái gì cũng có thể ăn ngon lành, chua cay, mặn ngọt, không từ chối bất cứ thứ gì, mà vừa ăn cơm xong đã lập tức kêu đói.

Cho nên lúc này nghe thấy trong điện thoại truyền đến tiếng nhai nuốt, Diệp Lương Nhất cũng không để ý, cứ để cô ăn đi, ăn càng nhiều thì càng thêm dinh dưỡng.

“Sáng mai phải dậy sớm một chút để trang điểm.” Diệp Lương Nhất liếc nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, đã hơn chín giờ, nên không cùng cô nói chuyện nữa, “Em ngủ đi, giữ sức ngày mai còn có rất nhiều việc phải làm.”

“Vâng.” Tuy rằng Trần An An không muốn cúp điện thoại nhưng mà biết phải nghĩ cho cục cưng, không thể quá mức mệt mỏi, cùng Diệp Lương Nhất nói một tiếng ngủ ngon rồi định ngắt máy. Ai ngờ tầm mắt lơ đãng quét qua cái bàn ở đầu giường, nhất thời sợ hãi á một tiếng.

Diệp Lương Nhất vừa định cúp điện thoại, chợt nghe thấy tiếng cô thét chói tai bên kia, trong lòng căng thẳng, vội vàng trầm giọng hỏi: “An An, em làm sao vậy? Đụng phải cái gì sao? Hay là nhìn thấy cái gì? Đừng sợ, đừng sợ, có anh ở đây.”

“Diệp, Diệp Lương Nhất.....” Trần An An bị dọa mặt mũi trắng bệch, giọng run run đã sắp khóc, “Em, em nhầm rồi, vừa rồi em đã ăn hết nửa lọ canxi.....”

“Cái gì?” Diệp Lương Nhất gần như tưởng mình nghe lầm.

“Em nhầm rồi, làm sao bây giờ? Có thể không tốt với cục cưng hay không?” Nước mắt Trần An An trào ra, tim đập thình thịch, hơi thở cũng bắt đầu rối loạn, “Em, em tưởng là viên sữa, nhưng mà vừa nhìn mới phát hiện là canxi, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

“Em đừng vội, không có việc gì.” Nghe xong lời của cô, trái tim Diệp Lương Nhất mới chậm rãi buông lỏng, “Đừng lo, canxi không có hại với phụ nữ có thai, có lẽ ăn nhiều một chút cũng không sao, đừng sợ.” Ngoài miệng tuy rằng nói như vậy nhưng Diệp Lương Nhất cũng cảm thấy hết hồn, thâm nghĩ lần sau nhất định phải cất hết thuốc trong phòng mới được, lần này may mắn là canxi, nếu mà ăn phải thuốc khác thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Thần kinh Trần An An khá vững, từ trước đến giờ cũng đã gặp phải không ít chuyện xui xẻo, nhưng mà đều chưa ảnh hưởng đại cục. Lần này không giống thế, nếu không cẩn thận, đứa nhỏ của cô sẽ gặp nguy hiểm. Trong lòng Trần An An vừa sợ hãi vừa tự trách, thế là bỗng nhiên bị nắc cụt, một cái rồi lại một cái,

không thể nào dừng lại được, cho dù ở đầu dây bên kia Diệp Lương Nhất có hướng dẫn như thế nào cũng không có kết quả.

Diệp Lương Nhất vừa bực lại lo lắng, cũng bất chấp cái gì mà tục lệ không tục lệ, chỉ nói một câu em chờ anh với Trần An An rồi chạy ngay xuống lầu, lái xe thẳng đến chỗ mẹ mình.

Chỗ của Diệp phu nhân cách bọn họ cũng không xa, nhưng cũng phải hơn mười phút mới đến, Diệp Lương Nhất cho xe dừng ở ngoài khu, khom lưng lén lút lần mò vào nhà.

đã trễ thế này, hẳn là mẹ mình và ba Trần đã ngủ rồi, nếu đi nhẹ một chút chắc sẽ không bị phát hiện.

Diệp Lương Nhất vừa tự an ủi trong lòng, vừa lấy chìa khóa ra, nhẹ nhàng xoay mở khóa cửa.

Tiếng mở khóa cạch cạch trong đêm vô cùng vang rõ, Diệp Lương Nhất không dám đi vào ngay, ở ngoài cửa đợi một lúc lâu, thấy trong nhà không có động tĩnh gì, lúc này mới rón ra rón rén bước vào.

Phòng của Trần An An ở tận trong cùng, muốn tới được đó thì phải đi qua phòng mẹ hẳn. Diệp Lương Nhất đứng ở chỗ quẹo một lát, xong mới nín thở, bước từng bước một đi vào.

Bốn bước, ba bước, hai bước..... Mắt thấy đã sắp đi qua phòng mẹ mình, Diệp Lương Nhất còn chưa kịp vui mừng thì cửa phòng Diệp phu nhân đã bất chợt bật ra.

“Bị tóm được rồi nhé! Mẹ biết ngay là anh không nhịn được mà!” Diệp phu nhân vừa néo lỗ tai Diệp Lương Nhất, vừa ung dung phát biểu.

“Thả ra, mẹ.” Hai lỗ tai Diệp Lương Nhất đã đỏ như, vậy mà vẫn cố che mặt duy trì vẻ lạnh lùng như ngày thường nói.

“Về mau!” Diệp phu nhân vừa thấy hắn sắp sửa phát cáu, lúc này mới lỏng tay định tống hắn ra ngoài.

“An An bị nấc cụt không ngừng.” Diệp Lương Nhất chỉnh lại mắt kính bị lệch, lạnh lùng nói: “Con tới chữa cho cô ấy.”

Diệp phu nhân đang đẩy hắn thì ngừng lại, ngẩng đầu hoài nghi nhìn Diệp Lương Nhất, “thật không?”

“Vâng.” Diệp Lương Nhất phúi phúi quần áo, chỉnh lại đầu tóc vừa bị mẹ mình làm loạn lên, xong xuôi mới bước về phía phòng của Trần An An, vừa mở cửa, vừa quay lại nhìn Diệp phu nhân nhấn mạnh lần nữa, “Con chỉ tới chữa bệnh thôi.” nói xong, liền đưa tay đẩy cửa phòng ngủ ra.

Trần An An vẫn còn ngồi trên giường nấc cụt, dù dù uống bao nhiêu nước cũng vô tác dụng, vừa nhìn thấy Diệp Lương Nhất, lập tức lao đến, “Diệp, nấc..... Em..... nấc.....” Tiếc là cô nấc nghiêm trọng quá nên ngay cả một câu đầy đủ cũng không nói được.

“Được rồi, đừng nói nữa.” Diệp Lương Nhất đau lòng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, làm sao mà mới ba ngày không gặp mà hắn cảm thấy cô đã gầy đi một vòng rồi. Có trời chứng giám, khuôn mặt Trần An An đã phát triển chiều ngang rồi, rõ ràng giống như một đứa bé mập mạp, nhìn kiểu gì cũng không thấy gầy.

“Mẹ, mẹ về phòng ngủ đi, không có việc gì đâu, chỉ là hơi căng thẳng thôi.” Diệp Lương Nhất lại rót một cốc nước ấm đưa cho Trần An An, kéo cô ngồi lên giường, lấy chăn quấn quanh người cô, xong mới quay đầu nói với Diệp phu nhân.

Diệp phu nhân không muốn đi, Trần An An nấc đến nổi hai mắt cũng đỏ, bà rất lo. Nhưng mà con có ý đuổi người, bà nghe là hiểu ngay. Do dự một lát, lúc này mới giận dữ, bày ra bộ dáng hung hăng, “Mẹ nói cho con biết, Diệp Lương Nhất, mẹ chỉ cho con nửa giờ, hết thời gian con lập tức về ngay ẹ!”

Thấy Diệp Lương Nhất gật đầu đồng ý rồi, Diệp phu nhân lăm chiêu mới giậm chân bước ra ngoài, thật sự là con càng lớn càng không bảo được, vẫn là còn bé tốt hơn, tuy rằng vẫn là cái bộ dáng đánh ba gậy không ra nổi một cái rắm, nhưng dù sao cũng biết nghe lời!

Diệp phu nhân thở dài một hơi, cảm thấy tâm trạng hơi đi xuống, nhưng mà vừa nghĩ đến đứa nhỏ trong cái bụng của Trần An An, lập tức liền lấy lại tinh thần, con cái gì đó, đợi đến lúc có cháu trai, ai còn quan tâm hắn nữa!

Trần An An nắc không ngừng chỉ là do hồi hộp lo lắng, lúc này gặp được Diệp Lương Nhất, lại nghe hẳn kiên nhẫn an ủi, uống một cốc nước ấm, một lát sau đã bớt hẳn nắc rồi.

Mà Diệp phu nhân tuy rằng đi ra ngoài rồi nhưng vẫn dán tai lên cửa nghe ngóng động tĩnh bên trong, không nghe thấy Trần An An nắc nữa, liền bước ngay vào tóm Diệp Lương Nhất ném ra khỏi cửa.

một đêm căng thẳng cuối cùng cũng trôi qua, sáng hôm sau Trần An An thức dậy từ sớm, bị tài xế đưa đi trang điểm, xong xuôi mới ngoan ngoãn về nhà ngồi ở trên giường, chờ Diệp Lương Nhất tới đón.

Kết quả là Diệp Lương Nhất còn chưa đến mà đã phải tiếp một người không ai ngờ được: ba của Diệp Lương Nhất!

60. Chương 60

Chương 60

Edit: Teacher Anh

Trần An An từ lúc nghe Diệp Lương Nhất nói cha mình ngay thời điểm Diệp phu nhân mang thai ở bên ngoài có con riêng, nằng đối với vị cha chồng này đã thấy không có hảo cảm rồi, huống hồ ông ta từ trước tới giờ biệt vô âm tín không nghe thấy tin tức gì. Ai ngờ ông ta ngay trong ngày bọn họ kết hôn thành linh xuất hiện, còn mang theo bà vợ hiện tại cũng chính là người khi đó làm kẻ thứ ba chen chân vào phá vỡ cuộc hôn nhân của gia đình Diệp Lương Nhất.

Cha Diệp Lương Nhất cùng Diệp phu nhân, hai người tính cách quả thực quá khác biệt trái ngược nhau, ông ta nói chuyện, làm việc đều mang vẻ quan cách, khí thế áp đảo, cái bụng bia to tướng, so với Trần An An mang thai ba tháng có khi còn có vẻ lớn hơn. Tuy rằng tướng tá ông ta trông cũng điển trai, có dáng dấp của sếp lớn nhưng vì quá mập, khuôn mặt béo phị thành ra phá hỏng hình dạng đẹp đẽ kia.

“Nhâm Nguyệt, bà là nghĩ cái quái quỷ gì vậy, con kết hôn cũng không nói cho tôi biết? Nếu không phải tôi đã sớm biết, có phải hay không hôn lễ của con tôi cũng bỏ lỡ?” Diệp Kiến Quốc ngồi trên ghế sofa, bưng tách trà, bày ra bộ dạng chất vấn hỏi tội.

Diệp phu nhân nhìn thấy ông ta cũng giật mình, ngay từ lúc định ngày kết hôn, bà từng hỏi qua Diệp Lương Nhất, có muốn mời cha mình tới hay không, Diệp Lương Nhất đã chẳng cần nghĩ ngợi gì, ngay lập tức từ chối thẳng thừng, nói hơn hai mươi năm chẳng thêm quan tâm ngó ngang gì, nó vốn đã sớm coi ông ta không có trên đời này, mà họ đã như thế, cả đời không qua lại với nhau vẫn là tốt nhất.

Con đã nói thế, Diệp phu nhân tất nhiên cũng không mời ông ta, không nghĩ tới chuyện Diệp Kiến Quốc cứ thế không mời mà tới.

Nhưng nếu đã đến đây thì ông ta chính là khách, bà cũng không thể đuổi đi, huống hồ hôm nay là ngày vui của con, hơn nữa, tuy rằng bà từng hận ông ta thấu xương, nhưng chuyện đó xảy ra cũng đã nhiều năm, bà cũng đã lớn tuổi, bà hiện giờ muốn cái gì có cái đó, con cái thành đạt, vậy còn để bụng, hận thù làm gì, chỉ tội khiến mình ngột ngạt khó chịu? Thế nên bà đã sớm bỏ qua, chẳng thêm để tâm tới ông ta.

Diệp phu nhân thoải mái ngồi xuống, đối mặt với Diệp Kiến Quốc, cũng chẳng buồn liếc mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh ông ta, “Tôi đã nghĩ ông không thềm đến!” Bà cười, bày ra vẻ mặt trào phúng khiến người khác có chút giật mình, “Lương Nhất học lên cao, ra nước ngoài học, việc này ông vốn đã chẳng ngó ngang tới thì chuyện kết hôn thật ra cũng giống thế thôi, ông không muốn tới cũng đâu ai ép ông đến, Lương Nhất cũng sẽ chẳng trách gì ông.”

Lúc Diệp Lương Nhất sang Mi học, bà đã từng gọi điện báo cho Diệp Kiến Quốc, tuy rằng việc làm của ông ta thực vô liêm sỉ, nhưng Diệp Lương Nhất rốt cuộc vẫn là con ông ta, Chuyện con ra nước ngoài học là chuyện lớn, bà lại là phụ nữ, hiểu con chắc chắn không thể bằng một người đàn ông, cho nên đã gọi báo với Diệp Kiến Quốc, hy vọng ông ta có thể ngó ngang tới Diệp Lương Nhất.

Nhưng một câu còn chưa nói xong, bên kia đã liền cúp máy. Bà cho tới giờ vẫn còn nhớ rõ Diệp Kiến Quốc ngay lúc đó đã nói, “Nhâm Nguyệt, chúng ta ly hôn đã nhiều năm như vậy, bà có muốn tiếp tục có quan hệ với tôi cũng đừng có tìm một cơ vụng về như thế!”

Chỉ sai lầm có lần đó thôi, Bà đã hoàn toàn mất hết hy vọng, bất luận có chuyện gì từ đó về sau chẳng bao giờ liên hệ với Diệp Kiến Quốc nữa, Diệp Lương Nhất là con bà, bà có thể đem An An tới cột chặt vào với con trai, có thể dẫn dụ nó tới chuyện kết hôn, lại có thể còn có cơ hội thấy con mình kết hôn sinh con, thế thì loại người bỏ đi như lão Diệp Kiến Quốc, hơi đâu mà quản ông ta chứ!

Diệp Kiến Quốc bị lời nói của bà đập thẳng vào mặt, vốn tưởng mình có quyền lớn tiếng chất vấn, giờ một lời cũng chẳng nói ra được, chỉ có thể ngượng ngùng cười gượng, lẩm bẩm nói: “Kết hôn là chuyện đại sự, đại sự nha.” Dừng lại một chút, làm bộ như quan tâm hỏi, “Con dâu người ở đâu, dù sao cũng phải cho tôi gặp chứ!”

Diệp phu nhân không nghĩ sẽ để Diệp Kiến Quốc gặp mặt Trần An An, con dâu bà trong bụng còn đang mang thai chái trai bảo bối của bà, càng phải tránh xa lão già này mới là tốt nhất.

“Diệp Kiến Quốc, ông nếu là tới tham dự hôn lễ của con, tốt nhất nên ở yên tại đây!” Diệp phu nhân nhướn mi trừng mắt, khí thế sắc bén lạnh lùng, “Tôi không có thiếu nợ ông một chén rượu, một chút cơm, tập tục khi kết hôn ông chẳng lẽ không biết? Đến chú rể còn không được tới, nào tới phiên ông đến ngó tân nương?”

Trước mặt bà vợ hiện tại, bị bà vợ trước mắt, Diệp Kiến Quốc lập tức sầm mặt xuống, giả bộ cười trong phút chốc cũng tan thành mây khói, “Nhâm Nguyệt, bà đừng có mà không phân biệt phải trái, tôi chưa từng gặp mặt con dâu, đây là lần đầu gặp mặt thì đã làm sao? nói thế như bà chính là không muốn cho tôi tham dự hôn lễ của con! Chẳng có phép tắc gì cả!”

Diệp phu nhân cười nhạt, muốn gặp con dâu, trước giờ thiếu gì cơ hội, dâu cần phải cố tình trì hoãn tới giờ mới đến gặp. Ông ta Diệp Kiến Quốc, nếu là thật sự quan tâm đến con, đừng nói gặp mặt con dâu, cho dù đem cháu bà về nhà chơi đùa vài ngày, bà cũng đồng ý.

Nhưng có đánh chết bà cũng không tin Diệp Kiến Quốc hôm nay tới chính là để tham dự hôn lễ, nếu không có chuyện gì, Diệp Kiến Quốc sao có khả năng mò tới cửa nhà bà!

Con trai sắp đến, Diệp phu nhân không nghĩ phải phí công đầu vô mồm với Diệp Kiến Quốc, bà đứng lên rời khỏi sofa, khoanh tay trước ngực lạnh lùng nhìn ông ta, nheo mắt, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén quét ngang mặt Diệp Kiến Quốc, “Tôi chính là không muốn cho ông tham dự hôn lễ đấy, thế thì sao nào, con là tôi nuôi lớn, tôi muốn như thế nào thì nó là thế đó, ông quản được sao!”

“Bà!” Diệp Kiến Quốc đuối lý, ngón tay run run chỉ vào Diệp phu nhân cả nửa ngày, một chữ cũng không thốt nên lời.

Ngay lúc này, người phụ nữ ngồi cạnh ông ta bỗng nhiên mở miệng lên tiếng, bà ta không nhanh không chậm, bộ dạng dịu dàng, nói chuyện giọng điệu cũng nhỏ nhẹ, tự dưng khiến người ta phải trù mến, “Nhâm Nguyệt, tôi biết chúng tôi quả thực phải xin lỗi bà, nhưng Kiến Quốc đối với bà quả thật là đã không còn tình cảm, hơn nữa khi đó con của chúng tôi cũng đã lớn, không thể không danh không phận mà sống.”

Bà ta dấu nụ cười mỉa, hai má ửng đỏ, người cũng đã gần năm mươi tuổi, mà còn bài ra bộ dạng con gái ngượng ngùng, “Bà đối với ông ấy lúc đó, chẳng phải là để ý chuyện duyên phận sao, bà cùng Kiến Quốc duyên hết, cũng chẳng thể trách người khác, tôi.....”

“Đủ rồi, cầm miệng đi.” Diệp phu nhân đem chén trà bà ta đưa tới trước mặt mời gạt qua một bên, “Đến đây có việc gì thì nói ra, không có việc gì thì rút đi, con tôi hôm nay kết hôn, tôi không có rảnh coi mấy người diễn trò ân ái.” Bà dừng một chút, nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Kiến Quốc, ánh mắt thoáng chuyển mềm mại dịu dàng, giống như băng tuyết tan chảy, xinh đẹp động lòng người. Diệp Kiến Quốc sững sờ, ngơ ngác nhìn Diệp phu nhân, khuôn mặt kia, như thế nào mà ông ta lại dường như không nhận ra.

Nhưng trong giây kế tiếp, ông ta ngay lập tức bị khí thế trong lời nói của Diệp phu nhân dọa cho chết khiếp.

“Tôi biết ông là tới tham dự hôn lễ của Lương Nhất, tôi thân làm mẹ nó, trông đợi cả đời, cũng chỉ là ngày hôm nay, ngày trọng đại của con, không có gì cho hấn, rút hết ruột gan, cũng chỉ có thể cho con được một trăm triệu đồng. Ông nếu đã có lòng thành, khẳng định so với tôi sẽ cho con nhiều hơn, đúng không?”

Diệp phu nhân khoe miệng mỉm cười, ánh mắt thoảng cười như có như không nhìn Diệp Kiến Quốc, ánh mắt này quét qua, một đao chém thẳng làm cho Diệp Kiến Quốc thảm bại hoàn toàn, chặt vật không chịu nổi.

Mất vài phút, ông ta mới bình ổn được cảm xúc, nâng chén trà lên uống một ngụm, áp chế chột dạ trong lòng, ngó Diệp phu nhân nói: “Được rồi, Nhân Nguyệt, đừng đùa thế, tôi biết bà không có ý muốn cho tôi tham dự hôn lễ của con, nể tình hôm nay là con kết hôn, tôi cũng không tiếp tục cãi với bà.”

Ông ta dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Lương Nhất cũng thật là không biết điều, nhiều năm như vậy rồi mà cũng chẳng buồn tới thăm tôi lần nào, thôi thì tôi cũng không so đo với nó, nghe nói nó giờ đã là bác sĩ phó chủ nhiệm khoa của bệnh viện? Tôi cũng không bảo nó phải hiếu kính với tôi, chăm sóc tôi lúc tuổi già, bất quá em trai nó hiện đang mắc bệnh nặng, nó thân là anh trai, hay thế này đi, nó giúp bọn ta lo liệu cho thằng bé một phòng bệnh tốt, tìm bác sĩ giỏi điều trị cho thằng nhỏ, như thế coi như là tôi cho nó cơ hội báo đáp công sinh thành của mình.”

Nghe ông ta nói xong lời này, Diệp phu nhân dù là bình thường luôn bình tĩnh, lúc này cũng giận run lên, há miệng thở dốc, vừa chuẩn bị nói thì chợt nghe ngoài cửa có tiếng âm thanh loảng xoảng vang lên, Diệp Lương Nhất mặc một bộ vest từ ngoài bước vào.

“Được” Anh mặt lạnh tanh, so với ngoài trời mùa đông tuyết phủ dày có khi còn lạnh hơn, neho mắt lộ ra lãnh ý, “Tôi có thể sắp xếp, giờ ông có thể mang người của mình đi rồi.”

Diệp Kiến Quốc trong lòng vui vẻ, đang định nói gì đó, chợt nghe Diệp Lương Nhất tiếp tục: “Bất quá bệnh viện chữa bệnh hàng năm đều phát sinh đủ loại sự cố trong lúc chữa trị, nếu con ông quá yếu ớt, lúc xảy ra chuyện, đừng có nghĩ tới chuyện buộc bồi thường, tôi sẽ không chịu trách nhiệm.”

Diệp Kiến Quốc sầm mặt trầm xuống, “Diệp Lương Nhất, con nói vậy có ý tứ gì, nếu có chuyện như vậy.....”

Ông ta còn chưa nói dứt câu, đã bị Chu Tề vào cũng ngay sau Diệp Lương Nhất cắt ngang, Chu Tề thui cho Diệp Lương Nhất một đám, giọng oán trách nói: “Diệp Lương Nhất, nói thế sao được? Ngày vui như thế này nói chuyện đó làm gì?”

Diệp Kiến Quốc vừa định lên tiếng hưởng ứng, chợt nghe Chu Tề nói: “Cho dù trong lúc chữa bệnh xảy ra sự cố, khiến người bệnh bị điên hoặc tâm lý có vấn đề thì cũng có sao, cậu cũng có thể trực tiếp gửi tới chỗ tôi, phòng điều trị tâm lý, khi đó tôi nhất định sẽ có quà cảm ơn, chuyện như thế, cậu cần gì phải nói ra với ông ta!”

Diệp Kiến Quốc nghe xong hết hồn, lão đảo, cả người choáng váng thiếu điều muốn ngất xỉu, mắt liếc nhìn những người chung quanh, thấy mọi người nhìn mình bộ dạng châm chọc, khinh miệt, vừa định mở miệng phản đối lại nhất thời một chữ cũng không nói được.

Tức giận trừng mắt liếc nhìn Diệp Lương Nhất, ông ta mang theo bà vợ bỏ đi. Hôm nay con kết hôn, ông ta từ lúc đến cho tới lúc rời đi cũng chưa nói được một câu chúc phúc.

Gặp chút chuyện này, không khí vốn dĩ phải rất vui vẻ hào hứng, giờ nhất thời bị xen ngang phá hỏng, làm những người vốn canh cửa ngăn không cho Diệp Lương Nhất bước vào, sớm đã quên mất nhiệm vụ này của mình, khiến Diệp Lương Nhất không cần tốn nhiều công sức, dễ dàng qua cửa.

Cuối cùng vẫn là Lý Duyệt Nhiên lắm mưu nhiều kế cùng với Quý Cửu Thành là những người duy nhất còn lại đứng canh trước cửa phòng ngủ, bảo vệ cho Trần An An, dứt khoát đòi không đủ tiền lì xì không cho tiến vào.

Bác sĩ Diệp đẹp trai lạnh lùng sắc mặt lập tức chuyển đen xì, tức giận ném vội phong bao tiền lì xì ra, không quên đưa mắt liếc qua thành lưỡi dao bén gọn dọa hai người họ, Quý Cửu Thành lần đầu tiên canh phòng bảo vệ cô dâu, nhất thời bị khí thế của chú rể dọa nạt, hoảng hồn không đợi Lý Duyệt Nhiên lên tiếng, tự giác mở cửa cho Diệp Lương Nhất, còn chính mình ngồi xuống gom số tiền lì xì mang đi.

Diệp Lương Nhất mặc bộ vest đen, càng tôn lên thân hình cao, dáng người thẳng tắp, như thể cây trúc vững vàng trong mưa xuân, mang một khí khái trong trẻo nhưng lạnh lùng, khiến Trần An An nhìn thấy cơ hồ ngẩn ngơ.

Mà tương tự, Diệp Lương Nhất cũng bị Trần An An trong bộ áo cưới trắng như tuyết dọa cho sững người ngây ngốc. cô ngốc của anh, mặc áo cưới không tay, mặt trang điểm tự nhiên, mang phong vị thanh thoát, thần nhiên, mắt to tròn trong suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn thoảng ngược ngùng ngược lên nhìn anh, đôi môi đỏ mọng khê nhếch lên, giống như mời gọi anh âu yếm.

Diệp Lương Nhất bước thẳng về phía Trần An An, trái tim cũng đập nhanh hơn theo bước đi càn lướt lúc càng nhanh của anh, hai người, nhìn nhau đăm đúi, đến cuối cùng khiến cô bối rối, nét ngược ngùng hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn, Diệp Lương Nhất bước tới trước mặt Trần An An, bỗng nhiên quỳ một chân xuống, khuỵu gối ngay cạnh chân cô, thân hình vừa vắn ngang thất lưng cô, áp mặt dính vào cái bụng hơi nhô lên của cô.

âm thanh phát ra không lớn, lại kiên định vững vàng kêu một tiếng: “Vợ ơi.”

Trần An An thất thần, tưởng chừng như không kìm được nước mắt, cô đặt tay lên vai Diệp Lương Nhất, miệng há hốc, vừa định nói câu gì đó, chợt nghe từ ngoài cửa tiếng của Quý Cửu Thành kêu toảng lên, “Quý thật! Diệp Lương Nhất! Anh cũng thật là quá keo kiệt! Tiền lì xì có lý nào lại chỉ bỏ ra có hai đồng!”

Diệp Lương Nhất khoe môi cong lên, cặp mắt nheo lại, ánh mắt vui vẻ, đứng dậy hôn lên trán Trần An An, rồi đột nhiên ngồi xuống bên cạnh ôm cô vào lòng, lúc này mới nói nhỏ sát bên tai cô: “Vợ, anh có thông minh không?”

Trần An An vòng tay ôm lấy cổ hần, ngược ngùng gật đầu, con ơi, cha con thật sự là rất thông minh nha!

“Đó là đương nhiên!” Diệp Lương Nhất được vợ mình ủng hộ, đắc ý bẻ bồng cô lên, rồi cúi đầu nhỏ giọng nói với Trần An An: “Còn phải để dành tiền mua sữa bột cho con chúng ta chứ, đúng không!”

Mấy người chưa kết hôn bộ tưởng có cơ hội lừa gạt anh sao! Kết hôn thì sao, anh cứ việc quang minh chính đại bày tỏ tình cảm ân ái đây, chả việc gì phải để ý đến cảm nhận của mấy người chưa kết hôn. Lo lắng cho cảm xúc của mấy người còn độc thân nhân sao! Hừ, anh thật sự chỉ muốn chọc cho bọn họ tức nổ đom đóm mắt thì có!

Tận mắt thấy Diệp Lương Nhất qua cửa lấy được vợ quá dễ dàng, chuyện này rốt cuộc đã thành công chọc giận cả lũ bạn, cả phù rể lẫn phù dâu cùng các khách mời tham dự hôn lễ, thế nên lúc ra nhà hàng dùng tiệc, mười mấy người vây quanh giữ chặt anh bên mình, mỗi người đều giơ ra một chén rượu và hào sảng chúc, cổ ý chúc rượu, không cho anh có cơ hội trốn thoát trong đêm tân hôn.

Trần An An, cô dâu mới mẫn cảm với cồn, không thể uống rượu, cho nên toàn bộ gánh nặng đều đổ hết lên người Diệp Lương Nhất. Vốn dĩ có phù rể uống đỡ hộ, nhưng ai ngờ Chu Tề là rể phụ lại bỏ mặc, phản bội, hùa theo những người khác hề nhau ép Diệp Lương Nhất, thái độ quay ngoắt này chắc hẳn vì Diệp Lương Nhất xấu xa chỉ lì xì có hai đồng chứ!

Quý Cửu Thành còn chưa tới tuổi trưởng thành, vốn không thể uống rượu, cậu ta lại chẳng mấy chốc cũng học lên đại học, lần đầu tiên tập uống rượu, đi theo một đám người lớn hề nhau rót rượu liên tục, bảo cậu ta điên rồi cũng chẳng sai.

Người đến tham dự hôn lễ thật ra cũng không nhiều, trên cơ bản đều là bạn bè thân thiết của Diệp Lương Nhất và Trần An An, hai người đều không có họ hàng thân thích, bởi vậy không khí bữa tiệc rất trẻ trung sôi nổi. Toàn là những người trẻ tuổi, vui quá quây tưng bừng, ngay cả Diệp phu nhân không quản nổi, đến cuối tiệc, nhóm khách nam biến đâu mất.

Bọn họ đi đâu mất rồi? Uống nhiều quá say lã ra ngủ dưới gầm bàn chẳng!

Diệp Lương Nhất uống với từng người, lại uống nhiều tới choáng váng, anh cho dù là tửu lượng khá tốt giờ bước đi cũng loạng choạng, say không thấy đường, mắt kính cũng không biết đã vứt đi đằng nào, trên mặt lộ ra nụ cười ngây ngô, xách theo chai rượu tử đi lang thang khắp nơi tìm Trần An An.

Vợ ơi, vợ à, sao gọi mãi chẳng thấy đâu thế này!

Trần An An lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng như vậy của Diệp Lương Nhất, cảm thấy đặc biệt hứng thú, mới lạ, chẳng những không ra mặt ngăn cản anh uống rượu, mà ngược lại còn chơi xấu, vụng trộm lên lút

đẩy mấy cái ly và mấy chai rượu lại gần Diệp Lương Nhất, còn không quên chụp thêm vài tấm ảnh làm kỷ niệm.

“cô dâu mới này khẳng định là một cô ngốc!” một người phục vụ vừa mang rượu lên, lúc quay ra nói vậy với một đồng nghiệp.

“Ngốc như thế nào?” một người phục vụ khác thừa dịp cửa chưa khép lại, liếc mắt ngó trộm vào bên trong, vừa lúc thấy Trần An An đang ở bên cạnh Diệp Lương Nhất chụp ảnh. Lập tức liền hiểu được lý do cảm thán của đồng nghiệp mình, gật đầu hưởng ứng: “Chú rể gặp phải người này cũng rõ khổ!”

“Vợ ơi.....” Diệp Lương Nhất ôm Trần An An, mặt ngốc nghếch mơ hồ cợt cợt tới cợt lui, nói thế nào cũng không chịu buông tay.

Trần An An tuy lúc đầu cảm thấy mới lạ, nhưng cứ bị anh ôm chặt lấy cợt cợt tới cợt lui mãi cũng thấy bức, liền không chút lưu tình nào gạt tay anh ra, con sâu rượu! Phiền chết được!

Ngay lúc này, Chu Tề uống cũng đã say tới suýt ói, từ đâu xuất hiện, chỉ trỏ vào Diệp Lương Nhất và Trần An An, mồm la toáng lên: “Này, này, Diệp Lương Nhất, cậu, cậu là con chó sao? Cái gì mà găm găm, cắn cắn, cợt cợt tới cợt lui, cắn chết cô ấy mất!” nói xong lời kéo Quý Cửu Thành lao qua, vỗ vỗ đầu thằng bé nói: “Nhóc con, cậu thấy có tôi nói thế có đúng không?”

“Anh, Anh là đồ hết mặt trời lặn rồi!” Quý Cửu Thành cũng đã uống tới mức mặt đỏ bừng bừng, chân đứng không nổi nhưng cũng vẫn không quên cãi lại Chu Tề, nhất thời nghĩ tới người mình thăm mền giờ đã lập gia đình, trong lòng có chút không vui.

Mượn cớ say rượu vung chân đá văng cái ghế bên cạnh, tới lúc ngó thấy Diệp Lương Nhất say xỉn gục bên người mới phát hoảng, cố hết sức lôi kéo Diệp Lương Nhất đến chỗ Trần An An vút hẩn ở đó.

Vừa lôi vừa kéo vừa nói: “Này, Diệp Lương Nhất, anh là không phải là đàn ông nha! Tới lúc kết hôn cũng chưa có tỏ tình với cô ấy!”

Cậu ta vừa nói dứt lời, mấy người xung quanh đang say chũnh choáng cũng đều đồng thanh nhao nhao ồn ào.

“Phải đó! Nhanh lên. Mau tỏ tình!”

“Phải rồi, không mau nói hôm nay đừng hòng bước ra khỏi chỗ này nha!”

“Là đàn ông nhất định sẽ nói một lần trong đời”

Nghe những tiếng thúc giục Diệp Lương Nhất mau mau tỏ tình liên tục vang lên, Diệp phu nhân hiểu ý cùng ba Trần rút lui về nhà, trả lại không gian cho bọn trẻ vui đùa, không có người lớn ở quanh, cả đám càng được thể không kiêng nể gì, hò hét âm ỉ thiếu điều muốn nổ tung cả phòng tiệc.

“Được rồi, được rồi!” Diệp Lương Nhất lấy tay sờ lên mắt kính để nhìn cho rõ mới phát hiện ra mắt kính không cánh mà bay. hẩn vỗ đầu cho tỉnh rượu, mơ hồ trừng mắt hỏi: “Ai lấy mắt kính của tôi, mắt kính tôi đâu?”

“Tìm mắt kính làm gì?” Chu Tề được dịp tóm chặt lấy tay Diệp Lương Nhất, hướng mọi người la lên: “Chú rể sẽ không phải là muốn chạy trốn chứ? Rất không có tiền đồ, các người nói đúng không?”

“Là...!”

“Diệp Lương Nhất chạy nhanh, mau!”

không có mắt kính làm thế nào mà tỏ tình được! Diệp Lương Nhất nheo mắt nhìn qua, tìm kiếm Trần An An, aizz, không được rồi, không có mắt kính không thể thấy rõ vợ nha!

Bất quá vợ rồi cũng sẽ thấy rõ thôi, còn hôm nay cũng không thể để cho này đám người coi thường mình! Hừ! không phải là tỏ tình thôi sao, nhất định là bọn họ có ý xem kịch vui đây nên mới có thể tỏ vẻ hứng thú, hẩn sẽ không nói cho bọn họ, hẩn đã sớm tỏ tình rồi! Chẳng qua vì giữ thể diện của mình, hẩn không ngại lại tỏ tình lần nữa!

Diệp Lương Nhất trang mô hắng giọng, đẩy Chu Tề ra, thuận tay với lấy một đóa hồng trên bàn tiệc, bộ dạng tiêu sái đến trước mặt Trần An An.

Thế này cũng tốt lắm, rốt cục có thể thấy rõ vợ nha! Vợ hẳn thật xinh đẹp, coi nào, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, cái miệng hồng xinh xắn...

Diệp Lương Nhất vẻ mặt có chút ngây ngô cười, đem đóa hồng đặt vào tay Trần An An, “Vợ, bà xã, anh, anh yêu em!”

Lần đó ở trong văn phòng anh ở bệnh viện, anh cũng đã từng nói qua ba chữ này, nhưng lần này không giống thế, lần này là ở trước mặt tất cả mọi người, giống như là..... Giống như câu tuyên bố lúc hai người kết hôn, thêm nữa ba chữ này, lại giống như sợi dây tình cảm ngọt ngào, trong nháy mắt đem hai người bọn họ trói chặt lại với nhau.

Trần An An thuận thế nắm tay Diệp Lương Nhất, nhón chân hôn nhanh lên trán, dùng âm thanh chỉ vừa đủ để mình anh cúi đầu xuống nghe thấy, nói: “Em, em cũng yêu anh.”

“A!! Chú rể ngã!”

“Ngã lăn quay rồi! Tửu lượng kém quá! Có tí thế mà đã ngã!”

“Aizz, không chơi nữa!”

Hi hi, Trần An An nói yêu anh. Diệp Lương Nhất té phịch ngồi trên mặt đất, thỏa mãn vút luôn ly rượu, cứ thế lăn ra ngủ, làm cách nào về tới nhà, đến cuối cùng chính anh cũng không biết.

Diệp Lương Nhất lúc tỉnh lại thì ngoài trời đã muốn là buổi tối, cô vợ mới cưới đang đang ngủ say cạnh anh, đôi tay nhỏ đặt trên bụng, tựa hồ như để che chở cho cục cưng còn trong bụng của bọn họ.

Giấc ngủ mang lại cho cô nét mặt ngây thơ trong suốt, vẻ đẹp giống một tiểu tinh linh chưa từng nhiễm bụi trần. Diệp Lương Nhất cúi đầu nhìn khuôn mặt nàng mơ ngủ, đôi môi đỏ ửng khê nhếch lên, khuôn mặt lạnh như băng cuối cùng cũng được xóa tan vì hạnh phúc lẫn thỏa mãn.

Cha anh đã phá hủy cảm giác muốn có gia đình của anh, hôm nay lúc nhìn thấy Diệp Kiến Quốc, trong lòng anh không kìm nổi cảm giác chán ghét cùng hận ý. May mắn có cô ở đây, Diệp Lương Nhất vòng tay đem Trần An An ôm vào lòng, ngón tay cô lướt nhẹ qua mặt anh, khiến hẳn có cảm giác tin chắc mình còn có thể mang lại hạnh phúc cho người khác.

Diệp Lương Nhất sống hơn ba mươi mốt năm, đau khổ cũng đã trải qua, từng khép mình lại, từng cô đơn một mình giờ lại coi trọng một cô gái với đôi mắt to tròn và mái tóc luôn buộc thành túm khi đi nhún nhảy lúc lắc.

Tình yêu, quả thật tuyệt không thể tả.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Từ ngày mai bắt đầu viết phiên ngoại ~.

61. Chương 61

Chương 61

Phiên ngoại: Chung Vận và Diệp Lương Nhất

Edit: Teacher Anh

Thời điểm Chung Vận quen biết Diệp Lương Nhất là lúc cô vừa sang Mỹ. Ở trong nước cô có thành tích học tập cực kỳ xuất sắc, năm thứ hai đại học đã từng sang Mỹ một năm theo chương trình trao đổi du học sinh, vì thế tiếng Anh với cô mà nói về cơ bản không gặp khó khăn gì.

Cái chính là một người con gái sống tha hương nơi đất khách quê người khó tránh khỏi cảm thấy cô độc, may mắn tính cách cô vốn rất mạnh mẽ, nên mới chống đỡ nổi. Tuy rằng bằng hữu không nhiều lắm, cuộc sống cũng coi như tạm ổn, không gặp rắc rối.

Lần đầu gặp mặt, theo Chung Vận nhớ là lúc trường đại học Stanford và đại học Trung Quốc cùng tổ chức buổi giao lưu hợp mặt. Khi đó là đầu mùa hạ, thời tiết tuy khô ráo, nhưng không quá nóng bức, thực thích hợp đi chơi, vì vậy Chung Vận cũng tham gia buổi giao lưu hợp mặt đó.

một nhóm mười ba người, lại chỉ có ba cô gái, mọi người sống xa quê hương khó có dịp tụ tập, rất nhanh đều có cùng một loại cảm giác vô cùng thân thiết, bởi vậy tuy mới quen biết nhau chưa lâu, những đối với nhau rất tốt, nói chuyện, giúp đỡ lẫn nhau khi đó cũng rất quan tâm chiếu cố.

Chung Vận trưởng thành xinh đẹp, tính cách lại phóng khoáng, hoạt bát, hòa đồng, trên đường đi, mau chóng đã có hai anh con trai để ý tới cô, nịnh nọt sẵn đón ra mặt, các anh nam còn lại dù chưa có biểu hiện gì rõ rệt như hai người kia nhưng rõ ràng đối với cô cũng rất quan tâm.

Duy chỉ có hai người, một người lạnh như băng, coi tất cả những người như trong suốt không hề tồn tại, người còn lại thì trên mặt lúc nào cũng có ý vui vẻ hòa nhã nhưng lại cư xử với mọi người ai cũng giống nhau, thái độ khách khí không xa không gần.

Chung Vận lúc ấy cũng không biết thân phận của bọn họ, mãi đến khi tới nơi, mọi người cùng giao lưu, tự giới thiệu, cô mới biết, người luôn mang bộ mặt ôn hòa là Chu Tề, mà người luôn có thấy độ lạnh lùng như băng giá tên gọi là Diệp Lương Nhất, khó tin hơn là Diệp Lương Nhất hóa ra lại học cùng chỗ với cô.

Đại khái là trời sinh con người ta ai cũng bệnh chung là tính hiếu thắng, càng thấy khó lại càng cảm thấy hứng thú. Chung Vận từ sau bữa đó đối với anh Diệp lạnh lùng là để tâm muốn chinh phục.

Về phần Chu Tề, sau khi biết anh có chứng ngại về tâm lý, Chung Vận đối với anh chỉ có thể là kính nhi viễn chi, bởi vì có một đạo lý mọi người đều biết rõ đó là: đừng trêu vào những người mắc bệnh tâm lý, họ đều là những kẻ điên.

Đại học Stanford nằm tại trung tâm Thung lũng Silicon, do Thung lũng Silicon là một trung tâm công nghệ cao, hằng năm tạo ra một lượng lớn kỹ sư, mà những kỹ sư muốn thành danh trụ lại được ở đây cũng phải trải qua quá trình cạnh tranh khốc liệt, bởi thế, rất nhiều kỹ sư vì không chịu nổi áp lực mà phải tới gặp các bác sĩ tâm lý. Điều này khiến cho các sinh viên ngành tâm lý học càng thêm nổi tiếng, đồng thời cũng vì thế mà ngày càng có nhiều người theo đuổi ngành học này, tâm lý cũng trở nên biến thái điên cuồng.

không nói không rằng, ngẫu nhiên gặp trên đường mà bị một người xa lạ lôi vào phân tích trạng thái tâm lý, chỉ mới nghe nói thôi cũng đã đủ kinh sợ rồi.

Chung Vận tuy rằng mạnh mẽ, nhưng không thích mọi hành động suy nghĩ của mình đều bị người khác âm thầm nghiền ngẫm, vì vậy mọi sự chú ý của cô đều tập trung vào Diệp Lương Nhất.

không nghĩ tới trong lúc để ý đánh giá xem xét, Chung Vận nhận ra anh không giống những người xung quanh. Ví dụ như, lúc bọn họ cùng nhau nấu cơm, anh thế mà lại là một trong số ít các bạn nam có thể nấu ăn ngon, hơn thế anh cũng không có thói trêu hoa ghẹo nguyệt, cũng không ra sức lấy lòng các cô gái, sau khi tới nơi, liền vào nhà nghỉ cẩn thận cất hành lý của mình, rồi cùng Chu Tề, hai người đi dạo tản bộ ngắm cảnh, mọi cử chỉ hành động đều để lộ ra thái độ trầm ổn.

Chung Vận trong lòng dần dần đối với Diệp lạnh lùng nảy sinh cảm xúc muốn cùng anh bầu bạn cả đời.

Sau này, khi bọn họ bốn người một nhóm chơi đấu bóng chuyền bãi biển, cô cùng Diệp lạnh lùng được xếp vào cùng một phe. Hai người kỹ thuật cũng không quá cách biệt, đánh bại từng cặp đấu một, đến cuối cùng thành ra phối hợp ăn ý, còn khiến mọi người được dịp huyết sáo trêu chọc ghép đôi.

Chung Vận tuy ngoài mặt lộ vẻ không vui trước tình huống này, nhưng kỳ thực sâu trong lòng có chút xấu hổ, ánh mắt nhìn Diệp Lương Nhất có ý khẩn trương trông chờ. Nhưng ngay lúc cô đang phân tâm, vì không chú ý nên không kịp phát hiện quả bóng chuyền từ phía đối diện đang bay thẳng về phía mình, lúc Chung Vận nhận ra thì đã muộn không kịp tránh đành đứng chịu trận.

Ngay lúc cô nhắm mắt, dùng khuỷu tay ngăn đỡ trước mặt, chuẩn bị chấp nhận chịu cú va đập mạnh này thì Diệp Lương Nhất bỗng nhiên lao tới, dùng tay nhanh chóng đỡ gạt quả bóng chuyển hướng, cứu cô thoát khỏi nguy hiểm trong gang tấc.

Đầu hè, cạnh biển rộng mênh mông, nước xanh ngăn ngắt, cây cối mọc xanh um tươi tốt, bên bờ cát mịn, ánh nắng chiếu xuống tạo thành quang sáng bao lấy khuôn mặt vốn lạnh lùng băng giá của Diệp Lương Nhất, ngay thời điểm ấy khóe miệng thoáng nhếch lên thành một đường cong khiến khuôn mặt trở nên mềm mại, ôn hòa. một thoáng ấy, khiến Chung Vận bỗng nhiên cảm thấy tim đập nhanh hơn, mặt thoáng ửng hồng.

Bọn họ ở khu nghỉ dưỡng vui chơi tổng cộng ba ngày, mười ba người cùng nhau di chuyển có chút bất tiện, bởi thế liền chia làm ba tổ, cô dùng chút thủ đoạn nhỏ, khiến ình cùng Diệp lạnh lùng được xếp chung một tổ.

Bọn họ cùng nhau lái mô tô nước, cùng nhau nấu cơm, cùng nhau trượt tuyết . . . Ba ngày, thời gian trôi qua cực nhanh, tình cảm trong lòng Chung Vận ngày càng tăng lên.

Lúc giao lưu cùng trường Stanford, cô cùng Diệp Lương Nhất trao đổi số điện thoại, theo đó biến quen biết sơ sơ thành bằng hữu. Chung Vận tính toán mọi chuyện thực kỹ, cô để tâm nghiên ngẫm tính cách Diệp Lương Nhất, sao cho có thể kết giao cùng Diệp Lương Nhất đúng thời điểm, vừa không khiến Diệp Lương Nhất phản cảm vừa không khiến cho anh cảm thấy khó chịu.

Bởi vậy hai người càng ngày càng thân thiết hơn, tới kỳ nghỉ hè năm ấy Chung Vận đã thành công đem chính mình thành bạn đồng môn thân thiết của Diệp Lương Nhất. mà Diệp lạnh lùng cũng coi cô là bạn thân đối đãi giống như Chu Tề.

Chính là cô, vẫn không thay đổi, không dám thổ lộ tình cảm, mặc dù đã sống ở Mỹ được một thời gian dài, cũng có thay đổi trở nên phóng khoáng hơn song Chung Vận về bản chất vẫn nhút nhát ngại ngùng, cô căn bản không dám tiến tới phá hỏng quan hệ hiện có với Diệp lạnh lùng.

Khi không còn là người yêu nữa thì cũng có thể làm bằng, chuyện như vậy cô không tin chút nào, chưa nói tới chuyện đến lúc đó mọi người gặp mặt nhau chỉ còn là xấu hổ khó xử, chi bằng ngay từ đầu đừng nói gì.

Ở Mỹ vài năm, cũng có rất nhiều người cạnh họ trêu đùa nói vun vào, nói bọn họ là trời sinh một đôi. Dù sao Diệp lạnh lùng ra ngoài lâu như vậy mà cho tới giờ cũng chỉ có cô là bạn gái ở bên cạnh.

Mỗi lần bị trêu ghẹo như vậy, Chung Vận đều vụng trộm quan sát phản ứng của Diệp Lương Nhất, nhưng anh chàng Diệp lạnh lùng này từ đầu đến cuối vẫn một bộ dạng không đổi, ngay cả trong mắt cũng chẳng có chút dấu hiệu dao động nào, bởi thế nên tới lúc Diệp Lương Nhất về nước cô cũng vẫn chỉ là thầm thương trộm nhớ, tự mình đa tình, trừ Chu Tề ra không ai hay biết.

Sau này, bọn họ tuy rằng thường xuyên liên hệ, nhưng vẫn là không bằng gặp mặt, Chung Vận trong lòng âm thầm sốt ruột, sợ Diệp Lương Nhất có bạn gái, nhưng mà ông trời dường như đặc biệt chiều cô, về nước nhiều năm như vậy, Diệp Lương Nhất ngoại trừ chuyện đi làm ở bệnh viện càng ngày càng nổi tiếng, chức vụ cũng theo đó lên cao thì vẫn là chưa có bạn gái.

Chung Vận trong lòng âm thầm tự an ủi chỉ cần cô nỗ lực cố gắng thế nào cũng sẽ được điều đến làm cùng bệnh viện với Diệp Lương Nhất, cô vẫn còn cơ hội.

Lần này cô cuối cùng cũng hạ quyết tâm, tấn công dồn dập cũng được, đeo đuổi bám dai cũng thế, nhất định phải cưới được Diệp Lương Nhất! Anh là người duy nhất khiến cô vui vẻ trong đời, sao có thể bỏ lỡ!

Lần đầu tiên nhìn thấy Trần An An, Chung Vận trong lòng thoát dâng lên cảm giác thấy trước nguy cơ, cô chưa từng thấy Diệp Lương Nhất thân mật với cô gái nào như thế, kể cả cô, vậy mà giờ lại dùng mọi cách tranh thủ tình cảm, lấy lòng cô ấy, mà cách làm thì giống hệt cách cô lúc trước dùng để lấy lòng anh, nhưng cô gái này vừa thoáng nhìn đã biết là cô ngốc so với các cô gái khác quả là ngốc không thể ngốc hơn, cô ấy chỉ mới hơi đau đầu một chút, hơi rơm rớm một chút mà trong văn phòng cả hai anh con trai đều đã lo lắng cuống cả lên.

Chung Vận dám nói, trên thế giới này không ai có thể hiểu rõ hơn Diệp Lương Nhất hơn cô, cô thấy anh trong lúc mất xa đầu cho Trần An An trong đáy mắt hiện rõ xót xa!

Sau đó khi cô biết bọn họ đang kết giao với nhau, chuyện này với cô mà nói quả thực chính là chuyện khiến cô choáng váng bất ngờ nhất, nhiều năm như vậy, cô cẩn thận tính toán, thận trọng cẩn thận tiến từng bước một, kết quả cuối cùng lại là vẽ đường cho Diệp lạnh lùng, tới lúc có cơ hội thân cận anh thì lại phát hiện ra anh đã có người bên cạnh.

Điều này sao có thể khiến cô cam lòng? Hơn nữa Diệp lạnh lùng lại còn vui vẻ với cô gái chẳng ra dáng cô nương nữa chứ!

Cái gì cũng đều không hiểu, toàn mạng lại cho anh phiền toái, cô gái như vậy rõ ràng chính là trẻ ranh chưa lớn mà! Sao có thể xứng với sư huynh của cô chứ!

Chung Vận vì thế đối với Diệp Lương Nhất càng thêm cố chấp, không từ bỏ được. cô vốn có lòng tự trọng rất mạnh, vốn khinh bỉ nhất là chuyện phụ nữ không từ thủ đoạn tranh giành một người đàn ông.

Nhưng đến lượt mình, cô mới phát hiện ra có một số người thật sự không thể từ bỏ, dẫu cho chuyện có được khiến đầu rơi máu chảy, mang tiếng xấu cả đời, cô cũng không nề hà!

cô vốn định lợi dụng chuyện từng có vài năm ở Mỹ cạnh nhau để thúc đẩy tình cảm, nhưng Diệp Lương Nhất tuy thái độ đối với cô vẫn thân thiện như cũ song chỉ đối đãi như bằng hữu, mà cô gái đó, anh thật lòng để ý, làm gì cũng nghĩ tới cô ấy, tới ngay cả khi ăn cơm cùng với cô cũng nhắc tới cô ấy.

cô ngốc kia hóa ra là ngốc có phúc của ngốc, là người dị ứng với chất cồn, không uống được rượu nhưng lại biết nấu ăn, cơm nấu ăn rất ngon. . . Diệp lạnh lùng mỗi lời nhắc đến cô ấy tuy khẩu khí có vẻ lãnh đạm, nhưng cô rõ ràng nghe ra trong giọng nói đó là vui vẻ chấp nhận xen lẫn tự hào.

Chung Vận trong lòng đau khổ, ngoài mặt tuy hưởng ứng tỏ ra vui vẻ cùng Diệp Lương Nhất, trong lòng rồi như tơ vò. Muốn tranh thủ tình cảm để nên đôi thật khó, cần có thiên thời địa lợi nhân hòa, nhưng muốn phá hỏng có lẽ sẽ đơn giản hơn.

cô tuy trong lòng có chút ý xấu nhưng rốt cuộc cũng không thể đánh mất lòng tự trọng, nên ngày đó đành để mặc, giương mắt nhìn người đàn ông mình thích nhất hôn cô gái khác, chỉ là ngay lúc đó, cô không chịu nổi mà hạ quyết tâm.

Cái gì mà tự tôn, cái gì mà kiêu ngạo, có chúng cũng chẳng thể giúp cô có được trái tim Diệp Lương Nhất. cô cũng chẳng phải là kẻ thứ ba, cô vốn dĩ là người gặp Diệp Lương Nhất trước, xét cho cùng, Trần An An mới là kẻ đến sau.

Chỉ là do cô không ở cạnh Diệp lạnh lùng nên mới khiến cho cô ấy có cơ hội xem vào chỗ trống, nay cô đã trở lại, tất nhiên sẽ không giương mắt đứng nhìn cô ta tiếp tục thân cận ở cạnh Diệp Lương Nhất.

không ra tay thì thôi, đã ra tay là phải dứt khoát, ngăn ngừa hậu họa. Mà ông trời tốt cục cũng cho cô có cơ hội một lần: đi dự hội thảo y học ở San Francisco chính là cơ hội đó.

cô cũng biết có khả năng Diệp lạnh lùng sẽ không đi, thế nên liền nhờ cậy viện trưởng nói giúp, hi vọng ông chiếu cô giúp cô có cơ hội này. cô giấu chuyện Diệp Lương Nhất đã có bạn gái, trong lời nói lại ra sức ám chỉ với viện trưởng rằng mình chính là người đang cùng Diệp Lương Nhất bồi dưỡng cảm tình, cuối cùng thành công thuyết phục viện trưởng bỏ sức thuyết phục Diệp Lương Nhất cùng đi tới San Francisco với mình.

Nhưng cô trăm tính cũng không ngờ Trần An An cũng đi cùng Diệp lạnh lùng! Đây là hội thảo về y học, cô ta đi theo làm gì? Chung Vận giận điên người, mắt muốn tóe lửa, càng thấy Trần An An là người chẳng không biết xấu hổ, cả ngày chỉ biết dây dưa dính lấy Diệp Lương Nhất, trong lòng càng thêm khinh thường.

Trong lòng cho rằng Trần An An là người thấy Diệp Lương Nhất là dính ngay vào, cố sống cố chết bám lấy, nên đối với Trần An An dù xuất hiện ngoài ý muốn nhưng cô cũng không tỏ thái độ ra mặt.

Bất quá mất đi cơ hội có anh ngay từ đầu, dù cô ta có theo cùng cũng chẳng ảnh hưởng gì tới kế hoạch của cô. Chung Vận khinh miệt liếc nhìn Trần An An đang ngồi cạnh Diệp Lương Nhất, trước mắt cứ để cô ta đắc ý vài ngày, sau chuyện đi này, cô mới là người có đủ tư cách nhất theo bên người sư huynh!

cô bưng lên tách cà phê, uống một ngụm, ánh mắt nhìn Diệp Lương Nhất lộ ra si mê.

Sư huynh là của cô, là người của cô! cô lần này đi là muốn nắm lấy, đem người nhiều năm trước mình bỏ lỡ trối chặt bên mình! Ai cũng không thể ngăn trở!

62. Chương 62

Chương 62

Ngoại truyện: Cuộc sống (1)

Edit: vulinh

Sau khi Trần An An mang thai bốn tháng thì càng ăn nhiều, mỗi buổi sáng tỉnh dậy cô đều hào hứng đi vào phòng bếp, bảo mẫu của Diệp gia nấu ăn rất ngon, dễ dàng chinh phục dạ dày của Trần An An.

Dù cô bảo mẫu làm món gì, Trần An An đều có thể ăn vài miếng. Buổi sáng, Diệp Lương ăn một lúc bốn cái bánh bao nhân thịt gà và nấm hương, một bát cháo trứng muối thịt nạc, nhưng cô phải ăn sáu cái, có đôi khi húp cháo xong còn chưa đã, cô còn phải ăn thêm hai quả trứng chiên. Diệp Lương nhìn cô với vẻ kinh hồn bạt vía, nhưng lại chẳng thể ngăn cản cô ăn uống.

Bình thường, nhân lúc Trần An An ngủ, anh đều len lén sờ bụng của cô, anh là bác sĩ nên biết rõ khi mang thai cô ăn nhiều là chuyện bình thường, nhưng anh lại không thể ngừng lo lắng, khi cô mới bị thai nghén, anh lo rằng cô không ăn nổi bất kỳ thứ gì, bây giờ thì ngược lại, khẩu vị ăn uống của cô lại càng tăng thêm, thì anh lại lo cô ăn no quá mức.

Với lại, không biết tại sao Trần An An đặc biệt thích ăn đồ ăn ngậy, trong bát gà đen hầm cách thủy, nước dùng béo ngậy khiến Diệp Lương không dám đụng tới, nhưng Trần An An lại vô cùng thích thú, lần nào ăn cơm cũng phải chan canh gà đậm đặc chất béo, mỗi lần đều ăn hai bát to, cộng thêm các món ăn khác, cứ như thế dạ dày của cô nhất định sẽ phình to mất.

May mắn thay tuy ăn nhiều, nhưng Trần An An lại không hề lười vận động, cô thích nhất đi dạo phố, mỗi tối cô đều lôi kéo Diệp Lương đi một vòng quanh khu đánh cầu lông, nếu Diệp Lương có ca phẫu thuật không về được thì cô tự mình đi tới công viên bên cạnh, khiêu vũ với những cô bác về hưu, chơi đùa vô cùng vui vẻ.

Đến khi Trần An An mang thai sáu tháng, hầu như tất cả người già ở vùng phụ cận đều biết Diệp gia có một người phụ nữ mang thai yêu thích chạy, thích nhảy.

Trần An An không yêu thích đặc biệt đối với bất kỳ món ăn nào, cũng không kén chọn, bà Diệp cười toe toét, khoe rằng cháu trai bà là đứa có phúc. Trần An An không biết rằng việc mình không kén ăn có liên quan gì tới đứa bé trong bụng, nhưng thấy bà Diệp vui vẻ, cô cũng cười ngây ngô với bà.

Tuy Trần An An ăn nhiều nhưng cũng không béo lên là bao, bụng cô không lớn lắm, đắp chăn ngồi trên giường thì chắc chắn ai nhận ra cô là một phụ nữ đang mang thai.

Lúc cô mang thai sáu, bảy tháng, đúng lúc vào hè, mùa hè ở thành phố A mát mẻ hơn một chút so với thời tiết khu vực khác nhưng cũng nóng đến phát hoảng, hướng hồ, Trần An An còn đang mang thai, cô càng khó chịu. cô không bật điều hòa vì cô sợ bản thân mình đang lạnh mà gặp thời tiết nóng sẽ bị cảm, sợ cục cưng trong bụng không ổn, đôi khi nóng tới nổi vánh mắt đỏ lên, nước mắt ứa ra ngoài.

Vừa thấy Diệp Lương tới gần cô đã buồn phiền, không vui, xông tới cắn anh hai cái, lúc đó cô mới nín khóc, mỉm cười. Diệp Lương tuy là người lạnh lùng, nhưng tính tình khá tốt, hơn nữa đối với Trần An An anh càng kiên nhẫn, bị vợ cắn vài cái cũng có sao, lại còn đem dấu hôn khoe khoang! Bác sĩ Diệp chứng tỏ mình là một người da mặt dày, anh vô cùng hưởng thụ tâm tình nhỏ bé của vợ mình.

Đó chỉ là một chuyện, hai người luôn có những bất đồng nho nhỏ. Cơ thể Trần An An càng ngày càng nặng nề, ban đêm khó chịu tới nỗi không ngủ nổi, Diệp Lương còn yêu cầu cô, thỉnh thoảng lăn qua lăn lại, nói hoa mỹ là mang theo cục cưng vận động, nói tắt là vận động cha con.

Vào giữa hè, Trần An An chỉ ngồi im mà cũng toát mồ hôi, huống chi cùng anh vận động, cô bị Diệp Lương quấy rầy tới nỗi không chịu nổi, nhưng dự vọng ‘người ta’ đã nổi lên, cô lại không không chế được bản thân, vừa khóc vừa bị Diệp Nhất Lương đè ra làm, trong lòng vốn cảm thấy tủi thân vậy mà Diệp Lương còn thốt ra mấy lời nói không biết xấu hổ.

Anh thích nhất là vừa làm tình vừa cúi xuống hôn lên nước mắt cô, vừa thở hổn hển nói:

“Nhìn xem, chồng em lợi hại tới nỗi làm em bật khóc này”

Hoặc là

“Vợ ơi, cứ ở trên giường nhìn thấy em là anh lại cứng”

một loạt lời nói ừ ừ kéo tới, Trần An An thật sự không chống đỡ nổi. Dĩ nhiên, cô cũng thông minh lên chút ít, cô nhất quyết đi tìm bà Diệp tố cáo!

cô nói, Diệp Lương không để cô ngủ ngon giấc, ngay cả cục cưng cũng phản đối, ghé khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo tới gần bà Diệp, ý tứ rằng mẹ con cô bị người ta lấn qua lấn lại tới nỗi gầy đi rồi.

Bà Diệp nghe xong, sao có thể ngồi yên, cháu trai bảo bối của bà mới là quan trọng nhất! Con trai giờ cũng chỉ là đóa hoa héo mà thôi, vậy mà còn dám ảnh hưởng tới sự phát triển của cháu trai bà, đúng là ngại sống lâu ư!!!

Diệp Lương bị mẹ mắng ột trận, cuối cùng, mẹ anh còn chưa hết giận, dùng chổi lông gà vục anh vài cái, vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra anh đã bị đuổi tới phòng ngủ dành cho khách, bà nói trước khi anh giấc ngộ được những suy nghĩ cao quý thì đừng hòng bước vào phòng ngủ của mình!

Trần An An ngồi bên cạnh, hả hê nhìn ông chồng mặt lạnh của mình, thiếu chút nữa nhảy cồm lên. Sau khi thời tiết sang thu, cảm xúc của Trần An An luôn thất thường, Diệp Lương vừa thấy cô cười vui vẻ, anh bất lực, lắc đầu, anh cảm thấy bản thân mình bị đánh một trận nhưng đối lại được nụ cười của cô cũng xứng đáng.

Khi Trần An An mang thai giai đoạn cuối, bắp chân của cô luôn bị chuột rút, mỗi lần co rút cũng phải tới 10 phút, cô đau tới nỗi đầu rịn đầy mồ hôi, mỗi đêm, Diệp Lương đều phải xoa bóp cho cô nửa tiếng, lúc này, cô mới có thể dễ chịu một chút. Nền tảng của cơ thể Trần An An cũng không được tốt, có lẽ do ngày trước thiết thời nhiều nên thời kỳ mang thai, Diệp Lương cố gắng hết sức tắm bổ dinh dưỡng cho cô, nhưng rốt cuộc cũng không có cách nào bù đắp được 20 năm đã qua.

Khi cô mang thai được chín tháng, bắp chân và bàn chân của cô sưng phù nặng, mu bàn chân giống hệt một cái bánh bao, Diệp Lương vô cùng đau lòng, cả ngày bọn ở ở trong phòng bác sĩ khoa phụ sản của bệnh viện chữa chạy khiến ọi người đều mệt mỏi.

Tính tình Trần An An cũng càng ngày càng xấu, ban đêm cô không ngủ được cũng không cho phép Diệp Lương ngủ, chỉ cần nghĩ tới chuyện mỗi ngày Diệp Lương đều có thể ngủ ngon mà bản thân mình phải chịu khổ như vậy, cô thấy không công bằng. Vì vậy, cô không muốn lúc cô mất ngủ thì Diệp Lương lại có thể ngủ, cô phải làm anh thức dậy rồi mới thôi.

Ban đầu, Diệp Lương không phát hiện ra rằng trong lòng Trần An An để ý chuyện này, vài ngày sau, thấy đêm nào cô cũng thay đổi phương pháp không để ỉnh ngủ, anh liền hiểu ra. Sau đó, mỗi khi anh buồn ngủ, anh lại bấm đùi, hoặc uống một cốc nước lạnh khiến mình tỉnh táo lại, nói chuyện phiếm với cô, đợi lúc cô ngủ thiếp đi thì anh mới ngủ tiếp.

Vài ngày như vậy, mắt của Diệp Lương đã bị thâm quầng, ban ngày anh phải đi làm, ban đêm lại thiếu thốn giấc ngủ, hốc mắt càng ngày càng trũng xuống, làm tôn lên sống mũi cao, khiến anh càng trở nên lạnh lùng, nghiêm nghị.

Trần An An biết mình vô cớ gây sự, nhưng cô không thể không chế bản thân, khi trông thấy viền mắt thâm quầng của Diệp Lương, trong lòng cô lại tự trách, lại vừa áy náy, ban đêm cô giả vờ nhắm mắt ngủ, cô muốn để Diệp Lương ngủ sớm một chút. Nhưng cô và Diệp Lương nào phải người xa lạ, cô có ngủ hay không, Diệp Lương chỉ cần nhìn cũng có thể nhận ra.

Nhưng trong lòng cô vì muốn tốt ỉnh, nên Diệp Lương cũng không vạch trần, anh vẫn giống như lúc trước, khi nào cô ngủ thì anh mới ngủ.

Cứ như vậy tới đầu tháng 12, ngày dự tính sinh của Trần An An cũng sắp tới.

Trước ba ngày, Trần An An phải tới bệnh viện chờ sinh, Diệp Lương cũng vào bệnh viện với cô. Trước khi tới bệnh viện, Trần An An vì quá hồi hộp, cố ý đề cập tới vấn đề sinh sản, kết quả, không thể giảm bớt lo lắng, ngược lại cô còn khiến bản thân mình thêm sợ hãi.

Trần An An không phải người yếu ớt, nhưng cô sợ đau, chỉ cần nghĩ tới đau đớn khi sinh cực kỳ thì cô đã sợ hãi, cô còn hay nảy sinh ảo giác, cho rằng bụng mình bị đau, lần nào cũng dọa Diệp Lương giật mình.

Tới thời điểm cô sinh, thì Diệp Lương đã có chuẩn bị.

Cơn co rút đau đớn ở bụng dưới càng ngày càng kịch liệt, Trần An An vừa đau lại vừa sợ, sắc mặt cô trắng bệch, Diệp Lương ở bên cạnh dỗ dành cô ăn, nhưng cô sao có thể ăn nổi thứ gì, đến lúc cô vắt vẻo nuốt vào vài thìa cháo thì đã sinh.

Lần đầu tiên Diệp Lương mặc áo blouse trắng đi cùng vài bác sĩ khoa phụ sản vào phòng sinh với tư cách cá nhân. Anh là bác sĩ hàng đầu bệnh viện, người trong phòng sinh lại là vợ anh, đương nhiên không ai ngăn cản anh.

Tuy Trần An An sợ hãi, nhưng Diệp Lương lại ở cạnh cô, chỉ cần cô ngược mắt là có thể trông thấy ánh mắt ấm áp, khích lệ của anh, mỗi lần ánh mắt hai người giao nhau, Trần An An đều cảm giác rằng bọn họ đang cùng nhau nỗ lực, thậm chí ngay cả cơn đau cũng không còn kịch liệt nữa.

Trần An An ngu ngốc cả đời nhưng ở thời khắc quan trọng lại có cái phúc của một kẻ ngốc, thời gian sinh đẻ của cô không kéo dài quá lâu, cô ở trong phòng sinh có lẽ chỉ khoảng hai giờ thì con trai của cô và Diệp Lương đã cất tiếng khóc chào đời, bé nặng 3 cân 8 lạng, so với những bé trai khác thì nhỏ hơn nhưng bé lại rất khỏe mạnh, tiếng khóc rất vang, dường như muốn nói cho ba mẹ sự tồn tại của mình.

Khi Trần An An tỉnh lại, cô thấy có một đứa trẻ dúm dỏ nằm bên cạnh mình, nhắm chặt đôi mắt ngủ say sưa. cô thực sự quá mệt, hai tiếng đồng hồ cũng đủ khiến cô kiệt sức, ngay cả lần đầu tiên con trai mình uống sữa cô cũng đã bỏ lỡ.

Trần An An thò tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt nhỏ nhắn của con trai, đỏ hồng, không hề trắng nõn, rất xấu xí, không giống cô, cũng chẳng giống Diệp Lương, trong lòng cô lại tràn đầy vì ba của đứa bé xấu xí này, đây là con trai cô, bé ngây ngô ở trong bụng cô chín tháng mười ngày, được nuôi lớn từ tất cả tình hoa trên người cô, nó là trái tim của cô, là máu thịt của cô.

Trần An An không hề hay biết bên ngoài phòng bệnh, hầu như tất cả bạn tốt của cô và Diệp Lương đều tới, Chu Tề, Lý Duyệt Nhiên, Lăng Tiêu... Thậm chí còn có Quý Cửu Thành đã thi đậu lên đại học.

Vì sợ ảnh hưởng cô nghỉ ngơi nên mọi người đứng bên ngoài chờ, thà chịu đựng cái lạnh của tháng mười hai, chịu đựng sự kích động trong lòng, cũng không bước vào phòng bệnh.

Diệp Lương là người đầu tiên phát hiện Trần An An tỉnh giấc, trên cửa phòng bệnh có một ô kính trong suốt, chỉ cần nhìn qua là có thể thấy được động tĩnh bên trong. Anh mở cửa, để bọn Lý Duyệt Nhiên bước vào, nhìn bọn họ vây quanh Trần An An và con trai mình, khỏe mỗi anh không nhìn được, mỉm cười.

“Phỏng vấn một chút, bây giờ anh có cảm giác thế nào? Được làm cha nên rất phấn khởi đúng không?”

Bởi vì từ một đứa con gái nuôi ngoan ngoãn lại biến thành một bé trai nghịch ngợm, trong lòng Chu Tề hơi khó chịu, vì thế khi mọi người đi vào phòng bệnh, hắn lại đi tới trước mặt Diệp Lương, bắt đầu trêu chọc anh.

Nét mặt Diệp Lương tươi tỉnh, ánh mặt trời từ hành lang chiếu tới, lặn lẽ hắt lên mặt anh, càng khiến nụ cười của anh thêm rạng rỡ, ấm áp, anh giương mắt, nhìn Chu Tề, đôi mắt anh vẫn rất trong trẻo trong buổi sáng mùa đông

“Cậu muốn biết sao?”

“Ừ”

“Tôi chưa bao giờ tự hào vì mình là một bác sĩ giống như bây giờ”

Ánh mắt của anh lướt qua mọi người đang vây quanh mép giường, dịu dàng rơi vào khuôn mặt mệt mỏi của Trần An An, đầy vẻ yêu thương

“Bởi vì ở lúc cô ấy khó khăn nhất, tôi có thể ở bên cạnh cô ấy, cùng cô ấy chứng kiến lúc con trai chúng tôi sinh ra” .

Anh nói.

“Có thể đồng cam cộng khổ với cô ấy, hạnh phúc bên nhau, tôi rất vui vẻ, cũng cực kỳ thỏa mãn, đây chính là cảm nhận lúc này của tôi”

63. Chương 63

Chương 63

Ngoại truyện: Sinh hoạt(2)

Edit: vulinh

1.

Thời điểm ở cũ, mỗi ngày Trần An An bị Diệp Lương Nhất kiên quyết bắt húp một bát cháo gạo kê nhỏ, ăn trứng gà, ăn tối nổi chán ngấy cũng không được đổi món, đúng thật là sự hành hạ ngọt ngào.

Hết tháng ở cũ, Trần An An lại có thể chạy, có thể nhảy, chuyện đầu tiên cô làm là dùng dùng đòi đồ ăn với Diệp Lương Nhất, cả tháng nay, cô thèm ăn những món đó vô cùng, nhưng lại không thể ăn.

Diệp Lương Nhất cũng cưng chiều cô, cô muốn ăn gì đều bảo nhà bếp làm cho cô, trừ phi món đó không trồn, dường như đáp ứng cô mọi thứ vậy.

Trần An An rất nhiều sữa, cũng chẳng cần dồn sức đi tắm bỏ nữa, cực cưng căn bản bú không hết, đôi khi ngực bị trương, đau tới nỗi ‘tê tâm phế liệt’.

Trần An An đang ở giai đoạn nuôi con bằng sữa mẹ, hai bầu ngực lớn, vừa vểnh lại vừa dựng thẳng đứng, Diệp Lương Nhất đã cấm dục được mấy tháng, đôi lúc không nhịn nổi. Nhưng Trần An An vừa sinh con mới được một tháng, không thể làm tình được, Diệp Lương Nhất đành nhịn, nhiều lần nhịn như thế đúng là không chịu nổi, chỉ có thể chạy vào phòng tắm tự mình giải quyết, khiến cho Trần An An có cảm giác áy náy không tả nổi.

Khi con yêu đầy tháng, rốt cục cũng được đặt tên, bé con gọi là Diệp Thành Thạc. Vốn phải gọi là Diệp Trần Thạc, nhưng Trần An An sợ quá khó nghe, nhất định đổi chữ Trần sang chữ Thành, cũng xem như không thấy nỗi khổ tâm của Diệp Lương Nhất. Diệp Thành Thạc lớn rất nhanh, dường như cứ một tuần lại lớn thêm một chút, khuôn mặt nhỏ bé càng ngày trắng mịn mím, ngay cả cặp mắt to giống Trần An An cũng bị ép nhỏ đi. Rốt cục, bà Diệp cũng được làm bà nội, vui mừng không sao kể xiết, hôm nay đi mua một cái xích vàng, ngày mai lại đi mua một cái chuông vàng nhỏ. nếu không phải bị Diệp Lương Nhất ngăn cản thì không chừng bà sẽ ăn diện cho Diệp Thành Thạc giống một gốc cây tiền vàng mất.

Khuôn mặt của Diệp Thành Thạc hầu như được tổng hợp lại từ ưu điểm của Trần An An và Diệp Lương Nhất, đáng yêu tới nỗi ai nhìn cũng muốn sờ một cái. Nhất là đôi mắt to tròn, sâu thăm thẳm, giống y chang mẹ gốc của nó, lúc Trần An An ôm con trai ra, mọi người chỉ cần liếc qua cũng có thể nhận ra bọn họ là hai mẹ con.

Tính tình Diệp Thành Thạc rất yên tĩnh, không thích ồn ào, đến giờ thì dậy bú sữa mẹ, bú xong thì đi ngủ, cuộc sống có quy củ giống như ông già vậy, Trần An An và Diệp Lương Nhất đã chuẩn bị tinh thần thức đêm nhưng không ngờ con trai lại ngoan thế. Nhưng cho dù có như thế, mỗi đêm, Trần An An cũng phải

dậy bốn, nằm lần để cho con trai bú sữa, thay tã, sau khi mang thai đáng dấp cô mập lên bây giờ đã nhanh chóng sụt cân.

Diệp Lương Nhất đau lòng vì cô, đôi khi, anh hận không thể làm thay cô, nhưng duy nhất khoản cho con bú, dù anh có bản lĩnh cũng chẳng thể thay thế Trần An An được, dành mỗi đêm để cho cô thức dậy, bận rộn.

Sau khi làm mẹ, không ngờ từ một con người ‘không tim không phổi’ trước kia giờ dù cho bất kỳ việc nhỏ nhặt gì cũng biết suy xét, chuyện gì cũng không hề làm qua loa, Thạc Thạc được cô nuôi càng ngày càng đáng yêu, đến lúc khi bé biết ngồi bàn bập bẹ nói ‘và, bà, bà’ thì thiếu chút nữa bị mẹ Tề bắt cóc. Cu cậu thực sự quá đáng yêu, chỉ cần ôm một cái là đủ làm tan chảy trái tim.

Lúc Thạc Thạc được một tuổi thì đã có thể chập chững bước đi, tính tình bé dần dần cởi mở hơn.

Nhóc này thích nhất là được ôm trong lòng mẹ, nếu mẹ không ở bên thì bà nội ôm cũng được, chẳng cần người lớn phải dỗ dành cũng sẽ ngoan ngoãn vui trong lòng người ta, lộ ra đôi mắt to đảo quanh như con sóc nhỏ, nhìn mọi người toét miệng cười, hai cái răng cửa nhỏ nhún sáng như ngọc, khiến cho bà Diệp hết lòng yêu thương.

Nhưng nhóc con lại không thích ba hoặc ba nuôi ôm, chỉ cần Diệp Lương Nhất hoặc Chu Tề ôm nhóc một thời gian dài là cái miệng nhỏ nhắn của cu cậu lại nhoảnh ra, ‘oe oe’ khóc lớn.

Mới đầu, Diệp Lương Nhất và Trần An An còn không biết chuyện gì xảy ra, mãi đến khi Chu Tề mang theo vợ, Triệu Thắc tới chơi thì Diệp Lương Nhất rốt cục mới biết con trai vì sao lại ‘ghét bỏ’ mình như vậy.

Dù Chu Tề miệng nói không thích nhóc con nghịch ngợm, nhưng thực tế vừa thấy bộ dạng đáng yêu của Diệp Thành Thạc liền quay ngoắt, đoạt lại thằng bé từ trên tay Trần An An, móc ra món quà từ trong túi cho con nuôi của mình.

không biết tại sao Thạc Thạc chẳng hề lung lay, ai mà ngờ vừa thấy Triệu Thắc, Thạc Thạc liền vươn hai cánh tay nhỏ bé về phía cô, khiến Triệu Thắc vô cùng kinh ngạc và mừng rỡ. cô chưa từng bế trẻ con nên sợ làm nhóc con không thoải mái, cả người cô cứng đờ, nhưng Diệp Thành Thạc ở trong lòng cô chỉ hít một hơi, không giãy dụa, cũng chẳng khóc.

Trong đầu Diệp Lương Nhất có ý nghĩ không tốt.

Từ đó về sau, khi khách tới nhà chơi, Diệp Lương Nhất luôn để ý tới con trai, kết quả, quả nhiên giống như anh nghĩ, Diệp Thành Thạc thích được phụ nữ ôm! Bất kể là xa lạ hay quen thuộc, chỉ cần là phụ nữ thì nó sẽ rất ngoan ngoãn, nhưng nếu là đàn ông thì không được, ngay cả ba nó, cũng không được!!!!

Bác sĩ Diệp buồn bã, anh và Trần An An đều biết tự điều chỉnh suy nghĩ của mình nhưng tại sao lại sinh ra một nhóc con háo sắc như thế? Hơn nữa, theo tình hình này, nếu lớn lên mà nhóc vẫn giữ tính cách này vậy phụ huynh của những cô nàng tìm tới cửa nhà bọn họ không phải chất đồng hay sao?!!!

Nghĩ vậy, Diệp Lương Nhất lập tức cảm thấy không thể mặc kệ chuyện này được. Thế là từ đó, Trần An An phát hiện chồng mình đột nhiên thay đổi, anh trở nên cực kỳ để tâm tới chuyện của con trai, hơn nữa còn thường tranh ôm con với cô.

thật ra, những bước đi của Thạc Thạc đã vững vàng hơn nhiều, hầu như không cần người lớn phải ôm nữa, chưa kể đến, cứ như vậy một hai tháng, quan hệ của hai cha con lại tốt lên nhiều, Khi không nhìn thấy Diệp Lương Nhất, Thạc Thạc luôn toét miệng, lộ ra mấy cái răng nhỏ nhìn Trần An an gọi “Ba....ba....”, cu cậu vừa gọi, vừa nhìn quanh nhà, nó muốn xem ba ba rốt cục đi đâu.

Lúc Diệp Thành Thạc biết chạy, Trần An An trải một tấm thảm dày lên sàn, để cho cu cậu tha hồ chạy khắp nơi, vừa không lo con trai ngã, cũng chẳng cần lúc nào cũng trông nom nhóc.

Càng lớn, tính cách nhóc con càng trầm, cu cậu không khóc cũng không ầm ĩ, chỉ là tối đến, lúc ba ra ngoài, vừa thấy mẹ hoặc ba trở về thì bé lại vươn cánh tay nhỏ bé xin được ôm một cái, lạnh lợi tới nỗi khiến người ta không biết nên yêu thương thế nào cho tốt.

Năm Diệp Thành Thạc bốn tuổi, Trần An An và Diệp Lương Nhất dẫn bé về nông thôn, quê của Trần An An. Hôm ấy là ngày 15 tháng bảy, ngôi nhà ở phía sau ngọn đồi xanh với rừng sồi dày, khắp nơi đều là ngọn

đèn cầy trên phần mộ, giữa sắc trời đen nhánh, dường như có thể khiến đôi mắt bị tổn thương.

“Thạc Thạc, quỳ xuống”

Lần đầu tiên Diệp Thành Thạc trông thấy bộ dạng nghiêm mặt của mẹ, cu cậu cũng không dám làm loạn, ngoan ngoãn quỳ trước ngôi mộ thấp, bé kia.

Mẹ nói, đây là mộ ông ngoại bé, ba nói, khi bé vừa chào đời ông ngoại còn tự tay bế bé.

Khi đó, Diệp Thành Thạc còn chưa hiểu chuyện, ngược khuôn mặt ngây thơ lên, hỏi

“Vậy sao giờ ông không ôm con nữa”

Chỉ là một câu nói đơn giản nhưng những giọt nước mắt mà Trần An An cố kìm nén lập tức trào ra, Diệp Lương Nhất hung dữ, trợn mắt nhìn bé, không nói không rằng, ôm Trần An An

2.

Diệp Thành Thạc nhỏ bé đứng bên cạnh ba mẹ, nhìn xung quanh, trời đã tối, muỗi trong rừng cây vo ve kêu, da dẻ cu cậu non nớt, bị muỗi cắn vài nốt. Nó đã nói với ba mẹ vài lần nhưng chẳng ai thèm để ý.

Tiểu tử kia ở nhà được nuông chiều, bây giờ thấy ba ôm mẹ mà lại không ôm mình, trong lòng lập tức bất bình. Nhoảnh miệng khóc to, vừa khóc vừa lên đưa mắt quan sát ba mẹ, cu cậu muốn nhìn thấy phản ứng của họ. Nếu không phải vùng núi này toàn đá thì tiểu tử này đã nằm xuống lăn lộn ăn vạ rồi.

“Diệp Thành Thạc, ngậm miệng lại! Tâm trạng mẹ con đang không tốt”

Diệp Lương Nhất lạnh lùng lườm con trai, ánh mắt tràn đầy cảnh cáo.

Diệp Thành Thạc bình thường thực ra rất hiểu chuyện, tuy luôn được bà nội cưng chiều nhưng Diệp Lương Nhất thỉnh thoảng cũng đánh vài cái, tình nết cũng không tới nỗi xấu lắm. Nhưng bây giờ, cu cậu đang cảm thấy rất tủi thân, thấy ba chẳng những không an ủi nó mà còn khiển trách, khóc càng hăng say, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nghẹn ngào thở gấp đầy tức giận.

Tâm trạng Trần An An vốn nặng nề, giờ con trai lại khóc, khiến cô càng thêm ‘tâm phiền ý loạn’, đốt tiền giấy cho ba rồi dập đầu vài cái, sau đó cùng Diệp Lương Nhất dắt Diệp Thành Thạc xuống núi. cô chẳng có tâm tình dỗ con trai, Diệp Lương Nhất dỗ vài tiếng nhưng Diệp Thành Thạc không nghe, cuối cùng thành ra tiểu tử kia khóc suốt quãng đường xuống núi, mắt sưng to giống như hột đào.

Ba mẹ thật sự không quan tâm nó, nó khóc dữ hơn cũng chẳng ai chú ý, Diệp Thành Thạc đành ngừng khóc, thầm nghĩ nhất định phải về mách bà nội!

Ba Trần qua đời lúc Diệp Thành Thạc hơn 1 tuổi, khi ấy ông không thể điều trị bằng hóa chất vì cơ thể quá yếu, hóa trị sẽ càng rút ngắn sinh mạng, tuy khối u dạ dày đã cắt nhưng tế bào ung thư vẫn rất ngoan cố, nửa năm sau đi kiểm tra sức khỏe, tế bào ung thư lại di căn tới gan và phổi, lúc này dù là bác sĩ giỏi nhất thế giới cũng hết cách.

Diệp Lương Nhất và ba Trần đều gạt Trần An An, không ai nói cho cô tình hình thật sự, đối với vấn đề này, Trần An An lại không hiểu, thấy ba ngày nào cũng có thể chạy nhảy, nên cô cho rằng bệnh tình của ba sau khi phẫu thuật đã tốt lên rồi.

Vì thế tới giai đoạn cuối, khi trông thấy bộ dạng da bọc xương, Trần An An gần như không thể chịu đựng nổi. Tất cả mọi người đều biết rõ chuyện, nhưng lại gạt một mình cô, nếu không phải bệnh tình của ba chuyển biến xấu tới nỗi liếc mắt là có thể nhận ra thì bọn họ còn muốn giấu diếm cô tới bao giờ?

Trần An An cảm thấy cả bầu trời như sụp đổ, rờn rã suốt một tháng, sắc mặt của cô với Diệp Lương Nhất vẫn không tốt, mãi tới tận sau khi ba ra đi.

Khi ấy, ba Trần ngay cả nói cũng không thể, tám ngày liền không có giọt nước nào vào nổi cơ thể ông, nằm trên giường, đôi mắt mở to, chỉ nửa bước nữa thôi là tiến vào quan tài rồi.

Chợt có một tối, ông khẽ mở mắt, không hiểu sức lực từ đâu lấy tay chỉ về hướng Diệp Thành Thạc, muốn được ngắm cháu ngoại.

Diệp Thành Thạc đang nằm trên giường ấm áp ngủ ngon lành, Trần An An không nói gì, bế con trai tới trước mặt ba, ba Trần đưa tay muốn sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cháu ngoại, nhưng ông thực sự không còn sức lực nữa, Trần An An vừa đặt Diệp Thành Thạc xuống cạnh ông thì đôi mắt ông đã vĩnh viễn khép lại.

Trước khi chết, điều duy nhất ba cô lo lắng chính là đứa cháu ngoại chỉ vừa mới một tuổi, vậy mà bây giờ, rốt cục Diệp Thành Thạc cũng đủ lớn, đã biết suy nghĩ, lần đầu tiên đi viếng mộ ông ngoại về lại nói ra những lời như vậy.

Bà Diệp đã phát hiện ra tâm trạng của Trần An An thay đổi, lập tức bế Diệp Thành Thạc lên, cười ha hả, rồi ôm về phòng bà. Bà hiểu cái chết của ba Trần là sự đả kích rất lớn đối với Trần An An, nhưng muốn bà trơ mắt nhìn cháu trai bảo bối bị dạy dỗ....bà thực sự không làm được.

Diệp Lương Nhất chưa kịp dạy dỗ Diệp Thành Thạc thì bà Diệp đã ra tay trước. Anh mím môi, nhìn mẹ mình vừa dỗ dành Diệp Thành Thạc, vừa cương chiều nắm chóp mũi nó, nếp nhăn nơi giữa đôi lông mày càng sâu thêm.

Sáng hôm sau, Diệp Lương Nhất giống bình thường, đưa Trần An An tới công ty, rồi chuyển hướng đưa Diệp Thành Thạc tới nhà trẻ, nhưng lúc xe chạy qua nhà trẻ, anh cũng không dừng lại, lái xe đưa Diệp Thành Thạc tới thẳng bệnh viện.

“Ba ba, tới trường rồi”

Diệp Thành Thạc ngồi ghế phụ, vươn bàn tay trắng trẻo, bé nhỏ vỗ vỗ lên cửa sổ xe, cấp bách muốn xuống xe. Hôm qua, vừa có một cô bé mới tới nhà trẻ, cô bé này khá xinh xắn, nó muốn làm bạn với cô bé ấy!

Diệp Lương Nhất đẩy gọng kính lên, giọng lạnh lẽo

“Ngồi im, hôm nay không đi nhà trẻ, tới bệnh viện”

Chiếc đầu nhỏ của Diệp Thành Thạc đung đưa giống như chiếc trống lắc

“không được! Trốn học không phải là đứa bé ngoan! Con không thể trốn học!”

“Câm miệng!”

Diệp Lương Nhất lạnh lùng nói với con trai

“Ba đã xin thầy giáo cho con nghỉ rồi”

Diệp Thành Thạc vừa định hỏi tại sao lại phải xin nghỉ cho nó, nhưng thấy gương mặt lạnh lùng của ba thì nhất gan ngậm miệng lại, ba thật đáng sợ, nó nhớ mẹ và bà nội quá!

Diệp Lương Nhất trời sinh tính cách đã lạnh lùng, ngoại trừ Trần An An, dường như không ai có thể khiến anh phải thỏa hiệp, ngay cả con trai duy nhất cũng vậy, bởi vì bị Diệp Lương Nhất lừa một cái nên Diệp Thành Thạc cũng chỉ có thấp thỏm cả buổi.

Suốt một tuần, Diệp Lương Nhất giấu bà Diệp và Trần An An, không đưa Diệp Thành Thạc đến nhà trẻ mà ngày nào cũng dẫn nó tới bệnh viện.

Trong một tuần này, dường như mọi người trong viện ngày nào cũng thấy một cảnh tượng kỳ quái: Bác sĩ Diệp tình tính bằng giá dẫn theo cậu con trai bé nhỏ với đôi mắt to, giống hệt cái đuôi vậy, cu cậu trông thấy ai cũng hỏi thăm, cực kỳ thông minh.

một số y tá rất thích cậu bé, luôn chạy tới trêu chọc cu cậu, bóp bóp khuôn mặt của nó, hoặc ôm một cái. Gương mặt của tiểu tử kia cũng đỏ ửng lên, nhưng nhìn đôi mắt lạnh lẽo của ba thì không dám phản kháng một tý nào.

Nhiều ngày trôi qua, Diệp Thành Thạc đã đi khắp các phòng bệnh nặng, nhìn thấy cảnh người nhà bệnh nhân miễn cưỡng tươi cười rồi khi ra ngoài thì lại gào khóc, Diệp Thành Thạc thấy rất kỳ quái, một đứa trẻ chỉ mới bốn tuổi sao có thể hiểu được người lớn vì sao lại thế chứ.

Nhưng Diệp Lương Nhất lại nói cho nó biết những người đó khóc thương tâm như vậy vì người nằm trên giường sắp chết, giống như ông ngoại vậy, về sau họ sẽ phải nằm trong nấm mồ nhỏ bé, người thân sẽ không bao giờ được nhìn thấy người đó nữa.

Ban đầu, dù Diệp Lương Nhất đã giải thích nhưng Diệp Thành Thạc cũng không hiểu, nhưng dần dần, quan sát nhiều hơn, nó cũng hiểu biết hơn. Tất cả mọi người đều phải chết, giống như cái chú ở cuối hành lang tầng ba kia, thím nói mấy hôm trước chú vẫn còn tốt, nhưng bất chợt té xỉu, và rồi chú ấy không dậy nổi nữa.

không còn được nhìn thấy người thân của mình, không còn được làm nũng với ba, mẹ, bà nội nữa, trong lòng Diệp Thành Thạc lần đầu tiên có nhận thức đối với khái niệm của từ ‘chết’.

Hôm ấy, trước mộ ông ngoại, chắc hẳn mẹ rất khó chịu, nhưng nó lại vừa khóc vừa làm loạn, không hề hiểu chuyện.

Tiểu tử kia núp sau lưng ba, nhìn những bệnh nhân đang nằm trên giường bệnh, đôi mắt đỏ lên. Nó không phải là đứa bé ngoan, nó đã khiến ẹ buồn thêm.

Tối hôm đó, Diệp Thành Thạc mở cửa xe, chở nó về nhà, Diệp Thành Thạc chợt ngẩng đầu, nói với anh

“Ba, con sai rồi”

Diệp Lương Nhất chẳng thêm quay đầu

“Con sai chỗ nào?”

“Mẹ đang đau lòng như vậy mà con còn làm loạn”

Diệp Thành Thạc mở to đôi mắt nhìn Diệp Lương Nhất

“Ba, con thực sự sai rồi”

Dừng lại rồi lại yếu nói

“Ngày, ngày mai con có thể đi nhà trẻ chưa ạ?”

Sắc mặt Diệp Lương Nhất đã bớt giận

“Lần sau đi thăm mộ ông ngoại đã biết phải làm gì chưa?”

Diệp Thành Thạc vội vàng gật đầu

“Rồi ạ”

Đối với chuyện này, Trần An An không hề hay biết, nhưng cô phát hiện con trai mình đột nhiên hiểu chuyện hơn rất nhiều, giống như ông cụ non vậy, khi cô tan tầm về nhà cu cậu còn biết ân cần hỏi han, thật sự khiến cho Trần An An mừng rỡ không thôi.

Mùa đông này, ba Trần đã qua đời được 3 năm, dựa theo tập tục quê nhà, Trần An An lập bia cho ông, Diệp Thành Thạc theo ba mẹ đứng trước phần mộ ông ngoại, không khóc không làm loạn nữa, ngược lại còn ngoan ngoãn dập đầu mấy cái, nghiêm túc nói

“Ông ngoại, về sau con còn tới thăm ông nữa, ông không phải sợ cô đơn lạnh lẽo đâu”

Trong lòng Trần An An lập tức được câu nói của con trai lấp đầy.

Khi Diệp Thành Thạc sáu tuổi thì bị Diệp Lương Nhất ném vào trường tiểu học, công việc của anh và Trần An An rất bận bịu nên không có thời gian chăm sóc Diệp Thành Thạc, bà Diệp cũng không thể luôn đi theo cu cậu được, vì thế trực tiếp cho cu cậu vào thẳng tiểu học.

Diệp Thành Thạc còn nhỏ tuổi, Diệp Lương Nhất chưa từng nghĩ tới cho nó thi để ghi danh vào lớp một, anh chỉ muốn cho nó cảm nhận bầu không khí trường học trước mà thôi, nếu không theo kịp tiến độ trường học, cùng lắm thì học lại ớp một là được.

3.

Không ngờ, Diệp Thành Thạc lại giống như cá gặp nước, về nhà, ngay cả bộ phim hoạt hình nó thích xem nhất cũng chẳng thèm ngó ngang tới, mỗi ngày đều cầm sách toán đọc như đói khát, giấy a4 trong nhà đều có bút tích non nớt của cu cậu, bắt đầu từ phép cộng trừ nhân chia, rồi tới phương trình, đến lúc Diệp Lương Nhất và Trần An An phát hiện ra thì con trai đang xem Olympic toán tiểu học rồi.

Diệp Lương Nhất không muốn gây nhiều áp lực cho con trai, khiến nó tuổi nhỏ mà phải cắm đầu vào mấy quyển sách ấy. Đối với việc học tập của con, Diệp Lương Nhất và Trần An An đều rất thoáng, con muốn thì để nó học, không thích thì cũng chẳng ép, để con có thể tự do phát triển.

Sáu năm qua, con trai đều đi theo bà nội chơi với mấy đứa trẻ trong tiểu khu, ngày nào cũng vui vẻ ngây ngô, ai ngờ sau khi đi học lại có niềm hứng thú lớn với toán học.

Diệp Lương Nhất đã hỏi nhiều lần, Diệp Thành Thạc đều nói là do nó thích, không phải thầy giáo ép, hơn nữa nhìn bố dáng cầm quyển sách toán yêu thích tới nỗi không muốn buông tay của nó, Diệp Lương Nhất cũng hiểu chuyện gì xảy ra.

Nhưng tuy con trai thích, nhưng tuổi còn quá nhỏ, Diệp Lương Nhất không muốn sau này con trai oán giận mình vì không có tuổi thơ, cũng không muốn coi chuyện này như không có, tùy nó làm gì thì làm, tới tận khi phụ huynh của bọn trẻ trong tiểu khu lôi kéo anh nói rằng, con trai anh là thần đồng, Diệp Lương Nhất mới có phản ứng, sự trưởng thành của con trai đã vượt quá dự liệu của anh.

“Diệp Thành Thạc, ngồi ngay ngắn vào”

Diệp Lương Nhất nói to, vọng vào trong thư phòng hết sức trịnh trọng

“Về sau lớn con muốn làm gì?”

Diệp Thành Thạc không hề do dự, thẳng thắn nói

“Con muốn làm Nhà toán học”

“Khẳng định muốn thế sao?”

“Vâng, con khẳng định”

“Tốt”

Diệp Lương Nhất gật đầu

“Ba sẽ giúp đỡ con, nhưng con phải cố gắng, không được bỏ dở giữa chừng”

Diệp Thành Thạc nắm tay thành một quả đấm nhỏ, kiên định nói

“Vâng ạ”

Trong vườn hoa dưới lầu ở Diệp gia, một cô bé tóc đuôi sam đáng yêu, không kìm được bĩu môi, sao Diệp Thành Thạc còn chưa ra? rõ ràng còn vỗ ngực đảm bảo trước mặt cô bé rằng phải trở thành người giống như thầy giáo nói, đặc biệt phải giống như nhà toán học Hoa La Canh[1], nhưng giờ ngay cả lớp học thêm cũng bị muộn rồi!

[1. Hoa La Canh (12/11/1910 – 12/11/2011), có tên tiếng Anh là Hua Luogeng. Ông sinh gia ở tỉnh Giang Tô. Năm 1936, du học ở Anh. Năm 1938, về nước dạy ở Trường Đại học Liên hợp Tây Nam. Năm 1946, đi Hoa Kỳ làm công tác nghiên cứu và giảng dạy đại học. Sau khi nước Cộng hoà Nhân dân Trung Hoa được thành lập, ông trở về giảng dạy ở Trường Đại học Thanh Hoa, đã giữ các chức vụ: phó hiệu trưởng Trường Đại học Khoa học Kỹ thuật Trung Quốc, phó viện trưởng Viện Khoa học Trung Quốc, phó chủ tịch Hiệp hội Khoa học Kỹ thuật Trung Quốc. Ông còn là nhà hoạt động xã hội nổi tiếng và được bầu làm uỷ viên thường vụ Đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc khoá 6, phó chủ tịch Đồng minh Dân chủ Trung Quốc. đã nghiên cứu sâu sắc và có cống hiến sáng tạo về nhiều mặt như: thuyết toán giải tích, nhóm điểm hình, hình học ma trận... Bắt đầu từ những năm 60 thế kỷ 20, ông đã ứng dụng một cách sáng tạo phương pháp toán học vào các lĩnh vực kinh tế quốc dân đạt hiệu quả kinh tế tốt. Tác phẩm chủ yếu: “Lí thuyết cộng tính”, “Thuyết cộng thêm”, “Số luận đạo dẫn”, “Dẫn luận toán học cao cấp”, “Nhóm điểm hình”...]

cô bé đang lằm bằm trong lòng ạ, chợt thấy tiếng bước chân từ xa truyền tới, ngoảnh đầu lại thì thấy đôi mắt to của Diệp Thành Thạc cong cong, đi tới phía mình. Nét không nhẫn nại trên mặt cô bé trong khoảnh khắc liền biến mất không còn chút dấu vết, thay vào đó là vẻ mặt ngượng ngùng, cười

“Cậu đến rồi”

“Ừ”

Diệp Thành Thạc ừ một tiếng, gương mặt lạnh lùng y hệt ba, liếc nhìn cô bé xinh đẹp, lưng đẹp cặp sách nhỏ đi thẳng về phía trước.

Phía sau lưng cậu, cô bé đang vừa đuổi theo vừa gọi lớn

“Ai da, Diệp Thành Thạc, cậu chậm thôi, tớ không theo kịp cậu”

Quả nhiên, chỉ có nhà Toán học thực sự mới có con gái theo đuổi! Cái miệng nhỏ nhắn của Diệp Thành Thạc nở một nụ cười xấu xa, trên hành lang trường học của bọn họ có dán hình Hoa La Canh, ngày nào cũng có những cô bé nhím cằm chăm chăm ngắm ông ta, hừ, đợi sau này hẳn trở thành nhà Toán học thì cũng phải dán ảnh mình lên tường, bóc tấm ảnh của Hoa La Canh xuống, để những cô nàng xinh đẹp chỉ có thể ngắm nhìn ảnh của nó.

Nếu như Diệp Lương Nhất biết động lực để con trai mình đạt được danh hiệu thần đồng là gì, đảm bảo sẽ không cho phép, đá thẳng cho nó một cái.

Kỳ nghỉ hè năm lớp ba, cu cậu theo các anh chị khóa trên đi tham dự trại hè, Diệp Lương Nhất và Trần An An rốt cục cũng có thể giới riêng của hai người. Sắc mặt bác sĩ Diệp tuy vẫn lạnh nhạt trước sau như một, nhưng trong lòng cũng vô cùng hưng phấn, nóng lòng muốn được ‘thử’. Trong đầu lớn vốn 180 tư thế uốn cong, toàn những suy nghĩ không lành mạnh.

Buổi tối, sau khi Trần An An tắm rửa rồi thay đồ ngủ xong thì ngồi xem TV trong phòng khách. Tiện thể đảo mắt xung quanh, không thấy Diệp Lương Nhất, lơ đãng gọi

“Diệp Lương Nhất, anh đang làm gì thế?”

Diệp Lương Nhất đang lục trong ngăn kéo tìm nội y tình thú mà anh lén lút mua trên web cho Trần An An vài ngày trước, nghe vậy lên tiếng

“Chốc nữa em sẽ biết”

Làm gì? Trần An An cũng chẳng nghĩ nhiều, cứ để anh ấy慢慢 đi, còn cô vẫn cứ say sưa xem phim cổ trang.

Diệp Lương Nhất tìm hồi lâu, rốt cục cũng tìm được thứ mỏng, nhẹ màu đỏ trong góc tủ, lập tức khéo miệng nhếch lên một nụ cười xấu xa, nhanh chóng vọt vào phòng tắm, làm một cuộc chiến tắm rửa, khoác một chiếc áo choàng tắm mua trên taobao đi ra.

Giấu đồ lót tình thú ra sau lưng, ôm Trần An An, bắt đầu vừa hôn vừa sờ mó, Trần An An đang xem phim tới phần gay cấn, không muốn phối hợp với anh, nhưng không biết làm sao chống lại thủ đoạn cao siêu của Diệp Lương Nhất, trong chốc lát Trần An An đã có cảm giác, lúc này mới hôn đáp lại anh

“Hôm nay chúng ta chơi một trò thú vị được không?”

Diệp Lương Nhất vừa tìm kiếm trên người cô, vừa thở hổn hển nói

“Trò gì?”

Đôi mắt quyến rũ của Trần An An híp vào, đôi mắt to ngập nước, mông lung, uyển chuyển gần như hút hồn người khác.

Dục vọng của Diệp Lương Nhất đang phải nhịn tới đau, nhưng anh vẫn cứng rắn chịu đựng, đưa tay vẽ vòng tròn ở phải dưới cô, khẽ áp sát vào rồi vẽ tròn, nhưng không tiến vào trong, khiến cho Trần An An khó chịu. Rồi anh mới từ phía sau lưng, móc ra nội y tình thú, hôn lên khoe miệng cô

“Hôm nay mặc cái này đi”

Vừa thấy thứ vải trong suốt kia, toàn thân Trần An An lập tức thẹn thùng, đỏ ửng lên, lắc đầu cự tuyệt

“không, em không muốn....”

“thật sự không muốn sao?”

Diệp Lương Nhất khẽ ngậm trước ngực cô, bàn tay cũng chẳng nhàn rỗi, vừa sờ mó lại vừa vờ vờ, khiến Trần An An liên tục cầu xin, cuối cùng, đành nói là nội y tình thú, ngay cả đòi hỏi quá trớn khác của anh cô cũng đồng ý.

Chủ ý xấu xa của Diệp Lương Nhất đạt được, lập tức khuôn mặt tươi cười trở nên rạo rực, đang định mặc cho Trần An An thì âm thanh gay gắt của điện thoại chợt vang lên.

Mặt Diệp Lương Nhất đen lại, định giấu điện thoại xuống dưới gối rồi tiếp tục công việc, thì đã bị Trần An An đoạt mất, sau đó cô nhấc máy, giọng Diệp Thành Thạc hưng phấn truyền vào tai hai người

“Mẹ, tối nay con vui lắm! Con không ngủ được, mẹ có thể tâm sự với con được không?”

Tâm sự cái rắm! Bố mày còn đang kêu gào xếp hàng ở đây này! Bác sĩ Diệp hung hãn trợn mắt liếc cái điện thoại, vừa dụ dỗ Trần An An cúp máy thì chợt nghe vợ mình nói

“Được, mẹ cũng nhớ Thạc Thạc không ngủ được”

Vì vậy, Diệp Lương Nhất gặp phải một màn bi kịch, cơ thể trần trụi ngồi trên ghế salon, trơ mắt nhìn vợ ngon lành tươi mơn mớn trước mắt, lúc ẩn lúc hiện, nhưng không thể làm gì được, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng cười của tiểu tử đều cẳng kia ở đầu dây bên kia, hận tới nỗi hàm răng ngứa ngáy!

Lúc này, bác sĩ Diệp đỡ trán, thở dài, ngộ ra được chân lý trên thế gian này: Con trai...bla bla....chính là kẻ phá hư chuyện tốt của mình! Ban đầu, mình đúng là ngu mới vội vã muốn sinh ra tên tiểu ma đầu kia! Bây giờ đúng là quả báo mà.

64. Chương 64 [end]

Chương 64

Ngoại truyện về Chu Tề

Edit: vulinh

1.

Lần đầu tiên gặp Trần An An là ở trong công ty của ba, một cô gái lỗ mãng, bộ dạng đơn thuần. Khi đó Chu Tề cũng không có cảm giác đặc biệt gì cho tới tận lần gặp gỡ thứ 2.

cô mặc một lớp quần áo dày, ngồi bên lề đường, gặm từng miếng từng miếng mì gói, cô rất chuyên tâm, nghiêm túc, ở trong cái guồng quay chóng mặt của thành phố gần như trở thành một phép lạ.

Anh không nhận được, bước xuống xe chào hỏi cô, sau đó cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt to, miệng cười chúm chím, từ đó về sau, nụ cười đơn thuần kia đã khắc sâu trong đầu anh, mỗi khi chạm tới đều khiến trong lòng trở nên ngọt ngào.

Nhưng anh chẳng thể ngờ, cô lại là bạn gái của Diệp Lương Nhất. Chu Tề ngồi ở quán bar uống một chai rượu, Diệp Lương Nhất là người bạn duy nhất của anh đã nhiều năm, cũng là người duy nhất không sợ tính nết sớm nắng chiều mưa của anh. Dù anh có thích cô cũng không thể phá hoại hạnh phúc của bạn được.

Anh là bác sĩ tâm lý nên rất nhạy cảm đối với những biến hóa tâm trạng của con người, sau khi biết được tin này, anh lên quan sát Trần An An một thời gian rất dài, nhưng biểu hiện của cô không giống một cô gái đang yêu. Anh biết Diệp Lương Nhất luôn phiền muộn về chuyện bà Diệp luôn sắp xếp các cuộc gặp mặt cho con trai, có phải đó là lý do anh bạn này cần một tấm lá chắn hay không?

Chu Tề cảm thấy một hồi kích động, trong lòng vừa yên tĩnh thì lại bắt đầu rục rịch, anh thử thăm dò, tìm kiếm, nắm bắt tất cả những điểm đáng ngờ, sau đó rốt cục anh cũng phát hiện ra rằng Trần An An và Diệp Lương Nhất chỉ giả vờ yêu nhau mà thôi.

Nhưng ngay lúc anh cảm thấy vui sướng không ngớt thì anh lại phát hiện, quan hệ giữa Trần An An và Diệp Lương Nhất không đơn giản chỉ là giả vờ. Dù cho hai người nhìn nhau cười hay làm việc rất ăn ý thì đều mờ nhạt có một loại tình cảm quyến luyến, loại cảm tình này sao có thể giả bộ được.

một bên là người bạn tốt, một bên là cô gái mà anh thích. Cho nên anh rất muốn siết chặt cô vào trong lòng để có thể che chở cho cô, không để cho bất cứ kẻ nào làm cô tổn thương. Tối hôm ấy, khi anh trông thấy cô đang co ro ở cửa bệnh viện, chỉ thiếu chút nữa thôi là anh đã xông đi tìm Diệp Lương Nhất tranh cãi. Nếu đã chiếm được cô vì sao lại không biết quý trọng, vì sao không đối xử tốt với cô, vì sao để cho cô cô đơn trốn bên ngoài bệnh viện, khóc thút thít.

Nhưng cuối cùng anh vẫn tìm chế được sự kích động của bản thân, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng của anh, dù cho thế nào đi chăng nữa, anh cũng phải liều một lần.

Chẳng qua, có vài người đã định trước chỉ có thể gặp gỡ, dù cho anh có ở gần cô thì cuối cùng cô vẫn sẽ bị người khác cướp đi. Anh trở mắt nhìn Trần An An đi theo Diệp Lương Nhất, bản thân anh thấy thật bất lực, anh chỉ có thể đứng trên lập trường là bạn của cô mà thôi, vẫn chỉ là người bạn gọi thì tới, xong thì đi, địa vị của anh ở trong lòng cô còn chẳng bằng một ngón út của Diệp Lương Nhất.

Tâm lý u ám của anh lại lan rộng, anh bắt đầu không khống chế được bản thân, anh không dám bật đèn, không dám tiếp xúc với những đồ vật màu đỏ. Trong cuộc đời anh, người anh thích hay thứ mà anh muốn, cho tới bây giờ chưa thứ gì thành công cả.

Tất nhiên tất cả mọi thứ mà anh khát vọng đều giống như anh trai của anh, nếu không phải bị Thượng đế bắt về thì lại là kẻ khác đoạt mất.

Khi anh trai chết thì anh mới chỉ 8 tuổi, bởi vì bị đả kích nặng mà anh trưởng thành sớm. Vào nửa đêm, lúc anh ngủ không yên giấc, đôi mắt mở thao láo, anh từng nghe mẹ nằm trong lòng cha khóc nức nở, nghẹn ngào nói, vì sao người chết lại là con trai lớn mà không phải là đứa thứ hai.

Chính bản thân anh cũng hy vọng người chết là mình, bất cứ lúc nào anh cũng nguyện dùng tính mạng của mình để đổi lấy tính mạng của anh trai. Thậm chí, có một thời gian dài, anh đã hy vọng có thể sớm đi theo anh trai, chứ không phải giống như bây giờ, trên lưng gánh lấy tất cả sự thất vọng và cảm thán của mọi người.

Từ đó về sau, anh bắt đầu bắt chước anh trai, nếu bọn họ đã muốn đưa con trai lớn, vậy thì anh sẽ dùng hết khả năng đáp ứng mong muốn của họ. Nhưng mặc kệ anh bắt chước giống thế nào thì trong lòng anh cũng tự biết mình chẳng qua chỉ là một kẻ giả mạo, đoạt lấy sinh mệnh và vị trí của anh trai, sống một cách ngoắc ngoải.

Ngay cả sự cưng chiều của cha mẹ, cũng chỉ là đoạt lấy từ anh trai mà thôi.

Anh khao khát có một người thực sự thuộc về mình, người ấy sẽ không đột nhiên rời bỏ anh, sẽ không lấy lại nuông chiều anh trong một thời gian ngắn.

2.

Có một khoảng thời gian khá dài, Chu Tề đã tưởng rằng Trần An An là người ấy, người sẽ thuộc về anh, người mà bất kỳ ai cũng không thể xâm phạm. Nhưng anh lại sai rồi, Trần An An là của Diệp Lương Nhất, từ trong ánh mắt của cô nhìn Diệp Lương Nhất, Chu Tề đã thấy giấc mộng của mình lại một lần nữa sụp đổ.

Đó là lý do vì sao ngay cả khi dục vọng trong lòng anh kêu gào muốn cướp cô đi, nhưng anh vẫn cứ cố gắng đè nén suy nghĩ này lại. Diệp Lương Nhất là bạn tốt nhất của anh, anh có thể cướp cô khi cô không phải là bạn gái của cậu ấy, nhưng lại không thể giờ đây cướp đoạt cô khi cô đã thực sự là bạn gái của bạn.

Cứ như vậy, thực ra, nhìn bọn họ hạnh phúc anh cũng cảm thấy rất tốt.....ít nhất, anh còn có thể trông thấy nụ cười của cô thường xuyên, chỉ cần cô đừng rời đi giống anh trai thì bất anh từ bỏ cái gì cũng được.

Vì thế, khi thấy Chung Vận cầm dao hướng về phía cô, nỗi sợ và hoảng hốt ập tới trong đầu anh, thì thể lạnh lẽo của anh trai không ngừng hiện lên trước mắt anh, kể cả nỗi đau và tuyệt vọng của cha mẹ cũng hiện ra.

không ai có thể tổn thương cô! Người nào làm cô tổn thương đều phải chết! Anh đã trưởng thành rồi, anh đã có sức mạnh, không ai có thể cướp đoạt người mà anh để ý đi, ngay cả Tử thần cũng không!

Chung Vận bị thương thì sao, anh căn bản không quan tâm, dù cho người này có là bạn của anh đi chăng nữa. Điều duy nhất anh quan tâm đó là lúc ôm Trần An An, cơ thể của cô vẫn còn độ ấm.

Tốt, không tồi.

Sau đó, Trần An An và Diệp Lương Nhất kết hôn, anh làm phù rể, người anh thích và người bạn tốt nhất của anh nên duyên vợ chồng, nhìn khuôn mặt hạnh phúc của Diệp Lương Nhất và Diệp An An, anh chỉ có thể gượng cười ở hôn lễ. Trần An An xứng đáng có một đám cưới tốt đẹp nhất trên đời, ngoài nụ cười chúc phúc cho cô, anh không còn lựa chọn nào khác.

Diệp Lương Nhất uống khá nhiều, ngay cả kính mắt bị anh giấu đi cũng chẳng biết, ngốc nghếch híp mắt thổ lộ với Trần An An. Lý Duyệt Nhiên sau khi bị Đường Niên phản bội cũng tìm được Lăng Tiêu.

Ngay cả con mèo lang thang dưới lầu nhà anh cũng tìm được một con mèo trọc lông bầu bạn.

Dường như trên thế giới chỉ có anh là cô đơn, lẻ loi một mình, vĩnh viễn không thể chiếm được người mà mình muốn.

Buổi tối đêm thất tịch, khi trở về từ bữa tiệc liên hoan ở nhà Diệp Lương Nhất, Chu Tề đi bộ một mình trên con đường náo nhiệt. Trần An An đã mang mai hơn sáu tháng, Diệp Lương Nhất nói anh có thể làm cha nuôi của đứa trẻ, anh hy vọng bé sẽ là một cô bé đơn thuần đáng yêu giống Trần An An. Anh sẽ yêu thương bé, cưng chiều bé, bảo vệ bé, giống như bảo vệ mẹ của bé vậy.

trên quảng trường, không biết ai đang tỏ tình, pháo hoa hình trái tim nổ rộ trên đỉnh đầu, đẹp tới nỗi khiến ánh mắt của anh chưa xót. Chu Tề hít một hơi thật sâu, đang định đi tiếp thì có một cô gái mũ đỏ chợt kéo anh lại.

“Anh trai, anh định đi gặp bạn gái sao? Mua một cành hoa đi, coi như anh vợ bỏ, chỉ 5 tệ thôi”

Anh cúi đầu nhìn cô gái nhỏ, cô đang ngẩng đầu khẩn thiết nhìn anh, đôi mắt đen láy, to tròn nhìn bầu trời đầy pháo hoa, sáng chói tới kinh người.

Chu Tề chợt bật cười, chìa tay về phía cô gái nhỏ

“Được”

Cành hoa hồng vì ở ngoài trời khá lâu, viền cánh hoa đã biến thành màu đen, không đều, lại càng không đẹp. Chu Tề cúi đầu nhìn cành hoa, do dự mấy giây, cuối cùng vẫn cầm trong tay.

Trung tâm quảng trường có rất nhiều đôi tình nhân, có người ngắm pháo hoa nói truyện trời ơi đất hỡi, thậm chí có đôi còn hôn nhau, Chu Tề cười, đi ngang qua bọn họ.

Đèn đường chỗ pho tượng ở quảng trường bị hỏng, ánh sáng hơi tối. Chu Tề không quan sát kỹ, đi tiếp nhưng lại đụng phải một người ở phía trước.

“Xin lỗi, tôi...”

một câu xin lỗi vừa nói ra khỏi miệng thì Chu Tề thấy người mà anh đụng vào ngẩng đầu lên. đó là một cô gái còn trẻ tuổi, ngũ quan tinh xảo, ngọt ngào nhưng mặt mũi lại ngấn lệ và tuyệt vọng, đôi mắt đẹp trống rỗng. Vào lễ tình nhân mà như vậy, vừa nhìn là biết có chuyện gì xảy ra rồi.

Chu Tề ngăn người, nhét cành hồng vào tay cô

“Tặng cô”

Hóa ra là cô gái Chu Tề gặp thoáng qua, cô gái bỗng quay đầu nhìn Chu Tề, lại nhìn cành hoa trong tay mình, rồi chợt nở nụ cười với Chu Tề

“Anh đang cầu hôn với tôi sao?”

Chu Tề nhướng mày nhìn cô bé, cười nói

“Ừ, em bằng lòng gả cho tôi không?”

Anh đùa giỡn, cô bé này chắc chắn vừa thất tình, tâm trạng không tốt, vậy thì anh trêu chọc cô vui vẻ một chút, coi như làm chuyện tốt đi. K

hông ngờ, cô bé kia lại nhảy tới một bước, lau sạch nước mắt, thành thật nói

“Tôi bằng lòng”

Dưới ánh đèn tối tăm, cô gái ngược cổ nhìn anh, đôi mắt sáng rực, còn sáng hơn cả ánh sao trên bầu trời, Chu Tề giật mình, giọng nói dịu dàng mang theo hăm dọa và khát vọng ẩn giấu

“Chỉ thuộc về tôi, tuyệt đối không được liếc mắt nhìn kẻ nào khác, em có thể làm được điều này sao?”

Đôi mắt cô bé rũ xuống, bàn tay nắm bông hồng run rẩy, cuối cùng cô vẫn kiên định, gật đầu

“Có thể”

Chu Tề bỗng nhiên bật cười, con ngươi màu xanh đen, sâu không thấy đáy, anh thò tay kéo tay cô bé

“Tốt, ngày mai chúng ta đi lấy giấy chứng nhận”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-ngoc-coi-ao-ra>